

Điệp  
Chi  
Linh

胃痛的爱情

蝶之灵

Sinh  
Yêu



Tiểu thuyết

# Đau Dạ Dày

Thức ăn không được ăn lung lung, vì bụng sẽ đau.

Lời nói càng không được nói bừa bãi, bởi tim sẽ đau.



# Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hai Tấm Vé Tình Nhân

Chương 2: Cùng Nhau Bắt Đầu Hành Trình

Chương 3: Vệ Đẳng = Đau Dạ Dày

Chương 4: Một Căn Phòng, Một Chiếc Giường

Chương 5

Chương 6: Quế Lâm Sơn Thủy Giáp Thiên Hạ

Chương 7: Trời Mưa, Bị Cảm Rồi

Chương 8: Kết Thúc Hành Trình

Chương 9: Trường Học Kỳ Lạ, Con Người Kỳ Lạ

Chương 10: Tương Phùng Ngoài Ý Muốn

Chương 11: Người Đàn Ông Tao Nhã

Chương 12: Tạo Hình Kinh Khủng

Chương 13: Kỳ Nghỉ Đông Lạnh Giá

Chương 14: Bước Ngoặt Vỡ Kịch Đáng Yêu

Chương 15: Ba Phương Pháp Theo Đuổi Người Đẹp Lạnh Lùng

Chương 16: Tâm Sự Tiêu Đại Bạch Lang

Chương 17: Lửa Tắt, Ta Đốt Lại Lần Nữa

Chương 18: Giây Phút Cùng Nhau Gào Thét

Chương 19: Mỹ Nhân Từ Trên Trời Rơi Xuống

Chương 20: Bày Tỏ Hay Không Bày Tỏ, Đó Là Một Vấn Đề

Chương 21: Ghen Tuông Vô Lý

Chương 22: Cùng Nhau Chơi Bóng, Cùng Nhau Uống Rượu

Chương 23: Say Rượu Nói Lời Thật, Bất Lợi Ngay Trước Mắt

Chương 24: Đại Bạch Lang Tâm Ngoan Thủ Lạ

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28: Đêm Khuya Nồng Nhiệt Như Lửa  
Chương 29: Hậu Quả Của Say Rượu Làm Bậy  
Chương 30: Lâm Vi  
Chương 31: Ai Rửa Mông Tôi  
Chương 32  
Chương 33  
Chương 34  
Chương 35  
Chương 36  
Chương 37  
Chương 38  
Chương 39  
Chương 40  
Chương 41  
Chương 42  
Chương 43  
Chương 44  
Chương 45: Có Một Loại Tình Cảm Gọi Là Thấu Hiểu Lẫn Nhau  
Chương 46: Đàm Phán  
Chương 47: Vệ Đẳng Bùng Nổ  
Chương 48: Một Trận Tranh Cãi, Đánh Vỡ Tâm Ai  
Chương 49: Ly Biệt  
Chương 50: Vuột Mất  
Chương 51: Đánh Lừa  
Chương 52: Khách Trọ Dưới Lầu  
Chương 53: Bày Tỏ Thâm Tình  
Chương 54: Tai Nạn Bất Ngờ  
Chương 55: Chân Tướng  
Chương 56: Thụ Sủng Nhược Kinh  
Chương 57: Ôm Nhau  
Chương 58: Tâm Bệnh Thì Cần Tâm Dược  
Chương 59: Cha Tìm Đến Cửa

Chương 60: Đại Kết Cục

Chương 61: Phiên Ngoại 1 – Bạn Học Thiếu Niên

Chương 62: Phiên Ngoại 2 – Một Lần Ghen Tuông Dẫn Đến Thảm Án

Chương 63: Ngoại Truyện 3: Về Lại Trường Nhân Xuyên

Chương 64: Ngoại Truyện 4: Trận Gió Tuyết Đáng Nhớ

Chương 65: Ngoại Truyện 4: Trận Gió Tuyết Đáng Nhớ [2]

Chương 66: Ngoại Truyện 5: Hỏi Đáp Dành Cho Vợ Chồng Sơn

Chương 67: Ngoại Truyện 6: Điểm Khởi Đầu Của Hạnh Phúc

## Mục lục

- Chương 1: Hai Tấm Vé Tình Nhân
- Chương 2: Cùng Nhau Bắt Đầu Hành Trình
- Chương 3: Vệ Đàng = Đau Dạ Dày
- Chương 4: Một Căn Phòng, Một Chiếc Giường
- Chương 5
- Chương 6: Quế Lâm Sơn Thủy Giáp Thiên Hạ
- Chương 7: Trời Mưa, Bị Cảm Rối
- Chương 8: Kết Thúc Hành Trình
- Chương 9: Trường Học Kỳ Lạ, Con Người Kỳ Lạ
- Chương 10: Tương Phùng Ngoài Ý Muốn
- Chương 11: Người Đàn Ông Tao Nhã
- Chương 12: Tạo Hình Kinh Khủng
- Chương 13: Kỳ Nghi Đông Lạnh Giá
- Chương 14: Bước Ngoặt Vỡ Kịch Đáng Yêu
- Chương 15: Ba Phương Pháp Theo Đuổi Người Đẹp Lạnh Lùng
- Chương 16: Tâm Sự Tiêu Đại Bạch Lang
- Chương 17: Lửa Tắt, Ta Đốt Lại Lần Nữa
- Chương 18: Giấy Phút Cùng Nhau Gào Thét
- Chương 19: Mỹ Nhân Từ Trên Trời Rơi Xuống
- Chương 20: Bày Tỏ Hay Không Bày Tỏ, Đó Là Một Vấn Đề
- Chương 21: Ghen Tuông Vô Lý
- Chương 22: Cùng Nhau Chơi Bóng, Cùng Nhau Uống Rượu
- Chương 23: Say Rượu Nói Lời Thật, Bất Lợi Ngay Trước Mắt
- Chương 24: Đại Bạch Lang Tâm Ngoan Thủ Lạ
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28: Đêm Khuya Nóng Nhiệt Như Lửa
- Chương 29: Hậu Quả Của Say Rượu Làm Bậy
- Chương 30: Lâm Vi
- Chương 31: Ai Rửa Mông Tôi
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38

Chương 39  
Chương 40  
Chương 41  
Chương 42  
Chương 43  
Chương 44  
Chương 45: Có Một Loại Tình Cảm Gọi Là Thấu Hiểu Lẫn Nhau  
Chương 46: Đàm Phán  
Chương 47: Vệ Đàng Bùng Nổ  
Chương 48: Một Trận Tranh Cãi, Đánh Vỡ Tâm Ai  
Chương 49: Ly Biệt  
Chương 50: Vuột Mất  
Chương 51: Đánh Lừa  
Chương 52: Khách Trọ Dưới Lầu  
Chương 53: Bày Tỏ Thâm Tình  
Chương 54: Tai Nạn Bất Ngờ  
Chương 55: Chân Tướng  
Chương 56: Thụ Súng Nhược Kinh  
Chương 57: Ôm Nhau  
Chương 58: Tâm Bệnh Thì Cần Tâm Dược  
Chương 59: Cha Tìm Đến Cửa  
Chương 60: Đại Kết Cục  
Chương 61: Phiên Ngoại 1 – Bạn Học Thiếu Niên  
Chương 62: Phiên Ngoại 2 – Một Lần Ghen Tuông Dẫn Đến Thảm Án  
Chương 63: Ngoại Truyện 3: Về Lại Trường Nhân Xuyên  
Chương 64: Ngoại Truyện 4: Trận Gió Tuyết Đáng Nhớ  
Chương 65: Ngoại Truyện 4: Trận Gió Tuyết Đáng Nhớ [2]  
Chương 66: Ngoại Truyện 5: Hỏi Đáp Dành Cho Vợ Chồng Sơn  
Chương 67: Ngoại Truyện 6: Điểm Khởi Đầu Của Hạnh Phúc

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 1: Hai Tấm Vé Tình Nhân

Vệ Nam nằm mơ, trong mơ, cô thả hương ở trong một cái hồ lớn, miệng lẩm bẩm, đổi mới đi, đổi mới đi, tác giả yêu dấu, ngài có cảm nhận được oán niệm của chúng tôi không?

Gần đây theo dõi một bộ tiểu thuyết trinh thám, sau khi nam phối bị giết tại thời điểm trọng yếu nhất, tác giả đại nhân đột nhiên buông tay nói “không còn cảm hứng nữa”, làm cho tất cả những người theo dõi phiền muộn, có đôi khi trong mộng xuất hiện tình tiết sát nhân phanh thây.

Vệ Nam xoa xoa đôi mắt từ giường đứng lên, phát hiện điện thoại di động phát sáng, biểu thị có tin nhắn.

Vừa mở ra nhìn, hóa ra là Diệp Kính Văn gửi đến.

“Sư muội, buổi tối khi nào rảnh thì đến chỗ anh một chuyến, có đồ tốt cho em nga ^\_^”

Ký hiệu gương mặt cười cuối cùng, do tên quái dị Diệp Kính Văn đánh ra, tạo thành hiệu quả thập phần đáng sợ.

Được rồi, hửn là đàn anh, hửn là tôn kính.

“Được, đàn anh – Thời gian địa điểm?”

Sau khi trả lời tin nhắn, đợi hồi lâu cũng không có tin, không biết hửn lại đang bận cái gì.

Cho đến 5h chiều, điện thoại di động của Vệ Nam lúc này mới sáng lên.

“ 5h 10’ đến dưới lầu của anh nha ^\_^”

Tên kia hình như tâm tình rất tốt, đánh khuôn mặt cười còn đánh không hết.

Tới dưới lầu ký túc xá, chỉ thấy Diệp đại sư huynh toàn thân T-shirt màu đen bó sát, ngón cái chạm cằm, tựa lưng vào tường, tựa hồ có chút không kiên nhẫn.

“Đàn anh, ha hả.” Vệ Nam đến trước mặt hắn, nói thật, cô đối với vị đàn anh này có cảm giác sợ hãi, không khí đáng sợ quanh thân làm người ta không dám tiếp cận, đặc biệt thời điểm khi hắn nhếch miệng cười đến tà ác, Vệ Nam chỉ cảm thấy sau lưng da gà mọc lên như nấm.

Nhìn xem, hắn lại bắt đầu cười.

“Sư muội rất đúng giờ a.” Diệp Kính Văn nói xong, liền rút tay vào túi quần, móc ra 2 tấm phiếu có tạo hình kỳ lạ đến.

Hai ngón tay mang theo tấm phiếu, khí thế giơ giơ lên, sau đó đưa đến trước mặt Vệ Nam “Cho em a.”

Vệ Nam có chút khiếp sợ tiếp nhận tấm phiếu trong tay hắn, hóa ra, thật sự có bánh từ trên trời rơi xuống.

“Đến Quế Lâm à? Đàn anh sao bản thân anh không đi?”

“Vé của hiệp hội du lịch, cùng đoàn, người quá nhiều không có cách nào bồi dưỡng tình cảm a, thật không biết tên kia nghĩ như thế nào.” Diệp kính văn cúi đầu cười khẽ, nụ cười chợt trở nên dẹt dài, làm cho Vệ Nam sợ đến sửng sốt.

“Đàn anh, vậy anh đem vé cho em à?” Em nhớ chúng ta... hình như... cũng không thân lắm nha.

“Đương nhiên đưa em, không phải thì gọi em đến làm gì?”

“Nga, cái đó, bao nhiêu tiền?”

“Không cần tiền.” Diệp Kính Văn cười cười, xoay người liền vào dãy lầu ký túc xá, khoát tay nói “Chơi vui vẻ a, cẩn thận đừng để té xuống sông.”

Vệ Nam đứng tại chỗ, cầm 2 tấm vé sừng sốt hồi lâu, sau đó mới khe khẽ thở dài trở về.

Vé tình nhân a...

Hai tấm vé đánh số 520 và 521, không biết của ai mua, thật đúng là biết chọn số.

Nhưng vấn đề là, mình một người, cần 2 tấm vé sao?

Hai tấm vé xử lý ra sao, vừa thành một đề khó.

Đến 11, Vệ Nam thu dọn hành lý dự định về nhà một chuyến, tuy rằng nhà ngay trong vùng này, nhưng bài vở của khoa Y học bận rộn, khiến cho cô thời gian của cuối tuần cũng rút không ra.

Không biết anh hai có về hay không.

Tên khốn kiếp kia, đã lâu không gặp thật là có chút nhớ hần, tuy rằng người này hành vi xấu xa, chưa từng để cô cảm nhận được tình yêu của anh cả, trái lại, từ nhỏ đã cùng cô tranh giành đồ đạc.

Nhưng dù sao cũng là anh trai, cùng nhau náo loạn đến lớn, vẫn là có cảm tình.

Vệ Nam cầm 2 tấm vé, ngồi xe về nhà.

Lúc về đến nhà, ở hành lang là có thể nghe được âm thanh kinh thiên động địa [trời long đất lở], cau mày mở cửa, quả nhiên có một cơ thể vắt ngang trên sofa, tay cầm dao cắt trái cây nghiêm túc gọt táo, âm thanh đáng sợ phát ra từ màn hình TV, trình chiếu trên đó là bộ phim kinh dị Nhật Bản tên là – Jun on( the Grudge).

“Anh, em về rồi.”

Vệ Nam đi qua chỉnh nhỏ âm thanh TV, chỉ thấy người trên sofa nhảy dựng lên “ Em về làm gì chứ?”

Nghe đi nghe đi, đây là thái độ của anh trai đối với em gái sao?

“Em buồn chán rồi, quay về xem thử a.” Vệ Nam liếc hẩn một cái, một bên đem hành lý vào phòng ngủ của mình, một bên đứng đưng nói vào.

“Anh còn muốn mở party tại nhà, nếu em không về thì tốt rồi.” ngữ khí có chút ai oán.

“Rất xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi, anh hai.” Vệ Nam quay đầu lại liếc hẩn một cái, chỉ thấy tóc hẩn nhuộm thành màu vàng, một cái đầu cạo hung mãnh giữa áo T-shirt, trên quần có rất nhiều mảnh vải kỳ quái, giống như vải vá chằng lên.

“Đầu của anh nhuộm lại rồi sao?” Vệ Nam có chút khó chịu liếc nhìn anh trai, người kia lại vẻ mặt nghiêm túc nói rằng: “ Thừa dịp hiện tại còn trẻ, không thử theo mode, lẽ nào chờ già rồi mới nhuộm, tóc dài làm ma nữ tóc bạc?”

“Già rồi tóc biến thành trắng.” Vệ Nam phân trần, chỉ thấy anh trai nhún nhún vai tỏ vẻ không thú vị, sau đó 2 tay đưa đối diện, chậm rãi xa nhau, giữa lúc Vệ Nam cho rằng hẩn đang luyện võ công gì, lại đột nhiên nghe hẩn nói: “ Giữa anh và em chênh lệch lớn như vậy, không có cách nào trao đổi.”

Nghe hẳn cố ý kéo dài giọng, nhìn giữa 2 tay hẳn khoảng cách gần một thước rưỡi, Vệ Nam bất đắc dĩ thở dài.

Đến tận buổi tối, Vệ Nam mới đột nhiên nhớ đến 2 tấm vé tình nhân.

Bằng không cho hẳn một vé ni?

Suy nghĩ hồi lâu, nhớ tới hẳn từng giết vật cứng, ăn vụng trái cây, nửa đêm xem phim bắn nhau, cướp đoạt máy vi tính chơi trò chơi cùng một số hành vi xấu xa, Vệ Nam vẫn là bỏ qua ý định đi du lịch cùng anh trai trong đầu.

Nói đùa sao, một chuyến du lịch tốt đẹp, cùng hẳn ở một chỗ, đó xác định biến thành một loại dẫn vật rồi.

Như vậy... không bằng đưa cho chị em tốt của mình là được rồi.

Nghĩ đến đây, Vệ Nam lập tức gọi điện cho Kỳ Quyên.

“Nam Nam, chuyện gì?” Thanh âm Kỳ Quyên vẫn như trước, không có độ ấm.

“ Tớ có 2 tấm vé, đến Quế Lâm, tặng cậu cần không?”

Đối phương im lặng một lát, sau đó nhẹ nhàng cười cười đáp: “ Tớ cảm thấy hứng thú với sa mạc hơn, mấy nơi non non nước nước không hợp với tớ.”

Du lịch còn phải phân thích hợp hay không thích hợp? Được rồi, tư duy kỳ lạ của vị đại tỷ này không phải người thường có thể lý giải được.

Vệ Nam có chút ủ rũ gác điện thoại, sau đó lại gọi cho Tiêu Tinh.

“Tinh nhi, tớ cho cậu một tấm vé nha, đi Quế Lâm.”

“Quế Lâm? Cậu thế nào đột nhiên muốn đi Quế Lâm rồi? Lễ quốc khánh có Cosplay a, có cái đoàn cậu thích nhất đến đây diễn nữa, còn có rất nhiều tác giả truyện tranh nổi tiếng lại đây, cậu không đi à?”

Chính bởi vì tớ muốn đi nên mới đưa phiếu cho cậu a...

Vệ Nam xoay xoay cái cổ, cười nói: “ là chuyến du lịch 4 ngày, ngày thứ 5 trở về lại đi xem cosplay được, thì cũng được một ngày rồi.”

Tiêu Tinh suy nghĩ hồi lâu rồi, lúc này mới đồng ý.

Ngày kể hẹn ở một quán cà phê đưa phiếu đi rồi, khối đá trong lòng Vệ Nam rốt cục cũng rơi xuống. Xoay người, lại đến phòng anh trai, hẳn vừa nghe có vé miễn phí, không nói hai lời đã đi tới giành lấy.

Quả nhiên xấu xa a, lời cảm ơn cũng không nói.

Vệ Nam tự nhận kế hoạch phải hoàn hảo vô khuyết.

Đầu tiên, lễ quốc khánh bản thân ở nhà, nếu như không đem anh trai đuổi đi, hai người cãi nhau là không thể tránh khỏi.

Thứ nhì, Tiêu Tinh mỹ nữ bây giờ còn chưa có bạn trai, vừa lúc, cô ấy lại thích tránh loại nam sinh bình thường, anh hai hẳn là đạt tiêu chuẩn rồi ha? Nói không chừng một chuyến du lịch có khả năng cọ sát kích hoạt pháo hoa nha.

Cũng không có ngờ tới, sự chấp nhất của Tiêu Tinh đối với Cosplay hơn xa chuyến du lịch đến Quế Lâm.

Lúc cô ấy lấy được tấm vé Vệ Nam đưa cho, cứ luôn suy nghĩ mãi, hạ một quyết định quan trọng.

Anh trai mình anh tuấn như vậy, đến bây giờ vẫn không có bạn gái, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài nha, dứt khoát tạo ra cơ hội cho

chị em tốt. Tuy rằng Vệ Nam có đôi khi sai sót chút, nhưng nhìn tổng thể mà nói cũng vẫn rất đáng yêu, không biết đó có phải chén trà của anh trai không, mặc kệ đi, duyên phận cũng là cần tạo ra mà.

Lúc ông qua đời, chỉ để lại một khu nhà trọ, những người lớn đều có không gian sinh hoạt riêng. Vì vậy, nhà ở đương nhiên rơi vào trong tay Tiêu Phàm và Tiêu Tinh.

Tiêu Phàm hình như đối với căn nhà này không có cảm tình gì, chỉ là kéo một kiện hành lý đơn giản vào phòng ngủ trên lầu, rốt cuộc dọn vào rồi, bình thường cũng không về đây ở, trái lại Tiêu Tinh, đem nơi này thành hang ổ nhỏ của mình.

Đợi lâu rồi cũng không thấy Tiêu Phàm về, Tiêu Tinh có chút không yên gọi điện thoại cho y.

“Tiêu Tinh?”

Đối với em gái không cần dùng ngữ khí xa lạ như vậy chứ... Tiêu Tinh hơi phiền muộn, “anh, quốc khánh anh có sắp xếp gì không?”

“Không có.”

Lời nói lúc nào cũng ngắn gọn có lực, không hổ là học pháp luật.

“Chỗ em có một tấm vé đi Quế Lâm, cho anh đi chơi nha, em có việc đi không được.”

“Không có hứng thú.”

“Anh đợi lâu rồi không ra ngoài, đi một chút đi? Luôn buồn bực ở nhà làm trạch nam à? Đi ra ngoài tản bộ cho thoải mái cũng tốt mà, anh, đi nha đi nha.” Tính tình của vị đại ca này bướng bỉnh, có đôi khi thật khiến cho người ta không biết làm sao. Tiêu Tinh da mặt dày dùng giọng dỗ con nít

khuyên y: “ Anh từ nhỏ đến lớn đều chưa từng ra ngoài thế nào, xem như mở mang tầm mắt đi.”

Tiêu Phàm im lặng một lúc lâu, sau đó mới gật đầu đồng ý.

Có lẽ, thật sự nên ra ngoài đi một chút.

Vệ Đằng lúc lấy được vé thì bắt đầu thu dọn hành lý, chỉ thấy hăn nhét đồ đạc lung tung vào cái vali thật lớn, quần áo thì không cần phải nói rồi, chuyển đi 4 ngày, hăn mang 4 bộ quần áo, đồ lót cũng 4 cái.

Cái khác Camera, MP3 các loại nhu yếu phẩm đương nhiên không thể thiếu.

Ngoài ra còn có ống nhòm, kính râm, mũ che nắng, dù, thuốc say xe, thuốc dạ dày.

Sau đó, nhất là một đồng thức ăn lớn, khoai tây chiên, bánh quy, trứng cuộn, có đủ mọi thứ.

Chờ tất cả xong xuôi, Vệ Đằng kéo khóa vali, hướng em gái cười cười, “ Đem khăn mặt, bàn chải đánh răng, dầu gội của anh bỏ vào một túi, làm phiền em rồi.”

Dứt lời, cũng không nhìn lại sắc mặt em gái biến thành màu gan heo, tự mình đi tắm.

Tám giờ sáng hôm sau, Tiêu Phàm sớm đi ra địa điểm hẹn của đoàn du lịch, dựa theo số sắp thành hàng, chờ xuất phát.

Cái số này quả thật có chút quái dị, mà chủ nhân dãy số 521 bên cạnh vẫn không xuất hiện.

Cho đến 8h30, thời điểm sắp vào trạm, mới nhìn thấy một người từ xa xa đi lại.

Trên cổ hắn mang MP3 cùng di động, một bên nghe hát, tay trái xách một túi plastic rất to, theo suy đoán, bên trong có rất nhiều thực phẩm, tay phải kéo một cái vali thật lớn.

Trên đầu mang một cái mũ lưỡi trai trắng, phong cách rất mới mẻ, quần áo trên người đầy những hoa văn kỳ quái, ngay cả màu nền đều nhìn không rõ, khoa trương nhất chính là cái quần, quần bó sát người đem đường cong hai chân thon dài bao lấy được thật sự gợi cảm, phần dưới đầu gối, còn có 2 lỗ rách, lộ ra làn da trắng nõn.

Tiêu Phàm nhìn hắn liếc mắt một cái, trong bụng cười thầm, thẳng nhóc này thực không có thẩm mỹ.

Đương nhiên, những người khác kinh hãi cũng chiếm đa số.

Dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên du lịch, một đám người vào nhà ga.

Lúc vào trạm, vì di chuyển quá nhanh, người nọ có vẻ rất mệt mỏi, Tiêu Phàm cau mày đỡ lấy túi trong tay hắn.

Bạn đang 

“Cám ơn.” Người đó ngẩng đầu lên, nụ cười rục rịch, làm người ta chói mắt.

Nhưng mà, cái miệng đừng có chu ra chứ, không biết như vậy nhìn rất giống quỷ hút máu à?

Trong tâm Tiêu Phàm cười nhạt nhưng bề ngoài vẫn ung dung thản nhiên, lịch sự trả lời: “Đừng khách sáo”.

“Hành lý của anh sao ít vậy sao? Anh cũng không mang theo quần áo thay đổi à? Sao lại mang túi nhỏ như vậy?”

“Tôi không thích phiền phức.” Câu trả lời của Tiêu Phàm lạnh lùng nhàn nhạt, mà đối phương từ trước đến giờ lại là kẻ chính chắn, nhiệt tình có chút thái quá.

“Anh đừng xem đồ đạc của tôi nhiều, những thứ này đều dùng được cả. Tôi thế nhưng chạy khắp đại giang Nam Bắc, những nơi chưa đi trong nước có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng mà, Quế Lâm vẫn là lần đầu tiên đến, hắc hắc...”

Hắn là máy phát thanh, một khi mở ra sẽ không ngừng lại.

Tiêu Phàm cau mày, đối với tiếng ồn ào của hắn chỉ là vào tai trái ra tai phải, không hề để tâm.

Tôi nói rồi, tôi không thích phiền toái, càng ghét chim sẻ.

---

(\*): lúc trước chưa dám đảm bảo nên chưa viết vào

520= 我爱你 (Tôi yêu em)

521= 我爱你 hoặc có nghĩa 我愿意 (Tôi bằng lòng)

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 2: Cùng Nhau Bắt Đầu Hành Trình

“Các hành khách, đoàn tàu sắp xuất phát, xin bảo quản tốt hành lý của mình.”

Theo thanh âm ấm áp của người hướng dẫn, xe lửa cuối cùng cũng ra sân ga.

Vé du lịch định ra, qua lại đều là giường nằm, còn hơn tiếng ồn ào khu ghé cứng ở thùng xe, trong này yên tĩnh hơi quá mức.

Tiêu Phàm sau khi lên xe, bước lên thang, mang vali đen của mình đặt trên giá hành lý, vừa định đi xuống, lại gặp người kia mở to mắt nhìn y, có chút mùi vị lấy lòng.

“Muốn tôi giúp cậu đặt lên không?” Tiêu Phàm thuận miệng hỏi, chỉ là xuất phát từ sự khách sáo, kỳ thực, chân đã định giẫm lên mặt đất rồi.

“A, cảm ơn.” Người kia không chút khách khí mang cái vali thật lớn đưa cho Tiêu Phàm, bước chân Tiêu Phàm lại rút về, cau mày tiếp nhận cái vali lớn.

“Rất nặng à?” Tên kia vẫn còn rất biết tự mình hiểu lấy, rất biết tự giác bò đến bên cạnh thang, định giúp Tiêu Phàm đỡ vali.

Ai ngờ, Tiêu Phàm vừa dùng sức thì đã đem cái vali thả lên trên, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, nhảy xuống đất, quay đầu ngồi vào chỗ nằm của mình, lấy một quyển tạp chí từ trong túi ra bắt đầu xem.

Vệ Đăng cười hì hì ngồi xuống đối diện y, vẻ mặt sùng bái: “Anh bạn, sức lực của anh thật lớn.”

“Bình thường.”

“Anh xem sách gì vậy?” Vệ Đăng đi qua nhìn bìa ngoài một chút, “Báo pháp luật? Anh học pháp luật à?”

Tiêu Phàm cau mày gật đầu.

“Sinh viên a?”

“Đang học thạc sĩ.”

“Thạc sĩ luật à? Lợi hại lợi hại.” Vệ Đăng ca ngợi một phen, phát hiện đối phương cúi đầu chuyên tâm xem tạp chí, hình như không quá muốn phản ứng hẳn, vì vậy hậm hực thu về vài thứ như là năm mấy, trường học tên gì, các loại vấn đề, tự mở túi plastic lấy đồ ra ăn.

“Hình như tận 9h tối nay mới đến Quế Lâm.” Trong lẩm bẫm.

“Thật buồn chán nha... cần ngồi ở trên xe hai mươi giờ, phong cảnh bên ngoài cũng không có gì hay để nhìn.” Tiếp tục lẩm bẫm.

“Mình đi xem thử có ai chơi bài không.” Lẩm bẫm xong, đứng dậy ra ngoài nhìn khắp xung quanh.

Tiêu Phàm xoa xoa thái dương, thật sự không hiểu nổi người này, nhiệt tình có điểm quá mức, nói cũng đặc biệt nhiều, còn thường thường cười toe toét, hình như giờ giờ khắc khắc đều rất hài lòng. Thật sự là động vật đơn bào mà.

Đương lúc trong lòng vừa mới chửi mắng hẳn, hẳn lại chui vào.

“Ai, anh có chơi bài không?”

Tiêu Phàm lắc đầu, “Không biết.”

Vệ Đăng mở to mắt, không phải chứ? Thời nay còn có người không biết chơi bài? Nhìn y một bộ dáng nghiêm túc, không có chút nào giống sinh viên tràn đầy nhiệt huyết, ngược lại giống như thành phần trí thức đã ra làm việc mấy năm, bị cuộc sống bào mòn đi nhiệt tình vậy.

Vâng, mặc dù có chút sức hấp dẫn của sự chính chắn, nhưng mà có phải là quá lãnh đạm chút?

“Này, nói được rồi chưa?” Từ lối đi truyền đến một thanh âm trong trẻo, tiếp theo, một đôi tình nhân đến, “Đánh ngay đây à? Bên dưới chỗ tôi có người ngủ.”

Hai người nói xong, liền một trước một sau vào đến.

Không gian vốn rộng lớn thoáng cái trở nên chật ních, Tiêu Phàm dịch cơ thể, ngồi cạnh cửa sổ, tiếp tục cúi đầu xem tạp chí, không để ý đến bọn họ.

“Người kia, chúng ta ở đây chơi đánh bài, có làm ồn đến anh không?” Cô gái vỗ nhẹ vai Tiêu Phàm, cười đến rất ngọt ngào.

Tiêu Phàm cầm quyển tạp chí, nhìn cô một cái, nhàn nhạt trả lời: “Không sao.”

“Vậy đi, nếu anh ngại ồn, MP3 của tôi đưa anh nghe, hì hì.” Vệ Đăng lấy MP3 từ trong túi, mở ra đưa cho Tiêu Phàm, còn rất tử tế đem nút tai nhét vào tai Tiêu Phàm, đầu ngón tay vô tình lướt qua vành tai.

Tiêu Phàm tính ra đã là lần thứ mấy cau mày rồi, cách quyển tạp chí trợn mắt, sau đó âm thầm đem MP3 chỉnh thành im lặng, đáng chết, bài ca chỗ hẳn, đều là ồn đến người chết bỏ chạy.

Ba người bắt đầu chơi bài, quả nhiên là thanh niên nhiệt huyết, chơi đến cãi nhau ầm ĩ, một hồi nói cậ ngu ngốc không biết ra bài, một hồi oán

trách lấy nhằm bài xấu.

Vệ Đăng kêu đến thực cường điệu, mỗi lần lấy được bài tốt, vẻ mặt sẽ hưng phấn, hầu như muốn từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, lúc ra bài cũng rất cố sức, có đôi khi một lần kích động liền trực tiếp đem bài ném ra ngoài.

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn xem hắn, khẩu vị trang phục của tên này thực làm người ta không dám gật bừa.

Nhưng thật ra dáng người cũng không tệ, chiếc quần bó sát hết mức, mỗi lần xoay người, đều có thể thấy rõ cái hông tròn mướt mà được bao lại chặt chẽ.

Tựa như hông vịt.

Tiêu Phàm từ nhỏ đến lớn, bạn bè bên cạnh đều là người rất nghiêm túc, có rất ít người đến quán bar, các loại địa phương ngư long hỗn tạp, hẹn nhau đi ăn cũng là những nhà hàng không khí tao nhã, chứ đừng nói rằng một bên uống rượu một bên chơi bài.

Cũng do nguyên nhân từ nhỏ tiếp xúc những người có thưởng thức cao, hình tượng ưu nhã, nên trong mắt Tiêu Phàm, người như Vệ Đăng khiến cho y rất khó hiểu nổi.

Đánh một ván bài, đập tới đập lui cũng vui đến như vậy, đến mức ấy sao?

Mặc những bộ quần áo lòe loẹt, hoặc là không nhìn, Tiêu Phàm nhìn nữa, sẽ không nhin được mà đem chúng xé ra, miễn cho nhìn chướng mắt.

Chơi xong, sau ba người họ không được, Tiêu Phàm có chút không kiên nhẫn, tựa trên chần nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không ngờ, Vệ Đăng hẳn tuy rất “sôi nổi”, vẫn rất cẩn thận tỉ mỉ, tưởng rằng Tiêu Phàm đang ngủ liền đem bài thu lại.

“Không chơi nữa, sẽ làm ồn đến hẳn.” Thanh âm rất nhỏ, cảm giác êm ái.

Vùng quanh chân mày Tiêu Phàm giật nhẹ, đột nhiên rất muốn mở mắt nhìn biểu tình tên kia, bất quá, yên lặng khó có khiến hẳn bỏ qua loại ý định này, tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ.

“Vậy được, không chơi nữa.” Thanh âm cô gái cũng cố gắng đè thấp xuống: “Cậu tên gì?”

“Vệ Đăng.”

“Phì...” Cô gái không nhịn xuống được, phì cười, sau một lúc, ngay lập tức nhịn lại, áy náy: “ Xin lỗi, xin lỗi, tên của cậu dễ thương quá đi.”

“Ân, không sao, từ nhỏ tớ đã bị người ta cười nhiều rồi. Có người lúc gọi tên tớ còn cố ý đè dạ dày lại ni.” Vệ Đăng ngược lại một bộ dạng không sao cả.

Tiêu Phàm trong tâm cười khẽ, người này, cái tên thật sự rất buồn cười.

“Đúng rồi, cậu đi du lịch đến Quế Lâm à?” Cô gái hỏi.

“Ân.”

“Cậu với bạn cậu cùng đi?” Cô gái chỉ chỉ Tiêu Phàm nhắm mắt nghi ngờ.

“Đúng vậy.”

Tôi từ lúc nào trở thành bạn cậu rồi, cậu cũng tự mình đa tình quá nha.

Tiêu Phàm đột nhiên mở mắt, làm cho Vệ Đằng bị giật mình, “Đã đánh thức anh à?”

“Không có, tôi đi toilet.” Tiêu Phàm nghiêm mặt bước qua đui Vệ Đằng, ra ngoài hướng về phía toilet.

“Ha ha, bạn cậu... hơi hung dữ.”

“Đúng vậy, cảm thấy ở chung không tốt lắm.”


Vệ Đằng bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Đáng tiếc, không biết là anh không may hay chính tôi không may, vé chúng ta là cùng nhau, cho nên trong toàn bộ hành trình, đều phải ở chung với cái loại băng sơn nam này.

Tôi cũng rất bất đắc dĩ nha, giả bộ tươi cười hoài bộ tôi dễ chịu lắm sao?

Gần tới trưa, đoàn tàu đến một cái ga lớn, ngừng lại.

Tiêu Phàm xuống xe hít thở không khí, cũng có rất nhiều hành khách tiếp tục ăn, Vệ Đằng ngược lại an tâm ngồi, hẳn mang theo quá nhiều thực phẩm rồi.

Chờ lúc xe lại chạy, trên thùng xe liền tràn ngập mùi, hướng dẫn viên đã gọi, các vị hành khách, toa ăn đã vì các bạn chuẩn bị các loại buổi ăn trưa. Bạn đang 

Tiêu Phàm cau mày ngồi ở bên cửa sổ, dựa vào chần tiếp tục xem tạp chí, hai vị lại đây chơi bài cũng trở lại ăn rồi, người giường trên và giường giữa, hình như là tất cả mọi người, từ lúc lên xe đi qua kế bên, giờ trở về cầm mì gói ngồi ăn ở lối đi nhỏ.

Mùi mì gói bốc lên cả toa xe khiến Tiêu Phàm có chút khó chịu, thậm chí là chán ghét.

Vệ Đăng rất nhiệt tình, mở túi plastic lớn, lấy ra một gói khoai tây chiên.

Tiêu Phàm mỉm cười lắc đầu. Không ăn thức ăn khó tiêu, không ăn thức ăn nhanh làm từ lúa mạch, không ăn thức ăn bán rong bên đường, không ăn các loại đồ ăn vặt đóng túi, tiêu tốn vào thói quen ăn uống, nói dễ nghe một chút là có quy luật, có tu dưỡng (có bài bản, có tập luyện). nói khó nghe một chút thì là ngoan cố như khoan lỗ sừng trâu.

“Àn, anh không đói sao? Giăm bông có cần không? Bánh quy nha?”

“Tôi không đói, cậu tự ăn đi.”

Làm ơn đi, tôi với cậu không thân, đến nỗi mỗi món ăn đều lấy ra đưa trước mặt tôi hoảng không? Không biết là tính cách quá mức nhiệt tình hay là trong đầu thiếu dây thần kinh. Không biết xem sắc mặt người khác.

Vệ Đăng quả thực không thấy sắc mặt Tiêu Phàm.

Hắn mấy năm nay đi du lịch qua rất nhiều nơi, mỗi lần đều mang theo rất nhiều đồ ăn, phần lớn đều đem chia mọi người ở trên xe lửa.

Vệ Đăng có máu nhiệt tình hiếu khách của người Trung Quốc trong người, gặp phải người cũng không câu nệ tiểu tiết, mọi người một bên nói chuyện phiếm, một bên ăn uống gì đó, trên xe lửa, nơi nào có hắn luôn luôn phi thường náo nhiệt. Nhưng gặp phải người lạnh lùng như Tiêu Phàm vậy, thậm chí, là loại băng sơn nam mà người lạ không dám đến làm quen, Vệ Đăng không biết cách ở chung.

Chung quy, thấy ngồi đối diện y cũng có chút chán nản.

Tuy rằng ánh mắt y không lạnh, vẻ mặt cũng không lạnh, ngẫu nhiên còn biết cười. Nhưng không khí đáng sợ bao trọn hoàn toàn quanh thân hình thành một vòng tròn bảo vệ, người tiếp cận, toàn bộ đều bị dội ngược.

Đến nỗi mà chẳng biết nên đối xử với bạn thế nào.

Vệ Đằng cúi đầu, chuyển sự quan tâm sang đồ ăn, bánh quy lạ xường đùi gà táo, đồ hân mang theo quả thực là đa dạng.

Tiêu Phàm nhàn nhạt liếc nhìn hân, chặc chặc, dáng vẻ ăn thật giống loài động vật nào đó, cúi đầu ăn đến đặc biệt chú tâm, còn không thì phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Heo.

Chẳng qua kỳ quái là, nhìn bộ dạng hân ăn bánh quy ăn đến đặc biệt ngon miệng, Tiêu Phàm cũng không nhịn được đói bụng.

Tiêu Phàm đứng dậy, hướng về phía toa ăn, Vệ Đằng nghe được tiếng động đột nhiên ngừng đầu lên.

Nhìn nhìn y mở to mắt, Tiêu Phàm không nhịn được phải giải thích: “Tôi đi ăn cơm.” Không phải đi giết người, cho nên không cần nhìn tôi như thế.

“Anh sẽ không đi toa ăn đấy chứ?” Vệ Đằng hình như rất kinh ngạc.

Thế nào? Toa ăn có vấn đề à?

Hình như hiểu được nghi ngờ của đối phương, Vệ Đằng cười giải thích: “Đồ trên toa ăn không sạch sẽ, anh nghĩ nha, trên xe lửa có chút nước như thế, có thể rửa sạch được sao? Hơn nữa lại đắt muốn chết, một phần cà chua xào trứng cần 10 đồng tiền, khay vẫn là hàng tiện lợi, cơm cũng không chín đàng hoàng. Kinh nghiệm của tôi phong phú mà, nghe lời tôi không sai đâu.”

Nghe hân nói thế, Tiêu Phàm quả thực đem ý định đến toa ăn ra khỏi đầu, cái khác cũng không có gì, từ then chốt là không sạch sẽ.

Tiêu Phàm có bệnh khiết phích, không ăn thứ không sạch sẽ, cũng không thể chấp nhận trên quần áo có chút vết bẩn, cho nên luôn luôn ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, nhìn qua có điểm giống người đã đi làm, chứ không phải sinh viên.

Diệp Kính Văn cũng thường nói bản thân nhàm chán, nhưng mà, Tiêu Phàm lại cảm thấy ngày như vậy rất vui vẻ, dù sao nhiều năm qua cũng quen rồi.

Diệp Kính Văn sẽ vì thích Lâm Vi mà chạy đến quán lẩu ăn lẩu cay, cay đến muốn chết, ngay cả hải sản trong nồi cũng sạch, Tiêu Phàm vẫn cho rằng cách làm của bọn họ vô cùng ấu trĩ. Cũng từng nghĩ đến, nếu là bản thân nói, có thể vì người mình thích mà đi ăn những thứ mình ghét hay không? Đáp án là không xác định.

“Anh ăn của tôi nha, tôi đem theo nhiều lắm.” Vệ Đăng vừa nói vừa lấy trong túi ra 2 chén mì gói, “Mì thịt bò Master Khang hay mì bò ướp tiêu?”

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn một chén đỏ một chén xanh, cũng không biết 2 cái có gì khác nhau, cau mày cầm cái chén xanh xem thuận mắt, sau đó xoay người đi lấy nước nóng.

Chờ lúc bóng lưng y mất hút, Vệ Đăng có chút đau đầu thờ dài.

Y không phải đến mì gói cũng chưa từng ăn đấy chứ? Xem ra đúng là chưa ăn.

Thần linh ơi, y cuối cùng là người viễn cổ của thời đại nào tới a, hay là nói, rốt cuộc là vị thiếu gia nhà giàu nào a?

Vệ Đăng nhún nhún vai chán nản, người như vậy, sinh hoạt khăng định rất khô khan vô vị, chẳng trách, chưa ăn qua mì gói, chưa từng chơi đánh bài, không chừng cả ngày ở đó học thuật nghiên cứu ni.

Tuổi còn trẻ, giống hệt một lão già cả ngày cau mày, vẻ mặt đau khổ, để người ta nhìn, cũng chán nản như y.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 3: Vệ Đẳng = Đau Dạ Dày

Tiêu Phàm xếp hàng nhận nước nóng, mùi mì gói xông lên khiến đầu óc y có điểm choáng váng.

Vẫn còn chưa ăn đã bị mùi cay gay mũi làm cho toàn thân khó chịu, nhưng mà trước mặt Vệ Đẳng trực tiếp ném xuống cũng không tốt, vì vậy, cau mày tiếp tục ăn mì gói cay muốn chết kia.

Lúc ăn xong, cảm thấy trong dạ dày một đường cuộn cuộn, trong miệng tràn ngập vị cay làm Tiêu Phàm nhăn chặt đầu chân mày.

Vệ Đẳng nghĩ Tiêu Phàm thật thú vị, ăn mì gói, biểu cảm đó, giống như đang nuốt dao nhỏ vậy.

Rõ ràng cay gần chết, vẫn còn sĩ diện chịu khổ sở, vì hình tượng, không chịu phun ra, lè lưỡi thối thối, nghiêm mặt đen chịu đựng cảm giác khó chịu.

Tiêu Phàm như vậy, ở trong mắt Vệ Đẳng đột nhiên có vẻ thú vị.

Thì ra, người này cũng không phải là quá không hiểu được phong tình nha, ... ít nhất... cũng đã ăn hết mì gói đưa cho, ít nhất cũng không nôn mửa ra trước mặt mình.

Có lẽ là vì nguyên nhân có lịch sự có giáo dục nha.

Vệ Đẳng nhìn Tiêu Phàm ngồi ở hành lang, im lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, vì vậy cũng đứng dậy đi qua, ngồi đối diện y.

“Ăn no rồi chưa? Cái kia của tôi vẫn còn.”

Muốn cố ý đùa y thử, như trong dự liệu, đối phương lại nhíu mày, vé mặt khổ sở, “Thôi đi, ăn no lắm rồi.”

“Vậy, tôi đây đi ăn.” Vệ Đằng lưu lại cho đối phương một gương mặt tươi cười rực rỡ, ra cửa trạm đi lấy nước, sau khi về thì ngồi trước mặt Tiêu Phàm, mùi mì gói lại tỏa khắp nơi khiến Tiêu Phàm không chịu nổi nữa, vì vậy, xoay người đi vào, tựa trên chần.

Mà Vệ Đằng lại ăn bát mì gói thập phần ngon lành, làm người ta cứ nghĩ hẳn đang ăn cao sơn mỹ vị.

Hắn hình như là người rất dễ thỏa mãn, món ăn bình thường, trò chơi nhàm chán, đều có thể khiến hắn cười đến mức thỏa mãn. Tiêu Phàm nghĩ, người như vậy, nhất định sống rất vui vẻ, mặc kệ là dưới hoàn cảnh nào, hẳn đều có thể tìm được lạc thú cho mình.

Nói dễ nghe thì là lạc quan, nói khó nghe một chút, chính là tầm thường, không chí hướng.

Tiêu Phàm cũng không biết vì sao lại nhìn hắn không quen mắt.

Ngoại trừ vóc người cũng được, những cái khác, chẳng có chỗ nào thuận mắt.

Hắn cười như quỷ hút máu, ăn như heo, rộng to kêu to không tu dưỡng, nhiệt tình quá mức khiến người ta thấy phiền, không biết nhìn sắc mặt người khác, không thăm mỹ, đến cái tên cũng rất quái dị.

Nhìn hắn không quen mắt, có lẽ là do tính cách bản thân cùng hắn cách biệt quá xa sao.

Nhưng điều kỳ quái là, ở bên cạnh hắn, ngoại trừ tâm phiền thì vẫn còn có một loại cảm giác thoải mái.

Tiêu Phàm không nghĩ ra nên cũng không thèm nghĩ nữa.

Vệ Đẳng sau khi ăn mì gói xong, bưng bát uống nước canh ừng ực đến thấy đầy, sau đó xoa xoa bụng, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, thoải mái.

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng hăn rời đi, lắc đầu có chút bất đắc dĩ.

Mình thật không thể hiểu nổi loại động vật này, bởi vì, chỉ số IQ không cùng đẳng cấp.

Lúc Vệ Đẳng trở về, lại ở trên giường, cầm lấy MP3 Tiêu Phàm đặt trên bàn lên nghe.

Tiếng nhạc mở rất lớn, thảnh thơi Tiêu Phàm còn có thể nghe được giai điệu phát ra từ tai nghe, tiếng nhạc sôi nổi đình tai nhức óc, hăn không sợ bị điếc à.

Quay đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài, hoang sơn dã lĩnh, khô đàng cổ thụ, thật nhàm chán, vì vậy, liền dựa vào chần để nghỉ trưa.

Khoảng mười phút sau, Tiêu Phàm chán nản mở mắt, ngó sang vị ngồi bên cạnh mang tai nghe đã ngủ say sưa, có chút phiền muộn đảo mắt xem thường.

Hăn là heo, ăn xong thì ngủ, trong tai nghe tiếng nhạc âm ỉ vậy mà cũng ngủ được.

Tạp chí đã xem xong rồi, vì vậy, bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra, trò chơi trên di động? Cái trò ấu trĩ ấy, mình không thèm chơi, lấy di động lên mạng? Đáng tiếc, xe lửa thường xuyên chui vào hang núi, tín hiệu không tốt. Đột nhiên phát hiện ở trên góc trái có dấu hiệu nhận tin, mở ra xem là tin nhắn của Lâm Vi.

“Lâm vi chúc cậu quốc khánh vui vẻ, trải qua ngày nghỉ thoải mái.”

Lại là nhắn tin, cậu ta mỗi lần đều như vậy, ngày nghỉ ngày tết, động cái là nhắn tin, trực tiếp gọi tới phải là bớt việc không. Lười soạn tin, vì vậy, mỗi lần đều là Lâm Vi chúc bạn lễ XXX vui vẻ, vạn năm bất biến.

Tiêu Phàm biết hẳn đang ở cùng Diệp Kính Văn , không biết đi đâu lâu lống rồi, vì vậy cười trả lời: “ Các cậu đang ở đâu?”

Sau một lát liền có tin trả lời, “Tớ là Diệp Kính Văn , Lâm Vi đang ở trong xe ngủ, bọn tớ đang ở tại bờ biển. Còn cậu? Có sắp đặt gì.”

“Tớ ở trên xe lửa, đi du lịch.”

“Nga, vậy chơi thật vui vẻ ^\_^”

Chết tiệt, con sói đó cứ nhiên học theo Lâm Vi dùng ký hiệu khuôn mặt tươi cười khả ái, làm cho người ta nhìn thấy đều cảm giác toàn thân khó chịu.

Tiêu Phàm vừa định cất điện thoại, rồi lại nhận được tin nhắn, là của em gái Tiêu Tinh gửi đến.

“Anh, anh đến nơi nào rồi, mấy giờ đến Quế Lâm vậy?”

“Buổi tối đến.”

“Anh à, cái người đi cùng với anh ấy, các người ở chung vui vẻ không?”

Tiêu Phàm cảm thấy em gái hỏi có chút không hiểu ra sao. Vì vậy trả lời: “Vẫn ổn.”

“Ra ngoài cần phải hỗ trợ nhau nga, quan tâm người ta nhiều nha.”

Tiêu Phàm nhìn Vệ Đăng ở đối diện đang ngủ như heo chết, nhẹ nhàng cười cười, hẳn mới không cần mình chăm sóc, lại nói, mình mới không muốn chăm sóc cái tên lồi thoi đó.

“Biết rồi, anh tới nơi rồi gọi điện cho em.”

“Anh trai tốt, cố gắng lên!”

Ngồi trên xe lửa thôi, cố cái gì mà gắng?

Tiêu Phàm không hiểu gì cả, lấy di động cất vào túi, không hề biết em gái ở đầu bên kia đang âm thầm cầu khẩn, Nguyệt lão nhất định phải cho anh trai cùng Nam Nam sơi chỉ hồng nha, Nam Nam là một cô gái tốt, tuy rằng cái đuôi sói có hơi dài một chút, có hơi nặng mùi một chút, đọc tiểu thuyết có mê mẩn một chút, bình thường có buông thả một chút nhưng với anh trai vẫn thật là xứng đôi a, tổ hợp của nam u uất với nữ buông thả, tuyệt diệu a~

Vệ Đăng ngủ đến tận 2h chiều mới xoa xoa mắt ngồi dậy.

Tiêu Phàm bản tính lịch sự hỏi thăm: “Tình rồi à?”

Vẻ mặt Vệ Đăng đau đớn, gương mặt cũng nhăn nhó.

Khóe miệng Tiêu Phàm cũng có chút co giật, thế nào, tôi ân cần hỏi thăm lại khiến cậu hoảng sợ đến thế sao?

Mà Vệ Đăng hiển nhiên không phải khiếp sợ, hấn một tay nhấn trước chỗ dạ dày, di chuyển mông, xoay mông hướng về phía bên cạnh Tiêu Phàm .

“Dạ dày tôi đau...”

Giọng nói rất đáng thương, ánh mắt đáng thương, cầm lấy cánh tay Tiêu Phàm , “Người anh em, anh có thuốc không?...”

Làm sao mà lại giống kẻ nghiện thuốc phiện a, Tiêu Phàm có chút không biết làm sao nhìn cái tên đang ở trên giường co rút lại thành một cục tròn kia, “Cậu mắc bệnh bao tử à?” Bất tri bất giác nhẹ giọng lại.

“Tôi phi, Tôi vẫn buồn rầu, Mẹ tôi năm đó nếu gọi Vệ Thư thì tốt hơn rồi. làm gì gọi Vệ Đăng a, từ nhỏ, dạ dày này đã không tốt rồi.”

Hình như có chút sức lực, âm thanh lớn hơn, vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi thật là buồn cười.

Vệ Đăng, tên này quả là có chút thú vị, bất quá nhớ rất tốt là được rồi.

“Này, anh giúp tôi lấy thuốc được không? Tôi bây giờ thất lực đều không đứng thẳng dậy được.”

Khuôn mặt nhe răng nhếch miệng như vậy, làm Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ, bộ dáng đáng thương ban nãy, không chừng là do mình gặp ảo giác.

“Thuốc của cậu để chỗ nào?”

“Trong cái vali lớn đó.” Vệ Đăng hình như rất khó chịu, cả người dựa vào giường, lấy gối lót đầu đè lên dạ dày.

Tiêu Phàm gật gật đầu, đè lên bậc thang, muốn lấy cái vali đem xuống, lại nghe hắn nói: “mở khóa kéo, ở ngăn ngoài, có một cái chai.”

Tiêu Phàm theo lời, mở khóa kéo, không khỏi có chút kinh ngạc, hắn mang theo toàn những thứ lung tung quý quái, ống nhòm cũng có, cây dù, rất nhiều quần áo, giày... thật đúng là đồ sộ.

Một bên than thở, một bên lấy ra chai thuốc.

“Có thể giúp tôi lấy nước nóng không?”

Tiêu Phàm xoay người đi lấy nước nóng, sau đó, ngay cả thuốc cũng đem đến bên miệng hắn.

Thực sự là, cho tới bây giờ cũng chưa từng hầu hạ người khác như vậy, đáng tiếc, người được hầu hạ lại một bộ dáng như đương nhiên, không

khách sáo tiếp nhận cái chén liền bắt đầu điên cuồng thổi hơi, để nước nóng nguội đi.

Nhìn quá trình hãm uống thuốc, đều cảm thấy rất đáng yêu.

Đầu tiên vươn đầu lưỡi ra kiểm tra nhiệt độ nước, không nóng nữa, sau đó nhét thuốc vào trong miệng, uống một ngụm nước, ngẩng cổ lên nuốt xuống, sau đó lại uống tiếp một ngụm, ực ực nuốt vào, lại uống một ngụm, chậm chạp nuốt xuống, lại dùng mu bàn tay chà chà miệng.

Một chuỗi động tác ngang nhau nối liền, Tiêu Phàm thấy rất muốn cười.

Ko rõ vị cá tính động vật này, uống thuốc cũng có thể dùng biểu tình hưởng thụ như vậy, uống xong còn thở ra một hơi thật dài, cứ như vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ lớn, sau đó lại giống như cá chết, nằm sấp trên giường bất động.

Đây hình như là giường tôi mà, cậu bò lại đây rồi lại quên bò về à? Lại còn rất không khách khí dựa vào tôi mà ngủ, tôi với cậu thân lắm sao?

Tiêu Phàm cười cười bất đắc dĩ, không biết từ khi gặp phải Vệ Đăng đến nay, số lần bản thân nhú mày và mỉm cười, tần suất vượt xa bình thường.

Vệ Đăng ở trên giường nằm sấp nguyên buổi chiều, miệng vẫn mồm liên tục, đa phần là nguyên rửa dạ dày hãm, còn có oán trách cha mẹ hãm vì đã đặt tên xấu này.

Sau đó lại ngủ, miệng há ra hô hấp, giống như con cá bị mắc cạn.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng di chuyển cái gối hãm chiêm chỗ dạ dày, để hãm dựa vào phía trên, ngủ thoải mái một chút. Vốn cũng không muốn quản hãm, nhưng dạ dày hãm kê gối nằm úp xuống ngủ, cái mông lại chổng lên rất cao, cả cơ thể hình thành một đường cong, nhìn thực sự chướng tai gai mắt.

Ngồi ở đối diện quan sát hẳn một hồi.

Mái tóc màu vàng, sợi tóc cũng không gọn gàng, trái lại có vài chỗ tóc dựng thẳng lên, giống như con nhím nhỏ.

Quá chói mắt.

Tỉ mỉ nhìn mặt hẳn, da lại rất trắng, nhìn qua có chút thanh tú, cái mũi rất khả ái, môi cũng rất đỏ, từng bộ phận riêng xem ra cũng không tệ, nhưng hợp lại cùng nhau sao lại trừu tượng hóa như thế? Khiến người ta muốn cười.

Bỏ qua mái tóc, bề ngoài coi như là mang đậm bộ dáng trí thức ngoan ngoãn, hết lần này đến lần khác, miệng đầy lời thô tục tôi phi, tôi thèm vào. Luôn luôn cười nhe răng nhếch miệng, rất không hình tượng, quả thực là không xứng với khuôn mặt đó. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhưng mà, tưởng tượng đến cảnh hẳn ngượng ngùng cúi đầu mỉm cười nhẹ nhàng, Tiêu Phàm lại cảm thấy toàn thân nổi da gà, Vệ Đăng, hẳn chỉ biết cười ha ha, không biết cái gì gọi là kín đáo, càng đừng nói đến hình tượng.

Gương mặt hơi thanh tú, quần áo đầu tóc khoa trương, hơn nữa, nụ cười đáng sợ, miệng nói không ngừng, thanh âm toát ra, hình thành một loại tổ hợp kỳ diệu, nhưng đặt tại trên người hẳn, một chút cũng không cảm thấy không hợp, trái lại cảm thấy hoàn toàn hài hòa tự nhiên.

Vệ Đăng thực sự là một quái nhân.

Tuy bản thân nhìn hẳn không quen mắt, nhưng chung quy không thể nói tôi ghét nụ cười của cậu, ghét cậu cho tôi ăn, ghét cậu đối xử với tôi nhiệt tình a?

Trong hành trình tiếp theo vẫn cần ở chung với hắn, tấm vé cùng hắn lại là vé tình nhân, Tiêu Phàm nghĩ dù sao chuyện này cũng có chút kỳ quặc.

Lúc sắp tới hoàng hôn, Vệ Đăng mới dụi mắt ngồi dậy, kéo cổ tay Tiêu Phàm xem thử đồng hồ sau đó lại thả về.

Cậu cũng quá không khách sáo rồi đi.

Tiêu Phàm nhìn vị luôn cho rằng bản thân vào người khác rất thân này, phát hiện đối phương hình như còn chưa tỉnh hoàn toàn, cứ liên tục dụi mắt.

Lúc lâu sau, mới nghe hắn đột nhiên nói: “ Phi, sao lại đến 6h rồi, tôi ngủ lâu như vậy à?”

Tiêu Phàm không nói chuyện, lắng nghe hắn ở đó lẩm bẫm.

“Nên ăn cơm chiều rồi. Này, anh muốn ăn không? Buổi tối mới đến Quế Lâm, hoặc là đến lúc đó chúng ta cùng đi ăn cháo Quế Lâm?” Vệ Đăng qua ngồi cạnh Tiêu Phàm , giống như bạn bè quen lâu năm, đặt tay trên vai đối phương, “Anh bạn, anh đói không?”

Tiêu Phàm thản nhiên nhìn thoáng qua tay hắn, nhưng đối phương vẫn không có ý muốn di dời, lại còn một tắc lấn một thước, vỗ vỗ bờ vai của y, “Tôi ăn chút bánh quy trước, tôi có hơi đói, anh nếu đói cứ cầm lấy, dù sao những thứ tôi mang này, sau khi xuống xe tốt nhất đều đã giải quyết hết.”

Nói dứt lời, lại từ trong túi plastic lấy ra một gói bánh quy, dùng răng mở túi, một bộ mặt cười toe toét.

Nếu như nói nhớ không lầm thì người này tại một khắc trước còn đau dạ dày đến nỗi ôm gối mắng chửi người mà.

Tốt rồi, quên đau rồi, lại bắt đầu ăn vặt lung tung, quả nhiên là tự làm tự chịu.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 4: Một Căn Phòng, Một Chiếc Giường

Đoàn tàu trễ giờ, lúc đến Quế Lâm bầu trời đã tối đen.

Một đám người theo hướng dẫn viên du lịch xuống xe, sau đó chạy tới ngồi ở chỗ ngồi đã được đặt sẵn ở quán rượu.

Vệ Đăng sau khi lên xe đột nhiên yên lặng đi, ngược lại khiến Tiêu Phàm có chút không quen, mắt liếc qua, phát hiện hắn đang cau mày gửi tin nhắn, ánh đèn điện thoại di động chiếu lên mặt hắn, dường như một dạng quỷ my, ngón tay linh hoạt bay nhanh trên bàn phím, một hồi một tin nhắn, phát tin không thôi.

“Anh đến Quế Lâm rồi, chờ xuống đường đi ăn cháo.”

Rất nhanh thì có tin trả lời, “Anh là heo sao, chỉ nhớ có ăn!”

“Bụng anh đói mà.”

“Như vậy à, vậy anh mang theo bạn đồng hành, nhớ mời người ta ăn, đừng quá keo kiệt.”

“Vậy, anh sẽ mời khách.”

Vệ Đăng quay đầu nhìn Tiêu Phàm một cái, cười cười, chỉ làm cho Tiêu Phàm không hiểu ra sao cả.

“Anh à, cơ hội cần phải nắm chặt, anh đem mọi lực đều phát huy ra biết không?”

“Ân.”

Đi du ngoạn thôi mà, phát huy mị lực làm gì chứ? Quyển rữ Tiên cá trong nước hay là mê hoặc lão yêu chốn thâm sơn? Em gái nói thực sự là mặc danh kỳ diệu a.

Lúc kết thúc việc nhắn tin, Vệ Đăng xoay qua xem thử Tiêu Phàm , đột nhiên nói: “Tôi hình như còn chưa biết tên anh nha?”

“Ân, Tiêu Phàm ”

“Tôi là Vệ Đăng, Vệ của Hồng vệ binh, Đăng của Đăng phi. Anh là cái nào?”

Tiêu Phàm nghe hẳn giải thích tên xong, nghĩ rất buồn cười, kéo tay hẳn lại, tại lòng bàn tay hẳn viết xuống tên mình.

“Tên rất hay nha, tên là Phàm của bình phàm, trên thực tế, một điểm cũng không tầm thường. Chúng ta đi ăn cháo Quế Lâm đi.”

Trọng tâm câu chuyện thay đổi đến quá nhanh, khiến Tiêu Phàm có chút ngạc nhiên, bất quá, hiện tại đối với cách nói chuyện không hiểu nổi của hẳn cũng đã được miễn dịch.

Xe sau khi đến quán rượu, mọi người dựa theo sự sắp xếp của công ty du lịch, đi về phòng của mình.

Tiêu Phàm và Vệ Đăng kéo hành lý vào thang máy lên lầu 12, tại ngõ quẹo cùng ngừng lại, Tiêu Phàm quay đầu nhìn Vệ Đăng “Cậu ở chỗ nào?”

“Hình như chúng ta là cùng phòng, Vệ Đăng cúi đầu nhìn thử tấm vé trên tay, là vé tình nhân, cho nên khách sạn sắp xếp cho cũng là phòng tình nhân, nhưng vấn đề là, hẳn vì sao lại cần cùng một gã đàn ông nằm chán ở cùng một phòng? Vì sao lại không may như thế cùng y lại là vé tình nhân? Lẽ nào tấm vé em gái cho có vấn đề?”

Vệ Đăng suy nghĩ một chút, cảm thấy em gái chắc là không thiếu đạo đức đến muốn hại mình, có thể là vé bên phía y xảy ra vấn đề.

Lúc đẩy cửa đi vào, phát hiện không gian phòng ở thật rộng rãi, có phòng tắm riêng, còn có tủ quần áo, TV, một đôi sofa.

Tại khu du lịch cũng đã tính tốt rồi, phòng quá tốt phòng chường cũng ở không nổi.

Nhưng vấn đề là, tại sao lại chỉ có một cái giường? Một cái giường đôi trắng, hơn nữa chỉ có một tấm chăn.

Vệ Đăng có chút buồn bực cầm vé nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện có vòng tròn nhỏ bên dưới góc trái, bên trong viết, vé VIP tình nhân.

Cùng lúc, Tiêu Phàm cũng phát hiện ra bố cục trong căn phòng, hai người đứng bên giường im lặng giây lát, vẫn là Vệ Đăng thiếu kiên nhẫn mở miệng nói trước:

“Yên tâm, tôi không có sở thích bất lương, không đá chần, không mộng du, không nói mớ, không ngáy ngủ.

“Vậy là tốt rồi.” Tiêu Phàm gật đầu, xoay người đi đem đồ đạc trong hành lý bỏ ra sắp xếp, trong lòng lại đang nghĩ, thực sự là kỳ lạ, thói quen ngủ của hắn lại có thể tốt vậy, vốn còn tưởng là hắn sẽ nửa đêm vung tay lung tung, ở trên giường lăn qua lăn lại, ngáy khò khò thô tục giống như heo, gọi cái loại người đó.

“Tiếp tục ăn cơm đi, hình như lâu 2 quán rượu này có nhà hàng, sẽ không cần đi tìm rồi, ngồi xe lửa một ngày thật M\* nó chân đau.” Vệ Đăng trái lại không vội thu xếp đồ đạc, mà nhớ đến ăn.

Tiêu Phàm lấy toàn bộ quần áo ra, treo lên móc gọn gàng ngăn nắp, sau đó mới xoay người hướng Vệ Đăng cười nói: “Được rồi, đi thôi.”

Hai người sổng vai tới nhà hàng lâu hai, Tiêu Phàm tùy ý gọi vài món ăn, Vệ Đăng lại kêu thật nhiều thức ăn, màu sắc phong phú.

Trong quá trình ăn, Vệ Đăng nhưng lại rất yên tĩnh, bởi vì chỉ lo ăn, miệng không kịp nói, Tiêu Phàm ngược lại cũng vui vẻ hưởng thụ sự thanh tĩnh khó có, cùng lúc rất thức thời cúi đầu không nhìn tới bộ dạng ăn uống đáng sợ của đối phương, tránh cho mất hứng thú ăn uống.

Sau khi dùng cơm xong, Tiêu Phàm định trả tiền lại bị Vệ Đăng ngăn lại.

“Hi hi, bữa cơm này tôi mời khách.”

Tiêu Phàm nghi hoặc nhìn về phía hắn, lại thấy hắn gãi đầu, nói: “ Khi ra bên ngoài phải giúp đỡ lẫn nhau mà.” Kỳ thực là em gái nói không nên quá keo kiệt, cũng đúng, dù sao tiếp theo còn phải cùng y ở chung, mỗi lần ăn đều tự trả tiền, cảm giác thật quái, không hợp với tính cách của hắn xưa nay.

Tiêu Phàm cất ví tiền vào, y cũng không quen cùng người ta tranh giành cái gì, cho dù là tranh trả tiền thì cũng khiến y cảm thấy ấu trĩ.

Sau khi cơm nước xong, hai người cùng nhau về phòng. Vệ Đăng vào cửa liền mở TV, chuyển đến kênh thể thao xem phát sóng trận đấu NBA.

Tiêu Phàm đối với thi đấu thể thao không có hứng thú, bình thường xem TV có lẽ chỉ xem các loại tiết mục Kinh tế, tài chính, càng thích ngồi an tĩnh trên sofa, uống cà phê, xem báo và tạp chí.

Tại phía sau Vệ Đăng đứng một hồi, cảm thấy buồn chán, Tiêu Phàm lại muốn đi tắm trước, trước khi đi còn hảo tâm nói với Vệ Đăng: “ cậu cần đi toilet không? Tôi chuẩn bị đi tắm.”

Vệ Đằng trả lời: “ Không cần không cần, cũng không phải trực tràng, vừa ăn xong thì xả ra.”

Tiêu Phàm đen mặt cầm vật dụng tẩy rửa bước vào phòng tắm, đột nhiên nghĩ bản thân có hơi ngốc, sao lại đem lòng tốt đặt trên loại người này chứ, thế nào có thể ảo tưởng miệng chó phun ra ngà voi chứ.

Tiêu Phàm ở trong phòng tắm vịn vòi sen chạy đến mức lớn nhất, ngồi một ngày quả thực có chút mệt, ngâm ở trong nước, cảm giác toàn thân sáng khoái.

Đội nước một lần, chăm chú gội đầu, sau đó, ở trên cơ thể lại một tầng xà phòng, vừa muốn chà sát tẩy rửa, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa.

Vệ Đằng hình như đang nói cái gì, tiếng nước lớn quá nghe không rõ, vì thế Tiêu Phàm tắt vòi nước, đi ra phía sau cửa, chỉ nghe Vệ Đằng tại nơi đó gọi: “Anh tắm xong chưa, tôi mót quá.”

Tiêu Phàm đột nhiên có loại kích động muốn đập cửa, hung hăng kéo hẳn vào phòng tắm, ném đến trên tường, sau đó giẫm hẳn một cước.

Đã từng gặp qua kẻ đáng ghét, chưa thấy qua kẻ đáng ghét đến thế này.

“Tôi ra ngay.”

Tiêu Phàm lạnh lùng trả lời một câu, sau đó nhanh chóng tẩy sạch bọt xà phòng, tiện tay cầm lấy khăn mặt xoa xoa, hông quần khăn lông đi ra ngoài.

Vệ Đằng thấy cửa mở, vội vàng vọt qua Tiêu Phàm đi vào, sau một lát, Tiêu Phàm ngoài cửa nghe được vài âm thanh kỳ quái của người bên trong.

Vệ Đằng một bên tiêu chảy, một bên ngâm nga ca khúc.

Tiêu Phàm có chút chán ghét, xoay người rời xa toilet, chỉ cảm thấy, bản thân đứng ngoài cửa để chờ hẳn nhanh chóng giải quyết mà đi tắm tiếp, quả

là ngu đến cực điểm rồi.

Vệ Đăng lúc từ toilet đi ra thì cảm thấy sắc mặt Tiêu Phàm không tốt lắm.

Thế nhưng, bỏ qua sắc mặt không tốt của y, vóc người ngược lại là phi thường cừ khôi, bụng lại có cơ bụng xinh đẹp, cơ ngực cũng rất dày, hơn nữa khi hợp thành một khối lại không làm cho người ta cảm thấy y là kẻ cơ bắp tứ chi phát triển, trái lại có loại xinh đẹp gợi cảm, chân bị khăn tắm che đi, những bộ phận lộ ra cũng thật khỏe đẹp.

Vệ Đăng sờ sờ cái bụng phẳng của mình, cười nói: “Tiêu Phàm anh thường xuyên vận động không? Vóc người không tệ a.”

Tiêu Phàm lãnh đạm nhìn hẩn liếc mắt, “Chuyện của cậu giải quyết xong chưa? Tôi còn chưa tắm xong.”

Vệ Đăng ngăn người, “Vậy anh nhanh đi tắm a! Sao lại không nói sớm.” Vừa nói vừa kéo Tiêu Phàm đến hướng phòng tắm.

Nói sớm cậu có thể đi ra à, tôi xem cậu ở WC đợi thật thoải mái mà, còn hát nữa.

Sau một lát, Tiêu Phàm tắm xong đi ra, quần khăn lông đến ngăn tủ tìm áo ngủ mặc, trong quá trình, đường nhìn Vệ Đăng vẫn dõi theo Tiêu Phàm, đang ca ngợi vóc người tuyệt hảo của y, đồng thời còn đang kinh ngạc y lại mặc áo ngủ.

Tôi xin, trời mùa hè, nóng muốn chết, con trai ai mà không để trần mặc một cái quần đùi ngủ a, y lại có thể mặc đồ dài...

Có phải là buồn chán đến mức có chút quá trớn rồi.

Tiêu Phàm đột nhiên xoay người lại, thấy Vệ Đằng cứ ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm bản thân, có chút phiền lòng hỏi: “Cậu nhìn cái gì?”

“Nga, áo ngủ này của anh thật tốt, thật tốt.” Vệ Đằng cười pha trò, xoay người đi lấy đồ dùng tắm rửa rồi cũng đi phòng tắm.

Vừa vào cửa đã bị hơi nóng xông đến thiếu chút nữa ngất đi, phòng tắm vừa có người tắm tựa như cái lồng hấp hơi nóng bốc lên, Vệ Đằng ko khỏi than khê, không nghĩ tới, Tiêu Phàm kia nhìn qua có chút lạnh lùng, nhiệt lượng trên người thật lớn a, tắm rửa đều khiến cho giống hấp bánh bao.

Vệ Đằng vui vẻ tiến vào tắm, không biết Tiêu Phàm ở bên ngoài nghe hân hát, lông mày đã nhăn thành hình chữ xuyên (川).

Kỳ thực, trước đây khi Tiêu Phàm đang học chính quy, bạn cùng phòng có 2 người thích hát trong lúc tắm, khi đó bản thân vẫn có thể chịu được, nhưng hiện tại đối thành giọng âm cao của Vệ Đằng, lại đặc biệt phiền lòng.

Quả nhiên nói ghét một người, sẽ không tự chủ được ghét tất cả của hân a.

Vệ Đằng tắm xong đi ra cũng quần khăn tắm, ngồi ở xồm ở góc tường, giở vali ra lục tìm quần áo.

Tiêu Phàm chỉ có thể nhìn thấy cái mông vênh rất cao của hân, còn có hai cái chân vì gầy mà có vẻ đặc biệt thon dài.

Hân ăn nhiều vậy sao lại không dày thịt, nguyên cơ là do dạ dày không khỏe à?

Nghĩ đến đây, đối với hân thêm điểm đồng tình, sắc mặt Tiêu Phàm cũng tốt hơn một chút.

Nguyên lai Vệ Đăng muốn tìm quần đùi, không có chút kiên kị trước mặt Tiêu Phàm.

“Cậu ngủ khóa thân?” Tiêu Phàm nhú, tuy rằng mình chết cũng không đối với hắn có ham muốn gì, nhưng hắn muốn ngủ khóa thân, hai người cùng giường cũng không tốt lắm đâu.

Vệ Đăng rất vô tội gãi gãi đầu, chỉ chỉ cái quần đùi của bản thân, “Tôi quen mặc loại đồ ngủ này rồi.”

Theo tay hắn chỉ nhìn xuống, hai chân trước mắt trắng đến có chút đẹp mắt, Tiêu Phàm mất tự nhiên dời hướng nhìn, đi đến trên sofa bên cạnh uống mấy ngụm nước.

“Tiêu Phàm, anh thường ngủ lúc mấy giờ?” Vệ Đăng cũng đi tới, ngồi ngay sofa đối diện.

“Khoảng 12h.”

Vệ Đăng cười cười, vẫn còn tốt a, tôi còn tưởng anh là loại con ngoan cố lỗ sĩ đi ngủ lúc 8h.

“Vậy tôi không lo làm ồn anh rồi, đêm nay có trận NBA phát sóng trực tiếp, tôi muốn xem đến tận khuya.”

“Không có việc gì, cậu xem của cậu đi.”

Vệ Đăng lấy bao thuốc lá từ trong vali ra, đưa một điếu cho Tiêu Phàm lại bị đẩy ngược về.

“A, anh không biết hút thuốc à...” Cư nhiên cả thuốc lá cũng không biết hút, quả nhiên là đồ cổ.

Tiêu Phàm dường như bị ngữ khí thương xót của Vệ Đăng kích thích đến, lại đưa tay qua cầm điếu thuốc trở về, dùng hai ngón tay mang, Vệ

Đặng thật vui vẻ mở bật lửa, đưa qua cho Tiêu Phàm châm thuốc, bản thân cũng điếu thượng.

Tư thế Tiêu Phàm hút thuốc rất tao nhã, hơi tựa trên xô pha, hút vào sau đó chậm chạp thả khói, tựa như hút thuốc đối với hắn là một dạng hưởng thụ.

Vệ Đằng nghĩ, nếu mình có thể hút thuốc tao nhã như y, mình đã viên mãn rồi.

“Nghe nói, người hút thuốc đều rất cô đơn.” Vệ Đằng đột nhiên nhìn về phía Tiêu Phàm.

“Cậu rất cô đơn à?” Tiêu Phàm hỏi ngược lại, cái tên này sẽ không phải là cùng mình nói chuyện vài câu thì tự cho rằng đã rất hiểu mình rồi đấy chứ?

“Tôi cô đơn cái rắm á, tôi là giả trang cool mới đi hút thuốc.” Vệ Đằng vẩy vẩy tàn thuốc, đem khói thuốc giữ lại trong miệng, hơn nữa, vẻ mặt hắn cười quái dị cùng với đầu tóc vàng lấp lánh, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy ngồi trước mặt mình mười phần là một tên côn đồ.

“Đáng tiếc, em gái tôi nói, tôi hút thuốc như vậy, giống tên đàn độn, nó thì biết cái gì, cái này của tôi gọi là phong cách u sầu của thời đại mới.” Vệ Đằng có chút ủ rũ, gục đầu đem điếu thuốc bỏ vào gạt tàn. “Kết quả u sầu bây giờ không còn lưu hành nữa, loại hình thiếu gia tao nhã của anh, người thích hắn là rất nhiều ha.”

Tiêu Phàm trầm mặc không trả lời, Vệ Đằng ngược lại cũng không hỏi nữa.

Hai người đối diện không nói gì, điếu thuốc trong tay Tiêu Phàm thông thả chập chờn cháy hết.

Vệ Đăng rõ ràng là loại người theo chủ nghĩa lạc quan, lúc nào cũng hi hi ha ha, hầu như không có chuyện gì phiền lòng, Tiêu Phàm mãi mãi cũng không có cách nào sống sống vui vẻ đơn thuần như hắn vậy.

Bọn họ là người của hai thế giới, chỉ là mặc danh kỳ diệu có nên xuất hiện cùng nơi hay không.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 5

Khi Vệ Đăng xem xong trận bóng, đã là 10h tối, em gái lần thứ hai nhận tin hỏi thăm:

“Anh, chỗ các người ở sắp xếp như thế nào?”

Vấn đề có chút không hiểu, nhưng mà Vệ Đăng vẫn là trả lời lại được: “phòng tình nhân.”

Đối phương hình như rất sửng sốt, gửi lại một đồng dấu chấm thang (!!!!!!!!!!!!!) “Là hai cái giường sao?”

“ Một cái, chăn cũng một cái.”

Sau một lúc lâu, Vệ Nam đột nhiên gọi điện thoại lại: “Anh, anh tìm một nơi bí mật để nghe điện thoại.”

Vệ Đăng giật giật khóe miệng, đè bụng lại, áy náy nhìn Tiêu Phàm cười, lại vào phòng vệ sinh, lúc vào đến cửa, “Nói đi, chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế?”

“Anh, anh nói hai người vừa mới quen biết nhau, ngủ cùng một giường chắc chắn là không tốt, em biết anh là quân tử ha, nhưng như thế này sẽ tổn hại đến danh dự, em không nghĩ tới vé tình nhân lại không trong sáng như thế, ngay cả phòng ở cũng đều đặt tốt.”

“Em đang nói cái gì vậy em gái?” Vệ Đăng cào cào tóc, nghe được có chút mơ hồ.

“Anh à, đêm nay anh chịu thiệt thòi một chút, ngủ ở sàn nhà nha, thế nào cũng không thể để cho người ta ngủ ở sàn nhà mà, đúng không? Dù sao từ nhỏ anh cũng đều thích ngủ trên sàn nhà mà...”

Vệ Đăng không rõ, vì sao hai người đàn ông ngủ cùng giường lại không được, còn ảnh hưởng danh dự, còn không cần anh bạn ngủ sàn nhà.

Đương nhiên Vệ Đăng không biết em gái một mực cho rằng chủ nhân của tấm vé kia là Tiêu Tinh mỹ nữ, vì bảo vệ danh tiết của bạn tốt, không thể làm cách nào khác là tạm thời để anh trai chịu uất ức.

“Cứ như vậy nha anh, anh làm vậy sẽ dễ khiến đối phương nảy sinh thiện cảm.”

“Nga, được rồi, anh ngủ sàn nhà.”

Sau khi ngắt điện thoại, Vệ Đăng có chút ủ rũ, vì sao mình ngủ sàn nhà thì Tiêu Phàm lại sàn sinh thiện cảm với mình chứ? Hẳn sẽ cảm thấy mình rất ngu ngốc mới đúng nha.

Quên đi, dù sao hứa với em gái rồi, thế nào cũng phải giữ chữ tín.

Lúc trở lại sô pha, Tiêu Phàm hình như cũng vừa nói chuyện điện thoại xong, “Em gái tôi gọi điện đến, bảo tôi quan tâm nhiều đến cậu, bụng cậu thế nào rồi? Cần uống thuốc không?”

Vệ Đăng có chút xấu hổ sờ sờ cái ót, “Không sao, tôi đây là bệnh cũ rồi, xong việc thì thoải mái.”

Xong việc thì thoải mái? Lời này nghe thế nào lại quái dị như thế.

“Vậy được, cậu đi ngủ.” Tiêu Phàm đứng lên khỏi sô pha, đứng chung gần như vậy, Vệ Đăng mới phát hiện hẳn cao hơn mình nửa cái đầu, lúc đối diện với y có loại cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Người này hình như không hề đơn giản... Vệ Đăng miên mang suy nghĩ, khi quay lại đã thấy Tiêu Phàm xốc chăn lên chui vào.

“Cậu không ngủ?” Tiêu Phàm hỏi.

“Anh ngủ trước đi, tôi lập tức ngủ ngay.”

Vệ Đăng nhìn Tiêu Phàm nằm xuống, liền lấy một bộ quần áo từ trong vali trải trên sàn, bởi vì quá mức chuyên tâm, nên không chú ý đến trong khoảnh khắc, ánh mắt Tiêu Phàm biến lạnh băng.

Chờ Vệ Đăng lót xong rồi, nằm xuống trên một cái áo khoác, trên đầu đột nhiên vang lên tiếng của Tiêu Phàm, có chút trầm thấp, lại mang theo mùi vị cười nhạt.

“Cậu cảm thấy, tôi sẽ có hứng thú làm gì cậu à?”

Vệ Đăng sửng sốt, hẳn đang nói cái gì?

Mà Tiêu Phàm trả lời hẳn, cũng là một tiếng hừ lạnh lùng.

Ngay trong bầu không khí quái dị như vậy, hai người tắt đèn nhắm mắt.

Vệ Đăng ngược lại rất nhanh chóng ngủ đi, chuyện gì hẳn cũng luôn không giữ trong lòng, nhưng thật ra lại khổ cho Tiêu Phàm, trần trọc ngủ không được.

Còn tưởng rằng Vệ Đăng là người đơn giản, không nghĩ tới cũng sẽ phòng bị mình như thế, giống như hai vị kia, gặp mặt mình thì tránh né như nhìn thấy dã thú lại có gì khác nhau?

Mình đáng sợ như thế? Trên mặt tôi có viết tôi muốn đả thương người à? Dường như cho đến bây giờ, đều là các người không ngừng tổn thương tôi mà.

Nhớ đến những người mình từng thầm thích, tâm tình Tiêu Phàm không khỏi có chút uất ức.

Vệ Đằng vì bị lạnh cóng mà tỉnh, nền của khách sạn là lát bằng gạch. Cảm giác lạnh cóng thấu xương tủy, hơn nữa, nhiệt độ điều hòa quá thấp, Vệ Đằng trong mộng đều co lại run rẩy.

Tỉnh lại ngẩng đầu nhìn thử giường lớn, nghĩ nghĩ, thế là ném áo khoác chui vào.

Run ...

Lạnh quá.

Vệ Đằng vừa định nhắm mắt, đã thấy người bên cạnh đột nhiên xoay người, dưới ánh trăng, đôi mắt sắc nhọn của người đó thẳng tắp nhìn bản thân chăm chăm, tựa như... con sói trong bóng đêm.

“Hơ, Anh không ngủ à?”

“Cậu bò lên làm gì?”

Cùng lúc lên tiếng xong thì lại cùng im lặng. Vệ Đằng không nhận ra Tiêu Phàm không vui, rất thành thực trả lời: “Sàn nhà lát gạch gì ấy, lạnh chết tôi rồi.”

Tiêu Phàm vừa định mở miệng nhưng lại cảm giác được bàn tay lạnh băng nắm lấy cổ tay mình.

Cảm giác sờn tóc gáy, quái dị tựa như bị thi thể bắt lấy, toàn thân đều nổi da gà.

“Này, hai chúng ta đổi chỗ ngủ được không?”

Tiêu Phàm cảm thấy rất không hiểu, lại nghe hắn tiếp tục nói: “chỗ anh không phải đã ấm lên rồi sao, mượn chút hơi ấm, tôi sắp lạnh chết rồi, được không?”

Nói xong liền dùng bàn tay lạnh ngắt lắc tay Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đen mặt lại, người cần mặt, cây cần vỏ, từng thấy vô sỉ, chưa thấy qua vô sỉ đến thế.

Lại có thể đem tôi làm người ủ ấm giường cho cậu, còn mượn chút hơi ấm, giỏi, giỏi lắm.

Tiêu Phàm không thể chịu nổi nữa đang muốn bùng phát, nhưng lại cảm giác được hắn thực sự có chút run rẩy, cánh tay cầm lấy tay mình cũng có vẻ đặc biệt lạnh buốt.

Tiêu Phàm lại có chút không đành lòng, đại nhân đại lượng, không tính toán với hắn, rất dứt khoát xuống giường, đổi vị trí.

Vệ Đằng không chút khách sáo lăn qua, rất nhanh đã hít thở đều đều tiến vào mộng đẹp, Tiêu Phàm thở dài bất đắc dĩ.

Nếu bên cạnh là người tôi thích, tôi sẽ ôm vào lòng.

Vừa vặn là cậu, không đuổi xuống giường đã đủ nể mặt cậu lắm rồi, Vệ Đằng à, xem ra vừa rồi tôi nghĩ sai rồi, cậu nằm đất, không phải vì cậu phòng bị tôi, mà là cậu ngu ngốc.

Thật là, thế nào lại có thể đánh giá cao chỉ số thông minh của cậu chứ.

Cũng không biết vì sao, trong lòng Tiêu Phàm lại có chút thoải mái, uất ức vừa rồi cũng bị quét sạch.

Cùng những người bụng tràng đầy quỷ kế cùng ý xấu, cả ngày đoán đoán, chơi trò cân não mà so sánh, Vệ Đằng dù sao cũng không giống, hẳn

rất ngay thẳng, rất nhiệt tình, rất lạc quan vui vẻ, cười lên ấm áp như ánh mặt trời.

Thế nhưng, ngay thẳng đến thái quá, có chút giống ngu ngốc, nhiệt tình quá nóng, có chút giống bà già, rộng rãi quá mức, có chút không biết phân biệt, cười quá nhiều, có chút giống tiểu lưu manh.

Nói chung – nhìn không vừa mắt.

Tiêu Phàm vẫn nhắm mắt bắt buộc bản thân ngủ, thật vất vả giấc ngủ mới kéo đến, lại cảm giác được ngực bị một nện một quyền.

Tiêu Phàm bắt lấy năm tay kia, phát hiện Vệ Đăng đang ngủ say, hoàn toàn không biết bản thân đã làm cái gì.

Đoán chừng hẳn đang quát tháo trừ ác trong mơ đi.

Tiêu Phàm hung hăng nắm lấy năm tay hẳn, đặt ở trước ngực, nhắm mắt lại đang định ngủ, đột nhiên cảm thấy bụng mình bị đập một cước.

Tiêu Phàm đen mặt ngăn chân Vệ Đăng lại, cơn buồn ngủ thật vất vả mới gây ra được, cứ như vậy mà bị hẳn đem hủy hết sạch.

Cố hết sức ngăn cơn xúc động đem tên gia hỏa này một cước đá xuống giường, Tiêu Phàm yên lặng một chút muốn đem ủ lại giấc ngủ, chẳng ngờ Vệ Đăng vì chân tay bị kìm giữ, thế là một đầu đánh tới.

Đầu to toàn bộ vùi vào ngực Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đem Vệ Đăng kéo dậy, ném qua một bên, sau đó, tự mình lấy Laptop ra, ngồi trên sofa xem phim.

Xem ra lòng dạ mình mềm yếu quá rồi, cần phải ném hẳn ra ngoài cửa sổ, chứ không phải là ném lên trên giường.

Nhìn nhìn bộ dáng hăn ngủ rất hài lòng, Tiêu Phàm lại nghĩ, bản thân cùng người như hăn tính toán, quả thực là cũng ngu như hăn.

Nhớ kỹ Vệ Đẳng nói, hăn không có ham mê bất lương, không đá chẵn, không mộng du, không nói mớ, không ngái ngủ.

Đúng vậy, hăn chỉ là biết đánh người thôi, hơn nữa, đem người thành đồ khốn mà đánh, lại thỏa mãn tăng thêm tinh thần trượng nghĩa.

Quả thực là đảo lộn khuôn tám kiếp rồi, đến bây giờ chưa đi ra ngoài du lịch, vừa đi đã gặp phải cực phẩm như thế.

Vệ Đẳng nửa đêm thức dậy đi WC xong, phát hiện trong phòng có một tia sáng mờ, dụi dụi mắt đi qua, nhìn thấy Tiêu Phàm nằm úp trên bàn mà ngủ.

Màn hình máy tính chế độ bảo vệ, biển lớn màu xanh thẫm, ánh lam yếu ớt phát ra, khiến đường nét Tiêu Phàm trở nên đặc biệt dịu dàng.

Vệ Đẳng giật thử con chuột, phát hiện trong hồ sơ mở ra là một vài phim truyền hình, hồ sơ hình sự, Hero(\*), một số phim về pháp luật khác. Vệ Đẳng tắt máy tính, đột nhiên cảm thấy Tiêu Phàm dựa vào bàn ngủ có loại cảm giác cô đơn.

Tiêu Phàm người này, nhất định không biết năm nay ca khúc được yêu thích nhất là gì, nhất định sẽ không chú ý kiểu tóc cùng màu sắc thịnh hành, luôn luôn ăn mặc nghiêm túc đơn giản, an tĩnh xem báo pháp luật, xem chương trình pháp luật liên quan. Sinh hoạt của hăn rất cuộc là đơn điệu, khô khan cỡ nào. Vệ Đẳng vĩnh viễn cũng không hiểu nổi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhìn bên mặt có nét cương nghị của Tiêu Phàm, Vệ Đẳng khe khẽ thở dài.

Có lẽ cá tính cao ngạo lãnh đạm của hắn là do hoàn cảnh sinh trưởng từ nhỏ tạo thành, quyết định thái độ đối xử của hắn. Thế nhưng không cảm thấy, còn trẻ như thế, đối với âm nhạc gì đó không hề hay biết, không phải có chút quá bi ai rồi sao?

Ai, đi ra ngoài du lịch, ngủ cũng ngủ không ngon, nhìn hắn như thế này, không khỏi có chút đau lòng.

Không tính nữa, ai bảo Vệ Đăng tội trời sinh nhiệt tình chi, lần này đem tên u ám anh đây ra phơi nắng, bằng không nội tạng anh đều phải mốc meo hết cả.

Có chút khó khăn dìu Tiêu Phàm lên giường, không đoán được Tiêu Phàm lại đột nhiên mở mắt.

Giấc ngủ nhẹ như vậy, hắn có phải là có tâm sự gì? Vệ Đăng nhìn hắn, cười cười sáng rực, “Anh bạn à, tôi nói anh nếu đã ra ngoài chơi, vậy quên hết mấy chuyện không vui đi, thoải mái chơi đùa một hồi ha. Anh xem anh cả ngủ cũng ngủ không ngon, rốt cuộc có tâm sự gì không thể nói ra chứ?”

“Tôi ngủ không ngon không phải vì có tâm sự.”

“Đó là vì sao?”

“Bởi vì có một kẻ quấy nhiễu tôi.” Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn thẳng Vệ Đăng.

Vệ Đăng ngăn người, suy nghĩ một hồi mới thấp thỏm mở miệng nói, “Tôi nằm mơ, mơ thấy bị chó cắn...”

Sắc mặt Tiêu Phàm trong nháy mắt biến đen, một cơn thịnh nộ bao trùm trong bóng đêm.

Sau lại không có cách nào, Tiêu Phàm kéo chăn bao lấy Vệ Đăng.

Đương nhiên, động tác bao bánh chưng nổi liền mà ăn khớp là sau khi Vệ Đẳng nhanh chóng ngủ say. Rất có ý “Cậu tự sinh tự diệt đi, đừng phiền đến tôi.”

Không biết là vì thực sự mệt mỏi hay là do nhịp thở đều đặn của Vệ Đẳng khiến Tiêu Phàm yên tâm, sau nửa đêm, Tiêu Phàm đã ngủ rất sâu, nhất cảm giác đến hừng đông.

Lúc Vệ Đẳng tỉnh dậy, Tiêu Phàm đã ngồi trên sô pha xem báo.

Xoa xoa mắt, mơ mơ màng màng đến nhà vệ sinh rửa mặt, như chim sáo đem đầu tóc sửa sang gọn gàng một chút, sau đó đi đến ngồi bên cạnh Tiêu Phàm.

“Anh xem tuyến đường du ngoạn không, hôm nay là đi Li Giang à?”

Tiêu Phàm gật đầu, nhìn vẻ mặt Vệ Đẳng vui mừng, hỏi: “Cậu rất hưng phấn?”

“Cái đó đương nhiên, khi còn bé đi học về bài Quế Lâm sơn thủy giáp thiên hạ, khi đó đã nghĩ đến Quế Lâm xem thử, nói ngắm cảnh non nước đương nhiên là phải chọn Quế Lâm rồi.” Vệ Đẳng hưng phấn nói, lúc thấy vẻ mặt Tiêu Phàm không chút thay đổi, mới nghi hoặc nói: “Anh đối với Quế Lâm không có hứng thú à?”

“Như nhau.”

Vậy vì sao lại mua vé đắt vậy du ngoạn, đầu óc bị kẹp cửa à, thần kinh sai trật tự rồi, hay là có nhiều tiền không chỗ tiêu à?

Đương nhiên những lời này Vệ Đẳng không dám nói ra miệng, chỉ có thể âm thầm oán trong lòng một hồi.

Dùng qua bữa điểm tâm đơn giản, người trong đoàn du lịch tụ tập ngoài khách sạn đón xe. Đương nhiên chỗ ngồi Vệ Tiêu hai người sắp cùng một chỗ.

Hướng dẫn viên du lịch trẻ tuổi xinh đẹp bắt đầu giới thiệu về hành trình một ngày, Vệ Đăng nghe thật vui vẻ, Tiêu Phàm lại có chút buồn chán nhìn ngoài cửa sổ, cho đến lúc bị Vệ Đăng vỗ vai, nói tới địa điểm rồi mới hồi phục tinh thần.

Trên hành lang dài dằng dặc bày đầy tranh ảnh, phong cảnh Li Giang.  
(\*\*)

Tiêu Phàm cũng không khỏi cảm thán trước cảnh đẹp, nhẹ nhàng nở nụ cười, lại không nhận ra Vệ Đăng bên cạnh chăm chăm nhìn thẳng hằm, vẻ mặt có chút phức tạp.

Tin nhắn như đòi mạng của em gái, đúng hạn lại đến: “Anh à, các người chơi vui a, hì hì...”

Vệ Đăng trước sau cảm thấy, bắt đầu từ một khắc đưa vé cho mình, biểu hiện của em gái có chút kỳ quái, chẳng lẽ là chứng động kinh của con bé đến thời điểm phát tác sao?

(\*)Hero: một bộ phim của Fuji –TV. Thông tin tại đây

(\*\*)百里画廊, 漓江风光.: không biết diễn tả mà cũng không hiểu nổi nên nhắm mắt đưa chân, chỉ đảm bảo đúng được cụm từ phong cảnh Li Giang thôi KK. Có thể là vào gallery xem ảnh trước khi du ngoạn trên sông ấy.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 6: Quế Lâm Sơn Thủy Giáp Thiên Hạ

Thuyền đi Vân Lưu, Cửu Long Hý Thủy, Lãng Thạch Yên Vũ, Bát Tiên Quá Giang, trên đường đi, cảnh đẹp nối tiếp nhau hiện đến.(\*)

Vệ Đăng cầm Camera chụp ảnh hưng phấn. Đa phần là chụp phong cảnh, thỉnh thoảng cũng nhờ Tiêu Phàm chụp cho hắn, mỗi lần đều sẽ làm một vài động tác kỳ quái, ngón tay có đôi khi chống cằm giả vờ cool, có khi làm mặt quỷ, thân thể mềm dẻo, bày pose thì trình độ vắn vẹo khiến người khác kinh ngạc.

Liên tiếp chụp hình, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy Vệ Đăng đang cường bạo võng mạc của mình.

Đi thuyền lên trước, non nước Quế Lâm, phong cảnh Li Giang thu hết vào tầm mắt, làm cho tâm trạng con người vui vẻ thoải mái. Hướng dẫn viên du lịch đang giới thiệu tên núi gặp trên lộ trình, Tượng Tị Sơn, Phục Ba Sơn, Điệp Thái Sơn, Nam Khê Sơn, mỗi lần nói đến một vài danh cảnh, Vệ Đăng lại nhanh chóng lấy camera ra chụp ảnh tách tách, bộ dáng cao hứng bừng bừng đó, lúc đầu khiến Tiêu Phàm cảm thấy có chút đáng ghét, nhưng sau khi nhìn quen rồi, hình như tâm tình bản thân cũng thay đổi tốt hơn.

Có lẽ, đây là sức hút của Vệ Đăng nhỉ.

Thuyền đi một mạch, phong cảnh hai bên bờ sông thiên hình vạn trạng, nước biếc vây quanh, gió thổi từng cơn.

Non nước Quế Lâm quả nhiên danh bất hư truyền, dù cho Tiêu Phàm đối với Quế Lâm không chút hứng thú, dần dần cũng theo Vệ Đăng cùng

chìm đắm trong cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp.

Đọc theo đường đi gió nhẹ quạt vào mặt, Tiêu Phàm nhìn về phía chân núi xanh thăm phía xa xa, tâm tình cũng trở nên đặc biệt khoan khoái lên.

Chính là, bên cạnh Vệ Đăng huyền ảo, rất là làm hỏng bầu không khí.

Đến buổi trưa, thưởng thức xong cảnh đẹp Li Giang, đoàn người đi đến công viên Xuyên Sơn nổi tiếng nhất Quế Lâm.

Tại cổng công viên, Vệ Đăng nói muốn chụp ảnh cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cau mày không muốn chụp, Vệ Đăng lại không chịu không chụp y một tấm lưu lại kỷ niệm.

Vệ Đăng cúi người, chỉnh camera chụp xa, nhắm ngay Tiêu Phàm, nhìn thấy Tiêu Phàm trong màn hình một thân tử khí lạnh lùng, sắc mặt cũng nhìn không tốt lắm, Vệ Đăng liền cố gắng đùa hấn, “Cười cái, cười một chút nào, cà!”

Tiêu Phàm nhíu nhíu mày, xoay một cái xem thường, sau đó nhếch miệng bật cười, tự thân cũng nhận thấy nụ cười bày ra như vậy rất ngốc, nhưng vẫn là không nhẫn tâm dội nước lã Vệ Đăng. Cư nhiên lại học theo người ta chịu ý hấn sao? Tiêu Phàm lắc lắc đầu không thể tin nổi.

Mà Vệ Đăng đối với tấm ảnh chụp được vô cùng bất mãn, vì nụ cười kia tuy rằng đẹp mắt, nhưng một chút cũng không cảm nhận được sự vui sướng của chủ nhân, rõ ràng là ứng phó. Vệ Đăng đem camera đưa cho cô gái vừa quen khi đánh bài trên xe lửa, đi đến cạnh Tiêu Phàm, lăm lăm có chút tức giận, “Anh cho là đang chụp di ảnh sao? Thật không quen nhìn anh như vậy, có chuyện phiền lòng gì mà không bỏ xuống được? Du ngoạn là vì thả lỏng tâm tình, anh xem thử xem, xung quanh có ảnh người nào sâu mi khổ kiếm như anh không...”

“Cậu hiểu rõ tôi sao?” Tiêu Phàm đột nhiên ngắt lời hấn.

Vệ Đăng có chút không hiểu lắc lắc đầu, lại nghe Tiêu Phàm lạnh lùng nói rằng: “ không biết, vậy không có tư cách lên tiếng.”

Vệ Đăng mở to mồm, lần đầu tiên bị Tiêu Phàm dùng khẩu khí giáo huấn người như vậy nói chuyện, thật là có chút không quen, tại sao cảm giác như hoàng đế mắng thái giám a, M\*, anh cho rằng tôi rất muốn quản anh sao? Tôi chỉ là nhìn anh không vừa mắt, cả ngày ở cùng với anh, anh cứ nhúu nhúu rồi lại nhúu, làm ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của tôi.

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm Vệ Đăng một buổi, đột nhiên bật cười nhẹ nhàng.

“Anh cười cái gì?”

“Không có gì.”

Chỉ là đột nhiên cảm thấy, cậu đem những lời nguyên rủa tôi bày ra trước mặt, bộ dáng nhe nanh nhếch miệng thật là thú vị, so với non non nước nước nghìn điệu, còn sống động hơn.

Tách tách một tiếng, cô gái cầm camera ở đằng xa đã chụp được cảnh này.

Vệ Đăng giật lấy cái camera, thấy trong ảnh, Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, mà bản thân mình, một bộ dáng ngũ quan nhăn nhó, bộ dạng lý sự bị chụp đến đúng chỗ xấu xí.

Vệ Đăng nhìn Tiêu Phàm vẻ mặt tươi cười, cảm thấy mặt mình có chút nóng.

Nụ cười Tiêu Phàm càng sâu, thật không nghĩ tới người này cũng biết ngượng ngùng a, vẫn tưởng cuối cùng hẳn là một tên ruột thẳng ni.

Công viên Xuyên Sơn có tiểu Đông Giang xuyên qua giữa, chiếc cầu nhỏ bắc ngang dòng nước, Xuyên Sơn, Tháp Sơn tạo thành một bức tranh phong cảnh xinh đẹp, như bông lai nhân gian. Hang động nham thạch Xuyên Sơn lại càng thêm kỳ diệu, có thể sánh với Bắc Đẩu Tinh nguy nga, tú lệ như thanh sáo.

Du lịch một ngày, tất cả mọi người được thưởng thức tinh hoa cảnh sắc của Quế Lâm, cảm nhận được giai cảnh tuyệt diệu “Giang tố thanh la đài, sơn như bích ngọc trâm”(\*\*)

Đến hoàng hôn mới kết thúc hành trình, trên đường trở về, Vệ Đăng mãi luôn xem ảnh, nói lảm bảm tấm này không tệ, tấm này chụp không đẹp, cái loại lời nhảm chán.

Buổi chiều, ở Dương Sóc có cảnh sơn thủy trong bộ phim của Trương Nghệ Mưu – Ấn tượng Lưu Tam tử.

Đi du loạn suốt một ngày, khiến Tiêu Phàm cảm thấy rất mệt mỏi, thời tiết thiêu đốt làm đổ mồ hôi không ít, hơn nữa tối qua chỉ ngủ được vài giờ, sau khi kết thúc hành trình, Tiêu Phàm chỉ muốn xông vào tắm nước lạnh, hảo hảo nghỉ ngơi.

Mà Vệ Đăng rõ ràng là tinh lực dư thừa, không đi xem diễn.

Bởi vì buổi chiều là hoạt động tự do, biểu diễn cũng tự túc, Tiêu Phàm thật sự không có hứng thú cùng hẳn đi xa vậy để xem biểu diễn.

Huống chi, chắc chắn hành trình sẽ đi qua Dương Sóc, không bằng đến lúc đó lại xem, vì vậy, Vệ Đăng hậm hực theo Tiêu Phàm về quán rượu.

“Cậu muốn đi thì cứ tự đi đi.” Tiêu Phàm rất kỳ quái vì sao hẳn lại trở thành kẻ theo đuôi rồi.

“Này, cần nghĩa khí mà, có một từ gọi kết bạn mà đến kết bạn mà đi, tôi làm sao nhẫn tâm đẩy anh một mình trông phòng mà đi chứ.”

Thành ngữ dùng bậy, tư duy kỳ quái, logic hỗn loạn, Tiêu Phàm lần này ngay cả trợn mắt xem thường cũng lười.

Không đi thưởng thức biểu diễn, Tiêu Phàm và Vệ Đăng ở lại quán rượu, lần lượt tắm gội, sau đó ngồi trên sofa.

Tiêu Phàm lại không xem báo, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vệ Đăng lại đang xem kênh thể thao, mỗi lần đến quảng cáo, ánh mắt lại bay đến chỗ Tiêu Phàm nhìn nét mặt y.

Trưởng thành anh tuấn như thế, nhưng cả ngày một bộ mặt u ám, giống như là cả thế giới mắc nợ y vậy.

“Trong quá trình y trưởng thành đã phát sinh một số chuyện không thể văn hồi cho nên đã tổn thương tâm hồn lúc còn bé của y, nên khiến hẳn trở nên trầm mặc ít lời, nguyên nhân không có dám thân cận người khác cũng chỉ vì sợ bị tổn thương, dùng lạnh lùng vụng về bảo vệ bản thân, kỳ thực trong nội tâm mềm mại, dịu dàng hơn bất cứ ai.

Vệ Đăng đột nhiên nhớ đến một đoạn thoại như thế, hình như là buổi tối hôm Vệ Nam khóc lóc thảm thiết, trên màn hình máy vi tính là những câu thoại chữ màu đỏ.

Hình như bộ tiểu thuyết đó tên là ngược luyện tình thâm chi tuyệt thế tiểu thụ?

Em gái là hủ nữ, nhờ cô ban tặng, Vệ Đăng cũng biết được một số thuật ngữ chuyên dụng, còn biết tiểu thụ phân cái gì mà nữ vương thụ, biệt nữ thụ, cường thụ, nhược thụ, dụ thụ các loại, vì vậy, vừa quay đầu xem thử Tiêu Phàm một cái, ha ha, tiểu thụ, trò cười quốc tế sao, có người đàn ông

nào dũng cảm không sợ chết mà đè y, vừa đến gần, lập tức bị không khí mạnh mẽ quanh hấn bán ngược rồi nha...

Nhưng mà, đoạn hình dung đó với Tiêu Phàm cũng có chút điểm phù hợp, có thể hấn từng trải qua cái gì mới biến thành bộ dáng lạnh lùng không muốn người tiếp cận a.

Vệ Đằng từng nghĩ, kỳ thực Tiêu Phàm cũng rất cố gắng để người khác yêu thương y, thời điểm nhiệt huyết thanh xuân rất tốt, nhưng lúc nào cũng nghiêm nghị như ông bác, đối với tò mò của y lại nặng hơn một chút.

Tuy rằng chỉ là lần hội ngộ tình cờ giữa những người xa lạ, nhưng Vệ Đằng là muốn y trở dậy hứng thú.

Buổi sáng, ăn điểm tâm xong mọi người đi đến khu vực cảnh quan trong Lưu Tam Tỷ.

Tiêu Phàm luôn luôn không thích ồn ào, thời điểm đỉnh cao của du lịch dịp lễ quốc khánh, có lúc bước đi cũng va chạm người khác trên đường, khiến y rất khó chịu.

Trong viện có những vũ điệu thiếu nam thiếu nữ các dân tộc Choang, Dao, Động, Miêu đón chào, những du khách đồng hành đều rất hào hứng, đặc biệt là lúc nhảy sạp tre, nghe nói ai nhảy cái kia sẽ bước bước thăng tiến, thế là mọi người chen chúc nhau đến.

Vệ Đằng cũng chạy đi nhảy sạp, chân hấn có vẻ linh hoạt dị thường, vậy mà một lần cũng không bị gậy trúc kẹp lấy, nhảy lên cũng không sợ nóng, dường như toàn thân đều tản ra sức sống, nguyên bản cái mông đã rất vênh xoay đi xoay lại, lại còn nụ cười sáng rực, chớp mắt đã thu hút ánh nhìn của rất nhiều người.

Lúc nhảy xong có người lôi kéo hấn chụp ảnh, Vệ Đằng ngược lại cũng không khách sáo, bày ra đủ loại pose, chụp đến hài lòng.

Tiêu Phàm nhìn hẩn từ xa, cảm thấy bản thân vĩnh viễn cũng không thể thích ứng giá trị quan điểm của hẩn, ở cạnh hẩn, dù sao cũng cảm thấy như có một đàn ong mật ở bên tai vo ve, phiền.

Hành trình đáng sợ, mau kết thúc chút đi!.

Hát đối tại sân khấu trên nước, du khách cùng thiếu nữ của dân tộc thiểu số hát đối, Vệ Đăng đương nhiên không tệ lắm, tuy rằng giai điệu chẳng ra thứ gì cả nhưng thanh âm trong trẻo êm tai, đáng tiếc, nhịp điệu lao đi có chút nghiêm trang, làm Tiêu Phàm nghe chỉ cảm giác là tạp âm.

Nhưng các du khách bên cạnh lại vẻ mặt tươi cười, nói chàng trai này không tệ, hát được tốt, bộ dáng cũng tốt, Tiêu Phàm cảm thấy thẩm mỹ quan của đám người này có phải là đều xảy ra vấn đề? Vệ Đăng có mị lực lớn vậy sao? Tâm trạng hoài nghi, không nhịn nổi quay đầu nhìn hẩn nhiều thêm cái, đúng lúc cùng ánh mắt hẩn gặp nhau, Vệ Đăng liền hướng Tiêu Phàm lộ ra nụ cười tươi sáng, trong lòng Tiêu Phàm chấn động, không thể không thừa nhận, trong một khắc đó, y đột nhiên cảm thấy Vệ Đăng cười lên rất đẹp, nụ cười rất trong sáng tự nhiên, dường như sở hữu một loại sức hút kỳ lạ.

Buổi sáng đã dạo qua rất nhiều địa điểm, công viên Ngũ Sơn, công viên Tây Sơn, Ấn Sơn Lục Động, Tây Phong, Quan Âm Phong vân vân, Tiêu Phàm thấy tên của những nơi này cũng không nhớ nổi, nhìn xem tiếp cũng không lý thú, dọc đường theo đoàn du lịch đi một chút lại ngừng lại, còn có một Vệ Đăng nhiệt tình hơi một tí là lôi kéo hẩn chụp hình, vừa nóng vừa phiền, Tiêu Phàm thật muốn về nhà sớm một chút, ngồi bên cạnh điều hòa uống cà phê, xem báo chứ không phải ở dưới mặt trời chịu khổ.

Buổi chiều đón xe đi Hồ Điệp Tuyền ở Dương Sóc, chỉ thấy nham thạch trên vách mang hình dáng của một con bướm thật lớn, rất nhiều người đi qua, tách tách âm thanh chụp ảnh không dứt.

Vệ Đăng cầm camera ngắm ngay con bướm bướm, đột nhiên nói: “Anh xem, con bướm kia nhìn giống như là một con vật ngu ngốc đâm đầu vào tảng đá mà chết, vỡ vách phẳng trở thành bánh hồ điệp, ha ha ha...”

Đám người xung quanh quay đầu nhìn hai người Tiêu Vệ, Vệ Đăng một bên cười một bên chụp ảnh, dùng camera che khuất mặt, Tiêu Phàm một mình chịu đựng ánh mắt chú mục của mọi người, thỉnh thoảng nghe được phía sau có vài tiếng thì thầm khe khẽ, bọn họ thật kỳ quái, người ở đâu tới vậy.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy cuộc đời này của mình đến giờ cũng chưa từng mất mặt như thế.

Vệ Đăng à, cậu vốn có giọng đã lớn, chỉ đùa một chút cũng không thể nói nhỏ nhỏ thôi sao?

Vẫn cần tôi mất mặt theo cậu à.

Lộ trình mệt mỏi một ngày vừa kết thúc, buổi chiều, Tiêu Phàm cùng Vệ Đăng đi ăn cháo Quế Lâm, lần này Tiêu Phàm sớm thanh toán tiền.

Hai ngày sau đó, Tiêu Phàm chỉ cảm giác có nhiều du khách vậy cùng nhau chen chúc một chỗ, xung quanh đủ loại mùi lạ, hơn nữa ánh nắng nóng bức, quả thực là khổ thân.

Cơm tối qua đi, Vệ Đăng nhìn xem TV như bình thường, lúc Tiêu Phàm tắm xong, vì quá nóng nên cởi đồ ngủ, chỉ mặc cái đồ lót, nằm trên giường xem tạp chí. Ánh mắt Vệ Đăng bay về hướng Tiêu Phàm chặn bị đẩy qua bên hông để lộ thân trên, nhìn qua đặc biệt gợi cảm.

“Này, anh... có bạn gái không?” Vệ Đăng đột nhiên đưa ra câu hỏi dọa Tiêu Phàm bị sốc, lông mày Tiêu Phàm giật giật, buông tạp chí trong tay nhìn Vệ Đăng nửa ngày mới cười nói: “Có.”

Vệ Đăng một bộ mặt thất vọng.

Tiêu Phàm ngược lại dâng lên sự hài lòng khó có, vì mấy ngày ở chung, y đột nhiên nghĩ Vệ Đăng mặc dù có điểm đáng ghét, nhưng không có tâm kế gì, rất dễ đối phó.

Trước khi hẳn muốn giới thiệu bạn gái cho mình, trước tiên phải bóp chết mong muốn của hẳn.

Lần sau hẳn đưa đồ ăn cho mình, mình cứ nói đau bụng là được rồi.

Vệ Đăng cũng không biết Tiêu Phàm ở đó cười cái gì, cười đến vẻ mặt thâm thúy. Không thể làm gì khác hơn là cào cào tóc mặc danh kỳ diệu, gửi tin nhắn cho em gái: “Nam nam, tấm vé tình nhân của em thế nào vậy? Vì sao cuối cùng anh vẫn cảm thấy có điểm kỳ quái?”

Vệ Nam sau khi nhận được tin nhắn, hít sâu một hơi, hồi phục sắc mặt bình tĩnh nói: “Anh, không liên quan đến em, cái này gọi là duyên phận.”

Duyên phận? Kiếp trước mình thiếu nợ hẳn mới đúng ấy.

(\*)舟行云流, 九龙戏水, 浪石烟雨, 八仙过江.: thấy nó xuất hiện rất nhiều trong những bài giới thiệu về phong cảnh QL, tìm thử thì mù mờ quá mà dịch ra càng kỳ quái nên cứ giữ nguyên Hán Việt.

(\*\*)"Giang tổ thanh la đá, sơn như bích ngọc trầm": sông làm cái lưới xanh, núi như cây trầm ngọc [ theo ý mình là vậy thôi]

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 7: Trời Mưa, Bị Cảm Rồi

Hành trình ngày thứ 3 là hoạt động tự do ở Dương Sóc.

Vệ Đăng cầm bản đồ, còn mang la bàn trên cổ như thật, sau đó lôi kéo Tiêu Phàm cùng ra ngoài, nhưng hẳn ngược lại cũng không lo lạc đường, không ngờ Vệ Đăng thực sự là một con ngựa đơn độc.

Hồ Điệp tuyên đã đi rồi, Ngô Long Hà, những danh cảnh thế ngoại đào nguyên này...Tiêu Phàm không dậy nổi hăng hái, vì vậy Vệ Đăng liền lôi Tiêu Phàm đi chợ Tây của Dương Sóc.

Trên đường người đi rất đông, hàng quán đủ loại, các loại trò chơi nhỏ đặc sắc làm cho hoa mắt.

Du ngoạn danh lam gì đó đặc muốn chết, Vệ Đăng nhìn trái nhìn phải, chọn một cái vòng cổ kỳ quái, ngoài ra còn mua một đồng kẹp tóc sặc sỡ.

Mua cho bạn gái à?

Tiêu Phàm không khỏi bật cười, thân là bạn gái hẳn thật sự là đáng thương nha, một tên không có mắt nhìn, mua mấy cái kẹp tóc kia, quả thật là cho bạn nhỏ ở nhà trẻ mang mà, màu sắc rực rỡ, mắt thẩm mỹ đúng là kém đến cực điểm.

Tiêu Phàm không biết, em gái Vệ Đăng là Vệ Nam có sở thích sưu tập kẹp tóc, vì vậy, mỗi lần đi du lịch Vệ Đăng đều mua một đồng lớn, cũng không ngại con trai mua những thứ này là mất mặt.

Ngoài ra, cái vòng cổ quê mùa là mua cho người bạn Chu Vũ.

Vệ Đăng mua đồ xong lại đến bên cạnh Tiêu Phàm, cười nói: “Anh không mua vài món quà lưu niệm à?”

Tiêu Phàm lắc đầu.

Vệ Đăng ngẩn ngơ, nhìn bóng lưng hắt xoay người, đột nhiên cảm thấy y rất đáng thương, ra ngoài du lịch nhưng vật gì cũng đều không mua, là vì trong lòng y không có người nào để quan tâm sao.

Không có người để lo lắng, tuy rằng rất tự do nhưng là cũng rất đau xót.

Buổi chiều quay về Quế Lâm, đến quán rượu nghỉ ngơi một chút, sau đó tự đi dạo trên đường Chính Dương dành riêng cho người đi bộ.

Vệ Đăng và Tiêu Phàm đi dạo một hồi, trời lại đột nhiên âm u, Tiêu Phàm muốn quay về, Vệ Đăng nói ngày mai phải trở về rồi, chúng ta đi ăn cháo Quế Lâm đi, sau khi rời Quế Lâm rồi không được ăn món chính tông như thế nữa.

Nhìn ánh mắt chờ mong của hắt, Tiêu Phàm có chút không nỡ cự tuyệt, đành tùy ý hắt, cùng nhau tìm một quán ngồi xuống.

Vệ Đăng khi ăn rất nhanh, bộ dáng hưởng thụ, Tiêu Phàm cầm chén gắp vài cái, múc vài miếng, cau mày cuối cùng cũng ăn xong.

Hai người ra tiệm, trời đột nhiên mưa xuống, tìm một nơi trú mưa, nhưng mưa càng lúc càng lớn, Tiêu Phàm đang cau mày, đã thấy Vệ Đăng mỉm cười lôi cây dù từ trong túi ra.

“Anh đừng nhìn tôi mang hành lý nhiều vậy, mỗi một món đều rất hữu dụng” bao gồm ống nhòm, kính râm và dù. Vệ Đăng nói, vẻ mặt có chút đắc ý.

Tiêu Phàm cười cười, nhận cây dù từ trên tay hắt, “Đi về thôi”

Không biết tại sao, trong một khắc, Tiêu Phàm chợt rất muốn vò thừ mái tóc chói mắt đó, dù sao cảm thấy Vệ Đằng hướng mình cười rục rờ, rất đáng yêu.

Mưa càng lúc càng lớn, cơ bản là trốn sau dù cũng vô dụng, trong khoảnh khắc, cả hai đều ướt sũng.

Vệ Đằng dứt khoát thu dù lại, quay sang Tiêu Phàm cười nói: “Dù sao cũng bị ướt rồi, không bằng chạy về đi.”

Nói xong, không đợi Tiêu Phàm đồng ý, liền kéo tay áo Tiêu Phàm điên cuồng chạy đi.

Chạy băng băng trong mưa, từ nhỏ đến lớn, Tiêu Phàm chưa bao giờ làm chuyện điên khùng như thế, nhưng kỳ quái là, rõ ràng cũng không ghét phương pháp mất phong độ này, trái lại tâm tình khoan khoái, dường như tiếp tục chạy như vậy có thể quên đi tất cả những chuyện phiền lòng.

Hai người cùng chạy, quần áo đều ướt đẫm dính chặt trên người rất khó chịu.

Lúc đến khách sạn, bị khí lạnh của điều hòa vừa thổi đến, Vệ Đằng run lấy bầy, hàm răng cũng đánh trận.

“Cậu đi tắm đi.” Tiêu Phàm đem Vệ Đằng một thân run rẩy không ngừng đi vào phòng tắm, một lát sau, trong phòng tắm phát ra tiếng nước chảy ào ào hòa cùng tiếng ca.

Chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên một chút, Tiêu Phàm ngồi trên sofa chờ Vệ Đằng đi ra.

Vệ Đằng hình như rất hưởng thụ độ ấm nước nóng, ngâm hơn nửa tiếng, chờ hẳn tắm xong đi ra, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy cơ thể mình sắp nhanh đóng băng rồi, giả vờ như không có gì đi vào nhà tắm, mở nước nóng.

“Át....xì.....”

Một tiếng hắt hơi cuối cùng cũng nghẹn thoát ra, lại kinh động đến Vệ Đăng đang ngồi lau tóc, “Tiêu Phàm, anh cảm rồi.”

Vệ Đăng đi đến cửa phòng tắm, kề sát vào nghe động tĩnh bên trong

“A. . . Hắt xì. . .”

Vệ Đăng nhin không được bật cười, tên Tiêu Phàm này, đến hắt hơi cũng phải nhin nhin, nghe đặc biệt buồn cười, nhưng lại có chút dễ thương.

“Anh nhanh chóng tắm xong rồi ra đi, tôi có mang thuốc cảm cúm.”

“Không có gì, không nghiêm trọng, hắt... xì...”

Vệ Đăng ha ha cười ra tiếng, cái tên Tiêu Phàm này thật sự là thích khoe sức, rõ ràng là rất khó chịu, vẫn muốn giả bộ một bộ dạng “đừng đến gần tôi, tôi không sao” làm người ta thật không biết làm sao. Thế nhưng Tiêu Phàm như vậy so với cái tên nghiêm túc đứng đắn đẩy người ra ngoài cả ngàn dặm, sinh động hơn, cũng đáng yêu chân thực hơn.

Qua một lúc lâu, Tiêu Phàm mới từ phòng tắm đi ra, vuốt mũi hơi ngượng ngùng.

“Anh nhanh lên giường nằm một lát đi, tôi đem thuốc đến cho.” Vệ Đăng cười rất sáng lạn.

“Ừ.” Tiêu Phàm ngược lại cũng không phản bác, xoay người đi đến giường nằm xuống, Vệ Đăng thấy y hình như hơi khó chịu, luôn xoa mũi, còn hay nhin hắt hơi, nụ cười lại thêm sâu, xoay người rót nước ấm, cầm viên thuốc đưa cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm nói tiếng cảm ơn rồi đem thuốc nuốt xuống.

Vệ Đăng nhận bát, đối với Tiêu Phàm hơi lo lắng nói: “Anh mệt rồi thì ngủ một chút đi!”

Tiêu Phàm nhẹ nhàng nhắm mắt, không nhìn về mặt lo lắng của hắn, nhiều năm như vậy, vẫn luôn là bản thân quan tâm cho người khác, vì người khác trả giá, chưa có ai dùng ánh mắt như vậy nhìn y.

Cha mẹ bận công việc, em gái lúc nào cũng kính sợ y, bên cạnh không có mấy người bạn tri âm.

Kỳ thực, tôi cũng hy vọng có người quan tâm mà.

Tiêu Phàm cười cười tự giễu, đột nhiên cảm thấy vì chút cảm cúm mà bản thân chật vật, thật sự là có chút yếu đuối nhàm chán.

Không ai quan tâm, mình vẫn sống tốt như thường, nhanh chóng ngủ, đem những... ý nghĩ kỳ quái này đều vứt đi, sau khi chuyển hành trình chấm dứt, cuộc sống vẫn là hồi phục lại sự yên ổn trước kia, sẽ không còn bóng dáng Vệ Đăng như thế này, làm ồn mình, phiền mình, cũng quan tâm mình nữa.

Nghĩ như vậy, có thể là do quá mệt mỏi, Tiêu Phàm nhanh chóng ngủ say.

Vệ Nam đi Cosplay, qua lại không ngớt tại sự biểu diễn hoa mắt của các đoàn, đôi khi chụp ảnh. Đi mua truyện tranh, còn muốn chữ ký của các họa sĩ truyện tranh mình thích nhất. Thu hoạch cũng hơi phong phú, đang phấn chấn trở về lại nhìn thấy hình ảnh quen thuộc từ xa xa.

Tiêu Tinh?

Vệ Nam nghiêng người trốn sau cây cột lớn, vượt vượt ngực hồi phục bình tĩnh trước sự kinh ngạc, Tiêu Tinh sao lại ở đây? Cô ấy không phải

cùng anh hai đi du lịch Quế Lâm rồi sao? Chẳng lẽ cậu ấy về sớm? Không thể à... Bạn đang ❖

Vệ Nam vội vàng lấy di động gọi điện cho anh hai.

“Này, anh hai, người cùng anh cầm tấm vé tình nhân là ai vậy?” hỏi quá nhanh nên âm thanh trở nên sắc bén đến chói tai.

“Anh phi, em đừng có dọa người như thế được không? Nếu không phải em gọi anh hai, anh còn tưởng có cô gái nào đi ra từ nhà xác.”

Vệ Nam nghe ra anh trai hình như cố ý đè thấp thanh âm, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác không hay, cũng không để ý anh trai đang chửi xéo mình như xác chết, tiếp tục hỏi: “Người đi cùng anh là ai vậy? Là nam hay nữ? Tên gì?”

“Em hỏi cái này làm gì? Nói thật đi, tấm vé tình nhân này của anh có phải em ở bên trong giờ trò? Anh luôn cảm thấy kỳ quái, anh làm sao lại cùng một tên băng sơn nam cùng cầm một cặp vé tình nhân chứ.”

Nam à...

Vệ Nam thở ra một hơi, vậy là tốt rồi, vạn nhất là cô gái khác, hai người mấy ngày nay cùng ở chung một phòng cũng quá không hay rồi. Nhưng mà... nhưng mà đầu năm nay hai người đàn ông ở cạnh nhau cũng sẽ không ổn nha, vạn nhất gặp phải một tên đoạn tụ, thì vóc người gây chảy máu mũi của anh mình, suy nghĩ thiếu sâu sắc đó, đáng vẻ nhiệt tình lại tùy tiện ngốc nghếch làm người ta không nhào đến cũng khó à.

“Là dạng nam như thế nào?” Vệ Nam rất nghiêm túc gặng hỏi.

“Tính cách rất kỳ quái, gọi là Tiêu Phàm.”

“Tiêu Phàm?...”

Vệ Đằng có thể nghe ra tiếng hít thở hừ hừ của em gái, sau một lát mới nghe được từ điện thoại tiếng thở dài như tráng sĩ cắt cổ tay: “Anh à, chúc anh may mắn.”

Vệ Đằng treo điện thoại không hiểu gì cả.

Mà Vệ Nam đã có chút ủ rũ, Diệp Kính Văn và Tiêu Phàm là hắc bạch song lang nổi tiếng trong trường a... Ngược không phải lang của sắc lang, là lang của đáng sợ, nghe đâu người bị bọn họ trừng mắt đến toàn thân hoảng sợ nhiều vô số kể, thật không biết mấy ngày nay anh hai ở cùng Tiêu Phàm sống thế nào.

Thở dài, có lẽ anh hai thần kinh thô, căn bản không ý thức được bản thân ở cùng lang, còn cõng lên lưng người ta, sờ lông người ta cảm thấy đùa rất vui nữa.

Anh à... không liên quan đến em, là tên Tiêu Tinh vong ân phụ nghĩa kia, lại có thể đem vé em đưa cho anh cô ấy.

Vệ Đằng đương nhiên không biết Tiêu Phàm trong trường bọn họ có danh xưng hắc bạch song lang, cũng không biết các loại sự tích anh hùng của y.

Trong mắt hấn, Tiêu Phàm bị cảm nằm trong chăn hắt hơi hít mũi nhìn qua thật đáng yêu.

Rất muốn chăm sóc y, sưởi ấm y, muốn vuốt vùng chân mày nhú chặt của y, muốn đánh tan tâm sự của y, để y vui vẻ.

Vệ Đằng ngồi bên giường nhìn Tiêu Phàm, y rất tuấn tú, cười lên càng đẹp, sắc mặt vui vẻ quá ít ỏi, không biết có tâm sự gì, luôn thích cau mày. Vệ Đằng thở dài, vừa định đứng dậy, tay lại bị kéo, quay đầu nhìn, thấy gương mặt Tiêu Phàm có chút nhăn nhó đau đớn.

“Làm sao vậy?” Vệ Đăng khẩn trương đến gần, có phải y bị đau đầu? Giơ tay sờ thử trán hẳn, trời, nóng quá.

Lại phát sốt rồi.

Trong lòng Vệ Đăng rất áy náy, y nhường mình tắm trước mới bị cảm, vì vậy vội vàng tìm cái khăn mặt sạch đến, đắp lên trán y.

Tiêu Phàm bị sốt không nhẹ, Vệ Đăng muốn đưa y đi bệnh viện, nhưng mưa rơi bên ngoài còn chưa tạnh, nói không chừng, đi ra sẽ càng nặng thêm. Chỉ là nóng sốt thôi mà, chỉ cần mình ở bên cạnh chăm sóc, chắc là không có vấn đề gì lớn đâu nhỉ.

Vệ Đăng cần mẫn thay khăn cho y, y mở miệng, Vệ Đăng liền tự giác đem nước được chuẩn bị tốt đưa qua cho y.

Một lát sau, Tiêu Phàm hình như gặp ác mộng, chân mày nhíu càng chặt, siết tay Vệ Đăng đến quá sức, rất đau, nhưng Vệ Đăng lại không rút ra, người bệnh là thượng đế, muốn nắm thì nắm đi, tôi cũng không tin anh có thể nắm đến đứt là.

Song, khiến Vệ Đăng không ngờ đến chính là, Tiêu Phàm không biết mơ thấy thứ gì, đột nhiên dùng sức đem hẳn kéo vào trong ngực.

Môi nhẹ nhàng va chạm, nhiệt độ trên môi Tiêu Phàm như lửa, dán vào đôi môi hơi lạnh lạnh của Vệ Đăng, trong nháy mắt đại não Vệ Đăng ngừng hoạt động, đợi lúc phản ứng lại vội vàng dời môi, phát hiện Tiêu Phàm đã an tâm ngủ say, đem hẳn xem như cái gối toàn bộ ôm vào lòng.

Vệ Đăng tránh tránh, nhận ra tay y ôm thắt lưng mình, tựa như bị dây thép trói chặt giam cầm, một chút cũng không thể động đậy.

Vệ Đăng đành phải vè mặt đau khổ tùy ý Tiêu Phàm ôm, hai người đàn ông dùng tư thế thân mật mờ ám như vậy ôm lấy nhau, Vệ Đăng như thế

nào đều cảm thấy quái dị.

Nhưng mà không thấy ghê tởm.

Mặc kệ thế nào, Tiêu Phàm là một người đứng đắn, cũng không phải lão già bỉ ổi, lại nói y là bệnh nhân, chính là trạng thái tinh thần hoảng hốt, không thể đánh y, coi như ôm bạn thân là được rồi.

Có thể là do hơi lạnh trên người Vệ Đăng khiến người an tâm, có thể là cái ôm của mình cuối cùng cũng có người để nhét vào, lại có thể là nguyên nhân khác, Tiêu Phàm nhanh chóng ngủ say, cơn sốt cũng dần dần giảm bớt.

Chỉ là Vệ Đăng bị y ôm vào ngực, nhưng không hiểu sao nhịp tim tăng hơi nhanh.

So với gương mặt lạnh như băng dội ngược sự quan tâm của người khác, cơ thể Tiêu Phàm ngược lại rất ấm áp, mà Vệ Đăng lại trời sinh sợ lạnh, dường như tính cách và nhiệt độ cơ thể của hai người đều là trái ngược. Chính là hai người như vậy, thân thể ôm lấy nhau nhưng lại vô cùng phù hợp.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 8: Kết Thúc Hành Trình

Hôm sau tỉnh dậy, Tiêu Phàm đi đến cửa toilet thấy Vệ Đăng đang đánh răng, lúc ngẩng lên nhìn y, ánh mắt có hơi kỳ quái. Tiêu Phàm cảm thấy mặt danh kỳ diệu, lại xoay người ra sân thượng hít thở không khí trong lành.

Vệ Đăng có chút chán nản cào cào tóc, xem ra Tiêu Phàm không nhớ gì cả, lời thoại chuẩn bị sẵn cũng không dùng. Quên đi, vốn dĩ cũng không phải người tính toán chi li, Tiêu Phàm không nói, hẳn cũng không đề cập làm gì, tránh khiến cả hai xấu hổ. Vệ Đăng rất tự nhiên đem chuyện này ném ra sau đầu, bắt đầu vội trước vội sau thu dọn hành lý.

Nhưng là lòng luôn mang loại cảm giác kỳ dị, nhất là lúc bị cặp mắt sâu sắc kia của Tiêu Phàm nhìn đến, Vệ Đăng lại cảm thấy dạ dày đau, có lẽ là trái tim đang đau.

“Thu dọn hành lý đàng hoàng trước, buổi chiều lại đi dạo, trước khi lên xe còn có thể kịp đi ngắm cảnh đêm.” Vệ Đăng một bên sắp xếp một bên lẩm bẩm, xe 10 giờ, buổi chiều đi dạo trên đường Chính Dương(\*) mua vài thứ, 8 giờ tối còn có thể đến kịp xem Nhật Nguyệt song tháp trong truyền thuyết, Vệ Đăng không muốn lãng phí bất luận khoảng thời gian nào.

Tiêu Phàm cười cười: “Tôi đi cùng cậu nhé!”

Những lời này lại khiến Vệ Đăng có hơi thụ sủng nhược kinh, Tiêu Phàm chỉ là cảm thấy một mình ngơ ngẩn ở lại khách sạn rất nhàm chán, Vệ Đăng mặc dù ồn ào, nhưng theo hẳn đi dạo loanh quanh dù sao so với ở lại phòng buồn bực mốc meo cũng tốt hơn.

Trên đường, rất nhiều đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo các quầy hàng lưu niệm, Tiêu Phàm đi theo phía sau Vệ Đăng, cảm thấy hơi quái lạ, chỉ là người vừa quen biết không lâu thôi mà, bản thân mình lại cùng hắn đi dạo phố? Dưới cái nóng rát của mặt trời, cùng một người đàn ông nhiệt tình quá mức đi dạo phố, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy tối hôm qua mình bị sốt đến hồng cả đầu óc rồi.

Còn không bằng móc meo im lặng trong phòng.

Tiêu Phàm đối với Vệ Đăng, chính là tâm lý mâu thuẫn như thế này.

Có khi cảm thấy hắn rất phiền, có khi lại cảm thấy hắn rất thú vị.

Có đôi khi cảm thấy hắn cười giống quỷ hút máu, có đôi khi lại cảm thấy nụ cười đó rất dễ thương.

Rất ghét kẻ như hắn không cần hoài nghi, khó hiểu chính là bản thân ở cùng hắn lại vô cùng thoải mái.

Tiêu Phàm theo sau Vệ Đăng có chút bất đắc dĩ, nhìn hắn vợ vét một đám quà nhỏ, nhét đầy cả túi lớn, trên đường về, Vệ Đăng lại mua 1 cái móc treo điện thoại đưa cho Tiêu Phàm.

Nhìn chuỗi dây treo điện thoại mang hai mảnh kim loại hình thoi đơn giản, bên trên viết hai chữ Tiêu Phàm, tâm tình Tiêu Phàm có chút phức tạp.

Món đồ giá 2 đồng, nói không chừng qua 2 ngày sẽ rỉ sét, ném cũng không ai thèm nhặt.

Nhưng đó là lần đầu tiên y nhận được quà như thế này, rõ ràng chỉ là một cái móc treo di động đơn giản, thậm chí có thể gọi là quê mùa, tại sao lại có chút cảm động chứ?

Tiêu Phàm lắc lắc đầu, bỏ qua những... ưu tư không tên này, nhận lấy vòng dây trong tay Vệ Đăng, nói cảm ơn rồi nhẹ nhàng bỏ vào túi.

Vệ Đăng vừa cười vừa tiếp tục cùng chủ tiệm mua dây treo: “ông chủ, lấy thêm hai dây, một dây ghi Tiêu Phàm, còn một dây ghi Chu Vũ, dùng cái hình cỏ bốn lá ấy.”

Ra ngoài chơi một chuyến, lúc nào cũng nhớ kỹ phải mang quà về cho bạn bè, nhìn dáng vẻ nhiệt tình của hắn, lòng Tiêu Phàm nghĩ, sao mình không có người bạn như vậy nhỉ?

Như Diệp Kính Văn, Lâm Vi, bọn họ là loại người cao ngạo giống mình, nói đi đâu du lịch cũng sẽ không mua gì về cho bạn bè, vì bọn họ biết bản thân cũng vậy, cảm thấy những món đồ chơi nhỏ kia rất tầm thường vô vị.

Nhưng mà Vệ Đăng, hắn luôn đối với những món đồ giản dị đơn đơn nhắc đến hào hứng, có thể đem món đồ nhỏ giá 3 đồng tiền xem như bảo vật cất vào túi, mang về cho bạn hắn.

Bạn bè của hắn, hắn là đều rất thích hắn nhỉ.

Tiêu Phàm cảm thấy sự khác biệt giữa bản thân và hắn thật sự quá rõ ràng, nhường nhịn lẫn nhau mới có thể bình an vô sự sống qua mấy ngày nay, may mắn chặng đường đáng sợ đêm nay sẽ kết thúc.

Buổi chiều, chuẩn bị xong hành lý trở về, Tiêu Phàm quay đầu nhìn lại căn phòng cùng Vệ Đăng sống chung 3 ngày, nhẹ nhàng mỉm cười, tạm biệt, cơn ác mộng của ta.

Lại có thể mơ thấy hôn hắn, quả nhiên bị điên rồi.

Tiêu Phàm vừa định ra cửa, Vệ Đăng đột nhiên đưa cho một tờ giấy, bên trên viết một dãy số.

“Bên trái là số di động, bên phải là số QQ, ở giữa là địa chỉ mail của tôi.” Vệ Đăng một bên gãi đầu, một bên giải thích, nhìn vẻ mặt hần hình như có hơi ngượng, “qua hôm nay sẽ không có cơ hội gặp lại nữa, sau này nếu anh thấy buồn, bất cứ lúc nào hoan nghênh tìm tôi nha, đúng rồi, nhớ gửi mail cho tôi, tôi sẽ gửi ảnh chụp lại cho anh.”

Tiêu Phàm ừ một tiếng, đem tờ giấy cất vào túi.

Nói đùa sao, lúc buồn tìm cậu? Tôi mới sẽ không tự đi tìm phiền toái, còn ảnh chụp, cũng không có giá trị mà?

Không biết vì sao, trên đường đi Vệ Đăng cứ luôn cúi đầu, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Tiêu Phàm đợi rất lâu, hần cũng không nói ra miệng.

Mãi đến lúc lên xe lửa, cất hành lý xong ngồi xuống, Vệ Đăng vẫn không nói lời nào.

Lần này không giống lúc trước, 7 người chen chúc trong không gian 6 người, người đổi vị trí cũng đã trở về ngồi.

Tiêu Phàm ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời đã tối rồi, xe lửa rời khỏi khu vực nội thành, thỉnh thoảng hiện lên vài ngọn đèn mờ bên ngoài cửa sổ.

“Tiêu Phàm, ra ngoài hít thở không khí đi.”

Tiêu Phàm cảm giác hần có gì muốn nói, nhin một đường, tên này cuối cùng cũng nhin không nổi nữa rồi à? Cười khẽ đứng dậy cùng hần ra ngoài, bởi vì trời tối, trong xe im lặng khác thường, Tiêu Phàm cùng Vệ Đăng đi đến chỗ tiếp nối giữa các khoang, cả hai mỗi người một bên tựa vào tường xe lạnh lẽo.

“Nói đi.” Tiêu Phàm hai tay khoanh trước ngực chờ Vệ Đằng mở miệng.

“Ai, chúng ta mới quen biết mấy ngày, tôi biết, tôi không có tư cách nói với anh những điều này, nhưng mà...” Vệ Đằng dùng ngữ điệu rất nghiêm túc nói, khuôn mặt nghiêm túc đó đúng là có chút kỳ quái. “Chúng ta bắt đầu quen biết nhau được vài ngày, tôi cũng nhìn ra được anh sống mệt mỏi chết được, rất không vui vẻ. Tôi không biết anh có quá khứ như thế nào, nhưng mà tôi vẫn muốn khuyên anh một câu, tuổi còn trẻ, có chuyện gì không bỏ xuống được, anh vui hay không thì trái đất vẫn cứ quay mà.”

Tiêu Phàm yên lặng không nói gì, chỉ thấy đối phương đột nhiên hơi ủ rũ, khẩu khí khuyên răn lúc này chẳng còn sót lại chút gì, dáng vẻ nghiêm túc đứng đắn cũng tan biến không thấy nữa.

“Cái đó, dù sao anh xem như là bạn tôi, phỏng chừng anh xoay người liền quên đi lời tôi, tôi cũng không biết làm cách nào khuyên bảo anh.”

“Thì... cứ như vậy đi.”

Vệ Đằng hướng Tiêu Phàm cười cười, liền xoay người đi vào xe, lúc đi đến cửa lại đột nhiên quay đầu lại làm mặt quỷ, “Tâm của mình thì mình đau, mặt nhăn nhó cho ai xem chứ.”

Vệ Đằng là người như vậy, cái gì cũng không để trong lòng, lạc quan hướng về phía trước mới có thể sống đơn giản vui vẻ như vậy.

Đối với chúng ta dù sao cũng là bất đồng.

Mãi đến sau khi bóng lưng Vệ Đằng biến mất, Tiêu Phàm mới nhẹ nhàng thở dài. Vệ Đằng cậu không biết, cậu là người đầu tiên quan tâm tôi có vui vẻ hay không, nhưng mà chúng ta đã định trước chỉ là vô tình cùng xuất hiện, cậu sẽ không hiểu được nỗi đau của tôi, đương nhiên, cậu cũng không cần hiểu.

Vé tình nhân nhằm lẫn, một hành trình lộn xộn, hãy để nó nhanh chóng kết thúc đi.

Sau khi về chỗ, một đám người cùng nhau chơi bài, Vệ Đăng ở bên cạnh xem, dáng vẻ hết sức phấn khích đó, tựa như từ lâu đã đem cuộc nói chuyện vừa nãy ném ra sau đầu.

Mà Tiêu Phàm lại rất lâu không thể bình tĩnh.

Đạo lý Vệ Đăng vừa nói thực ra rất đúng, rất đơn giản, nhưng muốn làm được lại quá khó khăn, không phải tôi muốn nhăn nhó mặt mày, mà là, thật sự không có chuyện gì đáng để vui vẻ, có thể giống như cậu mỉm cười tươi sáng.

Một chuyến hành trình bất ngờ cứ như vậy đã kết thúc, kỳ nghỉ 11 ngày còn thừa lại 3 ngày.

Vệ Đăng về nhà liền đem bản thân ném lên giường, nói cần phải ngủ bù, kỳ thực mấy ngày nay ở cùng Tiêu Phàm, hẳn cũng ngủ không ngon, nằm mơ bị chó cắn này, bị xe tông này, thậm chí bị sét đánh, dù sao đều là những giấc mơ không thể tưởng tượng nổi, điếm giống nhau chính là một chữ – suy.

Vệ Nam bởi vì chột dạ, sau khi anh trai trở về rất tự giác mang quần áo bẩn đi giặt, còn vội vàng giúp thu dọn hành lý.

Vệ Đăng lúc trời tối tỉnh dậy, em gái đã làm xong cơm tối. Ăn như cuồng phong cuốn lá rụng, Vệ Đăng lúc này mới lau miệng thỏa mãn, chớp chớp mắt nói với em gái, “Nam Nam, ngày mai anh phải đến trường làm thủ tục.”

“Thủ tục gì?”

“Trao đổi sinh, biết không?”

“Anh? Không phải chú?” Thì như anh vậy, trao đổi đến trường khác, quả thực là làm cho trường cũ của anh mất thể diện mà.

“Đúng vậy, khoa hóa học của trường anh với khoa hóa học của T Đại hàng năm đều có danh sách trao đổi.”

“À... mấy việc này em cũng từng nghe nói qua.” Bây giờ có rất nhiều trường đều có chương trình trao đổi sinh, nói là học tập qua lại, thúc đẩy giao lưu học thuật. Vệ Nam đối với chuyện của khoa hóa học cũng không nắm rõ, nên cũng không ngờ anh hai lại tham gia trao đổi sinh đến T Đại.

“Sau khi anh qua đó, em phải bảo vệ anh thật nhiều, nghe không?” Vệ Đằng đối với em gái luôn là khẩu khí ra lệnh.

Thì gương mặt hung dữ cuộn cuộn như anh, còn muốn em che chở sao... trong lòng Vệ Nam thầm mắng hằn nhưng bên ngoài lại cười đến sáng rực... “Yên tâm đi anh à, trường bọn em không đáng sợ vậy đâu, sói không nhiều mà” thì cũng anh đi du lịch quen được một con ấy, còn một con đưa vé cho em. Nghĩ đến đây, Vệ Nam không khỏi thở dài, ai, Hắc Bạch song lang nổi danh của T Đại, thế nào đều bị anh em chúng ta đụng phải cả.

“Nam Nam, ngày mai cùng anh đi nhuộm lại tóc, đi trường em đầu tóc này quá mức.”

“À, đúng rồi anh, thời gian trao đổi của anh là bao lâu vậy?”

“1 năm à, đi học cùng với năm 3 của trường các em, lúc khai giảng lễ ra nên đi làm thủ tục rồi, lúc kết thúc học kỳ vẫn chưa xong, chỗ giáo vụ giúp mọi người làm nhanh.”

“A, vậy à.”

Ngoài miệng Vệ Nam đồng ý, trong lòng lại có chút bất an, cực phẩm như anh mình, đến trường bọn mình, kia quả thật là tai họa đến động bàng ti rồi – nguơu tầm nguơu, mã tầm mã hay là ngoại tộc khai chiến?

Ngày kế, Vệ Đẳng liền lôi em gái đi nhuộm tóc, còn để em gái dựa vào tiêu chuẩn trường họ để tư vấn cho mình.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Kết quả, dưới sự hoa chân múa tay của Vệ Nam, Vệ Đẳng cuối cùng cũng đem mái tóc vàng dựng đứng nhuộm về màu đen, cắt đi một mớ tóc vừa dài ra, đặt biệt chừa lại mấy sợi lất phất, gió thổi lay động trên chân mày, nhìn nghiêng rất cuốn hút.

Da Vệ Đẳng vốn trắng, đường cong trên gương mặt cũng xinh đẹp, tuy rằng tính cách thẳng thắn nhưng vẻ ngoài tuyệt đối không thô lỗ mắt to, lông mày rậm. Chuẩn bị đầu tóc xong, nghiêm nhiên có bộ dạng học sinh gương mẫu. Đáng tiếc, cười lên lại lộ bản tính, nói chuyện thì là 10 câu có một chữ phi, thật là bôi nhọ bộ mặt kia của hắn.

Vệ Nam nghĩ thầm, còn may là sự nhiệt tình hào phóng quá mức của hắn rất xem trọng nghĩa khí bạn bè, phái hào phóng điển hình, nếu không thì mã ngoài này của hắn ngược lại đúng là đạt đến tiêu chuẩn tiêu nhược thụ xinh đẹp trong tiểu thuyết.

Trước khi rời trường, Vệ Đẳng mời Chu Vũ đi ăn, Chu Vũ vừa thấy Vệ Đẳng thì vỗ vỗ vai hắn, đến một câu: “Nhìn thử xem, nhân khuôn cấu dạng nha.”

Hai người chơi đánh nhau từ nhỏ đến lớn, tuyệt đối là anh em đồng sinh cộng tử, Chu Vũ tuyệt không lộ ra chút vẻ âu sầu. Ngược lại cười đến rất vui vẻ. “Cậu cuối cùng cũng có thể đổi chỗ phá hoại rồi.”

“Biết ngay cậu miệng chó không nhả ra ngà voi.”

“Cậu miệng chó, tớ cũng miệng chó, như vậy chúng ta mới có thể trao đổi, không phải, cậu cho là mình nghe hiểu được tiếng người chắc?” Chu Vũ tiếp tục trêu chọc, trước khi Vệ Đăng phát hỏa vội vàng thay đổi giọng điệu đứng đắn, “Tớ nói với cậu, bản chất người ở T đại kỳ lạ, cậu tài khinh người, mắt cao hơn đầu quá nhiều, để bảo vệ chính mình, tốt nhất cậu đừng quá nổi bật, biết không?”

“Cậu nói nhiều thành ngữ như vậy không thấy mệt à?” Vệ Đăng liếc mắt xem thường, ngẫm lại lời hăn nói, thật có hơi ử rữ.

Nghe nói, nhân tài trường đó như mây, nguyên bản có thủ khoa của các trường thị xã thi vào đó, chiếm đa số học sinh năng khiếu cử đi thi, hơn nữa phong cách trường tương đối thoải mái, cho nên học sinh cũng phát triển cá tính riêng, cá tính so với cá tính lại càng bóp méo bớt, bóp méo đến có hơi biến thái.

Đương nhiên những điều này chỉ là nghe nói mà thôi, dù sao theo cái loại người như em gái mình cũng có thể làm hội trường văn nghệ, hăn là cũng rất lộn xộn. Vệ Đăng tự an ủi bản thân mình như vậy.

(\*) hình như đây là con đường dành riêng cho người đi bộ.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 9: Trường Học Kỳ Lạ, Con Người Kỳ Lạ

Hoa viên đại học Thiên Hà rất đẹp, bãi cỏ, luống hoa, hồ nhân tạo giống như công viên, đều có thể làm thẳng cảnh du lịch.

Vệ Đăng đi đến bóng râm trên đường, tâm tình vô cùng tốt đẹp, cảm thấy cơn gió thổi đến cũng thơm ngát.

Vệ Nam ngay từ sáng sớm đã hẹn chỗ đợi hăn, thấy anh trai mang theo một bao lớn đến, lập tức tươi cười đón chào.

“Nam Nam, điều kiện trường các em không tệ nha.” Vệ Đăng mang cái vali nặng giao cho em gái, ép ép mũi lưỡi trai trên đầu, đẩy cái kính râm che khuất nửa gương mặt, từ hàm răng lộ ra của hăn có thể suy đoán ra lúc này hăn đang cười.

Vệ Nam thở dài bất đắc dĩ, vì sao anh trai mình mỗi lần lên sân khấu tạo hình đều là kinh hãi như thế này chứ? Làm người ta cực độ chấn động không thể nào quên được.

“Anh, đi thôi, đem hành lý đưa về ký túc xá trước đã.”

Vệ Đăng gật đầu, theo em gái đi về phía dãy lầu ký túc xá.

Nghỉ lễ quốc khánh vừa kết thúc, học sinh về trường rất nhiều, làm cho vườn trường náo nhiệt bất thường, gương mặt học sinh đi lại trên đường đều lộ nụ cười rục rờ.

Vệ Đăng chợt hối hận mình đi nhuộm lại tóc, vốn dĩ muốn chú trọng hình ảnh khi đến trường mới, nhưng sau khi đến T Đại mới phát hiện học

sinh nơi đây mới gọi là khoa trương, không nói đến quần áo modern, chỉ là đầu tóc, tạo hình thì thiên kì bách quái ngũ thải ban lan.

“Nội quy trường bọn em khá thoáng, nói là vì cá tính nổi bật của sinh viên. Mấy mái tóc đỏ đỏ vàng vàng vừa rồi là của học sinh khoa nghệ thuật tạo hình” Vệ Nam giải thích cho anh trai.

“À.” Vệ Đăng tựa như đối với đám học sinh đó không mấy hứng thú, hứng thú của hắn rơi vào hai nam sinh đứng cách đó không xa.

Bên bãi tập, một nam sinh mặc T-shirt trắng đơn giản, đang tựa vào cây nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười rất thân thiết ấm áp, cái loại vừa nhìn cảm thấy rất thân thiện.

Nam sinh kia mặc T-shirt đen, trước ngực có hình bộ xương, quần jean bó sát, thắt lưng màu bạc còn lóe sáng, y phục rất khoa trương, có thể trong nháy mắt kích thích nhãn cầu người khác.

Mà người cười hòa nhã kia, cùng hắn đối lập quá mức rõ ràng lại làm nổi bật một loại khí chất tao nhã.

Hai người đứng cùng nhau không biết nói gì, hình ảnh ngược lại rất hài hòa.

Vệ Đăng tháo kính râm xuống vừa ngắm hai vị sau đó hướng em gái cười nói: “Nam Nam, học sinh nam trường em, chất lượng quả là không tệ nha.”

“Chất lượng tốt để làm gì, lại không phải bán cái trắng.” Vệ Nam vì cái vali lớn trong tay tâm tình khó chịu, khẩu khí nói chuyện cũng không tốt lắm. Vì chuyện cặp vé tình nhân đối với anh trai có chút áy náy, hơn nữa nhiều năm chịu sự áp bức của hắn đã quen, cũng không dám cãi lại. Vì vậy Vệ Nam chỉ có thể chịu đựng mệt mỏi, thở dài lôi kéo cái vali.

Đi hai bước, chán nản ngược đầu nhìn theo ánh mắt anh trai, Vệ Nam đột nhiên sững người tại chỗ, sau nửa ngày mới mở miệng nói: “Anh, nói cho anh rất không may rằng 2 người nam sinh anh vừa nhìn thấy là chất lượng tốt nhất của trường bọn em...”

Hai người kia giống như có linh tính, xoay đầu lại, nam sinh mặc đồ đen còn hướng phía Vệ Nam cười cười, vẫy vẫy tay đi đến.

“Sư muội, đi Quế Lâm thấy thế nào?”

Nụ cười rất đẹp, khóe miệng kéo ra mang theo vẻ tà ác, vừa nhìn sẽ không phải thứ tốt, Vệ Đăng quan sát hẳn, lại dùng ánh mắt nghi vấn hướng về phía em gái.

“Ha ha, cảm ơn đàn anh, bọn em chơi rất vui, Quế Lâm thật quá xinh đẹp, quả là bồng lai giữa nhân gian.”

“Vậy là tốt rồi.” Người nọ đưa mắt nhìn nhìn Vệ Đăng, mỉm cười sâu xa, sau đó mỉm cười với thân người đợi hẳn cách đó không xa, xoay người cùng rời đi.

“Kính Văn, cậu bảo đem vé cho sư muội, là đưa cho cô ấy à?”

“Đúng, sư muội tớ quen biết cũng không có bao nhiêu người mà. Làm sao mà... trong không khí có vị chua nhỉ?”

“Cậu là mũi chó sao?”

Lời đối thoại mơ hồ truyền đến dần dần không nghe rõ nữa, bóng lưng hai người cũng biến mất ở ngã rẽ.

Vẻ mặt Vệ Đăng ngờ vực nhìn về phía em gái, nghiêm nghị nói: “em thành thật cho anh, vé đi Quế Lâm là chuyện thế nào?”

Vệ Nam cười cười mất tự nhiên, “ Chính là vị đàn anh lúc này, hôm lễ quốc khánh hẳn định cùng người yêu đi du lịch, kết quả cả hai người đều mua vé, mua nhiều nên đưa cái đi Quế Lâm cho em, sau đó... quốc khánh em muốn đi xem Cosplay nên đưa vé cho anh, cứ như vậy.”

Vệ Đăng gật gật đầu đã hiểu, “Tấm vé kia em đưa cho ai?”

“Đưa chị em tốt của em Tiêu Tinh, cô ấy cũng đi xem Cosplay cho nên đem vé cho anh trai cô ấy, cuối cùng trở thành nghiệt duyên của anh cùng Tiêu Phàm.”

Thì ra là thế.

Chả trách lại cùng Tiêu Phàm cầm vé tình nhân, quả nhiên là hai vị cô nương vì Cosplay mà bán đứng anh trai, tạo nên đoạn nghiệt duyên không thể tưởng tượng nổi.

Vệ Đăng đột nhiên cảm thấy bản thân có hơi nhớ thanh niên luôn nhíu mày, kỳ thực trêu chọc y cũng rất vui, nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của y, Vệ Đăng lại cảm thấy trong lòng đặc biệt dễ chịu.

“Đúng rồi, anh à, trường bọn em có tin đồn. Về mặt Vệ Nam dáng vẻ thần kinh hề hề, thành công thu hút hứng thú của Vệ Đăng, “Đừng lè mề nữa, nói đi, sẽ không phải có ma chứ?” Vệ Đăng xoay đầu nhìn em gái, vẻ mặt hiếu kỳ.

Vệ Nam ho một tiếng, nghiêm túc nói rằng: “ Trường bọn em có hai người được mệnh danh là Hắc Bạch song lang. Một người trong bọn họ là chủ tịch hội học sinh, một người là bí thư đoàn, bởi vì có rất nhiều hoạt động hợp tác, đã từng có một thời gian bọn họ cơ hồ như hình với bóng, thậm chí có người hoài nghi bọn họ đoạn tay áo, hai người đều rất mạnh, rất đáng sợ, ở cạnh nhau làm cho hoạt động mãnh liệt như mưa rền gió dữ...”

“Mạnh mẽ như vậy, sẽ không phải là hai người một đen một trắng vừa rồi chứ?”

“Không phải, người mặc đồ đen vừa nãy cho em vé là đàn anh, tên là Diệp Kính Văn, là Hắc Lang, còn có Bạch Lang nha, là người anh quen.”

“Ai?”

“Tiêu Phàm”

Vệ Đăng cũng không biết bản thân mình như thế nào.

Sau khi nghe lời em gái nói, tâm tình vô cùng phức tạp.

Tiêu Phàm lại là học ở trường này, như vậy sau này vẫn còn cơ hội gặp lại, vì vậy Vệ Đăng cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Nhưng mà, về Tiêu Phàm, Vệ Đăng đột nhiên cảm thấy bản thân hiểu quá ít.

Tiêu Phàm trên xe lửa ăn mì gói cay chết được nhưng lại nhúu mày chịu đựng, Tiêu Phàm đối với sự nhiệt tình của hắc có chút không chịu được nhưng thờ dãi bất đắc dĩ, Tiêu Phàm lúc hút thuốc tao nhã không gì sánh được nhưng lại lộ ra vẻ cô đơn sâu sắc, Tiêu Phàm bị mắc mưa quan tâm để hắc tắm trước còn bản thân chịu hơi lạnh của máy điều hòa, Tiêu Phàm lúc bị cảm phát sốt rất khó chịu cũng có chút yếu đuối.

Còn có Tiêu Phàm trong mơ mơ màng màng ôm chặt hắc không buông.

Trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, Vệ Đăng gặp được nhiều vẻ mặt của Tiêu Phàm như thế, bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ là một góc núi băng.

Đối với bộ mặt chân thật của Tiêu Phàm vẫn là chẳng biết gì cả.

Chẳng hạn như hân vì sao không vui, vì sao luôn cau mày, cuối cùng thì có quá khứ chua xót nào mà chỉ có thể nghẹn trong lòng không thể mở miệng.

Vệ Đằng rất muốn hiểu rõ, không biết tại sao, trình độ hiểu kỳ của bản thân đối Tiêu Phàm đã tăng thêm một bậc.

Ngoài ra, trong lòng Vệ Đằng còn có chút khó chịu, ngoại trừ cảm thấy khoảng cách mình cùng Tiêu Phàm rất xa, nguyên nhân chính khiến hân khó chịu là danh hiệu Hắc Bạch Song Lang.

Tuy rằng chỉ là do một vài sự muội nhàm chán đặt ra, nhưng Vệ Đằng bực bõn họ đem Tiêu Phàm cùng Diệp Kính Văn ra thảo luận cùng nhau, lại càng không vui chính là lại nghi ngờ bọn họ là đồng tính luyện ái?

Nói đùa, Tiêu Phàm làm sao có thể là đồng tính luyện, có đồng cũng không nên cùng cái tên họ Diệp kia đồng chứ. Tên kia cười gian ác như thế, tuyệt đối không xứng với Tiêu Phàm.

Vệ Đằng cảm thấy suy nghĩ của mình rõ là kỳ quái, cho dù Tiêu Phàm muốn cùng Diệp Kính Văn đoạn tay áo, chuyện đó thì liên quan gì mình? Cho dù mình là bạn của Tiêu Phàm cũng không xen vào, huống chi đến cả bạn cũng không phải.

Vậy tại sao trong lòng lại không thoải mái, khó chịu lạ lùng.

Vệ Đằng chán nản bước về phía trước, không nhìn thấy vẻ mặt em gái có chút phức tạp.

“Anh, lông mày cùng mũi anh đều dính lại với nhau rồi, đang nghĩ gì vậy? Mặt nhăn nhó thành như thế?” Bọn đang ❖

“Anh đang nghĩ tối nay ăn cái gì.” Vệ Đằng rầu rĩ nói.

Hai anh em đến phòng trong cùng lầu 5, dãy 3 ký túc xá. Ra mở cửa là một nam sinh cao gầy mang mắt kính rất dày, sau khi gặp Vệ Đăng chỉ liếc mắt nhìn nhạt, sau đó xoay người nhường đường.

“Này, xin chào, tớ tên Vệ Đăng.”

“Chu Ngư”

Vệ Đăng và Vệ Nam đều sững sốt giây lát, đối phương cũng là một bộ dáng không muốn phản ứng bọn họ, xoay người vào phòng, bò lên giường, tiếp tục đọc sách, vẻ mặt có chút đau khổ.

“Ha ha, cậu cùng bạn thân của tớ tên rất giống nha.”

“A, là vậy.”

“Tớ sau này phải nhờ cậu quan tâm rồi, xin giúp đỡ nhiều.” Vệ Đăng vươn tay niềm nở, Chu Ngư cũng vươn tay, liền cúi đầu tiếp tục đọc sách.

“Hai người khác trong phòng chúng ta đâu? Sao giường chiếu trống không vậy?” Vệ Đăng một bên sắp xếp hành lý, một bên hỏi.

“Một người nhà ở bản địa, một người thuê phòng bên ngoài ở chung với bạn gái.”

“Vậy à...” Chu Ngư này hình như ở chung không tốt lắm, tên giống Chu Vũ, sao lại khác biệt lớn vậy chứ.

“Này Chu Ngư, đi ăn cơm không?”

“Không đâu, các cậu ăn đi.”

Vệ Đăng nga một tiếng, cũng không chú ý thái độ lạnh lùng của hắn, xoay người lại liền lôi em gái đi ra ngoài ăn cơm.

Lúc ăn cơm mới biết, khoa hóa học sau lễ quốc khánh, có một môn phải kiểm tra, cho nên các học sinh đều trở về sớm học bài.

Tên Chu Ngư kia, nhìn vành mắt thâm đen nghiêm trọng, dám chắc là thức suốt đêm học bài.

Buổi chiều đến văn phòng làm thủ tục, Vệ Đăng liền tính toán chính thức dọn đến đây.

Chu Ngư vẫn đang đọc sách, Vệ Đăng ngược lại cũng không làm phiền hắn, lúc về phòng tắm rửa đi ngủ.

Trong mơ lại quay về Dương Sóc, dưới con bướm bướm thật lớn ở Hồ Điệp tuyên, Vệ Đăng thấy mình cầm camera chụp ảnh hào hứng mà Tiêu Phàm nghiêm nghị đứng phía sau, đối với bóng lưng hắn thờ dài bất đắc dĩ.

Bởi vì đang trong mơ, Vệ Đăng giống như người đứng xem, nhìn thấy rõ ràng biểu cảm của Tiêu Phàm.

Lúc tỉnh lại đột nhiên rất muốn biết Tiêu Phàm có phải là thật sự rất ghét hắn, thời gian cùng ăn, cùng ở, Tiêu Phàm có phải đã luôn cố gắng chịu đựng nên mới không nói với hắn những lời như cậu cút đi, cậu phiền quá?

Thật sự rất phiền sao?

Vệ Đăng cào cào tóc có chút mờ mịt. Mái tóc đen vốn thẳng thơm, vì ngủ bị đè giống như một đám cỏ dại hình dáng kỳ quái, lại bị hắn cào, trở thành tổ quạ.

Xem ra nhiệt tình cũng phải phân đối tượng, thế nào mấy năm nay bất lợi, lòng tốt cứ luôn bị cho là lòng lang dạ thú, mặt nóng dán mông lạnh(\*).

Sau khi tỉnh dậy lại thấy khó ngủ, Vệ Đăng liền rời khỏi giường, mở máy tính lên QQ.

Avatar của Chu Vũ phát sáng, vừa thấy Vệ Đăng login liền gửi tin nhắn đến, lại giống như phát lệnh truy nã.

“Bạn thân, tới rồi? Sắp xếp rồi? Ổn thỏa cả rồi?”

“Rất thuận lợi, thuận lợi đến mức tớ không có lời gì để nói luôn.”

“Sao rồi?”

“Không sao, ngày kia sẽ học cùng bọn họ, phi, vừa qua quốc khánh lại kiểm tra, bọn họ quả nhiên là giáo dục BT đào tạo ra nhân tài BT.”

“A.”

Chu Vũ gào lên một tiếng a rồi không có tin tức gì nữa, Vệ Đăng liền đóng cửa sổ thoại, lên trò chơi QQ chơi đánh bài.

Một lúc lâu sau, avatar phía dưới góc phải của Chu Vũ lại nhấp nháy, Vệ Đăng mở lên lại chỉ thấy bên trên viết một dòng như thế này:

“Thân mến, cậu cuối cùng cũng chịu lên rồi à? Đến đây, trước tiên hôn lười một cái nào.”

Vệ Đăng chỉ cảm thấy mấy sợi tóc trên đỉnh đầu vốn dựng thẳng, trong nháy mắt đột nhiên toàn bộ nằm rạp xuống.

“Tiểu Chu Chu thân mến, cậu gửi nhầm người rồi.”

“Phi, lãng phí tình cảm.”

Quả nhiên, biết ngay hẳn nửa ngày không có tin tức, khẳng định là cùng bạn gái ba hoa mà, con người thấy sắc quên bạn.

Vệ Đăng buồn chán mò sang hòm thư, vốn muốn gửi mail cho giáo viên báo bình an, không ngờ trong hộp tin lại có mail mới.

Địa chỉ hộp mail xa lạ, người gửi đi là xiaofan0501 (\*\*)

Là Tiêu Phàm à?

Vệ Đăng đột nhiên cảm thấy tim đập có hơi bất thường rồi.

(\*)热脸贴到冷屁股: dịch sát nghĩa là mặt nóng đi thiếp mông lạnh. Theo tư liệu tra được thì đại khái là lòng nhiệt tình lại bị người ta xem thường.

(\*\*) Xiao Fan là phiên âm pinyin của Tiêu Phàm, phiên âm của tên Vệ Đăng là Wei Teng, đọc giống như đau dạ dày luôn =]]

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 10: Tương Phùng Ngoài Ý Muốn

“Tôi là Tiêu Phàm, ảnh chụp du lịch cậu bảo có rồi chuyển cho tôi.”

Vệ Đăng nhìn bức thư chỉ có một dòng, tâm tình đột nhiên trở nên tung tăng, xem ra anh ta không quên mình, ban đầu còn tưởng y sẽ rất không thèm ảnh chụp đó nữa kia.

Vội vàng chỉnh sửa đàng hoàng mấy tấm ảnh chụp trong máy tính, đem nén lại, lấy một cái tên kỳ quái gọi: “Tiêu Vệ Quế Lâm du”, sau đó gửi qua.

Sau khi gửi xong lại tiếp tục chơi đánh bài, liên tục thắng mấy ván. Vệ Đăng cảm thấy vận khí của mình hôm nay quả thật là tốt.

Tuy rằng biết xác suất Tiêu Phàm trả lời thư rất nhỏ nhưng vẫn là không hiểu sao lại chờ mong y hồi âm – nói thế nào, ảnh chụp đó mình cũng đã chỉnh sửa khá lâu, mỗi một tấm mở ra, đổi phương thức, đổi tên, có công lao có khổ lao mà.

Không ngờ rằng, vận khí ngày hôm nay quả nhiên tốt đến đáng sợ, mới qua 10 phút, Tiêu Phàm lại hồi âm.

“Cảm ơn, ảnh tôi xem rồi, chụp rất đẹp, vất vả rồi.”

Chỉ một câu nói, cũng đủ để Vệ Đăng thay đổi thành tâm tình tốt.

Bị người ghét, dù sao cũng không phải chuyện tốt. Vệ Đăng đem lý do này giải thích cho tâm tình kì diệu không tên này, ngược lại cũng giải thích thông, hô một tiếng lại tiếp tục chơi bài.

“Tiểu Vệ, trường mới của cậu ra sao?” Chu Vũ lại gửi tin đến.

“Cùng bạn gái nói chuyện xong rồi?”

“Cọp cái nhà tớ ép tớ ngày mai cùng cô ấy đi dạo phố, tớ phi, đi dạo không phải là nơi dành cho đàn ông, hàng quán vật phẩm trên đường đều khiến tớ hoa mắt, thật không hiểu con gái sao lại thích đi dạo phố dữ vậy.”

“Được rồi được rồi, được lợi còn khoe khoang, dù sao so với tớ một mình cô đơn thật tốt, muốn đi dạo cũng không được.”

“Nữ sinh trường T nghe đâu rất đoan trang, nếu không trước tiên dụ dỗ hai người, một người làm em gái, một người làm vợ.”

“Nói nhẹ nhàng như vậy, không bằng cậu giúp tớ dụ dỗ một người đi. Tớ đi đánh bài, nóng quá ngủ không được, báí.”

Cũng không biết nguyên nhân ngủ không được là do nóng quá hay là do tâm tình có chút xao động.

Nói chung, Vệ Đăng chơi đánh bài đến nửa đêm, nằm trên giường mở to hai mắt nhìn trần nhà, mất ngủ.

Trường lớn như vậy, cùng Tiêu Phàm chạm mặt cũng không dễ dàng nha. Hắc Bạch song lang là chuyện gì xảy ra? Diệp Kính Văn kia, nam sinh ở cùng hần là ai? Bí ẩn trong lòng ngày càng nhiều, phòng lên đến kịch liệt, nhớ đến Tiêu Phàm quen biết nhiều đàn ông “chất lượng tốt” như vậy lại khó chịu lạ lùng.

Vì sao lại muốn nhớ hần, thật sự là bất thường.

Vệ Đăng nửa đêm lại mò dậy mở máy vi tính, lên trang blog của mình đi loanh quanh.

Mấy năm nay đi du lịch đến rất nhiều nơi, quen biết không ít bạn bè, hơn nữa vốn một đám bạn học bạn hữu, lượt khách thăm viếng trang blog

thực ra rất cao nhưng điều kỳ quái là, bên trong nhật ký chỉ có một trang, đó chính là – các người bạn à tớ an cư ở trang blog XXX rồi, hoan nghênh lại đến làm khách nha.

Hệ thống hiển thị câu chào mừng tự động.

Vệ Đăng ban đầu chạy theo một lập blog, đáng tiếc là người rất lười nhác, nhật ký một ngày không viết, sau đó, dứt khoát đem nó để đó.

Hôm nay đột nhiên muốn viết gì đó, nhưng lại cảm thấy bản thân không hợp với bi xuân thương thu, cũng không viết ra được cái gì năm tháng như nước chảy, thời gian như tên bắn, trong nháy mắt lan tỏa không gian như mây khói những loại phong cách hoa lệ như vậy.

“Phát hiện gần đây bản thân có chút kỳ lạ, lòng hiếu kỳ với người nào đó nghiêm trọng ngoài kiểm soát, chẳng lẽ bị quỷ nhập?”

Những dòng giản đơn gõ ra, rất nhanh đã có hồi âm.

“Ác quỷ dám tìm cậu à? Còn chưa kịp đến gần đã bị cậu hù chết rồi, ha ha. Tiểu Vệ à, tò mò giết chết con mèo, cẩn thận một chút nha, nói không chừng khối bảo thạch cậu tò mò bên trong chứa lực lượng bom nguyên tử ấy.” Người hồi âm là Ngưu San San.

Dám chắc là subscribe blog của mình rồi, nếu không làm sao hồi âm nhanh vậy được.

Cô gái này, từ sau khi cùng Chu Vũ thành đôi xong, liền theo Chu Vũ xem Vệ Đăng làm bạn thân, một phụ nữ tốt, đáng tiếc tính cách có hơi bá đạo.

Tiện thể ghé qua blog cô ấy, nhìn thấy một tấm ảnh, bên trong là hình cái đầu cô ấy thật lớn, trên mặt trang điểm đậm, con mắt lớn tựa như cái hang.

Tay Vệ Đăng run lên, trực tiếp đóng trang blog.

Chu Vũ, anh em tốt, đồng tình với cậu nha.

Ngày kể trời trong xanh, bạn cùng phòng Chu Ngư mới sáng sớm đã thức dậy học bài, Vệ Đăng rửa mặt đánh răng cũng rất cố gắng làm nhẹ nhàng, để tránh bị người ta ghét.

Xuống lầu ăn sáng, kim đồng hồ vẫn chưa qua 8h, Vệ Đăng cảm thấy trở về ký túc xá cũng không thú vị gì, thế là đi dạo xung quanh hoa viên.

Giờ đã là ngày nghỉ cuối cùng của lễ quốc khánh, phần lớn học sinh đều đã trở về trường rồi, trên con đường mòn của vườn trường có người đang chạy bộ, cũng có người luyện tập bóng rổ.

Vệ Đăng trước nay không e sợ người lạ, vào sân bóng rổ, rất nhanh chóng cùng hòa mình với một đám nam sinh.

Những người đó hình như đều là người của đội bóng rổ trường, đều cao trên 1.85m, Vệ Đăng tuy rằng 1.78m, đứng cùng bọn họ vẫn là có điểm hơi nhỏ bé .

Người mặc dù không cao, nhưng ném bóng một ném một chuẩn. Một đám nam sinh bên cạnh đối với hắn lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

“Sư đệ, kỹ thuật rất khá nha, nhìn qua nhất định là tay lão luyện. Cậu tên là gì?” Một nam sinh cười rất rục rờ, da dẻ ngăm đen, thân thiện vỗ vỗ vai Vệ Đăng.

“Khụ, tôi học năm 3, tên Vệ Đăng.”

“A... thì ra là sư huynh, ha ha, em là Sâm Lâm.” Người đó sờ sờ mũi có chút lúng túng, nhặt quả bóng đằng xa, mỉm cười đưa cho Vệ Đăng.

Thực ra người ở đây cũng rất hòa đồng mà, nhìn xem, cũng có những đứa trẻ tốt không hẳn nhỏ, ví dụ như người gọi Sâm Lâm này.

Vệ Đăng không khách sáo nhận lấy quả bóng, tự chia làm 2 nhóm, bắt đầu thi đấu.

Chơi một lát, bọn họ ngừng tập luyện trở về, trước khi đi còn muốn số đi động của Vệ Đăng, Vệ Đăng cũng rất thoải mái cùng nam sinh kia trao đổi số.

Dù sao buồn chán, thư viện có điều hòa, đến đó xem tạp chí cũng tốt.

Thư viện lớn rất hiện đại, lầu lớn hơn 10 tầng, cửa sổ sát đất to to, lờ mờ nhìn thấy được những thân ảnh đang vùi đầu đọc sách bên trong.

Vệ Đăng đi vào thư viện, vừa định đi phòng đọc, nhưng lại vô cùng đau đớn phát hiện ra, không vào được!

Phi, đi vào lại phải soát thẻ! Lão tử vừa chuyển đến đây, làm sao có thẻ chứ? Ở trường chúng tôi không cần thẻ. Trường quý quái này không cần nhiều quy tắc như vậy chứ.

Vệ Đăng một bên nguyên rửa, chán nản ngồi trên ghế dựa ở một góc thang lầu, nhàm chán nhìn tấm bình phong giáo sử được trưng bày.

“Xin hỏi quyển ‘Tự do pháp luật hạ’(\*) của Đan Ninh có ở đây không?”

Thanh âm quen thuộc vang lên từ phía xa, lỗ tai Vệ Đăng trong nháy mắt dựng thẳng lên.

“Rất tiếc, đều bị mượn rồi.”

“Vậy bao giờ trả sách? Tôi có thể tra xem ai mượn sách không? Tháng 12 à, được rồi, cảm ơn.”

Người từ phòng đọc lâu một đi ra quả nhiên là Tiêu Phàm.

“Hai, lại gặp mặt rồi.” Vệ Đăng cố gắng che giấu bớt tâm trạng hưng phấn, đi đến phía trước.

Mà Tiêu Phàm lại là vẻ mặt mạc danh kỳ diệu nhìn nhìn nam sinh che trước mặt mình, sau hồi lâu mới ra một câu: “Xin lỗi, cậu là ai?”

Thấy đối phương đứng ngây ngốc ở đó, Tiêu Phàm mới bỏ thêm một câu: “Tìm tôi có việc à?”

Vẻ mặt Vệ Đăng vốn hồng hào, nghe y hỏi như thế, cúi đầu xuống, bàn tay sau ót dùng sức gãi đầu.

“Vệ... Đăng...?” Thanh âm Tiêu Phàm mang theo sự kinh ngạc rõ ràng.

“A, nhận ra rồi?” Vệ Đăng rất nhanh chóng lại lên tinh thần, ngẩng đầu hướng Tiêu Phàm cười tươi, chẳng qua biểu tình Tiêu Phàm có chút phức tạp, dường như đang dốc sức kiềm chế gì đó.

Trời biết, cái bao phiền phức này lại có thể cùng trường với y, cứ nhiên lại gặp? Tiêu Phàm trắng mắt nhìn trần nhà không nói gì.

“Cậu sao đột nhiên chuyển từ phái thoải mái sang phái duyên dáng vậy?” Tiêu Phàm liếc nhìn mái tóc đen gọn gàng của Vệ Đăng, cười cười nhẹ nhàng.

“Ha ha, em gái tôi nói như thế này thoát nhìn tương đối vừa mắt.” Vệ Đăng dường như có chút lúng túng, lại giơ tay sờ sờ ót, khuôn mặt rõ ràng hơi ửng đỏ. “Tiêu Phàm, anh đúng là chăm chỉ nha, ngày nghỉ vẫn đi đến thư viện.” Hai người cùng ra ngoài, Vệ Đăng vừa đi vừa nói rất vui vẻ, không phát hiện ra sắc mặt kỳ quái của Tiêu Phàm.

“Tôi là đến mượn sách.”

“A, là vậy à... ha ha... cái kia...”

“Hở?” Tiêu Phàm dừng bước, đôi mắt thâm trầm nhìn thẳng hướng Vệ Đằng, nhưng phát hiện ánh mắt đối phương có chút mập mờ, tránh né ánh mắt mình.

“Tôi là nói hai chúng ta có thể gặp lại, cũng rất có duyên à.”

Rất vui có thể gặp lại anh.

Tuy rằng rất muốn nói nhưng nhìn dáng vẻ y, hình như đối với chuyện gặp lại mình cũng không vui vẻ gì.

“Phải a, cũng xem như là vậy đi.” Tiêu Phàm hiển nhiên là lời xã giao cho có lệ, với y mà nói, mấy ngày du lịch đã chịu đủ rồi, lúc kết thúc còn thở phào nhẹ nhõm, cho rằng sẽ không lại có người ồn ào làm phiền y nữa. Không ngờ lại gặp cái bao phiền phức này.

Cũng không biết tại sao, nhìn thấy gương mặt tươi cười đã lâu không gặp kia, Tiêu Phàm lại cũng có chút mừng rỡ không hiểu, thậm chí đối với động tác gãi đầu nho nhỏ của hắn đều rất nhớ nhung.

Dáng vẻ Vệ Đằng như thế này, trái lại vừa mắt không ít, đầu tóc không giống con nhím, quần áo cũng không lòe loẹt không phân rõ màu sắc, cả người nhìn qua thanh thanh sáng sáng ngoan ngoan thuận thuận, thiếu chút nữa không nhận ra.

“Phi, muỗi cắn tôi.”

Tiêu Phàm nhún vai bất đắc dĩ, chỉ biết hắn chết cũng không đổi tính, bề ngoài có gợn gàng cũng không che được bản chất thô tục.

Hai người sóng vai đi đến chỗ rẽ, Tiêu Phàm phải về lâu nghiên cứu sinh, cùng Vệ Đằng nói tạm biệt.

Vệ Đăng vội vàng nhân cơ hội xin số di động của Tiêu Phàm.

Người kiêu ngạo như Tiêu Phàm, làm sao có thể chủ động liên lạc với hẳn chứ, hận không thể đem hẳn đá một cước văng xa mới đúng, cho nên lưu số dùng khi cần.

Vệ Đăng đem số của Tiêu Phàm lưu vào di động, lúc lưu tên còn đặc biệt thêm vào ký hiệu, như vậy tên tương đối nằm trong những hàng đầu của danh bạ.

Có thể hưởng thụ đãi ngộ đó chỉ có ba mẹ, Nam Nam và Chu Vũ, Vệ Đăng cũng không biết tại sao lại cho Tiêu Phàm hưởng vinh quang đặc biệt này.

Vệ Đăng vốn không phải người suy nghĩ tỉ mỉ, sau khi phát hiện hành động kỳ quái này cũng chỉ là gãi gãi đầu không hiểu, không nghĩ sâu hơn.

Tuy Tiêu Phàm là dáng vẻ lạnh lùng không để ý người khác hay là tác phong thân sĩ tao nhã, áo sơ mi và quần jean gọn gàng sạch sẽ, mái tóc cũng được chải đến chỉnh chỉnh tề tề.

Toàn thân vẫn là có lớp bảo vệ trong suốt sẽ dội ngược lại sự quan tâm của người khác.

Trên mặt không có bao nhiêu nụ cười, thích cau mày.

Nhưng Vệ Đăng bỗng nhiên cảm thấy, bản thân không hiểu, rất vui gặp được y, rất muốn nhìn thấy y, đồng thời rất chờ mong được gặp lại y.

Sau quốc khánh, Vệ Đăng liền học cùng với khoa hóa học, một đợt kiểm tra, có người báo đã chết một đám người, sắc mặt đám sinh viên đều không tốt, Vệ Đăng lại cũng không dễ tìm người nói chuyện, mỗi lần vào lớp đều ngồi cuối cùng.

Vài ngày sau, Chu Ngữ lại đột nhiên thay đổi thái độ, hào hứng mời Vệ Đằng ăn cơm.

Vệ Đằng có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng vẫn là rất hào phóng vỗ vỗ vai vị bạn cùng phòng ký túc xá này, cùng nhau đi nhà ăn.

“Mấy ngày nay lạnh nhạt cậu là tớ không tốt, Eo, ký túc xá liền hai người chúng ta, lạnh nhạt với nhau như ở trong mộ phần vậy.”

“Đúng vậy, tớ còn tưởng cậu xem tớ không vừa mắt, không muốn nói chuyện với tớ nữa kìa.” Nói ra ngược lại Vệ Đằng cũng thở dài một hơi.

“Cậu có phải là cảm thấy tớ rất khủng bố không? Kỳ thực tớ có chứng bệnh trước kỳ thi, mỗi lần sắp đến kiểm tra thi cử thì cái gì cũng không buồn quan tâm, liều mạng cũng muốn đạt chuẩn, phiếu điểm phải đưa về cho cha mẹ ký tên, tớ cũng không muốn ba mình bị cao huyết áp.”

“Phải a, lúc học cao trung cần thứ hạng, lên đại học vẫn phải ký phiếu điểm, ai, học sinh đúng là mạng khổ.”

“Đúng đúng đúng, tớ nai lưng ra thức suốt 3 ngày, cảm thấy bản thân mình sắp nhanh chóng siêu độ thành tiên rồi.”

“Ha ha, không khác nhiều, tớ mỗi lần kiểm tra cũng như vậy.”

Hai người trên bàn ăn cậu một lời tôi một ngữ nhưng không biết giáo sư triết học đang dùng cơm ở bên cạnh vách tường mỉm cười thú vị.

“Hai cậu thanh niên nhiệt tình ở cạnh nhau, giống như chọc vào hai tổ ong vò vẽ vậy.”

(\*): chắc là quyển hạ của cuốn “Tự do pháp luật”.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 11: Người Đàn Ông Tao Nhã

Sau khi kết thúc giai đoạn kiểm tra, Vệ Nam nói muốn mời anh trai ăn cơm, sẵn tiện giới thiệu chị em tốt của cô cho mọi người cùng quen biết.

Vệ Đăng đương nhiên nể mặt.

Sau đó cùng em gái đi đến căn phòng lầu hai của nhà hàng Ẩn Hồ, thấy hai vị mỹ nữ đã chờ sẵn ở đó.

Một cô gái có khí chất hơi kiêu ngạo, tóc ngắn, nhìn qua có vẻ tháo vát, người bên cạnh là dạng đáng yêu dễ thương, cột tóc đuôi ngựa.

“Người này là Kỳ Quyên, người này là Tiêu Tinh, khụ, đây anh tớ.”

Vệ Đăng cùng hai cô gái rất tự nhiên chào hỏi, biết Tiêu Tinh là em gái Tiêu Phàm, vẫn đặc biệt nhìn nhiều, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình.

“Anh không quá giống với Nam Nam miêu tả nha.” Lúc Tiêu Tinh cười lên, trên mặt có hai lúm đồng tiền, rất đáng yêu.

“Phải... ha ha...”

“Đúng vậy, bề ngoài nhìn qua rất nhã nhặn.”

Nhã nhặn?!

Vệ Nam phụt một tiếng, phun ngụm trà đến người đối diện, Kỳ Quyên nhanh tay lẹ mắt dùng cây quạt cản lại.

“Vệ Nam, cậu kiểm chế một chút đi.” Kỳ Quyên liếc cô một cái, Vệ Nam áy náy ném cho nàng một gói khăn giấy, quay đầu nói với Tiêu Tinh: “Anh ấy khác nhả nhận, cậu không biết sự nhiệt tình kia của anh ấy đâu, có thể đem cậu thiêu cháy ấy.”

“A, anh cùng anh trai em đi du lịch, mấy ngày ở chung có tốt không?”

“À, rất tốt.” Vệ Đăng cúi đầu, trên mặt giống như không có việc gì nhưng trong lòng bắt đầu dậy sóng, mấy ngày đó, quả thật sống chung rất tốt mà...

“Vậy là tốt rồi, em đưa vé cho anh ấy vốn là muốn tác hợp cho anh ấy cùng Nam Nam, không ngờ đem hai người kéo vào đi cùng, em lo anh sẽ chọc đến ảnh... anh ấy người rất đáng sợ.”

“Không đâu, anh cảm thấy rất...” Vệ Đăng cố gắng đem hai chữ “đáng yêu” đè ép xuống, cười hắc hắc, “rất... tốt... mà”

Kỳ Quyên đột nhiên nói nghiêm túc: “Tại khoa Luật của bọn em, đàn anh Tiêu Phàm là một truyền thuyết.”

“Truyền thuyết? Nói như thế nào?” Lòng hiếu kỳ mạnh mẽ khiến Vệ Đăng buột miệng nói ra, tại ánh mắt của Vệ Nam, phản ứng của anh trai có hơi quá nhạy cảm.

“Trước đây thời gian anh ấy học chính quy, ở công tác đoàn quen biết nhiều người, nói năng cũng rất lịch sự, nhưng ai biết đến giai đoạn thạc sĩ, thì độc lai độc vãng, cả ngày đi theo giáo sư làm đề tài, không giao tiếp với ai, nhìn thấy bọn em tối đa cũng chỉ gật đầu chào.”

“Thật à? Ha ha...” Một mình y hấn là rất cô đơn, không biết có chịu giao tiếp với mình không. Vệ Đăng nghĩ vậy, thuận tiện thăm dò sở thích của Tiêu Phàm: “Tiêu Phàm y rất thích yên tĩnh à?”

Ba cô gái cùng nhau ngẩng đầu nhìn hẳn, Vệ Đăng cười rất thoải mái, giấu đi sự quan tâm quá mức của bản thân: “Mấy ngày ở cùng y, thì cảm thấy anh ta rất ghét người khác làm ồn, thích sự yên tĩnh.”

Kỳ Quyên gật đầu thấu hiểu, “Đúng vậy, cái kiểu “gần tôi rồi chết”, những nữ sinh muốn theo đuổi anh ta đều bị dọa bỏ chạy trở về. Cả ngày chôn trong thư viện, cũng không tham gia những buổi party, tâm tư toàn bộ đều đặt trên việc học.”

“Anh em có hơi u uất, Tiêu gia em đời này chỉ có hai người chúng em, anh ấy cũng không để ý em.” Tiêu Tinh lại bắt đầu oán trách.

“Ha ha...” Vệ Nam nhìn anh hai một cái, cười ngốc nghếch.

Vệ Đăng đập em gái một cái dưới bàn, nháy mắt ra hiệu: có một người anh trai tốt, làm dáng à?

Vệ Nam lập tức gục đầu xuống giống như quả cà trứng sượng.

Người anh này của mình tuy rằng quan tâm mình, nhưng quan tâm thái quá à... hai người anh đều quá cao cấp, còn không bằng Kỳ Quyên, con gái một thật hạnh phúc.

Sau đó rất nhanh đã đến thi giữa kỳ, thời gian toàn bộ các khoa đều thống nhất, Chu Ngự lại bắt đầu mặc chứng trước kỳ kiểm tra, cả ngày thức đêm học bài đến hai vành mắt đen cả.

Vệ Đăng thì mỗi ngày dậy sớm, lưng mang cặp sách đến thư viện.

Nghe Kỳ Quyên nói, Tiêu Phàm thích ở trong thư viện, nói không chừng có thể gặp được.

Một buổi trưa, thật sự là lười đến chẳng muốn quay về ăn cơm, Vệ Đăng đến nhà ăn lầu 7 của thư viện, mua một phần cơm thịt heo ngồi trong góc ăn

điên cuồng, sau khi ăn xong vội vã chạy xuống dưới lầu tiếp tục đọc sách, nhưng ngay tại chỗ rẽ lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Một mình y chiếm cả một bàn lớn, trên bàn có rất nhiều quyển sách dày, y xem thật chăm chú, rất yên bình, sợi tóc rơi xuống y cũng không để ý, nhẹ nhàng chăm chú ghi chép, tại đầu chân mày bướng bình khê động, y xem sách hình như thấy rất vừa ý, chân mày dãn ra, làm cho cả gương mặt có vẻ dịu dàng.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, sàn nhà đều có chút chói mắt, nhưng lại không ảnh hưởng đến y, bởi vì chỗ y chọn là một góc khuất mãi mãi cũng không bị chiếu đến.

Vệ Đằng đột nhiên cảm thấy, Tiêu Phàm chăm chú đọc sách như vậy, thật sự rất tuần tú, rất có mị lực.

Vệ Đằng vội vàng xoay người xuống lầu, cầm lấy cặp của mình, sau đó lại lên lầu, nhẹ nhàng đi đến cạnh Tiêu Phàm.

“Hai, lại gặp mặt rồi, ha ha.”

Tiêu Phàm xoay đầu nhìn hẳn, tên này thế nào lại đến làm phiền rồi? Miệng mở lớn vậy, nhìn thấy tôi đáng để cậu cười tươi vậy sao? Ánh mắt Tiêu Phàm dừng trên mặt hẳn, nhìn một hồi lâu, thấy Vệ Đằng có hơi ngượng ngùng.

“Ha ha... anh nhìn tôi làm gì? Trên mặt tôi có thứ gì sao?”

Ánh mắt Tiêu Phàm di động, dừng trên môi Vệ Đằng bất động.

Trái tim Vệ Đằng lại có chút bất quy tắc, tiếng đập thành thịch trong căn phòng yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng. Xem Tiêu Phàm chăm chú nhìn môi mình, rất kỳ quái, Vệ Đằng lại nhớ chuyện không đứng đắn lúc trước.

“Là mỡ lợn à.” Tiêu Phàm nghiêm túc buông xuống một câu kết luận, trong nháy mắt lấy ra một gói khăn giấy từ trong túi ném cho hắn, “Lau lau”

Vệ Đăng lại lần nữa há hốc mồm, một lúc lâu sau mới đỏ bừng mặt, vội vàng cầm khăn dùng sức lau môi. “Cảm ơn nha.”

Một động tác ném rổ ném khăn giấy vào thùng rác, quay đầu lại cười nói: “Tôi có thể ngồi đây không?”

Cảm thấy bản thân giống như tiểu lưu manh đến bắt chuyện với cô gái xinh đẹp vậy.

Thật là kém mà, kém quá đi.

“Tùy ý.” Vệ Đăng chăm chú đọc sách của mình, cũng không để ý hắn nữa. Tim Vệ Đăng nhảy cả buổi, thật sự cảm thấy bản thân rất quái dị, vì vậy nuốt nước bọt hít sâu, để mình bình tĩnh một chút, ngồi xuống, lấy sách ra bắt đầu xem.

Hai người cũng không nói nữa.

Tiêu Phàm thỉnh thoảng quay đầu nhìn hắn, mỗi lần nhìn đều là khuôn mặt Vệ Đăng có chút nhăn nhó, hắn một hồi trừng quyển sách hung dữ, một hồi khẽ nhép môi học bài, mắt nhắm lại, được một nửa lại hung dữ trừng quyển sách.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy cách thức Vệ Đăng đọc sách cùng tính cách hắn quái dị như nhau, nhìn giống như nhìn kẻ thù, ánh mắt hung dữ như vậy, đọc sách cũng không phải ăn sách.

Vệ Đăng thỉnh thoảng quay đầu nhìn Tiêu Phàm, mỗi lần nhìn đều là gương mặt hoàn mỹ, dáng vẻ y cú đầu xem sách mãi mãi cũng chăm chú

yên lặng như thế, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lật trang sách, trên bản bút ký rõ ràng, là nét chữ ngay ngắn xinh đẹp của y.

Xem một quyển sách đều tao nhã như vậy, quả nhiên, khí chất là của trời sinh.

Vệ Đằng cúi xuống nhìn sách mình, ở trên giống như ổ kiến, ghi chép lộn xộn, có chút tiu nghỉu.

Ngày kể Vệ Đằng lại đi thư viện, quả nhiên tìm thấy Tiêu Phàm ở vị trí lầu 7 kia.

Mặt dày đi qua ngòi xuống, Tiêu Phàm chỉ là thản nhiên xê dịch mấy quyển sách trên bàn, bắt chuyện vài câu rồi tiếp tục công việc của mình.

Vệ Đằng ngồi bên cạnh y, đọc sách luôn không chuyên tâm, ánh mắt cũng luôn không kiềm chế được mà chuyển từ quyển sách đến mặt Tiêu Phàm, sau đó, có chút không rời mắt ra được.

Hai ngày như vậy, lúc đi đến lại không thấy bóng dáng của Tiêu Phàm.

Có việc không đến được à? Hay là thấy chán tôi, trốn mất rồi? Nghĩ nghĩ vẫn là cảm thấy vẻ sau khả năng cao hơn. Tâm tình khó tránh có chút mất mát.

Bất quá, không có y bên cạnh, việc ôn tập ngược lại có thể an tâm hơn một chút.

Sau khi kết thúc kỳ thi, Vệ Đằng đột nhiên nhận được tin nhắn của sư đệ Sâm Lâm.

“Sư huynh, có hứng thú tham gia câu lạc bộ bóng rổ không? Anh rất có năng khiếu chơi bóng a.”

Vệ Đằng nhanh chóng trả lời: “Ai, bản chất, tôi là cái gối chưa từng theo hoa, bên trong vẫn nhét vào đầy cỏ, chơi chơi thì có thể, thành viên chính thức thì miễn đi.”

Ban đầu vốn giả vờ ngẫu mới tập ném rổ, thật sự vào sân đảm bảo là vương chân người ta.

“Sư huynh nói thật thú vị ~ không sao, mỗi cuối tuần bọn em đều sẽ tập luyện, có rảnh cứ đến đây chơi, em thay anh mượn bóng.”

“Vậy tốt.” Vệ Đằng trả lời thoải mái.

Thời gian đến đại học T quá muộn, bỏ lỡ buổi chiêu tân sinh viên của các câu lạc bộ, Vệ Đằng luôn thích náo nhiệt, tuy rằng chỉ biết ném rổ, chuyển bóng, cướp bản rổ, lách người, phòng thủ, dốt đặc cán mai, dù sao so với ở trong phòng chán nản cũng tốt hơn.

Sau kỳ thi nhàn rồi, lại dễ dàng suy nghĩ lung tung.

Trước khi ngủ rất muốn biết xem Tiêu Phàm đang làm gì, muốn nhắn tin qua, lại cảm thấy bản thân mình kiểu này quá đột ngột, dù sao cả hai còn chưa tính là bạn.

Vệ Đằng luôn là người thần kinh lớn, lúc đối mặt với chuyện của Tiêu Phàm, đột nhiên lo lắng quá nhiều. Không biết tại sao, chỉ là muốn cho y lưu lại hình ảnh tốt một chút, không để y chán ghét.

Từ phái hào phóng chuyển thành phái dịu dàng, nhưng khiến Vệ Đằng buồn bực đến hỏng, cho nên cả ngày ôm bóng đi tìm Sâm Lâm, đến phát tiết tâm tình buồn bực không rõ vì sao của bản thân.

Vệ Đằng thích Tiểu Sâm Lâm, gọi hãh Tiểu Sâm Lâm như vậy, cảm thấy làn da ngăm ngăm của tiểu sư đệ có chút ngượng ngùng, rất đáng yêu, đùa rất vui.

Rất nhanh, Vệ Đăng ở T Đại lăn lộn rất thành thực, quen biết được một đám bạn bè.

Cùng bạn ký túc xá Chu Ngư, cũng thành anh em tốt, còn đem hẳn thành đồng hồ báo thức sống miễn phí.

Chỉ là đám nữ sinh trong lớp không thích hẳn lắm.

Ban đầu nhìn vẻ ngoài của hẳn, cứ tưởng là kiểu hình hoàng tử ử dột cần được quan tâm, kết quả một chữ phi của Vệ Đăng, đánh nát ảo tưởng của đám nữ sinh, từ nay về sau ánh mắt nhìn Vệ Đăng của các nàng đều có chút phức tạp.

Vệ Đăng ngược lại cũng không quan tâm những điều này, vẫn sống tiêu điều tự tại như trước.

Chính là chuyện của Tiêu Phàm lại khiến hẳn phiền lòng.

Từ nhỏ đến lớn luôn luôn tùy tùy tiện tiện hi hi ha ha, đến giờ cũng không đem chuyện gì để trong lòng lâu như vậy, Vệ Đăng cũng kỳ quái bản thân đối với Tiêu Phàm tại sao để ý như thế. Không phải là cùng đi du lịch vài ngày, sau đó lại tình cờ gặp vài lần thôi sao? Không phải là nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của y đã từng đau lòng sao? Có lẽ chỉ là muốn cùng y làm bạn, muốn y thoải mái vui vẻ mà thôi.

Rất muốn tiếp cận người cô đơn ấy, nhưng cho dù Vệ Đăng muốn mặt nóng dán mông lạnh thì bây giờ cái mông cũng tìm không được.

Đến tháng 12, khí trời bắt đầu chuyển lạnh, Vệ Đăng ở đại học T có thể xem như cá gặp nước, hồ băng cầu hữu lân kéo được một đám, lúc buồn đi hát Kara, ăn tiệc Buffet, chạy loạn khắp nơi.

Những ngày vô cùng náo nhiệt, trôi qua rất nhanh.

Nháy mắt đã đến lễ giáng sinh, trường học đột nhiên sôi nổi hẳn lên, áp phích to nhỏ dán đầy trên đường, dạ hội Noel, vũ hội hóa trang, tổng kết cuối năm của các câu lạc bộ, cả vườn trường tựa như đều sôi trào lên cả.

Vệ Đăng đặc biệt đi xem lễ tất niên của khoa y học, vì em gái là hội trưởng văn nghệ, đương nhiên làm anh hai thì phải nể mặt rồi.

Lúc ra hậu trường tìm em gái, lại lần nữa gặp được hai nam sinh chất lượng trên đường đến trường.

Diệp Kính Văn vẫn mặc trang phục chói mắt như trước, người kia mặc đồ trắng đơn giản, hai người cùng ở hậu trường xem lễ hội, Diệp Kính Văn thường nghiêng người thì thầm bên tai hẳn cái gì đó, những lúc đó, người kia sẽ nhẹ nhàng mỉm cười, Vệ Đăng phải chấp nhận, người ta cười đẹp hơn mình nhiều. Cái loại nụ cười ấm áp và tao nhã cùng với kiểu cười to ha ha thô tục của mình, quả thật là hai cấp độ.

“Đàn anh, các anh sao lại đến đây?”

“Lâm Vi muốn trước khi rời nước quay về chỗ cũ một chút, gặp đám đàn em các em tổ chức hoạt động tốt vậy, cậu ấy đi cũng yên tâm” Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi mỉm cười sâu xa.

“Sư muội, em làm hội trưởng văn nghệ làm tốt hơn hẳn đương thời.” Lâm Vi nhẹ nhàng cười hướng Vệ Nam gật đầu.

“Tớ đột nhiên phát hiện dạ dày mình hơi đau.” Diệp Kính Văn nói xong liền lôi Lâm Vi đi về hướng WC.

Vệ Đăng có điểm kỳ quái, hẳn đau dạ dày không phải nên đi bệnh viện à, đi WC có thể khỏe sao? Vừa hỏi lại không thể chữa bệnh.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 12: Tạo Hình Kinh Khủng

Vệ Nam xem ra rất bận, ở hậu trường chạy tới chạy lui. Vệ Đăng mặc dù hướng em gái đang bận rộn giơ tay ra dấu nhưng trong lòng lại có chút mất mát.

Em gái trưởng thành rồi, xinh xắn, cũng tài giỏi, không thể lại bắt nạt nó nữa, thật không thú vị.

Sau khi chấm dứt dạ hội, anh em hai người cùng đi ăn cơm, Vệ Đăng giả vờ vô tình nhắc đến Diệp Kính Văn, từ chỗ cô em ngốc nghe sáo ngữ.

“Diệp sư huynh ạ, rất nhiều người không quen nhìn sự kiêu ngạo của anh ấy, cũng có rất nhiều người mê muội vì khí chất đặc biệt của anh ta, yêu thích anh ta đến bùng nổ, kẻ ghét anh ta ghét đến muốn chết.”

“Còn người tên Lâm Vi ở cạnh anh ta?”

“Đúng, Lâm Vi là tài tử của khoa y học bọn em, danh tiếng rất tốt, đại sư huynh rất ôn hòa và thân thiện. Trước đây anh ấy làm chủ tịch hội học sinh, sau đó từ chức, đề cử Diệp Kính Văn lên làm chủ tịch, vì vậy, quan hệ hai người bọn họ hình như rất tốt.”

Không chỉ là tốt chứ? Vệ Đăng dù sao vẫn cho rằng bầu không khí giữa cả hai có chút kỳ lạ.

“Đúng rồi, còn có Tiêu Phàm...”

“Hử?” Vệ Đăng phản xạ có điều kiện vênh tai lên, “Tiêu Phàm thế nào?”

“Tiêu Phàm cũng rất tài giỏi. Lúc em nhập học, truyền thuyết Hắc Bạch song lang đã là quá khứ, không có may mắn hiểu đến sự huy hoàng của bọn họ. Nghe đâu năm đó bọn họ liên thủ, xây dựng sân khấu hoành tráng xưa nay chưa từng có, còn mời đài truyền hình đến quay phim, chấn động một thời” Vệ Nam nhắc đến sự rầm rộ năm đó, có vẻ rất hưng phấn, “Đáng tiếc sau đó bọn họ đều tự xin từ chức, có một loại vị đạo thoái ẩn giang hồ, không bao giờ can thiệp vào công việc đoàn, hội của học sinh nữa. Có người mời bọn họ đi làm khách quý đều bị từ chối.”

“Vì sao không gọi là Hắc Bạch song hiệp? Lang à, kỳ dị...” Vệ Đăng nhỏ giọng khê than, nhưng lại bị em gái nghe được.

“Nhảy bèn của lang, khí chất của lang, ánh mắt của lang, ác nghiệt của lang, phỏng chừng là như thế đó.” Vệ Nam cũng không nắm rõ, đoán mò thông suốt, “Bất quá anh hai à, Tiêu Phàm kia tuyệt đối không đơn giản, em khuyên anh ít tiếp xúc với hắn đi, chớ sờ đến lông sói còn cảm thấy đùa vui.”

“Ha ha” Vệ Đăng cười gượng hai tiếng, vội vàng thay đổi đề tài, gần đây còn có hoạt động gì vui không?”

“Đêm mai vũ hội hóa trang, anh đi không?”

“Vũ hội hóa trang?” Không ngờ trường đại học T lại tiên tiến như thế, “Cần mang mặt nạ đi không?”

“Tùy ý, dù sao vũ hội hóa trang chính là tính cách thế nào thì trang phục thế ấy, bình thường nhất là mặc đồ ngủ đi. Anh, anh muốn đi?” Hai mắt Vệ Nam đột nhiên tỏa sáng, nhìn đến lưng Vệ Đăng đều có chút dựng lông. “Anh, đi chơi đi, em hóa trang cho anh.”

Kết quả, sau khi trải qua một giờ lăn đi lăn lại dưới tay Vệ Nam, tạo dáng của Vệ Đăng cuối cùng cũng xong.

Trên tay áo treo hai cái lục lạc, lúc đi lại vang lên leng keng làm thính giác bị chấn động mạnh mẽ.

Về thị giác thì càng không cần nói, trên đầu mang một cái bồn, trên người treo rất nhiều vải rách, chân mang giày trượt, quần đương nhiên là kiểu phong cách chán chường mà Vệ Đăng yêu thích – miếng vá lung tung.

Vệ Nam nói, tạo hình này là mẫu NPC của game nào đó, Vệ Đăng cũng không biết trò chơi mà cô nói là cái gì, nếu làm em gái vui, vậy thì cứ thế đi.

Vệ Nam vì phối hợp với anh trai, bản thân mình cũng mang mũ voan, trên đỉnh có bím tóc thật dài buông thẳng xuống.

“Vu bà à.” Phản ứng đầu tiên khi Vệ Đăng nhìn thấy em gái.

“Anh, ăn mày”

Vũ hội hóa trang quả nhiên rất náo nhiệt, “Cá tính hóa trang phục xuất sắc” mỗi năm một lần của T đại, người đông nghìn nghịt.

Ngoại trừ người ngoài đến xem náo nhiệt, phần lớn đều là trang phục quái dị, dùng đủ loại cách thức hấp dẫn ánh mắt. Vệ Đăng thấy một anh em khoa hóa dùng một tấm vải rách quấn trên lưng, tuyên bố từng bị acid sulfuric tạt qua. Vệ Nam cũng thấy chị em khoa y học đem găng tay khâu trên váy, tầng này đến tầng nọ giống cái bánh ga – tô.

Sự xuất hiện của hai người Diệp Lâm, không nghi ngờ gì đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Nghe đâu Lâm Vi ra nước ngoài du học, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tham gia vũ hội hóa trang, chỉ là để lưu lại một kỷ niệm.

Quần áo hai người một trắng một đen, vóc người hoàn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ, rất chói mắt, chỉ là đôi cánh cắm trên lưng có chút kỳ quặc.

Lâm Vi hình như không được thoải mái, thường xuyên đưa tay ra phía sau, cau mày giật nhẹ đôi cánh, ngược lại Diệp Kính Văn có vẻ rất hài lòng, chụp ảnh lưu niệm khắp nơi.

Vệ Đăng suy nghĩ một chút, cảm thấy không quen với bọn họ, lại không đi qua chào hỏi, đứng trên giày trượt đi tìm em gái Vu bà nhưng đột nhiên phát hiện bóng dáng quen thuộc.

Tiêu Phàm?

Y mặc sơ mi trắng, trên cổ áo có một nút không cài để lộ ra làn da màu mật ong, nhìn qua tuyệt không cứng nhắc, ngược lại cho cảm giác tiêu sái tự nhiên không chịu trời buộc.

Mái tóc được chải rất gọn gàng, lại mặc tây trang cùng giày da đen, tản ra sức hấp dẫn của đàn ông.

Tổng thể mà nói, rất có nam nhân vị, đã sớm thoát ly vẻ ngây thơ của học sinh.

Y đi đến trước mặt hai người Diệp Kính Văn, mỉm cười nói gì đó.

Nhưng Vệ Đăng lại cảm thấy y cười thật giả dối, đặc biệt dối trá.

Nhưng mà ba người bọn họ đứng cùng nhau tạo thành chấn động thị giác, khiến Vệ Đăng cảm thấy rất không thoải mái.

Ba loại kiểu hình đẹp trai, ba loại khí chất bất đồng. Lâm Vi ôn hòa, Diệp Kính Văn thẳng thắn, Tiêu Phàm, nhưng lại thần bí khó đoán.

Hẳn là tuổi bọn họ sắp xỉ nhau, nhưng Tiêu Phàm hình như đã trải đời nhiều hơn, rõ ràng so với hai người kia thành thực hơn nhiều.

Chính là người đàn ông như vậy, khiến cho người nhìn lướt qua quên tranh luận.

Tiêu Phàm nhìn mắt Vệ Đằng, cùng hai người kia ra dấu nói gì đó, ba người đều mỉm cười ra ngoài.

Nụ cười của hai người Diệp Lâm hẳn nhìn không hiểu cũng không muốn hiểu, nhưng Tiêu Phàm, rõ ràng là đang cười nhạt.

Vệ Đằng lúng túng sờ sờ cái ót, đáng tiếc cái bồn trên đầu vừa chạm vào đã lập tức rơi xuống, phát ra tiếng động rất lớn, muốn xoay người lại nhặt, bánh xe trên giày trơn, lão đảo, không cẩn thận bị trật chân, tư thế Kim Kê độc lập(\*). Lúc nhất thời thu hút rất nhiều chú ý.

Vệ Đằng cầm lấy tóc rất là bất đắc dĩ, vừa lúc Tiêu Phàm từ bên này đi đến, vừa định mở miệng gọi y, y lại nửa đường rẽ vào bỏ đi.

Y căn bản là không phát hiện mình hay là nhìn thấy nhưng không muốn để ý?

Có lẽ, quen biết mình khiến y thấy mất mặt.

Vệ Đằng nghĩ nghĩ lại cảm thấy tức giận, y cùng Diệp Kính Văn Lâm Vi có thể quang minh chính đại trò chuyện vui vẻ như thế, vì sao đối với mình thì thái độ như vậy?

Đang buồn bực lại cảm thấy có ai đó đỡ cánh tay mình, ngẩng đầu nhìn, Lâm Vi nhẹ nhàng mỉm cười.

Vệ Đằng nhìn nụ cười Lâm Vi có chút ngây ngốc, trời, người này khi cười lên, M\* nó quá xinh đẹp.

“Sư đệ, cẩn thận một chút.” Tay trái Lâm Vi dìu Vệ Đằng, tay phải cầm lấy bồn, “Anh giúp cậu cầm nó, đi qua góc kia ngồi một chút nhé?”

“A... cảm ơn.”

“Ha ha, tạo hình của cậu thật rất đáng yêu.” Lâm Vi đưa Vệ Đăng qua chỗ ghế dựa bên cạnh, lúc đi ngang qua cạnh Diệp Kính Văn, mỉm cười đem bồn giao cho hắn, “Cầm lấy”

Diệp Kính Văn nhăn nhó cầm cái bồn đến, cùng Lâm Vi đỡ Vệ Đăng đến ngồi ở băng ghế bên cạnh.

Vệ Nam hình như nghe được tiếng động, nhanh chóng chạy đến.

“Anh, ai, đều nói là tạo hình này của anh chỉ thích hợp đứng yên, không hợp vận động, anh vẫn còn lắc lư khắp nơi, dọa người à?” nói xong còn nhìn Lâm Vi biết ơn “Đàn anh, các anh đi việc riêng đi, em dìu anh hai em về.”

Lâm Vi mỉm cười khách sáo, liền cùng Diệp Kính Văn bỏ đi.

“Anh, chân anh có cần đến phòng y tế không?”

“Đùa sao, anh em từ nhỏ đến lớn lớn lên từ đám bùn, cũng không phải phụ nữ, sái chân cũng đi phòng y tế.”

“Vậy em mua ít thuốc bôi ngoài cho anh nha?”

“Quên đi, chân tay anh đều từng bị trật, trật nhiều quá cũng quen rồi, Vệ Đăng một bên nói, một bên cởi giày không chút lưu tâm, tự mình xoa nhẹ cổ chân, cố gắng xoay, chỉ nghe tiếng khớp xương nhẹ vang, Vệ Đăng vẻ mặt tươi cười mang giày, vỗ vỗ vai em gái, “ ok, xoay về lại rồi.”

Vệ Nam nhìn anh trai khiếp sợ, anh ấy làm cách nào trong thời gian ngắn vậy đã khôi phục bình thường rồi? Nhưng mà sắc mặt anh ấy hình như không tốt lắm...

“Anh đi về trước, em tiếp tục chơi đi.” Vệ Đăng mỉm cười sờ mũi em gái, xoay người bỏ đi.

Mang giày trượt lướt đi trên đường, tâm tình có chút suy sụp.

Tiêu Phàm, Diệp Kính Văn, Lâm Vi, bọn họ là cùng một loại người, đều xuất sắc như thế, tao nhã, có tài cán, có thẩm mỹ, đặt ở thời xưa khẳng định là ở vị trí tướng lĩnh quan lại, đặt ở hiện tại cũng là nhân vật quan trọng như chủ tịch các loại.

Vậy thì sao? Xem thường lão tử? Lão tử cũng không hiếm anh.

Đẹp không làm bạn nữa, bạn tôi rất nhiều.

Vệ Đăng vừa đi vừa mắng chửi Tiêu Phàm, đột nhiên nghe được trong rừng cây bên cạnh hình như có âm thanh.

“Qua mấy ngày nữa đi rồi, không luyện tiếc tở sao?” thanh âm đó nghe ra giống như câu thần chú của ác quỷ, là Diệp Kính Văn.

Lâm Vi hình như đang cười, âm thanh rất nhẹ: “Vô cùng không luyện tiếc, cậu buông tở ra trước đi.”

“Hôn một chút rồi thả nha.” Sau đó là tiếng thở dốc, cùng với tiếng lá cây soàn soạt rơi xuống.

Vệ Đăng tựa vào một gốc cây ngay góc đứng, một lát mới đỏ bừng mặt, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Trời, thì ra bọn họ là loại quan hệ này? Sớm cảm thấy không khí giữa hai người có chút bất thường, cư nhiên thực sự... là người yêu?

Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng chẳng biết sao lại thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra truyền thuyết Hắc Bạch song lang chỉ vì hai vị Tiêu Diệp về mặt công tác rất phối hợp, không có nguyên nhân mờ ám khác, lại càng không phải đoạn tay áo gì đó.

Diệp Kính Văn và Lâm Vi sớm đã đoạn rồi, cùng Tiêu Phàm không liên quan, vậy quả thực là quá tốt, bảo bọn hắn cố gắng đoạn đi thôi.

Tâm tình phiền muộn của Vệ Đằng quét qua sạch bóng, quay về ký túc xá ngâm nga ca khúc đi tắm, tẩy rửa tẩy rửa, âm thanh hạ thấp xuống, động tác tay cũng chậm lại.

Kỳ quái, vì sao biết Diệp Kính Văn và Tiêu Phàm không có gì mờ ám, mình lại vui như thế?

Mình sẽ không phải là thích bạn Tiêu Phàm rồi đấy chứ?

Đùa à, đàn ông u uất như y, ai sẽ thích y chứ? Con gái tốt trên đời này nhiều vậy, mình làm gì thích đàn ông, còn là người đàn ông vô vị như thế.

Vệ Đằng nhanh chóng phủ định suy nghĩ của bản thân, hừ một tiếng, dùng sức chà lưng, cũng không rõ tại sao, lại có chút chột dạ.

Ngày kết Vệ Nam lại hẹn Tiêu Tinh và Kỳ Quyên cùng đi mua quà giáng sinh, Vệ Đằng vô tình nghe Kỳ Quyên nói, mấy ngày nay khoa luật học đang diễn án, xem như là để cho mọi người sớm hiểu một chút – môi trường làm việc tương lai.

Như vậy tối qua, Tiêu Phàm mặc âu phục mang giày da, là từ tòa án mô phỏng đến à?

Vệ Đằng nghe được vị trí tòa án mô phỏng từ chỗ Kỳ Quyên, không chút do dự vọt đến ngay.

Người trong phòng học rất nhiều, Vệ Đằng tìm một chỗ ngồi xuống, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tiêu Phàm ở đài bên phải.

“Người cha của pháp chứng La Ca đã từng nói, phàm là hai vật thể tiếp xúc nhau, sẽ sản sinh ra hiện tượng dịch chuyển tương hỗ, sẽ mang đi một vài thứ, cũng sẽ lưu lại một vài thứ.”

“Vật chứng sẽ dời đi, thế nhưng những chứng cứ rất bé nhỏ đều sẽ không thoát được khoa học kỹ thuật đỉnh cao.”

Tiêu Phàm ở trên đài yên lặng, tự tin, thành thạo, tiêu sái, khiến cho nhìn qua cả người y vừa có phong cách vừa có tài, lúc hơi nhếch môi cười, loại khí chất vương giả kia, cho dù là kẻ địch của y cũng sẽ bị thuyết phục.

Vụ án đang xử là một vụ sát nhân liên hoàn, Tiêu Phàm đối với phân tích toàn bộ vụ án rõ ràng hợp lý, cứ như y đứng ngay tại hiện trường chứng kiến, làm người ta tin phục.

Vệ Đằng ở dưới đài nhìn chờ dẫn không nói nên lời, sau đó lại nói rõ ra bao nhiêu bằng chứng, suy luận như thế nào, Vệ Đằng hoàn toàn không nghe vào, chỉ là ở dưới đài nhìn Tiêu Phàm lóa mắt như vậy, Tiêu Phàm thành thạo tự nhiên, đột nhiên cảm giác nơi nào đó trong trái tim mình run rẩy khe khẽ.

Tiêu rồi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Sẽ không là động tâm rồi chứ?

Vệ Đằng cào tóc có chút chán nản, mắng bản thân: mày đúng là tên đại lưu manh háo sắc, con gái tốt không đủ, hoàn hảo nhảy đến nam sắc, mày quả nhiên là suy đến tận cùng rồi, mày không nên gọi Vệ Đằng, gọi là Vệ Suy mới đúng.

Vệ Đằng có chết thêm tế bào não cũng không rõ, nụ hôn đầu giữ cho Vệ phu nhân rốt cuộc bị y cầm, mối tình đầu còn giữ lẽ nào cũng hủy trên tay vị nam u buồn này sao?

(\*) là thế đứng trụ một chân, thường xuất hiện trong võ thuật.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 13: Kỳ Nghi Đông Lạnh Giá

\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỳ thi cuối kỳ là cơn ác mộng của đám học sinh, đương nhiên đối với Vệ Đăng bình thường lên lớp không chú tâm nghe giảng mà nói, đó quả nhiên là điện giật sấm sét.

Tạm thời đem suy nghĩ rối loạn đối với Tiêu Phàm đặt sang một bên, cùng Chu Ngự thức trắng đêm suốt tuần, cuối cùng là nộp một quyển miễn cưỡng đạt chuẩn.

Sau đó giống như phạm nhân được thả tự do, thế giới trước mắt đều trở nên tốt đẹp.

Đêm thi xong, Vệ Đăng cùng Chu Ngự hai người mở máy vi tính, cùng hợp tác đánh bài đến nửa đêm, cuối cùng có vô số người thảm bại dưới tay họ, sau đó có người giống kèn trống nói: “ số 3 hai người đó liên kết với nhau, chứ làm sao ra bài ấy đến vậy? Mọi người đừng chơi với hai tên suy nhân đó.”

Thật không ai đến, hai tên mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, đem cửa sổ tắt đi.

Chán nản bò lên giường, giường chiếu vừa vụn là góc đối, không ngủ được lại bắt đầu nói chuyện phiếm.

“XX của lớp chúng ta rõ là đúng giờ, ai, chính là hung dữ một chút.”

“Ừ, XXX cũng không tệ, chỉ là quá gầy, cánh tay kia vừa chạm vào là có thể bẻ gãy, còn xương quai xanh lộ rõ giống như hiện trường sát nhân vậy.”

“Em cậu không tệ.” Chu Ngữ đột nhiên toát ra một câu như vậy, “Cậu có em rể không?”

Vệ Đằng sững sốt, “Phi, tớ nói thái độ cậu thay đổi nhanh vậy, hóa ra là đối với em gái tớ có ý đồ làm loạn, đả khách lấy lòng anh vợ à?”

“Đừng nói khó nghe vậy, tớ nhận xét chút cũng không được à?”

Nói nói, đề tài lại thay đổi đến ngày nghỉ.

“Ngày nghỉ cậu phải về nhà sao? Mừng tuổi M\* nó thật phiền nha, tam cô lục bà đốt pháo, bánh quai chèo, tớ vừa thấy đám em họ đã đau đầu.”

“Tớ cũng vậy, mỗi lần đi nhà bà ăn tết, chính là mời rượu người lớn, đều mời đến mỗi tay.”

“Không bằng tớ ở lại tham gia nghiên cứu? Ngày nghỉ hàng năm của trường chúng ta đều có an bài nghiên cứu khoa học. Kỳ thực chính là cùng với giáo sư làm lung tung, hai ngày nay đang ghi danh.”

“Xong, tớ cũng không muốn về nhà sớm vậy, nghiên thì cứ nghiên thôi, chúng ta đi đăng ký trước đi.”

Vệ Đằng vốn không nghĩ đến, thời tiết đang tốt đẹp, hẳn cùng Chu Ngữ đi đăng ký, đột nhiên lại bắt đầu mưa gió.

Quả nhiên là vận xui phủ đầu mà.

Mùa đông ở miền Nam không có tuyết nhưng gió so với tuyết còn khủng bố hơn, ít nhất tuyết còn có chút mỹ cảnh, gió lớn vừa thổi, toàn bộ xung quanh rung chuyển. Hơn nữa, cả ngày mưa xuống không ngừng, mặt

đất đều lộ ra luồng âm khí, tựa như muốn đem các đốt xương trong người đều lôi ra.

Ký túc xá lại không có điều hòa, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Chu Ngự đang chửi bới liên tục, Vệ Đăng cũng rất buồn bực, thời tiết vốn đang tốt đẹp, nói mưa là mưa, hôm qua còn mặc đồng phục T-shirt của trường, hôm nay đã sửa thành áo len dày.

Vệ Đăng ban đầu chỉ sợ lạnh, bây giờ thì tốt rồi, ra ngoài cửa phải quần thành con gấu lớn.

Buổi trưa, mưa lại tạnh, lại nổi lên một trận gió, thổi qua nước trên mặt đất, không khí đều là ẩm ướt.

Vệ Đăng đem bản thân bao kín mít, lạnh run đến xếp hàng lấy cơm, lấy cơm xong định ra ngoài lại thấy đối diện có một người quen đi đến.

Trời lạnh như thế, y còn có thể mặc áo sơ mi, chỉ bắt qua bên ngoài khoác thêm cái áo gió đơn giản, lúc bước đi vạt áo bị gió thổi tung bay, điển hình muốn phong độ không cần ôn độ, người giả cool.

Người khác mặc trang phục như thế, Vệ Đăng dám chắc sẽ cười khinh bỉ, chỉ là Tiêu Phàm đây, y không cần giả vờ cool, y vốn đã cool rồi.

Lần trước ở vũ hội hóa trang lúc bị Tiêu Phàm không nhìn, trong lòng Vệ Đăng rất khó chịu. Bây giờ mặt nóng tìm được mông lạnh rồi, cũng không muốn dán, không có cảm xúc mãnh liệt đó.

Tiêu Phàm quả nhiên từ bên cạnh hảnh đi qua, lần nữa không nhìn Vệ Đăng, Vệ Đăng buồn bực cúi đầu mà trở về, đi được một nửa lại đột nhiên muốn quay đầu lại xem tên kia làm gì, không dự đoán được sau khi quay đầu, lại đối diện với đôi mắt thâm thúy.

Tim Vệ Đăng chậm nửa nhịp, chỉ thấy Tiêu Phàm nhẹ nhàng mỉm cười, hướng bên này đi tới.

“Là Vệ Đăng à? Mỗi lần tạo hình đều là đặc biệt như thế này, tôi cũng không dám chắc là cậu.” Tâm tình Tiêu Phàm hình như rất tốt, khó có không đẩy người ra ngoài ngàn dặm.

“Ách... ha ha... anh đến nhà ăn ăn cơm à?” Vệ Đăng cảm thấy bản thân mình thật sự là phế đi, lại có thể hỏi vấn đề ngớ ngẩn này.

“Không phải.”

Tiêu Phàm cũng thật phế, đến nhà ăn không ăn cơm thì làm gì?

“Tôi đến tìm người.”

“A, anh bận.” Vệ Đăng thoải mái ra hiệu tạm biệt, xoay người liền đi.

“Đợi đã.” Tiêu Phàm đột nhiên gọi hắn lại, Vệ Đăng nghi hoặc xoay người lại nhưng lại trông thấy một đôi bao tay trắng đưa đến, “Tay cậu đều đông đỏ cả rồi.”

Vệ Đăng ngẩng đầu, nhìn khóe môi Tiêu Phàm mang theo tiểu ý như có như không, đôi mắt cũng không lạnh lùng như trước.

Tình thiên phích lịch à! (\*) Tên Tiêu Phàm này sao đột nhiên thay đổi kiểu vậy, làm tần suất tim đập của hắn tăng lên điên cuồng.

“Cầm đi, em gái tôi vừa đưa, tôi không cần dùng.” Tiêu Phàm nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười của y thật sự rất đẹp.

“Uh, cảm ơn.” Vệ Đăng cúi đầu nhận lấy găng tay, trong lòng dâng lên hơi ấm, nhưng không biết nói gì tiếp.

Vệ Đằng cảm thấy bản thân trước mặt y quả thật là đủ yếu nhược rồi, chẳng qua là đưa đôi găng tay thôi, thì trái tim kinh hoàng không tìm thấy âm thanh, thật muốn đập mình một trận mà.

Hít một hơi, cố gắng khôi phục phong cách hào sảng bình thường, “Anh đi việc bận đi, cái găng này hôm nào tôi lại...”

Vừa ngẩng đầu, không ngờ Tiêu Phàm đã không còn bóng dáng.

Phi.

Một lát sau, xa xa, Vệ Đằng thấy Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn cùng đi ra, mơ hồ nghe được bọn họ nói chuyện ra nước ngoài du học các loại.

Phông chừng là Lâm Vi phải xuất ngoại, nghe nói hẳn học nghiên cứu sinh được một nửa, cần cùng giáo sư hướng dẫn ra nước ngoài nghiên cứu.

Tiêu Phàm là cùng Diệp Kính Văn ra tiền à?

Vệ Đằng cũng không nghĩ nhiều, đeo găng tay, cầm còm hộp về ký túc xá.

Mấy ngày sau, Vệ Đằng cùng Chu Ngự cả ngày ngâm mình ở dãy lâu thí nghiệm, đi theo giáo viên hí hoáy với đồng ống nghiệm, thí nghiệm thứ nhất đến giai đoạn kết thúc, thời tiết vẫn không tốt lên.

Vệ Đằng buồn chán đi xuống thư viện, ở vị trí lâu báy lại gặp mặt Tiêu Phàm.

Xem ra y đã xác định vị trí đó rồi.

Người không thích thay đổi hang ổ, kỳ thực trong lòng rất cố chấp, nói khó nghe một chút chính là thích khoan sừng trâu.

Vệ Đăng bình thản đi đến, tiện tay cầm quyển sách trên giá lên ngồi cạnh Tiêu Phàm.

“Hai.”

“Hở?”

“Thật trùng hợp nha.” Vệ Đăng nhếch miệng cười, xoay hướng khác cúi đầu xem sách, thật cảm thấy bản thân giống lưu manh, mỗi lần đều dùng loại đối thoại nát vụn này bắt chuyện, may mà Tiêu Phàm là nam, nếu như là mỹ nữ, phỏng chừng đều sẽ kiện hấn làm phiền rồi.

Ánh mắt Tiêu Phàm vòng quanh Vệ Đăng một vòng, cuối cùng dừng ở quyển sách trong tay hắn.

“Cậu xem Hồng Lô Mộng?”

“A...” Vệ Đăng lúc này mới phát hiện quyển sách mình vừa cầm từ trên giá là Hồng Lô Mộng, vẫn may là không phải Kim Bình Mai à, bằng không bị hấn cười chết rồi, “Tôi tiện tay cầm, ha ha...”

“Cũng phải, tôi cảm thấy cậu càng thích hợp xem Tây Du Ký.” Tiêu Phàm quay sang Vệ Đăng nhẹ nhàng cười cười, liền cúi đầu tiếp tục xem sách.

Vệ Đăng lặng lẽ cười, đem quyển Hồng Lô Mộng trả lại, đi kệ báo bên trái, cầm quyển tạp chí địa lý quốc gia.

Tây Du Ký cái rắm, chửi xéo tôi là khí? Quả nhiên là luật sư, lời nói đều chú trọng kỹ xảo như thế.

Hai người ngồi cạnh nhau đọc sách, Tiêu Phàm như trước vẫn chuyên tâm, ánh mắt Vệ Đăng tự nhiên là chạy loạn.

C.L. Montesquieu “Tinh thần pháp luật” ? Posner... “Phân tích kinh tế của luật pháp”? (\*\*)

Trời, tên Tiêu Phàm này không phải cuồng học tập chứ, ngày nghỉ còn đang nghiên cứu mấy thứ này, y không ngại mệt à?

“Tôi phải viết luận văn, tham khảo một chút tài liệu.” Tiêu Phàm chú ý đến ánh mắt khiếp sợ của Vệ Đăng, tỏ ý giải thích.

“A, anh phải tốt nghiệp rồi?”

“Cũng không phải chỉ có tốt nghiệp mới viết luận văn.” Tiêu Phàm nhún vai, quay đầu nhìn Vệ Đăng, thấy hắn ngượng ngùng cúi đầu, hình như bên tai vẫn hơi đỏ.

Người này rõ là kỳ quái, người tùy tiện hi hi ha ha lại cũng biết mắc cỡ? Tiêu Phàm cảm thấy Vệ Đăng thực sự là rất thú vị. Luôn mặc danh kỳ diệu xuất hiện trong tầm mắt mình, là thật sự có duyên hay là hần cố tình?

“Ngày nghỉ tôi ở lại trường, giúp giáo sư làm đề tài, còn cậu? Không về nhà à?”

“Tôi cũng ở lại trường làm thí nghiệm. Ha ha, anh khi nào về nhà vậy?”

“Trước tết sẽ trở về.”

“Tôi cũng vậy.”

Hai người cùng lúc không tiếng động, Vệ Đăng cũng tìm không ra đề tài, liền quay đầu lại đọc tạp chí.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Tiêu Phàm lại hướng về quyển tạp chí trong tay Vệ Đăng, đột nhiên hỏi: “Cậu rất thích du lịch?”

“Đúng vậy, mấy năm nay đã đi rất nhiều nơi.”

Tiêu Phàm nga một tiếng, rót một chén nước nóng uống, sau đó lại chuyên tâm xem sách.

Tiêu Phàm phớt lờ người, Vệ Đẳng thì an an tĩnh tĩnh ngồi, thư viện có điều hòa, không giống bên ngoài lạnh như vậy, nhìn nhìn, Vệ Đẳng liền có chút buồn ngủ.

Đầu Vệ Đẳng gật gù giống như gà mổ thóc, một lát sau thực sự gật không ngừng, lại ngã úp trên bàn ngủ.

Bắt được một vật thể dạng hình trụ, đem làm gối đầu.

Trong mộng một mảng xuân về hoa nở, thoải mái vô cùng.

Tiêu Phàm cau mày nhìn Vệ Đẳng, hấn ngủ rất say, đôi môi khép mở hô hấp, may là không chảy nước miếng, nếu không tay áo xong rồi.

Dịch chuyển thân thể, thấy hình dạng hấn ngủ say, Tiêu Phàm ngược lại cũng không đành lòng rút cánh tay đánh thức hấn, đành phải tùy ý hấn ôm, có chút không quen dùng tay phải vừa lật sách vừa ghi chép.

Đột nhiên nhớ đến đêm hai người cùng giường khi du lịch, tình huống Vệ Đẳng nằm mơ quyền đấm cước đá ký ức đến nay vẫn còn mới. Khóe môi Tiêu Phàm không khỏi cong lên nụ cười nhàn nhạt, vẫn tốt, hấn không nằm mơ thấy ăn thịt, bằng không sẽ đem tay mình làm chân gà mà gặm.

Lúc Vệ Đẳng tỉnh ngủ, bên ngoài trời đã tối, dụi mắt nhìn nhìn đồng hồ, 7h.

Cư nhiên ngủ một hồi ngủ liền 3 tiếng.

Quay đầu nhìn thấy Tiêu Phàm đang mỉm cười nhìn bản thân, “Lần sau đến thư viện mang theo gối, dùng cánh tay tôi không tốt lắm đâu.”

Tiêu Phàm nói xong liền lắc lắc cánh tay tê dại, đứng dậy thu dọn tài liệu trên bàn.

Vệ Đẳng đỏ mặt, trong lòng lại một lần mắng bản thân lưu manh, lại thừa cơ ăn đậu hũ người ta? Còn ôm cánh tay ngủ say.

“Hi, Tiêu Phàm anh đói không? Tôi mời anh ăn cơm nha.” Báo đáp ân anh không giết tôi.

“Được rồi” Tiêu Phàm ngược lại chấp thuận rất sáng khoái. “Bây giờ nhà ăn không có gì cả, ra ngoài ăn đi, đối diện thư viện có một tiệm ăn không tệ.”

“Ân, được.”

Từ thư viện đi ra, một trận gió mạnh thổi vào cổ, Vệ Đẳng vội vàng đem quần áo kéo chặt lại, Tiêu Phàm chạy đến bên cạnh lấy xe đạp lại, nhìn bộ dạng Vệ Đẳng đứng tại chỗ run rẩy, lấy khăn choàng cổ trong túi xách ra đưa cho hắn.

“Cậu sợ lạnh thì mặc nhiều vào một chút.” Lúc Tiêu Phàm nói ra, tuy rằng cau mày nhưng từng trong lời nói lộ ra sự quan tâm.

Vệ Đẳng rất vui, đem khăn choàng quấn trên cổ, cùng Tiêu Phàm sóng vai ra ngoài.

“Không cười xe à?” Vệ Đẳng hỏi.

“Gió lớn như vậy, cười chong chóng à?” (\*\*\*)

Lời nói đùa lạnh lùng tuyệt không hài hước, nhưng lại làm tâm tình Vệ Đẳng thoáng cái tốt lên.

Tiêu Phàm người này kỳ thực cũng không phải cố hủ, vẫn biết nói đùa, biết quan tâm người, nhìn qua lạnh lùng, là bởi vì bạn cùng y không quen, y

tuy rằng rất cố gắng giấu lại bên trong nhưng người sống nội tâm cũng có loại sức hút thần bí. Lẽ nào nhiệt tình đến dọa người như mình mới tính là tốt sao? Vệ Đăng vừa đi vừa nghĩ, bước chân lại chậm chút, Tiêu Phàm cũng bước chậm lại chờ hẳn.

“Không bằng mua bên ngoài về nhà ăn đi, có thể trời sẽ mưa.”

“Uh, được.” Vệ Đăng tuy rằng trả lời đồng ý nhưng trong lòng có chút buồn phiền. Thật vất vả mới có thể cùng ăn tối, mà thời tiết này rõ ràng là hại người không nhẹ mà.


Đi đến cửa nhà hàng, Tiêu Phàm dừng xe lại để Vệ Đăng nhìn, sau đó đi vào mua thức ăn.

Vệ Đăng liên tục chà tay dậm chân, run cầm cập không ngừng.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cách đó không xa, Vệ Nam và Tiêu Tinh đang ăn món lẩu cay quán Tứ Xuyên, vừa lúc chứng kiến cảnh tượng “rất người”

Nam sinh ra ngoài mua bữa tối, đi đến đỡ nam sinh bên cạnh xe đạp, kéo khăn choàng của hắn, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười, đẩy xe cùng nhau đi.

(\*) tức là sét đánh giữa trời quang, để phiên âm cho nó hay  [IMG]

(\*\*): 2 quyển “The Spirit of the Laws” của C.L. Montesquieu và “Economic Analysis of Law” của Richard Allen Posner

(\*\*\*) thật ra không biết là chong chóng hay cối xay gió mới đúng nữa.

Quyển 1 hoàn.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 14: Bước Ngoặt Vỡ Kịch Đáng Yêu

Quyển 2 – Hậu quả của động lòng.

– Bước ngoặt vỡ kịch đáng yêu.

“Thật tình cảm nha. Tiêu Tinh, cậu có thấy được không? Hai người vừa nãy ấy.” Đuôi sói của Vệ Nam lại bắt đầu ngoe nguẩy.

“Thấy rồi, nhưng tớ cảm thấy vóc dáng người cao giống anh tớ thế nào ấy.” Tiêu Tinh rất nghi hoặc.

“Tớ cũng cảm thấy người thẹn thùng cúi đầu, bóng lưng có hơi giống anh tớ.” Vệ Nam lắc đầu, cười nói: “Ha ha, không thế nào, anh tớ là một ngọn núi lửa mà, làm sao có thể thẹn thùng, da mặt anh ấy siêu dày.”

“Ừ, tớ cũng cảm thấy anh tớ không biết dịu dàng như vậy đâu, hoa mắt a hoa mắt, mau ăn thôi, lạnh rồi.”

Hai người cùng ăn lẩu cay xong mới kéo chặt áo chạy về ký túc xá.

Gió rất lớn, Tiêu Phàm và Vệ Đăng cũng chạy nhanh hơn về hướng lầu nghiên cứu sinh.

Vệ Đăng khó hiểu là, Tiêu Phàm cầm hết đồ ăn trong tay, không có ý chia mình một nửa, chắc không phải là muốn ăn một mình, muốn phớt lờ mình đấy chứ?

Coi thường người ta thì cũng không thể coi thường đến mức này nha?

Đang buồn bực, Tiêu Phàm đột nhiên nói: “Đến chỗ tôi ăn cơm?”

Thái độ đột nhiên thay đổi làm Vệ Đăng có hơi khó thích ứng “Khụ, tôi còn cho rằng anh rất không muốn gặp tôi.”

“Hử? Không cái gì?”

“Tức là ý chán ghét ấy.”

“Ha ha, chúng ta có thể gặp nhau nhiều lần như vậy, cũng xem như có duyên rồi, đúng không?” Nụ cười của Tiêu Phàm có chút ý vị thâm sâu.

“À, là vậy.”

Chớp mắt đến tòa lầu nghiên cứu sinh, Tiêu Phàm cười cười nhẹ nhàng, đưa cơm hộp cho Vệ Đăng, sau đó đem xe đạp vào gara, khóa lại.

Gió rất lớn, Tiêu Phàm ở trong gara, cách một bức tường, âm thanh tựa hồ bị thổi loãng, nhưng Vệ Đăng nghe được rõ rệt.

Y nói, tôi không ghét cậu.

Trong nháy mắt, phiền muộn tồn tại trong lòng bị quét sạch, cả người Vệ Đăng chợt trở nên có vẻ sáng láng.

Không ghét là tốt rồi, tốt quá đi.

Vệ Đăng hưng phấn đi theo sau Tiêu Phàm lên thang máy, nhưng không thấy khi Tiêu Phàm nhấn nút tầng 5, khóe miệng mỉm cười lạnh lùng.

“Đừng nghĩ rằng anh sờ vào lông sói còn cảm thấy đùa rất vui.”

Vệ Đăng hưng phấn, đã sớm đem lời khuyên của em gái vứt ra Thái Bình Dương. Vui vẻ đi theo Tiêu Phàm đến phòng y.

Tuy nói rằng bây giờ chưa tối, nhưng thời tiết kiểu này, đa số mọi người đều chui vào hang ổ, hành lang vắng vẻ trống không, vang lên tiếng bước

chân nhíp nhàng của hai người, bầu không khí có chút kỳ quái.

Vệ Đằng cũng không để ý, đi theo Tiêu Phàm vào cửa.

Tiêu Phàm mở đèn, sau đó một tiếng tách, cánh cửa phía sau đã bị khóa lại.

Vệ Đằng rút cổ, đem khăn choàng quần lại, nhìn bốn phía một lần, điều kiện ký túc xá nghiên cứu sinh quả nhiên rất tốt, Tiêu Phàm ở phòng đơn, có một phòng ngủ, còn có một căn bếp nhỏ nữa.

Bày biện trong phòng rất gọn gàng đơn giản, trên bàn bày vài quyển tạp chí, còn có một bộ trà cụ trắng.

Vệ Đằng ngược lại cũng không gò bó, tùy tiện ngồi trên ghế sofa thừa dịp lúc Tiêu Phàm cởi áo khoác đi rót nước cho hần, mở truyền hình chuyển đến kênh thể thao.

Tiêu Phàm nhanh chóng thu dọn xong mấy món mua ở nhà hàng, bày trên bàn, hai người vừa xem TV vừa ăn, Vệ Đằng thì thỉnh thoảng toát ra vài câu như ngon thật, lời khen thật không tệ, lúc đó, Tiêu Phàm lại khe khẽ mỉm cười.

Vệ Đằng dù sao vẫn cảm thấy Tiêu Phàm của hôm nay có chút khác lạ.

Kỳ quái đến ... khiến người ta có loại cảm giác mao ủng cốt tiên. [sờn tóc gáy]

Ăn cơm xong, Tiêu Phàm đột nhiên mỉm cười ngồi đối diện, cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến Vệ Đằng rất không thoải mái.

“Thật sự đơn thuần hay là đang giả vờ?”

Vệ Đằng mở to hai mắt kinh ngạc, nhìn gương mặt Tiêu Phàm càng lúc càng gần, tay phải nâng cằm hần lên, tay trái duỗi ra ôm thắt lưng hần, toàn

thân đều bị ép xuống.

“Một mình theo tôi trở về, không sợ nguy hiểm à?” Thanh âm y nghe có chút hung dữ thế nào ấy...

“Ha ha, không hiểu lắm anh đang nói gì ...” Vệ Đăng bị toàn bộ ôm vào trong ngực, đặt trên sô-pha, tay cũng không biết nên để đâu.

Tư thế này hình như rất không hay.

“Nhiều lần trùng hợp như vậy, tôi cũng không phải thắng dần, sẽ tin sao?” Ngón tay Tiêu Phàm nắm lấy cằm Vệ Đăng, khéo léo nhìn thẳng mắt hắn, Vệ Đăng quay đầu hướng khác, lại bị kéo trở về.

A, cuối cùng cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Bạch Lang trong truyền thuyết rồi, trêu chọc lông y quả nhiên là không sống tốt nha! Quai hàm cũng bị y siết đến phát đau luôn! Đáng tiếc là hồi hận cũng không còn kịp nữa, Vệ Đăng đành phải mỉm cười pha trò, định tìm cơ hội chuồn mất.

“Có mục đích gì? Nói thử xem, ở đây chỉ có hai chúng ta thôi.” Tiêu Phàm tiếp cận càng gần hơn, lúc nói chuyện, hơi thở nóng rực thổi trên mặt Vệ Đăng. Tim Vệ Đăng lại bắt đầu đập tăng tốc không rõ nguyên nhân.

“Tôi là cố tình tìm anh, cố tình tạo cơ hội, muốn làm bạn với anh, ha ha...”

“Bạn bè?” Tiêu Phàm cười ngắt lời Vệ Đăng, “Rất tốt, cứ thử xem.” Nói xong lại dùng ngón trỏ khiêu cằm Vệ Đăng, nhẹ nhàng tiến gần.

Toàn thân Vệ Đăng cứng đờ, mắt thấy môi y sắp chạm đến mình, trong đầu, cảnh hôn môi tại khách sạn đột nhiên lại hiện lên. Trời ơi... vì sao mình không đẩy y ra, vì sao ngược lại hy vọng y tiếp tục hạ xuống hôn...

Vệ Đăng nhắm mắt lại, tâm tư rối loạn.

Nhưng mà, nụ hôn nóng bỏng trong tưởng tượng không rơi xuống, trái lại trọng lượng trên người nhẹ đi, Tiêu Phàm chợt đứng dậy buông hẳn ra.

Mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của y đang nhìn chăm chăm bản thân, Vệ Đẳng có chút xấu hổ muốn đứng dậy rời khỏi, nhưng y lại vừa lúc chặn đường, Vệ Đẳng không thể làm gì khác là gãi gãi đầu, đứng bất động.

“Chỉ là muốn cùng tôi làm bạn?”

“Ừ.”

“Cậu không sợ tôi?” Tiêu Phàm ngừng một lát, thấy hẳn không trả lời, nhẹ nhàng cười cười: “Cậu hẳn là đã từng nghe qua tin đồn về tôi?”

“Hơ, chuyện của Hắc Bạch Lang à, từng nghe một chút.”

“Nghe qua rồi mà còn dám tìm cơ hội tiếp cận tôi? Cậu là động vật đơn bào à?” Nụ cười của Tiêu Phàm mang theo ý giễu cợt, “Tôi nói cho cậu biết, trừ chuyện đó ra, tôi còn là đồng tính luyện ái. Cậu tiếp cận thế này, không sợ tôi...” cố tình kéo dài âm cuối, ngắt ngay chỗ then chốt.

“A...” trong lòng Vệ Đẳng ngũ vị hỗn loạn, ở khách sạn lúc bị y hôn môi, còn tưởng y nằm mơ thấy cô gái nào đó, thì ra là mơ đến đàn ông, phi, mặc kệ ra sao đều khiến người ta rất không thoải mái, Vệ Đẳng bực bội đến cực điểm, lời nói liền có hơi độc ác: “Đồng tính luyện ái thì sao? Anh sẽ không vì bản thân mình đồng tính luyện ái nên từ chối sự tiếp cận và quan tâm của người khác à? Bây giờ là thời đại nào rồi chứ Tiêu Phàm, nếu như anh vì vậy mà xem thường bản thân, ngay cả tôi cũng khinh bỉ anh!”



Nhìn Vệ Đẳng giương nanh múa vuốt giống như trong ấn tượng của chính mình, Tiêu Phàm đột nhiên khe khẽ cười nói: “Cậu hay là nhuộm lại

tóc đi.”

“Hở?” Vì sao mà một chút cũng không theo kịp tư duy của y vậy.

“Bảo cậu nhuộm lại tóc đi, vẻ ngoài ngoan ngoãn này của cậu, nói những lời hung dữ như vậy, hiệu quả thị giác tạo thành rất không giống nhau.” Tiêu Phàm lộ ra nụ cười thoải mái khó có, “Chỉ biết lại đánh giá cao cậu rồi.”

“Ha ha, nói cũng đúng, ngày nghỉ tôi đi nhuộm lại, cái đầu này, M\* nó không quen a.” Vệ Đăng sờ sờ đầu mình cười hì hì, không để ý nửa câu sau của Tiêu Phàm.

Còn tưởng hấn cố tình tiếp cận mình có mục đích gì đó, thì ra là một kẻ ngốc, muốn cùng mình làm bạn thôi?

Hại mình còn đem hấn bắt về “nghiêm hình bức cung”, rõ là lãng phí tâm tư mà, Tiêu Phàm bất đắc dĩ xoa xoa huyệt thái dương, dùng tâm kế trên cái loại người đơn giản, thực sự là lãng phí cảm tình. Bất quá cùng tên này làm bạn, ngược lại cũng là một loại thể nghiệm mới mẻ.

“Cậu thích náo nhiệt như thế, không chê tôi nhàm chán à?”

Vệ Đăng cười lắc lắc đầu, “Anh không chê tôi ồn ào là được.”

Nhìn nhau cùng cười, Tiêu Phàm lại xoay người ra phòng bếp.

Tiêu Phàm cảm thấy ở cạnh thằng nhóc này, bản thân mình hình như trẻ đi vài tuổi, tâm tình cũng trở nên vô cùng thoải mái. Có người bạn như thế này thật không tệ, không cần cả ngày muốn tính toán muốn che dấu, dù là trước mặt hấn thể hiện mặt chân thật nhất của bản thân, hấn cũng sẽ thoải mái chấp nhận.

Nói không chừng ngày nào đó chơi NP cùng người khác bị hấn bắt gặp, hấn cũng sẽ ngốc nghếch cười nói ha ha, Tiêu Phàm tôi là anh em tốt của anh, tôi tuyệt đối sẽ không khinh thường anh!

Tiêu Phàm đem hình dạng ngốc nghếch hào khoáng quá mức của Vệ Đăng mà nhìn, nhưng lại không biết Vệ Đăng thực ra có tâm tư khác.

Vệ Đăng ngồi bên cạnh Tiêu Phàm, rất chột dạ.

Bạn bè cái rắm á, bạn bè tôi còn cảm thấy ít sao?

Lúc nghe được y là đồng tính luyện ái, còn âm thầm vui vẻ một trận... lẽ nào mình thật sự có ý đồ gì với y sao?

Đáng chết, cho dù có thì cũng không được biểu hiện ra ngoài, bằng không y lại lần nữa bức cung kiểu mạc danh kỳ diệu, nói không chừng bị y ăn không còn cả xương cốt.

Tiêu Phàm sau khi thăm dò Vệ Đăng xong, thái độ đối với hấn thay đổi không ít, không còn đối hấn không nghe không hỏi nữa, gặp được sẽ chào hỏi, còn biết cười.

Đương nhiên, còn lưu số di động của hấn, add QQ của hấn, Vệ Đăng tìm y, y cũng sẽ không từ chối.

Hai người cùng đi đến thư viện, cùng đi ăn cơm, người ngoài nhìn vào đúng là bạn bè.

Vệ Đăng càng lúc càng cảm thấy thích ở cạnh Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm y tuy rằng lạnh lùng, nhưng chính là người lạnh lùng như vậy, toát ra nụ cười cùng sự quan tâm khó thấy được càng khiến người ta say mê không muốn buông tay.

Cho dù là không nói gì cả, chỉ cùng ngồi cạnh bên xem y yên tĩnh đọc sách, cũng cảm thấy rất hài lòng.

Bạn bè?

Giống như Chu Vũ, Chu Ngự, Ngưu San San, sư đệ tiểu Sâm Lâm, đợi đã, những điều này mới tính là bạn bè, có thể cùng khoác lác, cùng chơi bóng, cùng uống rượu nói chuyện phiếm.

Nhưng mà Tiêu Phàm không giống.

Ở cạnh y, dù cho không làm gì cả, chỉ một phút, đều vui vẻ hơn so với ở cùng đám bạn kia chạy nhảy suốt một giờ.

Thời gian dài khi Chu Vũ theo đuổi Ngưu San San, theo đuổi đến thiên hôn địa ám, dữ dội giống như cuồng phong quét lá rụng, mai phục ở những nơi Ngưu San San thường lui tới nhảy ra.

Lúc tan học chờ dưới lầu người ta, tạo cơ hội tình cờ, tiện đường đưa đi học, buổi trưa lại chờ ở nhà ăn, tạo cơ hội tình cờ thuận tiện lấy cơm dùm người ta, sau đó, thậm chí vô si đi mua chuộc bạn cùng phòng cô ấy. Ngưu San San đi thư viện, đi phòng tự học, ở chỗ nào hẳn cũng có thể tìm ra.

Chu Vũ thực vất vả chân cún con theo đuổi người ta hơn nửa học kỳ, Vệ Đằng đều chẳng nhìn tới, hỏi hẳn, cậu làm gì mà suy như thế, không biết xấu hổ như thế, điên cuồng như thế?

Chu Vũ trả lời rằng, anh em à, cậu chưa yêu, chờ cậu yêu rồi, cậu sẽ biết ở cạnh người mình yêu cho dù là một phút, một giây đều sẽ làm người ta tâm hoa nộ phóng, tưới bao nhiêu nước đều là xứng đáng.

Yêu rồi thì cần chủ động tấn công, thời đại này, chuyện gì cũng xem trọng hiệu suất, cậu cứ ngồi đó xoa tay nhăn nhó lo lắng cái này suy nghĩ cái kia, phải đưa thư tình hay là tặng hoa hồng, hẹn người ta đi ăn hay là

chạy bộ, ... đợi cậu nghĩ xong, người cậu thích đã chạy theo người khác rồi!

Bây giờ nghĩ lại, lời bạn học nói quả thật có chút đạo lý.

Tuy rằng Tiêu Phàm sẽ không chạy theo người khác, nhưng mà, Tiêu Phàm không đi quyến rũ người khác cũng không đảm bảo không ai chạy đến quyến rũ y. Điều kiện của y tốt như vậy, người muốn y dám chắc là cực nhiều.

Nhưng vấn đề là, là mình đề nghị làm bạn với y, bây giờ đột nhiên đến một câu chúng ta bên nhau đi, có thể nào bị y đập chết không?

Tự làm, tự chịu.

Thái độ của Tiêu Phàm khiến Vệ Đăng cảm thấy mơ hồ.

Y không ghét mình, nhưng cũng không khẳng định thích mình nhiều, hai người làm bạn, chỉ là tình bạn nhạt như nước ốc, còn chưa đến mức độ thổ lộ tâm tình, lúc này bày tỏ, không nghi ngờ gì là hành động ngu xuẩn đem tình yêu bóp chết từ trong trứng nước.

Tối thiểu... cũng ở cùng y thêm một thời gian nữa, đợi lúc y có chút thiện cảm với mình rồi, mình lại hành động, đem y câu đến tay.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm, Vệ Đăng càng là khẩn trương tăng hưng phấn, Tiêu Phàm ngược lại là vẻ mặt bình tĩnh.

Một lần trên bàn cơm, Tiêu Phàm đột nhiên gọi Tiểu Vệ, Vệ Đăng ha ha cười, trả lời: “Anh gọi tôi Tiểu Vệ? Lẽ nào tôi phải gọi anh Lão Tiêu?”

Tiêu Phàm vốn đang uống nước, sau khi nghe câu này, vẻ mặt không chút biến hóa, vẫn tao nhã như trước mà uống hết ly nước, sau đó mỉm cười: “Được thôi.”

Vệ Đăng im lặng hoàn toàn rồi.

Y làm cách nào từ đầu đến cuối điềm tĩnh tự nhiên vậy, vô ngoài cứng vậy mình có thể mở nổi không đây?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 15: Ba Phương Pháp Theo Dõi Người Đẹp Lạnh Lùng

Ngày 19 tháng chạp, Vệ Đăng lại cùng em gái đi đến tiệm cắt tóc nhuộm lại.

Đầu tóc dạng ngoan ngoãn biến lại thành kiểu con nhím, mái tóc đen biến lại thành màu hạt dẻ, tuy rằng không phải màu vàng chói mắt trước đây, cũng xem như khá nổi bật trong đám người.

Sắp đến ngày tết, Vệ Đăng mua rất nhiều quần áo mới, Vệ Nam không thể hiểu nổi sở thích kỳ quái của anh hai, lần đầu tiên gặp qua, một bộ áo lông màu vàng, lúc mặc vào, cả người xù lông tựa như con hổ.

Vệ Đăng vẫn là học sinh, ngày tết người lớn cho rất nhiều tiền mừng tuổi, cùng Chu Vũ, Ngưu San San ra ngoài chơi đùa, còn lại một ít cất vào tủ.

Ngày nghỉ vẫn luôn không liên lạc được với Tiêu Phàm, ngay cả đêm giao thừa gửi tin nhắn cho y cũng không thấy trả lời.

Vệ Đăng có chút thất vọng, cũng phát hiện nổi ám ảnh của mình đối với người đó cao thêm một bậc, cứ nhiên chờ tin trả lời đến nửa đêm, quả nhiên là điên rồi.

Mỗi buổi tối đều nhớ đến người kia, đáng vẻ khi cau mày, đáng vẻ lạnh lùng, đáng vẻ lúc mỉm cười...

Vũng bùn tình yêu này, giẫm vào rồi thì càng lún càng sâu.

Sau khi khai giảng, Vệ Đăng mang theo một ít đặc sản đến ký túc xá của Tiêu Phàm, nửa kì nghỉ không gặp, thật là nhớ y.

Tóc Tiêu Phàm cắt ngắn hơn một chút, lại càng lộ vẻ tháo vát, kỳ lạ là, nhìn y có chút uể oải, tinh thần không tốt lắm.

Vệ Đằng cùng Tiêu Phàm ăn cơm, Tiêu Phàm cười nói, tóc cậu làm không tệ.

Đó là, đặc biệt làm vì anh mà. Lúc nói ra cảm thấy như đại lưu manh lừa gạt con gái nhà lành vậy, Vệ Đằng cười hì hì, sờ sờ lỗ tai.

Mà Tiêu Phàm vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như trước, đối với những lời xuất khẩu kinh người của Vệ Đằng thường xuyên xem như không nghe thấy.

Đêm đó về ký túc xá, Vệ Đằng lại lên QQ cùng Chu Vũ nói chuyện phiếm.

“Đại Vũ có ở đó không? Tớ có lời muốn nói với cậu này.”

“Có có có, muốn đánh rắm thì trực tiếp một chút, che che lấp lấp cậu là đàn bà à?”

“Hì hì, tớ nói với cậu nha, tớ thích một người rồi.”

“Phi, tớ còn tưởng cậu đã giết một người rồi, làm gì mà nghiêm túc thần bí dữ vậy, đúng rồi, cậu thích ai vậy? Sao đột nhiên lại thích?”

“Cũng không biết vì sao nữa, đặt biệt thích y.” Sau khi Vệ Đằng gõ chữ xong, cảm thấy có hơi thẹn thùng, cầm ly uống một chút nước ấm, đem bàn tay lạnh đến đỏ bừng chà xát, sau đó lại đặt trên bàn phím, “Tớ cũng cảm thấy rất lạ, ban đầu còn cho rằng y rất nhàm chán, sau này lại...”

“Nói thử cho tớ một chút, người cậu thích như thế nào?”

“Y tên là Tiêu Phàm, ha ha.”

“Tớ phi, y tên Tiêu Đại Ngưu, Tiêu Cấu Đản đều không liên quan đến tớ, tớ bảo cậu nói tính cách người ta, tính cách and đặc trưng bên ngoài! Cậu heo ngốc này.”

“Tính cách có hơi lạnh lùng, bề ngoài à, rất anh tuấn.”

“Anh tuấn?”

“Con trai...”

Bên kia hơn nửa ngày cũng không thấy trả lời, Vệ Đăng nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, có chút thấp thỏm.

Cho dù là hào phóng, hẳn cũng biết con đường thích người đồng tính này không dễ đi, trong tương lai, những vấn đề phải đối mặt còn nhiều hơn nữa, nhưng trải qua nửa kỳ nghỉ cách xa, biết bản thân mình thích rồi, cấp bách tìm cách được ở bên y, khiến Vệ Đăng đem vị tương lai này đặt sang một bên.

Đi bước nào hay bước ấy thôi.

Vệ Đăng nghĩ như vậy xong mới quyết định báo cho người anh em từ nhỏ đến lớn này hay biết, nghe thử ý kiến của cậu ấy.

“Đau dạ dày à, tớ là Ngưu San San đây.” QQ của Chu Vũ lại gửi tin đến.

“Ừm, San San, cậu đang ở cạnh Chu Vũ à?”

“Cậu ấy vừa quá kích động, tớ bảo cậu ấy ra nhà bếp gọt táo rồi, cậu nói với tớ, chuyện thế nào vậy? Cậu thích con trai sao?”

“Đúng vậy, còn là một người con trai tính cách kỳ quái nữa.”

“Tớ vẫn nghĩ, cậu đến đại học T một năm này làm sao cũng phải dụ dỗ một mỹ nữ đem về nhà, cậu làm sao mà ngược lại bị một nam sinh dụ dỗ

mất rồi? Tên con trai đó có gì hay nào? Làm sao dụ dăng quan tâm như con gái chứ! Ốc cậu bị vô nước rồi à?”

“Tớ thực sự rất thích y, không có cách nào mà.”

“Vậy cậu định thế nào? Theo đuổi y?”

“Ừm, vẫn đang nghĩ cách.”

“Thật sự thích anh ta đến vậy sao? Thật sự thích?”

“Đúng vậy, rất thích.”

“Vậy thì cậu phải theo đuổi đi, tớ ủng hộ cậu, đồng tính luyện ái thì đồng tính luyện ái chứ, đừng sợ, không mất mặt đâu.”

“Đến giờ tớ cũng không cảm thấy mất mặt mà!”

“Vậy cậu buồn phiền cái gì chứ?”

“Vấn đề là, vị nhà tớ kia, y rất lạnh lùng, rất u uất, rất khó theo đuổi, nên tớ phiền a.”

“Ha, tớ chỉ cho cậu một website, cậu đợi một chút.”

Sau một lúc lâu, trang web được gửi đến, Vệ Đăng click vào xem thử, tiêu đề nổi bật viết: ba phương pháp theo đuổi người đẹp lạnh lùng.

Một, bạn phải lạnh hơn cả người đó, càng kiêu ngạo, càng không xem ai ra gì, khiến anh ta chú ý đến bạn, đổ kị bạn, muốn chinh phục bạn.

Hai, bạn phải ấm áp hơn anh ta, bạn nhiệt tình như lửa, bạn làm anh ta ấm áp, bạn quan tâm anh ta, dùng nhiệt tình của bạn làm tan chảy lớp vỏ băng giá của anh ta.

Ba, bạn giả vờ đáng yêu, bạn giả làm tiêu bạch [ngây thơ yếu nhược ấy], bạn khiến anh ta thương hại, khiến anh ta khinh bỉ, nhân cơ hội tiếp cận anh ta, ăn tươi anh ta có lẽ là bị anh ta ăn tươi, sau đó từ từ bồi dưỡng tình cảm.

Tay cầm ly nước của Vệ Đằng run rẩy, sau đó, gửi cho Ngưu San San một câu, “Chuyên gia tình yêu San San à, đã thụ giáo, tớ cảm thấy tớ rất hợp với cách thứ 2.”

“Ừm, cố lên, làm tan chảy anh ta đi.”

“Ha ha, tớ còn tưởng là các cậu sẽ phản đối kia.”

“Nói lời cầu thí gì vậy, cậu phải thích thật, làm bạn thân thì phải ủng hộ cậu chứ đúng không, cậu vẫn luôn vô tâm vô phế, hiếm khi rung động, bọn tớ phải thêm dầu mới phải, có thể nào mà hăng hái dội nước lạnh chứ.”

“Cảm ơn San San.”

“Phi, tớ là Chu Vũ, cậu cái tên mắt chột này.”

“Ai bảo hai người các cậu lẩn vào cùng chỗ, còn dùng QQ chung, buồn nôn.”

Sau khi trò chuyện cùng Chu Vũ và Ngưu San San xong, tâm trạng Vệ Đằng nhẹ nhàng hơn không ít. Trước bỏ qua trong nhà sẽ thế nào... ít nhất thì bạn bè tốt cũng thông cảm và ủng hộ mình.

Được rồi, mười phần động lực, mười phần nhiệt tình, tâm động không bằng hành động.

Vệ Đằng chưa từng nói chuyện yêu đương, càng chưa từng đi theo đuổi ai, cái loại phương pháp cuồng phong cuốn lá rụng của Chu Vũ khi theo đuổi Ngưu San San tuyệt đối không thích hợp dùng trên người Tiêu Phàm, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ chán bản thân, sau đó đuổi hẩn như đuổi ruồi.

Phải chậm rãi ma sát mới đúng, quá nhanh chóng sẽ gây ra ấn tượng ngược lại.

Đầu tiên phải chuẩn bị một bảng thời khóa biểu của khoa luật, hiểu rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của y, nếu là bạn bè, cùng ăn cơm, cùng nhau chơi bóng vôn vôn... để thăng tiến cảm tình chắc là không thành vấn đề đâu.

Thứ 2, đúng lúc nhắn tin quan tâm, làm y quen việc có một người tên Vệ Đăng ở bên cạnh quan tâm y, không có Vệ Đăng sẽ không tự nhiên.

Lại thêm, tìm đúng thời cơ ám chỉ một chút, ẩn ý một chút, đến đúng lúc thì bày tỏ rõ ràng ra, mặt dày bám chặt lấy y, chắc anh ta cũng sẽ mềm lòng thôi.

Hắc hắc.

Vệ Đăng một bên tắm rửa một bên lập ra ba bước theo đuổi Tiêu Phàm, tràn đầy lòng tin chuẩn bị hành động.

Vệ Đăng đụng chuyện gì cũng nghĩ rất đơn giản, chưa từng nghĩ đến, nếu Tiêu Phàm đã có người y thích, vậy thì tất cả mọi chuyện hẳn làm không phải là đánh vào dòng nước sao?

Vệ Đăng nói hành động là hành động, đêm đó lại nhắn tin cho Tiêu Phàm.

“Tiêu Phàm, ngủ chưa?” kiểu bắt chuyện điển hình.

“Chưa, tìm tôi có việc à?” tin trả lời lại rất nhanh.

“Không có chuyện không thể tìm anh sao?”

Tiêu Phàm nhìn tin nhắn từ màn hình di động, cười cười bất đắc dĩ, tên tiểu tử Vệ Đăng này chắc lại buồn chán không ngủ được rồi?

“Làm sao vậy?”

“Ha ha, mai cùng nhau đi ăn cơm đi, cơm ở trường thấy chán rồi.”

“Được”

“Vậy đi, buổi trưa tan học tôi đến tìm anh nha, ở ký túc xá chờ tôi.”

“Ừm.”

Tên này có phải uống nhầm thuốc kích thích, nửa đêm kích động à? Tiêu Phàm lắc đầu đành chịu, thực sự rất không hiểu nổi sự nhiệt tình tràn lan mạc danh kỳ diệu của Vệ Đăng.

Vệ Đăng trái lại rất vừa lòng.

Hiểu được tâm ý của bản thân, trong lòng lại có chút thấp thỏm không yên, còn có chút ngọt ngào, theo đuổi người mình thích, loại kinh nghiệm này là lần đầu tiên, cho nên Vệ Đăng đặc biệt phấn khởi, đặc biệt kích động, cũng đặc biệt mờ mịt.

Đối với người đàn ông chính chắn như Tiêu Phàm, nên thế nào mới khiến anh ta động lòng đây?

Tính Vệ Đăng vốn nóng vội, hôm nay phát hiện ra mình thích người ta, đương nhiên mong muốn ngay ngày thứ hai là có thể nắm tay nhau, ngày thứ ba có thể ôm ôm hôn hôn, ngày thứ tư... ngày thứ tư, những suy nghĩ không trong sáng trước không cần lo lắng.

Có thể bên nhau, càng nhanh càng tốt.

Nhưng gặp phải kiểu người như Tiêu Phàm, nhất định phải chậm chạp, trong lòng Vệ Đăng sôi ruột như lửa thiêu, bên ngoài còn phải biểu hiện ra hình ảnh chúng ta là bạn tốt, thực là gian khổ.

Ngày tiếp theo trời trong, buổi trưa sau khi tan học, Vệ Đăng đợi ở cổng ký túc xá của Tiêu Phàm, ôm cây đợi thỏ.

Không liệu được đợi thỏ đến, nhưng bên cạnh thỏ còn mang theo một cô gái.

“Ai, đây không phải là anh trai Nam Nam sao?”

“Ha ha, Tiêu Tinh à, lâu rồi không gặp.” Nếu là em gái, vậy nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt mới phải, Vệ Đăng cất bước tiến lên, mỉm cười sáng lạn.



“Anh, không phải anh nói có hẹn ăn cơm sao?” Tiêu Tinh nghi hoặc nhìn phía anh trai.

“Ừm, cùng đi thôi, tôi mời.”

“Được rồi, anh đãi khách đương nhiên em phải đi rồi, hay là gọi cả Nam Nam đến luôn đi, đi ăn gì vậy?” Tiêu Tinh vẫn còn đang mơ mộng đem anh trai mình gán ghép cho chị em tốt.

“Đi ăn cơm Tây đi.” thái độ của Tiêu Phàm đối với Tiêu Tinh không lạnh không nhạt, lúc quay đầu nhìn về phía Vệ Đăng cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Kế hoạch cơm trưa ngọt ngào ban đầu hóa thành bọt nước, Vệ Đăng giả vờ gật đầu không quan tâm, trong lòng lại có chút khó chịu.

Bốn người cùng nhau đi đến tiệm cơm Tây Lục Đảo gần trường, Tiêu Phàm hình như là khách quen, gọi món ăn, sau đó rất tao nhã đưa menu cho Vệ Đăng.

Trái tim Vệ Đăng đập thành thịch, nhận menu nhìn qua, gọi món như Tiêu Phàm.

Dáng vẻ Tiêu Phàm ăn cơm vẫn như trước, ưu nhã đến không thể xoi mói, Vệ Đăng lại ăn trong buồn chán đến không gì sánh được, hai cái bóng đèn lớn bên cạnh, trong lòng khó chịu, cắt miếng bò bít tết đến nửa ngày, thiếu chút ném cả chiếc đĩa, Tiêu Phàm nhíu mày, lấy đĩa của Vệ Đăng, sau đó cắt dùm hẳn, lại trả về.

Vệ Đăng cúi đầu nói cảm ơn.

Hai đứa em gái mắt to trừng mắt nhỏ, tình cảnh này mà phát sinh trên người mỹ nam khác, bọn họ có thể dùng từ nảy sinh, nhưng xuất hiện trên người anh trai họ, dùng từ khủng bố để hình dung có vẻ thích hợp hơn.

“Chuyện gì vậy? Hai người bọn họ khi nào thì thân nhau đến vậy?”

“Tớ không biết nữa, chắc là anh tớ nhiệt tình quá, tính cách anh ấy đi khắp thiên hạ kết bạn, bây giờ, làm nóng đến anh cậu.”

“A, như vậy, anh cậu cũng quá tài giỏi.”

“Cái đó không gọi là tài giỏi, cái đó gọi là da mặt dày.”

Hai đứa em gái ngồi đối diện nhắn tin cho nhau, nhắn xong lại nhìn nhau mỉm cười, tiếp tục ăn cơm.

Hai người anh trai ngồi đối diện, một người cúi đầu rầu rĩ ăn bít tết, người kia khuôn mặt trầm tĩnh nhìn đối phương.

Bầu không khí rất quái dị, hình ảnh cũng rất đẹp.

Vừa ăn xong bữa trưa, lại hẹn cùng ăn tối, cho dù là cách cuồng phong theo đuổi Ngư San San của Chu Vũ năm đó, cũng không nhiệt tình đến thế.

Nhưng Vệ Đăng, hẳn không chỉ nhiệt tình, hẳn còn có da mặt dày.

Thế là buổi chiều lại gửi tin nhắn qua.

Tiêu Phàm mỉm cười nhìn tin nhắn cuối cùng, hơi nhú mày, nhìn tin nhắn kia nửa buổi, sau khi xác nhận chủ nhân tin nhắn là quả cầu lửa tỏa khí nóng khắp nơi mới bất đắc dĩ trả lời, “Được rồi, cậu chọn chỗ đi.”

“Đi ăn lẩu nhé? Tôi nghe nói gần đây có tiệm lẩu tự phục vụ không tệ, đồ ăn rất nhiều, còn rất tiện lợi nữa.”

Lời mời khách, không nên đem từ tiện lợi hay không tiện lợi mà nói ra chứ? Huống hồ nơi như tiệm lẩu...

“Không muốn đi.”

Vệ Đăng ngẩn người, lần đầu tiên mời khách mà bị từ chối trực tiếp như thế, Tiêu Phàm quả nhiên rất cá tính, không hổ là Tiêu Phàm mình thích nha.

Nhưng khó tránh, quá không nể mặt rồi...

“Vậy đi đâu ăn đây? Anh chọn nơi đi, hì hì.”

“Đến chỗ tôi, tôi nấu cho cậu ăn.”

Đọc tin, Vệ Đăng không biết là quá phấn khởi hay quá khiếp sợ nữa, hơn nửa ngày cũng không phản ứng lại.

Y... cư nhiên... biết nấu ăn.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 16: Tâm Sự Tiêu Đại Bạch Lang

Vệ Đăng vừa tan học lại đi siêu thị mua một túi trái cây, đến tầng 5 quen thuộc, gõ gõ cửa.

Cửa mở, nhìn thấy Tiêu Phàm cởi trần, chỉ quấn khăn tắm che vị trí quan trọng.

Trời, người đàn ông thật gợi cảm.

Trong lòng Vệ Đăng ca ngợi, vòng qua Tiêu Phàm vào phòng, nhìn y dùng khăn lau tóc, tim đập thật nhanh.

“Khụ, anh vừa tắm xong à?” Vệ Đăng quay đầu lại để che dấu tâm tình.

“Ừm, vừa từ bên ngoài trở về, cả người toàn mồ hôi.” Tiêu Phàm nhẹ nhàng mỉm cười, vừa lau tóc vừa đi sang bên cạnh rót nước cho Vệ Đăng, “Nếu cậu đói thì ăn trước một chút bánh đi, đợi một lát tôi đi nấu đồ ăn cho.”

Đẩy tới một hộp bánh xinh đẹp, Vệ Đăng nhẹ nhàng mở ra, bánh ga-tô dâu tây có nhân rất đáng yêu.

“Sinh nhật con trai giáo sư, bánh ga-tô mang về.” Tiêu Phàm băng quơ giải thích, nhưng Vệ Đăng lại tâm hoa nộ phóng.

Dám chắc là y mua cho mình, sinh nhật nào có tặng bánh ga-tô loại này?

Nhưng lại không biết do Tiêu Phàm ăn không nổi mới nhét cho cậu ta.

Ngồi trên sô-pha ăn bánh, nhìn Tiêu Phàm lau tóc, mặc một bộ đồ thoải mái ở nhà, sau đó đi vào bếp.

Chắc chắn, thực sự là hình ảnh người đàn ông tốt, dáng vẻ dịu dàng, khiến lòng người đều phải tan chảy.

Vệ Đăng một bên xem truyền hình, một bên nhìn Tiêu Phàm bận rộn ra ra vào vào căn bếp, nếu có thể luôn như thế này thì thật tốt, nếu là cơm y làm cho mình, bảo mình dùng thứ gì để đổi lại cũng đều được.

Nhìn Tiêu Phàm, càng xem càng vừa mắt, dù cho là dáng vẻ mở nắp vung nhẹ nhàng nhíu mày, cũng đều mê người như thế.

Quả nhiên là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Tiêu Phàm trong mắt Vệ Đăng, giơ tay nhắc chân đều anh tuấn đến tuyệt vời.

Rất nhanh, Tiêu Phàm đã mang mấy đĩa thức ăn nhỏ ra ngoài.

Sắc hương vị đều đủ cả, tuy rằng đơn giản, nhưng rất khéo léo, cho dù là những món rau xanh đậu hũ bình thường ăn thấy chán, nhìn trong mắt Vệ Đăng đều đáng yêu không gì sánh được.

Càng khỏi nói đến xương sườn thịt kho tàu tỏa hương thơm phưng phức.

“Tiêu Phàm anh ngược lại thực có kỹ thuật giỏi nha, người nào gả cho anh thì thật có phúc”, Vệ Đăng vừa ăn vừa khen, thuận tiện nói bóng gió một chút luôn.

Không đoán được Tiêu Phàm chỉ là nhẹ nhàng mỉm cười, chiếc đũa lại gõ gõ bát Vệ Đăng, “Nói gì vậy, cậu không biết tôi là đồng tính luyện ái sao? Cô gái nào lại đồng ý gả cho tôi.”

“Ha ha, tôi chỉ là nói nói thôi.”

Thật là tốt quá, tốt nhất là con gái cả vũ trụ này đều biết anh là đồng tính luyến ái, không chạy đến làm phiền quyến rũ anh.

“Ăn thôi.” Tiêu Phàm lại gấp một miếng sườn đưa qua.

Không phải Vệ Đẳng suy nghĩ nhiều, trải qua ‘nghiêm hình bức cung’ lần trước được Tiêu Phàm đối xử dịu dàng, bây giờ thái độ Tiêu Phàm đột nhiên tốt vậy, Vệ Đẳng khó tránh khỏi có chút lạnh cả sống lưng.

Quên đi, dù sao cũng đưa lên cửa rồi, y muốn chơi kiểu gì thì cứ theo hầu y thôi, Vệ Đẳng cảm giác bản thân có loại khí phách chiến sĩ sắp cắt cổ tay.

Nhưng điều kỳ quái là, mãi đến khi hăn ngọt ngào lại thấp thỏm mà liếm sạch các đĩa thức ăn, Tiêu Phàm cũng không có xu hướng lộ đuôi sói.

Lẽ nào y cũng thích mình rồi? Cho nên mới đối xử tốt với mình, Vệ Đẳng rất nhanh chóng loại bỏ kiểu suy đoán này, bản thân có bao nhiêu phân lượng vẫn là rõ ràng.

Cùng Tiêu Phàm đến phòng bếp thu dọn bát đĩa, lúc này mới phát hiện tính khiết phích của Tiêu Phàm vẫn không phải nghiêm trọng bình thường, trong nhà bếp quả là không nhiễm một hạt bụi, chén đĩa đều muốn phát sáng luôn.

Tiêu Phàm mang bao tay rửa chén, không giống vẻ lạnh lùng lúc thường, ngược lại có loại dịu dàng của người đàn ông ở nhà.

Có một câu nói thế nào ấy nhỉ, người có vẻ lạnh lùng, ngược lại đáy lòng lại rất mềm mại ấm áp.

Quay nhìn bóng lưng y, Vệ Đẳng đột nhiên có một loại kích động, muốn qua ôm lấy y, nói cho y biết mình thực sự rất thích y. Nhưng há miệng ra,

cảm thấy vào lúc này cũng không thích hợp, thế là lại bóp chết suy nghĩ muốn bày tỏ.

Lúc hai người cùng ngồi trên sô – pha, vừa uống nước vừa trò chuyện tùy ý.

Vệ Đằng thời gian gần đây rất nhàn rỗi, khí trời chuyển thành nóng bức, học tập nhẹ nhàng, cuộc sống buồn chán, tán dóc một đồng lõa xộn lung tung, Tiêu Phàm chỉ im lặng lắng nghe.

Mãi đến lúc Vệ Đằng không còn gì để nói, Tiêu Phàm đột nhiên hỏi hẩn.

“Cậu đã từng thích ai chưa?”

Vệ Đằng sửng người, y hỏi vậy là ý gì? Lẽ nào y đã nhìn ra?

“Chưa thích ai cả, ha ha.”

Vừa mới thích, hơn nữa còn đang ngồi đối diện đây, lời này làm sao mà nói ra miệng được.

Tiêu Phàm nhún vai, trên mặt vẫn mang vẻ trầm tĩnh vân đạm phong khinh, “Tôi đã thích một người, phải nói là, đã yêu một người.”

“Lâm Vi, cậu từng nghe nói qua chưa?”

Trong nháy mắt, cảm giác như bị giáng một gậy vào người, Vệ Đằng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Sau khi tỉnh lại, thực cảm thấy muốn mắng chửi tôi phi, nhưng nhìn đến vẻ mặt yên bình của Tiêu Phàm, khuôn mặt kiềm chế rất nhiều tâm sự, Vệ Đằng buột miệng thốt ra: “Ha ha, thì ra là anh thích anh ta à, tôi cũng từng nghe nói qua.”

Có đôi khi thực cảm thấy bản thân rất hèn nhát.

Lâm Vi.

Là Lâm Vi tử tế ôn hòa thân thiện danh tiếng siêu cấp tốt trong truyền thuyết, Lâm Vi lần trước trong vũ hội hóa trang lúc người khác chê cười hằn, mỉm cười đến giúp hằn một tay, là Lâm Vi lúc nào cũng ăn mặc đơn giản gọn gàng, mỉm cười đến ân cần, là Lâm Vi không thể bắt bẻ được gì...

“Anh thích anh ấy, bắt đầu từ khi nào vậy...” Vệ Đăng nắm chặt tay, cố gắng kiềm chế để thanh âm đừng quá run rẩy.

“Từ khi nhập học.” Tiêu Phàm hình như đang hồi tưởng trước đây, trên mặt có nụ cười nhàn nhạt, khiến cho những đường cong trên khuôn mặt lại có vẻ đặc biệt nhu hòa, nhưng sao cô đơn đến thế.

Thật giống như đang hồi tưởng lại những chuyện cũ đã thật lâu thật lâu trước đây, những chuyện khắc cốt ghi tâm, nhưng vì đã qua quá lâu nên bị phủ bụi dưới đáy lòng. Bây giờ kể ra, giống như nói chuyện xưa của kẻ khác, nhưng vẫn sẽ đau đớn, bởi vì giấu quá sâu, lúc đào ra, khiến cả trái tim đều đảo lộn.

Vẻ mặt lãnh đạm của Tiêu Phàm khiến lòng Vệ Đăng rất đau, nhưng không biết nói gì.

Thật may vì lúc này mình không bày tỏ, may thật, bằng không đã trở thành trò cười trong mắt anh ta mất rồi.

Ít ra, bây giờ còn có thể giả vờ làm bạn tri kỷ, lắng nghe anh ta nói quá trình cầu thí.

M\* nó xui thật.

Anh thích ai không tốt, thích Lâm Vi, cái người mà tôi muốn căm ghét cũng ghét không nổi.

“Vệ Đăng, việc này tôi chỉ nói với mình cậu, cậu nghe qua rồi thì hãy quên đi.” Tiêu Phàm quay đầu nhìn Vệ Đăng, nhẹ nhàng vỗ vai hẳn, “Xem cậu là bạn nên mới nói, gần đây tâm trạng rất tệ, muốn tìm một người để nói chuyện, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có mình cậu.”

Chỉ có mình? Vậy trước mình anh ta không có người bạn nào có thể tâm sự được sao? Nhiều năm như vậy, gặp phải chuyện gì cũng không có đối tượng dốc bầu tâm sự.

Người bề ngoài cứng rắn lạnh lùng, kỳ thực vẫn luôn cô đơn, y không có bạn, người y yêu cũng không thể đáp lại, cho nên y mới phong bế chính mình.

Vệ Đăng đột nhiên rất rất muốn ôm y vào lòng, muốn nói với y, tôi thích anh.

Nhưng cái loại tình huống như hiện tại, thấy tình cảm của anh ta đối với Lâm Vi, Vệ Đăng làm sao có thể nói ra đây?

Anh ở ngay trước mặt người thích anh mà nói rằng anh thích người khác, anh xem người đó như người tri kỷ mà anh có thể bày tỏ hết nỗi lòng, nhưng mà, anh bảo người đó làm sao chịu nỗi đây?

Làm sao mà chịu đựng nỗi đây?

Có nên cảm thấy may mắn không, chí ít cũng có thể làm người bạn để thổ lộ tâm tình khi đau khổ, còn là người duy nhất, ít ra... Không làm lơ như trước.

Vệ Đăng hít một hơi thật sâu, mỉm cười vờ như không để tâm, vỗ vai Tiêu Phàm.

“Đừng lập dị như thế, hai chúng ta không phải bạn tốt sao, anh có chuyện gì phiền lòng không nói với tôi thì nói với ai chứ.”

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, “Ban đầu vốn không định nói với bất kỳ ai, đây là chuyện của bản thân tôi, cũng không muốn để người khác đánh giá, nhưng cậu rất khác biệt, cậu không có nhiều tâm kế như vậy, cậu rất nhiệt tình rất trọng nghĩa, tôi rất tin tưởng cậu, cho nên muốn nói ra.”

Vệ Đăng chỉ có thể cười gượng, “Anh nói, cứ từ từ mà nói, tôi nghe đây.”

Nuốt nước bọt, chuyển đường nhìn về TV.

Hắn sợ rằng nếu nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của Tiêu Phàm, sẽ không nhin nổi mà nói ra miệng.

Như vậy, thực sự sẽ trở thành vở hài kịch rồi.

“Tôi và Lâm Vi đều học ở trung học Nhân Xuyên, cùng khóa, năm đó khi thi vào cao đẳng, cậu ta là thủ khoa KHTN, tôi là thủ khoa KHXXH, sau này cùng đến đại học T, cậu ta vào khoa y, tôi đến khoa luật, rất buồn cười nhỉ, mang nhiều lời tâng bốc như vậy, hai người bình thường bị kéo vào nói cùng nhau, vậy mà cũng chưa từng gặp mặt.”

Tiêu Phàm cầm ly uống một hớp nước, nhẹ nhàng thở dài.

“Khi đó tuổi trẻ, tính hiếu thắng rất mạnh, lúc học cao trung cũng không phục hấn, đến lúc vào đại học còn bị người ta thảo luận chung với nhau, tôi lại rất muốn quen biết hấn.”

“Lần đầu tiên gặp hấn là ở hội hùng biện tân sinh viên, cậu ta ngồi hàng sau, chăm chú ghi chép gì đó trên tập, lúc đó tôi cảm thấy người kia vô cùng ngu xuẩn, đến nghe hùng biện mà còn ghi chép. Đợi lúc cậu ta đi toilet, tôi đi qua nhìn thử, phát hiện cậu ta vẽ một đám bánh trung thu trên tập, tôi lật xem bìa tập nhìn thấy nét chữ viết rất đẹp – Lâm Vi.”

“Hôm đó, là tết trung thu.”

“Lâm Vi sao? Tôi là Tiêu Phàm.”

“Nghe danh đã lâu.”

Bàn tay khê năm, nhìn nhau mỉm cười, khi đó, chúng tôi đều còn trẻ.

Sau đó, Lâm Vi vào hội học sinh, Tiêu Phàm cũng đi tham gia phỏng vấn.

Sau đó, Lâm Vi tham gia tranh cử chủ tịch, Tiêu Phàm chủ động rút lui, ngược lại tham gia công tác đoàn.

Sau đó, chuyện tình của Lâm Vi và người đẹp Ôn Đình hội trường giải trí công khai, mà chuyện Tiêu Phàm đi dụ dỗ Ôn Đình cũng được bàn luận trên bbs [chắc là web trường] còn có người nói hai người là tình địch.

Sau đó nữa, Diệp Kính Văn lấy thành tích đứng đầu Nhân Xuyên bước vào khoa y đại học T, trong buổi tiệc chào đón tân sinh viên với điệu nhảy xinh đẹp vang dội cả trường.

Người trên thay đổi từng nhóm từng nhóm, đề tài thảo luận cũng xoay quanh Diệp Kính Văn và Lâm Vi, cái tên Tiêu Phàm dần dần nhạt nhòa khỏi thế giới của Lâm Vi.

Tiêu Phàm biết tình cảm của mình với Lâm Vi, nhưng cũng hiểu rõ, hai người không thể nào thành đôi.

Lâm Vi kia bề ngoài đáng vẻ ôn hòa và thân thiết, thực chất trong lòng, nhưng lại đối với tình cảm rất lạnh nhạt, thậm chí là người lạnh đến tàn khốc.

Nhưng Tiêu Phàm, cái y khát vọng lại là thứ tình yêu ngọt ngào ấm áp, ở bên Lâm Vi, chỉ cảm thấy áp lực, thường thường chỉ nói hai câu đã không tìm thấy tiếng nói chung.

Cũng từng muốn dùng thủ đoạn ép buộc hẳn bên người, mà tính cách Lâm Vi, nếu thực sự làm vậy, hậu quả chỉ có thể là lưỡng bại câu thương ngọc thạch câu phân.

Đó là sự thực tàn nhẫn đến mức nào, yêu cậu ta nhưng lại hiểu rõ bản thân cùng cậu ta là không thể nào.

Khi đối mặt cậu ta mỉm cười, có bao nhiêu đau đớn, không cách nào nói lên lời.

Cho nên mới tránh mặt cậu ta, rút lui khỏi tranh cử chủ tịch; nên mới đi tán tỉnh Ôn Đình, xác định Ôn Đình có khả năng cho cậu ta hạnh phúc hay không; nên nhiều năm như vậy mà vẫn kiềm nén tình cảm của bản thân, dù biết rõ người thông minh như cậu ta chắc đã sớm nhận ra, vẫn cùng cậu ta duy trì mối quan hệ quân tử chi giao bình thản như nước.

Mãi đến khi Diệp Kính Văn xuất hiện, mãi đến khi hai người tính cách cực đoan lại đi cùng nhau.

“Vệ Đằng, cậu có cảm thấy tôi rất đáng thương không?” Tiêu Phàm dừng lại, quay đầu về phía Vệ Đằng, trong đôi mắt thâm trầm chứa đựng rất nhiều tâm tình ám muội.

“Ha ha, chuyện này thì có gì đáng thương, thích lại không nói ra được, chuyện thế này có rất nhiều mà.”

“Cũng phải, trước giờ tôi vẫn không cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, thích Lâm Vi là chuyện của chính tôi, không liên quan gì đến hẳn, hẳn không đáp lại là chuyện của hẳn, đến giờ tôi cũng chưa từng trách hẳn.”

“Eh, nói rất đúng, thích chính là chuyện của bản thân, lại không thể ép buộc người mình cũng cũng thích lại mình đúng không, bằng không, thế giới này làm gì có nhiều tình địch báo thù như vậy chứ, ha ha.” Vệ Đằng

mím cười cào cào tóc, nhưng lại nghe Tiêu Phàm đột nhiên nói, “Nhưng mà, Diệp Kính Văn và Lâm Vi, bọn họ... chia tay rồi.”

“Họ chia tay rồi.”

Dường như sợ Vệ Đăng nghe không rõ, lặp lại lần nữa.

Cho nên, hôm nay anh nói cho tôi biết những điều này, là muốn nói anh phải cố gắng tranh thủ sao? Là muốn tôi giúp anh bày mưu kế sao? Tôi nên nói bạn thân tôi đây ủng hộ anh sao?

Tiêu Phàm... lúc trước anh khổ sở thế nào, bây giờ tôi cũng khổ sở như thế, anh đã đem toàn bộ đau khổ của mình chuyển sang cho tôi rồi, anh có biết chăng?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 17: Lửa Tắt, Ta Đốt Lại Lần Nữa

Tiêu Phàm cười lắc đầu, “Không đâu, đã sớm biết không thể được rồi.”

Vậy là tốt rồi, Vệ Đăng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục hỏi, “Vậy anh định thế nào?”

“Lần này rất nghiêm trọng, chuyện bọn họ đã bị gia đình phát hiện, tôi giúp Diệp Kính Văn làm thủ tục tạm nghỉ học trước, lại xem tình huống thế nào rồi mới giúp được.”

Anh thật đúng là lão mục tử, rõ ràng đã đủ khó chịu rồi, lại còn phải thay bọn họ lo nghĩ, nếu anh xấu xa một chút, hẳn là đã thừa cơ đập thêm một cước rồi, lại tạo thêm chút hiểu lầm, triệt để móc cả góc tường xuống mới phải, nhưng cái gì anh cũng không làm, ngược lại còn không oán không hối giúp họ lo liệu những việc vụn vặt này.

Tiêu Phàm, tình cảm của anh đối với Lâm Vi thực sự sâu đến mức “chỉ cần hạnh phúc, tôi làm việc gì cũng cam” hay sao?

Có phải không?

Vệ Đăng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh giá, mùa hè nóng bức nhưng trong lòng giống như bị nhồi vào một khối băng, đem tất cả nhiệt tình của hắn đều hóa băng.

“A vậy, tôi về trước, tối nay còn có rất nhiều bài tập phải làm.”

“Ừm, đi đường cẩn thận”

Nhìn Vệ Đăng rời khỏi phòng mình cứ như bỏ trốn, Tiêu Phàm nhè nhẹ thở dài.

Có đoán sai không? Cậu tìm mọi cách tiếp cận tôi là vì động lòng rồi hay là sự nhiệt tình đơn thuần.

Mặc kệ thế nào, nói cho cậu những điều này, chỉ muốn khiến cậu nhân lúc còn chưa bị lún quá sâu, nhanh chóng an toàn trở ra.

Tôi từng nếm qua tư vị thích nhưng không chiếm được, không muốn để cậu cũng thưởng thức, dù sao, cậu cũng thực sự là người bạn chân chính đầu tiên của tôi.

Không nên để cậu tiếp xúc những điều này, cậu cũng không tiếp nhận nổi.

Vệ Đăng điên cuồng mà chạy trên đường, lúc đến ký túc đã mồ hôi như mưa thở hồng hộc.

Vào phòng lại bắt đầu điên cuồng uống nước.

Đến lúc Chu Ngư đang chơi game trên vi tính quay đầu nhìn hẳn, tò mò hỏi, “Cậu phát chứng động kinh à?”

Vệ Đăng cười nói, “Không. Thỉnh thoảng cơ bắp đau nhức thôi.”

Thật ra hiểu rõ rằng đau nhức là vị trí nơi trái tim kia, co rút lại co rút.

“Vậy là tốt, đúng rồi, vừa nãy có cô gái tên Ngư San San gọi điện tìm cậu” Chu Ngư vẻ mặt cười nham hiểm, “Có phải có tình huống gì đó?”

“Cô gái đó là vợ bạn thân tớ, vợ bạn không thể lợi dụng, đừng có nói bậy.” Vệ Đăng nói xong liền ngồi lên ghế bật vi tính.

Lên QQ, phát hiện Chu Vũ và Ngư San San đều đang online.

Dạ dày đau vô cớ]: M\* nó, lão tử thất tình rồi.

Vũ trụ vô hạn]: phi, hôm trước vừa nói thích một thằng con trai, hôm nay lại nói cậu thất tình rồi, tớ nói cậu, đừng có mỗi lần gửi tin đều dọa tớ rớt răng được không?”

Dạ dày đau vô cớ]: tớ nói thật, y có người để thích, hơn nữa còn rất sâu nặng, chính miệng y nói ra.

Dạ dày đau vô cớ]: bực bội, không may người y thích tớ cũng biết, là nhân vật phong vân truyền kỳ trong trường, con kiến nhỏ nhỏ như tớ không có cách nào so sánh nổi.

Vũ trụ vô hạn]: tớ nói, cậu đây là tự ti hay là than vãn vậy?

Dạ dày đau vô cớ]: tớ không tự ti, tớ chỉ là hiểu rõ sự thực thôi.

Dạ dày đau vô cớ]: nói thế này với cậu đi, giả sử ngày nào đó Tiêu Phàm bị thương, tớ đi, dám chắc sẽ lòng vòng xung quanh y, bưng trà đưa nước chuyen khăn tay, thậm chí tự mình đến băng bó vết thương, nhưng mà người kia, hẳn chỉ cần đến đó nhẹ nhàng mỉm cười, nói một câu, cậu không sao chứ. Sau đó chắc chắn người bị thương sẽ khắc sâu hình ảnh hẳn, dõi theo hẳn không rời mắt, tớ nha, chỉ có thể đứng bên cạnh, bề ngoài pháo hôi, số mệnh pháo hôi.

Dạ dày đau vô cớ]: người so với người, tức chết người mà! Đành chịu thôi, tớ là người thô tục, không làm nổi cái loại thanh tao này đâu.

Dạ dày đau vô cớ]: càng tậ chính là, thâm tình của y lại khiến tớ cảm động! Tớ thậm chí còn muốn rút dao tương trợ giúp y chiếm được người đó, thật là bực bội mà.

Chỗ Chu Vũ cả buổi trời không thấy tin tức, hồi lâu, Vệ Đăng mới nhận được tin, Chu Vũ mời hẳn vào group tên là “Phong nhân viện” [viện tâm

thần \_.\_!]

Nha đầu bướng bỉnh ]: tớ là San San, nói đi, sao rồi?

Dạ dày đau vô cớ]: cậu lại đổi tên? Ban đầu không phải gọi là “San San đến ăn” sao?

Nha đầu bướng bỉnh ]: mới sửa tên Q, nói chuyện chính đi, Vệ Đăng, tên nhà cậu thích người khác rồi à? Cậu buồn bực, muốn buông tay?

Dạ dày đau vô cớ]: tớ muốn buông tay nhưng lại không bỏ được.

Nha đầu bướng bỉnh ]: mặc y thích ai, chỉ cần bọn họ không nên đôi thì cậu có cơ hội mà! Vệ Đăng của tớ từ lúc nào lại nhút nhát như vậy rồi? Không phải cậu vẫn luôn dũng cảm tiến về phía trước sao? Dùng nhiệt tình của cậu mà đi cảm động y, sợ cái gì chứ.

Dạ dày đau vô cớ]: nhiệt tình của tớ đều bị dội lại tan nát òi.

Nha đầu bướng bỉnh ]: lửa tắt lại đốt.

Dạ dày đau vô cớ]: nguyên liệu cũng không có.

Nha đầu bướng bỉnh ]: tớ cho cậu một thùng dầu.

Vũ trụ vô hạn]: được rồi đau dạ dày! Chậm chạp lẽ mề cũng không giống cậu! Thăng thẳng một chút! Nên thương thì thương! Không lên nổi thì rút lui!

Dạ dày đau vô cớ]: không cần dùng nhiều dấu chấm thang vậy để diễn tả tâm trạng không khống chế được của cậu.

Vũ trụ vô hạn]: hì hì, có chút không khống chế được! Tớ không quen nhìn cậu người đang tung tăng vì yêu rồi biến thành vũng nước đọng. Đừng buồn, bạn bè vẫn luôn đứng về phía cậu, nếu không theo đuổi được tên kia,

tớ sẽ tìm giúp cậu một người thật tốt, nghe chưa? Nếu cậu không gượng dậy nổi, tớ sẽ khinh bỉ cậu, lần sau uống rượu thì cậu trả tiền à.

Dạ dày đau vô cớ]: Ừm, trong lòng tớ khó chịu, tâm sự với các cậu thấy thoải mái hơn rồi.

Dạ dày đau vô cớ]: Vệ Đăng tớ là ai nào, tớ là kẻ mà trời sập xuống đến đỉnh đầu, đất lún lại tiếp tục dùng chân giẫm mà.

Dạ dày đau vô cớ]: dù sao hai người bọn họ là không thể nào, tớ mới không bỏ cuộc sớm vậy được. Chỉ cần y không muốn độc thân cả đời thì tớ có cơ hội.

Nha đầu bướng bỉnh ]: Vệ Đăng à, vẫn là khuyên cậu một câu, đừng hãm quá sâu, lưu lại cho bản thân một con đường lui, biết chưa?

Dạ dày đau vô cớ]: Ừm, yên tâm đi Ngưu nha đầu.

Sau khi cùng Chu Vũ và Ngưu San San ca thán một lúc, tâm tình Vệ Đăng mới hơi tốt lên.

Đôi Q của Tiêu Phàm từ “hai anh em tốt” trở thành “thân thân mật mật”, nhìn đến nhóm kia chỉ thấy có tên Vệ Nam cùng Tiêu Phàm, cảm giác thật là kỳ diệu.

Tiêu Phàm, tôi không thông minh như vậy, không biết đột nhiên anh lại nói nhiều chuyện với tôi như thế, là vì tin tưởng tôi hay là có nguyên nhân khác.

Tôi cũng không muốn đi nghiên cứu tâm tư phức tạp của anh.

Dù sao, Lâm Vi hẳn không cần anh, còn có tôi mà.

Vệ Đăng tôi dù không tao nhã, có thắm mỹ cao như các người, tôi là loại người tầm thường, nhưng mà, tôi sẽ một lòng một dạ thích anh, đối tốt với

anh.

Như vậy đủ không?

Quyết định chủ kiến xong, Vệ Đằng liền hỏi bạn cùng phòng Chu Ngự, “Gần đây có chỗ nào chơi vui không? Có thể thư giãn ấy.”

Chu Ngự thú vị hướng hẳn cười cười, sau đó sờ sờ cảm nghiêm túc nói, “Leo núi, dễ dàng phát triển tình cảm nha.”

“Trời hôm nay đi Leo núi? Tự ngược à?”

“Hắc hắc, vậy đi dạo phố, bên kia có nhiều chỗ ăn vặt, y phục trang sức mỹ phẩm, rục rờ muôn màu.”

Vệ Đằng đã biết cậu ta hiểu lầm mình theo đuổi bạn gái, cũng không làm rõ mà tiếp tục hỏi, “Còn gì nữa không, tớ không thân người này lắm.”

“Gần đây có khu vui chơi, nghe nói dạo này vừa xây công trình tàu lượn siêu tốc cực khủng bố, nếu cậu muốn thư giãn, có thể đi thử xem, la hét một trận, hờn dỗi gì cũng không còn nữa, còn có một nơi, hữu tình nhân nhảy vực, hai người ôm nhau cùng nhảy xuống vực, thật là kích thích lãng mạn, cũng có thể suy nghĩ thử.”

Vệ Đằng thỏa mãn gật đầu, ngẫm lại cái loại vận động mạo hiểm như nhảy vực này sẽ kích thích người sống nội tâm như Tiêu Phàm, vậy hạ độ khó, tàu lượn siêu tốc là được rồi. Quyết định xong, vội vàng lên mạng xem thử cách thức trò chơi, đến lộ tuyến cũng thiết kế xong, chờ Tiêu Phàm cắn câu.

Vệ Đằng kinh nghiệm phong phú đương nhiên biết, đi khu giải trí không thể đi ngày nghỉ nếu không sẽ xếp hàng đến mỗi chân.

Vì vậy, cầm thời khóa biểu của Tiêu Phàm nghiên cứu cả buổi, lại so sánh với của mình, thứ tư, thực sự là ngày lành.

Lúc nghĩ xong lại gọi điện cho em gái, hỏi vé vào khu trò chơi bao nhiêu tiền, sau đó chuẩn bị sẵn để dưới gối đầu.

Chạng vạng thứ 3, Vệ Đăng lại hẹn Tiêu Phàm đi ăn, ăn xong lại trò chuyện vài câu, trên đường về ký túc xá, Vệ Đăng đột nhiên hỏi: “mai rãnh không?”

Tiêu Phàm quay đầu nhìn Vệ Đăng một chút, ánh mắt chờ mong như con thú nhỏ, không khỏi khiến người ta muốn trêu hấn một phen.

“Mai à... hình như không rãnh.”

“Chẳng phải mai anh không đi học sao?” Giọng nói có chút lo lắng.

Tiêu Phàm nhếch môi cười nhẹ, “Phải không? Tôi nhớ nhầm rồi à, xin lỗi.”

Vệ Đăng biết y đang chọc mình, cũng không tính toán, nhìn nụ cười của y, tâm tình cũng tốt lên, buột miệng nói ra lời kịch trong phim, “Ngày mai khu giải trí giảm vé, hay là anh đi thả lỏng cùng tôi một chút đi.”

“Khu giải trí à?” Tiêu Phàm quay nhìn Vệ Đăng, “Đi chỗ đó làm gì?”

Lúc còn bé có đi cùng Tiêu Tinh một lần, trong ấn tượng thì ngoài tiếng la hét đình tai nhức óc, hàng ngũ bài trí rất lớn, ngoài ra cũng chẳng có gì hay ho cả.

“Đi thư giãn mà, không phải tâm trạng anh không tốt sao? Nhân lúc tuổi còn trẻ không đi chơi một chút, chờ lúc già mắc bệnh cao huyết áp, muốn đi cũng không được, đúng không?”

“Ừm, cũng có lý.” Tiêu Phàm mỉm cười nhìn Vệ Đăng, người này thực sự là có sức sống mãnh liệt, bất kỳ lúc nào cũng không nhàn rỗi, thật hoài nghi không biết máu cậu ấy có phải cũng nóng hổi không.

Đã nói rõ với hắn rồi, hắn vẫn hẹn mình đi thư giãn, có lẽ thực sự đem mình làm bạn, bằng không, chắc cậu không mặt dày đến trình độ này chứ.

Tiêu Phàm gật đầu đồng ý, quả thực là dạo gần đây cả thể xác lẫn tinh thần đều uest oải, cũng nên thả lỏng một chút.

Ngày kế, Vệ Đăng gặp Tiêu Phàm một thân áo T-shirt trắng ở dưới lầu ký túc xá, mỉm cười qua chào.

“Cuối cùng anh cũng cởi bỏ áo sơ mi rồi à?” sau khi nói xong lại cảm thấy câu này hơi lưu manh, vội vàng cúi đầu cảm miệng.

“Dù sao cũng không thể mặc áo sơ mi quanh năm suốt tháng được mà nhà máy cũng không cho tôi tiền hoa hồng.”

Tiêu Phàm cười nói, tâm tình có vẻ khá tốt. Vệ Đăng ừ một tiếng, liền đi trước dẫn đường.

Hai người một trước một sau cùng lên xe bus, tìm vị trí ngồi cùng nhau.

Không lâu sau, Vệ Đăng cảm giác thấy có ánh mắt nữ sinh lớn vờn quanh Tiêu Phàm, quay đầu nhìn mới phát hiện, Tiêu Phàm vẫn luôn lạnh lùng đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhếch miệng cười nhàn nhạt. Quả thực là đẹp trai cực kỳ.

Thình thịch thình thịch, tim Vệ Đăng lại bắt đầu tăng tốc, hung dữ lờm cô gái nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, cô gái kia bị dọa nhảy dựng lên, thu lại ánh mắt cúi đầu chơi di động.

Hình như Tiêu Phàm phát hiện được có gì không đúng lắm, quay đầu lại, về nghi hoặc nhìn Vệ Đăng.

“Sao vậy?”

“Không có gì, hì hì, anh cứ tiếp tục đi.”

Tiêu Phàm cười nhẹ nhàng, tiếp tục nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Trên kính cửa sổ, vẻ mặt nhe nanh nhếch miệng của Vệ Đăng phản chiếu đến nhất thanh nhị sở [rõ ràng rành mạch].

Khóe môi Tiêu Phàm lại nhẹ nhàng giương lên, Vệ Đăng đáng thương, cậu cho rằng tôi đang thực sự ngắm phong cảnh sao, thực sự rất muốn nói cho cậu hay, tôi là đang nhìn cậu.

Biểu tình muôn màu muôn vẻ đó, gương mặt nhăn nhó, thực sự là... rất thú vị.

Đến khu vui chơi, vì ít người, Vệ Đăng mua được vé rất nhanh, nhưng không ngờ rằng lại thấy một bóng dáng quen thuộc ngay cổng vào, vội vã muốn trốn, chưa nói gì đối phương đã sớm phát hiện ra hắn, còn tươi cười chạy đến.

“Anh! Em nói mấy hôm trước anh hỏi giá vé khu vui chơi làm gì chứ, hóa ra anh cũng đến chơi à?”

“Khụ, đúng vậy, thấy chán mà.” Vệ Đăng cảm thấy có chút xấu hổ, đi chơi cùng Tiêu Phàm bị em gái bắt gặp, giống như yêu đương vụng trộm bị bắt quả tang vậy.

“Khéo thật, hôm nay bọn em đi chơi xuân, cả lớp em đều đến, Tiêu Tinh cũng trốn học đến đây luôn, anh thật biết lựa ngày, thứ tư là ngày ít người đến nhất, cũng không cần xếp hàng.”

Vệ Đăng đảo mắt, đúng vậy, mình thật là quá biết chọn ngày, mặt trời đủ ác liệt rồi, kết quả còn có nhiều bóng đèn như vậy, một người không đủ, còn đến cả lớp.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 18: Giây Phút Cùng Nhau Gào Thét

Tuy trong lòng Vệ Đăng khó chịu, nhưng bên ngoài giả vờ như không quan tâm, niềm nở chào hỏi cùng bạn bè em gái.

Sau một lát, Vệ Đăng mượn cơ bị tiêu chảy bỏ chạy, ngược lại Tiêu Phàm cũng thức thời, theo Vệ Đăng chạy vào toilet.

Tuy rằng cậu Vệ Đăng này rất ồn ào, nhưng một người ồn ào, dù sao so với một đám chim sẻ ríu ra ríu rít cũng tốt hơn.

Hai người gặp nhau ở cửa toilet, Vệ Đăng hì hì bật cười, vuốt mũi nói, “Đám người em gái tôi khá nhiều, hơi ồn nhỉ.”

“Đúng vậy.”

“Đừng quan tâm bọn họ, chúng ta đi chơi của chúng ta thôi.” Vệ Đăng nói xong lại cảm thấy cái miệng mình thực không ngăn kịp, cứ nghĩ sao nói vậy, không dùng não sàng lọc một chút.

“Ừm.” Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, đi ra sau hướng ngược lại Vệ Đăng.

Vệ Đăng lại có chút ngượng, dù sao cũng cảm thấy hai người thế này giống như yêu đương vụng trộm, đứng tại chỗ nhìn quanh một chút, xác định không có bóng đèn cùng đến mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiêu Phàm, anh muốn chơi gì? Tàu lượn siêu tốc, nhện phi thiên, ai? Bên kia còn có nhà ma kinh dị nữa.”

“Gì cũng được.”

“Đi nhà ma thì sao? Gần đây nhất. Anh không sợ chứ? Bình thường tôi hay xem phim ma, lá gan rất lớn.”

“Ừm.” Tiêu Phàm cau mày, đối với mấy thứ thần thần quỷ quỷ gì đó y không có cảm giác, trái lại, hồi trước lúc xem phim kinh dị, cảm thấy tiếng hét của bạn cùng phòng còn chấn động đáng sợ hơn cả trong phim.

Kết quả, người vừa bảo không sợ ma, lá gan rất lớn, vừa vào nhà ma đã bắt đầu kêu quý.

“Phi, con mắt xanh kia thật quá mức khủng bố, buồn nôn a!” La hét một tiếng lại tiện tay nắm tay áo Tiêu Phàm.

“A, sao đột nhiên nổi ánh sáng đỏ!” Lại bắt lấy vạt áo Tiêu Phàm.

Đọc đường nơm nớp lo sợ đi qua, Tiêu Phàm chịu đựng Vệ Đăng thường xuyên tuôn ra tiếng la hét, còn có tiếng khóc của ma nữ, ngoài các loại âm thanh thảm thiết, cộng hưởng tiếng kim loại loảng xoảng, tiếng cười làm người ta sớn gai óc, ngoài ra còn có ánh sáng lục vụt sáng vụt tắt, thực sự rất giống âm tàu địa phủ.

Tiêu Phàm một chút cũng không sợ, chỉ cảm thấy phiền nhiễu.

Kia rõ ràng là ghi âm sẵn, tiếng khóc ma nữ lại càng giả tạo, ánh sáng lục bên cạnh, hình như bóng đèn bị hỏng rồi, cả buổi trời cũng sáng không nổi.

Thực là buồn cười.

Trên đường Vệ Đăng luôn túm lấy Tiêu Phàm, lão đảo ra tới cửa. Song, hình như người thiết kế rất biết cách làm sao khiến du khách lưu lại ấn tượng khắc sâu, cuối cùng còn không quên tặng cho một trận kích thích lớn nhất.

Chỗ cửa, có cái bàn đập, chân vừa giẫm lên, bên cạnh đột nhiên phun khói trắng, xung quanh chợt hiện ánh sáng xanh, trên đầu có hình dáng như con dơi đập xuống, phát ra tiếng cười lạnh gai óc, đánh thẳng vào mặt.

Đương nhiên kẻ trấn định như Tiêu Phàm tất nhiên biết bộ xương khô kia vừa tầm chóp mũi sẽ ngừng lại.

Ý dọa con nít.

Vệ Đăng vốn đã nơm nớp lo sợ, đồ chơi vừa rơi xuống, hét lên một tiếng, nắm tay Tiêu Phàm chạy như điên ra ngoài.

Ra đến bên ngoài, Vệ Đăng khom người thở hồng hộc, ngược lại tay nắm Tiêu Phàm lại càng siết chặt.

“Phi, cái thứ đồ hư gì vậy, có dọa người như thế sao?” trong miệng Vệ Đăng lại bắt đầu chửi rủa không ngừng, đem khí phách anh hùng “lá gan tôi lớn, tôi bảo vệ anh” lúc đầu đánh mất không còn một mảnh, “Sau này sẽ... không bao giờ đi nhà ma nữa, M\*, đúng là tự ngược mà.”

“Ừm.” Tiêu Phàm nhàn nhạt ứng tiếng, mắt nhìn chăm chăm ngón tay đang bị tên kia giữ chặt, định bỏ qua, nhưng nhìn đối phương chẳng có vẻ gì là tự ý thức được, lại cảm thấy bản thân quá nhạy cảm.

Nắm thì cứ nắm đi, rút ra lại có vẻ như mình keo kiệt.

Lúc đầu đúng là Vệ Đăng không biết mình nắm tay Tiêu Phàm lúc nào, đi vài bước mới cảm giác được, mười ngón tay hai người đã lồng chặt vào nhau.

Tim đập kịch liệt, liếc nhìn mắt Tiêu Phàm, thấy y cũng không có gì bất thường.

Vì vậy cứ giả bộ không biết mà tiếp tục nắm.

Cảm nhận được ngón tay thon dài có lực của Tiêu Phàm xen kẽ tay mình, trong lòng Vệ Đẳng thầm vui mừng, hì hì, da mặt dày đôi khi cũng có lợi, lợi dụng cũng không đỡ mặt.

Vệ Đẳng thực sự không muốn buông tay Tiêu Phàm, nắm đi một đoạn, các trò chơi trên đường cũng không lọt vào mắt hăn, thật mong muốn cứ tiếp tục như vậy mãi.

“Tàu lượn siêu tốc bên kia, không phải cậu muốn đi sao?” Tiêu Phàm đột nhiên dừng lại, tinh bơ rút tay ra chỉ về hướng cách đó không xa.

Lòng bàn tay Vệ Đẳng trống không, ngực cũng có chút mất mát, khẽ nói, “Đi... vậy chúng ta ngồi tàu lượn siêu tốc đi.”

“Ừ.” Tiêu Phàm quay đầu cười cười với Vệ Đẳng, nụ cười thản nhiên khiến Vệ Đẳng không hiểu sao thấy chột dạ.

Thứ tư thực sự là ngày lạnh, khách không nhiều, cho dù là trò tàu lượn siêu tốc cực kỳ khủng bố nổi tiếng nhất cũng không có mấy người xếp hàng.

Tiêu Phàm cùng Vệ Đẳng đợi ở lối vào, lên một vòng còn chưa xong, tàu lượn siêu tốc xoay tròn trên không, bật lên những tiếng la hét thảm thiết đình tai nhức óc.

Tiêu Phàm nhú mày nhìn quỹ đạo tàu lượn, vòng quay 360o đến mấy vòng, khi đến đỉnh thì cả người hoàn toàn chống ngược, ngồi ở đó để thân thể bị đảo thì rất thú vị sao?

Đến phiên hai người rất nhanh, Vệ Đẳng nhanh chóng chạy lên ngồi hàng đầu, lại bị Tiêu Phàm kéo lại.

“Ngồi phía sau đi.” Ngồi phía sau... ít ra... có thể thấy đám người phía trước, cảm giác an toàn hơn chút, tránh cho tới lúc đó cậu lại la hét đến hư

cổ họng.

“Hắc, không biết đâu, chơi trò này phải ngồi hàng đầu mới kích thích.” Vệ Đăng cười rất sáng lạn, lôi kéo Tiêu Phàm cùng ngồi xuống, vừa thắt dây an toàn vừa nói, “lại thả lỏng, dùng sức mà hét, mang tất cả buồn bực trong lòng đều hét ra. Anh đừng nín nhịn, nên kêu thì kêu, tất cả mọi người đều la lên, không có ai cười nhạo anh đâu.”

Tiêu Phàm gật đầu, nhìn lại phía sau thấy có rất nhiều người trung niên mang theo con cái đến chơi, cảm giác mắt mặt mới giảm bớt.

Tàu lượn bắt đầu chạy, từ độ dốc 45o chậm chạp chạy lên, tay Vệ Đăng càng nắm chặt, lúc xe đến điểm cao nhất dừng lại.

Răng Vệ Đăng bắt đầu run lên, Tiêu Phàm giơ tay qua, đè lại mu bàn tay hắn.

Xe đột nhiên tăng tốc lao xuống, mọi người thảm thiết kêu vang.

“A... A.... A.... phi phi phi.”

Trong đó, Vệ Đăng kêu to nhất, mới nhất, đa dạng nhất.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ để Vệ Đăng cầm ngược lại tay mình, hét đến long trời lở đất thảm thiết không gì sánh kịp.

Sau khi xe lao qua đủ loại quỹ đạo không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc cũng dừng lại, Vệ Đăng cuối cùng hét to một tiếng, “A! Tiêu Phàm!”

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Sao lại kêu hơi giống kêu giường vậy? Có thể đừng mang tên tôi ra... Tiêu Phàm nhú mày nhìn Vệ Đăng, sau đó người đó thở hển hển, nhếch miệng cười, “M\* nó thật kích thích.”

Người cả xe đều nhìn phía Vệ Đăng, có vài phụ nữ trung niên còn đang cười.

“Thanh niên nha, thật là có sức sống, nghe tiếng thét giống như thọc tiết heo vậy.”

Tiếng nghị luận truyền đến tai, Tiêu Phàm không khỏi nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi Vệ Đăng, “Còn chơi không?”

Vệ Đăng trái lại không sợ mất mặt, “Trò chơi này quá kích thích, không chơi, cổ họng tôi đau.”

“A, vậy đi uống chút gì đi.”

Tiêu Phàm rút tay lại, Vệ Đăng sững sờ nhìn y, một lúc mới cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm, “Vừa đi xe xuống, cảm thấy thực giống như tự tử nha.”

Tiêu Phàm nhú mày, “Từ tự tử này, cậu có biết nghĩa không?”

“Biết, hì hì.” Vệ Đăng gãi gãi đầu, có chút lúng túng, “Tôi hay dùng từ lung tung. Uống nước uống nước, khát chết được.”

Sau đó làm bộ như không có gì đi ra chỗ bán nước mua thức uống.

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng hắn có chút bất lực.

Vệ Đăng, tôi đều nói rõ với cậu rồi chứ, vì sao cậu vẫn không tự giác như thế?

Vệ Đăng ở quán nước mua hai lon coca, còn quan tâm mua giúp cho Tiêu Phàm.

Quay đầu lại nhìn, thấy Tiêu Phàm đứng phía xa mỉm cười nhìn mình, nhiệt độ toàn thân Vệ Đăng nháy mắt đều tập trung lên mặt.

“Khuôn mặt cậu sao lại hồng vậy, có phải bị cảm nắng rồi không?” Bà lão bán đồ uống tử tế hỏi thăm.

“A, không sao, nóng quá thôi ạ.” Vệ Đăng cười cười chỉ chai nước khoáng trong tủ lạnh, “Lấy thêm chai này, mua cho bạn cháu.”

“Chàng trai thật biết quan tâm, mua cho bạn gái à?” Nụ cười ý vị, thấy Vệ Đăng có chút xấu hổ.

Được rồi, tuy là chỉ có quan hệ bạn bè với Tiêu Phàm, ai bảo mình có ý với người ta chứ, mượn cớ đi thả lỏng, kỳ thực lại là tìm cơ hội yêu đương vụng trộm.

Bạn gái? Vệ Đăng nhìn Tiêu Phàm phía xa xa.

Tay cũng từng nắm, còn cùng trải qua “Đồng sinh cộng tử”, nhưng đáng tiếc, dường như y chẳng cảm giác được gì, là thật hay giả vờ?

Vệ Đăng trả tiền, cầm đồ uống đến cạnh bên Tiêu Phàm, đưa nước khoáng cho y.

“Cảm ơn.” Tiêu Phàm nói xong liền không chút khách sáo mở nắp chai ngửa đầu uống nước.

Cổ màu lúa mạch, để lộ ra những giọt mồ hôi tinh mịn, ánh nắng chiếu xuống tựa như phát ra ánh sáng, cổ họng mịn màng theo động tác uống nước mà khe khẽ động, tăng gợi cảm gấp bội.

Vệ Đăng vội vàng dời mắt, buồn bực cúi đầu uống nước.

Hai người nghỉ ngơi một lát, sau đó lại sóng vai nhau vào sâu bên trong khu vui chơi.

Trên đường đi, gặp rất nhiều phụ huynh mang theo con đến chơi, lúc hỏi thăm mới biết, một nhà trẻ gần đây tổ chức vui xuân, Ba Sơn quá nóng,

xuống nước quá nguy hiểm, vì vậy cùng đến khu trò chơi.

Cùng Vệ Đăng sóng vai, Tiêu Phàm nhìn nụ cười hiền từ trên mặt những bậc phụ huynh này, vẻ thích thú của bọn trẻ, không khỏi khẽ thở dài.

“Khi còn bé, tôi rất ít khi ra ngoài chơi.” Đột nhiên lên tiếng khiến Vệ Đăng bị dọa nháy dưng.

“A? Vậy à, ha ha.” Tim Vệ Đăng lại đập nhanh thêm một chút, y sẽ kể chuyện lúc bé cho mình à? Đây có phải chứng minh y tin tưởng mình hơn rồi?

“Ba mẹ tôi đều vội lo công việc, rất ít khi quan tâm đến gia đình.” Tiêu Phàm quay đầu nhìn về hướng Vệ Đăng, đột nhiên cười nhẹ, “Lúc còn bé nhất định cậu rất nghịch ngợm nhỉ, cả ngày đùa giỡn trên đất?”

“...”

Há hốc mồm, đây là, anh ta đang trêu chọc mình sao?

Đúng vậy, khi còn bé tôi ngụp lặn trong bùn mà lớn, không giống các vị tiểu thiếu gia như các người, cả ngày đàn piano, học lễ nghi, vẽ tranh, học thư pháp, làm cho trẻ con mà giống như người lớn, người lớn lại giống như ông già.

“Tôi rất nghịch ngợm, hì hì, trèo cây, nhổ cỏ, đập bùn, ba mẹ tôi đều không quản nổi nên đưa đến nhà bà nội kiểm kẹp, bà nội cũng không chịu nổi nên lại đưa tôi đi nhà trẻ.”

“Tôi ở nhà trẻ suốt 3 năm, hì hì, các giáo viên dạy tôi đều kéo nhau mắc bệnh đau dạ dày theo tôi.”

Vệ Đăng càng nói càng hưng phấn, hẳn khi còn bé, nhưng là loại sinh vật tương tự ma vương, mặc dù bọn con trai xung quanh đều xưng tụng hẳn

là lão đại, nhưng bọn con gái thấy hấn ném bùn, luôn mắng lưu manh bại hoại.

Đến tận bây giờ, duyên phận với con gái của Vệ Đăng cũng không tốt lắm, ngoại trừ loại hình đại tỷ như Ngưu San San, con gái mà hơi dịu dàng một chút cũng không để ý đến hấn.

Yên lặng nghe xong những chuyện thú vị khi Vệ Đăng còn bé, Tiêu Phàm cười khẽ chốt lại, “Thật không phải người cùng thế giới.”

Vệ Đăng nhìn nụ cười có chút cô đơn của y, điều kiện kinh tế nhà Tiêu Phàm rất tốt, đáng tiếc điều kiện tinh thần lại quá kém, cha mẹ chỉ lo làm ăn, mặc kệ con trai, khiến Tiêu Phàm tạo thành bóng ma tâm lý, không thích tiếp cận với người khác. Hấn lúc bé nhất định là không có đồng bọn, nhất định không biết cách nhảy sạp, làm sao bắn ná, làm sao xếp khối gỗ, làm sao trèo cây. Những vui vẻ vốn thuộc về tuổi thơ, chưa từng đến chiếu cố Tiêu Phàm.

Người giống như Tiêu Phàm, hấn là càng cần được quan tâm, cũng càng đáng giá mình một lòng một dạ quan tâm y.

Vệ Đăng âm thầm hạ quyết tâm, Lâm Vi không cần Tiêu Phàm, đó là tổn thất của hấn, dù sao Tiêu Phàm còn có mình, mình mới không thềm buông tha cái tên bề ngoài lạnh lùng, nhưng trong lòng lại khao khát được quan tâm này.

Vệ Đăng chỉ lo tâm tình dâng trào, nhưng lại không ngờ đến câu nói đó của Tiêu Phàm còn có loại ý nghĩa khác.

Không phải người cùng thế giới, chênh lệch quá lớn, không thể ở bên nhau.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đến sáng rực của Vệ Đăng, Tiêu Phàm chỉ có thể thở dài.

Đã nói quá rõ ràng, sợ tổn thương đến cậu, nói bóng gió một chút, khéo léo một chút, sao cậu lại không hiểu chứ?

Trong đầu cũng tắc bùn rồi sao?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 19: Mỹ Nhân Từ Trên Trời Rơi Xuống

Buổi trưa ăn uống đơn giản vài món trong khu vui chơi, Vệ Đăng lại lôi Tiêu Phàm đến trò nhện phi thiên gần đây.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn, con nhện lớn màu đỏ đang quay cuồng nhe nanh múa vuốt trên không, những người ngồi phía trên kê la thảm thiết, lúc 8 chân lớn khua phát ra những tiếng kẽo kẹt, khiến người ta nghi ngờ không biết thiết bị có đột nhiên bị hỏng làm rớt người ra ngoài hay không.

Tiêu Phàm nhìn con nhện khổng lồ trước mặt cảm thấy hơi buồn nôn.

Vệ Đăng cũng không lên tiếng nữa, tư thế oai hùng, dáng vẻ hưng phấn lúc nãy biến mất không thấy tăm hơi, nhìn Tiêu Phàm cười gượng hai tiếng, sờ sờ mũi.

“Khụ, tôi không chơi cái này nữa, độ kích thích cao quá. Ha Ha, qua bên kia nha.” Vệ Đăng nói xong, xoay người đi ngay, tư thế vô cùng quyết đoán.

Tiêu Phàm cảm thấy Vệ Đăng như vậy thực sự rất đáng yêu, hẳn không biết nói dối, trong lòng nghĩ thế nào thì đều nói thẳng ra, tính thẳng thắn làm người ta yêu thích.

Mình đối với hẳn lòng vòng quanh co, ngược lại có vẻ hơi keo kiệt.

Tiêu Phàm đi theo sau Vệ Đăng, thật không hiểu được người sôi nổi hào phóng như cậu ấy sao lại thích kẻ lạnh lùng nhàm chán như mình nhỉ?

Hắn vừa nắm tay thì khẩn trương và hưng phấn, Tiêu Phàm biết, nếu không cũng không nhân cơ hội mà rút tay về.

Tiêu Phàm không phải kẻ ngốc, cũng không phải kẻ ngớ ngẩn trên đường tình, y hiểu rõ tâm tư Vệ Đăng.

Nếu mấy hôm trước vẫn còn hoài nghi Vệ Đăng chỉ là quá nhiệt tình, còn hiện tại, có thể khẳng định, cậu ta đối với mình có tình cảm khác.

Làm gì có ai nắm tay bạn bè, làm bộ như không quan tâm nhưng vành tai lại đỏ?

Vệ Đăng, cậu thực sự là không biết thu liễm.

Đáng tiếc, tôi lại không có cách nào cho cậu thứ luyện ái mà cậu muốn, cho nên sớm bóp chết ý niệm của cậu, đây là vì tốt cho cậu.

Trên dọc đường đi, hai người đều không nói lời nào, Vệ Đăng nhìn xung quanh vẻ mặt hưng phấn như trước.

Bỗng nhiên có quả bóng lăn đến chân, Vệ Đăng dừng bước, khom lưng nhặt lên.

“Anh lớn, bóng của em!” Một cô bé cột tóc đuôi ngựa chạy hướng bên này, vẻ mặt lo lắng.

“Của em?” Vệ Đăng hỏi, đối phương gật đầu, Vệ Đăng nhếch mép cười, “Em gọi nó xem nó có trả lời không?”

“Kia... kia là bóng của em!”

“Ai nói thế, bóng này rõ ràng là của anh mà.”

Tiêu Phàm vẻ mặt khó chịu nhìn Vệ Đăng trêu chọc cô bé kia, lòng thờ dài, em gái cậu ta có thể bình an trưởng thành thật không dễ dàng.

Vệ Đăng trêu chọc con nít, vênh váo vui vẻ, trong mắt Tiêu Phàm, loại hành vi này rất ấu trĩ.

Nếu sau này có con, mình chắc là người cha nghiêm túc bị trẻ con ghét bỏ.

Đột nhiên nảy ra suy nghĩ không hiểu ra sao khiến Tiêu Phàm ngẩn người, vừa quay đầu nhìn, cô bé đang tủi thân khóc thút thít, Vệ Đăng ngồi xổm xuống dỗ dành.

“Ngoan nha, đừng khóc, còn khóc nữa là anh ném em vào hồ đấy, nhìn thấy không, bên kia có cái hồ, bên trong có cá mập.”

Cô bé tiếp tục nức nở.

“Đừng khóc.” Vệ Đăng hung dữ, dọa cô bé sợ đến sừng sốt, chạy đến kéo ống quần Tiêu Phàm, “Chú ơi, anh kia bắt nạt người.”

Không khí giữa hai người nháy mắt tựa hồ ngưng đọng.

Cô bé ngậy người nhìn Tiêu Phàm vẻ mặt bất mãn bên trái, Vệ Đăng cười khúc khích bên phải, ôm bóng chạy.

“Cô bé gọi tôi là anh, gọi anh là chú nha.” Vệ Đăng không biết sống chết lặp lại lần nữa.

Sắc mặt Tiêu Phàm có chút khó coi, “VẬY CẬU CÓ CẦN GỌI TÔI LÀ CHÚ NGHE THỬ?” Ném lại một câu rồi xoay người bỏ đi.

Vệ Đăng ngẩn người, hiểu rằng Tiêu Phàm tức giận, vội vàng đuổi theo, vấp chân cún mà nắm lấy tay áo Tiêu Phàm, “Tức giận sao?”

Tiêu Phàm phớt lờ hẳn.

“Tức giận cái gì chứ, trông anh có vẻ tương đối thành thực, đây là chuyện tốt mà. Dáng vẻ này của tôi không có chút phong thái nam nhân, ai.”

“Đừng giận nữa, nếu còn giận thì bắt đứa bé đó lại đánh một trận.”

Vệ Đăng kéo tay áo Tiêu Phàm, Tiêu Phàm xoay người, vẻ mặt tươi cười.

Bốn mắt nhìn nhau, thoáng chốc, thế giới an tĩnh.

“Được rồi, về thôi.” Sau một hồi lâu, Tiêu Phàm khẽ vỗ vai Vệ Đăng, nhẹ giọng nói.

Vệ Đăng theo sau Tiêu Phàm, giữa tiếng la hét trong khu vui chơi, tìm lại đập loạn nhịp.

Vừa rồi nhìn thẳng mắt y, dường như có thể hiểu rõ tất cả, đôi mắt thâm thúy, tựa như mặt hồ thần bí chẳng rõ sâu cạn, khiến người ta muốn tìm hiểu đến tận cùng.

Thực ra, hồn phách đã bị hút vào.

Ai, hết cứu.

Hai người sớm dẹp đường hồi phủ, đang thời gian cao điểm, trên xe bus không còn chỗ ngồi.

Tựa lan can đứng cạnh nhau, mỗi lần xe phanh hay rẽ lại nhấp nhô, thân thể cả hai lại tiếp xúc nhau. Lúc phanh lại thì dựa vào ngực Tiêu Phàm, tìm Vệ Đăng đập như đánh trống, tay Tiêu Phàm rất quan tâm mà đỡ lấy lưng hẳn, Vệ Đăng chỉ cảm thấy những nơi bị chạm vào nóng như hỏa thiêu, ngọn lửa tràn ra toàn thân, cháy sạch người mơ mơ màng màng.

Không dễ gì mà đến được trạm xe, một đám người đi xuống, chỉ có 1 ghế, Tiêu Phàm để Vệ Đăng ngồi, còn mình thì tựa lưng ghế đứng cạnh.

Vệ Đăng cảm thấy hình ảnh như vậy rất ấm áp.

Tiêu Phàm thực ra rất biết quan tâm người khác, rất dịu dàng chu đáo, người bị vẻ ngoài lạnh lùng của y dọa sợ, mãi mãi cũng không biết được y rất tốt.

Đang cười ngây ngô, điện thoại Tiêu Phàm đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông rất đặc biệt, trong trẻo dễ nghe, Tiêu Phàm vừa nghe thấy tiếng chuông lại nhú mày.

“Kính Văn.”

Tim Vệ Đăng lại đột nhiên nhảy lên một cái, làm bộ vô tình nhìn ngoài cửa sổ, vênh tai.

“Thủ tục làm xong tớ sẽ gửi qua cho cậu, bao giờ cậu về?”

“Học kỳ sau?”

Im lặng một lúc lâu, hình như bên kia đang giải thích gì đó, sau đó, Tiêu Phàm khẽ thở dài, dịu dàng nói: “Thân thể cậu thế nào rồi?”

“Sau khi xuất viện, bản thân chú ý hơn. Đừng làm hư thân thể rồi lại bảo tớ đến nhật xác cho cậu.”

“Tớ à...” Ánh mắt Tiêu Phàm chuyển đến Vệ Đăng, nhẹ nhàng cười, “Tớ ổn lắm.”

Nói xong liền treo điện thoại.

Vệ Đăng thấy Tiêu Phàm phản chiếu qua cửa sổ, khóe miệng mang theo ý cười khổ tâm.

Trong lòng rất khó chịu.

Trực giác cho hẳn biết, sự quan tâm của Tiêu Phàm với Diệp Kính Văn, tuyệt không đơn giản.

Theo lý thuyết, y thích Lâm Vi, Diệp Kính Văn lại ở bên Lâm Vi, hẳn xem như là tình địch của y chứ.

Làm gì có người nào đối tốt với tình địch như vậy, lúc nhắc đến sức khỏe hẳn, còn lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Bọn họ từng là hắc bạch song lang, hợp tác ăn ý.

Lẽ nào chỉ đơn giản là bạn bè, cho nên dù thành tình địch, cũng có thể thoải mái mà quan tâm đối phương sao?

Vệ Đăng nghĩ không rõ nên không nghĩ nữa, nói chung, Tiêu Phàm thích ai là việc của y, mình thích y là chuyện của mình, mình sẽ cố gắng khiến y quên đi quá khứ.

Sẽ không bao giờ còn giống như vừa rồi, cười đến thật giả tạo, thật cô đơn.

Lúc về trường, Vệ Đăng lên Q báo cáo cho bạn bè thu hoạch ngày hôm nay, nắm tay rồi, hơn nữa còn là vô thức.

Ngưu San San nói, không nóng vội, năm đó tớ cùng Chu Vũ cũng là chậm chậm ma sát hơn nửa học kỳ mới nắm tay, yêu đương không thể so tốc độ, sốt ruột không ăn được đậu hủ nóng đâu.

Chu Vũ nói, yêu đương chính là phải chú ý quá trình! Xao xuyên ban đầu, nhiệt tình theo đuổi, những điều này đều đáng giá để cậu dùng cả đời để tìm hiểu! Nếu ngày đầu tiên gặp mặt cậu đã đánh tới 3 thành, nói luyện ái cái rắm á, cái đó gọi là tình một đêm.

Được hai người bạn truyền thụ lý luận tình ái, Vệ Đằng lại lần nữa sôi trào nhiệt huyết, lòng tin gấp trăm dũng khí gấp mười, nghĩ cách phá lớp vỏ ngoài băng lãnh của Tiêu Phàm.

Sau đó, lại chiếm lấy tâm y. Bạn đang ❖

Theo đuổi ai đó là quá trình tiến hành tuần tự.

Tần suất hẹn hò cao quá sẽ gây phản cảm, thấp quá, lại không có cảm giác tồn tại.

Còn phải lo đến thời khóa biểu của đối phương, không thể ngay lúc người ta bận rộn mà đi khua nòng lưu lại ấn tượng không tốt.

Mấy ngày rồi Vệ Đằng không tìm Tiêu Phàm, khiến Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng chắc hẳn biết khó mà lui rồi.

Không ngờ, sáng cuối tuần, vừa định lên mạng tìm tư liệu, lại nhận được điện thoại của Vệ Đằng.

“Tiêu Phàm à, tôi... tôi Vệ Đằng.”

Nghe giọng nói có vẻ mệt nhọc, Tiêu Phàm nhíu mày, “Cậu đau dạ dày?”

“Ừm, anh mau đến sân tập một chuyến được không? Tôi...”

“Tôi lập tức đến ngay.”

Tiêu Phàm treo điện thoại, nhanh chóng thay đồ, lao ra ngoài, cả máy tính cũng quên tắt.

Lúc đến dưới lầu, tim đập có hơi rối loạn, Tiêu Phàm hít một hơi, ổn định tâm trạng.

Không biết tại sao, nghe được thanh âm hản cầu cứu, đầu óc trống rỗng, chỉ muốn nháy mắt có thể bay đến bên cạnh hản.

Tên Vệ Đăng kia, hi hi ha ha, đến giờ cũng không biết nhờ vả người khác, gọi điện đến đây cầu cứu, nhất định là rất nghiêm trọng, đau đến cực hạn rồi.

Lao thẳng đi, lúc đến trước cổng sân tập, Tiêu Phàm ra đây mờ mờ, nhưng thấy Vệ Đăng vẻ mặt vui vẻ chạy đến đón.

“Tốc độ anh thật thần kỳ! Tôi còn lo sẽ không đến kịp kia, ha ha.”

Tiêu Phàm nhắm mắt lại, nhin xuống thoi thúc muốn đập hản, trầm giọng nói: “Cậu không phải đau dạ dày sao?”

Vệ Đăng không hiểu gì cả, giơ tay gãi ót, “Tôi là Vệ Đăng mà...”

Tiêu Phàm đã biết tự mình hiểu lầm rồi, hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn về, lại bị Vệ Đăng kéo giữ.

“Này, mới tới sao đã đi chứ?”

“Chuyện gì?”

“Vườn trường tổ chức việt dã, tôi vốn cùng bạn chung ký túc Chu Ngữ đăng ký, tên kia đột nhiên tiêu chảy! Phi, không có người chơi cùng thì không cho tham gia.”

“Tìm tôi đến là vì cái này?” Tiêu Phàm cố nén cơn giận, gắng sức bình tĩnh hỏi.

“Cuối tuần mà, hoạt động này rất có ý nghĩa, người đăng ký siêu nhiều nha, tôi xếp hàng một tiếng đồng hồ mới tới lượt ấy.” Vệ Đăng rất kích động, lúc thấy khuôn mặt lạnh như băng của Tiêu Phàm, có chút thất lạc

gục đầu xuống, “Nếu anh không muốn tham gia, tôi tìm người khác vậy, xin lỗi nha.”

Tiêu Phàm im lặng giây lát, thấp giọng nói rằng: “Không có gì, tham gia thôi.”

Vệ Đăng lập tức vui vẻ ra mặt.

Tiêu Phàm không biết bản thân mình nổi giận cái gì, rõ ràng là tên hăn nảy sinh ý nghĩa khác, tự hiểu lầm lại trách hăn không được.

Có lẽ chỉ là giận chính mình, vốn luôn khống chế tâm trạng thành thạo, cư nhiên hôm nay đầu óc lên cơn, vừa nghe hăn đau dạ dày thì giống như điên rồi lao đến, kết quả người ta mạnh khỏe đứng đó, chỉ là tìm mình đến chơi trò định hướng cầu thí nào đó, khiến mình giống như tên ngốc.

Vậy mà còn đồng ý.

Vậy mà lại đồng ý cùng hăn chơi cái trò nhàm chán như thế.

Cùng Vệ Đăng đi đến chỗ ghi danh, Tiêu Phàm cảm giác như gân xanh trên trán đều nổi lên.

“Ôi? Đàn anh Tiêu Phàm?” Nữ sinh phụ trách ghi danh thân thiết bắt chuyện với Tiêu Phàm.

“Chào, sư muội.”

“Lâu rồi không gặp anh nha, còn tưởng sau khi tốt nghiệp anh bận quá nên không có thời gian ra ngoài.”

“Em còn đang làm công tác đoàn à?”

“Vâng ạ, giờ em chuyển qua đội tuyên truyền, hôm nay đúng lúc kết hợp chương trình hội thao sôi động của 8 xã đoàn, phụ trách bên định hướng

việt dã.”

Hiển nhiên Tiêu Phàm đối với những điều này không có hứng thú, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, cần lấy phiếu đăng ký điền vào.

Ánh mắt nữ sinh kia nhìn Tiêu Phàm, khiến Vệ Đăng rất khó chịu.

Lúc xếp hàng chờ bên cạnh, Vệ Đăng rất cuộc nhịn không được buột miệng hỏi, “Cô gái vừa rồi...”

“Đàn em khoa luật năm 3, năm đó, lúc tôi còn đang làm công tác đoàn mà quen biết.”

“Nga.” Vệ Đăng ngẩng đầu lên tiếng, quay đầu nhìn về phía điểm đăng ký, thấy cô gái kia cũng đang nhìn bọn họ, cười đến ngọt ngào.

Quả thực là người đẹp, dáng người đẹp đến không bàn cãi, mái tóc dài thẳng buộc ở phía sau, váy liền màu trắng đơn giản, lúc mỉm cười còn có hai lúm đồng tiền nho nhỏ, tạo cho người ta cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng.

Nhưng trong lòng Vệ Đăng lại khó chịu, từ nhỏ đến lớn, hấn ghét nhất loại con gái này, cảm thấy quá giả tạo, đồng thời, con gái như vậy cũng đặc biệt ghét Vệ Đăng, cảm thấy Vệ Đăng quá lưu manh, không có chút khí chất vương tử.

Nhìn nhau chướng mắt.

Nhưng người hôm nay, đặc biệt chướng mắt.

Tuy rằng mắt to, cái miệng nhỏ nhắn, mái tóc đen dài, da trắng, hợp lại hiện ra vẻ thực nữ điển hình, nhưng sao thấy chói mắt như vậy chứ?

Vệ Đăng lạnh lùng trộm liếc cô ta, quay đầu, Tiêu Phàm đang vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình.

“Eh, đến phiên chúng ta rồi kìa.” Vệ Đăng cảm thấy ánh mắt Tiêu Phàm làm mình lạnh sống lưng, vội vàng cào tóc, cầm số báo danh đi thẳng đến điểm xuất phát.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 20: Bày Tỏ Hay Không Bày Tỏ, Đó Là Một Vấn Đề

Một tấm bản đồ, một la bàn, trò định hướng của hội thao đơn giản mà thú vị.

Trong các góc của vườn trường đặt rất nhiều ký hiệu, bên cạnh ký hiệu có chuẩn bị dụng cụ. Người tham gia chỉ cần đối chiếu với vị trí trên bản đồ, tìm vật ký hiệu mà trên tờ giấy nhắc đến.

Nói thì dễ nhưng mà thực sự phải tìm thì lại khó.

Mấy năm nay Vệ Đăng vào Nam ra Bắc, xem bản đồ rất chuẩn, cách dùng bản đồ cũng rõ như lòng bàn tay, chỉ lệnh bắt đầu vừa vang, đã lôi kéo Tiêu Phàm thành nhóm đầu tiên chạy đến mục tiêu.

Đứng ở nhóm đầu, hai người thẳng hướng chạy như điên, mồ hôi như mưa mùa hạ.

Tiêu Phàm vẫn luôn hồi hận sự xốc nổi của chính mình, chạy theo hăn, thật sự có chút ấu trĩ.

Tuy rằng nam sinh chạy điên cuồng trên đường không hiểm, nhưng người ta là hộ tống bạn gái, còn mình thì là cái loại gì?

Lắc đầu... bỏ qua những ý nghĩ kỳ quái thế này, theo Vệ Đăng tha đi một vòng quanh trường.

Dựa vào sự hiểu rõ của Vệ Đăng vào bản đồ, cùng sức phán đoán chính xác của Tiêu Phàm, hai người tìm xong 8 cái rất nhanh chóng.

Còn hai phần giá trị cao nhất, đương nhiên ở khoảng cách xa nhất.

Vệ Đăng nhìn bản đồ một chút, lại cúi đầu xem đồng hồ, phải lấy hay bỏ.

“Tôi vừa đến, đối với trường học còn chưa quen lắm, anh nói xem nên đi đâu gần vậy?” Vệ Đăng đột nhiên hỏi.

Tiêu Phàm không phát hiện sự dị thường trong lời Vệ Đăng, tiến lại nhìn bản đồ, “cái bên trái, chắc là ở sau thư viện.”

“À, hảo.” Vệ Đăng cầm bản đồ chạy về hướng thư viện, chạy vài bước thấy Tiêu Phàm bất động, liền dừng bước lại, nghi hoặc nhìn y.

“Đi bên phải.” Tiêu Phàm cười cười, đi về phía ngược lại, Vệ Đăng ngăn người, lại quay đầu đuổi theo y, “Không đi thư viện sao?”

“Xa như vậy, không kịp.”

“Anh nói ở thư viện mà?”

“Là ở thư viện mà.” Tiêu Phàm vô tội nhún vai, “Nhưng tôi chưa nói phải đi.”

Vệ Đăng sững sốt, lập tức ủ rũ gục đầu xuống, lại bị y đùa bỡn rồi, đùa bỡn tôi vui lắm sao?

Tiêu Phàm đương nhiên cảm thấy trêu chọc Vệ Đăng rất vui, nhìn dáng vẻ cậu ấy uất ức gục đầu theo sau, tâm tình buồn bực đều bị quét sạch.

Nhanh chóng đến điểm cuối cùng, Vệ Đăng nhìn khắp xung quanh, “Ở đâu nhỉ?”

“Bên kia.”

Vệ Đăng theo hướng ánh mắt y nhìn lại, thấy được ký hiệu quen thuộc nằm trong bụi cỏ, vừa định bước vào, lại bị Tiêu Phàm kéo giữ, chỉ chỉ tấm

bảng bên cạnh.

“Người giẫm lên mặt cỏ, phạt 10 đồng.”

Vệ Đăng run rẩy, rút chân về.

“Làm sao đây?”

“Dùng cành cây câu ra.” Tiêu Phàm nói dứt lời liền tìm được một cành cây từ đám cỏ bên cạnh.

Đáy lòng Vệ Đăng rất bội phục, Tiêu Phàm thật sự là thâm tàng bất lộ nha, đôi mắt sắc sảo như chim ưng, những thứ này cũng bị y phát hiện.

“Tôi làm cho.” Vệ Đăng chủ động xin đi giết giặc, cầm lấy cành cây, nhón chân câu túi dụng cụ bên cạnh.

Ách...

Hơi xa, lại co giò, không tới, thử lại...

Tiêu Phàm đứng bên cạnh, chỉ thấy chân trái Vệ Đăng kiễng lên, trọng lượng toàn thân đặt bên mũi chân phải, nghiêng 50o, cố gắng câu lấy ký hiệu.

Đột nhiên nhớ cảnh hăn năm úp ngủ trên xe lửa, nhếch mông lên, cả thân thể biến thành đường cong, không khỏi cảm thán, độ mềm dẻo của cơ thể này thật lớn, có thể khom trước khom sau tùy ý, cái mông vênh kia thật là tràn đầy tính đàn hồi.

Nhìn bộ dáng hăn lưng lay sắp đổ, Tiêu Phàm vừa định giúp hăn một tay, chỉ nghe một tiếng thét “A” sau đó “Bịch” một tiếng.

Vệ Đăng ngã thẳng xuống, cơ thể xếp thành một chữ “Đại” (大) trên mặt cỏ.

Sau hồi lâu, tay hắn bám lấy bãi cỏ, chân quơ hai cái, đầu gối cong lên trước, cái mông vênh lên giống như cầu nằm sấp, đáng tiếc, làm tới làm lui, hơn cả buổi trời vẫn không dậy nổi.

Tiêu Phàm nhịn cười đến đau bụng, đi qua giữ lấy tay hắn, nhẹ nhàng kéo lên, thiếu chút bị hắn đụng vào ngực.

“Không sao chứ?” Tiêu Phàm lo lắng hỏi, nhưng thấy tai Vệ Đăng đỏ lên, cúi đầu không nói lời nào.

“Sao vậy?” Tiếp tục hỏi.

Vệ Đăng lắc đầu, “Không có gì.”

Tiêu Phàm nhẹ nhàng khiêu cầm hắn, trên mặt Vệ Đăng dính một đám bùn lớn, trên bùn còn mang theo cỏ, mặt cỏ được tưới nước thường xuyên, ướt sũng, bôi hoa trên mặt.

Nước bùn chảy trên mặt, đường nét quái dị thần kỳ, dữ tợn đáng sợ như nước chảy trên khe rãnh sau mưa.

Tiêu Phàm cho dù là phá lên cười, nghe vào tai cũng thật ưu nhã, cười lên hai tiếng, lại thấy cả cổ Vệ Đăng cũng đỏ, lập tức ho khan một tiếng ngừng lại.

Lấy một chiếc khăn tay từ túi áo, lại thấy có một giọt nước bùn chảy từ trên mặt xuống, sắp đến khóe môi.

Tiêu Phàm mỉm cười giơ tay, nhanh chóng dùng ngón cái lau đi.

Cảm giác ấm áp trên mặt khiến Vệ Đăng ngẩn ngơ, động tác ám muội thế này... khiến hắn đột nhiên cảm thấy Tiêu Phàm đối với mình cũng không phải là hoàn toàn không có ý gì nha.

Y trêu chọc mình, có lẽ vì y cũng thích mình một chút, chỉ là y còn chưa nhận ra chẳng?

Nghĩ đến đây, tâm tình Vệ Đẳng đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, nhận lấy khăn từ tay Tiêu Phàm, lau hai ba cái đã sạch gương mặt.

Tiêu Phàm sợ hãi thán phục, quả nhiên là con nít lớn từ trong đám bùn, lau mặt mà cũng có kinh nghiệm, có trình độ như thế.

Hai người đang định xoay người rời đi, lại nghe phía sau có người kêu.

“Bạn học, đạp lên cỏ phải bị phạt tiền.” người đến là đội bảo an gần đây.

Cả việc này bảo an cũng quản, cái loại trường học cấu thí gì vậy. Trong lòng Vệ Đẳng chửi bới, tay thò vào túi lấy bóp tiền, nhưng phát hiện lúc ra ngoài quên mang theo, có chút xấu hổ đứng yên đó cào tóc.

Tiêu Phàm ung dung lấy tiền từ trong túi áo ra, đưa tiền mỉm cười nói, “Xin lỗi, bạn tôi vừa... bị trượt chân.”

“À, lần sau chú ý.” Bảo an dứt lời, liền cầm tiền, ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi.

Vệ Đẳng hướng bóng lưng bảo an hừ một tiếng, quay đầu nhìn, Tiêu Phàm đang mỉm cười nhìn mình.

Ô, vốn đã đủ đẹp trai rồi, còn cười, lại phóng điện với mình, tôi sợ mình chịu không nổi sẽ vồ tới tấn công đấy. Trong ngực Vệ Đẳng niệm một lần bình tĩnh, mỉm cười rục rờ với Tiêu Phàm.

“Cười ngốc cái gì? Còn không quay về giao nhiệm vụ?” Tiêu Phàm đột nhiên lên tiếng.

Vệ Đẳng nhìn đồng hồ, tiêu, sắp đến giờ rồi, lập tức ba chân bốn cẳng chạy như điên.

Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, Vệ Đăng quả nhiên là thẳng tính.

Quả nhiên lúc hai người đến đã quá giờ, điểm không ít, nhưng ký hiệu tìm được cũng không ít, tổng cộng lại, cứ nhiên có thể nắm được giải nhất.

Cô gái xinh xắn đó nhìn thấy Tiêu Phàm lại mỉm cười ra đón, “Đàn anh, các người thật tài giỏi nha, trong thời gian ngắn như thế mà tìm được đến 9 ký hiệu.”

“Đó là, do có tôi đấy.” Vệ Đăng hướng cô gái mỉm cười sáng lạn.

“Đây là?”

“Bạn.” Tiêu Phàm trả lời.

Tâm Vệ Đăng lại bị đâm một chút, kéo theo thần kinh cũng đau nhức.

“Đàn anh, em có vài việc muốn nói với anh, bao giờ anh có thời gian rảnh ni?”

“Buổi trưa đi, cùng nhau ăn cơm.”

“Tiêu Phàm, tôi về trước.” Vệ Đăng đột nhiên mở miệng.

“A, bạn học, cậu không nhận phần thưởng sao?” Ánh mắt mỹ nữ nghi hoặc nhìn qua.

“Tiêu Phàm nhân tiện anh lãnh luôn đi, ha ha.” Vệ Đăng bày ra nụ cười, xoay người liền đi. Tiêu Phàm cũng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào bóng lưng hảnh, dưới đáy lòng thở dài.

Lúc về đến ký túc xá, Vệ Đăng định đi tắm, không ngờ Chu Ngự còn đang trong WC.

“Phi, cậu bị tiêu chảy hay là rút ruột vậy, còn chưa xong sao?” Đá cửa một cước.

“Ô...” thanh âm đáng thương, “Bụng ... tôi... ăn... hỏng rồi...”

“Phi, hỏng rồi à, nghe sao giống mang thai rồi thế.” Vệ Đăng làm bầm, xoay người đi đun nước nóng, sau đó đi xuống dưới lầu mua thuốc.

Chờ đến lúc quay về ký túc xá, nhìn thấy vẻ mặt Chu Ngự trắng bệch tựa vào bàn, ánh mắt nhìn hẩn cũng đầy ai oán.

“Này, đừng có dùng ánh mắt khí phụ nhìn tớ, tớ không có làm gì cậu hết.” Vệ Đăng lấy nước đã đun nóng đưa hẩn, sau đó móc gói thuốc từ trong túi áo ra, “Xin lỗi nha anh em, sáng sớm còn tưởng cậu chỉ bị tiêu chảy bình thường, không ngờ lại nghiêm trọng như thế.”

“Không... việc... không chết được.” Chu Ngự đảo mắt trắng, giống như mắt cá chết giãy giụa.

“Thật không sao chứ?”

“Ô.. ô...” lại bắt đầu kêu lên.

Vệ Đăng không nói thêm lời nào, cõng Chu Ngự trên lưng chạy đến bệnh viện.

Tới lúc làm xét nghiệm mới biết bị ngộ độc thức ăn nhẹ.

May là không nghiêm trọng, Vệ Đăng thở hắt một hơi.

Chu Ngự cũng vẻ mặt cảm kích, “Bạn hiền, hai chữ cho cậu, trượng nghĩa.”

Vệ Đăng ngồi bên giường cười, “thôi đi, cuối cùng tớ cũng không thể thấy chết mà không cứu được, đúng không.”

“Ha ha, nói thật chứ tớ cảm thấy cậu đủ thân thiết, đủ nghĩa khí, trong cái xã hội hiện đại này, ai cũng chỉ lo lấy thân, người sáng khoái như cậu thật sự không thấy nhiều.”

Chu Ngự khen ngợi một buổi, Vệ Đăng ngồi đó cười không nói gì, cả buổi chiều hộ tống ở bệnh viện một tắc không rời.

Truyền dịch xong xuôi mới đỡ hẳn quay về.

Có thể quen biết người bạn như Vệ Đăng, thật sự là loại phúc khí. Hẳn sẽ một lòng một dạ đối tốt với bạn, trả giá cũng không cầu bạn hồi báo.

Cũng như mỗi khi cậu ta đi du lịch sẽ mua quà về cho bạn bè, nhưng đến giờ cũng chưa từng yêu cầu ai mang quà cho mình, sau khi ăn, hẳn sẽ rất hào phóng trả tiền, cũng không tính toán số lần mình trả tiền có nhiều hơn người khác hay không, bạn bè bị bệnh, hẳn nhất định sẽ đến bệnh viện thăm, lúc bản thân bị đau dạ dày cũng không để cho bạn thân lo lắng.

Hẳn kết bạn rất tùy tính, xem vừa ý là được, bất kể xuất thân hay bối cảnh, có khi chỉ là người lạ cùng ngồi trên xe lửa đi du lịch, cũng có thể trò chuyện vui vẻ, thậm chí còn để lại thông tin liên lạc, thỉnh thoảng gặp nhau trên Q, thăm hỏi một tiếng.

Là tính cách đơn thuần ngay thẳng như thế, khiến người ta có thể buông tâm đề phòng, thậm chí có thể đem cả những chuyện được chôn tại đáy lòng ra nói cho hẳn.

Tiêu Phàm tâm sự là có mục đích nhưng Chu Ngự là sự tin tưởng tròn vẹn.

“Vệ Đăng, nói thật ra, gần đây tớ có để ý một cô gái rồi.” Sau khi về ký túc xá, Chu Ngự lại cười hì hì mà tiến lại.

“Chả trách, gần đây cậu cứ thần bí như vậy, nói thật đi, ngày hôm qua cùng người ta đi ăn gì vậy? Ăn đến hư cả bao tử?”

“Tớ không quen ăn cơm Tây, nhưng người ta là đại tiểu thư, dù sao đãi khách cũng không thể dẫn đi ăn lẩu cay mà, cho nên mới...”

“A, tiểu tử cậu được nha, vừa ý thiên kim nhà ai rồi?”

“Hắc hắc, mỹ nữ khoa luật, gọi là Kỳ Quyên.”

Tên này sao nghe quen vậy, Vệ Đăng nhìn mặt, đúng rồi, là bạn tốt của Nam Nam, Kỳ Quyên khoa luật, lúc trước còn đến mượn cô ấy thời khóa biểu của nghiên cứu sinh.

Vệ Đăng hưng phấn vỗ vỗ vai Chu Ngự, “Có mắt nhìn! Cô gái đó không tệ, cậu tiến triển đến mức độ nào rồi?”

“Mời cô ấy đi ăn cơm vài lần, hiểu rõ thêm một chút.” Chu Ngự đột nhiên gục đầu xuống, có chút buồn rầu, “Tớ nghe nói trước đây cô ấy có bạn trai, hai người lúc thi vào cao đẳng ở nơi khác nhau, khoảng cách xa quá nên mới chia tay, hình như cô ấy còn chưa bỏ xuống được.”

“Sợ cái gì, dù sao cũng chia tay rồi.”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Chu Ngự sáng lên, “Tớ định phải bày tỏ, đơn giản là từ chối hoặc chấp nhận thôi, bày tỏ rồi thì còn nửa cơ hội, không bày tỏ vậy sẽ không có cơ hội.”

Vệ Đăng cân nhắc đến những lời này, cũng cảm thấy trước mắt sáng ngời.

“Nói hay lắm! Là con trai thì phải thẳng thẳng một chút, không phải chỉ ba chữ thôi sao, sợ cái gì chứ.”

Không nói ra, vĩnh viễn cũng không có cơ hội.

Nói ra, vẫn còn một nửa cơ hội.

Buổi tối, Vệ Đăng đi ăn, nhưng ở trên đường gặp phải hình ảnh không muốn nhìn thấy nhất.

Tiêu Phàm cau mày tựa vào thân cây, cô gái xinh xắn đó cúi đầu, có chút lo lắng túm lấy góc áo.

Vệ Đăng tìm một gốc cây lớn núp vào, mơ hồ cũng có thể nghe được tiếng đối thoại từ bên kia truyền đến.

“Đàn anh, xin anh nghe em nói xong.”

“Lúc còn tham gia công tác ở đoàn, mỗi ngày anh đều bận rộn cùng đàn anh Diệp, em không tiện làm phiền. Hôm nay, nếu như có thể gặp lại nhau, em nhất định phải nói ra miệng, để tránh sau này lại hối hận tiếc nuối.”

“Em không dám mơ anh sẽ chấp nhận, nhưng mà, loại tâm tình này, em muốn để anh biết.”

Nữ sinh hít một hơi thật sâu, “Em rất thích anh.”

Đầu Vệ Đăng, ầm một tiếng nổ tung.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 21: Ghen Tuông Vô Lý

Phi, tôi còn chưa đi bày tỏ, cô lại dám giành trước?

Vệ Đăng liếc nhìn cô gái, đứng yên tại chỗ, nghe Tiêu Phàm nói.

“Xin lỗi, tôi đã có người để thích.”

Trong lòng đau xót, tuy rằng đã biết rõ việc này, nhưng lần thứ hai nghe chính miệng y nói, Vệ Đăng vẫn cảm thấy buồn rầu.

“Là ai vậy?” Cô gái kia hình như bị cắt tâm, lá gan cũng lớn lên, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Tiêu Phàm, “Cho dù là thua, em cũng muốn biết là thua trên tay ai.”

Tiêu Phàm nhăn mặt, “Tôi thích ai cô không cần biết, cô chỉ cần biết rằng, yêu thích của tôi đối với người đó, mãi mãi cũng không bao giờ thay đổi.”

Sau có nói gì đó, toàn bộ đều không lọt vào tai Vệ Đăng, vẫn lẫn quẩn bên tai là câu nói dứt khoát của Tiêu Phàm.

Yêu thích của tôi đối với người đó, mãi mãi cũng không bao giờ thay đổi.

Mũi có chút toan, mắt cũng cay cay, trốn phía sau cây cổ thụ nhìn Tiêu Phàm đi qua, nhìn cô gái phía xa xa ngồi xõm xuống khóc.

Nếu như người bày tỏ là mình, y cũng nói như vậy sao? Y thích Lâm Vi sâu đến nông nỗi đó sao? Khắc cốt ghi tâm, thâm nhập cốt tủy? Mãi mãi cũng không thể quên được, không buông xuống được sao?

Vệ Đằng xoa mắt, phi, tôi cũng không tin ma quỷ, làm gì có loại tình cảm nào sâu đến mức độ đó chứ, hơn nữa anh là tương tư đơn phương, Lâm Vi người ta thích là Diệp Kính Văn, bằng không, sao lại có thể trốn trong rừng hôn nhau?

Hai người bọn họ lường tình tương duyệt, Tiêu Phàm anh không nên chen chân vào, tôi ở phía sau chờ anh, sao anh lại không biết quay đầu lại nhìn tôi chứ?

Cái gì mà đại bạch lang, đại bạch si mới đúng.

Vệ Đằng một đường chửi bới, ngay cả đến nhà ăn cũng quên mất, trực tiếp về ký túc xá.

Đến tối mới phát hiện bản thân mình đói đến luống cuống, cái bụng như dán vào lưng, bên trong trống rỗng.

“Chu Ngư, đưa tớ gói mì.” Vệ Đằng hướng Chu Ngư đang xem phim lên tiếng, đối phương lại đang nhập tâm, không nghe hẳn nói.

Vệ Đằng đi ra sau hẳn, nhẹ nhàng tháo tai nghe, cúi gằm bên tai, sau đó dịu dàng nói “Anh em, mì gói.”

Chu Ngư ngây người một lát, vọt một tiếng nhảy dựng lên, điên cuồng vỗ ngực, “Phi, đừng hiện ra dọa người như thế! Lão tử đang xem phim kinh dị, âm thanh oán hận đang vang, cậu tới một câu anh em, mì gói, phi, tim gan của tớ nha...”

Vệ Đằng liếc mắt xem thường, tay trái giơ ra trước mặt hẳn, tay phải ấn trước bụng, xoa nhẹ hai cái, dùng ngôn ngữ tứ chi biểu đạt bản thân đang đói bụng đến không sánh nổi.

“Tôi lập tức đưa cho ngài, đừng có dùng ánh mắt khí phụ nhìn tớ.” Chu Ngư run run vai, xoay người lôi một cái túi lớn từ ngăn tủ ra, đỏ đỏ xanh

xanh vô cùng đồ sộ, “vị gì cũng có, cậu tự chọn đi, tớ tiếp tục.” Chu Ngư quay lại ngồi, đeo tai nghe, tắt phim kinh dị, tìm một bộ phim AV.

“Cậu cũng rỗng tuếch quá nha, xem những thứ này...” Vệ Đăng khinh thường nói.

“Này, đừng có giả vờ ngây thơ với tớ, trong ký túc xá chỉ có hai chúng ta, cùng xem đi.” Chu Ngư cười rất thoải mái, dịch môg, chỉnh full screen.

Vệ Đăng nghiêng mắt xem thử, đột nhiên đỏ bừng mặt, vội vàng bỏ đi.

Chu Ngư không hiểu gì cả, quay đầu nhìn, chỉ thấy trên màn hình, hai người đàn ông khóa thân, người chính chắn hơn chút nằm giữa trên giường, người nhỏ gầy hơn chút dựa vào người hẳn, bị ôm chặt, môi dán vào nhau, hôn đến nóng bỏng mà gợi tình.

“Phi, cái này là GV, trang web XX kia sao lại hỗn loạn như thế chứ.”

Chu Ngư mắng một lát, lại cẩn thận nhìn nhìn màn hình, không có gì đặc biệt mà? Hai người đàn ông hôn nhau thôi, không phải GV sao? Nhưng mà, sao Vệ Đăng lại đỏ mặt? Hẳn nghĩ đến đâu rồi? Lẽ nào hiểu lầm mình bảo cậu ấy xem cùng, là có ý đồ gì với cậu ấy?

Toàn thân Chu Ngư run rẩy, lông tơ dựng đứng, hít vào một hơi, đóng cửa sổ trang web, mở phim hoạt hình để ổn định tâm trạng.

Vệ Đăng nấu nước trên sân thượng, thổi khí nóng trên mặt.

Chết tiệt, vừa nãy lại nhớ đến hình ảnh cùng Tiêu Phàm hôn môi.

Lúc đó Tiêu Phàm sốt cao đến hồ đồ, nhưng mình thì rất tỉnh táo, bị hẳn ôm chặt hôn, cảm giác nóng hổi dán vào môi, cánh tay hữu lực ôm mình, mỗi lần nhớ đến, liền cảm thấy toàn thân như chìm trong lửa, cả người như bị thiêu cháy.

Hít thở sâu để bản thân bình tĩnh một chút, Vệ Đăng nhéo nhéo cổ, tự mắng bản thân, quả nhiên rất háo sắc, rất lưu manh, cư nhiên ban ngày ban mặt YY bạn học Tiêu Phàm, thật vô dụng nha, thật vô dụng.

Sáng hôm sau đến lâu thí nghiệm, thí nghiệm hóa học đặc biệt tốn thời gian, nấu nước, làm lạnh, thêm hóa chất, lại nấu, sau đó lọc, lúc giáo viên không ở đó, các học sinh làm thí nghiệm tùm lại nói chuyện phiếm.

Vệ Đăng vì tối qua tâm tình phấn khởi, mơ thấy rất nhiều chuyện linh tinh, kết quả là thiếu ngủ nghiêm trọng, đang ngồi đó mơ màng, lại nghe Chu Ngự nhẹ nhàng kêu một tiếng bên tai, câu lại hồn vía đã phiêu du của Vệ Đăng trở về.

Vệ Đăng xoa đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm, bất mãn cùng hằn ra hành lang.

Chu Ngự hạ quyết tâm như chiến sĩ sắp cắt cổ tay, vẻ mặt dứt khoát mà nói rằng, “Vệ Đăng, cậu có phải cái kia...”

“Cái nào?” Vệ Đăng bị quấy rối giấc ngủ, đương nhiên tâm tình bực bội.

“Người tối qua cậu kêu giường, a không, ý tớ nói ngủ trên giường kêu lớn, tớ nghe cậu kêu hình như cái gì Tiêu cái gì Phàm.”

Vệ Đăng nháy mắt tỉnh táo lại, vội vàng kéo Chu Ngự vào góc phòng, hung dữ trừng hăn, “Mặc kệ tớ kêu cái gì, cậu đều xem như chưa từng nghe thấy.” Nói xong lại thêm một câu: “Cơm trưa tớ mời.”

“Hắc hắc, yên tâm, tớ không phải loại người ba hoa, tớ chỉ muốn hỏi thử cậu, cậu có phải đã... phát dục rồi?”

“Phi, cậu nói lời thí gì vậy? Lão tử phát... phát cái gì?” Vệ Đăng giật mình một cái, có chút chột dạ nhìn Chu Ngự, “Hôm qua tớ, rốt cuộc đã hô cái gì vậy?”

“Eh... hay là... yi yi ya ya ng ng a a, hì hì, không thể nói rõ quá, tự cậu hiểu đi.”

“Ha ha, tối qua lão tử chỉ mộng du thôi, quên đi, không việc gì không việc gì” Vệ Đằng làm bộ như không để tâm mà phất phất tay, xa xa thấy giáo viên đi đến, lôi kéo Chu Ngự nhanh chóng về phòng thí nghiệm.

Trời ạ, hôm qua mơ thấy mình quấn chết lấy Tiêu Phàm, ôm người ta gặm, cắn miệng, cắn hầu kết, cắn xương quai xanh... Còn tiếp tục cắn xuống dưới, cuối cùng dừng chỗ nào, Vệ Đằng cũng không nhớ nổi, chắc là cũng không phải nơi tử tế gì.

Loại chuyện mất mặt này, không cần để Chu Ngự cũng khinh bỉ mình, tự mình biết, tự mình khinh bỉ, vậy là được rồi.

Nhưng Chu Ngự cũng không truy cứu nhiều, chỉ là lúc nhìn Vệ Đằng, cười đến ý vị thâm trường, nghiêm nhiên một bộ dạng “Tớ hiểu cậu mà, tớ thông cảm cậu”.

Ăn cơm trưa xong trở về ký túc xá, Chu Ngự rót ly nước lạnh cho Vệ Đằng, giúp hãm hạ hỏa, ngồi đối diện nói lời chân thành: “Việc này không có gì để mất mặt cả, phản ứng bình thường, chỉ là mộng xuân thôi mà, cậu sợ cái...”

“Đừng nói nữa, cảm ơn.” Vệ Đằng ực ực uống hết ly nước.

“Ha ha, tớ đoán cậu bị đoạn phim tối qua kích thích rồi, không ngờ cậu còn ngây thơ như vậy.”

“Lần đầu của lão tử đương nhiên là giữ cho bà xã tương lai rồi!” Vệ Đằng hùng hồn nói ra, nhớ đến Tiêu Phàm, lại cảm thấy có hơi chột dạ, “Người yêu... tương lai, ha ha.”

“Ha ha, tớ cũng nghĩ vậy.” Chu Ngự cười hì hì vỗ vai Vệ Đằng, nói tiếng thái độ tốt, sau đó bò lên giường đi ngủ trưa.

Vệ Đằng lại nằm trên giường giường mắt nhìn trần nhà, trước mắt luôn có bóng dáng khi ẩn khi hiện.

Hình ảnh ôm hôn Tiêu Phàm trong mơ, chặc chặc, đó quả thật là hương diễm vô cùng.

Tiêu Phàm cởi hết nằm trên giường, chỉ quấn cái khăn nhỏ quanh thắt lưng, bờ ngực rắn chắc, hai chân thon dài, xương quai xanh khêu gợi, làn da bóng loáng. Chặc chặc, bộ dáng nằm trên giường đặc biệt mê người, hình như cả da cũng lóe sáng, đôi mắt sâu kia nhìn mình chăm chăm, khẽ cười, đặc biệt xinh đẹp.

Nhịn không được lại lao qua, cắn miệng y, y rất phối hợp mà mở ra, đầu lưỡi vói vào, hôn mình rất dịu dàng, tay cũng lần ra phía sau nhẹ nhàng ôm thắt lưng.

Lúc cắn hầu kết y, trong cổ y phát ra những âm thanh trầm thấp, liếm liếm, y lại bắt đầu thở dốc nặng nề, làm thắt lưng người ta nổi lên một trận run rẩy.

Sau đó thế nào? Không có sau đó, đồng hồ báo thức vang lên rồi.

Xong rồi, lại bắt đầu lưu manh rồi.

Vệ Đằng dùng sức tự néo bấp đùi mình, nhắm mắt lại ép buộc bản thân đi ngủ.

Tiêu Phàm có thể ngoan ngoãn nằm đó cho mình hôn sao? Trừ phi sao hỏa đụng trúng trái đất, mặt trời đốt cháy mặt trăng!

Vệ Đăng à! Da mặt mi có dày thì cũng không cần so với tường thành nha, hơn nữa, so bề dày không đủ lại đi so chiều dài nữa sao! Mi vô dụng quá đi, lưu manh lưu đến nghiện luôn rồi!

Vệ Đăng đang trong quá trình tự phi nhõ bản thân, mơ mơ màng màng ngủ luôn, lúc tỉnh lại, nhìn thử đồng hồ, đã là 5h chiều.

Đã hoàng hôn, ánh chiều tà chiếu vào phòng, giống như mạ một lớp ánh sáng màu vàng. Ngoài cửa sổ có người đang bàn tán xem đi chơi bóng ở đâu, có tình nhân tìm nơi hẹn hò, đám học sinh đi học cả một ngày mãi mê chút giây phút thoải mái này. Trong khuôn viên trường nhất thời sống động lên.

Vệ Đăng vào nhà tắm rửa mặt, tinh thần sung mãn, muốn chăm cho bản thân ăn uống đến chán chê.

Cầm hộp cơm, ngậm nga đi thẳng đến nhà ăn, lúc qua lầu nghiên cứu sinh, vô thức nhìn vào trong, tâm tình đang tốt đẹp nháy mắt trôi sạch.

Cô gái bày tỏ với Tiêu Phàm đang ở chỗ di quản lý ký túc xá đăng ký.

“Tìm Tiêu Phàm phòng 503, vâng, trong nửa tiếng cháu sẽ đi xuống, cảm ơn dì ạ.”

Nữ sinh trang phục trắng, giày sandal, toàn thân tạo cảm giác thoải mái, mang theo nụ cười bước vào thang máy. Vệ Đăng đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu, được rồi, lão tử chính là đang ghen.

Dựa vào cái gì mà cô ta tìm Tiêu Phàm thì quang minh chính đại như thế, mình muốn tìm Tiêu Phàm thì phải nhìn thời khóa biểu của anh ta dẫn đo do dự mãi?

Vị nữ đồng chí kia, lẽ nào cô còn muốn mặt dày tỏ tình thêm lần nữa?

Vệ Đăng thở phì phì mà đứng chờ tại chỗ, không nhịn được lại nhìn đồng hồ, 10 phút, 20 phút, còn chưa xuống tới? Cô nam quả nữ làm gì chứ!  
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đột nhiên cảm thấy ánh nắng vàng rực rỡ thật chói mắt, bãi cỏ xanh mượt xung quanh cũng cảm thấy thật chướng mắt.

Phiền muộn liếc mắt, nửa giờ cũng chậm chạp trôi qua, chỉ thấy cửa thang máy mở ra, một nam một nữ sóng vai đi ra.

Nam nhi đương nhiên là đẹp trai phóng khoáng, chỉ là cau mày, vẻ mặt nghiêm nghị.

Nữ tử đỏ mặt, cúi đầu, bóng dáng của mỗi tình đầu người tinh ý sẽ nhìn ra ngay, huống chi cô ta vẫn thường kín đáo trao ánh nhìn long lanh.

Phi, lẽ nào nhanh vậy đã phát triển gian tình rồi? Tiêu Phàm cái đồ mặt gia cầm mặc áo người nhà anh ...

“Sao cậu lại ở đây?” Tiêu Phàm đột nhiên dừng bước, lên tiếng cắt đứt những suy nghĩ miên man của Vệ Đăng.

“Hắc hắc, định đến hẹn anh chơi bóng.” Vệ Đăng cười đến đặc biệt rực rỡ, vừa dứt lời liền bước qua, tay đặt trên vai Tiêu Phàm, một bộ dáng anh em tốt, ung dung mà kéo Tiêu Phàm lại một đoạn, che trước mặt, nói với cô gái: “người đẹp, có muốn đi cùng không?”

Người đẹp ngẩng đầu ngượng ngùng cười, “Cái đó...em không muốn quấy rầy các anh, chuyện hôm nay, cảm ơn đàn anh.”

“Ừm, đừng khách sáo.”

Nhìn theo người đẹp rời khỏi, lúc này Vệ Đăng mới ngượng ngùng rút tay lại, nhìn về phía Tiêu Phàm, “Cái đó... không bằng đi ăn cơm trước đã.”

“Tôi ăn rồi.” Con mắt Tiêu Phàm nhìn chăm chăm Vệ Đăng một lát, lúc này mới hỏi: “Cậu muốn đi chơi bóng?”

“Đúng vậy, lâu rồi không hoạt động, đi nha?”

“Nga, được.”

Tiêu Phàm đồng ý rất thoải mái, cũng không hỏi Vệ Đăng muốn chơi bóng gì, chỉ đi theo Vệ Đăng đến sân bóng.

Ngày trước, có rất nhiều học sinh tụ tập lại đây loạn chiến. Nhưng điều kỳ quái là, hôm nay lại không có ai.

“Hôm nay thi đấu bóng rổ.” Tiêu Phàm giải thích.

“Nga, hèn gì.” Vệ Đăng gật đầu, vào sân bóng rổ, quay đầu lại hướng Tiêu Phàm cười nói: “Vậy hai chúng ta cùng chơi nha?”

Tiêu Phàm đứng bên cạnh mỉm cười, cười đến Vệ Đăng có chút thẹn thùng, lúc này mới nhẹ giọng than thở: “Cậu muốn mượn bóng ném rổ, hay là muốn trực tiếp ném hộp cơm vào?”

Vệ Đăng sửng sốt, nhìn lại hộp cơm trong tay, có chút xấu hổ, “Ha ha, anh nói tôi đây sao sơ ý thế này, vốn là mang bóng đến, thế nào lại mang theo hộp cơm chứ...”

“Uh, đúng vậy.” Tiêu Phàm nhìn dáng vẻ hãn không biết làm sao, xé xé ra chõng chất sơ hở, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, “Cậu đi ăn cơm trước đi, tôi đi mượn bóng cho cậu.”

Chờ Tiêu Phàm đi rồi, Vệ Đăng lúc này mới thở ra một hơi thật dài.

Thật là kém đến tận cùng mà, ăn giấm chua cũng ăn thiếu trình độ như thế, tay cầm hộp cơm lại bảo là đi chơi bóng, bị người ta cười nhạo rồi! Đầu óc nóng lên rồi không biết nghĩ đến hậu quả, Vệ Đăng à, vô dụng mà!

Trong lòng Vệ Đẳng khinh bỉ bản thân một trận, hậm hực xoay người đi lấy cơm.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 22: Cùng Nhau Chơi Bóng, Cùng Nhau Uống Rượu

Ăn xong bát mì sợi, Vệ Đăng nhanh chóng trở về ký túc xá, nhân tiện thay giày sandal, mang giày chơi bóng màu trắng, sau đó nhìn đầu tóc mình trong gương rồi mới vội vội vàng vàng ra ngoài, cũng không để ý Chu Ngự âm hiểm mỉm cười thú vị ở phía sau lưng.

Tới sân bóng, Tiêu Phàm quả nhiên đang đợi ở đó.

Dáng người cao ráo, nụ cười nhàn nhạt, quả bóng rõ xoay tròn trong tay, ở phía sau là bầu trời hoàng hôn nhuộm đỏ.

Có vài hình ảnh, tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng đủ khiến người ta nhớ thật lâu.

Vệ Đăng ngơ ngác ngược nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cô độc như thế, Tiêu Phàm kiêu ngạo, Tiêu Phàm tao nhã, Tiêu Phàm phóng khoáng, Tiêu Phàm thiên hạ độc nhất vô nhị.

Có thể y từng điên cuồng, từng kiêu ngạo, từng khinh thường thiên hạ xem trời bằng vung, nhưng bây giờ, chỉ còn lại sự tịch mịch dày đặc.

Người như y vậy, bên cạnh hẳn là phải có người làm bạn mới đúng.

Vệ Đăng da mặt dày lập tức chạy qua làm bạn, đứng bên cạnh Tiêu Phàm, cười hỏi: “Anh có biết chơi bóng không?”

“Hắc hắc, vậy anh công tôi thủ nha, hay là tôi công...” nói phân nửa cảm thấy bất thường, lập tức chữa lại, “Luyện thử ném rổ đi.”

Tiêu Phàm cười khẽ gật đầu, giao bóng cho hẳn.

Vệ Đằng nhận bóng, xoay người làm một động tác ném rổ thật đẹp, cánh tay xinh đẹp giơ lên, vẻ mặt tự tin như đã dự liệu trước.

Đáng tiếc... bóng lệch.

“Phi, cầu vận không tốt.”

Nói xong lại tiến lên nhặt bóng, đứng trước rổ, tiếp tục làm một động tác ném bóng thật xuất sắc.

Đây chính là động tác đã luyện qua vô số lần nha, nháy mắt xinh đẹp bùng phát nha, nhưng mà bóng à, mi thật không biết nể mặt mà... nhìn thấy Tiêu Phàm, chủ nhân ta đây chột dạ, mi cũng chột dạ hay sao?

Tiêu Phàm buồn cười mà nhìn hăn vọt trên nhảy dưới, về sau không thèm để ý hình tượng nữa mà ném loạn cào cào, đáng tiếc quả bóng lại không chịu vào, cứ sượt vành rổ bay ra.

Vệ Đằng nhưng vẫn không buông tha, ném rổ nhiều góc độ, nhiều phương hướng, những tư thế kỳ quái, động tác khoa trương, để cho Tiêu Phàm xem đủ.

Hăn đúng là bướng bỉnh, ném không vào càng phải ném, loại người chưa đến Hoàng Hà thì chưa từ bỏ ý định, nên nói hăn quá dũng cảm hay là quá cố chấp.

Tiêu Phàm tiến lên nhận lấy quả bóng trong tay Vệ Đằng, đứng đối diện bản rổ, nhẹ nhàng nhón chân, “ba”, quả bóng ba phân xinh đẹp.

“Anh ném rất hay.” Vệ Đằng kinh ngạc thán phục, “Trước đây anh ở trong đội bóng rổ sao?”

“Cấp một trung học từng chơi vài tháng, sau đó cũng không luyện nữa.”

Vệ Đằng nghĩ thầm, lúc Tiêu Phàm chơi bóng nhất định là rất có khí thế, nhưng sao lại không chơi nữa?

“Lúc học cấp hai trung học, chuyển sang trung học Nhân Xuyên, không thích đội bóng bên đó.”

À, trung học Nhân Xuyên, nghe nói tính cách người xuất thân từ trường đó có chút quái dị, hình như Lâm Vi và Diệp Kính Văn, cấp hai trung học đều ở trường này.

“Khi đó cố đuổi theo thành tích, không có thời gian chơi bóng.”

Thật là học sinh ngoan, mới lớp 10 đã bắt đầu lo cố gắng học tập, nào giống mình, lúc đi học còn cố gắng chơi đùa.

“Lớp mười lúc còn chưa chia ra ban tự nhiên hay xã hội, thứ hạng đều gom lại xét chung, tôi không chịu thua, mỗi lần đều muốn cầm hạng nhất.”

Vệ Đằng cảm thấy có gì là lạ, há mồm định nói chuyện, nhưng lại bị Tiêu Phàm cắt đứt.

“Đáng tiếc, lần nào tôi cũng kém Lâm Vi kia vài phần.”

“Tên tôi, lần nào cũng xếp sau tên hắn.”

Tiêu Phàm cười khẽ, “ba” một tiếng, quả bóng ba phân đã lọt vào rổ.

Tiêu Phàm vừa nói vừa thuần thục ném bóng vào rổ, mỗi câu nói xong, bóng lại vào rổ một lần.

Thanh âm rất thấp, một lần lại một lần, giống như đang điều chỉnh hô hấp, Vệ Đằng hiểu rõ, chẳng qua y đang đè nén tâm tình.

Rặng mây đỏ phía chân trời dần dần trốn đi, ánh đèn đường nơi sân bóng lục tục sáng lên.

Tiêu Phàm ở nguyên tại chỗ mà trình diễn động tác ném rổ, Vệ Đăng vẫn đứng bên cạnh, một câu cũng không nói, trong lòng lại là đau nhói từng cơn.

Y vừa nhắc đến Lâm Vi, người ngang hàng xứng để y theo đuổi, tính cách lại hoàn toàn không giống, kẻ mà y yêu thích nhiều năm, nhưng đến giờ cũng không muốn bày tỏ.

Những năm tháng thanh xuân Tiêu Phàm đã đi qua, ký ức nhiều năm như vậy, đều giữ lại hình bóng của Lâm Vi.

Còn mình? Trống rỗng trong ký ức hơn 20 năm của Tiêu Phàm, chuyển đi 4 ngày ngắn ngủi, sự trùng hợp không thể tưởng tượng, gặp gỡ mong manh.

Trong mắt Lâm Vi đến giờ cũng không có Tiêu Phàm, nhưng khiến y thích đến hết lòng hết dạ, lặng lẽ yêu mến suốt bao năm.

Còn mình thì sao? Một lòng một dạ đối tốt với y, cả ngày vây quanh y, nhưng đến giờ y cũng không quay đầu lại nhìn mình.

Tình yêu vốn là không công bằng.

Vệ Đăng chỉ cảm thấy, trong bất chợt, ánh mắt có chút chua xót. Tiêu Phàm cái tên ngốc này, nếu anh quay đầu lại, anh sẽ phát hiện có người đáng để anh trân trọng hơn đứng ở đó mà!

Người đó dù không tài giỏi như Lâm Vi, nhưng hẳn sẽ hết lòng hết dạ đối tốt với anh, chắc chắn tốt hơn Lâm Vi cả ngàn lần, gấp một vạn lần!

“Sao lại lại không nói gì?” Tiêu Phàm dừng động tác, nhìn phía Vệ Đăng.

Vệ Đăng nhẹ nhàng đi tới, cầm lấy quả bóng trong tay y, vòng qua người y, nhanh nhẹn ba bước lên lưới, cuối cùng vào giữa rổ một cách đẹp mắt.

Nhật bóng về vổ vổ, quay đầu lại cười một tiếng, “Có lúc, thượng đế đóng cánh cửa của anh, sẽ mở cho anh cánh cửa sổ, phong cảnh ngoài cửa sổ cũng không tệ đâu, hà tất nhất định khoan lỗ sừng trâu chứ?”

Tiêu Phàm đường nhiên biết ý Vệ Đăng, cười cười, không nói gì.

Vệ Đăng thấy Tiêu Phàm không có phản ứng, cảm thấy bản thân đột nhiên nổi máu văn nghệ như vậy đúng là không quen, vì vậy lúng túng sờ ót, ho khan một tiếng, “Anh định đi đâu nào?”

“Đi thư viện mượn sách.”

“Hắc, thật là trùng hợp, tôi cũng định đến thư viện mượn sách.”

“Vậy cùng đi thôi.”

Hai người còn bóng, sóng vai hướng đến thư viện.

Lúc này đã là 8h, bắt đầu thời gian tự học buổi tối, học sinh nghiêm túc tụm hai ba người cùng đến thư viện, dọc đường đi người nối nhau không dứt, Tiêu Phàm và Vệ Đăng cũng đi giữa dòng người, những học sinh đi sát qua họ thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại nhìn.

Hai người đàn ông mà đi gần vậy, quả thật có điểm kỳ quái, Vệ Đăng suy nghĩ một chút, vẫn là hơi nhích ra xa, cùng Tiêu Phàm giữ khoảng cách 1 thước vai.

Ở gần vậy mà cũng không đoán ra tâm tư y được.

Thật không hiểu sao mình lại đi thích người phức tạp như vậy? Tâm địa hắc gian xảo, trong bụng uốn lượn nhiều vòng như vậy, uốn đến người ta

choáng đầu hoa mắt, nào giống như mình, ruột thẳng đơn giản sáng khoái.

Có lẽ là vì bổ sung? Bởi vì bạn bè từ nhỏ đến lớn bên cạnh đều là dạng đơn giản, nên mới thích Tiêu Phàm phức tạp đến để trung hòa một chút?

Vệ Đằng nghĩ không ra, liền không nghiên cứu thêm nữa, dù sao thích cũng thích rồi, còn quan tâm tại sao.

Lão tử thích thì chính là thích, thích sẽ phải theo đuổi, chỉ sợ đụng trúng lỗ mũi hôi cũng phải theo đuổi, đây mới chính là yêu thích, như vậy mới không nuối tiếc nha.

Đáng tiếc, người trước mặt lại là tường đồng vách sắt, đụng một cái không phản ứng, đụng hai cái, nhức đầu.

Chỉ có thể từ từ chà sát, dùng nghị lực nước chảy đá mòn ra.

Hai người quét thẻ vào thư viện, Tiêu Phàm đi đến chỗ tuần tra, rất lễ phép: “Xin hỏi, ‘Tự do pháp luật hạ’ của Đan Ninh được trả chưa?”

“Vẫn chưa có, mượn sạch rồi.”

“Cảm ơn.”

“Vậy quyển ‘Bài văn cuối cùng’ có ở thư viện không?”

“Lầu 11, hàng D5.”

Vệ Đằng đứng cạnh chờ Tiêu Phàm, chờ y tra sách xong, lại cùng y lên lầu tìm, ở phía sau làm kẻ theo đuổi.

“Cậu không phải cũng muốn mượn sách sao?” Lúc thang máy hạ xuống, Tiêu Phàm đột nhiên hỏi.

“A a, đúng vậy.” Vệ Đăng cười hì hì vào phòng đọc lâu một mò tìm giữa một đống tạp chí.

“Đói chưa? Cùng ăn chút gì đi.” Lời đề nghị của Tiêu Phàm, Vệ Đăng đương nhiên là câu còn không được, vội vàng theo đến phòng ăn gần đó.

Nhân viên phục vụ hướng về phía hai người cười thật ngọt ngào, “Hôm nay thứ sáu, miễn phí tặng bia, hai người có muốn dùng một chút không?”

Vệ Đăng vừa nghe miễn phí liền lập tức kích động: “Tốt lắm, có hạn chế không? Tôi lấy 4 chai trước.”

“Được.”

Vệ Đăng vẫn đang kích động, “Tốt như vậy, lại đưa bia miễn phí à?”

“Cậu chưa từng đến đây sao?” Tiêu Phàm có hơi thắc mắc, phần lớn nam sinh đại học T đều biết chỗ này mà, nhà ăn mới mở, vì muốn thu hút khách, thứ tư nửa giá, thứ 6 miễn phí bia, chủ nhật còn có tặng bánh ngọt.

“Hì hì, lần đầu tiên tôi đến.”

“Nga” Tiêu Phàm cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu, “Tửu lượng cậu thế nào?”

“Đừng nói, tửu lượng tôi thật không tệ, cấp 2 trung học còn theo bạn bè thân thiết cùng đi ngâm rượu, không ai chuốc say được tôi hết.” Vệ Đăng khí khái nói, mắt nhìn thử Tiêu Phàm, thấy y đổi chuyện mình đi làm thiếu niên rượu chè bất lương không có phản ứng lớn lắm, lúc này mới yên lòng lại.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đem bia đến, Vệ Đăng hiển nhiên kinh nghiệm lâu lổng phong phú, dùng chìa khóa cũng có thể làm đồ khai bia.

Cầm ly bắt đầu rót không chút khách sáo, rót đến đầy tràn lại đẩy qua cho Tiêu Phàm.

“Anh rất ít uống mấy thứ này nhỉ?” Người như Tiêu Phàm chắc chỉ uống mấy thứ rượu danh tiếng, loại bia dành cho bình dân thế này chắc y rất khinh thường? Bất quá, hôm nay không nói hai lời đã ngửa đầu uống vào, chẳng lẽ mình đối với y rất đặc biệt cho nên y mới chiều ý mình?

Quả là tự kỷ.

Vệ Đằng nhắm mắt lại, đem ly lớn uống một hơi cạn sạch, lại vội vàng rót đầy, tiếp tục uống.

Hai người trò chuyện câu có câu không, loáng cái, mấy ly bia đã tổng xuống bụng, sắc mặt Vệ Đằng dần dần đỏ lên.

“Say rồi?”

“Không có đâu, con người tôi, mỗi lần uống rượu mặt đặc biệt hồng, nhưng thật ra nha, không có dễ say như vậy.”

Tiêu Phàm cười cười, tùy Vệ Đằng xem bia như nước mà uống.

Vệ Đằng đã uống được mấy chai, đang nghĩ xem có nên về hay không, Tiêu Phàm lại đột nhiên lấy di động ra gọi điện thoại.

Vệ Đằng cũng không để ý, đến tận lúc nghe được cái tên toát ra từ miệng Tiêu Phàm.

“Kính Văn, là tớ.”

Sau lưng cứng đờ, Vệ Đằng vội vàng cúi đầu rót một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Sinh nhật vui vẻ nha.”

Lúc lơ đãng nhìn thấy kim trên đồng hồ chỉ rặng sáng 0h, Vệ Đăng cảm thấy một ly rượu xuống bụng, toàn thân lạnh băng.

“Tớ là gọi điện thoại đường dài quốc tế đặc biệt chúc mừng sinh nhật cậu đấy, cậu cũng không thèm cảm ơn tớ một tiếng? A a... tớ quên thời gian khác nhau, cậu đang ngủ trưa à? Ừm, thủ tục tạm nghỉ xong cả rồi, còn phân đoạn cuối, cần phụ huynh ký tên.”

Vệ Đăng lại rót ly rượu, cúi đầu từ từ uống, không nhìn thấy lúc Tiêu Phàm gọi điện thoại, luôn ném ánh mắt phức tạp về phía hẵn.

“Muốn tớ giúp sao? Gọi tớ cha đi, tớ giúp cậu ký.”

“Mặc dù bên giáo vụ không nhận ra bút tích của ba cậu, nhưng tớ cảm thấy phải giả mạo làm ba cậu ký tên có chút là lạ, tớ phải viết, con trai Diệp Kính Văn thế nào?”

“A a.. tớ không có trêu cậu đâu nha.”

“Giọng nói bị sao vậy? Cảm à? Cậu đấy, Cơ thể mình lại không chăm cho tốt, còn nói khoác muốn làm bác sĩ ngoại khoa? Ở Mỹ ít ăn thịt bò sống thôi, dạ dày cậu không tiêu hóa nổi mấy thứ đó, nhà cậu có tiền vậy, tìm một tiệm thức ăn Trung Hoa còn không đơn giản sao?”

“Ừm, vậy tớ treo máy trước, chờ cậu về rồi lại trò chuyện.”

Vệ Đăng vẫn đang buồn bực giữa đầu uống rượu, Tiêu Phàm cúp điện thoại, di động lập tức nhận được tin nhắn, người gửi là Kính Văn.

“Tiêu Phàm, cậu đang làm gì vậy? Da thịt tớ tê dại đến sắp học máu rồi này.”

“Xin lỗi, lợi dụng cậu một chút.”

“Được rồi, tùy ý cậu lợi dụng. Ba tờ ký xong rồi, mai gửi qua cho cậu, đại ân không lời nào cảm ơn hết được.”

“Không cần khách sáo với tớ.”

“Cậu có phải gặp chuyện gì khó khăn không? Lại lôi tớ ra làm bia đỡ đạn?”

“Không tính là khó khăn, chẳng qua, gặp phải một tên ngốc, không muốn tổn thương cậu ấy quá sâu, đành khiến cậu ấy rời khỏi tớ trước khi bị thương.”

“Tên ngốc thích cậu?”

“Có lúc không hiểu rõ suy nghĩ ngu xuẩn của cậu, không ở bên nhau làm sao biết chắc sẽ bị tổn thương? Đừng bảo với tớ cậu cũng muốn làm kẻ hèn nhát.”

“Không bắt đầu, luôn tốt hơn so bắt đầu nhưng kết thúc âm đạm. Sau khi ở bên nhau rồi chia tay, tổn thương nghiêm trọng hơn, điều này cậu hiểu rõ hơn tớ mà.?”

“Nhưng tớ không hối hận.”

“Tớ không muốn khiến cậu ấy hối hận.”

“Cứ theo ý cậu đi, lúc khóc thì đừng đến tìm tớ.”

“Như nhau như nhau.”

Tiêu Phàm cười cúi đầu gửi tin, Vệ Đằng vẫn đang uống rượu, một ly lại một ly, dạ dày càng lúc càng nóng rực, khó chịu như bị lửa thiêu, nhưng trong lòng càng lúc càng lạnh như băng.

Giống như đem người ném vào hầm băng, tựa như trong cơ thể bị nhét vào từng tảng băng.

Lạnh thấu xương.

P/S: ban đầu là bia, nhưng mấy đoạn sau từ lúc Tiêu Phàm lấy điện thoại ra gọi thì trở thành rượu, không biết rượu mang ra lúc nào >”<.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 23: Say Rượu Nói Lời Thật, Bất Lợi Ngay Trước Mắt

Nhìn Vệ Đăng vẫn cúi đầu uống rượu trước mặt, mặt hấn đỏ bừng bừng, Tiêu Phàm chợt đến một trận đau lòng.

Cậu ấy nhất định không biết vừa rồi chỉ là diễn trò, cậu ấy nhất định tin rằng mình quan tâm nhiều đến Diệp Kính Văn.

Tận sâu trong tim có một giọng nói đang kêu gào, cậu ấy đơn thuần như vậy, mi không nên lừa cậu ấy như thế, tổn thương cậu ấy, không nên đối xử với cậu ấy như vậy!

Nhưng lý trí tự nói với bản thân, rất nhiều chuyện phải khoái đao trầm loạn tê liệt.

Tình cảm của Vệ Đăng đối với mình đặt rõ ràng trên mặt, không thể trở mặt nhìn cậu ta càng lún càng sâu, như vậy đối với cậu ta lại càng tàn nhẫn.

Lại tiếp tục, hấn sẽ đau khổ hơn.

Không muốn trực tiếp cự tuyệt hấn khiến hấn khó xử, cho nên lần nữa ở cạnh chọc sườn, tỏ rõ lập trường của mình.

Nhưng Vệ Đăng lại sống chết không buông, người này, cố chấp khiến người ta bất đắc dĩ lại đau lòng.

Hy vọng hấn có thể hiểu nỗi khổ tâm của mình, có thể thừa dịp còn sớm buông tha, đối với hai người đều tốt.

“Tiêu Phàm... anh cùng Diệp Kính Văn... quan hệ tốt lắm à?” Vệ Đăng vẫn cúi đầu, âm thanh nhẹ nhàng khiến người ta đau lòng.

“Đúng vậy, quan hệ của tôi với cậu ấy rất tốt, lời đồn về Hắc Bạch song lang cậu cũng từng nghe qua mà? Bối cảnh gia đình chúng tôi rất giống nhau, đều là làm kinh doanh, phương thức bồi dưỡng của người nhà với chúng tôi cũng rất gần, ngay cả tuổi thơ cũng đều giống đến khác thường. Chúng tôi là cùng loại người, cho nên, đề tài chung rất nhiều, lúc ở cạnh nhau nói chuyện phiếm rất hợp.” Hiếm khi một hơi nói nhiều như thế, nhưng lại về Diệp Kính Văn, Vệ Đăng, cậu hiểu ý tôi không? Tiêu Phàm vừa nói vừa nhìn Vệ Đăng, chỉ thấy hắn vẫn cúi đầu, cũng không có phản ứng gì quá lớn.

“Nga”

Vệ Đăng miễn cưỡng ứng một tiếng, đè nén sự chua xót trong mắt, tiếp tục rót ly rượu, giả vờ như chẳng để tâm mà uống tiếp.

Đúng vậy, các anh là người cùng thế giới, đều có thẩm mỹ cao như nhau, tao nhã như nhau, gia thế mạnh như nhau, hoàn cảnh sống như nhau. Các anh ở cạnh nhau tán gẫu rất vui cũng bình thường, nào giống tôi, ở trước mặt anh cũng không biết nói gì cho phải, những điều tôi nói sợ anh không có hứng thú, sợ anh cảm thấy thô tục, anh lại không thèm nói gì với tôi.

Sinh nhật hẳn anh canh chuẩn thời gian, đúng 0h sáng, đặc biệt gọi điện thoại đường dài quốc tế chúc mừng, còn tôi? Xem là thứ gì?

Đối tượng bầu bạn lúc anh nhàm chán, lúc anh đau khổ buồn bực, như thế thôi sao?

“Tiêu Phàm, không còn sớm nữa, về thôi. Hôm nay uống rượu thật sảng khoái, a a.” Mặt Vệ Đăng đỏ đến dọa người, lúc đứng dậy cũng lão đảo muốn ngã.

“Cậu say rồi?” Tiêu Phàm vội vàng đỡ hắn, Vệ Đăng toàn thân vô lực, tựa vào ngực Tiêu Phàm cười khúc khích.

“Say cái thứ á, lão tử nhiều năm như vậy còn chưa từng say, ha ha ha, hôm nay uống mới mấy ly liền say sao? Anh coi thường tôi quá nha...”

Tiêu Phàm liếc nhìn đồng chai bia rải rác trên bàn, tìm nhân viên phục vụ tính tiền, sau đó đỡ Vệ Đăng ra cửa.

Gió lạnh thổi, Vệ Đăng tựa hồ như càng mơ mơ màng màng, bước đi lảo đảo, Tiêu Phàm buộc lòng phải giữ cố định hãnh trong ngực, từ từ đi.

“Hi hi, trong lòng tôi khó chịu, anh nói xem sao lại khó chịu như vậy chứ...”

“Giống như bị kim châm vậy, nga không, là bị kiến cắn, hắc hắc, kiến cắn toàn thân.”

“Tôi việc gì muốn làm tình làm tội bản thân chứ, anh nói xem, có phải anh cảm thấy tôi đặc biệt dễ bị bắt nạt, ha ha, tôi cũng cảm thấy bản thân đặc biệt giống trái hồng (\*), kỳ thực tôi cũng hiểu, tôi đây a, chính là rất dễ bị ăn hiếp...”

Vệ Đăng quả thật đã say rồi, đôi mắt mê man, bước chân không vững, miệng nói lung tung.

Tiêu Phàm để cho hãnh tựa cả vào ngực mình, hãnh còn không nhúc nhích, cảm giác giống như đang kéo một cái xác.

“Nôn...”

Vệ Đăng đột nhiên đẩy Tiêu Phàm ra, bám được một gốc cây lại bắt đầu nôn, nôn đến kinh thiên động địa, phun toàn bộ cơm tối ra hết.

Tiêu Phàm bước lên, vỗ nhẹ lưng hãnh, “Không sao chứ?”

“Nôn... không sao, tôi đã nói với anh, tôi không thể nào say mà, ha ha, chưa từng biết say...”

“Nôn...”

Phun thật lâu, đến tiếng nôn cuối cùng, cảm giác tê tâm liệt phế, giống như cả dạ dày cũng đã nôn ra.

Tiêu Phàm đứng sau lưng hắn, nhìn Vệ Đăng nôn đến thê thảm như vậy, trong lòng cũng bị co rút.

Không dễ dàng nôn xong, lúc này Vệ Đăng mới an tĩnh lại, mềm oặt mà tựa vào ngực Tiêu Phàm, nhắm mắt không nói lời nào.

Tiêu Phàm lấy khăn giấy ra lau khóe miệng hắn, đỡ hắn, hắn lại không đi, đành phải bế hắn lên.

Thật gầy.

Là do dạ dày không khỏe à? Thấy bình thường hắn ăn nhiều như vậy, cũng không dày thịt, ôm vào lòng thật nhẹ.

Hắn ngủ rất an tĩnh, nhưng không an ổn, lông mi thật dài run lên, không biết là mơ đến cái gì, khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng, miệng khép mở hô hấp, mang theo hơi rệu rỗng.

Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ, không bằng cứ như vậy mà ôm hắn thật tốt, chuyện gì cũng không suy tính nữa, lòng mình hãy để hắn lấp đầy, đây chẳng phải là điều hắn muốn sao?

Rất nhanh, lý trí lại đè ép loại suy nghĩ này xuống.

Tiêu Phàm biết, bản thân hiện tại, những thứ tình cảm ngổn ngang đối với Lâm Vi và Diệp Kính Văn còn chưa có biện pháp dứt bỏ, dạng này mà tiếp nhận Vệ Đăng, chỉ là loại lừa gạt, lừa gạt hắn, lừa gạt chính mình, cuối cùng lưỡng bại câu thương.

Không yêu hắn nhưng lại tiếp nhận hắn, đối với hắn cũng không công bằng, cũng là không tôn trọng tình cảm của hắn.

Cho nên...

Vẫn là nhân lúc còn sớm mà kết thúc đi, để hắn chết tâm, để hắn tìm người thực sự đáng giá hắn yêu.

Lúc đến lâu nghiên cứu sinh đã gần 1h, ký túc xá của Vệ Đăng đã sớm cấm cửa, Tiêu Phàm cũng không muốn ôm Vệ Đăng say đến mơ hồ như vậy về ký túc xá, đành nói với dì quản lý một tiếng, bế về phòng mình.

Vệ Đăng bị thả lên salon liền tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn thấy Tiêu Phàm nghiêng ngả ngay trước mắt, liền bắt đầu cười khúc khích.

“Tôi tắm cho cậu trước, được không?” Tiêu Phàm không phát hiện giọng nói của bản thân dịu dàng cứ như dĩ tình nhân.

“Nhức đầu, hắc hắc, tắm đi ...”

Vệ Đăng còn chưa tỉnh táo, lời nói vẫn còn lẫn lộn, Tiêu Phàm ôm hắn đến phòng tắm, nhẹ nhàng cởi lớp quần áo bị hắn nôn mưa khắp nơi, kể cả quần áo chính mình, cùng bỏ vào máy giặt.

Nhanh chóng cởi lớp quần áo cuối cùng, thân thể trần truồng của Vệ Đăng, làn da trắng mịn dưới ánh đèn đặc biệt xinh đẹp, lúc bế hắn vào bồn tắm, tay chạm vào da thịt, trơn tuột ấm áp.

“Cậu đừng lộn xộn, tôi giúp cậu tắm.”

Vệ Đăng cũng biết nghe lời, híp mắt nhìn Tiêu Phàm, ngoan ngoãn nằm trong bồn tắm, để Tiêu Phàm tắm cho.

Bởi vì say rượu, toàn thân Vệ Đăng đều hồng, đôi mắt mê man, đôi môi khê mở, rất là đáng yêu mê người.

Chẳng qua tâm tư Tiêu Phàm cũng không đặt trên thân thể hần, đối với hần cũng không có phần ham muốn gì không nên, nhìn hần trần truồng, chẳng qua là kinh ngạc ngưỡng mộ.

Mặc dù gầy nhưng không có khó coi chút nào, ngược lại rất có dáng vóc.

Xương quai xanh tinh tế, đầu vú đỏ thắm, cái bụng bằng phẳng, mông vênh, đôi chân thon dài, tổ hợp lại, vóc dáng này thật có lực hấp dẫn.

Tiêu Phàm cười cười, mặt không đỏ, tim không đập mà thay Vệ Đăng tắm rửa, cả chỗ kín cũng tắm giúp, sau đó dùng khăn tắm thật to bọc lại, thả về phòng ngủ.

Vừa định tự về phòng tắm, tay bị kéo lại.

Tiêu Phàm quay đầu lại, thấy Vệ Đăng trừng mắt nhìn mình chăm chăm.

“Sao vậy?” Tiêu Phàm bước qua, dịu dàng hỏi.

Không ngờ, một giây sau, đôi môi nóng bỏng liền dán lên.

“Tiêu Phàm, ha ha, trốn không thoát, lần này tóm được anh rồi.” Vệ Đăng cho rằng mình đang mơ, ôm lấy Tiêu Phàm mãnh liệt hôn.

Tiêu Phàm định đẩy hần ra, lại bị một câu nói của hần làm chấn động.

“Tôi rất thích anh, thật thích anh.”

Toàn thân Tiêu Phàm cứng ngắt mặc hần ôm gặm, Vệ Đăng nhẹ nhàng thở dốc, ánh mắt cũng bắt đầu ướt át.

“Hôn hôn tôi đi, đến đây, hôn một chút.” Vệ Đăng cười hì hì, đôi môi lại lần nữa dán lên, rõ ràng là người không có chút kinh nghiệm nào, chỉ đem

đôi môi dán lại, nhưng không biết bước kế tiếp phải làm như thế nào, chỉ là áp vào người kia cọ tới cọ lui.

“Hôn tôi.” Hai tay Vệ Đăng nhẹ nhàng vòng qua chạm đầu Tiêu Phàm, ánh mắt cũng cười đến uốn cong lên.

Tiêu Phàm thở dài, ôm thắt lưng Vệ Đăng, nâng môi lên, Vệ Đăng rất chủ động mở miệng, đầu lưỡi Tiêu Phàm nhẹ nhàng tiến vào dò xét, dịu dàng cuốn lấy đầu lưỡi đang chạy tán loạn của Vệ Đăng, đảo quanh nút vào [thật sự khóc không ra nước mắt ;\_;

Nụ hôn dịu dàng khiến cho đôi mắt Vệ Đăng lại càng thêm say mê, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra những tiếng ngô ngô.

Nụ hôn nồng nàn kéo dài thật lâu, hô hấp hai người đều có chút rối loạn, lúc này Tiêu Phàm mới buông Vệ Đăng ra, hôn nhẹ chóp mũi hần.

Có lẽ mình cũng đã uống nhiều quá, thậm chí có chút mất kiểm soát.

Cái hôn này, xem như là cho một bức tranh, một con số giữa hai chúng ta đi. [không hiểu gì luôn]

“Tiêu Phàm?”

“Là tôi.”

“Tôi thích anh, thật ra thì anh cũng biết mà, a a...” Vệ Đăng nín tay Tiêu Phàm thấp giọng líu ríu, Con người tôi mặc dù có hơi thẳng tính, nhưng tôi không ngu ngốc, tôi biết anh đang đùa bỡn tôi, những con người như các anh tâm tư quá phức tạp, nói yêu đương lại tính kế tính tới tính lui, có một không vậy...”

“Ôi, thích anh nha, lão tử chấp nhận khó khăn rồi, ha ha.”

Vệ Đăng thoải mái cười to, cười xong lại đột nhiên im lặng, nhanh chóng hô hấp đều đều tiến vào mộng đẹp.

Vệ Đăng say rượu, thật ra thì vẫn rất đáng yêu.

Tiêu Phàm ngồi bên giường, cúi người nhẹ nhàng ôm Vệ Đăng vào lòng, ghé vào lỗ tai hắn dịu dàng nói, “Trước khi tôi còn chưa quên quá khứ, tôi sẽ không tiếp nhận cậu, đó là sỉ nhục cậu, tôi không muốn đùa bỡn tình cảm của cậu, tôi tôn trọng cậu, cậu hiểu không? Có hiểu không?”

Nhìn Vệ Đăng đang ngủ say, Tiêu Phàm lại giơ tay khẽ vuốt đầu Vệ Đăng, làm đầu tóc bị nhàu đến rối tung, “Đầu óc này của cậu, đúng là không hiểu điểm mấu chốt mà.”

Sáng hôm sau, Vệ Đăng tỉnh dậy rất sớm, đem mềm mại, chần ấm áp, chắc chắn không phải cái ổ heo của mình.

Bên cạnh còn có người, hơi thở kia tuyệt đối là Tiêu Phàm.

Nhéo bấp đùi một chút, đau, tuyệt đối không phải mơ.

Không phải mơ à, nhưng thực tế làm sao đáng sợ như thế được? Nhưng làm gì mà thân thể trần truồng? Ngay cả quần lót cũng không mặc? Giơ tay qua sờ sờ, Tiêu Phàm thật giống như cũng... trống không.

Trời ạ... có phải là sau khi say rượu mất lý trí, đem Tiêu Phàm làm gì đó?

Vệ Đăng giật mình nhanh chóng đứng lên khỏi giường.

“A ha, Tiêu Phàm, dậy rồi.”

Thật ra Tiêu Phàm đã tỉnh dậy từ sớm, bị Vệ Đăng gọi, liền ngồi dậy, “Cậu tỉnh lại thật sớm a.”

“A a... tối hôm qua, cái gì đó, tôi hình như đã uống rượu say?”

“Ừm, tôi bế... tôi dìu cậu trở về.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cậu liền ngủ.”

“A, cảm ơn.” Vệ Đăng nắm năm mái tóc bù xù, thở phào nhẹ nhõm, may là không làm chuyện gì thiên lý khó dung, cùng Tiêu Phàm thân thiết hôn, chắc là lại nằm mơ.

Tốt quá đi Vệ Đăng, khi mi say không làm chuyện hạ lưu, bằng không, vạn nhất làm gì Tiêu Phàm, đây chính là nhân thần cộng phần.

Giương mắt nhìn thử, bờ ngực vững chắc của Tiêu Phàm ngay trước mắt lay động, Vệ Đăng cúi đầu, thật là lo lắng thái quá, mình nặng mấy lượng chứ, có thể làm gì được y?

Đùa à, một cước của hãn cũng đủ đá chết mình rồi.

Vệ Đăng vừa định vén chăn lên để xuống giường, đột nhiên ý thức được mình đang hoàn toàn khóa thân, vội vàng rút về.

Tiêu Phàm nhìn thấy, chỉ nhẹ nhàng mím cười, “Cậu uống rượu say nôn bần hết quần áo, cả quần áo của tôi, tôi đều giúp cậu giặt sạch.”

“A... vậy quần lót...” Hỏi xong liền cảm thấy muốn tự rút miệng ra, phi, Vệ Đăng người là tên ngu ngốc, sao lại đi hỏi loại đề tài nhạy cảm này.

“Nhét vào máy giặt chung, không ngại chứ?”

“Ha ha, không sao không sao... vậy tắm...” Phi, lại bắt đầu hỏi bậy, bắt quá, đây là vấn đề mình khẩn cấp muốn biết.

“Tôi giúp cậu tắm.”

Mặt Vệ Đẳng có hơi nóng lên, vội vã cười hắc hắc hai tiếng, “Chuyện đó cảm ơn nha.”

Tiêu Phàm ừ ừ ứng tiếng, kéo chăn xuống giường, Vệ Đẳng thấy hăn mặc quần cụt, tự dừng cảm thấy một trận mất mát không nguyên do.

Bất quá, hôm qua Tiêu Phàm giúp mình tắm ôi, thật khiến người ta kích động. Nhưng mà... hăn thấy mình khỏa thân cũng không có phản ứng, có phải cũng chứng minh y không có ý gì với mình không? Hay là thân thể này đối với y không có sức hấp dẫn.

Vệ Đẳng suy nghĩ như đưa đám, nhưng trong mơ mơ màng màng có một đoạn ký ức kỳ quái, giống như hăn nhẹ nhàng ôm mình nói gì đó, giọng nói dịu dàng, tựa như một loại chú ngữ.

Có lẽ, vẫn còn cơ hội, không thử thì làm sao biết.

(\*) cái từ trong bản gốc là mềm thị tử, tìm ảnh trên google ra trái hồng, thực ra ý nghĩa của nó là người nhìn bề ngoài rất mạnh mẽ nhưng kỳ thực lại rất yếu ớt, ngấm lại cũng rất giống trái hồng nên cứ vậy đi.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 24: Đại Bạch Lang Tâm Ngoan Thủ Lạt

Buổi tối, một mình tắm trong ký túc xá, dội nước, trong đầu đột nhiên vọt ra hình ảnh Tiêu Phàm ôm hân, rửa móng cho hân, nháy mắt, Vệ Đăng như bị điện giật, toàn thân run rẩy từng cơn.

Không nhớ rõ vẻ mặt Tiêu Phàm, nhưng động tác của y thật dịu dàng, mặt dù hơi giống như giật chần bông.

Nhớ đến cô gái tỏ tình với Tiêu Phàm, Vệ Đăng liền một bụng giận dữ, nhớ đến Diệp Kính Văn, lại càng một bụng giấm chua.

Trong bụng đảo tới đảo lui một hồi, ngay cả dạ dày cũng bắt đầu khó chịu.

Cô gái kia cũng có dũng khí nói ra miệng, còn mình là một đấng nam nhi làm sao cũng không dám nói? Ngay cả sự quả quyết của một cô gái nhỏ cũng không có, vô dụng mà!

Như tên hèn nhát vòng tới vòng lui, nhàm chán không cơ chứ! Hơn nữa, Tiêu Phàm người ta thông minh vậy, nhất định ra nhìn ra mình thích y, nhìn ra rồi mà còn không đá mình bay ra, cho thấy trong lòng y mình cũng có chút địa vị.

Vệ Đăng hăng hái nắm chặt tay, hạ quyết tâm, bày tỏ thì bày tỏ, còn tiếp tục nhịn lão tử cũng bị nội thương mất!

Về chuyện sau khi bày tỏ, đơn giản chỉ có hai trường hợp, thứ nhất, Tiêu Phàm nói tôi còn chưa quên Lâm Vi, hai chúng ta không thể nào, cho nên làm bạn tôi đi, thứ hai, Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ thông suốt, hào sảng mà

bỏ qua quá khứ, bước đến ôm mình nói, thật ra cậu cũng rất tốt, hai chúng ta bên nhau đi.

Hình ảnh tưởng tượng kia cũng rất tốt đẹp nha.

Dù sao có thất bại cũng là trở về điểm khởi đầu, đến lúc đó lại nghĩ đối sách, có ai theo đuổi bà xã mà mới một lần đã thành công đâu, bày tỏ nhiều lần, ma sát thêm mấy tháng, yêu đương tựa như trường chinh, vượt núi băng đèo, da mặt dày nghị lực lớn, mới có thể dặt tay đến điểm cuối mà.

Da mặt dày, nghị lực lớn Vệ Đăng đều hội tụ đủ, cho nên, mặc dù có thể đoán được con đường gặp ghềnh, nhưng cũng là tràn đầy lòng tin.

Buổi tối lên QQ cùng Chu Vũ nói chuyện phiếm, lý tưởng hào hùng nói mình muốn đi bày tỏ, kết quả Chu Vũ dội cho một chậu nước lạnh.

“Đau đau, cậu sẽ không phải do đầu óc nóng lên nên đòi đi bày tỏ chứ? Đâm đầu vào họng súng chính là nói cậu đấy.

Vệ Đăng suy nghĩ một chút, cảm thấy lời Chu Vũ cũng thật có đạo lý, dù sao hẳn từng thành công lọt qua bê tông kiên cố của Ngưu San San, kinh nghiệm theo đuổi người phong phú hơn mình, vì vậy khiêm tốn học hỏi, “Vậy cậu nói làm thế nào đây? Trong bụng tớ gấp sắp chết rồi.”

“Trong bụng gấp thì cậu tìm nhà cầu đi, không thể tùy tiện làm rơi rớt lung tung à.” [puke]

Miệng tên này thú vị không thể nghĩ nổi mà.

Vệ Đăng di chuột ra ngoài hình Chu Vũ đang mang kính mát mặc âu phục trên QQ, hừ một tiếng vàng ngọc, câu thi kỳ trung, chính là nói cậu đấy.

“Đúng rồi, nếu không tớ tìm cho cậu ngày hoàng đạo, mấy ngày nay San San nhà tớ đang nghiên cứu tử vi.”

“Còn có, chọn một nơi tốt, tử như ban đêm không trăng gió lớn, ở rừng cây giờ tay không thấy được năm ngón...”

“Nếu không thành công, cũng dễ để cậu dùng bạo lực cưỡng ép.”

Vệ Đăng hít một hơi, nén bình tĩnh gõ một hàng chữ gửi qua

“Không cùng cậu nói giỡn nữa, tớ là nghiêm túc muốn bày tỏ!”

“Nhớ năm đó cậu nói với San San một đồng thứ, nếu em là mì gói thì anh là nước sôi, nếu em là hoa tươi thì anh chính là phân bò, lúc ấy, Ngưu San San liếc cậu một cái, tớ mà nói vậy với Tiêu Phàm, cậu biết hậu quả là gì không?”

Chu Vũ cười hắc hắc, “Cái gì?”

“Hắn sẽ nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó hỏi tớ, cậu nói cái gì?”

“Hắn nói một câu, lão tử liền hoàn toàn yên lặng, cậu có biết không! Hắn là tên rất phúc hắc, cho nên ở trước mặt hắn không thể đùa bỡn nhiều trò, nếu không hắn sẽ nhìn cậu như xem xiếc khi vậy.”

“Vệ Đăng à, thật ra, tớ rất đồng tình với cậu...”

“Lão tử thích cũng đã thích rồi, cậu đồng tình thì làm cái thí gì. Không tán gẫu nữa, chơi đánh bài đi?”

“Không đi, theo bà xã ^\_^.”

“Phi, chịu không nổi cậu, sến súa thành như vậy.”

“Đợi cậu cùng cái vị nhà cậu ở bên nhau đi, chỉ sợ không chừng so với bọn tớ còn buồn nôn hơn.”

Vệ Đăng tắt Q, tìm bạn cùng phòng Chu Ngự đi chơi đánh bài.

Kết quả, Chu Ngự đến một câu, “Xin lỗi, tối nay tớ với Tiểu Quyên muốn tán gẫu MSN.”

Vệ Đăng hướng về trần nhà trừng mắt, quả nhiên, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như y phục, thà bị tàn phế cũng không ở trường chạy ra ngoài, đây là đạo lý vững vàng.

Ngày hôm trước còn Kỳ Quyên nha, hôm nay đã tăng thành Tiểu Quyên rồi, công cụ nói chuyện phiếm cũng tăng cấp bậc, là MSN.

Vệ Đăng rất khó chịu mà chơi đánh bài, chơi mấy ván lại cảm thấy không có ý nghĩa, tắt web chuyển sang chơi game trong máy.

Những ngày tiếp theo trôi qua rất nhanh.

Cuối tháng 3, khoa hóa tổ chức du xuân, tất cả đi Leo núi, loại người nhiệt huyết mênh mênh như Vệ Đăng, cho dù là ở cảnh xuân tươi đẹp hay đến khí trời khốc liệt, cũng có thể nở nụ cười bò lên trước nhất, còn vừa leo vừa ngâm nga ca hát, làm cho người ta phải thán phục thể lực cùng sức sống của hắn.

Chu Ngự leo theo hắn thở hển hển dọc đường, vừa bò lên bậc thang vừa mắng M\*, anh em chậm một chút, M\* kiếp cậu chậm một chút, gào thét, càng về sau càng phát cáu.

Đến đỉnh núi, nhìn quang cảnh thành phố.

Gió nhẹ quạt vào mặt, rừng thông xanh mượt dưới chân, tòa nhà cao tầng san sát phía xa xa, xa thùy mã long [người xe đông nghịt]

Vệ Đăng thở dài một tiếng, ai, người còn sống a, thật M\* nó thoải mái.

Nữ sinh đứng bên cạnh hướng về bóng lưng hấn trợn trắng mắt.

Sau đó lại ngồi cap treo xuống núi, Vệ Đăng cùng Chu Ngự sóng vai ngồi cùng nhau, nhưng lại nhớ đến người từng ngồi cạnh mình là Tiêu Phàm.

Nhớ đến lúc chơi tàu lượn trong khu vui chơi, nghĩ đến lúc hàm răng phát run, thân thể phát run, nhớ đến nháy mắt khi tàu lượn lên đến đỉnh, bàn tay ấm áp của Tiêu Phàm nhẹ nhàng đưa qua tròng lên đầu mình.

Tim đập dồn dập, rốt cuộc là do tàu lượn mất trọng lượng hay là do nhiệt độ từ bàn tay ấm áp của Tiêu Phàm gây ra?

“Hắc hắc.” Vệ Đăng nhìn không được lại bật cười.

Bị Chu Ngự đập một cước, “Cậu đừng có cười dâm dăng như vậy, cười đến sống lưng tở nổi âm khí, cũng muốn nhảy xe luôn.”

Qua tháng 3, gió xuân phất vào mặt, trăm hoa đua nở.

So với bụi hoa hai bên đường, điệp vũ phiên thiên [bướm lượn xoay nhanh], hương thơm ngây người.

Quả nhiên khi mùa xuân đến, tâm tình con người cũng trở nên sáng khoái.

Vệ Đăng tìm một ngày chủ nhật đẹp trời, muốn chính thức tỏ tình cùng Tiêu Phàm, trải qua cân nhắc, vẫn cảm thấy chỉ nói tôi thích anh là được rồi, những lời tỏ tình khác như dạng hóm hình, cảm động hoặc sến súa đều không hợp với mình.

Quá văn nghệ sẽ dọa sợ Tiêu Phàm mất, mình cũng không nói ra nổi.

Hưng phấn mà hẹn y ăn cơm, gửi tin nhắn qua nhưng rất lâu không thấy hồi âm.

Tận đến lúc qua giờ cơm trưa mới nhận được tin trả lời, “Tôi với Tiêu Tinh ra ngoài ăn cơm, buổi tối mới về. Cậu tìm tôi có việc gì không?”

Vệ Đăng nghĩ thầm, buổi tối tỏ tình cũng không tệ, dù sao đứng dưới ánh nắng gắt của mặt trời nói tôi thích anh, dễ khiến người ta ghét bỏ.

“Muốn hẹn anh đi một nơi nói chút chuyện, cụ thể chỗ nào thì xin giữ bí mật trước.”

“Được rồi, đến lúc đó liên lạc vậy.” câu trả lời của Tiêu Phàm như mọi khi, đơn giản lưu loát.

Vệ Đăng cố ý chăm chút trang phục một chút, trước kia hăn ăn mặt rất “cá tính” rất theo “trào lưu” nhưng từ sau khi đến T đại quả thực đã bớt phóng túng đi nhiều, muốn bày tỏ dĩ nhiên cần lưu lại ấn tượng tốt đẹp, cho dù không ăn mặc đến quá ngoan ngoãn, tóc trên đầu cũng được chải sơ, không thể lìa chia như cái tổ chim được.

Vì vậy, tắm rửa đàng hoàng, đầu tóc chỉnh chu, quần cũng chọn cái quần bò đơn giản không có chỗ rách hay vá, áo T-shirt trắng cũng không có mấy hình ảnh quái dị như kiểu đầu hổ.

Hài lòng rồi, liền ngồi đó chờ tin nhắn của Tiêu Phàm.

“Vệ Đăng, cậu bị lừa thiêu mông à? Đi tới đi lui làm gì vậy?” Chu Ngự rốt cuộc không nhìn nổi nữa, lườm Vệ Đăng một cái.

Tâm tình Vệ Đăng đang đặc biệt tốt, cũng không thèm để ý Chu Ngự, một mình chìm đắm trong nỗi vui sướng sắp đi tỏ tình.

Bất kể kết quả thế nào, ít nhất, để y hiểu được tâm ý của mình.

Cho anh ta biết trên thế giới này còn một người tên Vệ Đằng, hết lòng hết dạ yêu thích anh ta, không quan tâm quá khứ cũng không để ý đến bối cảnh của anh, đơn thuần yêu mến bản thân anh.

Tên nam u uất tên gọi Tiêu Phàm này.

Sắc trời dần tối, trăng treo đỉnh đầu, Vệ Đằng đứng ngồi không yên, chủ động gửi tin nhắn qua.

“Anh còn đang ở ngoài sao?”

“Tôi nói chuyện tình cảm với em gái.”

“Bao giờ về?”

“Cậu có chuyện gì sao? Không bằng để hôm khác.”

Vệ Đằng có chút ủ rũ, thật không dễ bồi đắp được xúc động mãnh liệt, thật vất vả mới kéo ra được dũng khí, hoang đạo ngày lạnh, hôm khác không được.

“Tôi chờ anh về.”

Tiêu Phàm nhìn nhìn tin nhắn, một trận đau lòng không rõ nguyên do, em gái ngồi đối diện lại đang hào hứng nói muốn tìm giúp một người bạn gái, mấy lời nói nhảm kiểu như chị em tốt còn nhiều người có thể giới thiệu cho anh.

“Anh là đồng tính luyến ái, em hài lòng chưa?”

Câu nói lạnh lùng vừa dứt, nhìn Tiêu Tinh há to mồm nửa ngày cũng không phản ứng.

“Em không nghĩ đến anh là, aa, em còn tưởng anh là vì vấn đề tính cách mới khước từ nữ sinh tiếp cận.”

“Vậy giờ thì biết rồi? Đừng có kéo anh đi mấy kiểu tiệc rượu gì nữa, anh ghét loại trường hợp đó.”

“Nga, vâng, em biết rồi.” Tiêu Tinh trầm mặc hồi lâu, lấy dũng khí hỏi, “Anh có người mình thích không?”

“Có.”

Trong lòng kinh ngạc một chút, người ưu tú như anh trai, ai có thể khiến anh ấy động tâm? Cứ nhìn anh ấy buồn bực nhiều năm như vậy, đoán chừng chắc là yêu đơn phương nhỉ?

“Kia...”

“Được rồi, anh đi về, còn có việc.” Tiêu Phàm cau mày, đem mấy món còn chưa ăn xong đẩy sang trước mặt em gái, đứng dậy đi trả tiền.

Không biết tên Vệ Đăng đó rốt cuộc có chuyện gì, thần thần bí bí thật không giống hẳn.

“Vệ Đăng, cậu đang ở đâu? Tôi về rồi.”

Vệ Đăng đứng ngồi bất an vừa nhìn thấy tin nhắn này, lập tức lên tinh thần gấp trăm lần, “Tôi ở dưới lầu ký túc xá đợi anh nha!”

Nói xong, cầm áo khoác đi xuống lầu.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Phàm từ đằng xa đi tới, nhiệt độ ban đêm xuống thấp, Vệ Đăng thấy Tiêu Phàm chỉ mặc áo sơ mi, mỉm cười đưa áo khoác qua. ❖

“Áo khoác của cậu, đưa tôi bao tay sao?” Tiêu Phàm cười cười, đẩy ngược lại.

Tên này, thật sự là nói đùa lạnh ngắt, nhưng chính sự trêu chọc lạnh lùng đó lần nào cũng khiến tim Vệ Đằng đập như điên.

“Tôi đưa anh đến một nơi, có chuyện muốn nói cho anh biết.” Vệ Đằng cúi đầu đi phía trước, Tiêu Phàm nhún vai, theo phía sau.

Mơ hồ cảm thấy Vệ Đằng hôm nay có điểm kỳ lạ, Tiêu Phàm cũng đoán được đại khái, không khỏi cười khở.

Cậu thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Vệ Đằng đưa Tiêu Phàm đến ngọn núi sau trường, nơi đó có một rừng cây rậm rạp, trong rừng có dòng suối nhỏ, nơi này chứa đầy những hồ nước nhân tạo trong sân trường, lộ vẻ thanh tân tự nhiên.

Nước chảy róc rách, ánh trăng nhu hòa vẩy vào mặt nước, sóng gợn lăn tăn, cảnh sắc di nhân[làm lòng người vui sướng]

Nhưng Tiêu Phàm trong nháy mắt mặt lạnh, “Làm sao cậu phát hiện ra chỗ này?”

Vệ Đằng có chút xấu hổ, cúi đầu cười, “Hi hi, tôi vì để quen thuộc sân trường nên đi dạo khắp nơi, không ngờ đến đây, còn có phía sau núi.”

“Mang tôi đến đây làm gì?”

Vệ Đằng hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn thấy gương mặt dưới ánh trăng của Tiêu Phàm lạnh băng khác thường.

Chẳng lẽ ở đây chạm vào kiêng kỵ của y?

“Tôi... tôi là muốn cho anh biết, thật ra thì...”

“Tôi biết, cậu thích tôi đúng không?”

“Ha ha, bị anh nhìn ra rồi, tôi thích anh! Anh thấy chúng ta có thể nào...”

“Không thể.”

Mặc dù chuẩn bị tốt tinh thần bị từ chối, nhưng lời nói của y kiên quyết như vậy, trái tim Vệ Đằng vẫn cảm thấy một trận co rút đau đớn.

“Anh chưa thể quên được Lâm Vi sao? Tôi có thể chờ.”

“Vệ Đằng.” Thần sắc Tiêu Phàm rất nghiêm túc, ánh mắt lạnh đến khiến sống lưng phát rét, “Chúng ta không phải là người cùng một thế giới.”

“Tôi và cậu không có tiếng nói chung.”

“Cậu thế này...”

“Khiến tôi rất buồn rầu, rất phiền, biết không?”

Từng từ từng câu nói ra, thanh âm ép rất thấp, mỗi lời giống như quả chùy đập thẳng vào lòng.

Vệ Đằng sửng người nhìn y, bờ môi y mở ra lại khép vào, những lời nói lạnh lùng vô tình ngoài sức tưởng tượng của hẳn.

Tôi nên làm vẻ mặt nào đây? Có nên cười không? Có nên gật đầu nói tôi đã biết rồi không?

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên biết rằng, thì ra nặn ra nụ cười cũng dây dưa đến trái tim, thật sự rất đau, dòng máu nơi đó tựa hồ như bị ngăn chặn ngưng đọng, thật khó chịu a, thật muốn dùng quyền đập vào nó một chút, rốt cuộc là sao, không phải đã sớm chuẩn bị sẽ bị từ chối sao?

Sao lại vô dụng như vậy, sao không thể sáng khoái một chút nói, vậy xem như chúng ta vẫn làm bạn nha.

Sao lại không nói ra được hử Vệ Đăng? không phải người rất thẳng tính, rất hào phóng sao?

Tại sao một câu cũng không nói ra được?

“Vệ Đăng, sau này xin cậu đừng đến quán lấy tôi nữa.”

Sau khi nói xong, nhìn Vệ Đăng một cái thật sâu, xoay người bỏ đi.

Quyển 2 hoàn.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 25

Quyển 3 – Mê hoặc ngọt ngào

Trên đường trở về ký túc xá, Tiêu Phàm hít vài hơi thật sâu.

Vốn là muốn khiến cậu ấy tự buông tha, vốn không muốn nói nặng lời như vậy, không muốn làm tổn thương cậu ấy.

Con người đơn thuần như vậy, biết rõ phía trước là bức tường còn mỉm cười đâm đầu vào, khiến người ta thật bó tay, lại đau lòng.

Tiêu Phàm sờ lên ngực, cảm giác sôi trào trong lòng khiến y cảm thấy khó chịu.

Vệ Đăng cậu ấy vì chọn chỗ đó, chắc hẳn đã suy nghĩ rất lâu, sau khi nghĩ đến nhất định là rất vui vẻ hưng phấn, chắc ngay cả năm mơ cũng đều mỉm cười nhỉ.

Lúc Vệ Đăng vừa nói cậu ấy sẽ chờ, có chút ngượng ngùng, nhưng rất kiên định, trong đôi mắt trong sáng tràn đầy vẻ mong đợi.

Cũng chỉ có kẻ nhẫn tâm như mình mới có thể mặt lạnh nói ra những lời tuyệt tình như thế?

Mỉm cười tự giễu, khẽ thở dài, tay nhét vào túi bước về phòng, gió đêm thổi, cảm thấy toàn thân đều lạnh.

Tiêu Phàm có chút mờ mịt, trước kia lúc thích Lâm Vi, khi biết mình và hẳn là không thể nào, trong lòng có bao đau đớn, có lẽ Vệ Đăng hiện tại cũng đang lĩnh hội.

Kiều ngạo như mình, đến giờ cũng không nghĩ phải bày tỏ cùng Lâm Vi, có vài lời không nói ra miệng được, cũng không muốn nói.

Dùng phương thức đặc biệt của bản thân mà lặng lẽ yêu hẳn, không cần hẳn đáp lại, thậm chí cũng không cần hẳn biết đến, đây là chút tôn nghiêm cuối cùng Tiêu Phàm lưu lại cho chính mình.

Sau đó, Diệp Kính Văn cùng Lâm Vi yêu nhau, Tiêu Phàm lấy thân phận người ngoài mà nhìn vào, nhìn bọn họ phân phân hợp hợp, cảm giác trong lòng thật đúng là kỳ diệu.

Cho dù giống như bọn họ vậy, từng yêu đến chết đi sống lại, thì như thế nào?

Không phải cũng chia tay rồi, tổn thương lẫn nhau không thể chữa lành.

Mà người như tôi, lại không có cách nào cho cậu hạnh phúc, Vệ Đăng, tôi không muốn cậu hối hận.

Tiêu Phàm nhắm mắt, thở ra một hơi thật dài. Có thể xem như đã giải quyết một cái phiền phức, nhưng điều kỳ quái là, trong lòng lại có cảm giác trống rỗng buông lơi.

Có phải bị hẳn phiền mãi thành quen rồi chẳng, đột nhiên hút hẳn ra khỏi thế giới của mình, ngược lại cảm thấy càng thêm tịch mịch.

Trăng lạnh như nước.

Gió đêm thổi qua, lá cây phát ra những tiếng xào xạc, cùng với tiếng nước chảy róc rách, đặc biệt hoang vắng.

Tựa như lồng ngực bị đào khoét.

Vệ Đăng ngồi trên tảng đá cạnh bờ sông, cố gắng hô hấp từng hơi từng hơi.

Đau thật, đau đớn của trái tim dần lan đến toàn thân, càng lúc càng không phân rõ là do tâm đau hay bao tử đau.

Vốn định tỏ tình vào buổi trưa, quên ăn cơm trưa, vì chờ tin nhắn của y, cơm tối cũng không ăn, bao tử trống rỗng, giờ thì giống như bất mãn chủ nhân ngược đãi nên đang điên cuồng kêu gào chống đối.

Bao tử đang sôi trào, có thể cảm nhận rõ ràng từng cơn co thắt, Vệ Đăng thậm chí hoài nghi da thịt bao tử có phải đã bị quấn thành một vòng rồi chẳng.

Dùng tay đè chặt nơi đó, nhưng không có chút hữu dụng, trái tim gấp gáp nhảy lên, bao tử cũng đi theo vào góp vui.

Vệ Đăng run rẩy lôi di động ra, thấy cái tên Tiêu Phàm có mang ký hiệu đứng hàng đầu danh bạ, lại càng thêm đau lòng.

Cắn răng chịu đau để gửi tin nhắn cho em gái.

“Nam Nam, em ra sau núi một chuyến đi, nhanh lên, nhật xác cho anh trai em.”

“A? Anh làm sao vậy? Canh ba nửa đêm anh ra sau núi làm gì?”

“Anh phát bệnh.”

Ngồi xồm trên mặt đất, nhìn dòng nước lấp lánh ánh trăng, Vệ Đăng thật muốn cắn bản thân một cái.

Mình thật M\* nó phát bệnh.

Chúng ta không phải người cùng thế giới, lời thí gì vậy! Phải nói lòng vòng vậy sao? Anh cùng Lâm Vi và Diệp Kính Văn là người cùng thế giới, anh thấy tôi thế nào? Cảm thấy tôi rất thô tục đúng không? Đúng, lão tử chính là thô tục, miệng đầy lời lẽ thô tục, không có thâm mỹ, không truy

cầu, nhìn anh thỉnh thoảng lộ ra nụ cười ôn nhu liền mừng rỡ như bay lên mây! Tôi không biết làm sao giả vờ, không sạch sẽ thoải mái như Lâm Vi, không phô bày cá tính như Diệp Kính Văn, cũng không tao nhã quý phái như anh!

Tôi M\* nó là một kẻ tầm thường, không phải anh đã sớm biết rồi sao? Vậy mà còn cùng tôi làm bạn làm quái gì? Cảm thấy cuộc sống nhàm chán nên tìm chút kích thích à?

Giống như đám công tử nhà giàu, lúc buồn chán thì đến vườn thú xem xiếc khỉ?

Phải không Tiêu Phàm? Anh là nghĩ như vậy sao?

Anh biết tôi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, anh liền đặt một cái quan tài ngay trước mặt tôi sao?

Thật ác độc, thật tuyệt tình! Không hổ là Tiêu Phàm mà!

Tôi là nên cảm ơn anh mới đúng chứ nhỉ? Nếu anh không đem quan tài chắn ngang tại đây, tôi vẫn còn ngu ngốc hồ đồ làm tên hề nháy nhót trước mặt anh.

Đùa bỡn tôi thật thú vị à, thì ra chẳng qua chỉ là chơi đùa vui vẻ mà thôi, chứ không phải anh cũng hơi thích tôi.

Thật M\* nó vô dụng, chính là bị cự tuyệt rồi, cũng không cách nào hận được anh.

Thậm chí còn hối hận, nếu đừng nói thẳng ra thì tốt rồi, còn có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau trò chuyện thêm vài ngày...

Ngẫm nghĩ, mũi lại có chút toan, Vệ Đăng bất đắc dĩ cười cười, rốt cuộc kẻ ruột thẳng mình đây, thật ra cũng khiến người ta chán ghét.

Người ta đã ám chỉ nhiều lần như vậy, sao mà một chút cũng không tự tỉnh ngộ, vẫn còn một thân nhiệt huyết mà chạy đi bày tỏ, xem đi, chọc vào lòng sỏi rồi, bản tính tàn nhẫn đã lộ ra rồi?

Thật là tự làm tự chịu, chữ kém phủ đầu mà.

Giơ chân đá tảng đá xuống nước, Vệ Đằng đứng ở bờ sông cố gắng hít thở từng hơi.

Gương mặt phản chiếu trên dòng nước, vì đau đớn mà nhăn nhó, bộ dạng nhe nanh nhếch miệng thật là buồn cười.

Không bao lâu, Vệ Nam mặt mày lo lắng chạy đến sau núi, nhìn thấy Vệ Đằng liền chạy tới như bay.

“Anh, anh thế nào rồi?”

“Phạm vào bệnh dạ dày, đến đây, đỡ anh xuống, anh trai em không đứng lên nổi nữa.”

“A, nghiêm trọng không? Đi bệnh viện nha?”

“Đi cái rắm! Lại không chết được, đau nhiều năm vậy cũng đau quen rồi, đợt này là do tích lũy rất lâu mới bộc phát một lần, cho nên hơi nghiêm trọng.”

Vệ Nam nhìn sắc mặt anh trai trắng bệch, há miệng cũng không biết nói gì, không thể làm gì khác là đỡ hẵn, từ từ đi về.

“Anh, đến bệnh viện đi.”

“Phi, đi bệnh viện thì làm được gì? Làm kính dạ dày chẩn đoán viêm dạ dày, lại khai đơn thuốc, không bằng anh tự đi mua thuốc còn dễ hơn. Cũng đâu phải là ung thư bao tử, không cần cắt bỏ đi.”

“Em thấy sắc mặt anh rất kém... vạ nhất là viêm dạ dày cấp tính...”

“Dạ dày của anh tự anh biết đến, nó chính là kém! Không phải chỉ là đói hai bữa thôi sao, phản đối còn chưa xong, phi.”

Vệ Đăng kiên quyết không đi bệnh viện, Vệ Nam khuyên cả buổi trời ngược lại bị anh hai mắng cho một trận, biết anh hai nổi tính đầu trâu thì tám con ngựa cũng kéo không đi, đành phải tùy ý hẳn.

Đưa hẳn đến ký túc xá, rót ly nước nóng, tìm thuốc bao tử cho hẳn uống.

Chu Ngự cũng đến giúp, hai người đỡ hẳn lên giường, sau đó tìm túi giữ ấm cho hẳn ôm.

Vệ Đăng nhắm mắt lại không nói lời nào, thở dốc từng hơi một, chau mày, có vẻ rất đau đớn.

Vệ Nam gọi Chu Ngự ra ban công, hạ thấp giọng hỏi: “Anh có biết tại sao tối nay anh hai em lại ra sau núi không?”

“Hình như là định tỏ tình hay gì ấy, mấy ngày nay cậu ấy đến nằm mơ cũng cười khúc khích, nói gì mà phải dửng dưng hơn một chút, nói ra miệng...”

“A? Tỏ tình?” Vệ Nam giật mình, thời gian anh hai mình đến T đại còn chưa bao lâu mà, để ý đến con gái nhà ai rồi? Nhú nhú mày, nghi ngờ hỏi: “Vậy anh biết anh ấy thích ai không?”

“Em là em gái ruột còn không biết, làm sao anh biết chứ...” Chu Ngự bất đắc dĩ than thở, “Nghe cậu ấy nằm mơ cũng gọi tên người kia, hình như cái gì Phàm.”

Vệ Nam kinh hãi: “Tiêu Phàm?”

“A, hình như vậy.”

Sắc mặt Vệ Nam thoáng chốc thay đổi, cảm ơn Chu Ngự một tiếng, mặt trắng bệch đến bên giường anh trai, nhẹ nhàng cầm tay hẳn.

“Anh, đừng đau lòng, không đáng đâu... Ngủ một giấc trước đã, đừng để bản thân chịu uất ức.”

Giọng nói Vệ Nam rất khẽ, Vệ Đăng sau khi nghe được như an lòng, ôm túi giữ ấm dần dần chìm vào mộng đẹp.

Trên đường trở về, Vệ Nam chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng trước mắt.

Chuyện này quá khiến người ta chấn động, làm cho nàng nửa ngày không kịp phản ứng, mờ mịt mà quay về phòng, cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Cư nhiên là Tiêu Phàm?

Chuyến du lịch khi đó, hai người họ đi cùng nhau, cùng ăn cùng ở qua mấy ngày, sau đó nữa, anh hai trao đổi sinh đến đây, lại gặp được Tiêu Phàm.

Khó trách, mỗi lần ăn cơm cùng bọn Tiêu Tinh, anh hai sẽ hỏi thăm chuyện Tiêu Phàm, thì ra... là anh ấy động lòng với Tiêu Phàm?

Nhưng mà, tên Tiêu Phàm lãnh đạm đó, quả thật là tồn tại truyền kỳ của T đại, cực phẩm cay nghiệt anh tuấn, ngay cả em họ Tiêu Tinh cũng cũng không dám đến gần y.

Anh hai thích y quả thực là tự đào mộ chôn mình.

Anh hai à, em xin lỗi anh! Tấm vé kia, em không nên cho anh a! Đây quả là nghiệt duyên, nghiệt chương quá rồi.

Lòng Vệ Nam tràn đầy tự trách, chuyện này, nếu như Tiêu Tinh biết thì lại càng khó xử.

Hai chị em vốn dĩ muốn ghép đôi đối phương với anh trai mình, không ngờ lại ghép hai người anh lại với nhau, ghê gớm hơn là, bây giờ anh mình yêu đơn phương, tỏ tình thất bại khiến bệnh đau dạ dày tái phát.

Hai người bọn họ bên nhau, Tiêu Phàm không thể nào nắm đó cho anh mình ôm, chính là anh mình nắm yên cho y ôm, y cũng không chịu!

Thế nào cũng là anh mình chịu thiệt, nhưng bây giờ cũng không lo nổi chuyện Tiêu Tinh nữa, Tiêu Phàm, mi dám đối với anh ta như vậy, ta không diệt mi, ít nhất ta cũng đứng về phía anh ta.

Sáng hôm sau, Vệ Nam mua điểm tâm đến thăm nom anh trai.

Nhìn em gái đột nhiên ngoan ngoãn như mèo con, khoe miệng Vệ Đăng lại co giật.

“Chậc, em lại đang bị kích động thần kinh à? Mới sáng sớm đã chạy sang chỗ anh, anh còn chưa kịp rửa mặt nữa.”

Vệ Nam rất ngoan ngoãn đỡ anh trai ngồi xuống, “Anh, để em giúp anh lấy kem đánh răng, anh đi rửa mặt trước đi.”

Lông mày Vệ Đăng lại co quắp xuống, Mắt Chu Ngự ở giường đối diện trừng như chiếc chuông đồng lớn, nhìn bóng lưng Vệ Nam, hướng Vệ Đăng giơ ngón tay cái, “Anh em, cậu tài lắm, đem em gái chinh như nô tì.”

“Con bé? Cậu không biết chứ, nữ sinh khác đều sợ sâu róm, nó thì ngược lại, đặc biệt thích, bắt được còn bỏ vào tách trà của tớ. Nô tì cái thí, hôm nay ngoan vậy, khẳng định là đã làm gì đó trái với lương tâm, có lúc cảm thấy loại sinh vật như em gái tớ thật kinh khủng...”

“Anh, dậy rồi à, em mang bữa sáng cho anh này, bánh quẩy sữa đậu nành anh thích ăn.” Vệ Nam vẫn tươi cười như cũ.

“Eh... cảm ơn em.” Vệ Đằng im lặng, nắm nắm tóc, bò từ trên giường xuống, đến phòng vệ sinh rửa mặt qua loa, lúc đánh răng, Vệ Nam liền đứng cạnh cửa vệ mặt phức tạp nhìn hẩn, nhìn đến mức sống lưng Vệ Đằng cảm thấy khó chịu, “Em... Em nhìn anh xong chưa?”

“Hơ, không có gì, anh à, nếu anh muốn khai điểm, chân trời nơi nào chẳng có cỏ thơm [thiên nhai hà xử vô phương thảo.]

“Anh không thích cỏ thơm, anh khăng khăng thích khối băng kia.” Vệ Đằng hướng về tấm gương lộ ra nụ cười đau thương, “Em biết rồi à? Tối qua em và Chu Ngư nói chuyện anh đều nghe được.”

“A... vậy, anh định thế nào?”

“Còn có thể làm thế nào? Người ta không cần anh, chẳng lẽ anh dán nhãn hiệu ‘tặng miễn phí có thể trả lại’ lên đầu, bò lên giường người ta sao?”

Vệ Đằng nhếch miệng cười cười, tiếp tục đánh răng.

Đánh răng xong, tùy tiện cầm khăn lông lau miệng, sau đó ngồi trước bàn bắt đầu ăn sáng.

“Anh, tên đó không đáng để anh một lòng một dạ, anh cũng biết y là khối băng, sẽ khiến người ta đông lại.”

“Biết, cho nên anh muốn từ bỏ.”

Vệ Nam há to miệng không dám tin tưởng, từ nhỏ đến lớn, anh hai đến tận bây giờ cũng chưa nói những lời sẽ từ bỏ như thế.

Lúc nhỏ đánh nhau với người ta, bị đánh đến mặt mũi bầm dập cũng quyết không chịu thua.

Lúc trung học chạy 1000m, đang chạy trên đường thì phát bệnh đau bao tử, gương mặt anh ấy trắng bệch cũng kiên trì tiếp tục.

Lúc cấp 2 trung học, ném bóng rổ bị thua một đàn em năm dưới, anh ấy quả thực cần rằng luyện tập suốt một tháng, thắng trở lại.

Bình thường anh ấy hay cầu thả, nhưng cố sinh lực tràn trề lẫn tính cầu toàn, bất kể chuyện gì, chỉ cần bắt đầu, anh ấy sẽ không để không có kết quả, chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.


Lần này nhanh vậy đã nghĩ thông suốt?

Là đầu óc được khai sáng, hay là... bị tổn thương quá nặng nên không thể tiếp tục được nữa?

“Thực ra thì, nghĩ thông cũng dễ. Anh ta cũng đã nói rõ ràng như vậy rồi, bảo anh đừng quẩn luyến y, con người anh dù là da mặt dày nhưng anh cũng có tự ái.”

“Mặc dù chút tự ái của anh ở trong mắt người ta không tính là gì cả, nhưng mà, anh không muốn cả bản thân cũng xem thường chính mình.”

Vệ Đằng vỗ bả vai em gái, ngữ trọng tâm trường mà nói: “Em gái à, tương lai tốt nhất để người ta theo đuổi em, có theo đuổi người khác thì cũng tìm một người có tính cách tốt một chút, bị cự tuyệt ấy, loại cảm giác đó không dễ chịu đâu.”

Lần đầu tiên anh hai dùng vẻ mặt nghiêm túc như vậy nói chuyện với mình. Bạn đang 

Trong trí nhớ của Vệ Nam, anh hai luôn bắt nạt nàng, lúc còn bé thì tranh đồ ăn với nàng, khi lớn cũng không hòa nhã với nàng. Nhưng mà, nàng biết trong lòng anh hai yêu quý mình, mỗi lần anh ấy ra ngoài đều

mang theo những món quà nhỏ về cho nàng, tuy rằng sau khi về thì mặt mũi xú thí, ném quà lên giường như ném rác rưởi.

“Cho em, khỏi cảm ơn, nấu cơm cho anh ăn là được rồi!” Lần nào anh ấy cũng nói vậy, Vệ Nam cũng vui vẻ chạy đi nấu cơm cho anh hai.

Đột nhiên, hốc mắt có chút chua xót, người như anh hai mình nên đi tìm một cô gái dịu dàng để yêu thương trân trọng, tên Tiêu Phàm đó, chủ động theo đuổi y còn bị y ghét bỏ, còn nói cái gì đừng quẩn lấy tôi, tên khốn kiếp kia quả thực không biết tốt xấu!

Tiêu Phàm khốn kiếp, mi cứ chờ xem, mỗi ngày ta đều nguyên rửa mi, trở về cắt hình nhân, vẽ mi lên, đốt cho Diêm Vương làm tiểu thụ đi!

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 26

Vệ Nam và Chu Ngự luôn lo lắng Vệ Đăng sẽ đau khổ.

Nhưng Vệ Đăng lại giống như chẳng có chuyện gì phát sinh, vẫn sinh khí dồi dào, cả ngày hi hi ha ha, buổi tối còn sôi sục nhiệt tình hợp tác cùng Chu Ngự chơi game mới.

Chơi đến khuya rồi bò lên giường ngủ.

Ngày nào cũng như vậy.

Đến tận nửa đêm nọ, Chu Ngự bị ác mộng đánh tỉnh lại, loáng thoáng nhìn thấy ngoài ban công có đốm lửa, có người đang hút thuốc.

Chu Ngự bò xuống giường, rón ra rón rén mò tới ban công, nhìn thấy Vệ Đăng tựa vào lan can, miệng phun ra một vòng rồi một vòng khói thuốc.

Dưới ánh trăng, gương mặt Vệ Đăng lộ ra vẻ trắng bệch khác thường, hình dáng quý mị.

Chu Ngự bị dọa sợ hết hồn, cho là bản thân đang nằm mơ gặp ma, dùng sức nhéo cằm một cái, mới biết bóng người kia thật sự là Vệ Đăng.

Mấy hôm nay hăn đều không ngủ ngon, thảo nào, lúc đi học luôn cầm sách che trước mặt, gục trên bàn mà ngủ.

Chu Ngự có chút đau lòng vỗ nhẹ vai hăn, muốn an ủi, cũng không biết nói gì cho phải, suy tính mãi mới nói ra một câu, “anh em à, có một số việc nhìn thoáng một chút mới tốt.”

Vệ Đằng dụi tàn thuốc, xoay người nhìn ra phía xa, ánh đèn đường trong sân khiến cho bầu trời đêm trở nên sáng ngời, trên đất đung đưa những bóng cây loang lổ.

Sau một hồi lâu, Vệ Đằng đột nhiên nói chuyện.

“Đạo lý tứ đều hiểu, nhưng mà, tứ không quên được.”

Vệ Đằng xoay người lại, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Chu Ngự, sau đó cong lên, khe khẽ mỉm cười, “Trừ phi đi tẩy não, nếu không, tứ thực sự không quên được.”

Chu Ngự há miệng, nói không ra lời, cảm thấy âm thanh Vệ Đằng cố ý giả vờ đáng thương nghe có chút dở dở ương ương.

“Ai, tứ là muốn buông tay, còn quẩn lầy anh ta nữa thì tự tứ cũng sẽ khinh thường chính mình, nhưng mà, tứ vẫn còn thích anh ta...”

“Thực ra, anh ta có người để thích, mặc dù đến giờ cũng không được đáp lại, nhưng y vẫn lặng lẽ mà thích người đó.”

“Bây giờ, tứ thích anh ta, không được đáp lại, tứ nghĩ, tứ cũng chỉ có thể giống như vậy, thầm lặng mà tiếp tục thích.”

“Ha ha, thượng đế rất công bằng.”

Thượng đế rất công bằng, đúng không Tiêu Phàm?

Anh dõi theo Lâm Vi, tôi dõi theo anh, anh không chiếm được hẳn, tôi không chiếm được anh.

Thật rất công bằng.

Duy nhất khiến người ta khó chịu một chút, đến bây giờ Lâm Vi cũng không cảm thấy anh phiền, không xem thường anh. Còn anh? Người thích

anh nhất trên thế giới này, lại bị anh xem thường.

Bởi vì không phải người cùng thế giới, tao nhã của anh không dung nổi sự thô tục của tôi, tựa như dương cầm cùng đàn ghi-ta không có cách nào hợp tấu, tây trang và quần bò rách cũng không thể hài hòa.

Tôi hiểu, cho nên không trách anh, tôi chính là trách bản thân sao không quên được anh.

Chẳng phải là kẻ tùy tiện không hề giữ thứ gì trong lòng sao? Tại sao đến chỗ anh rồi thì tính cấu thả kia lại mất tác dụng chứ.

“Vệ Đằng, nghỉ sớm một chút đi, đừng ủy khuất chính mình.”

Tại sao mọi người đều bảo tôi đừng ủy khuất chính mình?

Vệ Đằng bất đắc dĩ cười cười, đến tận bây giờ cũng không cảm thấy bản thân chịu ủy khuất mà, thích y là tôi tự tìm, y không thích tôi cũng không phải lỗi của y.

Không có biện pháp khiến cho y thích tôi, đây cũng là chúng tôi hữu duyên vô phận, chẳng có gì ủy khuất cả.

Gió đêm quất vào mặt, Vệ Đằng cảm thấy hơi lạnh, kéo kéo lấy tấm ra trải giường, bò về giường, lại là một đêm khó ngủ.

Kể từ sau khi tỏ tình bị cự tuyệt, cũng không tiếp tục liên lạc với Tiêu Phàm, da mặt Vệ Đằng có dày hơn, cũng không thể sau khi bị đối phương mặt lạnh trực tiếp bảo đừng quẩn lấy tôi nữa còn lấy mặt nóng dán mông lạnh của người ta, hơn nữa lại còn là mông đóng băng.

Nhưng trong lòng vẫn sẽ nghĩ đến y, thỉnh thoảng nhớ đến vài chuyện khi còn cạnh y, còn cảm thấy rất vui. Thật ra người đó, thực rất dịu dàng, ra ám hiệu nhiều lần như vậy, là do mình mặt dày giả vờ không biết mà thôi.

Thật ra đủ loại hành động của Tiêu Phàm, đều rõ ràng âm thầm biểu hiệu y muốn kéo dài khoảng cách.

Chính là ngốc quá, không phát hiện bức tường giữa hai người, còn hùng hổ dùng đầu đâm vào, tưởng là cửa sổ giấy, làm rách là được rồi, kết quả thôi, đụng đến mẻ trán.

Cuối tháng tư, lại là thời gian thi cử, Vệ Đăng bận rộn học tập, tạm thời đem chuyện Tiêu Phàm bỏ sang một bên.

Mà Chu Vũ và Ngưu San San lại thay nhau nhắn tin cho Vệ Đăng, nói kỳ nghỉ 1/5 sẽ sang đây chơi.

“Vệ Đăng, 1/5, tớ và San San đến chỗ cậu, cậu bao chỗ ở?”

Vệ Đăng không chút suy nghĩ đồng ý, “Không thành vấn đề, anh em tới chơi, tớ làm sao không biết ngược đãi các cậu đi thuê nhà trọ chứ! Vừa lúc, túc xá của tớ có giường trống, dọn dẹp một chút cho cậu. Đúng rồi, Ngưu nha đầu có tới không?”

“Nói nhảm, đi chơi đương nhiên phải mang theo bà xã.”

Vệ Đăng cười hắc hắc, trong lòng lại có chút trống trải lẻ loi, năm đó Chu Vũ theo đuổi San San lặn lội đến nửa học kỳ, bản thân ngược lại tốt, theo đuổi Tiêu Phàm, lập tức liền thất bại, thật có hiệu suất.

Thở dài trả lời tin nhắn, “chỗ ở của San San tớ sẽ nhờ em gái lo liệu.”

Chu Vũ hướng Ngưu San San mỉm cười, xem đi, tớ đã nói mà, chuyện này tìm Vệ Đăng tuyệt đối không thành vấn đề.

Xế chiều 30, Vệ Đăng chạy đi đến trạm xe lửa thật sớm để đón hai đồng đàn, kết quả xe lửa đến muộn một canh giờ, Vệ Đăng đứng bên ngoài chịu nắng chiếu, mồ hôi nóng rơi từng giọt như nặn nước từ da, đợi khi Chu Vũ

và Ngưu San San cùng ra khỏi xe lửa, quần áo Vệ Đăng đều ướt sũng dán dính trên người, cả người như từ trong nước mò ra.

“Phi, các cậu ngồi xe lửa hay là cời rùa tới vậy!” Vệ Đăng vừa thấy Chu Vũ liền cho hấn một đấm.

Chu Vũ mỉm cười rục rỡ, bước qua ôm Vệ Đăng một chút, “Vất vả rồi! Mời cậu ăn cơm!”

Ngưu San San mang một đầu tóc xoăn như sợi mì gói bằng thép, mặc một cái quần dài trắng, hiệu quả đó thật sự đáng sợ.

Ba người cùng trò chuyện dọc trên đường, đến quán ăn gần trường, Vệ Đăng ngoài mặt cười tươi nhưng trong lòng lan tràn nỗi sầu.

Ngưu San San thật biết chọn nơi, chọn quán ăn này chính là quán mà hôm đó cùng Tiêu Phàm uống rượu.

Vệ Đăng nhớ rõ bộ dáng Tiêu Phàm ngồi đối diện mỉm cười, bây giờ, người ngồi đối diện là Ngưu San San với mái tóc xoăn khủng bố.

Vệ Đăng còn nhớ rõ bộ dáng thân thiết ôn nhu của Tiêu Phàm khi gọi điện cho Diệp Kính Văn, bây giờ ngồi ở đối diện là Chu Vũ gào to trong điện thoại với bộ mặt cười dâm dăng và động tác khoa trương.

Trong lòng nhớ đến Tiêu Phàm, nhìn sang hai vị đồng đảng khủng bố này cũng bắt đầu không vừa mắt.

“Ai, Mẹ, mẹ đem tim để trong bụng! Con ở chỗ Vệ Đăng, con cùng cậu ta ngủ cùng một giường, đắp cùng cái chăn! Mẹ không yên lòng con, còn không yên lòng cậu ấy sao? Được rồi, con đang ăn cơm với Vệ Đăng.”

Vệ Đăng liếc hấn một cái, lúc này Chu Vũ mới cười, cúp điện thoại.

Ba người cùng nhau trở về, Vệ Đằng nhiệt tình giới thiệu bố cục của ngôi trường cho hai người, bên kia thư viện, bên đó bồn hoa, kia là sân thể dục, còn đó...

“Bên đó thế nào?” Ngưu San San hỏi

“A, bên kia là sau núi, hoang vu lâu rồi, bên trong rừng cây rậm rạp, gió vừa thổi, tiếng lá cây xào xạc, có hơi đáng sợ. Bất quá có con suối nhỏ, nước rất trong.” Vệ Đằng cứ như không có gì xảy ra mà nói.

Ngưu San San quay đầu nhìn Chu Vũ, Chu Vũ nhìn ngược lại, hai người đối mặt nhìn nhau.

“Ai, sao không nói chuyện các cậu?” Vệ Đằng quay đầu lại nhìn bọn họ.

“Ha ha, không có gì không có gì, trường này lớn thật nha.” Chu Vũ vội vàng chuyển đề tài.

“Ừ, không giống trường học của tứ phân ba giáo khu, T đại liền một giáo khu, cho nên mới lớn đến đáng sợ.”

“Đúng vậy, quả lớn thật, từ đây đến thư viện, ước chừng phải đi nửa tiếng.”

“Ba mươi tám phút, hắc hắc, tớ thường hay đi.”

Thanh âm Chu Vũ lại vướng ở cổ họng, nhìn Ngưu San San một cái, cô bất đắc dĩ nhún vai.

Vệ Đằng của hôm nay, thật có điểm kỳ quái.

Ba người vừa đi đường vừa tán gẫu, lúc sắp đến lầu nghiên cứu sinh, Vệ Đằng đột nhiên dừng bước.

Chu Vũ vừa định hỏi sao vậy, nhưng Ngưu San San ánh mắt nhạy bén đã phát hiện, phía xa có một người đi về phía này.

Người đó mặc áo sơ mi trắng, lộ ra khí lạnh dày đặc trong đêm đen, thời điểm khoảng cách kéo gần, mới phát hiện anh ta rất đẹp trai, mặt lại khá nghiêm túc, khóe môi vểnh lên lạnh lùng, có vẻ là người rất kiêu ngạo, quanh thân tản mát ra khí chất ‘đến gần tôi rồi chết’, lúc đi sát qua ba người bọn họ, kéo theo một trận gió lạnh.

Ngưu San San rùng mình một cái, “Vệ Đăng à, người đó ấy, cậu quen?”

Người đó sau khi nghe được tên Vệ Đăng, dừng bước lại, dường như muốn quay đầu nhìn, cuối cùng vẫn là tiếp tục bước về phía trước.

Vệ Đăng nhún nhún vai, nhẹ giọng nói, “Biết.”

Chu Vũ và Vệ Đăng lớn lên cùng nhau, vừa nhìn sắc mặt đã biết cậu ta có gì không ổn, kéo cánh tay khiến cậu ấy ngẩng đầu lên.

“Tên kia có phải đã khi dễ cậu không? Cậu sao lại tránh hấn vậy?”

Vệ Đăng mỉm cười lắc đầu, “Gặp mặt rồi, cũng là gây lúng túng cho nhau, có thể tránh liền tránh thôi.”

Tâm tư Ngưu San San nhạy cảm, nhanh chóng phản ứng, “Người đó... không phải người cậu thích chứ?”

“Đúng vậy, y chính là Tiêu Phàm.” Vệ Đăng cũng không che che giấu giấu, trực tiếp nói ra.

Hai người Vũ San liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quay đầu nhìn về bóng lưng cao ngạo của người đi về phía xa, không hẹn mà cùng thở dài.

“Vệ Đăng, tên đó hình như không dễ đối phó... Cậu xác định nhiệt tình của mình dung nổi anh ta sao?”

Vệ Đăng lắc đầu, “Dung không được, nên tớ cũng không có ý định tiếp tục dung nữa, một thùng dầu đều đã đốt trụi cả rồi.”

Ngưu San San lại liếc nhìn bóng lưng nơi xa, nghiêm túc nói, “Tớ cũng cảm thấy cậu buông tha tương đối tốt, đỡ phải cả mũi ám dẫu, cậu và người đó nhìn qua liền thấy khí chất bất đồng.”

“Ừm, yên tâm đi, tớ cũng phải phụ nữ nhu nhược yếu đuối, nói từ bỏ thì từ bỏ, có gì đặc biệt hơn người chứ.”

“Đúng vậy, ngày 1/5 này chơi đùa cho vui vẻ, quên hết tất cả những chuyện không vui đi.”

“Được nha, đi đâu tớ bao cho.”

Ba người cùng nhau hướng đến ký túc xá, vừa đi vừa tán gẫu dọc đường.

Chu Vũ và Ngưu San San, trong lòng hai người đều hiểu rõ, vẻ mặt mất mát đau đớn vừa rồi của Vệ Đăng, chẳng thể lừa được ai.

Dù cho cậu ấy nhanh chóng đổi thành khuôn mặt tươi cười, làm bộ như không sao hết, nhưng một khắc khi nói từ bỏ, rõ ràng miệng cậu ấy co rút lại.

Hai người không nói ra, cũng là sợ thương tổn đến Vệ Đăng.

Nếu cậu ấy nói muốn từ bỏ, vậy thì đừng kích thích cậu ấy, cứ để cậu ấy từ bỏ, theo cách tự nhiên.

Đáng tiếc, chuyện cũng không thuận lợi như họ dự đoán.

Ngày 1/5, Vệ Đăng đưa hai người đến khu vui chơi, dĩ nhiên em gái Vệ Đăng cùng mấy người rất thân cũng tham gia.

Nhưng không ngờ, ở gần khu vui chơi lại gặp Tiêu Tinh và Kỳ Quyên.

“Nam Nam à, thiếu ý tứ quá nha, đi chơi cũng không gọi tớ.” Tiêu Tinh vừa thấy Vệ Nam liền xông ra chào hỏi.

Vệ Nam lúng túng cười cười, “Bạn của anh tớ đến đây, tớ sợ gọi các cậu, không quen lắm.”

“Như vậy à, a a, vậy mọi người đi chơi, hôm nay tớ cũng đang có chút việc.”

“Chuyện gì?”

“Ngày mốt là sinh nhật anh tớ, tớ mua quà cho anh ấy.”

“A! Tớ thiếu chút nữa quên mất, sinh nhật cậu cũng không phải 3/5 sao? Cậu tặng anh. . .” Nói nửa chừng cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn lại, sắc mặt anh hai mặc dù như thường, nhưng ánh mắt thoáng lóe lên, lại chạy không khỏi mắt vệ nam. Thật muốn co rút bản thân, hỏi cái thì à, sớm biết Tiêu Tinh sẽ nói như vậy, đánh chết cũng không nên hỏi.

“Ha ha, là rất trùng hợp ha, tớ cùng anh tớ trùng ngày sinh, anh ấy trước tớ 4 năm. 3/5 trong nhà tổ chức tiệc, hôm nay tớ vốn định tìm cậu đi khu chợ gần đây mua quà, di động cậu luôn tắt. Nam Nam, sinh nhật tớ mời khách, các cậu nhất định phải đến đó!”

Tiêu Tinh nói xong liền tạm biệt mọi người, cùng Kỳ Quyên đi chọn quà.

Trên mặt Vệ Đăng giả vờ như không có chuyện gì, nhưng ba người đều biết, cậu ấy chơi đùa không yên lòng.

Tỷ như lúc ngồi tàu lượn, mặc dù cậu ta cũng gào thét thảm thiết, nhưng khi tàu dừng lại ngăn người; lúc vào nhà ma, Vệ Nam và Ngưu San San kêu

la đến vô cùng thâm, ngược lại Vệ Đằng là bộ mặt nghiêm túc, mặt không chút thay đổi mà bước tới.

“Vệ Đằng, cậu rốt cuộc là thế nào rồi?” Lúc hai cô gái đi chơi, Chu Vũ kéo Vệ Đằng sang một bên, cau mày hỏi.

“Tớ không sao hết...”

“Phi, cậu có xem tớ là bạn không? Cậu giả vờ cái thí ấy! Cậu có tâm sự gì mà không thể nói với tớ? Hai chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, gương mặt thối đó của cậu tớ xem hết bao nhiêu năm rồi, về mặt gì mà thoát được mắt tớ?”

Vệ Đằng cười hắc hắc, vỗ vỗ vai Chu Vũ, “Được, ánh mắt đó của cậu có thể làm đèn chiếu X-quang rồi.”

Thấy cuối cùng Vệ Đằng cũng cười, Chu Vũ cũng cười hắc hắc, hai người ngồi trên băng ghế, Vệ Đằng trầm mặc một lát, sau đó lại thở dài một hơi.

“Ngày mốt là sinh nhật anh ta, tớ nghĩ, có cần tặng y cái gì đó.”

Chu Vũ mở to mắt nhìn Vệ Đằng, há miệng nhưng lại chẳng nói nên lời.

Vệ Đằng cười nói, “Cậu đừng nhìn tớ như vậy, tớ chỉ định đưa quà, chiến tranh lạnh với y lâu như vậy, trong lòng tớ khó chịu. Cậu thấy đó, trong trường có đụng phải anh ta tớ cũng không dám chào hỏi, Vệ Đằng tớ đến giờ còn chưa từng hèn nhát như vậy, tớ nghĩ, không phải là bị từ chối thôi sao, xem như kẻ thù, không cần thiết.”

“Thật ra thì nói từ bỏ rất dễ, thực sự khiến tớ quên anh ta, tớ thật là không quên được.”

“Được, tớ cũng nói xong rồi, cậu có thể xem thường tớ.”

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 27

Nghe xong lời Vệ Đăng, Chu Vũ chỉ là ra sức siết bờ vai hần.

Sau hồi lâu mới thở ra một hơi, kìm nén dục vọng muốn tặng hần một đấm, nhẹ giọng nói: “Cậu vẫn chưa từ bỏ đúng không?”

“Trước kia chưa từng thích ai, lần đầu tiên thích một người, dĩ nhiên là không thể quên được, ha ha.” Vệ Đăng có hơi lúng túng năm ót, “Cậu có phải cảm thấy tớ rất vô dụng không?”

Chu Vũ buông tay, lại thở ra một hơi, “Thật ra thì, nếu là dễ dàng buông tay như vậy, chỉ có thể nói cậu thích không đủ sâu.”

“Tớ cũng cảm thấy vậy.” Vệ Đăng gật đầu đồng ý.

“Vậy cậu cảm thấy có còn cơ hội với y không?”

“Cơ hội ngược lại không có hy vọng xa vời, tớ chính là nghĩ, tối thiểu hảo tụ hảo tán đi, đưa quà sinh nhật cho anh ta, sau này không cần ẩn núp như gặp kẻ thù nữa, cũng coi là một hồi quen biết.”

Mắt thấy Vệ Nam và Ngưu San San đi về phía này, Vệ Đăng ngậm miệng không nói, giả vờ như chẳng có gì, tiếp tục theo hầu hai cô nữ sinh điên cuồng.

Buổi tối sau khi trở về, bởi vì Tiểu Ngưu về nhà nên trong ký túc xá chỉ còn Vệ Đăng và Chu Vũ.

Hai người trợn mắt nhìn nhau thật lâu cũng không nói lời nào, cuối cùng Vệ Đăng không chịu nổi nữa phải phá vỡ không khí trầm mặc.

“Tớ nói Đại Vũ à, cậu đừng bắn X-quang nữa, chút ruột gan của tớ cậu còn không rõ sao? Ánh mắt kia của cậu giống như lưỡi kiếm sắc bén vậy, biết không?” Vệ Đăng bị hấn nhìn đến hoảng sợ, không thể làm gì khác hơn là hít mũi một cái, thật thà cung khai, “Tớ là có tư tâm, tặng quà cho y là quyển rữ y, cuối cùng thử lại lần nữa.”

Chu Vũ xuy một tiếng, “Tớ biết ngay mà.”

“Hắc hắc, cậu cũng nói rồi, sao có thể dễ dàng buông ra như vậy, mặc dù lần bày tỏ trước bị y từ chối, nhưng tớ vẫn muốn thử lần nữa, có thể là hôm đó tâm tình y không tốt. Tớ thử lại lần cuối, vẫn không được, tớ sẽ hết hy vọng.”

Chu Vũ nhìn chăm chăm Vệ Đăng, bất đắc dĩ nói: “VẬY cậu cứ thử đi, đâm đầu vào tro than thì đừng tìm tớ khóc.”

“Đó là, theo đuổi người ta thì phải vững như bàn thạch chứ, ban đầu cậu quần lầy San San không phải cũng quần hết nửa học kỳ sao.”

Chu Vũ gật đầu một cái, vỗ nhẹ bả vai Vệ Đăng, “Anh em à, cậu định tặng y cái gì?”

“Anh ta rất thích đọc sách, tớ định mua quyển sách cho anh ta.”

Chu Vũ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Tớ còn tưởng cậu định tặng xuân dược, bá vương ngạnh thượng cung[R.A.P.E] kia.”

“Cậu đúng là miệng chó không ói ra ngà voi! Tặng xuân dược cái thí, tớ còn tặng hỏa dược.”

“Ha ha, vậy tớ đi mua sách với cậu ha, ngày mai?”

“Không cần, cậu đi với San San nhà cậu, tớ bảo em gái tớ đi cùng là được rồi.”

“Nga, cũng tốt, hai thằng con trai cùng đi mua sách, cũng thực kỳ quái.” Chu Vũ cười cười đầy hàm ý, bị Vệ Đăng trừng mắt: “Lão tử muốn đoạn, cũng không đoạn với cậu.”

Ngày hôm sau, khí trời quang đãng.

Sáng sớm, Vệ Đăng liền lôi em gái đến nhà sách mua sách.

Vệ Nam mơ hồ cảm thấy vẻ mặt anh trai có gì đó không đúng lắm, cũng không nói ra, đi theo hẳn đến nhà sách gần đó.

Vệ Đăng chạy đến khu vực sách luật, Vệ Nam đã biết hẳn đến làm gì, phức tạp mà liếc nhìn tấm lưng hào hứng chạy loạn khắp nơi của anh hai, trong lòng Vệ Nam cũng rất khó chịu.

Vệ Nam hít sâu một hơi, để thanh âm trầm tĩnh lại một chút: “Anh hai, anh đang tìm sách gì vậy?”

“Anh cũng quên rồi, quyển đó bị mượn mất ở thư viện, còn chưa được trả nữa, gọi là luật pháp cái gì cái gì ấy?” Vệ Đăng chuyên tâm lật, tìm một hồi vẫn chưa tìm được quyển mình muốn.

Vệ Nam cắn răng: “Là cho Tiêu Phàm sao?”

Vệ Đăng ngừng động tác, nhìn em gái, gật đầu một cái, quay đầu lại tiếp tục tìm kiếm, “Y tìm quyển sách đó suốt cả học kỳ rồi, lần nào cũng trùng hợp bị mượn mất, không bằng mua hẳn một quyển cho y.”

Vệ Nam siết chặt nắm tay: “Anh hai, anh định đi sinh nhật hẳn ta sao?”

“Chuyện này có gì đâu, theo đuổi người ta thôi, liền phải xuất ra tinh thần đầu rơi máu chảy không sợ chết, như vậy mới có thể ôm mỹ nhân chạy về, hiểu chưa?”

“Người ta cũng từ chối anh rồi, anh còn...”

“Ví dụ như khi em chơi game muốn phá một cửa, em có đảm bảo chơi một lần đã qua không? Luôn luôn có kinh nghiệm thất bại mà? Huống chi là tình yêu, sao có thể thuận buồm xuôi gió, em cho rằng mình đang chơi diễn gia đình sao, thương lượng trước ai vai vợ?”

“Nhưng mà, anh không cảm thấy thua thiệt sao?”

“Em gái, nói cho em, đừng so đo quá, con người sao phải sống mệt mỏi như thế? Chẳng lẽ y từ chối anh một lần, anh cũng phải từ chối lại một lần mới công bằng sao?”

Vệ Nam quả thực nghĩ không ra làm cách nào phản bác, buộc lòng thờ phì phì mà theo sau anh hai, nhìn anh ấy tìm tới tìm lui trước hàng sách.

“Sao vẫn chưa tìm được? Quyển sách rách gì ấy.” Vệ Đăng thờ dài, quay đầu lại hỏi em gái: “Em có biết bộ sách gọi Ninh gì đó, viết rất nhiều về luật pháp?”

“Đan Ninh? Tiểu Quyên có một quyển, mượn từ thư viện.”

Ánh mắt Vệ Đăng sáng ngời, hét lên một tiếng: “Không sai! Là Đan Ninh đó, anh nhớ ra rồi, gọi là ‘Tự do pháp luật hạ’”

“Nga, Tiêu Phàm xem quyển sách huyền bí như vậy sao?”

“Đúng vậy, người ta thích vui đầu nghiên cứu vấn đề học thuật, không giống chúng ta, sách giáo khoa cũng lười nhìn.” Nhắc đến Tiêu Phàm, Vệ Đăng ngược lại là vẻ mặt tự hào, sau khi nhớ tên sách, vội vàng chạy đi quầy phục vụ hỏi: “Ở đây có bán ‘Tự do pháp luật hạ’ của Đan Ninh không?”

Vệ Nam nhìn vẻ tung tăng của anh hai sau khi cầm được sách đi về, trong lòng thêm lạnh.

Xem ra, anh ấy thực sự rất thích Tiêu Phàm, có lẽ, xem ra đã yêu đi?

Lần đầu thấy anh hai như vậy, thực ra, anh ấy vào giờ khắc này rất chói mắt.

Có lẽ bản thân anh ấy không nhận ra, vẻ mặt hạnh phúc đó có sức cảm hóa lớn đến thế nào.

Mua sách cho Tiêu Phàm lại khiến anh ấy vui đến vậy, đến mức đó sao?

Nếu như, người ta xem đồ anh tặng như rác rưởi? Anh hai, anh sẽ giải quyết thế nào đây?

Vệ Nam rất muốn khuyên hẳn một chút, nhưng nhìn đến vẻ hưng phấn trên mặt, quả thực không đành lòng tạt gáo nước lạnh.

“Ai, em gái à, đến đây giúp anh chọn giấy bao sách đi, màu gì đẹp?”

“Eh, màu trắng đi, màu này rất thanh nhã.” Vệ Nam lựa từ đồng giấy bao ra một tờ, nền màu trắng, hoa văn màu vàng ấm áp, cảm giác rất trong lành ấm áp.

Vệ Đăng giơ ngón tay cái lên, ôm sách trở về túc xá.

Chu Vũ và Ngưu San San ra ngoài chơi, Vệ Đăng mở quạt ở ký túc xá, đặt sách lên bàn, để em gái dạy hẳn bao sách.

“Anh hai, để em bao giúp anh cho, anh xem anh bao quyển sách đó giống hệt bánh chưng.”

Vệ Đăng liếc nàng một cái, “Có biết không, tặng đồ cho người yêu, nhất định phải tự mình làm, có như vậy, đối phương mới có thể cảm nhận được tâm ý của em.”

“Nhưng quyển anh đang bao rõ ràng là giống hệt bánh chưng.”

“Bánh chưng thì bánh chưng, tháo ra, làm lại.” Vệ Đăng trực tiếp xé bỏ giấy bao, vừa xé vừa mắng: “Phi, lão tử đến giờ cũng chưa từng bao sách, lần đầu bao vậy là tốt rồi, em cười cái rắm gì cười, bánh chưng thì sao.”

Giảng co hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng bao xong quyển sách, Vệ Đăng đã là đầu đầy mồ hôi.”

Bộ dáng nghiêm túc kia của hắn, khiến trái tim Vệ Nam lại là một trận co thắt.

Tiêu Phàm à, nếu như anh nhìn thấy anh tôi đối với anh như vậy, anh vẫn sẽ nói ra những lời tàn nhẫn như thế sao? Con người anh thật sự máu lạnh như vậy sao?

Vệ Đăng nhìn nhìn sách, nhếch miệng cười cười, quả nhiên, mặc thêm lớp quần áo cho đứa bé, quả là xinh đẹp.

Mở quyển sách ra, hương mực in lan tỏa. Sách mới đúng là tốt, quyển sách ở thư viện bị nhiều người chạm qua, mở ra đều là mùi hôi xộc mũi.

Vệ Đăng cầm bút, suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là viết lên tờ phụ sau bìa sách cũng được. Như vậy, nếu anh ta không thích... có thể xé đi, tránh khỏi chướng mắt.

“Tiêu Phàm, sinh nhật vui vẻ.”

Tiếp theo vẽ khuôn mặt cười, viết tên Vệ Đăng.

Mặc dù viết rất nghiêm túc, chữ bút máy của Vệ Đăng vốn đã khó coi, viết ra dạng trung quy trung cũ, ngược lại dờ dờ ương ương.

Chữ viết trên nền sách trắng, giống như mấy con nhện đen đang bò vậy.

Nhìn qua vô cùng buồn cười.

Ngày này trôi qua rất nhanh, buổi chiều, hai anh em lại ra ngoài mua quà cho Tiêu Tinh.

Hai người đều phải tham gia tiệc sinh nhật, chẳng qua là mục đích bất đồng thôi.

Vệ Đăng ôm một con gấu lớn màu xám trong cửa hàng lưu niệm, Vệ Nam lườm hằm một cái, sinh nhật người ta, anh cũng không thể tặng quà sáng chút à?

Vì vậy thay bằng con chó lớn có lông nhung màu trắng.

Hôm sau, trời trong nắng ấm.

Chu Vũ và Ngưu San San tự chơi với nhau, Vệ Đăng chăm lo kế hoạch tình yêu, lười để ý đến bọn họ, mới sáng sớm đã chờ dưới lầu em gái, hai người sau khi ăn điểm tâm xong liền đón xe đến nhà Tiêu Tinh.

Tiệc sinh nhật là ở khu nhà tại ngoại ô, party nhỏ, được mời đến đều là người quen.

Vệ Nam nói, đó là ông nội Tiêu Phàm để lại cho y, nhưng Tiêu Phàm không thường ở đây, cho nên liền bị Tiêu Tinh chiếm đoạt.

Vệ Đăng không yên lòng lắng nghe, tâm tình lại bắt đầu kích động, so với buổi tối định đi tỏ tình còn hưng phấn hơn.

Nghĩ đến chuyện sắp gặp y, tim đập cũng có chút mất tốc độ.

Sau khi gặp mặt, hảo hảo nói chuyện với y, anh có thể yên lặng mà thích Lâm Vi, tôi cũng có thể cứ như vậy mà thích anh, bây giờ anh vẫn chưa thích tôi, một ngày nào đó sẽ thích tôi, tôi sẽ chờ đến khi đó, chờ anh quên hẳn.

Y chẳng lẽ còn có thể nói cậu đừng quên lấy tôi nữa?

Chắc không có ai tính tình lại méo mó đến mức đó đâu?

Không khí ở ngoại ô thật trong lành, cây xanh tạo thành bóng râm, hương cỏ thơm ngan ngát khắp nơi.

Biệt thự xây ở chân núi, sau khi xuống xe buýt, loáng thoáng có thể thấy một góc của biệt thự.

“Nhà Tiêu Phàm rất giàu à?” Vệ Đăng làm bộ như không quan tâm mà hỏi.

“Đúng vậy, sản nghiệp tích lũy của ông nội anh ta, lại thêm cha mẹ y ra sức làm việc, em nghe Tiêu Tinh nói, nhà Tiêu Phàm trong giới kinh doanh rất nổi tiếng.”

Vệ Nam mắt lé nhìn anh trai, thấy bộ dáng hãnh như không cần biết, bất đắc dĩ thở dài.

Người lớn lên từ đồng bùn như anh hai, cùng cái loại đại thiếu gia kim ốc lý tàng như Tiêu Phàm, ở cạnh nhau có thể có cùng tiếng nói sao? Thật không biết bọn họ có thể tán gẫu cái gì.

Hai anh em chờ ở trạm xe bus một lát, Tiêu Tinh liền đến đón bọn họ.

Người được mời đến trong buổi party nhỏ này không nhiều lắm, đều là những người bạn thân của Tiêu Tinh ở trung học, Vệ Đăng đi một vòng lớn trong đại sảnh, hình như, trừ hãnh cũng chẳng có ai đến vì Tiêu Phàm.

Không khỏi lại bắt đầu đau lòng, sinh nhật hàng năm của Tiêu Phàm phải chăng cũng không có ai tặng quà? Thật đáng thương. Tên đó nhất định là bề ngoài sẽ lạnh lùng bảo không thèm, nhưng trong lòng cũng hy vọng có ai đó tặng quà đi?

Bằng không, lúc ở Quế Lâm, tặng y một dây đeo điện thoại, sao y lại cẩn thận mà cất vào túi ni?

Một bầu thanh niên ở cùng nhau, buổi tiệc vô cùng náo nhiệt.

Sau đó, Tiêu Tinh mở karaoke, cắm micro, điều chỉnh nhạc, loạn hét loạn kêu, hỗn loạn vô cùng.

Vệ Đăng vốn thích náo nhiệt, đám người kia cũng cùng lứa với em gái, được người ta gọi anh cả, được mời rượu, liền vui vẻ, vui lên rồi thì không thu lại được nữa, nhận một ly uống một ly, uống xong mấy ly, bụng nóng lên, uống được càng thêm hào hứng.

Con trai đến buổi tiệc không ít, một đám người tụ tập lại, chơi bài phạt rượu.

Cũng không biết là trong lòng Vệ Đăng có vướng mắc hay là vận khí quá kém, đến nỗi thua liền mấy ván, phần lớn rượu đều bị hãm uống.

Vướng mắc trong lòng đương nhiên là Tiêu Phàm.

Vệ Đăng vì Tiêu Phàm mới đến buổi tiệc này, thế nhưng lại không thấy bóng dáng Tiêu Phàm.

Theo lời Tiêu Tinh, hôm nay anh trai nàng đi uống rượu với cái giáo sư hướng dẫn rồi, không đến đây.

Cũng phải a, ở đây trừ tôi ra, cũng chẳng ai mang quà đến tặng anh, Tiêu Phàm anh đến đây nhìn những người này nhiệt nhiệt nháo nháo, chỉ thêm phiền lòng mà thôi.

Đột nhiên nhớ đến lúc ở khách sạn, bộ dáng y hút thuốc, có lẽ mình nói đúng, y hút thuốc chỉ là vì tịch mịch.

Tiêu Phàm, nếu anh cô đơn, tôi lại càng không từ bỏ anh đâu, nếu cả tôi cũng từ bỏ anh, trên đời này, sẽ không còn ai muốn anh nữa.

Vệ Đằng uống đến choáng đầu hoa mắt, nhưng trong lòng lại rất tỉnh táo, vừa nghĩ đến Tiêu Phàm thì cười khúc khích.

Càng về sau, tất cả mọi người cho là hấn say, đỡ hấn trở về phòng nghỉ ngơi.

“Ai, người này uống rượu say lại nặng như vậy, nhìn anh ấy thực gầy, sao lại công không nổi vậy?” trong mơ mơ màng màng nghe được giọng nói của Vệ Nam, Vệ Đằng cười hắc hắc, vỗ vỗ bả vai em gái, “Nặng cái gì ấy, anh của em cũng từng bị người ta... bẽ rồi... chính em vô dụng á, ha ha...”

“Anh ấy lại bắt đầu nói hươu nói vượn rồi, Tiêu Tinh cậu giúp đỡ anh ấy.”

Vệ Đằng cảm thấy mình giống như phạm nhân bị áp tải vào phòng giam, sau đó lại giống như bước trên mây, bước chân vô thực mà đi lên lầu.

“Điều hòa ở phòng khách hư rồi, dìu anh ấy lên phòng anh tớ đi, anh tớ nói rồi, tối nay không về.”

“Cái này không tốt đi, tớ thấy anh cậu hình như có bệnh khiết phích rất nghiêm trọng, người khác ngủ trên giường y, y biết được sẽ tức giận chứ?”

“Hì hì, ngủ xong, mai thay ra giường, quý mới biết ấy, anh ấy hiếm khi về đây lắm.”

“Vậy được, dìu đi vào, heo à, nặng chết được.”

Sau đó, Vệ Đằng cảm giác mình bị ném đến một cái giường thật lớn, ván giường hơi cứng.

Lạnh lại cứng, cảm giác thực giống người đó... chần cũng lạnh như băng, bất quá, trên gối có mùi hương nhẹ, loại hơi thở lạnh lùng thuộc về Tiêu Phàm.

Vệ Đằng cảm thấy mình đã uống quá nhiều rượu, toàn thân đều nóng lên, liền cởi hết quần áo, đem cơ thể bọc trong chăn, dán trên ra giường lạnh lẽo, lúc này mới thoải mái.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 28: Đêm Khuya Nồng Nhiệt Như Lửa

Gần đây Tiêu Phàm viết luận văn viết đến phiên nào, lại thêm lời tỏ tình không đầu không não của Vệ Đăng, tâm tình luôn không tốt.

Lúc ăn cơm cùng các giáo sư, lại không tiện biểu hiện ra, đành phải chịu đựng.

Đám sư đệ muội kia cũng thực đáng ghét, biết hôm nay là sinh nhật mình, đều chạy tới mời rượu, nhiệt tình lên không xong không được.

Mặc dù đã kiềm cố chặn lại phần lớn, nhưng cũng uống xuống bụng vài ly, toàn thân bốc hơi nóng.

Sau đó, đành lấy cớ nói ba mẹ phải về tới, nhất định đi về trước.

“Cha mẹ sư huynh thật tốt nha, còn đặc biệt trở về mừng sinh nhật cho anh a?” “Đúng vậy đúng vậy, thực hâm mộ...”

Tiêu Phàm nhức đầu muốn nổ tung, ừm một tiếng, sau khi tạm biệt các giáo sư, ra khỏi nhà hàng, bắt taxi.

“Đi đâu?”

“Đại học T.”

Tài xế khởi động xe, Tiêu Phàm dựa vào ghế thở ra một hơi thật dài.

Hôm nay là sinh nhật y, đến tận bây giờ, cũng không có tin nhắn chúc mừng.

Ba mẹ ở nước ngoài, bận rộn làm ăn bận đến quên mất cũng là chuyện bình thường, đến giờ mình cũng không dám mơ mộng họ sẽ nhớ đến, cái sinh nhật thôi mà thôi, cũng không khác gì những ngày bình thường, đại nam nhân, cũng không cần thiết phải so đo.

Đến giờ Tiêu Phàm cũng không cần biết đến loại ngày lễ này, trước đây dù cha mẹ có muốn tổ chức sinh nhật cho, y cũng không hứng thú nổi.

Nhưng năm nay, nội tâm dâng lên một trận trống trải không nguyên cố.

Vệ Đăng đoạn thời gian trước vẫn quán lấy mình, gió thổi mưa rơi cũng lấy cố nhẫn tin cho mình, sau khi bị từ chối, liền không liên lạc nữa.

Quả nhiên cậu ấy chỉ là cao hứng nhất thời thôi sao?

Hay là lúc từ chối, đã tổn thương đến tự ái của cậu ấy?

Tiêu Phàm cảm thấy suy nghĩ của mình quả rất buồn cười, rõ ràng lúc từ chối hy vọng cậu ấy đừng liên lạc với mình nữa, nhưng bây giờ, cậu ấy không liên lạc thật, lại cảm thấy trong lòng rất trống rỗng.

Thậm chí hy vọng xa vời, ngày sinh nhật, cậu ngốc kia có thể nhắn tin, nói: “Tiêu Phàm sinh nhật vui vẻ, tôi mời anh ăn cơm nha.” Cuối cùng cộng thêm “Hắc hắc” cùng khuôn mặt cười.

Nhưng mà đến bây giờ di động cũng chưa từng vang lên.

Bản thân mình rốt cuộc là đang chờ đợi thứ gì? Thật buồn cười quá nhỉ.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hạt mưa tí tách rơi vỗ vào cửa xe, thời tiết mới vừa nãy vẫn còn tốt, nháy mắt trời đã mưa.

Đúng lúc này, điện thoại di động lại vang lên, chuông tin nhắn, Tiêu Phàm khẽ giật mình, vội vàng móc di động ra, mở xem.

“Sinh nhật vui về nha anh trai! Tối nay anh không trở lại đúng không? A a, em chuẩn bị cho anh một phần quà vô cùng đặc biệt, đặt tại phòng ngủ của anh, gần đây em thấy tâm tình anh không tốt lắm, hy vọng anh buông lỏng một chút. Nếu không về khu nhà, vậy anh trở về túc xá, nghỉ ngơi thật tốt a.”

Tiêu Phàm cau mày, hồi âm lại hai chữ “cảm ơn”

Lại là một trận mất mát không duyên cớ. Thì ra, chỉ là tin nhắn của Tiêu Tinh.

“Bác tài, phiên đổi đường, nhai tâm hoa viên của Bắc Giao.

Tiêu Phàm nói với tài xế một tiếng, liền quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Đột nhiên không muốn về ký túc xá, muốn đến khu nhà ông nội để lại, không bằng kỳ nghỉ 1/5 cũng ở đó đi, điều tiết tâm tình một chút.

Thời gian này, chắc buổi tiệc của em gái cũng hết thúc rồi, cũng không phải nhìn thấy đám bạn bè của nó mà tâm phiền.

Mưa càng rơi càng lớn, sau khi xe đổi đường, giảm tốc độ lại, dọc theo đường đi, ánh đèn đường hắt trên cửa sổ, bên trong xe khi sáng khi tối.

Tiêu Phàm tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi, rượu uống không nhiều, nhưng cũng không ít, cảm thấy thân thể tỏa ra từng trận hơi nóng, cảnh vật trước mắt cũng có chút mơ hồ.

Sau khi xuống xe, vì không mang dù, khoảng cách từ ven đường đến khu nhà cũng gần, thế là chạy như điên về.

Nhớ đến trận mưa lớn ở Quế Lâm, bị Vệ Đăng lôi chạy như điên trong mưa, khóe miệng Tiêu Phàm không khỏi nhẹ nhàng vênh lên.

Lúc đẩy cửa vào nhà, phòng khách yên tĩnh, một mảng tối tăm.

Phòng Tiêu Tinh ở dưới lầu, lúc đi ngang qua, thỉnh thoảng truyền ra một đôi lời đối thoại.

Tiêu Phàm rút lại bàn tay định đẩy cửa, trong túi có bông tai dành cho em gái, nếu bạn con bé ở đó, đi vào không tiện, vậy để hôm khác đưa.

Xoay người bước lên lầu, sau khi vào phòng ngủ, vào phòng tắm trước đã.

Đang mơ mơ màng màng nghe được được tiếng nước chảy, Vệ Đăng dụi dụi mắt, thấy cửa phòng tắm hé ra khe hở.

Ai vậy?

Mở to mắt nhìn, chỉ thấy được tia sáng yếu ớt, sau một lát, đèn tắt, có người đi ra.

Trong phòng một mảng tối om, Vệ Đăng chỉ cảm thấy có một loại áp lực kỳ quái từ cơ thể người đó lan ra xung quanh.

Bị dọa đến tỉnh rượu một nửa, sau khi khôi phục thần trí, có thể cảm nhận được hơi thở trên người anh ta, là Tiêu Phàm?...

Sao anh ta ở đây? Mộng xuân à? Cũng khoa trương quá đi?

Vệ Đăng néo đuôi mình, đau! Không phải mơ?

Vừa định lên tiếng, lại cảm giác có cơ thể nóng bỏng vén chăn chui vào, hai người đều trần trụi, cảm giác làn da tiếp xúc nhau, khiến cả hai đồng thời run rẩy.

“...”

Lặng im.

Trong không khí chảy dòng khí lưu kỳ quái, Vệ Đằng nghe được nhịp tim thành thịch của chính mình. Cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của Tiêu Phàm vừa mới tắm xong, làn da có tính đàn hồi, trên mặt Vệ Đằng cũng bắt đầu nóng lên.

Không ngờ sau một khắc, Tiêu Phàm xoay người áp tới.

Ngón trở ngả ngón nâng cằm hẳn lên, thanh âm trầm thấp mang theo mê hoặc mỉa người, “Tiêu Tinh cũng thật có lòng nha, lễ vật này cũng đủ đặc biệt, ưm?”

Vệ Đằng bị dọa sợ đến không dám cử động, thân thể hai người dán vào nhau rất chặt chẽ, những nơi tiếp xúc lan tràn một mảnh lửa nóng.

“Hừ, cậu là ai? Cũng rất tự giác nhỉ, cởi hết bỏ lên giường tôi, vội vã đến vậy à?”

Tiêu Phàm cười lạnh một tiếng, tay đưa qua định mở đèn.

Nếu y biết là mình, sẽ thế nào đây? Giơ chân đá mình xuống giường? Hay bảo mình mặc quần áo cút xéo?

Trong phút chốc, đầu óc Vệ Đằng vòng vo mấy loại ý tưởng.

Chu Vũ đã nói... Bá vương ngạnh thượng cung.

Ngưu San San nói... lên xe rồi mua vé.

Ba phương pháp theo đuổi người đẹp lạnh lùng, giả vờ làm tiêu bạn ăn sạch anh ta, hoặc giả vờ không rõ tình hình bị anh ta ăn sạch, sau đó nhõng nhẽo ăn vạ...

Trong lòng Vệ Đằng quyết định biện pháp, mãnh liệt lật người lại, Tiêu Phàm đột ngột không kịp đề phòng, bị hẳn đè trên giường.

Tiêu Phàm cười khê, người này thật giống mèo hoang nha, còn dám đê ngược?

Tay trong lúc lơ đãng lướt qua làn da trên lưng hắn, một loại cảm giác ấm áp như ngọc ấm, cái mộng bóng loáng co dãn, mộng vừa thẳng lại vênh, ngược lại cũng còn biết chút lễ phép, không cời quần lót.

Vì cái gì lại cảm giác mộng vệt kia của hắn thật giống của Vệ Đằng?

Tiêu Phàm lắc đầu, ném đi suy nghĩ kỳ quái, Vệ Đằng làm sao có thể biết chỗ này, phỏng chừng do say rượu nên trong đầu luôn toát ra những ý tưởng không giải thích được.

“Cậu muốn làm gì?” Tiêu Phàm cười hỏi, sau một khắc, lại có đầu lưỡi liềm linh trực tiếp xông vào khoang miệng.

Ngây ngốc xông loạn một trận, hô hấp nơi chóp mũi dồn dập lại ngọt ngào phun trên mặt Tiêu Phàm từng trận, nhột nhột.

Tiêu Tinh biết mình là đồng tính luyện ái, chẳng lẽ thực sự tìm người đến làm ấm giường cho mình? Đứa em gái này cũng quá lớn mật đi.

Tiêu Phàm nhướn mày, đẩy cái tên đang lộn xộn trên người mình ra.

“Cậu biết bản thân đang làm cái gì?”

“Ngô ...” sau khi đối phương phát ra giọng mũi, lại bắt đầu liếm dái tai Tiêu Phàm, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua vành tai, trốn tránh, giống như còn chút xấu hổ.

Sau lưng Tiêu Phàm cứng đờ, hạ giọng nói: “Cậu quyến rũ tôi?”

Đối phương tựa hồ không biết nặng nhẹ, đầu lưỡi tại lỗ tai liếm tới liếm lui.

Cánh tay Tiêu Phàm vòng qua hông hắn, đột nhiên dùng lực, kéo hắn vào lòng mình, khiến thân thể hai người dán chặt chẽ hơn, nhìn hắn giở thủ đoạn gì.

Vệ Đăng bị kéo vào ngực y, nằm trên ngực Tiêu Phàm thở dốc, hô, sức lực người này lớn thật.

Không thể lộ ra, tuyệt đối không thể cho y biết, coi như say rượu mất lí trí, say rượu loạn tính là không cần giải thích. Ngày mai tỉnh lại, cứ nói mình cho là bản thân thấy mộng xuân, không biết gì hết.

Sau đó, có lẽ anh ta sẽ đau lòng...

Như vậy cũng sẽ không tàn nhẫn với mình thế nữa chẳng?

Vệ Đăng hạ quyết tâm, thả lỏng cơ thể, ôm bả vai Tiêu Phàm, môi ấn lên.

“Cậu biết hậu quả?” Tiêu Phàm hỏi.

Vệ Đăng ở trên ngực y gật đầu ở trên ngực y, đương nhiên biết rồi, lần đó vô tình thấy GV của Chu Ngư, vì phân tích kiến thức phương diện đó, cố ý đăng ký một trang web fanfic, down được rất nhiều thứ đặc sắc.

“Không hối hận?” Ngón tay Tiêu Phàm nhẹ nhàng đặt tại môi Vệ Đăng, hướng đến nơi bí ẩn dò xét, lại rời đi.

Kích thích như có như không, khiến cho thân thể Vệ Đăng run rẩy.

Vệ Đăng hít sâu một hơi, đại nạn không chết tất có hậu phúc, lão tử cũng không tin anh còn có thể giết chết người ở trên giường. . .

Vì vậy, oanh liệt gật đầu một cái.

Thân thể hai người dán nhau rất chặt, Vệ Đằng giật giật, da thịt nóng bỏng ma sát thân mật, hô hấp của hai người cũng dần dần rối loạn.

Tiêu Phàm dùng tay vuốt ve cặp môi của Vệ Đằng, khẽ cười nói: “Đây chính là cậu tự tìm lấy, con mời đưa tới cửa, con sói không có đạo lý không ăn, đừng hối hận.”

Dứt lời, Vệ Đằng chỉ cảm thấy vòng eo căng thẳng, cả người hoàn toàn nằm trong ngực y, một trận trời đất ngả nghiêng, sau lưng chạm đến ván giường vừa lạnh vừa cứng, nháy mắt cả người Tiêu Phàm đều đè trên người!

Vệ Đằng đã không rãnh suy nghĩ nhiều. Quản hẳn ngày mai có phải là ngày tận thế hay không, vô luận như thế nào, tối nay cứ phóng túng một hồi đi.

Dù sao thích anh ta như vậy, lần đầu tiên là cùng anh ta, sau này cũng không hối hận.

Ngón tay linh hoạt của Tiêu Phàm nhanh chóng cởi chiếc quần lót của Vệ Đằng, cũng loại bỏ lớp lá chắn cuối cùng của bản thân. Hạ thân hai người ma sát liên tục, từ bộ vị vọt lên một trận lửa nóng hừng hực.

Vệ Đằng giơ tay ôm chặt bả vai Tiêu Phàm, vùi đầu vào ngực y, tùy ý ngón tay khéo léo của y đùa bỡn phân thân của chính mình.

Hoàn toàn không giống với bản súng lục, chỗ đó vừa bị ngón tay thon dài của Tiêu Phàm chạm vào, lập tức không tiền đồ mà hiên ngang đứng lên, nằm trong tay y mà run rẩy biểu đạt.

Tiêu Phàm dường như rất hứng thú với nơi đó, ngón tay nhẹ nhàng chạm gốc một chút, sau đó lại chơi đùa chớp một tí, lại dựng dậy chơi đùa một phen, hành hạ đến toàn thân Vệ Đằng run rẩy.

“Ngô. . . ù. . . ù. . .”

Theo động tác ngón tay y, tiếng rên rỉ mị hoặc tràn ra bên mép, Tiêu Phàm khẽ cười cắn cắn vành tai Vệ Đằng, “Lần đầu tiên à? Phản ứng đáng yêu như thế?”

Dứt lời, còn xấu xa mà nhéo đỉnh sóm tràn ra chất lỏng.

“A. . .”

Thanh âm Vệ Đằng kỳ quái đến cả bản thân cũng không dám nhận, thanh âm mị hoặc lòng người như vậy, lại là giọng vút đi của mình kêu ra sao? Mặt nóng đến sắp tan ra, chắc chắn đỏ đến rất đáng sợ. May mà không có đèn, trong đêm tối chẳng thấy rõ thứ gì.

Hơi thở Tiêu Phàm có hương rượu nhàn nhạt, Vệ Đằng biết y đã uống rượu.

Cũng biết y lập tức sẽ xem mình như con mồi chủ động đưa đến trước cửa mà ăn.

Nhưng mà vẫn còn cam tâm tình nguyện, bất kể như thế nào, đó là một cơ hội rất lớn, hơn nữa còn là cơ hội cuối cùng.

Tiêu Phàm tựa hồ phát giác sự thơ thẩn của Vệ Đằng, ngón tay giữ bộ vị sóm đã đứng thẳng lên, nhanh chóng chuẩn bị, còn cố ý ác liệt mà véo tiểu cầu dưới gốc.

“A. . .”

Vệ Đằng chỉ cảm thấy máu toàn thân đều hướng xuống dưới, đầu óc trống rỗng, thân thể mãnh liệt co quắp mấy cái, lần đầu tiên cứ như vậy đã tiết ở trong tay hẳn.

Thật là xin lỗi, lão tử hiệu suất quá cao.

Vệ Đằng tự an ủi bản thân như vậy, sau khi phát tiết, toàn thân không có chút khí lực, mềm nhũn mà nằm trên giường, một bộ dáng tùy người làm thịt.

Tiêu Phàm dừng lại chốc lát, thấy Vệ Đằng mềm mại ngã xuống giường, nghĩ thầm, hẳn quả nhiên là lần đầu tiên, tùy tiện đụng hai cái đã kích động thành như vậy.

Cũng không biết tại sao, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác thành tựu kỳ diệu, vuốt ve da tay của hắn, cảm thụ hắn thở dốc, giống như cái tên Vệ Đằng giường nanh múa vuốt kia như vậy.

Có lẽ bản thân thật sự đã uống nhiều quá, trước mắt cũng là mơ mơ hồ hồ, đầu óc choáng váng.

Nếu hắn cũng nói không hối hận, cởi hết nằm trên giường, mình còn do dự cái gì?

Tiêu Phàm bình tâm xuống, ngăn chặn hắn, nhẹ nhàng tách hai chân hắn ra, ngón tay lần mò theo bắp đùi hướng về nơi bí ẩn nhất.

Cảm giác người phía dưới nháy mắt cứng ngắt, Tiêu Phàm nghĩ thầm có lẽ là lần đầu tiên của hắn, không quen, vì vậy động tác dịu dàng hơn một chút, một tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hắn, tựa như an ủi, tay còn lại đem chất lỏng vừa rồi xoa xung quanh hậu huyệt, ngón trỏ không chút do dự mà tiến vào thăm dò.

Thân thể trong lòng cứng hơn, mới vừa rồi còn mềm nhũn, bây giờ lại thành cương thi!

“Ngô ngô. . . Ngô ngô. . .”

Kêu có chút đáng thương, nào ngờ, tiếng kêu mang theo giọng mũi như vậy càng thêm kích thích tính lang sói trong máu đối phương, Tiêu Phàm

không để ý tới hẳn, tiếp tục đem ngón tay chỉ hướng chỗ sâu thăm dò.

Chết tiệt, chỗ đó quá nóng quá chặt, mông lại vênh như vậy, thật muốn tàn nhẫn mà tiến vào cơ thể cực phẩm này, có thể nhịn đến bây giờ, đầu đã đầy mồ hôi rồi.

Cậu còn kêu la cái gì, bây giờ nói không làm nữa, có phải là quá muộn hay không?

Tiêu Phàm đột nhiên xấu xa muốn bắt nạt con mèo hoang nhỏ không biết nặng nhẹ, cởi hết bò lên giường này một chút.

Suy nghĩ Vệ Đẳng lại là, cái mông của lão tử có thể bị y chơi đùa đến nở hoa không đây, a!

Mặc dù nhìn nam nhân bị người ta thương trong GV đều rất hưởng thụ, nhưng mà mình.... mình... một ngón tay cũng sắp hỏng mất rồi.

Phi, còn khuấy tới khuấy lui, có xong không đây! Hiệu suất một chút được không?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 29: Hậu Quả Của Say Rượu Làm Bậy

Vệ Đăng biết bây giờ rút quân đã quá muộn, vì vậy hung hăng nắm lấy bờ vai y, hai chân vòng tại hông y, nghênh đón.

Đến đây đi! Không bị chết, là được.

Dem tâm cắt ngang, nhắm mắt lại, hai chân kẹp chặt eo Tiêu Phàm, nhéo hai cái.

Chắc chắn, người này thật đúng là nhiệt tình.

Tiêu Phàm khen ngợi, lại tăng thêm ngón tay, tại bên trong hành lang chặt hẹp nóng bỏng mở rộng một phen.

Vốn dĩ định dụ dàng một chút nhưng hẳn lại không biết sống chết mà ở đó giãy giụa?

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, đem hạ thân đã sớm cứng rắn như que hàn, đặt ở lõi vào ngượng ngùng kia.

Cảm nhận được thứ to lớn vừa nóng vừa cứng kia, Vệ Đăng gắng sức bám lấy bả vai Tiêu Phàm, hàm răng nghiến nhau ken két.

Tiêu Phàm cười cười, cúi người xuống, nhẹ thổi khí bên tai: “Đừng nghiến, thanh âm nghiến răng không dễ nghe đâu.”

“A?” Lực chú ý của Vệ Đăng bị chuyển dời thành công.

Đáng tiếc chữ a mới phun ra một nửa, liền cứng lại trong cổ họng.

Phi, cứ vậy đã xông vào rồi!

Một vật cứng rắn đột nhiên đâm vào phía sau, giống như một khối que hàn đánh mạnh vào cơ thể.

Đường ruột chật hẹp bị cưỡng bức chống đỡ, một loại đau đớn như bị xé rách, đau đớn cơ hồ đến hôn mê.

Vệ Đằng há to mồm thở dốc, đau chết người, đây quả thật là địa ngục trần gian, phi phi phi!

Trong lòng giận đến muốn chửi M\*, nếu đối phương không phải là Tiêu Phàm mình đặc biệt thích, đã sớm đá hẳn ra ngoài cửa sổ rồi.

Tiêu Phàm cũng không chịu nổi, đường ruột siết chặt bao lấy dự vọng, rất muốn điên cuồng đâm vào cơ thể này, thế nhưng đối phương hoàn toàn cứng ngắc, nếu bản thân miễn cưỡng, nhất định sẽ tổn thương hẳn nghiêm trọng.

Dừng lại không thể tiến chẳng thể lui, Tiêu Phàm đành phải liều mạng kiểm chế.

Hít vào một hơi thật sâu, ghé vào lỗ tai hẳn dịu dàng nói: “Đừng sợ, thả lỏng một chút.”

Cũng chẳng biết tại sao, chính là không muốn tổn thương hẳn.

Có lẽ cảm giác về người này quá giống Vệ Đằng, nhớ đến cậu trai suốt ngày hi hi ha ha, lòng Tiêu Phàm đột nhiên mềm mại đi, khóe miệng cũng không khỏi tạo nên nụ cười.

Trong lòng nghĩ đến người kia, cảm giác người đang ôm trong ngực, vô luận là hô hấp, xúc cảm làn da, còn có nhiệt độ, đều giống như hẳn như vậy.

“Vệ Đằng sao?...” thanh âm ép đến quá thấp, căn bản Vệ Đằng không nghe rõ, chỉ lo điều chỉnh hô hấp.

Đêm quá khuya, hai người đều không thấy vẻ mặt đối phương, cũng không biết đã bỏ lỡ thứ gì.

“Hít thở sâu, thả lỏng...” Tiêu Phàm dịu dàng hạ giọng dụ dỗ hẳn, không ngừng hôn vào da thịt hẳn, ngón tay trượt đến sống lưng hẳn, một lần lại một lần, kiên nhẫn vuốt ve.

Tim Vệ Đằng đập quá nhanh, há miệng cố gắng hít thở, nghe giọng nói ôn nhu của y, từ từ thả lỏng cơ thể, giật giật eo, thử đón nhận y.

Tiêu Phàm đạt được cho phép, lập tức không chút khách sáo đâm vào, nơi thân thể tiếp xúc nóng đến dọa người, mỗi lần co rút, thanh âm ma sát dữ dội, trong màn đêm yên tĩnh, đặc biệt rõ ràng.

“Ừ... Ừ...”

Vệ Đằng liều mạng chịu đựng, tiếng rên rỉ vẫn tràn ra mép, nhuộm một phòng xuân sắc.

Có lẽ là say rượu, lại có lẽ hai người đều nghĩ đến người trong lòng, muốn phóng túng, trận làm tình này trở nên vô cùng kịch liệt.

Sau, hai chân Vệ Đằng đều bị Tiêu Phàm kéo lên bả vai, lấy cái gối bên cạnh chèn dưới eo, giơ tay qua nâng mông hẳn, lần lượt điên cuồng đưa đẩy, hưởng thụ khoái cảm cực hạn.

Luật động thâm thâm thiển thiển kéo dài một khoảng thời gian rất lâu, hai mắt Vệ Đằng mê mang, cái gì cũng không nhìn thấy, cảm giác thân thể tiếp xúc lại càng chân thật rõ rệt.

Đau đến tê dại, ngược lại có một trận khoái cảm kỳ dị từ sống lưng chạy đến đỉnh đầu, mỗi lần hung hăng mà thẳng vào, cũng làm cho toàn thân Vệ Đằng một trận run rẩy.

Sau khi đạt được khoái cảm, Vệ Đằng cũng thả lỏng ra, không còn cứng nhắc như lúc bắt đầu nữa, ôm sát Tiêu Phàm, mở rộng thân thể giao ra hoàn toàn.

Tựa như giao cả trái tim cho y.

Kết hợp như vậy khiến cho Vệ Đằng cảm thấy hạnh phúc rất ngọt ngào, mặc dù Tiêu Phàm không biết, không tính là lưỡng tình tương duyệt.

Cũng chính vì vậy, cảm giác giống như một loại vụng trộm. Trái tim Vệ Đằng đập nhanh hơn.

Tiêu Phàm hình như có chút kích động, lại có thể là say rượu hồ đồ, hoặc là, cảm giác về người này và Vệ Đằng đáng yêu trong ấn tượng quá giống.

Bản thân y vẫn luôn tự ràng buộc, lại có chút mất kiểm soát.

Sau khi phát tiết một lần, không muốn buông ra, ngay cả tính khí chôn trong cơ thể hẳn cũng không muốn lui ra ngoài.

Cô đơn lâu như vậy, vẫn cảm thấy lần phóng túng khi say rượu này có chút không giống, dường như người mình ôm này, chính là người mình mong đợi.

Đương mơ mơ màng màng, lại không nghĩ rõ ràng lắm rốt cuộc là tại sao.

Sau đó, dưới sự kích động, lại lật người qua, làm thêm một lần.

Vệ Đăng nhếch mông lên, mặt chôn dưới gối, hai tay nắm chặt ra giường.

Cảm nhận đỉnh phía sau tiến vào, cảm nhận khoái cảm lần lượt nhấn chìm mình, thân thể hai người kết hợp thân mật nhất.

Vệ Đăng nghĩ thầm, ngày mai đến muộn một chút đi, làm ơn, mình không muốn nhìn Tiêu Phàm sầm mặt đá mình ra ngoài...

Tiêu Phàm dĩ nhiên không sầm mặt đá Vệ Đăng ra ngoài...

Hôm sau tỉnh lại, ánh mặt trời sau cơn mưa đặc biệt rực rỡ.

Vệ Đăng dụi mắt, muốn ngồi dậy, lại thấy khuôn mặt gần trong gang tấc ngay phía trước.

“Tỉnh dậy?” Gương mặt Tiêu Phàm nghiêm túc lạnh lùng y hệt ngày thường, thậm chí có chút nhăn nhó.

Vệ Đăng lập tức nhớ đoạn cảm xúc mãnh liệt tối qua, tim nhảy thành thịch, âm thầm siết chặt nắm tay, trên mặt còn giả vờ vẻ như chẳng có gì xảy ra.

“Sao tôi lại ở đây?”

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn hẳn: “Lúc tôi trở về, cậu đã cởi hết nằm trên giường...”

Trái tim Vệ Đăng co rút đau đớn một chút.

Đúng vậy, anh coi là con mồi đưa đến cửa, không chút do dự ăn ngay.

Không ngờ là Vệ Đăng mặt dày phải không?

“Tôi hôm qua tôi uống say, cho nên...” Vệ Đăng nắm tóc làm bộ như không thèm để ý, “Vô luận xảy ra chuyện gì, coi như một giấc mộng đi, ha ha.”

“Say thật sao?” Tiêu Phàm tiến sát lại, “Sao cậu lại gật đầu?”

“Muốn... ở bên tôi như vậy à?”

Lúc này Vệ Đăng mới phát hiện, anh ta đã mặc xong quần áo.

Mà bản thân mình toàn thân xanh xanh tím tím, trần trụi, ở trước mặt anh ta lại có vẻ tức cười vô cùng.

“Tôi không say, tôi rất tỉnh táo, tôi cố ý đấy! Anh hài lòng chưa? Dù sao coi như tôi cảm ơn anh đi, tôi chính là người không biết xấu hổ như vậy đó, anh cũng không phải ngày đầu tiên biết tôi. Tôi không cảm thấy bị tổn hại, cũng không khiến anh chịu trách nhiệm!” Vệ Đăng lớn tiếng rống lên, cổ họng đau rát dữ dội, thanh âm kêu gào cả đêm thoát ra lại có vẻ khàn khàn buồn cười.

Bỗng nhiên hốc mắt có chút chua xót, Vệ Đăng cảm thấy bản thân kêu gào kích động như vậy càng thêm buồn cười, im lặng một lát, kéo chăn che kín thân thể, vùi đầu vào trong gối.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không vì chuyện này mà quấy lấy anh.”

Thanh âm mặc dù vẫn khàn khàn như trước nhưng đã không còn kích động nữa, chẳng qua lộ ra sự mệt mỏi nhàn nhạt.

Hồi lâu sau, Vệ Đăng mới nghe được giọng nói của Tiêu Phàm, cùng với tiếng bước chân xa dần.

“Tốt nhất là như vậy, quên đi.”

Quên đi.

Đau cũng đau, có thể nói quên liền quên à? Anh ngược lại rất thản nhiên, cái mông bị nở hoa lại là tôi này!

Bất kể là loại đau đớn bị xé rách, hay là khoái cảm kỳ dị kia, tôi sợ tôi sẽ nhớ cả đời đi.

Cho dù là đến tận bây giờ, tôi cũng chưa từng hối hận, cơ hội tối qua là do tôi bắt được, đó đúng là một cơ hội, cơ hội khiến tôi hoàn toàn chết tâm.

Tiêu Phàm...

Anh hẳn cảm thấy tôi rất ngu nhĩ, bởi vì thích anh, bị anh ăn còn không oán không hối, ngây ngốc, dễ đùa bỡn nhĩ?

Cởi hết nằm trên giường anh, chơi khá nhĩ?

Trên cái thế giới này, không có ai có thể yêu anh hơn tôi.

Đáng tiếc, tim Vệ Đăng tôi cũng là làm bằng thịt! TMD anh bóp một lần không đủ, bây giờ lại tặng thêm một đá, anh cho rằng lão tử thích anh, có thể tùy anh chà đạp à?

Phi!

Tiêu Phàm sầm mặt xuống dưới lầu, gõ cửa phòng Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh và Vệ Nam vừa mới tỉnh ngủ, sau khi nghe tiếng gõ cửa, dụi mắt mở cửa, lập tức bị dọa giật mình.

“Anh...”

Ánh mắt lạnh lùng giống như muốn đem người ta đi lăng trì vậy.

“Eh eh, sao anh đã về rồi...” Tiêu Tinh có chút lúng túng hướng Vệ Nam cười cười, sau một khắc liền bị Tiêu Phàm kéo ra ngoài cửa.

“Em giải thích cho anh, sao Vệ Đằng lại ở trên giường anh?”

Tiêu Tinh ngấn người, “Anh ấy uống say, điều hòa phòng khách bị hư, em liền dìu anh ấy đến phòng anh ngủ một lát, chẳng phải anh bảo không về sao...”

Bị bộ mặt lạnh băng của anh họ dọa sợ, Tiêu Tinh đáng thương giương mắt, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu.

“Vậy em nói cái gì chuẩn bị quà đặc biệt ấy?”

“Em mua cho anh một bộ máy CD trò chơi, mặc dù đến giờ anh cũng chưa từng chơi mấy thứ này, nhưng chẳng phải dạo này tâm tình không tốt sao, nghỉ lễ 1/5 cũng nên thả lỏng...”

Bạn đang 

Bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm đảo qua, Tiêu Tinh lập tức ngậm miệng.

Thì ra là hiểu lầm.

Chỉ là hiểu lầm thôi sao...

Tiêu Phàm cười lạnh xoay người, trái tim cũng đau đớn từng cơn, giống như đã bị ai đó ngắt chéo.

Bản thân có hơi say, nhưng không say đến mức thần trí không rõ, hẳn đã sớm phát hiện là hấn.

Cảm giác hô hấp, xúc cảm làn da, còn có cái mông kia, chân thon dài, thanh âm rên rỉ ngô ngô đáng thương...

Cùng lần bế hấn lúc say rượu, giống nhau như đúc.

Chiếc lưỡi liềm lĩnh xông vào miệng, động tác liếm dái tai vụng về, cùng tính cách đại điều của cậu ấy giống nhau như đúc.

Nhưng vì cái gì lại xem nhẹ? Vì cái gì còn ôm hăn?

Rốt cuộc là do say không phát hiện, hay là rõ ràng đã phát hiện, nhưng lại tự cho là đúng thuyết phục chính mình, đâm lao phải theo lao.

Tiêu Phàm, mi thật đủ vô sỉ, biết rõ cậu ấy thích mi, biết rõ nếu mi ôm cậu ấy, cậu ấy sẽ không phản kháng, biết rõ trên đời này không có người nào giống hệt nhau, biết rõ là cậu ấy, còn kiếm cớ nói là quà em gái tặng cho...

Thiếu nữ đơn thuần như em gái mình, làm sao có thể tặng loại quà này!

Tiêu Phàm mi rốt cuộc đang gạt ai?

Hung hăng đập vào vách tường một đấm, Tiêu Phàm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, nhưng vẫn không cách nào bình ổn nhịp tim đập dữ dội.

Bây giờ nên làm gì?

Qua nhiều năm như vậy cũng chưa từng luống cuống mờ mịt như bây giờ.

Cho dù là tối qua khi ôm cậu ấy, bởi vì rất giống Vệ Đăng, trong vô thức, động tác vẫn có chút dụi dàng, có chút kiên nhẫn.

Nào có người giống như vậy?

Kỳ thực là đang lừa gạt bản thân ức hiếp người thôi? Thực ra trong lòng rất rõ ràng.

Thực ra... đã sớm động lòng rồi đi?

Nếu không, tại sao lại tiếp tục chịu đựng những tin nhắn phiền hà của hấn, tại sao lại điên cuồng theo hấn? Cái gì chạy như điên trong mưa, cái gì định hướng việt dã, những chuyện đó lúc trước vốn khinh thường, tại sao Vệ Đăng vừa đề ra, bản thân đã không tự chủ được đồng ý ngay?

Tại sao đến giờ còn giữ dây đeo điện thoại hai đồng tầm thường hấn mua ở Quế Lâm? Chẳng lẽ vì hai chữ Tiêu Phàm ngu xuẩn khắc trên đó?

Tại sao lúc hấn nói đau dạ dày, sẽ đau lòng như vậy? Gấp gáp chạy đến bên cạnh hấn như vậy? Lúc phát hiện mình hiểu lầm lại tức giận như vậy?

Tại sao bản thân luôn luôn yên lặng, lúc đối mặt hấn, lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm khoan khoái?

Tại sao tối hôm qua, ban đầu chỉ định thăm dò, sau đó lại mất kiểm soát?

Thật ra rất nhiều chuyện, tĩnh tâm nghĩ thử, sẽ dễ dàng nghĩ ra đáp án.

Sớm đã động lòng, không chịu thừa nhận mà thôi.

Rốt cuộc là sợ tổn thương hấn, hay là sợ, bản thân mình động lòng, sẽ bị hấn tổn thương?

Thật ra thì sợ yêu.

Trong tình cảm với Lâm Vi, bỏ ra và thu được mãi mãi chẳng thể nào cùng tỉ lệ, loại cảm giác bị đè nén đó quá khó chịu, sợ đi yêu, sợ bị thương lần nữa.

Kiêu hãnh của bản thân, không cho phép chính mình đắm chìm trong tình yêu lần nữa, bị tổn thương lần nữa.

Cho nên không chút do dự mà từ chối Vệ Đăng đi.

Kỳ thực, chẳng qua là hèn nhát, chỉ là sợ một khi bỏ ra, sẽ không thu hồi được nữa.

Sợ Vệ Đằng chỉ là cao hứng nhất thời, sợ cuối cùng cậu ấy cũng không chịu nổi loại tính cách lạnh lùng này của mình mà bỏ đi.

Tiêu Phàm tựa vào tường, nhắm mắt lại hít thở sâu, chờ bình tĩnh lại, mới gom dũng khí lại lên lần.

Vô luận như thế nào, chuyện này không thể trốn tránh, Vệ Đằng đơn thuần như vậy, trải qua tối qua, nói không chừng cậu ấy sẽ hận mình.

Tiêu Phàm đột nhiên rất muốn nhẹ nhàng ôm cậu ấy vào lòng, sau đó nói một tiếng xin lỗi, mới vừa rồi quá kích động, nói những lời kích động như vậy, nhất định khiến Vệ Đằng rất buồn đi.

Nhưng thật ra là bản thân quá kinh hãi, khiếp sợ như giấc mơ thành sự thật, cho nên mở miệng không chọn lời.

Thở dài, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lại phát hiện, trên giường trống trơn.

Ra giường lộn xộn, phía trên hiện đầy những vết bẩn màu đỏ trắng, tựa hồ kịch liệt tối qua bắn ra.

Tiêu Phàm nhíu nhíu mày, rất muốn tát mình một cái, biết rõ là lần đầu tiên của cậu ấy, nên kiên nhẫn thêm chút nữa, tìm được dầu bôi trơn rồi hẳn nói...

Có thể đối với hẳn, dễ dàng mất kiểm soát như vậy.

Đi đến bên cửa sổ, lại phát hiện một bóng lưng gầy yếu phía xa, từng bước từng bước đi về trạm xe bus.

Trái tim Tiêu Phàm lại co lại đau đớn thêm một trận, mặc dù tối qua lúc ôm hẳn, biết hẳn không gầy như vẻ ngoài, vóc người thật ra rất tốt. Nhưng

bây giờ nhìn bóng lưng hẳn, hốc mắt lại hơi xót.

Vệ Đằng, em có hối hận không?

Nếu em không hối hận, vậy thì hãy ở mãi bên cạnh tôi được không? Tôi sẽ không vứt bỏ em trước, con người của tôi, đã yêu, sẽ vô cùng chấp nhất, em biết không?

Tiêu Phàm cầm một chiếc áo khoác, vừa định xuống lầu, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

“Tớ là Lâm Vi, tớ đã về nước.”

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 30: Lâm Vi

Vệ Đăng một mình đi đến trạm xe bus, ngồi trên băng ghế dài cứng chờ xe, cảnh vật trước mắt đều trở nên mơ mơ hồ hồ.

Chất lỏng nhớt nháp dính phía sau, lúc bước đi, theo chân chảy xuống, cảm giác ghê tởm đến buồn nôn, thậm chí ngay cả sống lưng cũng bắt đầu phát cáu.

Nhớ tới thái độ lãnh lãnh đạm đạm kia của Tiêu Phàm, trong lòng lại càng thêm chua xót.

TMD, lão tử không phản kháng để cho anh lợi dụng toàn bộ, thay đổi tư thế làm nhiều lần tôi cũng không lên tiếng! Anh ăn rồi không nhả xương chưa nói, còn ở đó chê bai không ngon.

Vệ Đăng tôi từ nhỏ tới lớn, có bao giờ từng bị người nào khinh thường như thế?

Cũng chính là Tiêu Phàm, tôi nguyện ý cho anh bắt nạt, anh bắt nạt xong rồi còn nói không có ý nghĩa, phi liên một chữ, sau này còn để ý anh nữa, lão tử theo họ anh, gọi Tiêu Đăng!

Thở hồng hộc ngồi ở tại chỗ mắng M\*, sau một lúc lâu, chiếc xe bus đầu tiên của buổi sáng chạy đến.

Vệ Đăng lên xe, nhưng phát hiện mình không mang ví tiền.

Tài xế lạnh lùng nhìn hẳn, Vệ Đăng bĩu môi, vừa định xuống xe, lại thấy một con sói đang đứng phía sau hẳn.

Vệ Đăng lên xe, Tiêu Phàm rất tự giác mà ném 4 đồng vào thùng tiền .

Vệ Đăng xoay xoay cần cổ, không để ý tới y, đi thẳng đến hàng sau ngồi xuống.

Trên xe có mấy hành khách, rất nhiều lời không tiện nói, Vệ Đăng lại cố ý chọn chỗ ngồi có người, chen vào mà ngồi xuống.

Tiêu Phàm có chút lúng túng, chỉ đành phải ngồi ở hàng trước cậu ấy, quay đầu lại nói chuyện với cậu ta.

“Vệ Đăng, tôi. . .”

Há miệng, nhưng thấy đối phương rõ ràng một bộ dáng không để ý tới người, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Tiêu Phàm cũng liền thu lời định nói trở về.

Bởi vì qua giờ cao điểm buổi sáng mọi người đi làm, trên đường liên tục nhồi nhét.

Mỗi lần thẳng xe, vì thân thể khó chịu, Vệ Đăng thường cau mày, tim Tiêu Phàm cũng theo đó bị bóp chặt một chút.

Sau, nữ sinh bên cạnh Vệ Đăng rốt cục xuống xe, Tiêu Phàm vội vàng đi qua ngồi xuống.

Vệ Đăng mặc dù nhắm mắt lại, nhưng cảm thấy được Tiêu Phàm ngồi xuống bên cạnh mình.

Cười nhạo chính mình.

Tiêu Phàm, anh chơi đủ rồi đi, không cần phải đến xem trò cười mà.

Người ta mèo bắt chuột, vờn qua vờn lại mấy cái, đến lúc con chuột không thở ra hơi nữa, liền ăn.

Ăn rồi, liền kết thúc.

Anh ngược lại khá lắm, ăn xong còn cười nhạo mảnh vụn còn lại, còn không chịu kết thúc sao?

Đáng tiếc, tôi đã không còn tâm tình gì theo hầu anh nữa, mệt mỏi a, cùng người phức tạp như anh chơi diễn trò, thật là mệt mỏi.

Chỉ số IQ không cùng cấp độ, kẻ thua thiệt luôn là tôi, anh không thích tôi, vậy cứ để tôi tự sinh tự diệt đi, còn không được sao?

“Em. . . Phải về trường học?”

Vệ Đăng có chút kỳ quái, thanh âm Tiêu Phàm lúc nói chuyện, thanh âm ép tới rất thấp, lại còn bắt đầu cà lăm.

Phi, đổi chiêu rồi?

“Đúng vậy, quay về trường học. Anh cũng trở về à?” Vệ Đăng kéo khoe miệng, lạnh lùng cười cười, “Thật là trùng hợp, cùng đường ha.”

Tiêu Phàm không phản đối, chẳng qua là lúng túng ho khan một tiếng.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm lại lên tiếng.

“Tôi nghĩ. . . chúng ta nên thử nói chuyện đằng hoàng.”

Vệ Đăng trợn trắng mắt, buổi sáng không phải là bộ mặt xú thí nói tốt nhất là quên đi sao? Bây giờ lại đuổi theo tới đây làm gì?

Nga, cảm thấy ôm thân thể này của tôi đến thật thoải mái, cậu rất thoải mái, cho nên muốn thương lượng, sau này lại tiếp tục phục vụ Tiêu đại

thiếu gia anh phát tiết à?

Lão tử không làm.

“Đã đến cổng Bắc đại học T, hành khách xuống xe. . .”

Bên trong xe bus, thanh âm thông báo vang lên, Tiêu Phàm đứng dậy nhường chỗ, Vệ Đăng vượt qua trước mặt y, tay lại bị y kéo.

Một tuýp thuốc bôi ngoài da được nhét vào tay, ấm áp, dường như vẫn luôn bị y cầm trong tay, còn mang theo nhiệt độ của y.

“Cái này, tôi nghĩ nó hữu dụng với em, sau khi trở về. . .”

“Cám ơn nhiều.”

Vệ Đăng nhận lấy tuýp thuốc, nhét vào túi, cũng không quay đầu lại đã đi xuống xe.

Xe bus đi tiếp, Tiêu Phàm đứng bên trong xe nhìn Vệ Đăng dựng thẳng lưng mà đi, bất đắc dĩ lại thở dài.

Người suy nghĩ đơn giản, nhất định cho là mình tới để nhìn cậu ấy làm trò cười đi? Tưởng rằng đưa đồ cho cậu ấy chiêm chọc cậu ấy đi?

Thật không có biện pháp, xử lý chuyện gì đều ngay ngắn rõ ràng, bây giờ đối diện Vệ Đăng lại mỗi tắc vuông tắc loạn.

Thậm chí nói chuyện cũng không rõ ràng.

Hình như là bởi vì. . . đã xác định thích cậu ấy, có điểm nói không ra miệng.

Không phải là đang mắc cỡ chứ?

Tiêu Phàm ngấn người, hướng về phía cửa sổ ngất ngất cảm, mình biết mắc cỡ? Nói giỡn.

Quên nói cho cậu ấy biết, nghiêm khắc mà suy xét, tối hôm qua mình cũng là lần đầu tiên.

Hơn nữa còn là cùng người mình thích.

Dĩ nhiên, nếu xét không nghiêm khắc, trước kia vào thời kỳ thanh xuân cha giảng dạy qua kiến thức về phương diện này, bản thân cũng tò mò bắt chước, cụ thể cũng không hồi tưởng nữa.

Sờ sờ da mặt, ngược lại thật là có hơi nóng.

Quả nhiên, định lực của mình vẫn là kém hơn Diệp Kính Văn mà.

Mặc dù cũng xưng hắc bạch song lang, đáng tiếc mình vô luận trình độ biến thái hay là trình độ mặt dày đều kém hơn hẳn, lúc hẳn ăn sạch Lâm Vi có thể tinh bơ còn giả bộ vô tội, mình thì không được, quá kích động nói bậy, thương tổn đến Vệ Đăng, bây giờ nhìn thấy Vệ Đăng, lại còn mắc cỡ.

Chậc chậc, Tiêu Phàm, thật ra thì mày cũng rất không tiền đồ.

Nhớ tới tình trạng dữ dội tối hôm qua, đừng nói da mặt, toàn thân cũng bắt đầu nóng.

Hít thở sâu, bình tĩnh.

Tiêu Phàm nhếch môi cười cười, vóc người kia của Vệ Đăng, thật là. . . đừng nghĩ, còn nghĩ, thật sự biến thành lang, mà còn mang thêm chữ sắc nữa.

Xuống xe ở cửa Nam, đến phòng ăn đã hẹn trước, Tiêu Phàm liếc mắt liền thấy được Lâm Vi đang ngồi trong góc.

Trông tinh thần hẳn có vẻ không được tốt lắm, khẽ hạ mi mắt, ngón tay cầm tách có vẻ tái nhợt bất thường.

Không biết có phải do đã xác định bản thân động lòng với Vệ Đăng rồi hay không, bây giờ nhìn đến người từng yêu đến khắc cốt minh tâm, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy rất thản nhiên.

Nhớ sau khi Lâm Vi và Diệp Kính Văn chia tay, bản thân từng giữ chức bia đỡ đạn, có đoạn thời gian vẫn cùng Diệp Kính Văn dính cùng nhau, trong sân trường này mới có cách nói Hắc Bạch song lang.

Sau đó bọn họ tái hợp, Lâm Vi còn vì vậy mà đi tìm mình, nói mấy lời thí như tớ vẫn luôn xem cậu là bạn...

Lúc ấy rất tức giận, luôn cảm thấy tên hồ ly Lâm Vi này, rõ biết tình cảm của mình với hẳn, lại còn có thể nói ra mấy lời làm bạn tri âm, thật là rất quá đáng.

Bất quá bây giờ nhìn hẳn, ngược lại thật sự có thể thản nhiên xem như bạn.

Ban đầu cũng không có thâm cừu đại hận, bất quá là chút ầm ức khi niên thiếu, bồng bột.

Chẳng qua là một giấc mơ, trong mơ là hẳn mỉm cười nhàn nhạt, và mình vẫn đứng sau lưng nhìn hẳn.

Bây giờ tỉnh mộng, mới phát hiện, cùng Diệp Kính Văn, cùng Lâm Vi, làm bạn, mới là kết cục tốt nhất.

Vốn đã không cách nào nhúng tay vào thế giới của bọn họ, cõi đời này còn có người đáng giá quý trọng hơn đang chờ mình.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười một tiếng, ngồi xuống đối diện Lâm Vi. ❖

Cười một tiếng phai nhạt ân cừ, thật ra thì rất đơn giản.

“Cậu đã đến rồi? Nhanh thật.” Lâm Vi nhấp ngụm trà, dáng vẻ mỉm cười vẫn giống như trước kia, nhưng Tiêu Phàm nhận ra, hẳn là miễn cưỡng kìm nén đau đớn.

“Cậu cùng Diệp Kính Văn xảy ra chuyện gì?” Tiêu Phàm cũng không quanh co, sau khi ngồi xuống liền trực tiếp hỏi ra.

“Bị người nhà phát hiện, tạm thời chia tay.” Lâm Vi cười có chút bất đắc dĩ, “Cậu biết, tình yêu muốn lâu dài, cửa ải gia đình này là nhất định phải qua, bọn tớ không qua được, cho nên liền. . .”

Lâm Vi hơi dừng một chút, nhẹ giọng thờ dài nói: “Thật ra thì Kính Văn đều đã nói cho cậu rồi đi?”

“Tình huống cụ thể tớ không rõ lắm, chỉ biết là lần này lại là cậu buông tay.” Tiêu Phàm nói thẳng không kiêng kỵ.

“Tớ có nguyên tắc của mình, điểm này cậu không cần khuyên tớ.” Lâm Vi khẽ cười cười: “Thật ra thì vừa tựu trường tớ đã về nước, hôm nay mới nói cho cậu biết, tớ sợ Kính Văn biết hành tung của tớ. Tớ đã hứa với cha cậu ấy, tạm thời không gặp mặt cậu ấy, cho nên ngay cả cậu cũng giấu diếm.”

“Vậy hôm nay cậu nói cho tớ biết, lại là lý do gì?”

“Ta sẽ lại xuất ngoại, cùng cậu từ giã. Có lẽ, rất nhiều năm cũng sẽ không gặp mặt lại nữa.”

Lâm Vi mặc dù cười, Tiêu Phàm lại cảm thấy có chút đau lòng.

Hắn luôn là như vậy, bất kể phát sinh chuyện gì, đều dùng nụ cười ngụy trang bản thân. Diệp Kính Văn và Lâm Vi, hai con người tính tình cực

đoan, hôm nay đi đến bước này, ai cũng có trách nhiệm.

Một kẻ tính cách quá mạnh, vì đạt mục đích không để ý hậu quả. Kẻ còn lại, mặt ngoài ôn hòa, lại một bộ tính ương ngạnh, cái gì đều giấu ở trong lòng, khó chịu cũng nhẫn nhịn.

Hai người không ai phục ai, ai cũng không chịu nhường một bước để nói chuyện đàng hoàng, vì vậy, lần nữa hiểu lầm, đến bây giờ, khiến cho cả hai đều thương tâm.

Tiêu Phàm thở dài bất đắc dĩ, nói yêu thương hãy tìm người đơn giản một chút như Vệ Đằng mới tốt.

Cả ngày tính kế tính tới tính lui, thường phải hành quân tác chiến, quả thực là quá mệt mỏi.

“Tớ cảm thấy mệt chết đi được, cho nên bây giờ tớ muốn buông tha cậu ấy trước, cố học tập tốt, sự nghiệp, cho nhau thêm một chút thời gian, để cho cả hai chúng tớ đều trưởng thành.”

“Cậu xác định cậu ta có thể chờ cậu đến ngày hoàn toàn chín chắn?”

“Không xác định.” Lâm Vi chăm chú nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt khẽ cong lên, “Đánh cuộc một lần, đặt bằng hạnh phúc của tớ.”

Tiêu Phàm cũng cười.

Nhẹ nhàng nâng ly chạm tách cùng hần, coi như là từ biệt, cũng coi như chúc phúc.

“Nhìn tâm tình cậu có vẻ rất tốt, có phải tình cảm tiến triển không?” Lâm Vi đột nhiên hỏi.

Quả nhiên, cái gì cũng không thể lừa được ánh mắt người thông minh.

“Coi như phải đi.” Tiêu Phàm nhún nhún vai, lại cảm thấy ở trước mặt người thất tình mà biểu hiện bản thân gió xuân đặc ý, thật là quá đáng, vì vậy thu bớt nụ cười, ho khan một tiếng, tặng thêm một câu: “Thật ra thì, chữ bát (八) mới một nét.”

“Vậy thì cố gắng vẽ thêm nét còn lại là được rồi.” Lâm Vi cũng không ngần ngại, chẳng qua là nhẹ nhàng mỉm cười, uống cạn nước trong tách, “Tớ. . . muốn biết tình huống hiện tại của cậu ấy.”

Tiêu Phàm xuy một tiếng, “Tớ biết ngay, hai người các cậu nha. . .” Bất đắc dĩ thở dài, nói tiếp: “cậu ta phát bệnh đau bao tử, đang ở Mĩ dưỡng bệnh, học kỳ này tạm nghỉ, thủ tục là tớ giúp cậu ấy làm.”

Tay cầm tách của Lâm Vi siết chặt, “Cậu ấy có khỏe không?”

“Nghe không giống như sẽ chết.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Vi thở ra một hơi thật dài, cúi đầu uống nước, mới phát hiện tách đã sớm trống không. Hồi lâu sau, mới ngẩng đầu lên, “Chuyện của chúng tớ, mấy năm nay khiến cậu hao tâm tổn trí, luôn cảm thấy thẹn. Nếu cậu đã tìm được người thực sự đáng giá yêu thương, tớ sẽ chúc phúc cho cậu.”

“Cám ơn, tớ biết câu sau cậu muốn nói gì rồi, chúng ta là bạn, đúng không?”

Nhìn nhau cười một tiếng, tất cả đều không cần nói.

Thì ra Lâm Vi trở về nước, chẳng qua là làm thủ tục chuyển trường, hẵn bây giờ nghiên cứu, cùng giáo sư hướng dẫn đi Mĩ hoàn thành một đề tài, sau khi trở về nước, chính thức xin đi du học.

Lâm Vi nói hẵn sẽ lấy được bằng bác sĩ rồi trở về , nhưng mà, hẵn sẽ không làm bác sĩ.

Tiêu Phàm đến sân bay tiễn hần, nghe lời của hần, cũng không biết nên nói như thế nào.

Ba người bọn họ đều là người có chủ kiến rất kiêu ngạo, Tiêu Phàm tin tưởng vô luận Lâm Vi lựa chọn cái gì, hần đều có lý do của mình, cũng là không nói thêm nữa, tiễn hần vào cửa khẩu.

Trước khi lên máy bay, nhận được một tin nhắn cuối cùng.

“Có tân hoan rồi, liền chỉ mong sao mau đuổi tớ đi, ai, quà sinh nhật mới vừa rồi thả trong túi cậu rồi, tặng bố sung, vẫn tới kịp đi ^\_^ “

Đột nhiên có chút cảm động.

Thật ra thì, trước kia lúc thích Lâm Vi cũng biết, con người hần, bề ngoài ôn hòa rất thân thiện, cũng rất ít có người có thể đi vào tim hần. Hần không tin tình yêu, đối với tình cảm rất lạnh nhạt.

Bản thân yên lặng yêu hần nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng không được đáp lại, không ngờ, hần lại sẽ nhớ sinh nhật mình. Xem ra, hần là thật lòng xem mình là bạn thân?

Bạn tri âm.

Hừ, tôi nên coi là bà quản gia của hai người các cậu mới đúng.

Trong lòng Tiêu Phàm mắng, khước miệng lại nhẹ nhàng cong lên, tay thò vào miệng túi, sờ tới một cái hộp nhung.

Một chiếc đồng hồ đeo tay.

Đột nhiên nhớ tới sinh nhật tối hôm qua, tình tiết đem Vệ Đăng làm quà mừng ăn sạch, nụ cười Tiêu Phàm lại càng phóng đảng.

“Tiêu Tinh, Vệ Đăng hôm qua có mang đồ tới đó không?” Gửi tin nhắn đi.

Vệ Đăng cùng Tiêu Tinh không quen thân, đi party sinh nhật nhất định là vì mình, tên gốc kia, thật là làm cho người ta đau lòng.

“Phải nha anh, một túi nhựa rất lớn, không biết là cái gì, em không dám mở ra.”

“Em có về trường học không? Mang tới giúp anh.”

“Dạ, xế chiều đi.”

Lúc Tiêu Phàm nhận được túi lớn, khoe miệng không nhận được co giật.

Túi khổng lồ, bên trong có một hộp giấy to.

Mở cái hộp ra, lại là. . . Một quyển sách.

Tiêu Phàm thấy buồn cười, tôi nói Vệ Đăng à, em tặng sách thì cứ tặng đi, sao lại lấy cái hộp to thế để chứa, em không cảm thấy trong cái hộp lớn như vậy, quyển sách nằm trong không gian lớn hơn nó gấp đôi, còn lấy cái túi kỳ quái để đựng, rất buồn cười sao? Không cảm thấy cái hộp kia rất giống quan tài sao?

Mặc dù ngoài miệng đang cười nhạo, vẫn là lấy quyển sách ra thật cẩn thận, mở ra vừa nhìn – ‘Tự do pháp luật hạ’

Bên trong kẹp một tấm bìa nền, chữ viết dờ dờ ương ương bằng bút máy, viết ——

Tiêu Phàm, sinh nhật vui vẻ.

by Vệ Đăng.

Trong nháy mắt, nơi mềm mại nhất đáy lòng bị cảm động rồi, hốc mắt lại hơi nóng lên.

Thằng ngốc, quyển sách này tôi đến thư viện mượn nhiều lần cũng không mượn được, không ngờ, em lại nhớ.

Còn đặc biệt chạy đi mua đến tặng tôi, bìa sách được bao thật kỳ quái, dùng cái hộp chứa buồn cười.

Từ nhỏ đến lớn, đây cũng là món quà quý giá nhất tôi nhận được.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 31: Ai Rửa Mông Tôi

Vệ Đăng bước từng bước quay về, đột nhiên thấy phía trước có hai người đi tới, chính là Ngư San San và Chu Ngư đang cười đùa với nhau.

Vội tìm một gốc cây để trốn.

Không muốn để cho đồng đảng thấy bộ dáng tinh thần sa sút này của mình, đưa đến cửa bị người ta ăn đến xương cốt cũng không còn, lời này đánh chết hăn cũng không nói ra miệng, mất mặt quá rồi, tự bản thân hiểu là đủ rồi.

Đợi hai người họ cười đùa đi qua, lúc này Vệ Đăng mới hít một hơi thật dài, xoay người, đổi sang một con đường vắng hơn mà đi.

Vừa nãy trên con đường về ký túc xá kia gặp học sinh hơi nhiều, gặp phải người quen quả thật sẽ lúng túng.

Vết hôn trên cổ vẫn còn, người sáng suốt nhìn qua sẽ biết, cũng đâu thể nói toàn bộ do muỗi đốt được.

Đổi đường dù xa một chút, nhưng lại rất ít người. Vệ Đăng cũng không cần lo người ta thấy tướng đi kỳ quặc của mình, an lòng mà khập khễnh bước về phía trước.

Chỗ phía sau vô cùng đau đớn, tối qua phóng túng quá, không biết có bị rách không nữa.

Thở nặng nhọc, nhịn đau, tiếp tục đi về phía trước, lúc đi ngang qua nhà ăn quen thuộc, không nhìn được lại liếc mắt nhìn.

Chỉ một ánh nhìn này, Vệ Đằng đã hối hận đến ruột cũng hóa xanh.

Không nên nhìn.

Hình ảnh kia quá chói mắt, quá tổn thương người.

Sớm biết sẽ nhìn thấy bọn họ ngồi trong nhà ăn kia, Vệ Đằng có móc mắt ra cũng sẽ không nhìn tới.

Trong nhà ăn, vị trí hãn từng ngồi cùng Tiêu Phàm uống rượu, có hai người.

Từ góc độ của Vệ Đằng, vừa lúc có thể nhìn thấy rõ một bên mặt bọn họ.

Một người cúi đầu uống trà, người còn lại cười như xuân phong đắc ý, đôi môi mở ra khép lại kia đang nói chuyện.

Không biết họ nói gì, người đối diện ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau cười.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, vẩy đến trên mặt bọn họ.

Bức tranh xinh đẹp hài hòa như thế.

Hai người bọn họ đều chói mắt như thế, vô luận trang phục, thường thức, đều là nhân trung chi long.

Ngồi cùng nhau thực xứng đôi.

Tiêu Phàm và Lâm Vi.

Rất tốt nha.

Bây giờ người ta chia tay rồi, quay lại, vừa lúc có anh ở đó, Tiêu Phàm.

Hắn có bị sự chờ đợi nhiều năm của anh làm cảm động, nhìn anh xem, cười vui vẻ như vậy.

Chói mắt đến vậy mà.

Vệ Đằng vịn cây, hít sâu một hơi, né khỏi phòng ăn, chuyển hướng quay về ký túc xá.

Đi lâu vậy, quen rồi, chỗ xấu hổ phía sau đau đến chết lặng, ngược lại chẳng còn cảm giác gì nữa.

Chẳng qua là hai chân có hơi nhũn ra, bước chân không vững, giống như bước trên mây. Mỗi bước đi đều cảm giác như mình sắp ngã nhào.

Cố gắng để bản thân đừng suy nghĩ nữa, nhưng mà, Tiêu Phàm và Lâm Vi ở cùng nhau là sự thật, đâm đến trái tim thật đau, kéo theo bao tử cũng phát đau.

Hình ảnh hai người bọn họ ở cùng nhau, quả thật trông rất đẹp.

Thậm chí khiến người qua đường có loại xúc động muốn quay phim chụp hình để lưu lại.

Nhưng hai người bọn họ, một là Tiêu Phàm, một là Lâm Vi, đừng nói chụp hình, Vệ Đằng còn là rất muốn đi qua bóp chết họ.

Thở ra một hơi thật dài, tiếp tục bước về phía trước, thôi đi, dù sao cũng sớm biết y thích Lâm Vi rồi, giờ Lâm Vi quay về, hai người họ ở cùng nhau có gì không tốt?

Ăn loại dấm đó, Vệ Đằng à, bây giờ mi cũng đâu có tư cách để ghen.

Với bọn họ mà nói, mi mới là kẻ thứ ba, người ta vốn có quá khứ nhiều năm như vậy, mi là kẻ ngu ngốc qua đường, đừng làm chuyện gì ngu xuẩn khiến người ta chê cười nữa.

Suốt đường dùng tốc độ con rùa lết đến ký túc xá, khu vực khoa sinh vốn không có thang máy, Vệ Đăng chỉ có thể chịu đựng mà bò lên cầu thang.

Nhịn được đến cửa ký túc xá, trán đã ra một tầng mồ hôi, tuýp thuốc cao trong lòng bàn tay bị nắm đến nóng lên, bị bóp đến thay đổi hình dạng.

Đó là sau khi \*, đồ thực thực tại tại Tiêu Phàm đưa cho hắn.

Những thứ khác, tử như ánh mắt lạnh lùng, lời gây tổn thương như hãy quên đi các loại, đã không cần đi so đo nữa.

Vệ Đăng nhếch nhếch khóe môi, ném thuốc vào thùng rác.

Toàn thân bủn rủn, ngay cả sức lực bò lên giường cũng không có, trực tiếp kéo ghế ra, nằm gục trên bàn.

Có lẽ là quá mệt mỏi, tối qua cũng không ngủ được bao nhiêu, sáng sớm thức dậy lại phải đi bộ đường dài như vậy, đầu Vệ Đăng vừa tiếp xúc mặt bàn, cứ thế thiếp đi.

Cũng lười đi tắm thay quần áo, hậu huyệt có cảm giác dính dính rất ghê tởm, sau, những thứ đó dường như bám cả trên đùi, rất không thoải mái.

Dù sao chuyện trước mắt, ngủ trước, bổ sung thể lực.

Lúc Tiêu Phàm chạy đến ký túc xá học sinh đã là 3h chiều.

Nhìn hàng hàng những dây lâu y hệt nhau trước mắt, Tiêu Phàm có chút nhức đầu lấy di động ra nhắn tin cho Tiêu Tinh.

“Vệ Đăng ở ký túc xá nào?”

Tiêu Tinh rất ngạc nhiên, anh mình hôm nay sao vậy, rất hiếm khi chủ động gửi tin nhắn, lại gửi liên hồi mà còn toàn nhắc đến Vệ Đăng với Vệ

Đăng.

“Em không biết, em hỏi Nam Nam.”

“Cám ơn.”

Tiêu Tinh cảm thấy phía sau nổi lên tầng gai óc, vội vàng quay sang hỏi Vệ Nam: “Anh cậu ở lầu ký túc xá nào?”

“Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Anh tớ hỏi.”

“À, phòng 707 dãy lầu 3.” Nói xong Vệ Nam mới sực tỉnh, anh cậu ấy không phải là Tiêu Phàm sao? Anh ta hỏi ký túc xá anh hai mình làm gì? Trong lòng báo động mãnh liệt, vội vàng đề lại bàn tay đang nắm tin của Tiêu Tinh, “Không đúng, cậu nói với anh cậu trước, không biết.”

Tiêu Tinh không hiểu ra sao cả, đành phải nghe theo Vệ Nam, trả lời: “Xin lỗi anh nha, Nam Nam cũng không biết...”

Tiêu Phàm trả di động vào túi, đến tầng ký túc xá một để tìm.

“Xin giúp tôi tra thử ở đây có học sinh nào là Vệ Đăng không?”

Học sinh ký túc xá như nhau, dì quản lý hồ nghi nhìn Tiêu Phàm, “Đau bao tử thì không có, có một người đau bụng, cậu tìm hẳn à?”

Tiêu Phàm lúng túng cười cười, xoay người đi dãy lầu thứ 2.

“Xin hỏi ở đây có bạn học nào tên Vệ Đăng không?”

Bị dì quản lý liếc mắt một cái, “Không có không có, đến chỗ khác tìm đi.”

Tiêu Phàm cảm thấy bản thân đến bây giờ cũng chưa từng chật vật như vậy, hơn 10 dây lâu ký túc xá, lần lượt tìm từng cái, vô số lần bị nhân viên quản lý nhìn bằng ánh mắt quái dị.

Đến cuối cùng, nhìn thấy dây lâu 3 năm trong góc.

Quản lý ký túc xá là một cô gái trẻ, thái độ cũng không tệ: “Tôi giúp cậu tra thử, Vệ Đăng, năm 3 khoa hóa, phòng 07 lầu 7 phải không?”

Tiêu Phàm nhìn thấy cái tên kia thân thương gấp bội.

“Đúng, tôi chính là tìm cậu ấy.”

“Cậu là gì của cậu ấy vậy, ngày nghỉ cấm bạn bè đến thăm.”

“Tôi. . .” Tiêu Phàm do dự chốc lát, nghiêm túc nói: “Tôi là anh trai cậu ấy, đến thăm cậu ấy một lát.”

“Anh trai à?”

Bị ánh mắt kia nhìn có chút chột dạ, Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, “phải, anh ruột.”

“À, vậy được, nửa tiếng.”

“Nửa tiếng? Con trai đến ký túc xá con gái hạn chế nửa tiếng, cô nhìn đi, tôi cũng là con trai mà, có thể nói rộng thời gian một chút không?”

“Vậy một tiếng, cậu đặt thẻ trường ở đó.”

Tiêu Phàm gật đầu cảm ơn một tiếng, vội vàng đưa thẻ trường cho quản lý ký túc, xoay người lên lầu thật nhanh.

Quản lý ở phía sau bất đắc dĩ than thở, lắc đầu một cái.

“Thời đại này, nam sinh vào ký túc xá nữ đều là sửa máy vi tính, nữ sinh vào ký túc xá nam đều nói là vì công việc, nam sinh vào ký túc xá nam sao đều là họ hàng thân thích nhỉ.”

Tiêu Phàm trong vòng 2 phút bò lên lầu 7, lúc đến phòng 7 đã mệt đến thở hồng hộc.

Gõ cửa, không có phản ứng, nhẹ đẩy một chút, cửa lại mở ra.

Sau đó, liền thấy Vệ Đăng nằm trên bàn mà ngủ.

Bóng lưng trơ trọi kia khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Vội vàng đi vào, khóa cửa lại trước, nhẹ nhàng nằm vai Vệ Đăng.

“Em cũng không thay đổi quần áo?” giọng nói mang theo ý trách móc, đồ ngốc, chưa kịp tắm rửa đã ngủ thiếp đi rồi, còn mở quạt to nữa, em muốn chết sao?”

Ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói chuyện, lại phát hiện đối phương không có chút phản ứng, ôm hắn vào lòng, quay đầu nhìn, chỉ thấy miệng Vệ Đăng mở lớn để hô hấp, ngủ rất say.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ thở dài, một tay ôm sát hông hắn, một tay kéo ghế đến phòng vệ sinh.

“Tôi giúp em xử lý một chút.”

Mặc dù biết căn bản hắn không nghe được, Tiêu Phàm vẫn rất kiên nhẫn giải thích.

Nhẹ nhàng cởi quần áo hắn xuống, lúc ngón tay chạm đến quần lót, lại có chút nhút nhát.

Vết bấn trên đùi đâm vào làm đau mắt, nơi đó bị thương nặng thế nào, có thể tưởng tượng ra được.

Cởi mảnh che cuối cùng, lúc chính mắt nhìn thấy nơi đó, tim Tiêu Phàm lại bị siết chặt.

Chỉ thấy hậu huyết rỉ máu và \*\*\* lẫn vào hỗn độn, dính dính trên miệng huyết, quá lâu nên đã khô cứng lại.

Tiêu Phàm để Vệ Đăng tựa trên ghế, mở vòi sen, chỉnh nước đến nhiệt độ thích hợp, dòng nước cũng nhỏ, bắt đầu cẩn thận tắm rửa.

Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên chăm sóc người như vậy.

Động tác Tiêu Phàm mặc dù có hơi vụng về, nhưng lại dịu dàng cẩn thận khác thường, trong lòng ngoại trừ chua xót và hối hận, còn là một mảng nhu tình.

Động tác xuống tay càng chậm hơn một chút.

Nhẹ nhàng chạm tay vào nơi đó, thấy Vệ Đăng nhú mày, vội rút tay ra, tinh tế dùng nước rửa trôi.

Vết máu khô theo nước trôi đi, đọng dưới chân, đỏ thẫm cả sàn phòng.

Tiêu Phàm lại một trận đau lòng, tối qua mình thật quá đáng chết, biết rõ là cậu ấy, lại còn lừa mình dối người ôm cậu ấy, còn không chỉ một lần.

Cậu ấy là lần đầu tiên, quá mức không cẩn thận, tổn thương cậu ấy chưa nói, còn không xử lý cho cậu ấy kịp thời.

Thật là đáng chết.

Trong lòng lại càng thêm hối hận.

Cẩn thận rửa sạch hậu huyết, lấy tuýp thuốc trong túi ra, đẩy một ít, nhẹ nhàng bôi lên miệng huyết, sau đó lại đẩy một ít, vào thăm dò.

Vệ Đằng ngủ rất say, đối với động tác của Tiêu Phàm cũng không chút phản kháng.

Tiêu Phàm an tâm, từ từ bôi thuốc vào nội vách, ngón tay cảm nhận nhiệt độ nóng rực bên trong, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Khụ.

Lúc ôm cậu ấy đúng là quá kích động, bây giờ nhớ đến tình hình mãnh liệt tối qua, bộ phận nào đó của cơ thể lại bắt đầu kêu gào.

Tiêu Phàm mắng bản thân một trận, bình tĩnh lại, tập trung tinh thần tắm rửa cho Vệ Đằng.

Tóc cậu ấy màu vàng nhạt, dựng đứng lên như con nhím, bị ngâm nước, nháy mắt lại mềm mại.

Tiêu Phàm cho một ít dầu gội vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng bôi trên đầu hấn, một tay đỡ quai hàm hấn, một tay xoa bóp tóc hấn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Vệ Đằng nằm trên băng ghế, cái mông chu lên thật cao, đầu lại bị nâng lên, cả tư thế, rất giống... đang bị người ta dạy dỗ.

Trán Tiêu Phàm đỏ mồ hôi nóng, thu lại suy nghĩ kỳ lạ, không nhìn tới thân thể đầy quyến rũ này nữa, chuyên tâm nhìn chăm chăm đầu hấn để xoa bóp tóc.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Tiêu Phàm đi tìm quần áo cho hấn thay.

Vừa mở tủ ra nhìn, một đống vải rách chõng chất lung tung, trong đó có quần lót với hình ảnh quái dị, quần jean rách, quần áo dính một đám vải rách không thể giải thích...

Tiêu Phàm cau mày, tìm cả buổi cũng không thấy đồ ngủ, đành phải lấy một chiếc áo sơ mi, một cái quần đùi cùng một chiếc quần lót tương đối đơn giản.

Quay đầu lại mặc đồ cho hẵn xong, sau đó, bế hẵn ra ngoài, nhìn nhìn giường chiếu cao cao, lôi ghế lại, trực tiếp ôm Vệ Đằng, bước lên ghế bế Vệ Đằng đặt lên giường.

Lót gối, đắp mền đàn hoàng, lúc này Tiêu Phàm mới thở phào một hơi.

Cảm giác chăm sóc cậu ấy thật tốt nha.

Dĩ nhiên, nhìn thấy cậu ấy bị thương thật là đau lòng.

Nghĩ đến cậu ấy phải chịu đựng đau đớn từ hậu huyết, đi bộ quãng đường xa như vậy, leo lên cầu thang cao như vậy, tim Tiêu Phàm tựa như bị người ta cầm trong tay mà bóp chặt, chua xót từng cơn.

Chạy lên ban công giặt hết quần áo của hẵn, ngay cả quần lót có hình kỳ quái cũng giặt luôn.

Lần đầu tiên tự tay giặt quần áo, bị một đống bọt xà phòng văng lên khắp người. Trong lòng lại có loại cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng.

Rốt cuộc cũng giặt xong, treo quần áo lên.

“Vệ Đằng ngốc.” Tiêu Phàm đứng trên ghế nói chuyện với Vệ Đằng, mặc dù biết cậu ấy không nghe được, nhưng chỉ muốn nói, cho dù là độc thoại cũng được.

“Xin lỗi, tôi đã quá kích động.” Bất kể là sự mất kiểm soát tối qua hay xúc động sáng nay, đều tổn thương em rất sâu chẳng?

Nhưng nói ngay mặt, thật sự lại kéo không ra lời.

Tiêu Phàm từ nhỏ vẫn luôn cho mình rất cao, đừng nói là xin lỗi người ta, bây giờ vừa lúc Vệ Đăng ngủ thiếp đi mới mặt dày mà nói ra những lời này.

“Chắc em không biết... thật ra tôi chỉ từng hôn một mình em.”

“Khụ... lần trước là lúc em uống say chiếm lợi của em, tối hôm qua tự em hôn tôi, bây giờ... rất muốn hôn em nữa.”

Dứt lời, tay vịn lan can, sáp lại, hôn đôi môi Vệ Đăng, liếm liếm, đầu lười lười nhẹ nhàng tiến vào dò xét.

Vệ Đăng đang trong mộng, theo bản năng đưa lưỡi ngăn xâm lược, nhưng bị Tiêu Phàm bắt được, đầu lưỡi dịu dàng dây dưa.

Sau hồi lâu, Tiêu Phàm mới vừa lòng mà lui ra ngoài, liếm liếm môi hẳn, lại gần tai nói: “Tôi phải đi rồi, em nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Lúc Vệ Đăng tỉnh lại, đã gần hoàng hôn.

Toàn thân thư thư phục phục nhẹ nhàng khoan khoái, sờ soạng trên người, quần áo đã được thay, hậu huyệt lạnh lạnh, rất thoải mái.

Chợt mở to hai mắt, nhìn thử xung quanh, trong tức xá chỉ có một mình mình, lập tức hoảng hốt ngồi dậy khỏi giường, động tác quá đột ngột nên đụng phải trần nhà.

Vệ Đăng nghe răng nhếch miệng vuốt vuốt đỉnh đầu bị đụng đau, trong miệng mắng:

Phi, ai tắm cho mình vậy, cả móng cũng rửa sạch?!

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 32

Vệ Đăng ngồi trên giường lấy hơi, hung hăng siết chặt nắm tay.

Đầu tiên loại bỏ Tiêu Phàm, bây giờ người ta đang tiêu dao sung sướng cùng Lâm Vi mà, ai quan tâm Vệ Đăng cậu sống hay chết.

Sau đó, chắc chắn không phải là em gái mình làm, em gái một ngu hai đần, thứ ba không tử tế, hơn nữa con gái lớn như vậy, chắc chắn không dám cởi đồ người khác, hồi bé từng đánh mông nó, trong mắt nó không thể không có người anh trai này được.

Chu Ngư về nhà rồi, không thể nào đột nhiên xông ra được.

Chu Vũ và Ngư San San đi chơi, còn chưa về chứ?

Vạn nhất trở lại rồi thì sao?

Vệ Đăng căn răng, khả năng Chu Vũ là lớn nhất.

Hai người cùng nhau lớn lên, lúc bé còn tắm cùng nhau, ngay cả lúc lớn, trước khi mình thích Tiêu Phàm rồi đột nhiên biến thành gay, vẫn tắm cùng nhau.

Anh em tốt, tuy hai mà một.

Nhưng cậu cũng không cần khoa trương như vậy chứ? Chỗ đó cậu cũng rửa giúp tớ? nghĩa khí huynh đệ này có phải là cao quá đầu rồi không? Cậu cũng không thấy ghê tởm à?

Vệ Đăng nhớ tới liền nổi trận lôi đình, vốn là chuyện phát sinh loại quan hệ đó với Tiêu Phàm cũng không muốn để kẻ nào biết được.

Bây giờ tốt rồi, không chỉ biết, còn được người ta xử lý hậu sự, nhìn đến rõ ràng.

Ta phi, sớm biết thì dù có mệt mỏi hơn nữa, cũng phải ráng tắm trước rồi hăn ngủ.

Nhưng vì cái gì, trong mơ mơ màng màng, lại cảm giác như có ai đó hôn mình?

Sống lưng Vệ Đăng nổi đầy gai ốc, quần áo đang mặc tựa như đột nhiên mọc gai, đâm đến toàn thân ngứa ngáy.

Vội vàng bò xuống khỏi giường, vào phòng vệ sinh thay quần áo, vẫn còn cảm thấy sờn gai ốc.

Mặc dù lớn lên cùng Chu Vũ, nhưng chỗ đó của mình bị hăn đụng vào, Vệ Đăng liền cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

Chu Vũ sau khi vào cửa liền nhìn thấy Vệ Đăng mang bộ mặt hung thần ác sát ngồi giữa phòng.

Giật mình, “Ai ya, tớ nói cậu ngồi đây làm môn thần à, hung dữ như vậy, nhìn chăm chăm tớ làm gì?”

“Cảm ơn lòng tốt của cậu, nhưng mà sau này nếu không có sự cho phép của tớ, cậu đừng tùy tiện mà chạm vào người tớ.”

Vệ Đăng hét lên, Chu Vũ cứng đờ rút bàn tay đang định vỗ vai cậu ấy lại, “Eh, chạm cậu?”

Chu Vũ nhìn toàn thân Vệ Đăng một lần, sau đó lắc đầu, “Ít nhất là trong hôm nay, thể xác này của cậu, tớ chưa từng chạm qua.”

Vệ Đằng sững sốt, “Cậu không có, vậy ai tắm cho tớ?”

“Cậu nói gì? Ai tắm cho cậu? Cậu bị mộng du à?” Giơ tay quơ quơ trước mắt hăn, lại thấy Vệ Đằng liếc nhìn quần áo và đồ lót đang treo ngoài ban công, đau thương cười một tiếng. . .

“Đúng vậy, tớ bị mộng du, tốt nhất là mộng du thôi.”

Ngày mồng 5 tiền Chu Vũ và Ngưu San San đi, đón Chu Ngự về trường.

Vệ Đằng bề ngoài vẫn nhiệt tình sáng sủa, nở nụ cười rực rỡ, tiếc là, mỗi đêm khi ngủ lại bám chặt ra giường.

Đáng sợ quá.

Chính là tà nghi đến thần thần quỷ quỷ các loại cũng quyết không tin có tí ti khả năng nào là Tiêu Phàm.

Bởi vì, đã quá tuyệt vọng với y, đã bị y tổn thương quá sâu.

Cho nên từ chối nghi đến y, từ chối khiến bản thân mềm lòng, từ chối chút xíu hy vọng, từ chối hy vọng y còn có chút lương tâm.

Thường xuyên nằm mơ nghe y nói xin lỗi, Vệ Đằng sau khi tỉnh lại liền rút người cho mình một bạt tai, mi thật quá đáng thương, mi mơ mộng y có thể đến xin lỗi mi sao? Tiêu đại thiếu gia người ta là ai chứ, ba chữ tôi xin lỗi này, hăn ta có thể nói với mi sao?

Vết thương trên người từ từ lành lại, đau đớn trong lòng lại ngày càng mãnh liệt.

Có lúc nửa đêm mơ thấy anh ta đè mình, phía sau lại đột nhiên đau đớn, đau đến tỉnh khỏi cơn mơ.

Xuân mộng vô số, giấc ngủ không đủ, trạng thái tinh thần của Vệ Đằng càng ngày càng kém.

Mấy ngày nay Tiêu Phàm vẫn không có hành động gì, tựa như chó sói đã phát hiện con mồi, lại không biết hạ thủ thế nào.

Vẫn luôn tự xưng là nhân vật truyền kỳ, bình tĩnh trấn định, hiệu suất xử lý rất cao, thủ đoạn dứt khoát tàn nhẫn, lại rối loạn trận tuyến trước một Vệ Đằng đơn giản.

Nếu là Lâm Vi, Tiêu Phàm có thể suy đoán tâm tư của hắn một chút, dùng chút thủ đoạn chơi đùa với hắn.

Nếu là Diệp Kính Văn, Tiêu Phàm còn có thể nghĩ thử quỷ kế của hắn, tìm đối sách, thấy chiêu phá chiêu.

Nhưng đối phương lại là một Vệ Đằng ruột thẳng, trực lai trực khứ, Tiêu Phàm bụng đầy ý xấu lại không chỗ thi triển, luôn cảm thấy dùng quỷ kế với cậu ấy, sẽ cảm thấy rất tội lỗi.

Vì vậy, kéo dài đến mấy ngày mới quyết định dùng phương pháp nguyên thủy nhất, lấy tình cảm dụ dỗ để tấn công đoạt Vệ Đằng trở về.

Mấy ngày nay Tiêu Tinh cũng không yên ổn, anh trai thỉnh thoảng lại gửi tin nhắn hỏi thăm tình huống của Vệ Đằng, nhưng chị em tốt Vệ Nam lại ngàn nhắc nhở vạ dạn dò, nếu anh cậu hỏi chuyện anh hai tớ, cậu cứ nói ngược lại hết, muốn làm bạn tớ, cậu cứ nghe theo đi, lúc ấy đã mạnh mẽ gật đầu đồng ý, dù sao làm chị em với Nam Nam nhiều năm như vậy. Nhưng phía anh trai lại không tiện khai báo, nhớ tới ánh mắt băng lãnh đến có thể đông chết người sáng hôm đó, Tiêu Tinh đã cảm thấy toàn thân sợ hãi.

Vì vậy, lúc Tiêu Phàm nhắn tin hỏi “Vệ Đằng thích ăn gì?”, Tiêu Tinh trả lời: “món cay, a a, thực ra thì cũng ăn được chút đồ ngọt.”

Vỗ ngực một cái, Nam Nam tỏ nói ngược lại rồi nha, anh à, em nói thực rồi đó.

Hai bên không bỏ lỡ.

Buổi chiều hôm sau, trên bàn Vệ Đăng liền xuất hiện một hộp đậu cay và một hộp chocolate.

Vệ Đăng nhìn những món đó mà choáng váng, còn tưởng là mình vào nhầm phòng, ra ngoài nhìn, số phòng không sai mà.

Chắc của Chu Ngư.

Nghĩ vậy, nên đem chúng để lên bàn của Chu Ngư, chờ hẵn về, chép miệng nói: “Đưa cậu.”

Chu Ngư mang về cảm kích, “tốt quá, thật cảm ơn cậu.”

Dứt lời liền không khách sáo mở hộp ra ăn.

Mấy ngày liên tục, trước mặt Vệ Đăng luôn xuất hiện một vài món quà quái lạ.

Thức ăn nhiều nhất, lần nào cũng là một ngọt một cay để chọn lựa, Chu Ngư thích cay, càng về sau, Vệ Đăng cũng không khách sáo, ăn đồ ngọt đến đáng sợ.

Dù sao có người đưa đồ cho ăn, hộp chưa mở ra chắc cũng không có độc, không ăn để phí.

Chu Ngư nói nhất định là có ai đó thầm mến hai chúng ta, lén lén lút lút tặng đồ ăn, thật là đáng yêu quá.

Sau đó, lại càng bất thường hơn nữa.

Mỗi buổi sáng đều có người đưa đồ bán ngoài đến 707, một đám nam sinh ở ký túc xá sát vách hai mắt tỏa sáng, a, quá kiêu ngạo, lại có thể đặt điểm tâm, Vệ Đăng Chu Ngự các cậu thật là biết hưởng thụ nha.

Hai người nhìn nhau, cũng không cách nào an lòng ăn điểm tâm nữa.

Lần nào đưa đến cũng là bánh điểm tâm bao bì cao sang tinh tế, mặc dù Vệ Đăng không biết nhìn hàng, Chu Ngự lại nhận ra, bánh đó, một khối bằng giá tiền ăn sáng một tháng của tớ nha.

Vệ Đăng “phụt” một tiếng phun bánh trong miệng đến mặt người đối diện.

Buổi tối lại có người mang hộp đến đưa cho hẳn, vừa mở ra nhìn, Vệ Đăng giận đến giơ chân.

Một cái quần lót màu đỏ, một cái quần lót màu vàng.

Cà chua xào trứng à, tôi phi.

Còn tặng quần lót? Đây là tên biến thái nào vậy?

Một tuần lễ thấp thỏm bất an chậm chạp trôi qua, Vệ Đăng cảm giác như mình sắp hỏng mắt.

Cuối tuần chạy đến thư viện, vẫn còn sách mượn lần trước.

Bò lên lầu 7, nhân tiện viết báo cáo thí nghiệm.

Ở ký túc xá trơ ra đến sợ hãi, luôn cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, ở thư viện ngơ ngẩn thêm một lúc cũng vậy.

Vệ Đăng vừa đọc sách vừa viết báo cáo, báo cáo thí nghiệm đơn giản là vài nguyên lý cùng các bước tiến hành thí nghiệm, viết xong rất nhanh, nhàm chán, thế là gục xuống bàn nằm ngủ.

Trong mơ, luôn cảm giác được có ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn mình.

Toàn thân Vệ Đẳng phát hoảng, giật mình bắn lên khỏi chỗ ngồi, quay đầu, lại gặp được người bản thân không muốn thấy nhất.

Dưới không khí an tĩnh của thư viện, Vệ Đẳng cũng không tiện nổi giận, chỉ có thể cúi đầu thu dọn đồ đạc định đi, nhưng bị người ta kéo lại.

Vệ Đẳng quay đầu nhìn, thấy mấy nét chữ cứng cáp mà y vừa viết trên vở, đẩy tới trước mặt mình.

“Thân thể khá hơn chút nào chưa?”

Ah trong thoáng chốc, mặt xung huyết đỏ bừng, Vệ Đẳng loay hoay tại chỗ không biết làm thế nào cho phải.

Đoán không ra loại người phức tạp như Tiêu Phàm rốt cuộc là loại tâm tư gì, anh ta cười rất dịu dàng, có vẻ cũng không giống giễu cợt, chẳng lẽ là thấy chán, nên muốn chơi mình?

Vệ Đẳng hất tay y ra, thấy phía xa xa có mấy nữ sinh len lén nhìn sang đây, lại cảm thấy bản thân quá không phóng khoáng, vì thế thở phì phì ngồi xuống.

Cầm lấy cây viết trong tay y, viết lung tung trên quyển vở mấy câu

“Cám ơn sự quan tâm của ngài, tôi sống rất thoải mái, trên người không có bất kỳ thương tàn bệnh tật nào, có thể đi rồi?”

Ánh mắt liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt tay hắn.

Không ngờ Tiêu Phàm chẳng những không buông tay, mà còn lồng những ngón tay vào nhau, nắm lại.

“Tôi muốn nói chuyện với em một chút, có thể không?” Tiêu Phàm viết rất nghiêm túc, Vệ Đẳng tiếp tục vẽ bậy lên tập, “Có gì hay để nói, anh bảo tôi quên đi, bản thân tôi cũng đã quên, anh còn muốn thế nào? Không an lòng nên muốn giết người diệt khẩu à?” phía sau vẽ thêm ký hiệu xem thường.

Tiêu Phàm dừng một chút, sau đó cầm lấy quyển vở.

“Sorry.”

Vệ Đẳng mở to hai mắt nhìn mấy chữ đó, tiếng anh, xin lỗi, không phân tích sai chứ? M\*, mình tuyệt đối là gặp ảo giác rồi, chắc chắn mấy ngày nay tinh thần không tốt, bị mộng du rồi.

Nhìn chăm chăm quyển vở thật kỹ, vẫn là sorry.

“Thử nói chuyện đằng hoàng, phòng ăn dưới lầu, được không?”

Trái tim Vệ Đẳng lại bị co thắt một chút, phòng ăn kia thì miễn đi, lần trước hẹn tôi đi uống rượu, kết quả anh ở đó thân thiết với Diệp Kính Văn, sau đó lại cùng Lâm Vi chuyện trò vui vẻ, lần này lại muốn làm gì đây?

“Tôi phải về rồi, anh nói trọng điểm đi.” Vệ Đẳng tức giận viết một câu.

Tiêu Phàm dụi dàng nhìn Vệ Đẳng, sau đó nhận lấy quyển vở, viết tới vài chữ.

Y viết rất nhanh, nhưng rất nghiêm túc, Vệ Đẳng nhìn gò má gần như hoàn mỹ của y, còn có một bên tai lưu động, thật là quyến rũ nha. . .

Đáng tiếc, đã sớm nhìn thấy bộ mặt thật của y, bây giờ y đang cười với bạn, sau một khắc nói không chừng liền đẩy bạn vào hầm băng.

Trong lòng Vệ Đẳng thầm chế giễu bản thân một trận, quay đầu nhìn những chữ y viết

“Đồ là tôi đưa tới, dạ dày em không tốt, buổi sáng ăn chút điểm tâm, đừng ăn mấy món chiên xào đầy dầu mỡ ở nhà ăn, những thứ đó không tốt cho tiêu hóa.”

“Còn có quần lót, đồ dán sát vào người nên lấy loại chất lượng tốt một chút.”

“Tóc em khá cứng, loại dầu gội tôi chọn tương đối phù hợp với em, mùi vị khá nhạt, em có thể thử một chút.”

Tiêu Phàm viết xong, sau đó chuyển đầu bút, gõ nhẹ xuống quyển vở, ý bảo Vệ Đăng nhìn.

Vệ Đăng đột nhiên cảm thấy, anh ta giống như giáo viên, mình lại giống học sinh, lúc nhỏ giáo viên thường dạy hăn như vậy, đề này không phải làm như vậy! Không phải đã nói rõ nhiều lần rồi sao! Kiểm tra lại không đạt yêu cầu nữa đi!

Nhưng mà, bây giờ, người đang mỉm cười trước mắt là Tiêu Phàm, ngồi bên cạnh mù mịt luống cuống là bản thân.

Sao lại cảm thấy châm biếm như vậy?

Vệ Đăng thở phì phì, kéo quyển vở lại, lật qua một tờ. Bạn đang ❖

“Tính cách tôi thẳng thắn, nghĩ không ra được ngài tốn công lớn như vậy làm gì, xin ngài nói trực tiếp một chút.”

Tiêu Phàm bị chữ ‘ngài’ kia đâm vào tim đau xót, chịu đựng cảm giác khó chịu, viết xuống một câu.

“Chúng ta ở cùng nhau, được không?”

Đối với y mà nói, đây đã là cực hạn.

Con người từ nhỏ đã cao ngạo như vậy, cho đến bây giờ cũng chưa từng cầu xin người khác bất kỳ điều gì.

Cho dù là thích Lâm Vi, cũng không bày tỏ, cố chấp để bảo toàn chút lòng tự ái của bản thân.

Thật ra thì ngoại trừ kiêu ngạo, nhiều hơn nữa chắc là sợ hãi.

Sợ bị người ta từ chối, sợ bị tổn thương. Cho nên dứt khoát không nói trắng ra, áp chế trong lòng, yên lặng thích hãnh, nhìn hãnh.

Nhưng bây giờ, đã làm tổn thương Vệ Đằng, mình không thể yên lặng tiếp tục đứng phía sau nhìn cậu ấy bị thương.

Mà nên đứng ra, gánh chịu tất cả.

“Đừng đùa bỡn tôi nữa, xin anh đấy! Tôi không rãnh rỗi như vậy để diễn xiếc khỉ cho anh đâu! Tôi cho anh biết Tiêu Phàm, đừng tưởng rằng mình quá tuyệt vời, Vệ Đằng tôi tuy không được cao quý như anh, nhưng tôi cũng có tự tôn!”

Một chuỗi dấu chấm thang, đến mấy chữ viết cuối cùng đều nghiêng ngã cả.

Tiêu Phàm nhìn những chữ như vậy trên tờ giấy trắng, chói mắt bất ngờ.

“Tôi không có ý đùa bỡn em.”

“Tự anh nói xin tôi đừng quấy lấy anh nữa! Mới qua mấy ngày, còn nói hãy ở cùng nhau đi, không phải đùa bỡn thì là cái gì?!”

Vệ Đằng lạnh lùng nhìn y, sau đó thở dài, thêm một hàng chữ: “Xin anh, chừa cho tôi chút ấn tượng tốt đi, đừng khiến tôi cảm thấy bản thân mắt mù nên yêu nhầm người rồi.”

“Con người tôi rất sáng khoái, nếu hai ta đã nói kết thúc, vậy hay là theo ý anh đi, đừng dây dưa nữa, đừng khiến đôi bên nhìn thấy tâm phiền.”

Sau khi nói xong, Vệ Đằng ném bút máy, thoải mái vỗ vai Tiêu Phàm, xoay người ra ngoài.

Tiêu Phàm ngồi tại chỗ, nhìn dòng chữ vì kích động mà nghiêng ngả của tên kia, chữ lớn như vậy, giống như con nhện đen, bò toàn bộ mặt giấy.

Đặc biệt chướng mắt.

Tiêu Phàm cười cười tự chế giễu bản thân.

Cảm giác bị từ chối thì ra rất khó chịu.

Buông kiêu ngạo xuống để nói cho cậu ấy hiểu, đáng tiếc, suy nghĩ của tên này chẳng biết queo cua.

Tiêu Phàm mà thật là tự làm tự chịu, một chút đường sống cũng không lưu cho người ta, bây giờ ngược lại rất tốt, tự mình đi vào ngõ cụt rồi.

Thở dài bất đắc dĩ, Tiêu Phàm thả quyển vở về túi xách, đến bên cửa sổ nhìn thân ảnh gầy gò dưới lầu chạy càng lúc càng xa.

Rất muốn thẳng thắn như em, nện bần một cái thật mạnh, sau đó nói, Vệ Đằng, lão tử thích em, cùng tôi thành cặp đi!

Đáng tiếc, tôi không làm được loại chuyện đó, câu vừa rồi, em không biết tôi đã kìm nén biết bao nhiêu ngày đâu.

Tôi sẽ dùng phương pháp của chính mình theo đuổi em, dĩ nhiên, không loại trừ phải dùng chút tâm kế, kéo em mắc câu. Cái này cũng không quá đáng, đúng không?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 33

Vệ Đăng sau khi trở về vẫn luôn suy nghĩ, Tiêu Phàm làm vậy rốt cuộc là vì sao.

Suy đi nghĩ lại, thấy thế nào cũng không giống như anh ta đột nhiên thích mình, có thể anh ta và Lâm Vi kết thúc rồi, cho nên quay đầu ăn lại cỏ, cảm thấy hôm đó, cảm giác trên giường cũng không tồi, bèn kéo mình làm bạn với anh ta, thuận tiện trong lúc anh ta thấy cô đơn trống trải thì cho ăn đậu hủ.

Anh nghĩ cũng quá tốt đẹp đi?

Bằng vào cái gì mà Vệ Đăng tôi phải tùy anh ta nhào nặng giãm đập tới lui? Tôi lại không phải là quả hồng, trên người tôi lại mang thương.

Dù sao người đó quá phức tạp, mình có nghĩ cũng nghĩ không rõ, không để ý tới anh ta nữa chẳng phải được rồi sao.

Vệ Đăng tuy nghĩ vậy nhưng lại vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Không thể không thừa nhận, khi thấy chữ “sorry, chúng ta ở cùng nhau” anh ta viết trên vở, trái tim vẫn đập mạnh hơn một chút, thiếu chút thoát ra khỏi lồng ngực mà rơi xuống.

Trái tim thật không tiền đồ.

Vệ Đăng tạm thời vứt bỏ những chuyện phiền lòng, liên tục chơi game cùng Chu Ngự, chơi đến xuất thần đến mức bỏ lỡ cả giờ cơm.

Đợi tới lúc hai người vọt đến nhà ăn, quầy bán thức ăn sớm đã hết sạch, chỉ còn góc bán bún gạo là còn chút hơi nóng.

Vệ Đăng vội vàng vọt tới, “Cho hai bát bún gạo.”

Đầu bếp cười hì hì, “Các cậu đến thật đúng lúc, chỉ còn lại hai bát thôi.”

Hai người đứng chờ cạnh cửa sổ, bún gạo chín rất nhanh, sau đó được chuyền ra ngoài qua cửa sổ.

Vệ Đăng hướng Chu Ngự cười một tiếng, “Tớ mời cho, vừa rồi thắng cậu thật có lỗi.”

Nói xong liền móc ví ra tìm thẻ tín dụng.

Chỉ nghe mấy tiếng leng keng, tiền xu trong ví đều rơi ra ngoài, vật thể rơi tự do chuẩn xác không chút nhầm lẫn mà rớt thẳng vào trong bát.

Một đồng tiền xu lăn cùng bún gạo, nhìn qua đặc biệt buồn cười.

Trong lòng Vệ Đăng buồn bực, bụng lại đói, ủ rũ cúi đầu lầm bầm một câu, “Còn có thể ăn được không?”

“Mất vệ sinh a, đừng ăn” Đầu bếp nhếch môi cười cười đến đặc biệt vui vẻ, “Cậu học trò à, quét thẻ đi, bún gạo là tôi nấu cho các cậu đấy.”

Vệ Đăng quét thẻ, ủ rũ cúi đầu theo Chu Ngự ra khỏi nhà ăn.

Kể từ khi bước vào T đại, Vệ Đăng cảm thấy vận may của mình đều biến thành vận xui, chơi định hướng thì ngã đến mặt mũi dính đầy bùn như chó ăn phân, mua bún gạo thôi cũng có thể rớt tiền đồng vào trong.

Thật là xui xẻo tận cùng mà, uống nước cũng dính răng được.

Lúc này đã muộn hơn một chút, tất cả nhà ăn trong trường cũng không còn gì nữa, nếu đến quán ăn thì lại quá xa.

Đã đói đến mức bụng kêu ục ục, Vệ Đăng xoa bụng, càng cảm thấy buồn bực, “Nếu không thì chúng ta về phòng nấu mì gói đi.”

“Hình như ký túc xá hết nước, bây giờ gọi người đưa đến, người ta cũng đã tan ca mất.”

“Phi, cậu không nói sớm.”

“Mì gói cũng bị chuột cắn rồi.” Chu Ngự tiếp tục mặt không biến sắc nói ra sự thật tàn khốc.

“Vậy không ăn nữa, nhịn một bữa cũng không chết.” Dứt lời, đá tảng đá bên cạnh một cái.

“Nhưng mà tớ rất đói, điểm tâm tớ cũng chưa ăn.” Chu Ngự vuốt vuốt bụng, vẻ mặt vô tội nhìn Vệ Đăng.

Khóe môi Vệ Đăng giật giật, buông tay, “Vậy ăn không khí đi.”

Lúc hai người đến khu vực gần dãy lầu ký túc xá, nhìn thấy một thanh niên đang đứng bên cửa, đang chơi đùa cùng chậu cây cảnh của quản lý ký túc chăm sóc, nhìn từ một bên, đặc biệt giống đại hôi lang đùa bỡn tiểu bạch thỏ.

Vệ Đăng định bỏ trốn, người đó lại giống như có cảm giác, đột nhiên đứng dậy, tiến lên chào.

Vệ Đăng cũng không nể mặt y, khẩu khí công kích: “Muốn làm gì?”

“Tôi tới tìm em, đúng lúc em lại không ở.” Tiêu Phàm dịu dàng mỉm cười, mang theo một hộp bánh ngọt, nhét vào tay Vệ Đăng.

“Không cần, tôi ăn rồi.” Vệ Đăng phù mang trộn má, mới vừa nói xong, bụng lại “ục ục” lên tiếng. Căn răng nghiêng lợi mà vuốt vuốt cái bụng, bụng này thật quá không nghe lời mà.

Nụ cười Tiêu Phàm càng sâu, nhìn chăm chú Vệ Đăng, thấy Vệ Đăng đỏ bừng mặt.

“Đến chỗ tôi ăn chút gì nhé? Gọi cả bạn em đi cùng.” Tiêu Phàm đưa mắt hướng về phía Chu Ngự, Chu Ngự rất vô dụng mà gật đầu như già tói.

Vì vậy, Vệ Đăng tâm không cam tình không nguyện, cùng Chu Ngự dắt nhau đến lầu nghiên cứu sinh của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đeo tạp dề đi vào bếp, Vệ Đăng và Chu Ngự ngồi trên ghế salon xem TV.

Chu Ngự hiếu kỳ nói: “Người đó là ai vậy?”

Vệ Đăng vẻ mặt nghiêm túc: “Anh... họ tớ.”

“Anh họ à? Đối với cậu tốt thật, tớ thấy điếm tâm trong tay anh ấy, rất giống với mấy thứ đưa đến hôm trước, vừa nhìn bao bì là biết cùng cửa hàng.”

Vệ Đăng im lặng một lát, nói vậy, thật sự là y sao? Nói gì mà, “Bao tử em không tốt, buổi sáng đừng ăn đồ chiên xào nhiều dầu mỡ không tốt, ăn chút bánh ngọt tốt cho tiêu hóa.”, sau đó lén lén lút lút giúp mình đặt bữa sáng? Còn đưa cả quần lót cà chua xào trứng?

Phi, sao anh ta còn quan tâm hơn cả mẹ mình vậy.

Vệ Đăng giật giật khoe môi, lớn tiếng nói: “Anh họ tớ nha! Đối với tớ rất tốt à, tớ sắp sửa rớt nước mắt vì vui mừng rồi!”

Tiêu Phàm đứng lúc vừa ra khỏi bếp, Vệ Đăng nhìn bộ dáng y mặc tạp dề bưng một bàn đầy đồ ăn ra, lại có cảm giác loại người đàn ông của gia đình.

Lỗ mũi hừ một tiếng, quay đầu cầm đũa liền bắt đầu ăn.

“Ăn từ từ, đừng để nghẹn.” Tiêu Phàm ngồi đối diện, ánh mắt lộ ra nét cười.

Vệ Đăng bị y nhìn đến sống lưng sợ hãi, chiếc đũa run lên, đũa rơi vào đĩa sườn heo.

May mà bạn Chu Ngự thần tinh lớn, nhìn thấy đĩa sườn heo liền hai mắt phát sáng, không chút để ý đến không khí quý dị giữa hai người Tiêu Vệ.

“Vệ Đăng, anh họ cậu làm đồ ăn thật ngon nha, ngon quá đi!” Chu Ngự vừa ăn vừa ca ngợi.

Tiêu Phàm cười khẽ.

Trong miệng Vệ Đăng đang ngậm một cục xương, nhìn hẩn một cái, không nói lời nào, cúi đầu tiếp tục ăn.

Hai người lang thôn hổ yết, dọn sạch mấy cái đĩa như cuồng phong cuốn lá, sau đó hài lòng sờ sờ cái bụng.

“Cảm ơn anh nha, vậy tôi về trước.” Vệ Đăng dứt lời liền phải đi, lại bị Tiêu Phàm kéo giữ.

“Em họ à, dì bảo tôi mang ít đồ cho em.” Dứt lời liền hướng mắt nhìn Chu Ngự, Chu Ngự rất tự giác cười cười, “A, vậy tôi về trước, hai anh em họ cứ tán gẫu thật vui nha, bai bai.”

Nói xong cũng chạy ra ngoài, sau khi ra cửa sờ sờ trái tim, thở dài nói: ánh mắt người anh họ này của Vệ Đăng đáng sợ quá!

Sau khi Chu Ngự đi khỏi, bên trong gian phòng an tĩnh chỉ còn lại hai người mặt đối mặt, Vệ Đăng chỉ cảm thấy phía sau lưng nổi lên một mảng lông măng.

Tiêu Phàm cũng không cười, bộ mặt nghiêm túc kéo Vệ Đăng ngồi xuống ghế sa lon.

“Lần trước tôi có nói với em chuyện tôi và Lâm Vi, em còn nhớ rõ không?”

Vệ Đăng quay đầu: “Không nhớ rõ.”

Tiêu Phàm thấy hần không được tự nhiên, nói tiếp: “Hần đi tìm tôi, từ biệt với tôi, xuất ngoại du học rồi.”

Cho nên anh quay đầu lại kéo tôi làm kẻ thay thế à? Lão tử không dễ bị bắt nạt như vậy, Vệ Đăng hướng Tiêu Phàm mỉm cười rục rờ: “Tại sao anh không đuổi theo đi nha, cơ hội tốt như vậy.”

Tiêu Phàm không nhìn Vệ Đăng, tự mình lại nói: “Tôi nói với hần, bây giờ tôi đã có người mình thích, hai người Diệp Kính Văn và Lâm Vi, trong lòng tôi chỉ có thể làm bạn.”

“Vậy à, vậy anh thay đổi đúng là nhanh thật.” Vệ Đăng vẫn không tin, chỉ xem anh ta lại có âm mưu quỷ kế gì, thuận miệng phớt lờ.

Tiêu Phàm cười cười bất đắc dĩ, “Người tôi thích, rất nhiệt tình, rất thích cười, cũng rất ngốc, ngủ như heo chết, bị người ta tắm cho cũng không biết.”

Thấy Vệ Đăng không có phản ứng, lại tăng thêm một câu: “Thật rất ngốc.”

Vệ Đăng há miệng, không nói ra lời nào.

Tiêu Phàm cười cười, xoay người giữ bả vai Vệ Đăng, dịu dàng nói:  
“Tôi muốn ở bên người đó, em có đồng ý không?”

Vệ Đăng mở to hai mắt nhìn y, nhìn một hồi lâu, hốc mắt lại đỏ lên,  
“Anh đừng lừa gạt tôi, con người tôi rất thành thật, dễ tin người, đừng đùa  
bỡn tôi nữa được không? Thỉnh thoảng anh lại trêu chọc tôi một chút như  
vậy, tôi... tôi sẽ rất khó chịu a.”

Tiêu Phàm lần đầu thấy Vệ Đăng như vậy, không có bộ dáng tùy tiện hi  
hi ha ha, bởi vì đau lòng mà mắt đỏ cả lên.

Bộ dáng đáng thương, khiến người ta rất muốn ôm hằm vào lòng.

Đáng tiếc, Tiêu Phàm vừa định ôm, gương mặt đỏ của Vệ Đăng lập tức  
nhe nanh nhếch miệng, hung dữ lên, người cũng đột nhiên có sức lực, hất  
tay Tiêu Phàm ra.

“Lão tử không chơi với anh, anh còn chưa chịu thôi à, có phiền không  
vậy?”

Thét lớn một hồi, chỉnh lại y phục, té nhào ra cửa vọt đi.

Tiêu Phàm nhìn về bóng lưng Vệ Đăng than thở, người này, đầu tóc  
dựng đứng lên giống hệt con nhím, bây giờ vừa thấy mình thì lông toàn  
thân đều dựng lên ở trạng thái phòng ngự, dáng vẻ nhe nanh nhếch miệng  
vừa khít với ấn tượng trước kia.

Thời gian trước cậu ấy nhe nanh nhếch miệng, nói chuyện cũng nhỏ  
giọng, còn biết đỏ mặt xấu hổ, biết ngưng ngừng, tựa như con nhím bị lột  
da, đáng yêu đến không chịu được.

Thay đổi lúc ấy là do cậu ấy muốn bày tỏ với mình sao?

Bây giờ, bày tỏ bị từ chối, lại bị mình tổn thương nhiều lần, cho nên lại biến thành con nhím nhỏ, đáng về ăn nói lớn tiếng giống hệt với lúc mới gặp nhau ở trạm xe, sống động hoạt bát.

Tiêu Phàm vừa thu dọn chén đĩa vừa nghĩ đến, hôm nay cậu ấy hét lớn như vậy, xem ra là đã có chút dao động, hét ra chẳng qua là giúp bản thân thêm can đảm, ép buộc chính mình đừng mềm lòng mà thôi, cậu ta đơn giản thành thật như thế, chuyện gì cũng lộ trên mặt, có thể giấu được mình à?

Nói vậy... thời gian ôm cậu ấy vào lòng cũng không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, khóe miệng không khỏi vênh lên. ❖

Vệ Đằng đúng là có chút dao động, dựa vào vách thang máy lạnh như băng, tim đập dồn dập như đang đấu võ đài, hẳn biết cũng không phải do chạy quá nhanh, mà là... mà là đang hồi hộp.

Mặc dù Tiêu Phàm cũng không nói thẳng ra ‘Tôi thích em’, nhưng cũng nói 8-9 phần mười rồi.

Tắm là anh ta giúp sao? Ngay cả chỗ bí ẩn như móng cũng rửa sạch sẽ như vậy, quả nhiên là phong cách của y. Dù sao với anh ta mà nói, toàn thân cao thấp đều đã xem đã sờ, tắm coi là cái thí.

Nhưng cũng không cần hiền lành đến mức giặt cả quần lót cho mình chứ?

Nhớ đến đáng về dịu dàng của Tiêu Phàm, Vệ Đằng vẫn không quá thích ứng.

Mặc dù trước kia đã lĩnh hội được sự dịu dàng của y, biết anh ta là người đàn ông bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong rất ôn nhu săn sóc, nhưng khi anh ta dịu dàng với bản thân, Vệ Đằng lại có loại cảm giác không chân

thực, giống hệt như khi bước trên mây, nói không chừng mặt anh ta liền biến sắc, mình lại phải rơi xuống địa ngục.

“M\* kiếp, đã sớm chết tâm rồi mà còn nghĩ ngợi lung tung cái gì, lão tử từ lúc nào thì trở nên dây dưa không dứt như thế!”

Vệ Đăng kêu một tiếng trong thang máy, đâm vào vách tường. Thang máy tới lầu 1, Vệ Đăng xoay xoay cổ, bộ mặt bình tĩnh đi ra.

Sau khi về ký túc xá, Chu Ngữ lại liên tục khen ngợi Tiêu Phàm kia.

Vệ Đăng xoay người chuyên tâm chơi game, không để ý đến hẳn.

Trong phân tổ bạn tốt trong QQ, Tiêu Phàm và Vệ Nam vẫn còn cùng tổ, Vệ Đăng cẩn thận, vừa định kéo tên Tiêu Phàm chuyển vào danh sách đen, ava kia giống như có cảm ứng, đột nhiên nảy lên.

Cái Q danh xưng thân mật “Bạch lang” kia, kể từ sau khi add friend, hầu như cũng không tán gẫu gì cả, bây giờ vừa định xóa, nó lại nhảy ra.

Nhảy ra thật đúng lúc.

“Em về ký túc xá rồi à?”

Vệ Đăng invi, yên lặng không để ý đến hẳn ta.

Nhưng mắt vừa nhìn lên, nhìn thấy tên QQ, bên tai đột nhiên nóng lên.

“Dạ dày của tôi đau, ôi...”

Vừa định nhảy ra mắng hẳn ta, lại cảm thấy anh ta dùng tên kỳ quái này là phép khích tướng, vì vậy hít sâu một hơi, tiếp tục chơi bài.

“Đừng invi nữa, ra ngoài.”

Hồi lâu không có phản ứng, Tiêu Phàm lại gửi tin nhắn đến: “QQ của tôi là bản lộ người invia, đồ ngốc.”

Trong lòng Vệ Đăng sợ hãi, cảm giác bị soi nhìn chăm chăm thực không dễ chịu nha.

“Ra rồi, có thí mau thả, lão tử bận rộn à.”

“Tôi chuyển cho em một bao hạch đào, đợi một lát xuống chỗ quản lý ký túc nhận nha.”

“Đưa hạch đào làm gì?”

“Cho em ăn mà, ăn hạch đào bổ não, em không biết à?”

“Nga, cảm ơn.”

Vừa gửi tin xong mới đột nhiên phản ứng lại, bổ não? TMD, anh chửi xéo tôi ngu ngốc hả?

Vệ Đăng giận đến mặt mũi nhăn nhó, tức giận gõ qua một hàng chữ

“Tôi là đồ ngốc, ngốc đến nỗi bị anh chơi cũng không biết! Xin anh! Không phải anh cho bản thân mình rất cao quý sao? Quán lấy tôi như vậy anh không cảm thấy hạ thấp thân phận à? Không cảm thấy bản thân chẳng khác gì bọn lưu manh sao?”

Tiêu Phàm rất lâu cũng không có phản ứng, Vệ Đăng hoài nghi có phải mấy lời của mình quá nặng rồi chẳng.

Quả nhiên, y gửi tin nhắn đến, bổ sung thêm một cái liếc mắt: “Vệ Đăng, em nói như vậy tôi sẽ rất khó chịu, có biết không?”

Vệ Đăng nhún vai, “Vậy thì đoạn tuyệt quan hệ đi, gặp nhau không bằng không gặp, mắt không thấy tâm không phiền a.”

Không ngờ da mặt Tiêu Phàm còn dày hơn cả trong tưởng tượng của Vệ Đằng, liên tiếp nhận hai ba tin tới oanh tạc đại não của Vệ Đằng.

“Trước kia tôi đối xử với em rất quá đáng, bây giờ em không tin tôi cũng có thể bỏ qua, nhưng mà tôi sẽ chứng minh cho em xem tôi thật sự rất thích em.”

“Tôi rất thích em a, Vệ Đằng.”

“Tôi, Tiêu Phàm, đến bây giờ cũng chưa từng nói dối, tự em suy nghĩ thật kỹ đi.”

“Này, không nói nữa? Em đừng nhìn chăm chăm vào màn ảnh mà sững sờ chứ, nhớ đi lấy hạch đào đó.”

“Vẫn còn sững sờ sao? A a, vậy cuối tuần tôi lại đến tìm em.”

“Bái bai.”

Tiêu Phàm khẽ cười với màn hình máy tính một tiếng, đồ ngốc à, mau cắn câu đi?

Vệ Đằng đúng là sững sờ nhìn chăm chăm màn hình, thấy mỗi tin tức gửi tới, thấy anh ta nói thật rất thích em, trái tim lại nhảy loạn.

Ai... chết tâm cũng có thể cứu sống, giống như lúc đầu, lửa tắt cũng có thể nhóm lại.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 34

Một câu nói của Tiêu Phàm, khiến Vệ Đẳng không yên ổn suốt một tuần lễ.

Người mình thích lại tỏ tình với mình, Vệ Đẳng vừa nghĩ đến đã cảm thấy toàn thân bay bổng, đem cuộc nói chuyện lưu lại trong máy vi tính, nhìn chằm chằm mấy chữ kia hết lần này đến lần khác, nhìn nhiều lần, lưng cũng nổi lên một tầng lông măng.

Tên Tiêu Phàm đó, nổi máu lang lên thật dọa người, dịu dàng lại càng dọa người hơn.

Luôn cảm thấy y có mưu mô bất lương gì đó, nhưng mà, con người y kiêu ngạo như vậy, quả thật là chẳng cần nói dối.

Có lẽ sau đêm đó cảm thấy Vệ Đẳng mình rất thuận mắt, sau đó thoáng cái thông suốt, thích luôn?

Vệ Đẳng suy nghĩ hết mấy ngày, trong lòng bắt đầu mở hội tranh luận, một bên nói phải tuyệt đối kiên trì theo nguyên tắc không để ý đến y, một bên nói, sự cô đơn của Tiêu Phàm khiến người ta rất đau lòng, bản thân lại thích y như vậy, nếu y muốn ở cùng nhau vậy thì cứ ở cùng nhau đi.

Tranh cãi suốt một tuần lễ, vẫn là không có kết quả.

Vệ Đẳng trước nay không thích dây dưa dài dòng, bụng dạ thẳng thẳng, muốn làm gì thì làm cái ấy. Nhưng lần này, lại thua trên tay Tiêu Phàm, một tuần lễ chết vô số tế bào não, nắm rụng một đồng tóc, vẫn không nghĩ ra bước kế tiếp nên làm thế nào.

Thật vất vả chịu đựng đến cuối tuần, đứng ngồi không yên mà chờ ở ký túc xá, giờ cơm tối, di động quả nhiên vang lên.

Chuẩn xác cứ như đồng hồ báo thức.

Vệ Đăng nhìn cái tên đang hiện trên di động, nuốt nước miếng, cố gắng giữ cho thanh âm của bản thân thật bình tĩnh, giọng nói kéo một chút, thái độ thờ ơ một chút.

“Này, Tiêu Phàm à...” Kéo không nổi, chợt dạ dũ dội, âm cuối có hơi run rẩy.

Tiếng cười của Tiêu Phàm từ điện thoại truyền đến, dường như vô cùng khuếch đại, chấn động đến lỗ tai phát đau, cả trái tim cũng phát run theo.

“Là tôi, hẹn em ra ngoài nói chút chuyện, có rảnh không?”

“Ừ, nói chuyện gì?”

“Em xuống lầu đi, tôi đứng ở cửa chờ em.”

Vệ Đăng cúp điện thoại, tiện tay cầm cái hộp đã sớm chuẩn bị sẵn đang nằm trên bàn, bên trong chứa hai cái quần lót chất lượng rất tốt, màu sắc rất đáng sợ.

Tiêu Phàm đút hai tay vào túi, ở dưới lầu đứng tựa vào tường đợi Vệ Đăng, sau khi thấy Vệ Đăng liền nở nụ cười lóe mắt.

Phi, con sói này cười thật quá đáng sợ.

Vệ Đăng cúi thấp đầu đi đến trước mặt y, cầm đồ đưa tới, “Cái này tôi không cần, tôi không mặc mấy thứ buồn nôn... eh cá tính như vậy.”

Tiêu Phàm từ trong tay hẩn nhận lấy, cau mày, “Không thích?”

“Ừ.”

“Em thích màu đỏ, cũng thích màu vàng, không phải sao?” Tiêu Phàm thật giống như có chút tủi thân, lắc lắc chiếc hộp trong tay, “Tôi đặc biệt chọn mà.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng đang rất muốn cười, cậu ấy thật dễ mềm lòng, xem đi, vừa nói cố ý chọn, mặt cậu ấy từ âm u chuyển sang trong sáng.

Vệ Đăng há miệng, tên khốn này lại đi khắp nơi hỏi xem lão thử thích thứ gì? Hẳn ta không chê mất mặt thì mình cũng ngại mất mặt mà.

“Ai nói với anh tôi thích màu đỏ cũng thích màu vàng? Tôi thích... màu cam.”

“Đây không phải là đỏ thêm vàng sao?”

Vệ Đăng trợn mắt nhìn anh ta, “Cho dù tôi thích màu cam nhưng quần lót tôi mặc đều là màu trắng...”

Mấy học sinh đi ngang qua đường như bị lời nói của Vệ Đăng làm kinh hãi, quay đầu qua bên này, mặt Vệ Đăng đỏ lên, nuốt nửa câu sau xuống.

“Tôi biết, quần lót em mặc đều là màu trắng có những hình ảnh kỳ quái.” Tiêu Phàm sáp lại mặt mũi cười, “Tôi đã thấy.”

Đây chính là công khai trêu ghẹo đi.

Vệ Đăng ngược mắt nhìn ông trời, cắn răng hướng về Tiêu Phàm mà nói: “Ngài đây có lời gì thì mau chóng nói đi, đừng quanh co lòng vòng nữa, tôi còn phải về chơi game, máy vi tính còn đợi.”

Tiêu Phàm gật đầu, đột nhiên kéo tay Vệ Đăng chạy ra phía ngoài.

Không nhớ rõ đây đã là lần thứ mấy nắm tay nhau bỏ chạy.

Trong mưa, dưới cảnh xuân tươi đẹp của buổi trưa, dưới sắc vàng của ánh hoàng hôn.

Trước đây đều là Vệ Đăng kéo Tiêu Phàm đi, lần này thay đổi vị trí.

Cảm giác lại khác biệt như thế.

Bước chân dồn dập, nhịp thở dồn dập, tim đập dồn dập.

Ngón tay lần lượt thay đổi, nắm chặt lấy nhau, ở nơi kết hợp, hơi ấm rót thẳng vào tim.

Gió nhẹ nhàng phất qua tai, cảm giác mềm mại ấm áp, không khí tựa hồ cũng lưu chuyển mùi hương ngọt ngào.

Vệ Đăng hít mũi một cái, nhìn Tiêu Phàm bên cạnh, đôi chân mày quen nhúu chặt của y bây giờ lại giãn ra, bị lộn tóc che khuất một phần, một đôi mắt lạnh như băng, giờ phút này tựa như cơn gió ấm thổi qua, cảm động nhân tâm. Đường nét bên mặt, thật sự nhu hòa đến dọa người.

Tựa như con sói thu lại hơi thở của rừng rậm âm u khủng bố, biến thành cú con dụi vào lòng bạn, bạn nói có dọa người không?

Vệ Đăng nhìn gò má Tiêu Phàm, dốc sức kìm hãm nhịp tim, Tiêu Phàm lại giống như có cảm ứng quay lại nhìn Vệ Đăng, khuôn mặt nở nụ cười.

“Em có tin tôi thích em không?”

Một câu nói buột miệng.

Hai người dừng bước lại, nhìn nhau khoảnh khắc.

Vệ Đăng cúi đầu, rút tay về, thấp giọng nói: “Vẫn không tin, anh quá gian xảo, tôi sợ anh lại dụ dỗ đến lúc tôi thoải mái, sẽ bán tôi đi.”

Bán em? Bán như thịt heo, em gầy quá, bán thịt người, tôi làm sao không tiếc.

Tiêu Phàm khẽ cười, “Đi thôi, đi ăn chút gì trước đã.”

Theo anh ta đến một nhà hàng ngoài trường.

Sáng sủa sạch sẽ, không khí tao nhã, trong đại sảnh còn vang tiếng piano êm ái, mỗi nốt nhạc đều đàn đến Vệ Đăng đứng ngồi không yên.

Vệ Đăng ngồi trên băng ghế như chiếc xích đu, trần nhà còn có quần cây lá giả, cảm giác mông như bị hỏa thiêu, ngồi cũng ngồi không yên, đáng tiếc, động một chút, băng ghế liền lay động đáng sợ, ghế lay một cái, Tiêu Phàm liền hướng hẳn mím cười.

Khụ, nơi thích hợp cho tình nhân hẹn hò thế này, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, thật đúng là không quen.

Đặc biệt là khi người đàn ông đối diện còn mím cười dịu dàng với bạn, TMD, da gà toàn bộ nổi lên, tạo phản rồi.

Con người từ nhỏ đã thích náo nhiệt, một khi khiến hẳn yên tĩnh lại, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Suy nghĩ Vệ Đăng cũng không biết đã bay đến nơi nào, chợt nghe thấy một thanh âm: “Lại thơ thần nữa rồi, lời tôi nói em có đang nghe không đấy?”

Tiêu Phàm cầm cái muỗng, nhẹ nhàng gõ vào ly của Vệ Đăng.

“Nga, anh nói chuyện xưa của Lâm Vi và Diệp Kính Văn với tôi à, tôi không có hứng thú.” Vệ Đăng tính tình thẳng thắn, nói chuyện cũng không

quanh co.

Tôi không có hứng nghe chuyện rầm rộ của bọn họ, thật ra là ghen tị, trong lòng đổ giấm, tràn lan một mảng giấm chua.

Nhìn bộ mặt ôn nhu khi Tiêu Phàm nhắc đến đám người Diệp Kính Văn và Lâm Vi, Vệ Đăng đối với hai cái tên này lại càng nghiêng răng nghiêng lợi, đừng nói nghe chuyện bọn họ, hận không thể đem hai tên này ra nhai nát, khiến cho bọn họ hoàn toàn biến khỏi đầu óc Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không ngần ngại, vẫy phục vụ lại thần thần bí bí nói gì đó.

Sau chốc lát, phục vụ mang đến một ly thức uống, ly thủy tinh lớn trong suốt, bên trong là chất lỏng đỏ sẫm, có vẻ rất đẹp.

“Rượu đỏ, thử một chút.” Tiêu Phàm mỉm cười giao cho Vệ Đăng.

Rượu đỏ à, vậy không sợ, lão tử uống rượu trắng cũng uống được mấy bình.

Vệ Đăng rất phóng khoáng cầm ly uống cạn, mùi vị chua chua ngọt ngọt thật không tồi, uống lại uống, trước mắt có chút choáng váng, gương mặt Tiêu Phàm cũng phân làm 2, làm 4, tăng lên gấp bội.

Vệ Đăng hướng về Tiêu Phàm mỉm cười khúc khích, Tiêu Phàm đi qua đỡ hẳn dậy, nhẹ giọng nói bên tai hắn: “Xin lỗi, quên nói cho em, rượu này có độ cồn rất cao, dễ bị say.”

Tên khốn kiếp anh đây lại đùa bỡn tôi, lão tử chết không nhắm mắt!

Trong lòng Vệ Đăng giận dữ suy nghĩ, cũng nhanh chóng mất hết sức lực mà ngã vào lòng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đỡ Vệ Đăng, ngoài cửa gọi taxi, chạy thẳng đến mục tiêu – khu nhà Bắc Giao.

Chuyện phát sinh ở nơi nào thì cứ giải quyết tại nơi đó đi.

Đọc theo đường đi, Vệ Đăng tựa vào ngực Tiêu Phàm, ca hát đến kinh thiên động địa, tài xế luôn cau mày, Tiêu Phàm bất đắc dĩ, đành phải đem miệng của hắn đặt bên ngực ngăn ngừa.

Trước ngực truyền đến tiếng ngô ngô ngô, Tiêu Phàm mỉm cười, tài xế run rẩy.

“Tiên sinh, đến rồi...” Nhìn thấy tổ hợp quý dị này, miệng bác tài có chút co quắp.

Tiêu Phàm móc tiền trong túi ra đưa cho hắn, sau đó lôi Vệ Đăng như tha thi thể ra khỏi xe, lại kéo đi về phía khu nhà.

“Đi M\* anh, tên khốn kiếp này.” Vệ Đăng không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên toát ra một câu nói tục, lại khiến Tiêu Phàm mỉm cười: “Em giữ khí lực lại trước a, chờ lát nữa sẽ còn khốn kiếp hơn, đến lúc đó lại mắng cũng không muộn.”

Liên vừa tha vừa ôm Vệ Đăng dẫn vật đến khu nhà, trực tiếp nhét vào phòng tắm lâu một.

Tiêu Phàm không chút do dự cởi quần áo Vệ Đăng, bế cả người Vệ Đăng vào bồn tắm, sau đó ngồi xổm bên cạnh hỏi:

“Em có thích Tiêu Phàm không?”

Vệ Đăng say rượu, mơ mơ màng màng nghe được cái gì, lập tức lên tinh thần, “Tiêu Phàm ha ha ha, tên khốn kia, đơn giản khiến người ta chán ghét nha.”

“Có thích không?”

Vệ Đăng nhìn chăm chăm người đàn ông đang mỉm cười với bản thân trước mặt, liếc mắt: “Anh rất xấu, cúp ngay, Tiêu Phàm sẽ không mỉm cười như vậy, hấn ta cả ngày chẳng hề hòa nhã với tôi. . .”

Tiêu Phàm than thở, cúi người ôm Vệ Đăng vào lòng, nhẹ nhàng hôn.

“Ngô. . .”

Đầu lưỡi xông vào miệng rất khéo léo, Vệ Đăng cố gắng đẩy ra ngoài, nhưng lần nào cũng bị nó tránh khỏi, câu dẫn hấn đuổi theo nó chạy khắp nơi, đầu lưỡi dịu dàng liếm qua niêm mạc, phát ra thanh âm ẩm ướt.

Vệ Đăng hít thở khó khăn, ở trong bồn tắm vậy đập vài cái, dưới mắt Tiêu Phàm lại giống như con cá sắp chết ngọ nguậy.

“Nếu bây giờ tôi cưỡng bức em, sáng sớm mai em sẽ đâm tôi chứ, Vệ Đăng?”

“Ừ. . .”

“Nhưng mà tôi đối diện với em, chịu đựng thật cực khổ a.”

Tiêu Phàm vô si biện giải cho bản thân, cởi quần áo nhẹ nhàng đặt trên người Vệ Đăng.

Thân thể này thực rất có lực hấp dẫn, lúc mới quen cũng đã biết cái mộng của cậu ấy rất mê người, sau khi cởi bỏ quần áo, vóc dáng đó càng khiến người ta phun máu mũi.

Cho dù định lực tốt như Tiêu Phàm, vừa thấy Vệ Đăng khóa thân, vô hại nằm trong bồn tắm, lập tức hô hấp không theo quy luật.

Cánh tay luồn qua vòng eo gãy gò, nhẹ nhàng ôm hẳn, nhẹ nhàng cho hẳn một nụ hôn thật dài, hôn đến người choáng váng, sau đó mới từ từ thường thức bữa tiệc lớn.

Trái tai xinh xắn tự nhiên sẽ không buông tha, hàm răng nhẹ nhàng ma sát, khiến Vệ Đăng run rẩy một trận.

Điểm đỏ trước mặt giống như anh đào chín, dùng đầu lưỡi liếm chuẩn bị một phen, nhanh chóng nhạy cảm đứng lên, nhìn qua đặc biệt vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Hôn một đường xuống phía dưới, hàm răng gặm cắn bụng phẳng, đầu lưỡi kích thích lỗ rốn, kỹ xảo cao siêu khiến cả người Vệ Đăng đều cong lên.

Đến bộ vị mấu chốt ở giữa, Tiêu Phàm không chút do dự ngậm vào.

“Ừm...”

Vệ Đăng ý thức mơ hồ, phản ứng thân thể liền càng thêm thành thực, bị Tiêu Phàm liếm mấy cái, rất nhanh liền cứng rắn giơ cao lên. Hai tay giữ bờ vai y, “Ừ. . . Nhanh lên một chút a, thật thoải mái. . .”

Nói chuyện cũng không biết thẹn, bụng dạ thẳng thẳng, dùng âm điệu mơ hồ biểu đạt cảm thụ: “Thoải mái. . . rất thư thái, phi, sâu hơn một chút, ngô. . .”

Tiêu Phàm làm theo lời, Vệ Đăng thành thực như vậy, ở trong mắt y lại có một phen mùi vị khác.

Xem ra lần đầu tiên vào đêm đó, cậu ấy là quá xấu hổ, ức hoặc không muốn để cho mình nghe được thanh âm nhận ra cậu ấy, cho nên vẫn tuyệt không nói lời nào.

Không ngờ thanh âm cậu ấy rên rĩ lại mê người như vậy, đáng tiếc. . . bỏ chữ “Phi” mất hứng kia ra, thì càng hoàn mỹ.

Vệ Đằng sau khi phát tiết, yếu ớt dựa vào trong bồn tắm. Ngón tay Tiêu Phàm thăm dò hậu huyết, ở chung quanh nhẹ nhàng đề, cuối cùng vẫn không có dò vào.

Thay đổi sách lược, dùng sức hôn cậu ấy, lưu lại rất nhiều ký hiệu thuộc về mình ở trên người cậu ấy.

Sau đó hài lòng dùng khăn tắm thật to bao cậu ta lại, đưa lên giường, ôm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đằng mở mắt, trước mắt một mảnh trắng sáng, hình như là da người? Lấy tay chọt chọt, nghe được tiếng cười trên đỉnh đầu.

Vệ Đằng từ giường bắn lên, eo bủn rủn, lại ngã ngược trở về.

“TMD, tối hôm qua anh...” Hung dữ nhìn chăm chăm gã đàn ông đang cười toe với mình, Vệ Đằng siết chặt nắm tay, nhắm mắt nhẫn nhịn mới không vung tay đâm qua, “Tiêu Phàm, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh muốn tìm bạn giường, tùy tiện đến tiệm vịt mà tìm, anh xem Vệ Đằng tôi là loại người gì?”

Eo đau, chân đau, trên người một đống dấu vết, thân thể trần truồng ngủ ở chung một chỗ, còn cần nghĩ xem tối qua xảy ra chuyện gì sao?

Điều kỳ lạ là cái mông lại không đau.

“Tối qua tôi giúp em tắm, em nói em thích tôi, tôi nghĩ nếu đã lưỡng tình tương duyệt, đối với cơ thể em tôi lại không nhịn được, cho nên liền...” Tiêu Phàm vẻ mặt vô tội nhìn Vệ Đằng, khe khẽ thở dài: “Em muốn không thừa nhận sao? Tôi tưởng rằng em thích tôi, cho nên mới. . .”

“Lão tử lúc nào thì nói thích anh?!” Vệ Đằng hét lên một tiếng, song bởi vì chột dạ nên khí thế yếu xuống.

Tiêu rồi, uống say, cũng không biết có nói thật hết ra không.

“Dừng dừng, để tôi lấy đoạn ghi âm trong di động, tôi lấy cho em nghe nha, còn có đoạn em rên rĩ khi tôi ôm em, Tiêu Phàm dùng sức a, thật thoải mái, tôi đều ghi âm tất cả lại.”

Vệ Đằng quá khẩn trương nên không nhìn thấy nụ cười thực hiện được gian kế khi Tiêu Phàm quay đầu đi.

“Phi” Vệ Đằng cúi đầu mắng chính mình một câu, thấy Tiêu Phàm định đứng dậy lấy di động, vội vàng đỏ mặt kéo hẳn ta lại, “Tôi thật sự nói à?”

“Đúng vậy, lời thật đều nói cả.” Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, sáp lại nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đằng, “Trước đây khiến em đau lòng là tôi không đúng, cho nên cho tôi thêm một cơ hội nữa được không? Tôi sẽ khiến em rất... rất hạnh phúc.”

Vệ Đằng không phản kháng, cũng không nói gì.

“Tôi rất thích em, em cũng thích tôi, chúng ta ở bên nhau đi.”

“Nếu có một ngày em không còn thích tôi, đến lúc đó bỏ rơi tôi, tôi sẽ tuyệt đối không ngăn cản, được không?”

Lúc Tiêu Phàm nói chuyện, hơi thở ấm áp phun trên mặt, thanh âm êm dịu đến mức muốn đem người ta hòa tan.

Vệ Đằng im lặng thật lâu, tính, nói cũng nói hết rồi, làm cũng làm cả rồi, còn nũng nịu lừa gạt bản thân làm gì nữa, là đàn ông liền thành thật một chút đi.

Rốt cuộc, dưới ánh mắt soi mói dịu dàng của đối phương, kiên quyết gặt đầu một cái.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 35

Vệ Đăng vẫn rất kỳ quái, lần trước cái móng đau muốn chết, lần này tại sao một chút cảm giác cũng không có?

Sau khi suy nghĩ chốc lát, cảm thấy hoài nghi lời Tiêu Phàm, lại không có mặt mũi nào bảo Tiêu Phàm lấy ghi âm ra cho nghe, vạn nhất lấy ra thật, chuyện mất mặt chắc chỉ có nước nhảy xuống Trường Giang.

Hai người cùng nằm trên giường, Vệ Đăng cứng người không dám cử động, chỉ sợ hơi thiếu cẩn thận sẽ khơi dậy bản tính lang sói của kẻ nào đó.

Tiêu Phàm cũng không làm loạn, ngón tay dù đặt bên hông Vệ Đăng, nhưng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, không có động tác khác, cũng không có khuynh hướng tiến về phía trước hoặc lui về phía sau.

Vệ Đăng thở phào nhẹ nhõm, an tâm tựa vào trong ngực Tiêu Phàm.

Hai người đều không nói lời nào, không khí ngọt ngào lại lúng túng.

Rốt cuộc vẫn là Vệ Đăng không nhịn được, kéo kéo tay Tiêu Phàm hỏi, “Anh thích điểm nào của tôi? Anh không phải là rất không ưa tôi sao?”

“Không ưa mới thích.”

Đây là loại logic gì vậy...

Vệ Đăng giận đến nghiến răng, Tiêu Phàm lại bộ dạng ưỡ oải tựa trên giường, thong dong chơi đùa với ngón tay Vệ Đăng đưa qua, bộ dáng nhàn nhã đặc ý khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất khó chịu.

“Đột nhiên thích à? Anh trở mặt còn nhanh hơn cả phụ nữ lật sách.” Vệ Đằng hướng y liếc mắt.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn Vệ Đằng, ánh mắt nhu hòa, nhìn chăm chăm gương mặt Vệ Đằng một vòng tròn, cuối cùng dừng lại trên môi.

Vệ Đằng trong nháy mắt ngậy ra, trơ mắt nhìn đôi môi Tiêu Phàm từ từ di động, dán trên môi của mình.

Đôi môi ấm áp nhẹ nhàng ma sát, lưỡi Tiêu Phàm không chút do dự đưa vào, quấn lấy lưỡi Vệ Đằng, lôi kéo đầu lưỡi ngậy ngô của hắn trong khoang miệng, cuốn mút, đầu lưỡi lướt qua màng da, phát ra những thanh âm khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Bên trong gian phòng an tĩnh, thanh âm hôn môi đặc biệt khuếch đại, trong đầu Vệ Đằng trống rỗng, mặc cho y kéo đầu lưỡi của mình dạo khắp nơi.

Cũng không phải lần đầu tiên hôn, nhưng lúc này lại vô cùng khác biệt, có lẽ do tâm lý đồng ý lẫn nhau, tiếp xúc như vậy khiến tim người đập nhanh như đầu võ đài.

Tựa như một trò chơi, nhưng lại vô cùng ngọt ngào thân thiết.

“Ừm...”

Thanh âm thoát ra khỏi đôi môi ngọt ngào mê người.

Tiêu Phàm tựa như được khích lệ, ôm sát Vệ Đằng, hôn càng thêm sâu.

Sau hồi lâu, mặt Vệ Đằng đỏ bừng, kiên quyết đẩy Tiêu Phàm ra, quát to: “Anh ở trong miệng tôi viết chữ hay là vẽ tranh vậy, còn chưa chịu xong!”

Lật tới kéo lui không chịu ngừng, nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng cũng không cần hôn lâu như vậy đi.

Vệ Đằng lau miệng, đỏ mặt vén chăn lên, thấy đùi đầy vết xanh tím, lại đắp chăn lại, “Quần áo đâu?”

Tiêu Phàm vô tội nhìn về phía Vệ Đằng, mới vừa rồi còn rên rỉ ngọt ngào như vậy, đảo mắt liền trở mặt, bộ dáng hung thần ác sát, chặc chặc, thật là đáng yêu.

“Tôi hỏi anh quần áo đâu? Anh cười cái thí à!” Lại bắt đầu thô lỗ rộng to.

Tiêu Phàm nhún nhún vai, “Giặt rồi.”

“Cho chút gì để mặc đi, tôi phải về trường.” Vệ Đằng cúi đầu không dám nhìn y, dùng chăn bọc bản thân lại.

“Bao cái gì, anh đều thấy cả rồi.” Tiêu Phàm khẽ cười, trước khi Vệ Đằng trừng y, vội đứng dậy đi đến tủ quần áo tìm đồ.

Tên này thật không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt, rèm cửa sổ còn chưa kéo, hẳn ta lại khóa thân chạy tới chạy lui trong phòng.

Cho dù dáng người anh có hấp dẫn, cơ bắp cân xứng xinh đẹp, vai rộng chân dài, vậy cũng không cần khoe khoang trước mặt tôi chứ.

Vệ Đằng quay đầu chỗ khác không nhìn y, lát sau, có hai món quần áo ném tới.

“Đồng phục hồi anh học cấp 1 trung học.” Tiêu Phàm cười giải thích.

Vệ Đằng một bụng tức giận, rề rà lấy bộ quần áo thể thao vừa nhỏ vừa khó coi mặc vào, sau khi mặc lại rất vừa vặn, trong lòng càng tức giận hơn.

Lườm y một cái: “Tôi về trường.”

“Được rồi, mặc cỡ đủ rồi thì cũng đi rửa mặt đi, anh đi nấu cơm.” Khâu khí ra lệnh, ánh mắt lại rất dịu dàng.

Vệ Đăng ủ rũ cúi đầu vào phòng rửa tay, suy nghĩ gì cũng không lừa gạt được tên khốn kiếp này a. Cặp mắt kia đúng là biết nhìn thấu. Ruột rà trong bụng gì cũng bị y nhìn thấy rõ mồn một à.

Xấu hổ? Ừ, là xấu hổ. Ban ngày lại trần trụi ôm nhau một chỗ, còn bị người ta bá đạo quần lấy đầu lưỡi hôn lâu như vậy, da mặt lão tử là thịt chứ có phải bằng thiết đâu, xấu hổ thì sao.

Hắn ta cười cái thí ấy, kéo cái gì mà kéo.

Vệ Đăng hung hăng bóp chặt nắm tay, nhìn nhìn bản thân mình trong gương, quả nhiên, mặt đỏ như ớt khi trong vườn thú, môi hồng tựa như táo mật.

Được, lão tử rốt cuộc biết được sự đáng sợ của yêu đương rồi.

Vốn là một thằng đàn ông phóng khoáng cỡ nào, thế nào ở trước mặt hắn ta lại bẽn lễn đến vậy, thật TM vô dụng mà.

Lần sau nhất định chủ động đi hôn y, hôn đến y xấu hổ tim đập nhanh luôn.

Vệ Đăng tát nước lạnh lên mặt, hạ nhiệt xuống, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Sau này ở bên y, nhất định phải thể hiện chút khí phách, không thể lần nào cũng giống như tiểu bạch thỏ bị người ta đùa giỡn thí nghiệm vậy được, nói thế nào thì khi bé Vệ Đăng mình cũng là bá chủ một phương, không bằng hôm nào đó cũng áp đảo hắn ta, sờ mó đến khiến hắn ta thờ đốc liên

tục, ép tới hẳn ta van xin, khiến hẳn ta cũng ôm mình rên rỉ, Vệ Đăng, thật thoải mái. . .

“Còn chưa tắm xong sao? Rửa móng cũng không cần lâu vậy chứ?” Tiêu Phàm dựa cửa, lạnh lùng cười một tiếng: “Xoa chút nước bọt, ra ăn cơm thôi.”

Vệ Đăng vốn đã hạ hỏa xuống rồi, ba một chốc, lại vọt lên mặt.

Ngồi đối diện Tiêu Phàm, ăn bánh mì ốp la y đã tỉ mỉ chuẩn bị, uống sữa ấm, Vệ Đăng luôn cảm giác những điều này thật quá không chân thật.

Tiêu Phàm đối diện, cho dù là bộ dáng nghiêng đầu cắn bánh mì cũng tao nhã đẹp trai đến không có kẻ hở.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu, lúc nhìn mình sẽ nhẹ nhàng mỉm cười.

Đột nhiên cảm thấy thật xa lạ nha.

Rõ ràng trước đây vẫn luôn lạnh lùng, khí thế ngang ngược “Gần tôi rồi chết”, giờ sao lại đột nhiên dịu dàng như thế.

Cho dù là ngoài lạnh trong nóng thì sự chênh lệch nhiệt độ này cũng lớn quá đi?

“Có phải em không quen với sự thay đổi của anh?” Tiêu Phàm đột nhiên lên tiếng, câu trần thuật nhàn nhạt, dọa Vệ Đăng nhảy dựng.

Vệ Đăng vội vàng ngồi xuống, nghiêm túc gật đầu một cái, “Tôi vô cùng không quen.”

“Anh đúng là người không quen hành xử thăm thiết, nhưng em là người anh thích, anh muốn đối xử dịu dàng với em một chút, không tốt sao? Vậy em hy vọng anh đối với em lạnh băng à?”

“Eh...” Vệ Đăng cắn bánh mì, gật đầu một cái, “Không sao, da tôi dày mà, nổi da gà rụng vài lần rồi sẽ ổn thôi, anh muốn dịu dàng thế nào thì cứ dịu dàng thế ấy đi.”

Tiêu Phàm mỉm cười, “Ăn cơm đi.”

Bàn tay đưa qua, theo thói quen nhẹ nhàng gõ vào ly của Vệ Đăng.

Chỉ là động tác đơn giản thế này cũng khiến Vệ Đăng cảm thấy thật ấm áp.

Sau đó vẫn không thể về trường học, thoáng chốc trời sắp tối, lúc nghĩ đến phải về, Tiêu Phàm tàn nhẫn tuyên bố, hết xe bus rồi.

Buổi tối không thể không ở lại.

Tiêu Phàm ném máy vi tính cho Vệ Đăng, để cho hẳn chơi, còn mình nằm trên giường đọc sách.

Vệ Đăng thấy quyển sách y cầm trong tay chính là quà sinh nhật mình tặng y, bao sách cũng không bị y lột ra, nhìn dây đỏ lộ ra phía dưới, thấy kẹp sách với mấy chữ xấu xí, cũng không bị y ném đi.

Trong lòng Vệ Đăng dâng lên một làn sóng ngọt ngào không rõ nguyên do, xem ra y vẫn rất quan tâm đến món quà mình tặng cho, không uổng công mình chạy đến nhà sách trong ngày nóng bức, chân tay vụng về bao sách. Mặc dù hôm sinh nhật xảy ra chuyện không vui, bất quá, nể tình y đối với quyển sách yêu thích không buông tay, tha thứ cho y đi.

Dù sao cũng quen nhau rồi, giận dỗi cũng không phải phong cách đàn ông.

Vệ Đăng tâm tình khoái trá, huyết khí, ôm máy vi tính ngồi bên cạnh Tiêu Phàm, onl QQ.

Tên Tiêu Phàm vẫn là “Dạ dày của tôi đau, ôi...”

Vệ Đằng liếc Tiêu Phàm đang nghiêm túc đọc sách bên cạnh một chút, quay đầu cũng sửa tên mình lại “Dạ dày của lão tử đau, hắc ^\_^”

Tên vừa đổi, Chu Vũ đã gửi tin tới.

“Tớ nói đầu óc cậu bị nước vào rồi à?”

Vệ Đằng cảm thấy lời mắng này thật không chịu được, vội vàng hồi âm: “Ya.”

“Dạ dày cậu đau? Phía sau là cái vể mặt gì vậy, dạ dày đau còn thêm ^\_^, đau đến khiến cậu rất dễ chịu à?”

Vệ Đằng cười hắc hắc, tên này là đang quan tâm mình, vừa định gửi “Cám ơn quan tâm, dạ dày của tớ rất khỏe”, kết quả đối phương lại gửi tới một câu.

“Cậu thật FJ.”

Vệ Đằng sửng sốt, “FJ? Máy bay?” [fei ji]

“Đừng khiến tớ nói ra nha.” Chu Vũ gõ vể mặt ‘cậu rất ngu ngốc’, phía sau thêm hai chữ “Phạm tiện a” [fanjian -> đáng bị coi thường]

Vệ Đằng thở phì phì gửi qua một đống phi phi phi, tiếng gõ bàn phím quá lớn, kinh động đến Tiêu Phàm đang đọc sách bên cạnh.

“Bàn phím của anh có thù với em sao?” Vể mặt Tiêu Phàm nghiêm túc, tiến đến từ phía sau ôm eo Vệ Đằng, đặt cằm trên đầu vai hắn, mắt liếc thấy đoạn ghi chép của cuộc nói chuyện.

“Tên vũ trụ vô hạn này, sao lại trẻ con như vậy?”

Tiêu Phàm mắng tên kia, khiến cho tâm tình Vệ Đẳng rất vui vẻ, vừa định gật đầu, không ngờ y lại tăng thêm một câu, “Còn trẻ con hơn cả em.”

Vệ Đẳng tức giận gõ một câu trên Q: “Lão tử không muốn đá điếu cậu, cậu tự sanh tự diệt đi.” Thuận tay đóng Q.

“Rất nhàm chán sao? Tán gẫu mấy lời vô vị trên Q như vậy?” Tiêu Phàm cắn cắn vành tai Vệ Đẳng, ở bên tai thấp giọng hỏi.

Vệ Đẳng gật đầu một cái: “Máy vi tính của anh một trò chơi cũng không có, chẳng lẽ để tôi chơi trò dò mìn trí tuệ à?”

“Nếu thấy buồn chán thì làm chút việc đi.”

Máy vi tính bất tri bất giác bị đẩy sang bên cạnh, thân thể cũng bất tri bất giác bị áp ngã xuống giường.

Mắt thấy nụ hôn của Tiêu Phàm sắp rơi xuống, hai tay Vệ Đẳng giơ ra chắn trước ngực, cười hì hì: “Không phải là tối hôm qua mới gì đó sao? Mông tôi đau.”

Tiêu Phàm cau mày.

Vệ Đẳng tiếp tục giải thích: “Cái mông đau, không cần được không?”

Tiêu Phàm nhướng mày.

“Hai chúng ta vừa mới bên nhau, anh liền muốn cái kia, tiến độ quá nhanh, tôi theo không kịp, kiềm chế một chút được không?”

Mắt thấy mặt Tiêu Phàm càng tiến gần hơn, cánh tay ôm càng chặt, toàn thân Vệ Đẳng cứng ngắt, “Thật đau, uy. . .”

Kết quả miệng vẫn bị người khác chặn lại.

Lại bị lợi dụng, sau khi cả khoang miệng bị xâm lược một lần xong, Tiêu Phàm mới hài lòng lui ra ngoài.

“Anh có nói sẽ làm cái gì với em sao? Em khẩn trương như vậy làm gì.”

Nói xong vẻ mặt thật vô tội, giống như hẳn ta là chính nhân quân tử, mình mới là tiểu nhân cả đầu óc đều toàn là suy nghĩ đồi trụy, Vệ Đăng liếc mắt, vừa muốn mắng hẳn ta sắc lang, lại nghe Tiêu Phàm nói: “Chỗ đó của em sẽ không đau, bởi vì. . . tối hôm qua cái gì cũng không phát sinh.”

Vệ Đăng ngẩn người.

Ánh mắt thâm thúy của Tiêu Phàm thẳng tắp nhìn chăm chăm Vệ Đăng, trên mặt tràn đầy nghiêm túc.

“Em không bằng lòng, anh sẽ không ép buộc em. Anh sẽ không để em bị tổn thương nữa, cũng sẽ không... để em ghét anh nữa.”

Thanh âm Tiêu Phàm nghiêm túc nhưng kiên định, đột nhiên khiến Vệ Đăng cảm giác được, có lẽ, anh ta thật sự yêu mình.

Kỳ tích thật đã xảy ra.

Băng núi thật sự đã được hòa tan, hơn nữa còn đang sôi lên, tỏa ra khói nóng nhè nhẹ.


Trong lòng Vệ Đăng bận rộn hào hứng nên đã bỏ quên có chuyện gì đó không đúng.

Nếu tối hôm qua không có phát sinh loại chuyện đó, ở đâu ra ghi âm? Ở đâu ra dùng sức một chút, sâu hơn một chút a?

Mơ mơ màng màng cùng Tiêu Phàm ôm nhau ngủ chung một chỗ, Vệ Đăng lại gặp mộng đẹp khó được.

Trong khoảng thời gian này bị Tiêu Phàm hành hạ mà cả ngày ngủ không ngon, giờ ngủ cạnh y, đặc biệt an tâm, cũng đặc biệt ngủ ngon.

Ngày kế khi mặt trời lên cao ba sào, Vệ Đẳng còn ôm chần ngáy khò khò, miệng mở ra khấp vào, đem chần ôm cả vào trong ngực, động tác giống như gấu ôm cây làm cho Tiêu Phàm lại một lần cong khóe miệng lên.

Người này, trước kia vẫn nhìn không vừa mắt, bây giờ nhìn thế nào cũng thật thuận mắt, nhìn thấy hắn đã cảm thấy tâm tình thật tốt, bất kể là bộ dáng nhe nanh nhếch miệng của con nhím nhỏ, hay là bộ dáng xấu hổ của chú cừ non, đều khiến mình thích đến vô cùng. Bạn đang 

Quả nhiên là gần mực thì đen a.

Trước kia cảm thấy màu sắc thật chói mắt, mặc trên người hắn, lại có thể thản nhiên đón nhận.

Mặc dù rất muốn mua cho hắn vài món quần áo đàng hoàng, nhưng mà, Vệ Đẳng mặc tây trang sơ mi giống mình, cũng không phải là Vệ Đẳng nữa. Khi cậu ấy vẫn chưa bước chân ra xã hội, còn có thể tùy ý chọn lựa trang phục, liền chịu theo sở thích của cậu ấy đi.

Chỉ cần đừng phối hợp đỏ với xanh, có thể nhìn là được.

Tiêu Phàm không biết, bản thân vẫn luôn rất có nguyên tắc, tại sao lúc nào cũng có thể nhẫn nhịn Vệ Đẳng như thế.

Cho dù là quá khứ, đối với Lâm Vi, đối với Diệp Kính Văn, đều không làm được đến như thế đi?

Lúc Diệp Kính Văn mặc cái T shirt màu đen bó sát, trên ngực có hình đầu lâu, mình không phải là còn châm chọc hắn sao?

Bây giờ, thâm mỹ của Vệ Đăng còn kém xa Diệp Kính Văn, mặc dù nhìn sẽ không thoải mái, nhưng vẫn không muốn khiến hãn thay đổi vì mình.

Vệ Đăng sau khi tỉnh lại, hít mũi một cái, nghe được một mùi thơm.

Nắm tóc, theo mùi hương tìm đến nhà bếp, thấy Tiêu Phàm đang mang tạp dề, lật xào cái gì đó.

Tiêu Phàm mặc đồ trong nhà, thật là hình tượng người đàn ông tốt nha, đoán chắc mấy đứa con gái đều muốn tìm một người chồng như vậy đi?

Nghĩ đến vị đàn ông tốt này đang cực khổ nấu cơm cho mình, Vệ Đăng cười đến hết sức đắc ý.

“Tiêu Phàm à, tôi muốn ăn đậu hũ ma bà.”

“Tiêu Phàm, rau đó đừng luộc, xào một chút được không? Luộc không có mùi vị a.”

“Không phải chứ, anh chừng trứng gà à, thêm chút dầu vào được không?”

“Này, cà chua cũng đem nấu?”

Bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm quét qua, Vệ Đăng lập tức đứng nghiêm, ngừng than phiền cùng hoa tay múa chân.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới khẽ thở dài: “Em đi ra ngoài chờ, món ăn sắp xong rồi.”

Vệ Đăng quét qua mấy món ăn thanh đạm trên khay một lần, oh một tiếng, xoay người ra ngoài.

“Bao tử em không tốt, nên ăn vài món tẩm bổ nhạt một chút, chờ khi dưỡng cho bao tử tốt rồi, muốn ăn món gì anh đều làm cho em.”

Thanh âm Tiêu Phàm bá đạo nhưng không mất ôn nhu vang lên phía sau, Vệ Đằng dừng bước, bất chợt cảm thấy tròng mắt đỏ lên.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 36

Không biết ai đã từng nói, loại người như Tiêu Phàm, bề ngoài lạnh lùng, cự tuyệt người khác đến gần và quan tâm, nhưng trong lòng cũng rất khát vọng một phần ấm áp.

Được anh ta yêu là chuyện hạnh phúc cỡ nào, trước kia Vệ Đăng không nghĩ tới, cũng không dám mong ước.

Bây giờ, đích thân thể nghiệm được liền không muốn buông tay nữa.

Anh ta rất độc tài, rất nhiều lúc sẽ mặt lạnh lấy quà vật trong tay Vệ Đăng xuống, khiến Vệ Đăng oán trách một trận.

Anh ta rất ôn nhu, mỗi lần nấu cơm, vẻ mặt đều nhu hòa như vậy, chuẩn bị món ăn cho Vệ Đăng, lần nào cũng bỏ ra nhiều công sức đến vậy. Không thêm quá nhiều dầu, không cho quá nhiều gia vị, lại có thể làm được món ngon như thế.

Mỗi lần Vệ Đăng ăn món ăn của Tiêu Phàm, trong miệng vô cùng thơm ngon, trong lòng cũng vô cùng ngọt ngào.

Cách thức y trân trọng người khác, cho dù là chủ nghĩa bá quyền “Em phải nghe lời”, khiến cho không ai dám làm gì, rồi lại đặc biệt an tâm.

“Cái con người lạnh như băng ấy nha, lúc dịu dàng thật là dọa chết người à.”

Vệ Đăng thường hay nói với Chu Vũ như vậy, mang theo bộ mặt hạnh phúc đặc ý.

“Đối với tôi tốt như vậy, không sợ tôi giở trò xấu, bám chặt anh không buông sao?” Vệ Đăng hỏi Tiêu Phàm.

“Vậy thì cứ bám đi.”

Tiêu Phàm cũng không quay đầu lại, tiếp tục bận rộn ở nhà bếp, nhưng Vệ Đăng lại nghe ra tiếng cười trong thanh âm y.

Con người chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, một chút ấm áp nho nhỏ, tựa hồ cũng được phóng đại vô hạn, biến thành hạnh phúc khổng lồ.

Lúc hai người ở cạnh nhau, có khi chẳng hề trò chuyện, liền chỉ dựa vào nhau, có khi Tiêu Phàm đọc sách, Vệ Đăng chơi game, hoặc là Tiêu Phàm lên net tra tài liệu, Vệ Đăng lim dim.

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến tháng sáu.

Gần đây Tiêu Phàm bận rộn nhiều việc, nghe nói phải giao mấy đề tài luận văn, bận rộn đến ngay cả Vệ Đăng cũng không trông chừng được.

Vệ Đăng bị Tiêu Phàm nuôi đến kén ăn, đối với mấy món rau và sườn phải đứng chờ cả buổi ngoài căn tin để mua, một chút cũng ăn không vô.

Đã rất lâu không nhìn thấy y, rất nhớ nụ cười của y, quan trọng hơn chính là món ăn y làm a...

Đáng tiếc, từ lúc bên nhau tới nay, Tiêu Phàm rất hiếm khi chủ động tìm Vệ Đăng, ngoại trừ thời gian ăn cơm còn nhắn tin tới.

Buổi chiều không có lớp, Vệ Đăng nằm trên giường, nhắm chán nhìn chằm chằm trần nhà, cuối cùng vẫn quyết định mặt dày đi nhắn tin cho người ta.

Anh đang ở đâu? Lâu rồi không gặp mặt, luận văn viết xong chưa? Có rảnh làm chút đồ ăn cho em không? Em muốn gặp anh a, ăn một đồng chữ,

cuối cùng lại cảm thấy buồn nôn, xóa hết đi.

“Ở đâu vậy?” Tin nhắn đơn giản lưu loát được gửi đi.

“Anh đang tra tài liệu ở thư viện.”

“VẬY em tới tìm anh.”

Vệ Đăng xuống giường, phóng đến nhà vệ sinh rửa mặt, thần thanh khí sảng chạy như bay đến thư viện.

Mặt trời buổi trưa rất nóng, lúc đến thư viện, cả người ướt đầm mồ hôi.

Vệ Đăng đi đến trước cửa, mò mò túi áo, giật đến nghiêng răng nghiêng lợi, M\* kiếp, mới vừa rồi bỏ thẻ trên bàn, sao lại quên mang theo nhỉ?

Nói với nhân viên gác cửa cả buổi, người ta vẫn thiết diện vô tư, lạnh lùng liếc Vệ Đăng một cái, không cho vào.

Nóng quá, không muốn tốn thêm nửa giờ để chạy về lấy thẻ, Vệ Đăng đành phải đứng chờ ngoài cửa.

Hào hứng chạy đến, thẻ trường lẫn di động đều không mang theo, giờ thì hay rồi, đứng dưới mặt trời như đồ gỗ.

Tiêu Phàm đọc sách trên lầu 7, đọc đến mỏi mắt nên mới đến cạnh cửa sổ nhìn xa xa nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại thấy một tên gỗ ở dưới lầu.

Cái tên kia cúi thấp đầu ngồi trên bậc thang, tóc vàng nhạt dưới mặt trời lóe sáng, giống như chú nhím con, cả người cuộn lại thành hình cầu, có vẻ đặc biệt buồn cười.

Khóe môi Tiêu Phàm nhẹ nhàng nâng lên, lấy di động ra chụp hình lại, sau đó vội vàng chạy xuống lầu.

“Vệ Đăng, em đứng đây làm gì?”

Vệ Đăng bị giật mình, vội vàng đứng lên, thấy vẻ mặt Tiêu Phàm nghiêm túc, cười hì hì nói: “Em chờ anh a.”

Tiêu Phàm mặt lạnh: “Em đứng chờ dưới mặt trời, không sợ phơi tróc da sao?”

“Dù sao chỉ lớp da, tróc thì tróc, tróc rồi mới lớn lên chứ.” Vệ Đăng không thèm để ý chút nào.

“Lỡ như trúng nắng thì sao?”

“Không có gì đâu, tới giờ em cũng chưa từng trúng nắng mà.”

Sắc mặt Tiêu Phàm khó coi, Vệ Đăng vội vàng cầm tay y, “Được rồi, đừng nóng giận, lần sau em sẽ chú ý mà. Em sẽ không để cho bản thân phơi thành cục than đen, như vậy đứng cùng anh thành ra hắc bạch vô thường mất rồi.”

Tiêu Phàm thở dài, “Về thôi.”

Vài ngày sau, Vệ Đăng liền cả ngày theo Tiêu Phàm đến thư viện.

Chu Ngự thán phục: “Sao bỗng dưng cậu biến thành học sinh ngoan chăm chỉ học tập thế?”

Vệ Đăng nói: “Tớ theo bà xã.”

Khuôn mặt Chu Ngự kinh ngạc nhìn Vệ Đăng đang mỉm cười rục rờ, trong lòng nghi hoặc: theo bà xã? Sao tớ lại cảm thấy cậu giống như là thái giám theo hoàng đế đi ngự thư phòng vậy.

Tháng sáu có kỳ kiểm tra tiếng anh cấp 6, Vệ Đăng ôn tập không thể nào cả, mấy ngày lúc cùng Tiêu Phàm tự học, cầm quyển từ đơn thật dày để

ngang trước mặt.

Học đến mệt, gục xuống bàn ngủ.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nhìn hăn gục xuống bàn, gối đầu trên cánh tay, một hồi bên trái một hồi bên phải, thay đi đổi lại tựa hồ rất không thoải mái.

Thở dài, kéo Vệ Đằng lại để hăn tựa vào vai mình ngủ.

Vệ Đằng tìm được nơi để tựa, liền yên tâm thoải mái ngủ, miệng khò khò, hơi thở phun trên má Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cầm lấy sách tham khảo của Vệ Đằng, nhìn bút ký xiêu xiêu vẹo vẹo trên vở như đám kiến bò lung tung của hăn, nhú mày, lại thấy một cái đầu heo xấu vô cùng do hăn vẽ ra.

Nếu nói một quyển bút ký, ngoại trừ tờ đầu tiên viết vài từ đơn cùng chút ngữ pháp, bộ phận khác đều là vẽ bừa lung tung, còn có vài chỗ bị gấp, vẽ cái mặt người kỳ quái, bên cạnh đề Tiêu Phàm.

Bất đắc dĩ thả quyển vở trở lại, tự lấy một quyển mới trong túi xách ra, sau đó giúp hăn chỉnh lý lại bút ký.

Vì vậy, Vệ Đằng gối đầu trên bả vai Tiêu Phàm mà ngủ, từ từ, đầu trượt xuống, trực tiếp nằm trên đùi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn Vệ Đằng tựa trên đùi mình, há to mồm, ngủ tựa như heo chết, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười nhẹ nhàng.

Khẽ dời đầu hăn, để hăn thoải mái gối trên đùi mình ngủ, sau đó giúp hăn chỉnh lý lại bút ký.

Thư viện không có nhiều người lắm, Tiêu Phàm và Vệ Đằng ngồi trong góc, hình ảnh mập mờ ảm áp như thế, không có ai để nhìn cho no mắt.

Lúc Vệ Đằng tỉnh dậy, vừa mở mắt ra nhìn, trên đỉnh đầu là gương mặt quen thuộc, động động cổ mới phát hiện mình đang gối trên đùi người ta.

Mặt đỏ bừng, vội vàng ngồi dậy, liếc ra ngoài cửa sổ sắc trời cũng đã tối.

“Em lại ngủ thiếp đi?” Vệ Đằng có chút lúng túng sờ sờ cái ót.

“Ừ.” Tiêu Phàm không để ý tới hần, tiếp tục cúi đầu làm bút ký.

“Đang viết gì vậy?”

“Viết giúp em.”

Vệ Đằng nghiêng đầu qua nhìn, thấy một đồng chữ tiếng anh rất đẹp, còn có chú thích tiếng trung, Tiêu Phàm đem những trọng tâm trong quyển sách tham khảo của Vệ Đằng đều chỉnh lý lại rõ ràng.

Vệ Đằng trong lòng đau xót, nhẹ nhàng cầm tay Tiêu Phàm, “Anh giúp em sửa lại những thứ này, luận văn của mình viết xong rồi sao?”

“Cũng ổn rồi.”

“Cám ơn anh a.” Vệ Đằng ngắt ngắt lòng bàn tay Tiêu Phàm, từ trong tay y nhận lấy bút ký, cẩn thận cầm lấy.

Chữ tiếng anh phóng khoáng, còn có chú thích tiếng trung, ngay hàng thẳng lối, nhìn từ đầu tới đuôi, ý nghĩ rõ ràng, mạch lạc rõ nét.

Quả nhiên phù hợp phong cách Tiêu Phàm.

Vệ Đằng ôm quyển vở vào trong ngực, lòng tràn đầy ngọt ngào, Tiêu Phàm à, anh đối với em thật TMD tốt quá, tốt đến khiến em muốn chiếm đoạt cả đời! Tốt đến em muốn vẫn một lòng một dạ thích anh.

Khi đó, Vệ Đằng còn không biết, Tiêu Phàm đối tốt với hắn, vượt xa ngoài tưởng tượng của hắn.

Thật ra thì Tiêu Phàm cho tới bây giờ chưa từng chỉnh sửa lại bút ký, ngại phiền toái, hoặc là nói, với trí nhớ siêu hạng của y, căn bản không cần ghi bút ký.

Bây giờ giúp tiểu Vệ Đằng, không biết sao lại có kiên nhẫn đến thế, hơn nữa, trong lòng còn cảm thấy hạnh phúc nhẹ nhàng.

Bất quá, chính là chỉnh lý lại, người này cũng sẽ không xem đi.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ sờ sờ đoạn tóc bên tai Vệ Đằng, “Đói bụng chưa, trở về nấu cơm ăn.”

Hai người sóng vai trở về trường, đi tới lầu nghiên cứu sinh.

Trong lòng Vệ Đằng bắt đầu ra chủ kiến.

Từ sau khi ở cùng nhau đến nay cũng không thân thiết thêm lần nào nữa.

Còn nhớ rõ hôm sinh nhật, giọng nói y ngả ngớn, động tác điên cuồng. Nhớ hôm bày tỏ y nở nụ cười giáo hoạt cùng nụ hôn nóng bỏng phiến tình.

Bây giờ đột nhiên đứng đắn, không động tay động chân, Vệ Đằng luôn cảm thấy không quen.

Chẳng lẽ thật là bởi vì y đã nói “Em không bằng lòng, anh sẽ không ép buộc em. Anh sẽ không để em bị tổn thương nữa, cũng sẽ không để em ghét anh nữa.”

Vì vậy liền thật sự nói là làm, trước khi bản thân gật đầu y đến cả hôn cũng không hôn?

Vừa lúc hôm nay lại bị anh ấy cảm động một hồi.

Vệ Đằng cười hắc hắc, được rồi, nếu anh bởi vì cái cam kết kia mà không mặt mũi nào làm, vậy lão tử liền da mặt dày hấp dẫn anh một hồi.

Rất nhanh, Tiêu Phàm bưng thức ăn ra, Vệ Đằng ngoan ngoãn ngồi ở đối diện ăn cơm.

Trong lòng Tiêu Phàm kỳ quái, Vệ Đằng hôm nay sao đột nhiên an tĩnh như vậy? Trước kia lúc ăn cơm đều là kiểu lang thôn hổ yết, cuồng phong quét lá, một đĩa một đĩa quét sạch sẽ, vừa ăn vừa khen, cái này ăn ngon, cái này không tệ, một khắc cũng không rảnh rỗi.

Hôm nay đây là thế nào? Mang nụ cười ngây ngốc trên mặt, ăn cơm yên lặng, khẳng định đang có chủ ý quái quỷ gì đó.

Anh ngược lại muốn nhìn xem em muốn chơi trò gì.

Tiêu Phàm vênh vênh khoe miệng, cũng không nói toạc ra, chỉ lầm lũi cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Tiêu Phàm nói với Vệ Đằng: “Được rồi, em trở về đi thôi, anh thu dọn một chút rồi đọc sách.”

Vệ Đằng đứng tại chỗ bất động.

“Muốn anh đưa em sao?”

Vệ Đằng vẫn bất động.

Tiêu Phàm thấy hần có hơi khẩn trương cào cào tóc, cũng biết người này không yên lòng, hần không phải là muốn...

“Cái kia, em tắm rửa ở chỗ anh được không? Mới vừa rồi ăn cơm đồ mồ hôi đầy người, nóng chết được.”

Bình thường ăn cơm lang thôn hồ yết ngược lại không thấy em đổ mồ hôi, sao hôm nay yên lặng mà ăn, lại ra mồ hôi đầy người a? ...

Trong lòng Tiêu Phàm đang cười, trên mặt lại là bộ dáng nghiêm túc: “Em không mang theo quần áo, tắm xong mặc cái gì để về?”

“Vậy thì không về nữa!”

Vệ Đăng rống lên một tiếng, ngẩng đầu, thấy ánh mắt Tiêu Phàm thâm thúy nhìn mình chăm chăm, cắn răng, quyết tâm, “Quạt ký túc em hư rồi, buổi tối lại đặc biệt nhiều muỗi, tối nay ở chỗ anh ngủ một đêm được không?”

Không đợi Tiêu Phàm đồng ý, xoay người chạy vào phòng tắm, cách cửa truyền đến một tiếng: “Cám ơn nha, hãy thu lưu em một đêm.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ, hẳn muốn chơi trò gì, trên mặt đều viết rõ ra rồi.

Khuôn mặt “Em muốn câu dẫn anh”, còn giả bộ cái gì không thèm để ý? Vệ Đăng, cám dỗ này của em thật không hợp chuẩn nha...

Tiêu Phàm không ngờ rằng, trò hay còn nằm ở phía sau.

Rửa bát đĩa dụng cụ xong bước ra khỏi nhà bếp, vừa định gõ cửa hỏi Vệ Đăng tắm xong chưa, cửa lại đột nhiên mở ra.

Chỉ thấy Vệ Đăng toàn thân trần trụi, chỉ mặc chiếc quần lót, có chút hơi hộp đứng đó.

Thân thể mới vừa tắm xong, chưa lau khô, có giọt nước theo chiếc cổ trắng nõn chảy xuống.

Hai điểm trước ngực tựa hồ là do bị ngâm nước lâu, đặc biệt đỏ thẫm, giống như hồng mai nở rộ.

Xương quai xanh tinh tể, bả vai mượt mà, hai chân thon dài thẳng tắp, cả người ẩn trong làn hơi nước nhàn nhạt, bị ánh đèn chiếu đến, dường như lóe ra tia sáng ấm áp.

Tiêu Phàm nuốt nuốt nước miếng, có chút lúng túng dời tầm mắt đi.

Vệ Đăng hướng Tiêu Phàm cười cười, “Cho em cái khăn tắm đi? Em lau nước.”

Tiêu Phàm xoay người cầm lấy một cái khăn tắm ra đưa cho Vệ Đăng.

Vệ Đăng cố ý lau trước mặt Tiêu Phàm.

Cánh tay duỗi dài, chậm chạp lau từ cổ tay đến bả vai, sau đó nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, lau khô chiếc cổ thon dài trắng nõn, hạ xuống một chút chuyển qua trước ngực.

Một mạch lau, giơ chân lên từ từ lau.

Vệ Đăng ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng đang đốt ngọn đuốc, Tiêu Phàm anh là đồ ngốc à, rõ ràng em đang dụ dỗ anh, anh nào tới là được, giả bộ quân tử cái gì a?

Phi, một chút mặt mũi cũng không cho, em đều rất cố gắng dụ dỗ rồi, mê hoặc đến sau lưng em đang nổi 3 lớp da gà kìa, sao anh còn chưa có phản ứng...

Vệ Đăng bực bội, đành đem khăn tắm hướng lên một chút, mở chân ra, lau đến bắp đùi.

Hô hấp Tiêu Phàm có chút nặng nhọc, trong lòng Vệ Đăng đặc ý mỉm cười, biện pháp quyến rũ người yêu lạnh nhạt tìm thấy trên mạng cũng thật hữu hiệu à...

“Tiêu Phàm, giúp em lau sau lưng một chút.” Thanh âm Vệ Đăng rất mỉ  
hoặc, giao khăn tắm cho Tiêu Phàm, nghiêng người qua.

Tiêu Phàm ừ một tiếng, tiến lên, nhìn tấm lưng trần sạch sẽ của Vệ  
Đăng, ngửi được mùi hương thơm mát nhàn nhạt hắt vừa tắm rửa, tim đập  
nhanh hơn.

Cầm lấy khăn tắm ôn nhu chuyển động sau lưng hắt, từ từ lau khô  
những giọt nước trong suốt, ma sát mập mờ mềm nhẹ, làn da thỉnh thoảng  
tiếp xúc, khiến cho hô hấp của hai người đều không theo quy luật.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Vệ Đăng, anh...” thanh âm Tiêu Phàm có chút khàn khàn, ngón tay dần  
dần trượt đến trước ngực, “Có thể không?”

Nói nhảm, anh cho rằng lão tử nhảm chán ở trước mặt anh diễn thoát y  
ra khoe à...

“Ừm.” Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lúc nói ra khỏi miệng,  
vẫn là xấu hổ đến mặt đỏ lên.

Nếu không phải hôm nay anh làm bút ký khiến em cảm động, em mới sẽ  
không dăng đến cửa để anh ăn.

Mặc dù... bản thân cũng muốn cùng người ta thân thiết một chút, bất  
quá Vệ Đăng đánh chết cũng sẽ không thừa nhận, bản thân đối với chuyện  
Tiêu Phàm ôm có loại mong đợi ngọt ngào.

Lần đầu tiên, quá đau quá đáng sợ, lần thứ hai, suy đi nghĩ lại, làm sao  
đều cảm thấy là hắt đang nói dối.

Cho nên lần này, mới coi là chính thức đi.

Vệ Đăng luôn cảm giác mình giống như là đang chuẩn bị một chuyện trọng đại trong đời người, khẩn trương đến cả thân thể đều đang run rẩy.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 37

Hơi thở nóng bỏng của Tiêu Phàm phun trên cổ, nụ hôn nóng rực dọc theo cổ xuống phía dưới, lúc đến bả vai, xấu xa mở miệng, nhẹ nhàng cắn một cái.

“A...” Vệ Đăng không khỏi kêu lên, bị ôm chặt, Vệ Đăng không có cách nào quay đầu lại trừng y, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của y. Thân thể ngọ nguậy có chút bất an, nghe được hô hấp của Tiêu Phàm thay đổi nặng nhọc, nhiệt khí thổi tới bên tai giống như muốn đem người hỏa thiêu.

“Lại dám hấp dẫn anh, em không sợ sao?” Tiêu Phàm cắn cắn vành tai đáng yêu của Vệ Đăng, nhẹ khẽ nở nụ cười.

Thật là con nhím ngốc, tự lột da dăng đến miệng, nào có đạo lý không ăn.

“Hắc hắc, em đây không phải là sợ kìm hồng anh sao.” Vệ Đăng nói chuyện có chút hô hấp không nổi.

Thật ra thì mình cũng muốn thân thiết, thật lâu không gặp mặt, gặp mặt lại chẳng qua là lên thư viện, tay cũng không nắm một chút miệng cũng không hôn một chút, nói chuyện cái gì yêu thương thuần khiết a...

Rõ ràng đã sớm không thuần khiết rồi.

Tiêu Phàm biết Vệ Đăng thay mình suy nghĩ, đáy lòng cũng đột nhiên mềm mại lên.

Thật ra thì thật rất muốn hôn hần ôm hần, nhưng lần đầu tiên tổn thương hần quá nặng, sợ tạo thành bóng ma trong lòng hần, lại từng cam kết qua

một đồng lời như “Em không muốn anh sẽ không ép buộc”, nói không giữ lời không phải là quân tử, cho nên... Mấy ngày này, mình cũng nhẫn nại rất cực khổ a.

Vệ Đăng em có thể có giác ngộ cao như vậy, thật là tốt quá đi.

Tiêu Phàm nhếch khóe miệng, lập tức xoay người Vệ Đăng, nhắm ngay đôi môi hồng nhuận, mạnh mẽ hôn xuống.

“Ngô...”

Tựa như khát vọng đã rất lâu, đầu lưỡi tiếp xúc thân mật, khiến cho sống lưng hai người đồng thời nổi lên một trận run rẩy.

Một tay Tiêu Phàm đặt bên hông Vệ Đăng, buộc chặt cánh tay khiến hằn dấn chặt với bản thân không chút khe hở, một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần trơn bóng của hắn.

Da thịt vừa được tắm xong, cảm giác chạm vào trắng mịn, tản ra mùi thơm sữa tắm nhàn nhạt, là mùi hương quen thuộc Tiêu Phàm thích.

Ngón tay thon dài của Tiêu Phàm chuyển động phía sau, những nơi lướt qua nóng bừng lên, tựa hồ như muốn thiêu đốt cả người.

“Ừm... ừm...”

Vệ Đăng không khỏi phát ra giọng mũi đáng yêu, cánh tay cũng vòng trên bả vai Tiêu Phàm, nhắm mắt lại mặc cho y hôn.

Đầu lưỡi hai người ngọt ngào dây dưa cùng nhau, uyển chuyển triền miên.

Trong lòng Vệ Đăng trộm vui mừng, chiêu này quả nhiên dùng tốt, lại hấp dẫn thành công, không uống công mình mặt dày tìm tòi mấy đoạn phim trên web.

Mặc dù chỉ học được ba phần, mới vừa rồi lúc dùng khăn tắm lau chân, sau lưng nổi hết gai ốc, chân cũng hơi phát run, thiếu chút nữa đứng không nổi.

Nếu như y còn không có phản ứng, vậy bản thân mình thật mất thể diện vô cùng rồi.

May thật, chút cảm dỗ thiếu kỹ xảo này đối với Tiêu Phàm rất hữu dụng.

Cánh tay Tiêu Phàm đột nhiên siết chặt, tựa như đang trừng phạt tội thơ thần của Vệ Đằng, hôn càng thêm nồng nhiệt mà điên cuồng!

Đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng dò tìm, xâm chiếm, nụ hôn bá đạo như bão táp, khiến hai chân Vệ Đằng như nhũn ra, ý thức mơ hồ, chỉ phải há to mồm, để mặc cho y xâm lược...

Nụ hôn thật dài cuối cùng cũng kết thúc, Vệ Đằng thở hồng hộc mà tựa vào trên bả vai của Tiêu Phàm, trong lòng giận dữ bất bình, kỹ thuật tên này thật tốt quá, thật không phải đối thủ của y!

Mắt trộm liếc nhìn Tiêu Phàm, chỉ thấy y hô hấp không yên, tựa hồ đang dốc hết sức nhẫn nại.

Được rồi, đã cảm dỗ, vậy thì chịu trách nhiệm đến cùng. Ngón tay Vệ Đằng di chuyển đến hông Tiêu Phàm, cởi dây nịch.

“Em...”

Tiêu Phàm hít thở sâu, hôm nay cậu ấy có phải sốt hồng đầu rồi không, lại muốn làm ở đây?

Tay Vệ Đằng kéo kéo, sau đó, lại dồn can đảm, rút dây nịch của Tiêu Phàm ra, còn tử tế cởi cả dây kéo.

Dục vọng Tiêu Phàm đã sớm sừng lên, lọt vào mắt Vệ Đẳng, lại càng khẩn trương đến toàn thân đều cứng ngắt. Căn răng thay y cởi quần ra một chút, lại nghe được Tiêu Phàm rốt cục không nhịn được cười ra tiếng.

Thật là làm hỏng không khí.

Vệ Đẳng đỏ mặt, rút ngón tay về.

“Vệ Đẳng, đáng vẻ em nghiêng răng nghiêng lợi, sao lại giống như em đang muốn giết người... Á...”

Vệ Đẳng ngắt phân thân Tiêu Phàm một cái, đặc ý nhìn y, còn dám chê em kỹ thuật không tốt nữa, em sẽ làm cho anh bị tuyệt hậu a.

“Được rồi, lên trên giường đi.” Tiêu Phàm thở dài, ôm Vệ Đẳng đến trên giường.

Lôi kéo lung tung, quần áo nhanh chóng bị lột sạch sẽ, Tiêu Phàm đem Vệ Đẳng đặt ở phía dưới mà hôn, nhiệt độ cả hai dần tăng vọt, bộ vị cứng rắn ma sát cùng nhau, khiến Vệ Đẳng run rẩy dữ dội.

Tay Tiêu Phàm nhẹ nhàng tách hai chân Vệ Đẳng ra, vì ngượng ngùng, đôi chân trắng nõn cũng ửng đỏ một mảng nhàn nhạt.

Mặc dù dục vọng tích trữ đang chờ bộc phát, nhưng Tiêu Phàm vẫn liều lĩnh chịu đựng, vuốt ve Vệ Đẳng đang khẩn trương đến cứng ngắt, cúi người, nhẹ nhàng ngậm phân thân run rẩy của hắn.

“A...” Vệ Đẳng lớn tiếng kêu lên, dục vọng bị khoang miệng vây quanh, đầu lưỡi khéo léo lấy lòng bản thân, khoái cảm mãnh liệt, loại mãnh liệt như thủy triều, bao phủ toàn thân.

Ngón tay Vệ Đẳng cắm vào da Tiêu Phàm, ôm lấy đầu y, muốn nhiều hơn, sâu hơn...

Tiêu Phàm tựa hồ cảm nhận được ý nghĩ của hắn, đem phân thân nhẹ nhàng nhét vào trong miệng, bắt đầu phun ra nuốt vào theo quy luật, đầu lưỡi liếm đỉnh, ngón tay vẫn không quên chiếu cố gốc.

Vệ Đăng không có kinh nghiệm gì nhanh chóng giải phóng trong miệng Tiêu Phàm.

Vệ Đăng toàn thân như nhũn ra, nằm trên giường cố gắng hô hấp từng hơi từng hơi một, Tiêu Phàm nhân cơ hội di chuyển ngón tay đến hậu huyệt, nhẹ nhàng nén nơi từng khiến y mê mẫn đến mất khống chế, đưa ngón tay thăm dò sâu vào.

“Á...”

Thân thể Vệ Đăng đột nhiên co giật, Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ nhìn thấy trán hắn rịn mồ hôi, cắn chặt hàm răng cố sức nhẫn nại.

“Có đau không?” Tiêu Phàm trong bụng kinh ngạc, chẳng qua là nhét một ngón tay thôi mà, có phải đã diễn quá khoa trương không?

Chẳng lẽ điều này cũng nằm trong chiến lược quyến rũ? Cậu ấy tưởng mình thích ngược đãi? Cho nên cố ý giả vờ là rất đau đớn?

Tiêu Phàm lại thử thêm một ngón tay, đôi môi Vệ Đăng trắng bệch, thậm chí bị cắn đến chảy máu.

“Sao vậy?” Tiêu Phàm vội vàng rút tay ra.

“Không sao, tiếp tục đi, anh còn chưa giải quyết mà.”

“Có phải dạ dày em đau không?” Tiêu Phàm thở dài, thanh âm cũng mềm xuống.

Vốn là đang hăng hái, sớm đã bị gương mặt trắng bệch của hắn dọa đến mất hứng .

Bởi vì Diệp Kính Văn cũng có bệnh bao tử, năm đó bao tử ra máu thiếu chút nữa chết ở bệnh viện, Tiêu Phàm đối với vẻ mặt như thế quen thuộc vô cùng.

“Dạ dày đau sao không nói với anh, còn muốn làm chuyện như vậy, em muốn chết sao?” sắc mặt Tiêu Phàm cực kỳ khó coi, thanh âm rất hung dữ, Vệ Đăng biết hẳn chỉ vì lo lắng, đáy lòng càng thêm áy náy.

Xui xẻo nha xui xẻo, có ai xui xẻo hơn mình không chứ!

M\* kiếp , thật vất vả mới quyết tâm căm dỗ, không ngại mất mặt diễn thoát y ngay trước mắt hẳn cũng không nói, còn không biết xấu hổ mà cời quần giúp hẳn.

Phi, thời khắc mấu chốt này dạ dày thôi lại chạy ra quấy rối.

“Còn đau không? Anh đi lấy chút thuốc cho em.” Tiêu Phàm nói xong lập tức định đứng dậy, lại bị Vệ Đăng kéo, “Không đau, dạ dày này của em đôi khi sẽ đau buốt, chuyên tìm thời khắc mấu chốt tạo phản thôi.”

Nói xong có chút xấu hổ cúi đầu, ôm lấy Tiêu Phàm, “Còn tiếp tục không?”

Tiêu Phàm bật cười: “Em như vậy anh còn tiếp tục được sao? Em cho rằng anh là cầm thú à.”

“Không phải...” Vệ Đăng thấp giọng lầm bầm một câu, càng ôm lấy Tiêu Phàm chặt hơn.

Tay Tiêu Phàm đặt trên bụng Vệ Đăng, nhẹ nhàng xoa xoa, “Anh đi lấy thuốc, uống thuốc xong nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nhìn bóng lưng Tiêu Phàm, Vệ Đăng càng thêm xấu hổ.

Đầu tiên, mấy ngày này ăn thức ăn hẵn nấu, bụng chính là đáng khinh nha, muốn nếm chút dầu mỡ, vì vậy len lén chạy đi ra ngoài ăn rất nhiều que thịt nướng thơm, chân gà, hamburger bò, một lần bổ sung đủ hết.

Sau đó, quuyến rũ người ta như thêm dầu vào lửa, kết quả làm thành như vậy, giống như là đốt lửa xong bỏ chạy, quả là tên khốn kiếp không chịu trách nhiệm.

Ai...

Tiêu Phàm nhanh chóng trở về, rót nước, đưa cho Vệ Đăng.

Vệ Đăng uống thuốc, lại nâng cổ lên uống sạch nước, kéo Tiêu Phàm ngồi trên giường: “Em ban nãy đột nhiên phát bệnh dạ dày, có thể là do trưa nay ở ngoài ăn đậu hủ cay, một ít đầu vịt, còn có vài cái cánh gà nướng và một chén hơ...”

Vệ Đăng ngẩng đầu nhìn ánh mắt Tiêu Phàm tựa hồ muốn giết người, cười hì hì, “Sau này sẽ không nữa, em bảo đảm.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn chăm chăm hẵn, Vệ Đăng lại hi hi ha ha chuyển đổi đề tài loạn xạ.

Hồi lâu sau, Vệ Đăng bị Tiêu Phàm nhìn đến sờn tóc gáy, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, ôm Tiêu Phàm dán mặt trước ngực hẵn.

Tiêu Phàm lúc này mới mở miệng nói: “Thừa dịp bây giờ tuổi trẻ, em tranh thủ thời gian mà tiêu phí đi, chờ tương lai bệnh dạ dày nghiêm trọng hơn, đau đến không chịu nổi, nếu muốn tự sát, anh sẽ nhật xác cho em.”

Sau này mỗi lần dạ dày bị đau, Vệ Đăng đều sẽ nhớ tới những lời này của Tiêu Phàm.

Đáng tiếc lúc ấy còn quá trẻ, quá lỗ mãng, lãng phí khổ tâm của Tiêu Phàm không nói, cũng không cảm nhận được tình ý thật sâu bên trong lời nói của hắn.

Buổi tối, hai người chen chúc trên giường Tiêu Phàm, Vệ Đằng nằm trong ngực Tiêu Phàm, trong lòng vẫn có chút đau.

Lúc ấy dự vọng của hắn đã tích trữ chờ bộc phát, cứng rắn đến mức độ nhất định, thời khắc máu chốt bức người ta dừng lại, thật là rất tàn nhẫn nha.

Vệ Đằng muốn tiếp tục, nhưng Tiêu Phàm lại chết sống không chịu, chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó ném câu: “Ngủ cho tốt đi.” Liền xoay người đi.

Vệ Đằng nhìn phía sau Tiêu Phàm, trong lòng ngũ vị chen lẫn, cắn răng sát lại, vòng tay ôm lấy hông y.

“Em làm gì vậy?” Tiêu Phàm bắt được bàn tay sờ mó lung tung của Vệ Đằng, Vệ Đằng ngược lại không ngại mất mặt, bị bắt tại trận vẫn mặt không đỏ tim không đập nhanh, ngay thẳng đường hoàng: “Em giúp anh nha, anh xem nó cũng đã như vậy rồi...”

Dứt lời, liền lấy tay nhẹ nhàng sờ sờ bộ vị đã ngãng đầu.

Thân thể Tiêu Phàm cứng đờ, xoay lại nhìn chăm chăm Vệ Đằng, Vệ Đằng ngãng đầu cười đến rất vô tội, tay cũng không dừng động tác.

Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, động tác vụng về lại có thể mang đến khoái cảm mãnh liệt như vậy, dự vọng bị ngón tay thon dài của hắn khiêu khích, vuốt ve lên xuống, làm cho hô hấp của Tiêu Phàm càng ngày càng dồn dập.

Nhưng tội cho Vệ Đẳng, Tiêu Phàm chính là công lực thâm hậu, tay cũng sắp mỏi nhừ rồi, còn không ra...

Cẩn rằng, đổi lại tay khác tiếp tục sờ.

Rốt cuộc Tiêu Phàm lại đột nhiên lật người, đè Vệ Đẳng nằm trên giường, “nhanh lắm, em nhịn một chút.”

Tiêu Phàm hôn hôn tấm lưng Vệ Đẳng, liền đem dục vọng nóng bỏng để giữa hai chân hắn.

Thân thể Vệ Đẳng cứng đờ, hắn sẽ không cứ như vậy mà vào chứ? Mặc dù hơi sợ, nhưng họa là do mình chọc, bây giờ không thể nào bảo dừng, thật là tự làm tự chịu.

Đau thì đau đi, không chết là được.

Kết quả, đau đớn đã được đoán trước cũng không phủ xuống.

Tiêu Phàm khép hai chân Vệ Đẳng lại, sau đó mạnh mẽ cắm phân thân vào, mượn khoảng giữa hai chân để ma sát đạt khoái cảm.

Thứ nóng hôi của y ở giữa hai chân vào vào ra ra, bên trong hai chân vì ma sát dữ dội mà hồng đến đáng sợ, sắc mặt Vệ Đẳng cũng đỏ ghê người.

Thì ra là còn có thể làm như vậy nha...

Vệ Đẳng khép chân lại chặt hơn nữa, nghe thấy Tiêu Phàm hít thở nặng nhọc, sau mấy vòng điên cuồng di chuyển, cuối cùng cũng tiết ra.

Tiêu Phàm cố gắng điều chỉnh hô hấp trong chốc lát, xoay người lấy khăn giấy, lau chất lỏng còn dính giữa hai chân Vệ Đẳng.

“Có đau không?” Tiêu Phàm nhẹ giọng hỏi.

Vệ Đăng vội vàng lắc đầu.

Một chút cũng không đau, chính là nóng dữ dội cứ như bị lửa đốt, vừa nghĩ tới hai chân mình kẹp chặt lấy thứ nóng hổi của y, mặt Vệ Đăng càng xung huyết đỏ hơn.

“A a, em không ngờ còn có thể như vậy... eh...” Vệ Đăng nói năng có chút lộn xộn.

“Sau này thân thể không thoải mái, đừng miễn cưỡng bản thân, anh không có háo sắc đến vậy.” Tiêu Phàm khẽ cười vuốt vuốt sợi tóc hơi loạn của Vệ Đăng, nghiêng người qua hôn môi hẳn.

Sau những nụ hôn nhẹ như nước, kề môi phun ra một câu nói: “Bây giờ có thể an tâm ngủ chưa?”

Lúc này Vệ Đăng đang hoảng hốt, cũng không dám lộn xộn, ngoan ngoãn nằm trong lòng Tiêu Phàm ngủ.

Ze ze, nghiên cứu của Tiêu Phàm đối với phương diện này tựa hồ rất phong phú, loại biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ này cũng đạt được, sau này vẫn là ít ở trước mặt y múa búa trước cửa Lỗ Ban thôi.

Hôm nay màn thoát y vũ kia, ban đầu y không có phản ứng, đoán chừng là bởi vì: nhìn mình như đang xem xiếc khi nha!

Cuộc thi cấp 6 kết thúc, Tiêu Phàm càng thêm bận rộn, Vệ Đăng cũng không chơi game, tiến vào giai đoạn chuẩn bị thi cử đầy khẩn trương.

Kỳ quái chính là, từ sau lần đó, thỉnh thoảng dạ dày sẽ hơi đau, làm cho Tiêu Phàm cũng căng thẳng theo.

Vệ Đăng rất áy náy, mỗi lần dạ dày bị đau, sẽ làm phiền kế hoạch viết luận văn của Tiêu Phàm, y theo bên cạnh chăm sóc mình sẽ lãng phí rất

nhiều thời gian.

Vì vậy trước mỗi lần Vệ Đăng đi gặp Tiêu Phàm đều sẽ uống thuốc trước.

Vốn là rất có hiệu quả, cuối cùng, có một hôm vì thức dậy muộn nên không ăn điểm tâm, đến trưa, dạ dày lại bắt đầu kêu gào.

“Anh đưa em đến bệnh viện, em cứ tiếp tục như vậy không được.” thái độ Tiêu Phàm mạnh mẽ không cho phép phản bác, kéo Vệ Đăng phải đi.

“Không được, em có thể chịu được, buổi chiều có cuộc thi mà.” Vệ Đăng quyết tuyệt, dè dặt nằm lỳ trên giường, “Em không thể không có thành tích, môn này rất quan trọng nha, hơn nữa em cũng ôn tập suốt một tuần rồi, học thuộc lòng đến muốn học máu, bây giờ không thể bỏ chạy a...”

Tiêu Phàm không nhìn hăn giãy giụa, “Dạ dày em đau như vậy còn làm sao thi cử gì nữa?”

“Đây không phải là uống thuốc rồi sao, chờ một chút là ổn thôi...” Lại là một trận co thắt, Vệ Đăng nghiến chặt răng, siết tay Tiêu Phàm chết sống không buông ra, liều mạng cố chấp.

“Được rồi, đừng lo lắng, anh giúp em làm thủ tục hoãn thi, hoãn thi không ảnh hưởng thành tích.”

Vệ Đăng vừa nghe, giờ mới chịu buông tay ra, “Vậy nếu hoãn thi thì bao giờ thi?”

” TỰU trường học kỳ sau, ngày nghỉ em vẫn có thể lưu lại ôn tập.”

TỰU trường học kỳ sau à... đó chính là nói còn có thể ở thêm một kỳ nghỉ hè, sau khi tự trường, thi xong sẽ về trường mình à?

Không biết có thể không, tính, dù sao trở về là năm tư cũng không có khóa, hơn nữa bởi vì đau dạ dày mà hoãn thi, không thể không lưu đến tháng chín, lý do này trở về trường học có thể nói thông.

“Chúng ta đến bệnh viện tiêm một mũi trước được không? Em đau đến như vậy, sao có thể gắng gượng cho qua?” Tiêu Phàm tiếp tục dụ dỗ hẳn.

Vệ Đăng gật đầu, nắm trên lưng Tiêu Phàm, bị Tiêu Phàm cũng đến bệnh viện.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 38

Sau khi kiểm tra mới biết được Vệ Đăng bị viêm dạ dày cấp tính.

Tiêu Phàm ở cạnh hẳn lúc tiêm ở bệnh viện, suốt buổi chiều nửa bước không rời, chuyện làm thủ tục hoãn thi tạm thời để sang một bên.

Vệ Đăng không muốn làm ảnh hưởng Tiêu Phàm viết luận văn, chính mình lại lỡ mất kỳ thi, vì vậy chờ khi khỏe lại, liền chạy đến phòng giáo vụ làm thủ tục hoãn thi.

“Nếu hoãn thi thì phải báo trước, thời gian thi của em đã qua mất rồi.” Giáo viên ở phòng giáo vụ mỉm cười.

“Em bị viêm dạ dày cấp tính, đột ngột phát bệnh, trước đó làm sao dự liệu được ạ? Cô à!” Vệ Đăng cũng cười rất rục rờ, “Vấn đề cụ thể nên phân tích cụ thể, đúng không.”

“Vậy phải có chứng nhận của bệnh viện.”

“Không thành vấn đề, em đi lấy chứng nhận, cảm ơn cô ạ.”

Vệ Đăng cúi người chào, quay đầu lại đến bệnh viện làm giấy chứng nhận.

Trên đường về, điện thoại vang lên, là Chu Vũ gọi đến.

“Anh em à, lúc nào cậu về trường? Học kỳ trao đổi đến hạn rồi nhỉ?”

Vệ Đăng cười hắc hắc, “Học kỳ sau nữa tớ mới về, vì viêm dạ dày nên có một môn bỏ thi, có thành tích mới về được.”

“Phi, cậu thật sự bị viêm dạ dày hay là vì cố ý muốn ở thêm mấy ngày cho nên giả bộ đấy?”

Vệ Đằng nghiêm túc gật đầu: “Thật mà.”

“A? Vậy bây giờ dạ dày ổn chưa?”

“Tốt rồi. Cậu gọi điện thoại liền chỉ vì hỏi cái này?”

“Không phải, hôm nay tớ muốn nói với cậu một chút về chuyện bảo nghiên.”

Một chiếc xe hơi xẹt nhanh qua bên cạnh, phát ra tiếng kèn chói tai, Vệ Đằng cau mày mắng: “Phi, đồ lái xe dỏm.” Chuyển sang đường nhỏ trở về, vừa đi vừa cùng Chu Vũ nói chuyện điện thoại: “Cậu mới vừa nói gì? Bảo nghiên?”

“Đúng, tựu trường học kỳ sau sẽ phải làm đơn xin rồi, năm tư không có khóa, chỉ chuẩn bị luận văn hoặc là thi nghiên, cậu định thế nào?”

Vệ Đằng ngăn người, ngay sau đó thở dài nói: “Bảo nghiên không tới phiên chúng ta, chút thành tích này của tớ, đừng gây mất mặt là được rồi?”

“Ai nói không tới phiên vậy, tớ đi tra rồi, thành tích hai chúng ta đều đạt yêu cầu, vừa lúc sát biên, ha ha.”

Vệ Đằng dừng bước, tìm tảng đá ngồi xuống, “Vậy cậu định đi xin à? Người đi xin cũng có một đám, cậu đừng mơ mộng hão huyền.”

“Chuyện này thì không nhất định nha, rất nhiều người đi xin à, tớ và San San đều xin đến một trường rồi, thế nào, cậu cũng suy nghĩ đi?”

Vệ Đằng suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Chuyện đó, tớ phải thương lượng cùng Tiêu Phàm đã.”

“Tớ phi, vợ quản nghiêm nhĩ? Chuyện này cũng phải thương lượng.”

“Đó là, tớ phải suy nghĩ mà, chờ tớ nghĩ kỹ, tớ điện thoại cho cậu nha, cảm ơn.”

Đến phòng giáo vụ, đưa tờ giấy chứng nhận của bệnh viện cho giáo viên, sau khi làm xong thủ tục hoãn thi, Vệ Đăng thuận tiện hỏi thăm thử về chuyện bảo nghiên.

Trường và khoa hóa đại học T có hợp tác trao đổi sinh, nhưng không có hạng mục bảo nghiên, xem ra muốn tới đây bảo nghiên theo Tiêu Phàm là không thể thực hiện được, lại không muốn rời hẳn, đành nghĩ biện pháp khác vậy.

Mấy ngày nay hẳn đang bận rộn viết luận văn, hình như cũng được mấy phần rồi, tạm thời không nên phiền hẳn.

Vệ Đăng nghĩ như vậy, liền trở về túc xá, cùng Chu Ngự thi thí nghiệm xong chơi trò chơi offline cậu ta giới thiệu.

Chết trên tay đại Ma vương, màn ảnh xuất hiện một hàng chữ lớn: “Xin lỗi, bạn đã trượt, tổn thất 2000 điểm kinh nghiệm.”

Nhắc nhở như vậy khiến Vệ Đăng rất bực bội, “M\* kiếp, tao còn chưa đi thi nha, mà đã nói tao trượt rồi, cái thứ trò chơi tồi tệ gì vậy.”

Chu Ngự hỏi: “Cậu hoãn thi rồi, vậy thì học kỳ sau mới về, đúng không?”

“Sao vậy, luyện tiếc tớ à?”

Chu Ngự nhìn hẳn một cái, cố ra vẻ xấu hổ nhẹ nhàng cười một tiếng, “Thật luyện tiếc anh nha, Vệ Đăng ca.”

Hai người cùng nổi da gà, trợn mắt nhìn nhau một cái, ha ha cười lớn lên.

“Được rồi, coi như tứ rời khỏi, chúng ta vẫn là bạn, giữ lại số di động đến lúc nào liên lạc chẳng được, đúng không.” Vệ Đằng sáng khoái vỗ vỗ vai Chu Ngự, “Cho dù đổi số, tứ cũng sẽ báo cho cậu mà.”

Chu Ngự gật đầu: “Lần đầu tiên gặp phải người bạn tốt như cậu nha, sau này nếu cậu kết hôn, tứ làm rể phụ được không?”

Vệ Đằng đấm hăm một cái, “Tứ sẽ không kết hôn, cậu phải kết hôn tứ sẽ làm rể phụ cho cậu là được rồi, chỉ cần cậu không chê dung nhan tứ đây dọa chạy bà xã của cậu thôi.”

“Sao cậu lại không kết hôn?”

Vệ Đằng lắc đầu không nói lời nào, nhớ tới ánh mắt ôn nhu của Tiêu Phàm, trong lòng có chút ngọt ngào chen lẫn cùng cay đắng.

Sắp đi rồi, rất nhiều vấn đề trước kia không nghĩ đến, giờ trong đầu từ từ rõ ràng.

Trước kia ở cạnh y nếu xem như là tuổi trẻ bông bột, bây giờ, quả thật nên vì tương lai mà cân nhắc. Dù sao ở trong nước, những cặp đồng tính luyến ái có thể quang minh chính đại sống cùng nhau cũng không nhiều, đừng nói kết hôn, đi dạo trên đường cũng bị người ta chỉ trỏ.

Nhưng thật sự không muốn xa hăm.

Tiêu Phàm bình thường hờ hững, dịu dàng hiếm có, phản phát cô đơn, kết hợp đến hoàn mỹ như thế, dường như khiến người ta bị nghiện, bắt được, sẽ không muốn buông tay.

Tiêu Phàm cuối cùng cũng kết thúc luận văn, sau khi thông điện thoại, Vệ Đăng đi đến lầu nghiên cứu sinh.

Tới cửa, lại thấy một bóng dáng quen thuộc đi ra.

Vệ Đăng nghiêng người nhường đường, trong lòng lại bốc lên mùi chua.

Lại là cô gái lần trước, tỏ tình với Tiêu Phàm bị từ chối, còn mặt dày đến tìm hấn à?

Thở phì phì trên lầu, lại thấy Tiêu Phàm đang thu dọn hành lý, giống như sắp phải về nhà.

“Mới vừa rồi có người tới tìm anh à?” Vệ Đăng liếc chén trà trên bàn, làm bộ như vô tình hỏi đến.

“Ừm, một sư muội, tới lấy tài liệu.”

“Chỉ là lấy tài liệu?”

Nghe thấy hương giấm trong giọng nói của Vệ Đăng, Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười khẽ: “Ghen à?”

Vệ Đăng nhún nhún vai, liếc hấn một cái: “Lão tử chả thèm ghen!”

“Cô gái kia nói cô ấy sẽ... chờ anh.”

“Phi, lại có người da mặt còn dày hơn mình.”

Tiêu Phàm đi đến bên cạnh Vệ Đăng, hôn môi hấn, nhẹ giọng nói bên tai: “Chờ anh đưa tài liệu cho cô ấy.”

Vệ Đăng liếc hấn một cái.

“Được rồi, đừng tức giận, người anh thích là em, em không biết sao?”

Vệ Đăng hít sâu một hơi, đột nhiên hỏi: “Anh có từng suy nghĩ đến chuyện kết hôn không?”

Tiêu Phàm ngẩn người, kết hôn? Chẳng lẽ cậu ấy muốn kết hôn với mình? Mặc dù vẫn luôn biết cậu ấy ăn ngay nói thẳng, hiếm khi suy xét, nhưng lần này cũng quá lớn mật đi. Hình như cậu ấy còn chưa đủ tuổi kết hôn mà, còn chưa tốt nghiệp nữa.

“Kết hôn?” Tiêu Phàm hỏi lại một lần, xác nhận, nhếch môi trêu chọc: “Em đang cầu hôn với anh sao?”

Vệ Đăng giận đến đỏ mặt, “Cút nha, ai muốn kết hôn với anh! Em là nói anh có thể cùng người phụ nữ khác kết hôn hay không nha?”

“Nga.” Tiêu Phàm cố làm ra vẻ thất vọng thờ dài, “Người khác đương nhiên không rồi, nếu như là em, chúng ta vẫn có thể suy nghĩ lại, bất quá, em còn chưa tới tuổi mà, sao lại nghĩ đến chuyện không thuần khiết như thế.”

Vệ Đăng giận đến há to miệng, hít thở sâu.

Khốn kiếp, lại cùng người ta chơi trò văn tự, anh cứ bắt nạt đi, chờ một ngày nào đó em trốn mất rồi, xem anh còn bắt nạt được ai.

Vệ Đăng giận dỗi suy nghĩ, mãi đến khi Tiêu Phàm vào nhà bếp bưng thức ăn ngon lành ra, bấy giờ mới gạt sạch hết những uất ức trong lòng, lang thôn hổ yết bắt đầu dùng bữa.

“Ngày nghỉ em có về nhà không?” Tiêu Phàm hỏi.

Trong miệng Vệ Đăng đang nhét miếng đậu hủ, hai má phồng lên, lắc đầu, “Ngô ngô ngô “, cũng không biết đang nói cái gì.

“Ăn cơm đừng nói chuyện.” Tiêu Phàm gõ gõ bát của Vệ Đằng, nghiêm túc nói: “Nuốt xuống xong hẳn nói.”

“Khụ khụ...” Vệ Đằng nuốt thức ăn xuống, cầm ly uống mấy ngụm nước, ực ực nuốt vào bụng, lúc này mới hướng Tiêu Phàm trả lời: “Em không về nhà, em muốn ở cùng anh, tiện thể ôn tập luôn, nha nha.”

Tiêu Phàm gật đầu: “Vậy qua chỗ anh ở đi.”

Vệ Đằng thầm giật mình, đây không phải là muốn ở chung sao...

Đây hoang vu dã ngoại, một cái biệt thự lớn, chỉ có hai người...

“Đậu hủ, lau lau.” Tiêu Phàm mặt lạnh, lấy khăn giấy lau khóe miệng Vệ Đằng.

Vệ Đằng nhận lấy khăn giấy lau qua loa, nhếch miệng cười: “Em ở chỗ anh không thành vấn đề chứ?”

“Ừm, bên kia chỉ có một mình anh ở, có phòng khách.”

“Phòng khách?” Không cần ngủ một cái giường sao? Hại người ta tìm đập loạn cả buổi, thì ra là muốn mình đến phòng khách à...

Tâm tư Vệ Đằng đều viết cả trên mặt, Tiêu Phàm vừa nhìn liền hiểu, nhẹ nhàng cong khóe môi, lộ nụ cười nghiền ngẫm: “Muốn ngủ phòng anh cũng được, chờ anh đổi lại cái đệm mềm hơn một chút.”

Vệ Đằng im lặng ăn cơm, bên tai đều ửng đỏ.

Cái giường kia hơi cứng, cái đệm say rượu rồi phát sinh quan hệ, Vệ Đằng đã lĩnh hội sâu sắc.

Bị hẳn đè trên giường, xương cốt phía sau lưng sắp bị đè gãy, trong lòng vẫn oán giận, con người lạnh lùng như hẳn, ngay cả giường cũng lạnh như

băng.

Không ngờ loại ý nghĩ này cũng bị hấn xem thấu.

Vệ Đăng có chút buồn bực, trong lòng nghĩ cái gì cũng bị hấn nhìn thấu, thật là rất khó chịu.

Đêm đó sau khi trở về, Vệ Đăng thu dọn hành lý xong, nghĩ tới sắp được cùng Tiêu Phàm trải qua ngày nghỉ, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Thời gian ở cạnh nhau trong học kỳ này không nhiều lắm, Tiêu Phàm lúc nào cũng bận rộn, tiếp theo tốt rồi, kỳ nghỉ này có thể ở cùng nhau, quan trọng nhất là có thể ăn thức ăn hấn nấu, ôm hấn ngủ, nghĩ nghĩ đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Ngày kế tạm biệt Chu Ngự, sáng sớm phải xuống lầu dưới chờ Tiêu Phàm, Vệ Đăng quả là chẳng hề biết ra vẻ, tâm tình vội vã toàn bộ được viết trên mặt.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ mỉm cười, cậu ấy, quả thực không biết ra vẻ ngượng ngùng nha, biết rõ là đưa vào ổ sói, còn không cẩn thận như vậy, vẻ mặt như chỉ mong sao bị sói ăn sạch.

Khẽ vỗ vai hấn, nắm tay nhau cùng đi ra cổng trường, ngồi trên xe bus, tiến về khu nhà ở ngoại ô.

Vệ Đăng dĩ nhiên lại ngủ gật trên xe, dựa vào vai Tiêu Phàm há to mồm hít thở.

Tiêu Phàm mỉm cười nhìn dáng ngủ khoa trương của Vệ Đăng, cúi người qua hôn lên gò má hấn.

Tài xế khẽ liếc mắt nhìn hai người mập mờ phía sau từ kính chiếu hậu, bất đắc dĩ thở dài, người trẻ tuổi nha, thật không biết kiềm chế.

Đang mơ mơ màng màng, bị Tiêu Phàm kéo xuống xe, Vệ Đăng dụi dụi mắt, mới phát hiện hai người đang ở trạm xe bus.

“Anh bị bệnh à, mắc gì dừng ở đây? Trực tiếp vào cửa không được sao?”

Tiêu Phàm không để ý hăn oán trách, chẳng qua là giơ tay ra nắm lấy tay Vệ Đăng, “Đi về thôi.”

“Nga.” Bị hăn dắt tay, tâm tình Vệ Đăng lập tức tốt lên, hoàn toàn tỉnh ngủ, an tâm mặc hăn dắt về nhà.

“Lần trước lúc em đi đoạn đường này, trong lòng chắc đang mắng chửi anh hả?” Tiêu Phàm đột nhiên hỏi.

Vệ Đăng cười khan hai tiếng, nhớ tới sáng sớm hôm đó, chịu đựng cơn đau từ hậu huyệt, chịu đựng chua xót bị áp bức và lãng nhục trong lòng, bước chân không vững, đôi mắt mơ hồ, đau đớn bước từng bước một đi hết đoạn đường này.

Dĩ nhiên không đơn giản là chỉ mắng chửi anh không ngừng thôi, thuận tiện thăm hỏi cả tổ tông mười tám đời của anh luôn.

Tiêu Phàm dừng bước lại, nhìn Vệ Đăng, nhẹ giọng nói: “Chuyện như vậy, cũng sẽ không phát sinh thêm lần nào nữa.”

Nhìn Tiêu Phàm như vậy, Vệ Đăng lại có chút không đành lòng, cầm bàn tay hăn, thấp giọng nói: “Đều đã qua cả rồi, em không thù dai như vậy.”

“Anh biết em không để bụng.” Tiêu Phàm nhìn hăn thật lâu, “Nhưng mà, anh sẽ để ý.”

“Tôn thương đến em, anh sẽ rất để ý.”

Vệ Đăng há miệng, bày ra nụ cười, “Hắc hắc, thật ra thì anh không cần tự trách.”

Bị Tiêu Phàm nhìn đến sống lưng phát lạnh, Vệ Đăng gượng cười nói thật: “Kỳ thực, đêm hôm đó là em muốn dụ dỗ anh, hơn nữa cố ý không chống cự, thực ra là có âm mưu, muốn thừa cơ phát sinh quan hệ thân mật với anh, sau đó lên xe rồi mới mua vé bổ sung, chuyện này, giờ anh cũng bổ sung vé rồi, sau này em cũng không cần suy nghĩ làm sao bắt đầu nữa, được chưa.”

Nhìn hẳn có chút chột dạ, lại thấy Tiêu Phàm đang cười thật dịu dàng.

“Được rồi, chuyện đã qua thì đừng nghĩ nữa, sau này nhất thiết đừng để bản thân chịu uất ức nữa.”

Hai người không nói thêm gì, chỉ yên tĩnh nắm tay nhau, đi đến khu nhà.

Sau khi vào cửa, thu xếp hành lý, Vệ Đăng lại tùy tiện không chút khách khí ngồi trên ghế sa lon phòng khách, một chút tự giác làm khách cũng không có, nghiêm nhiên bày ra dáng vẻ chủ nhân, còn gác chân lấy điều khiển mở TV.

Tiêu Phàm mỉm cười, xoay người đi lấy một chai coke ném cho hẳn.

Vệ Đăng tiếp được, mở nắp ra liền ngửa đầu lên uống.

Bởi vì động tác uống coke quá mạnh bạo, có một ít chất lỏng từ bên mép tràn ra, theo cổ chảy xuống, đôi môi cũng vì chất lỏng làm trơn, đỏ tươi khác thường.

Tiêu Phàm nuốt nước bọt, sáp lại ngồi cạnh Vệ Đăng.

Thật ra thì không cần cố ý dụ dỗ, động tác tùy tiện của Vệ Đăng lại càng mê người.

“Khóe môi em bị dính rồi kìa.” Tiêu Phàm cười khẽ, dứt lời liền dè Vệ Đằng lên ghế sa lon, dùng đầu lưỡi liếm đôi môi hồng của hắn.

Vệ Đằng rất ngoan ngoãn mở miệng ra mặc y xâm lược, hai tay cũng tự giác bám lấy vai y.

Dù sao cũng vào ỗ sói rồi, không lột một lớp da thì làm sao sống ra ngoài được, đúng không. Trong lòng Vệ Đằng an ủi bản thân như vậy, khi móng vuốt sói lần mò vào áo, xoa nắn hai điểm trước ngực, liền nhắm mắt lại, buông thả bản thân tùy theo cảm giác mà bắt đầu rên rỉ.

Quần áo hai người đã cởi ra một nửa, hô hấp dồn dập, dục vọng gia tăng, ngón tay Tiêu Phàm vuốt ve trên người Vệ Đằng trượt đến bộ vị quan trọng giữa hai bắp đùi, thăm dò đến quần lót.

Đột nhiên vang lên tiếng mở cửa.

“Nam nam, cậu vào trước đi, cậu đừng lo, tớ đảm bảo, dù cho ngày nghỉ thì anh tớ cũng không về đây đâu, an tâm ở vài ngày, chúng ta cùng xem mấy cái ảnh động mới, trên lầu còn có mấy CD trò chơi tớ vừa mua...”

Tiêu Tinh một bên nói một bên thay giày, không hề nhận ra ánh mắt giết người vừa lướt trên đỉnh đầu của mình.

Vệ Nam ngu người tại chỗ, Tiêu Tinh quay đầu nhìn, nháy mắt cũng ngốc trệ.

Trên ghế sa lon phòng khách, Tiêu Phàm đem Vệ Đằng đặt ở phía dưới, y phục đều rời khỏi hơn phân nửa, nửa hở nửa kín, xuân sắc khôn cùng.

Đang làm cái gì còn cần phải hỏi sao?

Tiêu Phàm kéo áo khoác bọc Vệ Đằng đang cứng ngắt toàn thân lại, mặt lạnh hạ lệnh đuổi khách: “Các người đi ra ngoài trước đi.”

Tiêu Tinh khiếp sợ đến đôi môi trắng bệch, nói năng cũng không mạch lạc, “A, em không biết anh... các anh...”

“Đi ra ngoài! Đừng bắt anh phải nói lần thứ ba.”

Thanh âm lãnh khốc của Tiêu Phàm hù dọa hai cô nữa sinh sợ đến phát hoảng, nhanh chóng chạy trốn ra ngoài.

Hết quyển 3.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 39

Quyển 4 – cao trào quyển Tình yêu của đau dạ dày

Tiêu Tinh đứng ngoài cửa đề ngực cố gắng hít thở, loại ánh mắt như muốn giết người của anh ấy, bây giờ nghĩ lại cũng khiến người ta phát run.

“Trời ạ...” Tiêu Tinh than thở, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Nam Nam, cậu đừng ngây ra nữa, mau mau nghĩ biện pháp đi.”

Vệ Nam qua thời gian thật lâu mới hồi phục từ cơn khiếp sợ, “Tại sao có thể như vậy? Bọn họ thật sự đang quen nhau sao, tớ còn tưởng anh tớ đã sớm từ bỏ rồi...”

“Cậu đang nói gì vậy? Cậu biết chuyện bọn họ hở?”

Vệ Nam oanh liệt gật đầu, quay lại hỏi Tiêu Tinh: “Cậu có biết bọn họ quen nhau thế nào không?”

“Biết mà, không phải là cặp vé tình nhân hai chúng ta tính sai, vé... tình nhân...” Tiêu Tinh kịp phản ứng, trợn to hai mắt: “Đừng nói cho tớ biết là bởi vì chuyến du lịch lần đó, hai người bọn họ liền gì đó luôn nha?”

“Đoán chừng là vậy à, cả ngày đồng sàng cộng chẩm, động lòng thôi...”

Cả hai đối mặt nhìn nhau, vốn định để anh trai mình quen bạn gái, làm bà mai, không ngờ lại tạo thành một đoạn nghiệt duyên.

Sau khi ngây người hồi lâu, Tiêu Tinh mới cúi người nhẹ giọng lầm bầm: “Tính, dù sao cũng thế này rồi, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài.”

“Lưu cái thí ấy! Tên anh xấu xa của cậu, ban đầu hẳn từ chối anh tớ tàn nhẫn thế nào cậu đâu có biết, tới bây giờ tớ cũng chưa từng nhìn thấy anh tớ đau khổ đến thế, hai người bọn họ tuyệt đối không thể ở cùng nhau, không thích hợp đâu!”

“Cậu trước đừng kích động, mặc dù tớ không biết anh tớ, nhưng mà, anh ấy là người ngay thẳng, sẽ không đùa bỡn anh cậu đâu...”

“Anh cậu lạnh lùng vô tình như vậy...”

Hai người cứ anh cậu anh tớ thảo luận đến sôi nổi, cửa đột nhiên mở ra, Tiêu Phàm đã chỉnh trang lại quần áo, toàn thân phát ra loại hơi thở lạnh băng đáng sợ, ánh mắt quét qua hai người, lạnh lùng nói: “Đi vào, theo anh đến thư phòng.”

Vệ Nam và Tiêu Tinh bị ánh mắt lạnh như băng của hắn nhìn đến, lập tức yên lặng, ngoan ngoãn theo sau đuôi bước vào trong.

Vệ Đăng đứng ngồi không yên trên ghế sa lon, quần áo dù đã mặc đàng hoàng, nhưng vẫn còn nhăn nhúm, trên cổ lưu lại vết hôn đáng sợ, trông đặc biệt phiến tình.

“Hơ... em gái, sao em lại đến đây? Hơ hơ...” Vệ Đăng mỉm cười giả vờ không quan tâm, mặt lại đỏ bừng, bị em gái bắt gặp chuyện như vậy, mắt mặt đến có thể nhảy xuống Thái Bình Dương được rồi.”

“Anh, em...”

“Vệ Nam, em theo anh đến thư phòng.” Tiêu Phàm cắt đứt lời Vệ Nam, mở cửa thư phòng, đứng bên cạnh, bày ra tư thế ‘xin mời vào’.

Hai cô em gái bị nhốt vào thư phòng, sau đó Tiêu Phàm mới bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đăng, “Yên tâm, chuyện hai đứa nó cứ giao cho anh giải quyết.”

Thấy nụ cười của Tiêu Phàm, sau lưng Vệ Đằng nổi lên một tầng lông măng, không khỏi đồng tình với hai đứa em gái.

“Anh... định giải quyết như thế nào vậy?”

Tiêu Phàm khẽ cười, nói từng chữ một: “Uy, ép, lợi, dụ.”

Hai nữ sinh đứng trong thư phòng trợn trắng mắt, chốc lát sau Tiêu Phàm đẩy cửa bước vào.

“Mời ngồi.” Tiêu Phàm chỉ vào chiếc ghế sa lon bên cạnh, “Anh muốn nói chuyện với các em một chút.”

Tiêu Tinh ngoan ngoãn ngồi xuống, Vệ Nam lại không phục: “Tiêu Phàm, tôi nói cho anh biết, anh trai tôi là người thẳng tính, ban đầu anh đối xử với anh ấy như thế, anh ấy cũng không ghi hận! Còn mua quà tặng anh. Sau này nếu anh không đối xử tốt với anh ấy, tôi ... tôi...” Suy nghĩ cả buổi, cũng không nghĩ ra mình làm sao trả thù hấn, đành dốc sức liếc hấn: “Tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Bị ánh mắt lạnh lùng của hấn liếc qua, khí thế nhất thời yếu xuống.

Chờ hai người đều an tĩnh lại, Tiêu Phàm mới bắt đầu nói chuyện.

“Nếu mấy đứa đều nhìn thấy, anh cũng sẽ nói thẳng ra vậy.” Tiêu Phàm ngồi trên ghế sa lon, hai tay tao nhã chõng lên nhau, đặt trên mặt bàn, “Nhờ ơn hai đứa, lúc anh và Vệ Đằng đi Quế Lâm quen biết nhau, sau đó trùng hợp gặp nhau ở trường, dần dần hiểu rõ nhau, sau nữa, chính là như mấy đứa thấy.”

Bị áp lực từ khí thế dữ dội của Tiêu Phàm, hai cô gái cả thở mạnh cũng không dám, yên tĩnh lắng nghe.

“Bọn anh yêu nhau, ở cùng nhau, hơn nữa quan hệ đã phát triển đến bước thân mật nhất, còn thân mật hơn những gì các em vừa thấy, hiểu chưa?”

Hai người kinh hoàng khiếp sợ gật đầu, còn thân mật hơn nữa chính là như thế nào, Tiêu Tinh và Vệ Nam không ngốc, đương nhiên hiểu ý Tiêu Phàm.

Trong lòng Vệ Nam buồn bực, thì ra lão anh ngốc của mình sớm bị người ta ăn sạch sành sanh rồi.

Trong lòng Tiêu Tinh thán phục, anh trai quả nhiên hành động nhanh chóng, nhanh như vậy đã đánh đến cửa thứ 3 rồi.

Tiêu Phàm ngừng lại khoảnh khắc, thấy hai nữ sinh đều gật đầu, mới nói tiếp: “Chuyện hôm nay các em đừng nói ra ngoài, chờ đúng thời cơ, bọn anh tự nhiên sẽ nói rõ với người lớn hai nhà, nghe rõ?”

“Vâng vâng, em tuyệt đối sẽ không lảm mồm.” Tiêu Tinh gật đầu đảm bảo.

Vệ Nam cũng gật đầu, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng: “Anh có yêu anh hai tôi không?”

Tiêu Phàm nhẹ nhàng mỉm cười: “Dĩ nhiên.”

Bấy giờ Vệ Nam mới thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ cần anh đối tốt với anh ấy, tôi không có ý kiến.”

Tiêu Phàm đi tới, khẽ vỗ vai Vệ Nam, dịu dàng nói: “Sau này em cũng là em gái anh, anh không biết trước đây em có thành kiến gì với anh, từ giờ trở đi, anh hy vọng em xem anh là người yêu của anh hai em.”

“Nga. . .”

“Hy vọng hai đứa có thể hiểu được, hơn nữa tôn trọng tình cảm của bọn anh, có thể làm được không?” Tiêu Phàm tiếp tục ra lệnh.

Tiêu Tinh vội vàng gật đầu, Vệ Nam do dự hồi lâu, sau đó cũng gật đầu.

Tiêu Phàm nâng khóe môi mỉm cười: “Vậy tối nay ở lại ăn cơm, cơm nước xong liền về đi, ngày nghỉ anh và Vệ Đăng đều ở lại đây, không mong các em tới quấy rầy.”

Nói xong liền mở cửa nghênh ngang rời đi.

Tiêu Tinh quay đầu nhìn Vệ Nam một cái, đối phương cũng đang quay đầu lại, hai người trật tự phun ra một hơi.

“Anh của cậu thật đáng sợ.” Vệ Nam nói.

“Ừm, cũng chỉ có loại thần kinh thô như anh hai cậu mới dám đến gần hần thôi...”

“Cũng phải, người bình thường đã sớm bị ánh mắt lạnh lùng của hần dọa chạy mất.”

Hai người bất đắc dĩ nhún vai, bọn họ lại ở cùng nhau, duyên phận cũng kỳ diệu quá đi, cặp vé tình nhân kia không biết là đưa tốt hay đưa nhầm rồi.

Năm giờ chiều, giờ cơm tối, bốn người vây quanh một cái bàn ăn ăn cơm.

Món ăn trên bàn phong phú, màu sắc hương vị đều vẹn toàn, nhưng hôm nay, mọi người dường như cũng không có hứng thú ăn uống.

Nhất là Vệ Đăng, vẫn cúi thấp đầu không nói lời nào.

Mãi đến khi hai nữ sinh đứng dậy phải đi, Vệ Đăng mới đứng lên, “Anh tiễn các em.”

Tiêu Phàm biết hẳn có thể muốn nói gì với em gái, kiếm cố giữ Tiêu Tinh lại.

Vệ Đăng và Vệ Nam cùng ra đến cửa, bấy giờ mới thở ra một hơi thật dài.

“Em gái à, chuyện hôm nay em cứ xem như không thấy, nghe chưa?” Vệ mặt rất hung dữ, tai lại đỏ bừng, “Ngàn vạn đừng nói với cha mẹ nha, biết chưa?”

Vệ Nam gật đầu, “Ngày nghỉ anh không về nhà đúng không?”

“Ừm, em hãy nói anh lưu lại ôn tập, có một môn do bị viêm dạ dày nên phải hoãn thi.”

“À, biết rồi.”

Hai người đối diện cũng không nói gì nữa, sau hồi lâu, Vệ Nam mới khẽ thở dài: “Anh hai, em cứ tưởng anh đã sớm buông tha, không ngờ... cuối cùng vẫn sống cùng hẳn.”

Vệ Đăng cười gượng hai tiếng: “Ai bảo da mặt anh dày làm chi.”

“Chỉ cần anh hạnh phúc là tốt rồi, đừng để bản thân chịu uất ức gì cả, cho dù hẳn lớn mạnh nhưng em cũng không phải con kiến nhỏ.”

Vệ Đăng gật đầu: “Hẳn đối với anh rất tốt.”

“Thật?”

“Ừ, hẳn thật sự rất tốt với anh, em cứ yên tâm đi.” Nhớ tới cái tốt của Tiêu Phàm, Vệ Đăng có chút thẹn thùng, gãi gãi cái ót, chuyển đề tài: “Bao giờ em về nhà?”

“Ngày mốt.”

“Vậy bên phía ba mẹ nhờ em chăm sóc, có việc gì cứ gọi điện cho anh.”

Vệ Nam nghiêm túc gật đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, ha ha cười lên: “Sao em cảm ấy anh giống như là sắp gả ra khỏi nhà vậy, lão ca?”

“Em được phép lăn rồi.”

Vệ Đăng liếc nàng một cái, xoay người mở cửa, đúng lúc Tiêu Phàm đang đưa Tiêu Tinh ra ngoài, ánh mắt hai người chạm nhau, Vệ Đăng đỏ mặt lẩn tránh.

“Hai vị, đi thông thả không tiễn.” Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười một tiếng, đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, Tiêu Phàm liền kéo Vệ Đăng lại, “Được rồi, bọn họ đi rồi, không có việc gì nữa.” Ngón trỏ nâng cằm hắn lên, cúi xuống hôn.

Mặt Vệ Đăng bị hắn nâng lên hôn, trong lòng lại không ngừng mắng.

Hôm nay bị hai nữ sinh bắt gặp tại chỗ, thấy được bao nhiêu?

Hình như đã cởi áo, phía dưới cũng không kém nhiều lắm, thật là mất mặt, nếu không phải do Tiêu Phàm lang tính bộc phát, mình có thể mất mặt đến vậy sao? Từ nhỏ đến lớn, đến chỗ nào chẳng phải là hăng hái phấn khởi? Hôm nay bị anh đè ép, rên rỉ thở dốc, thậm chí dạng tòi tệ như vòng chân giữ eo cũng bị em gái thấy được, thể diện của kẻ làm anh như mình ở chỗ nào, uy nghiêm ở chỗ nào chứ?

Vừa xuất thần, hàm răng động một tí đã cắn phải đầu lưỡi Tiêu Phàm.

“Ngô... cắn trúng rồi.” Vệ Đăng đẩy Tiêu Phàm ra, Tiêu Phàm ngược lại cũng không để ý, hôn càng điên cuồng.

Mùi máu tươi nồng nặc tràn trong khoang miệng, kích thích càng thêm mãnh liệt!

Trong lòng Vệ Đẳng hiểu, liên tục hai lần đều bị cắt đứt ngay thời khắc mấu chốt, Tiêu Phàm chắc chắn muốn hỏng, sau đó liền nhắm mắt lại, ngằm cho phép Tiêu Phàm tiến thêm một bước.

Hai người một mạch hôn nhau đến tận phòng ngủ, dưới sự vuốt ve kịch liệt, thân thể cũng nhanh chóng phản ứng.

Tiêu Phàm đè Vệ Đẳng trên giường, hai ba cái liền lột sạch quần áo, từ cổ hôn liên tục xuống phía dưới, đôi môi ấm áp trên da thịt nóng rực, lưu lại những dấu vết khiến người ta mơ màng.

Chỉ nghe hô hấp Tiêu Phàm càng lúc càng nặng nề, Vệ Đẳng nằm ra giường, ngoan ngoãn để hằn chen vào giữa hai chân mình, hai chân bị tách ra, đặt trên bả vai.

“Đinh linh linh. . .”

Thân thể Tiêu Phàm cứng đờ, Vệ Đẳng cũng rất lúng túng, không muốn để ý, nhưng điện thoại vang lên không ngừng.

Tiêu Phàm không nhận được cầm lấy ống nghe, truyền đến thanh âm mềm mại của một phụ nữ: “Có phải Tiêu tiên sinh không ạ? Đệm giường của ngài chúng tôi đã đưa đến.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nói: “Để ở ngoài cửa, tôi xuống dưới lấy.”

“Đặt trên băng ghế phía ngoài vườn hoa được không ạ?”

“Được.”

“Vậy xin ngài nhanh chóng đi lấy, vạn nhất bị mất, chúng tôi...”

“Biết.”

Tiêu Phàm sầm mặt cúp điện thoại.

Vệ Đăng thì ha ha cười to lên, “Thật xui xẻo nha, lần nào cũng như vậy.” Nói xong định đứng dậy không làm nữa, lại bị hấn áp trở về.

“Còn dám cười, xem anh làm thế nào trừng phạt em.”

Vừa dứt lời, Vệ Đăng lập tức bị hấn hôn điên cuồng bá đạo, tới tấp vào môi.

Đôi môi nóng bỏng dạo khắp nơi trên người, kỹ xảo cao siêu đốt lửa khắp nơi.

Vệ Đăng cũng không cười nổi nữa, chỉ dốc sức cố gắng hít thở bình ổn nhịp tim, ngón tay siết chặt ra giường, chịu đựng loại hành hạ như bị hỏa thiêu toàn thân.

Giống như nổi lên một trận cuồng phong, Vệ Đăng bị hôn đến toàn thân như nhũn ra, bộ dáng đôi mắt mơ hồ chiếu vào mắt Tiêu Phàm, tăng thêm mỉa hoặc.

Tiêu Phàm hô hấp không ổn định, lúc tách hai chân Vệ Đăng ra, hơi dừng lại một chút, đè xuống ý tưởng muốn trực tiếp tiến vào, lật học tử đầu giường tìm dầu bôi trơn.

Cho một ít vào tay, sau đó tại nơi miệng huyết ngưng ngưng, chậm chạp bôi lên.

Cảm giác được lạnh lẽo phía sau, Vệ Đăng biết đây là cái gì, nhắm mắt lại quay đầu đi chỗ khác, để mặc cho Tiêu Phàm cắm vào ngón tay mang dầu bôi trơn để mở rộng.

Foreplay làm thật lâu, ngón tay mang theo dầu bôi trơn dịu dàng khuếch trương trong người.

Vệ Đăng cảm nhận được sự tỉ mỉ của Tiêu Phàm, đáy lòng hết sức cảm động, biết hẳn chịu đựng hết sức vất vả, vì vậy, cầm chiếc bình trong tay hẳn ném sang một bên, nhẹ nhàng ôm lấy lưng hẳn, thấp giọng nói: “Có thể rồi...”

“Đinh linh linh. . .”

Lần này là chuông di động vang.

Tiêu Phàm sầm mặt, thuận tay cầm lấy điện thoại di động ném sang một bên, không chút do dự đâm đỉnh phân thân đã sớm cứng rắn đi vào!

“A. . .” Vệ Đăng thét lên một tiếng, hậu huyết bị cưỡng bức mở to, giống như có một khối que hàn cứng đánh vào cơ thể.

Vệ Đăng đau đến cắn chặt đôi môi, Tiêu Phàm cũng mở to miệng thở dồn dập.

Cấm dục quá lâu, cả ngày nhìn thấy nhưng lại không ăn được, vừa vào nơi nóng hừng hực kia, dục vọng bị bao quanh thật chặt, Tiêu Phàm sắp phát điên rồi, thật muốn mạnh mẽ đâm thẳng vào thân thể này, lại sợ thương tổn đến Vệ Đăng, đành phải hôn trán an ủi hẳn trước, ngón tay không ngừng vuốt ve sau lưng hẳn, dòi lệt chú ý.

Vệ Đăng biết Tiêu Phàm nhẫn nhịn rất cực nhọc, hít một hơi thật sâu, hai chân bám lấy hông hẳn, thả lỏng bản thân.

Sau khi được cho phép, Tiêu Phàm rốt cục an tâm đâm vào cơ thể.

Lần lượt điên cuồng đâm vào, khiến Vệ Đăng cũng không thể dậy người, Tiêu Phàm đặt hai chân hẳn trên vai, tay nâng hông hẳn lên cao, để

bản thân tiến vào sâu hơn.

“A... ưm... ưm...”

Theo chuyển động bá đạo điên cuồng mang theo dự vọng chiếm hữu mãnh liệt của hắn, Vệ Đằng đã sớm không còn khống chế được nữa, tiếng rên rỉ rơi vỡ cũng trở nên rõ ràng, càng lúc càng lớn.

“A. . . sâu quá, chậm một chút, chậm một chút. . .” Cuốn chiếu bị lao vào mãnh liệt, Vệ Đằng đã sớm chẳng còn quan tâm đến ngưng ngừng nữa, “Chậm một chút, ưm. . .” .

Tiêu Phàm dường như hiểu rất rõ những điểm nhạy cảm của Vệ Đằng, lần nào cũng chạm đến vị trí yếu ớt nhất, khiến Vệ Đằng gào thét từng trận run rẩy, khoái cảm mãnh liệt chạy từ xương sống đến thẳng đỉnh đầu, Vệ Đằng há to mồm, toàn thân vô lực nằm trên giường, mặc cho Tiêu Phàm điên cuồng hưởng thụ thân thể của mình.

Chờ đến cuối cùng hắn cũng bắn ra ngoài, Vệ Đằng đã mệt mỏi đến hư thoát, hai chân tựa hồ bị tách rời khỏi cơ thể, không thể cử động.

Đôi chân mở ra không cách nào khép lại, đành động bất động nằm phịch trên giường, chất lỏng dính dính giữa hai chân cũng bất chấp.

Nhìn hình ảnh dâm mỹ kia, Tiêu Phàm tựa hồ lại kích động, Vệ Đằng cảm giác được dự vọng nóng bỏng của hắn để nơi cửa vào, đầu ngón tay không khỏi phát run.

Hắn không phải là còn muốn chứ...

Trả lời Vệ Đằng chính là lại một lần mạnh mẽ tiến vào, lại một vòng chuyển động mãnh liệt.

Thật là quá kịch liệt, vạn nhất làm tình thế này làm đến chết, trước mặt Diêm Vương chắc sẽ rất mất mặt?

Bị Tiêu Phàm hành hạ đến toàn thân bủn rủn, Vệ Đẳng suy nghĩ lan man, sau này vẫn là mấy ngày làm một lần đi, bằng không dồn nén hẳn lâu quá, dồn nén, bất kể là núi băng hòa tan hay núi lửa phun trào, đều rất đáng sợ.

Chút xương cốt này của mình, nhưng không chịu nổi hẳn hành hạ đâu nha...

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 40

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đăng mở mắt, thấy Tiêu Phàm đang nhìn hẩn mím cười ôn nhu.

Đỏ bừng mặt, ngọc nguyệt ngồi dậy, quay đầu hỏi: “Máy giờ rồi?”

“Ba giờ chiều.”

“A a, tối hôm qua... mệt quá, lại có thể ngủ đến bây giờ.” Vệ Đăng có chút lúng túng, muốn đứng dậy, eo đau đớn, lại ngã về.

“Anh giúp em xử lý trước một chút.”

Tiêu Phàm cười cười, đi đến đỡ Vệ Đăng vào phòng tắm.

Vệ Đăng nghĩ thầm, không bằng anh cứ giống như lần trước, thần không biết quỷ không hay, rửa mông giúp em, bây giờ ban ngày ban mặt, lúng túng nhiều nha.

Tiêu Phàm cũng không chút ngần ngại, đặt Vệ Đăng trong bồn tắm lớn, rửa được rất cẩn thận, ngón tay ở giữa hai chân và hậu huyệt dịu dàng cử động.

Vệ Đăng nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng, dục vọng không chịu thua kém cũng dựng thẳng lên.

Tiêu Phàm chỉ khẽ cười, liền dùng tay bao lấy dục vọng, chơi đùa trên dưới.

“Đây là hiện tượng bình thường, em xấu hổ cái gì.” Tiêu Phàm thấp giọng nói.

Vệ Đằng nhắm mắt lại, dù sao ở trước mặt hắn cũng mất mặt vô số lần rồi, cũng không kém hơn bây giờ.

Sau khi rửa sạch, Tiêu Phàm đột nhiên ném cho Vệ Đằng một cái khăn lông, “Tự lau khô đi, quần áo anh để trong tủ treo trong phòng ấy.”

Được hắn hầu hạ quá thoải mái, Vệ Đằng nhắm mắt hưởng thụ, một chút cũng không muốn cử động, “Giúp em lau đi, em không còn sức nữa.”

“Tự lau đi.” Tiêu Phàm không thèm nhìn da mặt dày của kẻ nào đó, lấy khăn lông nhét cho hắn, nhẹ nhàng hôn trán hắn: “Anh đi nấu cơm.”

Chờ Vệ Đằng lau lau cọ cọ xong, mặc quần áo tử tế ra đến phòng khách, Tiêu Phàm đã bụng thức ăn ra.

Ngồi đối diện nhau ăn cơm, Vệ Đằng lén nhìn hắn, trải qua điên cuồng tối qua, Tiêu Phàm hôm nay thần thanh khí sảng, mặt đầy gió xuân, thật đẹp trai đúng không nhỉ.

Vệ Đằng cắn mạnh đùi gà, con người trông có vẻ lạnh nhạt dịu dàng, ở trên giường lại điên cuồng kịch liệt như thế, quả thực là dã thú, hơn nữa còn là dã thú nổi điên!

Tiếp tục như vậy, nói không chừng mạng nhỏ cũng bị mất.

Mặc dù kỹ thuật hắn cao siêu, tối qua mình cũng được hưởng thụ...

“Lúc ăn cơm đừng suy nghĩ lung tung.” Tiêu Phàm lạnh lùng nói một câu, “Bao tử vốn không tốt, đau đến thế còn chưa đủ?”

Vệ Đằng phục hồi tinh thần lại chuyên tâm ăn cơm, mở to miệng cắn, lang thôn hổ yết.

“Ăn từ từ, em nuốt vào có thể tiêu hóa sao?”

Vệ Đăng nuốt xuống một miếng rau, ngẩng đầu lên để đưa xuống, “Anh thật dài dòng, từ nhỏ đến giờ em đều ăn như thế này đấy.”

“Cho nên từ nhỏ đã bị đau dạ dày, không phải sao?” Tiêu Phàm rất nghiêm túc, mặt cũng rất lạnh lùng.

Vệ Đăng nhe răng cười xấu xa, “Vậy sau này ở trên giường, động tác chậm một chút là được rồi?”

Tiêu Phàm cau mày, “Em nói chuyện có phải là trực tiếp quá chằng?”

Vệ Đăng tiếp tục cười: “Trước giờ em chưa từng nói chuyện vòng vo mà.”

Tiêu Phàm đột nhiên mỉm cười gật đầu: “Được rồi, anh đồng ý, sau này chậm một chút, dịu dàng một chút, em có thể ăn cơm thật ngon rồi, trên bàn ăn, đừng nghĩ mấy chuyện này.”

Mặt Vệ Đăng đỏ lên, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Hắn nói thế nào cứ như mình là tên sắc lang, trên bàn cơm cũng muốn chuyện đó? Nhưng mà, cảm thấy nụ cười khi hắn gật đầu khiến cho sống lưng người ta sợ hãi.”

Mấy ngày nay, cả hai đều dính vào nhau, ban ngày, Vệ Đăng chơi game, Tiêu Phàm xem tạp chí hoặc là xem TV, thỉnh thoảng lên net tra tài liệu.

Buổi tối, chỉ cần Vệ Đăng không lộn xộn, Tiêu Phàm cũng rất đứng đắn, chỉ ôm ngủ, nhiều nhất là hôn, không tiến vào động tác sâu hơn.

Vệ Đăng nghĩ thầm, đoán chừng do lần đó ăn rất no, khó vì cái mông mình đau suốt 3 ngày.

Ở cùng Tiêu Phàm đã lâu, Vệ Đăng đột nhiên phát hiện ra rất nhiều chuyện lý thú, hoặc nói, các thói quen nhỏ đáng yêu của Tiêu Phàm.

Chẳng hạn như mỗi đêm khi ngủ, hăn đều nhướng mày, lật gối một lần.

Chẳng hạn như mỗi sáng tỉnh dậy, hăn đều sẽ mở mắt, nhắm mắt, lại mở mắt.

Chẳng hạn như mỗi lúc hăn xắt thức ăn, luôn thích nắm đồ ăn lên, lật lại vài lần, sau đó một đao lường đoạn, lại thái thành mảnh nhỏ.

Chẳng hạn như lúc nằm trên giường đọc sách, hăn quen mang mắt kính, mặc dù mắt kính chỉ có 1.5 độ, Tiêu Phàm nói là vì bảo vệ mắt, không muốn cận nặng hơn. Vệ Đăng nói thật ra là giả ngẫu thì có, Tiêu Phàm cười cười không trả lời.

Những thói quen kỳ quái này, nhìn trong mắt Vệ Đăng, chỉ cảm thấy hết sức đáng yêu. Còn vì bản thân mình phát hiện ra những thói quen không muốn người khác biết này mà mừng rỡ.

Kỳ nghỉ đã sắp nửa tháng, Vệ Nam đã sớm về nhà, hơn nữa còn theo lời Vệ Đăng dặn dò mà nói dối Vệ Đăng lưu lại trường ôn tập.

Lúc Vệ Đăng và cha mẹ nói chuyện điện thoại, Tiêu Phàm ở phía sau mỉm cười đắc ý, Vệ Đăng đỏ mặt, nói dối ngay trước mặt Tiêu Phàm, khiến hăn cảm giác mình giống như lừa cha mẹ bỏ trốn theo người ta.

Vệ Đăng sau khi đến đây liền không chút khách sáo chiếm đoạt laptop của Tiêu Phàm, ổ cứng vốn trật tự sạch sẽ, vừa lọt vào tay Vệ Đăng là trở thành kho game, cái gì trò chơi offline, mô hình, trồng trọt... cần gì cũng có.

Thậm chí vì chơi game, mang cả bộ bàn trong thư phòng cũng chuyển đến phòng ngủ.

Tiêu Phàm nhìn hấn cả ngày chơi mấy trò màu sắc lòe loẹt, cảm thấy rất bất khả tư nghị.

Này không, Tiêu Phàm vừa lên giường, Vệ Đăng liền ở đó điên cuồng gõ bàn phím.

Trong lòng Tiêu Phàm hiểu, lần trước dữ dội quá dọa hấn sợ, cho nên gần đây hấn đều lấy chơi game làm lý do, chịu đựng đến rất khuya, mới lén lén lút lút bò lên giường. Ngoan ngoãn nằm bên cạnh Tiêu Phàm, không nhúc nhích, chỉ chốc lát sau đã hô hấp đều đều ngủ thiếp đi.

Tiêu Phàm rất bất đắc dĩ, mình cũng không phải là sắc lang, có cần sợ đến vậy không? Xem ra là lần đầu tiên cùng nhau đã để lại bóng ma trong lòng cậu ấy.

Nhưng rõ ràng đêm ấy cậu ta cũng rất hưởng thụ, rên rỉ đến khàn giọng.

Tiêu Phàm nhún nhún vai, không đi tính toán tâm tư quái dị của Vệ Đăng nữa, cúi đầu tiếp tục xem tạp chí.

“Tiêu Phàm!” Vệ Đăng đột nhiên gọi lớn một câu, không quay đầu lại, chỉ vươn tay ngoắc ngoắc, ý bảo hấn đi qua.

Tiêu Phàm đứng dậy đi qua phía sau Vệ Đăng, “Làm gì?”

“Đến đây, anh giúp em trông chừng gian phòng này trước, gian phòng số 1, đừng để cho người khác chiếm lấy.” Vệ Đăng giống như rất gấp, vừa nói chuyện vừa khoa tay múa chân, “Thấy chưa, có người đi vào liền click vào dấu X góc phải, đá người ra.”

“Tại sao phải đá người?” Tiêu Phàm không hiểu

“Em muốn chiếm gian phòng này, tối nay bạn kết hôn, anh cứ giúp em trông chừng một lát là được.” Vệ Đăng sốt ruột đứng lên, kéo Tiêu Phàm

ngồi xuống ghế, “Tiến vào đều đá nha, em đi vệ sinh, sắp chết rồi. . .”

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng Vệ Đăng nôn nóng vọt vào nhà vệ sinh, bất đắc dĩ lắc đầu.

Chiếm phòng kết hôn? Đám trẻ nít này thật đủ nhàm chán.

Quay đầu liếc nhìn máy vi tính, chỉ thấy gian phòng Vệ Đăng chiếm có tấm biển số 1 dựa phía trước, tên gọi “Hôn lễ ngọt ngào.”

Tiêu Phàm cau mày, thu nhỏ cửa sổ, sau đó mở QQ, đăng nhập số của mình.

Từ danh sách bạn bè thấy một cái ava giống con sói, nick “Khẩu thập”, double click nhắn tin.

“Đi ra đi, đừng ăn nữa.”

Giây lát sau liền có hồi âm.

“A, rốt cuộc cũng rảnh online rồi à?”

“Sao lại nói vậy?”

“Tớ còn tưởng cả ngày cậu ở trên giường làm vận động kịch liệt, không đếm xỉa tới chuyện khác.”

“Có ý gì?”

“Chân thành khuyên cậu, lần sau trước khi làm thì tắt di động, rút điện thoại, đừng tùy tiện ném di động, may không phải ba mẹ cậu nghe được, hoặc là cậu muốn bước theo chân tớ?”

Tiêu Phàm nhếch miệng khẽ cười: “Cậu nghe được à? Lúc tớ cầm lại di động thấy cuộc gọi kết thúc, còn tưởng cậu chờ không được nên cúp máy.”

“Tớ nghe được, bản rõ ràng đầy đủ, còn giúp cậu thu âm nữa, có cần tớ gửi qua email của cậu làm kỷ niệm không?”

“Cậu thật là biến thái.”

“Như nhau như nhau, không ngờ cậu hành hạ người kia còn rất có kỹ thuật, chắc chắn, tiểu tử kia bị cậu đùa bỡn đến kêu trời gọi đất, thật dữ dội nha.”

Tên Diệp Kính Văn này thật biến thái, nghe được không cúp điện thoại còn ghi âm lại. Nhớ đến sự mãnh liệt của hôm đó, Tiêu Phàm không tìm được lại nở nụ cười.

“Được rồi, nói chính sự đi, mấy hôm nay tớ không thấy cậu online, hôm đó gọi điện rất cuộc có chuyện gì?”

“Hôm đó tớ sắp về nước, bây giờ đã ở trong nước rồi, bị cha giám thị, hôm khác tìm cậu lấy hành lý.”

Sau khi Diệp Kính Văn rời nước, thủ tục tạm nghỉ, thu dọn đồng sách rách đều do Tiêu Phàm giúp đỡ lo liệu. Tiêu Phàm gật đầu: “Được rồi, trước khi đến hãy gọi điện thoại.”

“Ừ, tớ sẽ gọi điện ban ngày, di động cậu không bị hư chứ?”

“Không sao, chống sốc mà.”

Tiêu Phàm đóng Q, quay đầu lại mở cửa sổ game của Vệ Đăng ra, chỉ thấy bên trong gian phòng tràn ngập trái tim hồng, hoa hồng, dấu môi đỏ.

“Bà xã bà xã, cậu ngăn người a, không để ý tới tớ?”

“Bà xã, gọi cậu đấy, không để ý tới tớ à?”

Nhìn cái tên chạy vòng vòng xung quanh Vệ Đẳng trên màn hình, mặt Tiêu Phàm lạnh xuống.

“Cút ngay.” gõ hai chữ gửi qua.

“Cậu hôm nay tâm tình không tốt sao? Không để ý tới tớ, tớ sẽ đau lòng đấy, bà xã ôm. . .”

Tiêu Phàm vuốt vuốt cái trán, nhăn nhó không phát cáu, nhưng cái tên kia cứ ồn ào bà xã bà xã gọi không ngừng.

“Bà xã a, chán quá, tớ kể chuyện cười giải buồn cho cậu được không?”

“Bảo cậu cút, không nghe thấy à?” Nói xong lại chuyển chuột, click vào dấu X, đá tên kia ra khỏi phòng.”

Tên vô sỉ chỉ sau chốc lát lại tiến vào, “Bà xã sao cậu lại đá tớ?”

Tiêu Phàm không chút do dự tiếp tục đá.

“Phi, hôm nay cậu mắc bệnh à?”

Không nhìn, tiếp tục đá, dù sao Vệ Đẳng đã nói, bất kể là ai, đi vào đều đá ra thôi.

Vì vậy, cái tên gọi là vũ trụ vô hạn bắt đầu tức giận, bắt đầu mở loa gõ bàn phím mắng chửi.

“Đau dạ dày, cậu bị mắc bệnh rồi phải không, đá cái thí! Không phải cậu gọi tớ tới sao? Cậu bị rút não hả?”

Lúc Vệ Đẳng trở lại, chính là chứng kiến tình cảnh như vậy.

Lúng túng gãi ót, hướng Tiêu Phàm nói: “Chuyện đó, sao anh đá cả vũ trụ vô hạn vậy?”

Tiêu Phàm vẫn mặt lạnh, “Không phải em bảo tới kẻ nào đá kẻ đó sao?”

Vệ Đăng ngăn người, “Em quên nói, a a, để cho hấn vào trước đã.” Nói đoạn định đoạt chuột về, lại bị Tiêu Phàm lôi một cái, ngã vào trong ngực.

“Tại sao. . . Ngô. . . Ngô ưm. . .”

Bị hôn đến thân thể phát run, Vệ Đăng cố gắng đẩy Tiêu Phàm ra, người phía sau vẫn không nhúc nhích, ôm sát Vệ Đăng, hôn điên cuồng.

Rốt cuộc cũng được buông ra, Vệ Đăng mặt đỏ bừng muốn ngồi dậy, lại bị Tiêu Phàm áp về.

Vệ Đăng cảm tức: “Anh làm gì thế hả?”

“Hình như có người gọi em bà xã nha.” Tiêu Phàm nâng cằm Vệ Đăng ngẫm nghĩ, sáp lại gần tai thì thầm: “Nói cho anh biết, kẻ đó là ai?”

“Bà xã gì chứ?” Vệ Đăng ngây người.

“Không thừa nhận?” Cánh tay Tiêu Phàm thu lại, ôm eo Vệ Đăng, lại tiếp tục hôn.

Cơ thể Vệ Đăng bị Tiêu Phàm ôm ngang, hông ấn xuống ghế, muốn giãy giụa cũng không có sức lực, đành mặc hấn trêu chọc, bị hôn đến đỏ mặt.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm cuối cùng hôn đủ rồi, Vệ Đăng mới thở hỗn hển bò dậy khỏi ngực hấn, nhìn chăm chăm hấn: “Anh bị sao vậy!”

Tiêu Phàm nhún vai, chỉ vào màn hình laptop: “Tự nhìn đi.”

Vệ Đăng quay đầu nhìn, cửa sổ đối thoại trong trò chơi, một đồng bà xã với tim hồng.

Lập tức cẩn thận suy nghĩ, toét miệng cười rục rờ: “Anh có phải đang ăn giấm chua không a...”

Tiêu Phàm ôm Vệ Đằng từ phía sau, kéo hẳn ngồi xuống chân mình, khẽ cười cấn cấn vành tai Vệ Đằng: “Không được sao?”

“Được, ăn đi, ăn giấm rất tốt.” Vệ Đằng tâm tình khoái trá, cúi đầu nhanh chóng gõ chữ gửi qua cho tên vũ trụ vô hạn còn đang mắng chửi lung tung.

“Được rồi, đừng gọi nữa, vừa nãy không phải tớ đá cậu, là người khác đang onl.”

Tiêu Phàm nheo mắt, nhìn hai chữ ‘người khác’, nhìn đi nhìn lại nhiều lần, ngón tay đột nhiên mò vào quần ngủ của Vệ Đằng.

“Á...” Vệ Đằng bị hù dọa hét to, “Anh đang làm gì vậy? Đừng quấy rối, em còn có chuyện nghiêm túc mà... Tiêu Phàm.”

Vệ Đằng nổi giận, Tiêu Phàm còn giận hơn, ngón tay ác ý địa cầm phân thân Vệ Đằng đùa bỡn, chỉ nghe Vệ Đằng hít hơi, nháy mắt toàn thân cứng ngắt.

“Tiếp tục a, không phải là có chuyện nghiêm túc sao?” Kỷ xảo của Tiêu Phàm trêu chọc đến dực vọng của Vệ Đằng, Vệ Đằng cứng người nằm trong ngực Tiêu Phàm, động cũng không dám động.

“Tiêu Phàm. . . Người đó, hẳn là . . . của em. . .”

“Cái gì của em? Ông xã trong game?” Tay dùng thêm chút lực, thành công khiến Vệ Đằng thét lên.

“A! Đừng như vậy. . . ừm. . .”

Bởi vì khoái cảm mãnh liệt, toàn thân Vệ Đằng mềm nhũn, vô lực tựa vào ngực Tiêu Phàm, mặc hẳn một tay ôm eo, một tay nằm trong quần ngũ làm xằng làm bậy.

Càng đáng sợ hơn là, Vệ Đằng rõ ràng cảm giác được có một vật cứng nằm phía sau mình...

Tiêu Phàm từ sau lưng hôn vành tai Vệ Đằng, ngón tay cử động càng lúc càng nhanh, toàn thân Vệ Đằng run rẩy, rớt cuộc nộ vũ khí đầu hàng.

Vũ trụ vô hạn trong game còn đang xoay chuyển xung quanh Vệ Đằng, “Bà xã đại nhân, sao lại không nói? Hôm nay rớt cuộc cậu đang làm gì vậy?”

Vệ Đằng ngồi phịch trong lòng Tiêu Phàm hít thở, chờ nhịp tim bình ổn lại, mới dùng hết khí lực ngồi dậy, gõ qua một hàng chữ.

“Tớ chuyển vị trí chủ phòng qua cho cậu, hôn lễ của cậu và Ngưu nha đầu tự cậu hoàn thành, còn có, bà xã không phải để gọi bậy!”

Chu Vũ trong đầu đầy sương mù, nghi hoặc nói: “Không phải cậu khiến tớ gọi bà xã sao? Ai bảo cậu chọn nhân vật nữ còn mặc quần hồng kéo theo một đám ruồi bọ, Vệ Đằng hôm nay cậu rất không bình thường, sao vậy?”

Nghe được tiếng cười phì phía sau của Tiêu Phàm, Vệ Đằng giận đến hít một hơi, nghiến răng nghiến lợi gõ bàn phím.

“Bởi vì, hôm nay, bà xã bản chính đang ở bên cạnh tớ, cậu vừa lòng chưa!”

Sau khi gõ chữ xong, tắt cửa sổ màn hình, Vệ Đằng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khoe miệng Tiêu Phàm nhẹ nhàng nâng lên, nụ cười dịu dàng khiến cho lớp lông măng phía sau đều dựng đứng.

“Vừa rồi em mới gọi anh là gì?” Tiêu Phàm sáp lại, cản lối tại Vệ Đăng khẽ liếm.

Vệ Đăng chột dạ cười cười, “Bà xã bản chính...”

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 41

“Vừa rồi em mới gọi anh là gì?” Tiêu Phàm sáp lại, căn lỗ tai Vệ Đăng khẽ liếm.

Vệ Đăng chột dạ cười cười, “Bà xã bản chính...”

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm vào mắt Vệ Đăng, thờ dài nói: “Tên kia gọi em là bà xã, em gọi anh bà xã, cái này nên tính thế nào đây?”

Nụ cười rất dịu dàng nhưng Vệ Đăng lại cảm thấy cơn rùng mình không rõ nguyên do.

Tiêu Phàm không rút tay ra, vẫn đang quanh quẩn giữa hai chân, nhẹ nhàng chà sát bộ vị mẫn cảm, nháy mắt toàn thân Vệ Đăng cứng ngắt.

“Cái đó, hiểu lầm thôi mà... anh cũng mệt rồi, ngủ sớm một chút đi...” Chột dạ nghĩ muốn đứng dậy, phát hiện bản thân không có cách nào tránh thoát khỏi tay Tiêu Phàm. Xoay người vùng vẫy, lại cảm giác dục vọng phía sau càng cứng hơn, Vệ Đăng đành cứng người không dám cử động nữa.

“Bà xã bản chính?” Tiêu Phàm cười khẽ bên tai, “Thì ra trước mặt bạn bè mình, em gọi anh như vậy à...”

Vừa nói vừa cời quần Vệ Đăng.

“Có mấy đạo bản?”

Một tay nâng thẳng mông Vệ Đăng lên, chất lỏng trên ngón tay cũng được nhẹ nhàng đẩy vào hậu huyệt.

Toàn thân Vệ Đằng run rẩy, hô hấp dồn dập, nhưng lại vẫn cứ vô lực phản kháng, biết Tiêu Phàm đang ghen, cố tình trêu chọc mình, Vệ Đằng vừa giận cơ thể mình quá nhạy cảm, vừa cảm thấy ngọt như mật ong.

Hắn ghen... vốn cho rằng người như hắn, sẽ khinh thường chuyện ghen tuông nha.

Sau khi Vệ Đằng nghĩ rõ ràng cũng không thêm chống cự nữa, chỉ là tư thế bị vấp trên ghế khiến hắn cảm thấy xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu giữ lại bàn tay làm loạn của Tiêu Phàm, “Đừng ở đây, lên giường đi, đệm giường thật mềm...”

“Em ăn cơm cũng không chọn như vậy.” Tiêu Phàm không chút do dự đem vật cứng rắn nhắm ngay miệng huyết, đẩy vào.

“A...” Vệ Đằng không ghìm nổi phát ra tiếng, lại cảm thấy mất thể diện, vội vàng lấy tay che miệng lại.

Như Vệ Đằng mong muốn, lần này động tác Tiêu Phàm vô cùng chậm, chậm đến mức Vệ Đằng rõ ràng cảm giác được lửa nóng của mỗi tắc da thịt tiếp xúc, cánh tay Tiêu Phàm dùng lực một chút, thân thể Vệ Đằng trầm xuống, đục vọng đâm vào càng sâu.

“Á...” Hai tay Vệ Đằng bám chặt tay vịn của ghế, muốn chống đỡ để đứng dậy bỏ trốn, lại bị Tiêu Phàm giữ eo.

“Đừng động, hảo hảo hưởng thụ, bà xã đang hầu hạ em mà.” Tiêu Phàm thở hỗn hển, ôm chặt Vệ Đằng, bắt đầu chuyển động có quy luật, tiếng ghế kéo kẹt theo những lần đưa đẩy, cả gian phòng đều nhuộm đầy hơi thở mị hoặc.

Tim Vệ Đằng đập như trống dồn, dốc sức nắm tay vịn chống đỡ thân thể. Trong lòng oán giận, bà xã này thật kinh khủng...

Không giống lần trước nhanh chóng và điên cuồng, lần này Tiêu Phàm tựa hồ như trừng phạt ác ý, mỗi động tác đều thật chậm, lúc tiến vào cũng thật sâu, lúc rời khỏi, thậm chí có thể cảm nhận được rõ rệt dục vọng ma sát với thành ruột.

Vệ Đăng thậm chí cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị hấn lật ra ngoài.

Bị hấn dẫn vật trừng phạt như vậy, Vệ Đăng hồi hận đến cả ruột cũng muốn hóa xanh.

Đều tự trách bản thân không có kinh nghiệm, nói với hấn cái gì nhất định phải chậm một chút, còn tưởng rằng chậm sẽ thoải mái, kết quả, lúc chậm lại còn dày vò người hơn.

Vệ Đăng lại không có mặt mũi để bảo hấn nhanh hơn một chút, càng sợ hấn nhanh lên có thể bẻ gãy eo mình, đành liều mạng chống tay vịn, nghiêng răng nghiêng lợi nhẫn nhịn.

Tên Tiêu Phàm này, ăn chút dấm chua cũng làm cho kinh thiên động địa như vậy.

Mặc dù thân thể bị hành hạ một chút, nhưng ghen như vậy, khiến trong lòng Vệ Đăng cảm thấy rất ngọt ngào, cũng rất hạnh phúc.

Sau khi buông lỏng, làn sóng khoái cảm cũng tiến đến từng đợt từng đợt, Vệ Đăng cũng phóng túng bản thân hưởng thụ.

Vệ Đăng khóc than, xem ra hàng giấm không chỉ có mình nha.

Lúc rất khuya, Tiêu Phàm mới cùng Vệ Đăng vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, sau đó song song cùng ngã xuống giường.

Lần thân thiết này Vệ Đăng không cảm thấy đau nhiều lắm, có lẽ đã quen, có lẽ do kỹ thuật Tiêu Phàm tốt hơn... dù sao, tim đập dồn dập ân ái

trên ghế, phóng túng cơ thể rên rỉ tận tình, Vệ Đăng cảm thấy bị Tiêu Phàm hành hạ đã lâu, da mặt mình cũng dày hơn rồi, xấu hổ ban đầu đã sớm ném ra ngoài 9 tầng mây, Vệ Đăng rất trực tiếp, vừa lên giường liền ôm lấy Tiêu Phàm, một chút cũng không kín đáo.

Tiêu Phàm khẽ cười, hôn tóc hắn: “Ở trong trò chơi đừng tìm ông xã bà xã, nghe chưa?”

Vệ Đăng dựa vào ngực hắn gật đầu, sau đó bật cười: “Anh thật đúng là nhỏ mọn, trong trò chơi cũng không được.”

Tiêu Phàm nghiêm túc nói: “Internet rất nguy hiểm, khủng long quá nhiều.”

Vệ Đăng há mồm cười lớn lên, Tiêu Phàm cố làm ra vẻ đứng đắn như thế nhìn thật đáng yêu nha.

Chỉ cũng có Vệ Đăng mới dùng từ đáng yêu này để hình dung Tiêu Phàm, đương nhiên là dưới tình huống Tiêu Phàm không biết.

Sáng ngày kế, Vệ Đăng liền nhận được một cú điện thoại.

Tiếng chuông đình tai nhức óc đánh thức mộng đẹp của cả hai, Vệ Đăng xoa mắt nhận điện thoại, là của em gái.

“Anh hai, anh có thể dành chút thời gian về nhà một chuyến không? Không về mẹ đòi tới trường kéo anh về đấy...”

Tiêu Phàm ngồi bên cạnh nhìn hắn, Vệ Đăng giật mình, hạ giọng nói: “Mẹ tới tìm anh làm gì...”

Trong lòng đột nhiên cảm thấy hoang mang không rõ nguyên do, chẳng lẽ chuyện mình lén ở chung với Tiêu Phàm bị ba mẹ phát hiện rồi?

“Tìm anh về làm culi đấy, phòng mới dọn dẹp xong rồi, phải dọn nhà thôi!” Vệ nam tức giận nói: “Chính là mời công ty dọn nhà, cái ổ heo của anh dù sao cũng được thu dọn thôi? Anh còn không về nữa, mẹ bảo phải đem bóng rổ với đồng vớ thối của anh ném đi hết kìa.”

Vệ Đăng thở ra một hơi thật dài: “Được, vậy hôm nay anh về.”

Dù sao nhà cũng trong vùng này, đi xe bus hơn nửa tiếng là tới.

Vệ Đăng vừa định cúp điện thoại, bên kia lại vang lên thanh âm quen thuộc: “Vệ Đăng, con đang ở đâu vậy?”

“Á... mẹ ơi, đương nhiên con đang ở ký túc xá... ôn tập môn học.”

“Giọng con sao lại khàn vậy?”

“Hôm qua con tắm nước lạnh, cảm lạnh rồi.”

“Vậy xế chiều con tranh thủ thời gian trở về đi, cái đồng hồ hư của con còn không thu dọn nữa thì mẹ ném hết đấy.”

“Biết rồi mẹ, đừng ném, ngàn vạn đừng ném nha!”

Sau khi cúp điện thoại, Vệ Đăng chợt dạ quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Phàm mặt không chút thay đổi đang nhìn mình, trong lòng Vệ Đăng bất chợt dâng lên một nỗi buồn, vừa định mở miệng nói chuyện, miệng lại bị hẫng hôn một cái.

“Đừng lo lắng, chuyện trong nhà, luôn có biện pháp giải quyết mà.”

“Ừm.” Mặc dù Vệ Đăng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không dứt. Giải quyết như thế nào a? Không biết cha mẹ Tiêu Phàm ra sao, dù sao nếu mẹ mình mà biết, nhất định đá mình ra ngoài cửa sổ cho rơi tự do.

Từ từ hãy đến đi, thời gian lâu dài, luôn có một ngày phải đối mặt.

Xế chiều, Vệ Đăng thu dọn hai bộ quần áo để về nhà, Tiêu Phàm đưa hẳn chiếc chìa khóa, “Muốn lúc nào quay lại cũng được cả.”

Trong lòng lại một hồi ấm áp, đem chìa khóa riêng cho mình, rõ ràng đã xem mình như người một nhà, Vệ Đăng cười hắc hắc, nhận lấy cái chìa khóa, lồng vào chùm chìa khóa của mình.

“Em sẽ sớm quay lại.”

“Ừm, nếu ba mẹ em cần thì giúp họ nhiều một chút.”

Vệ Đăng gật đầu, sau khi ra cửa quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cười cười vẫy tay với hẳn, Vệ Đăng tim đập rộn lên, vội vàng bối rối quay đầu lại, chạy về trạm xe bus.

Tiêu Phàm vẫn đưa mắt nhìn Vệ Đăng đi xa, nhìn mái tóc tán loạn như con nhím của hẳn, mái tóc ánh vàng nhấp nhô theo động tác vừa chạy vừa nhảy, rất đáng yêu.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, cậu ấy, giống như luôn bắn ra sức sống khắp bốn phía, tinh thần vĩnh viễn cũng sẽ không sa sút.

Có điều, mới rời đi chốc lát, Tiêu Phàm đã có chút không bỏ được, đến bây giờ cũng chưa bận tâm đến ai như vậy, hẳn vừa mới đi, đã cảm thấy bên cạnh trống rỗng.

Lúc hẳn ở cạnh luôn cảm thấy hẳn rất phiền, gõ bàn phím đặc biệt mạnh tay, ăn cơm cũng đặc biệt thô lỗ, lúc tắm luôn ngâm nga những ca khúc quái dị, nơi hẳn ở, luôn phát ra những thanh âm rất lớn.

Bây giờ không có hẳn, thế giới mặc dù an tĩnh, trong lòng, lại trống không.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, đến giờ chưa từng nghĩ tới, lại yêu thương một người hoàn toàn ngược với chính mình như vậy, tình yêu quả nhiên không thể lý giải hợp lý được.

Sau khi vào cửa, liền vào bếp tùy tiện chuẩn bị chút thức ăn cho buổi tối, Vệ Đăng không có ở đây, yêu cầu của Tiêu Phàm với ẩm thực cũng tự nhiên thấp xuống, không cần theo thực đơn dinh dưỡng để làm thức ăn.

Một mình ngồi bên cạnh bàn ăn cơm, cũng không hứng thú gì, chỉ cảm thấy vô vị.

Thu dọn chén đĩa xong, Tiêu Phàm vừa định đi thư phòng đọc sách, nhưng nghe thấy có người gõ cửa.

Trong bụng kỳ quái, Vệ Đăng mới vừa đi không thể nào trở về nhanh vậy, giờ này thì có ai tới đây chứ?

Cau mày đi mở cửa, lại thấy hình ảnh khiến người khác kinh hoàng.

Diệp Kính Văn toàn thân đầy vết thương, ngã ngay cửa, giống như kẻ sắp chết giã giụa, bám vào cửa Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lạnh mặt, cúi kính hỏi: “Cậu đang làm cái gì?”

“Bớt nói nhảm đi, đỡ tở vào trước đã.” Diệp Kính Văn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rất không biết xấu hổ giơ bàn tay cho hắn.

Tiêu Phàm đỡ Diệp Kính Văn dậy, sau khi vào nhà, kéo hắn một mạch đến sa lon, bản thân đứng trước mặt hắn, mặt lạnh.

“Giải thích đi.”

Diệp Kính Văn lấy tay xoa vết rách nơi khoe miệng, nhẹ nhàng cười: “bị người ta đánh.”

Con người Tiêu Phàm co rút, thanh âm càng lạnh hơn: “Ai?”

“Ba tở.” Diệp Kính Văn ngẩng đầu hướng Tiêu Phàm cười cười, rút khăn giấy tiếp tục lau miệng: “Ba tở cho tở một quyền, mấy chỗ khác đều là anh tở hỗ trợ tưới mực đỏ.”

Tiêu Phàm nhìn lướt qua mấy vết đỏ xen kẽ trên ngực hãn, giễu cợt nói: “Cậu đang ở đây làm hành động nghệ thuật?”

“Đừng cười, cậu chưa từng trải nghiệm cảm giác bị người ta giám thị đâu, tở thật vất vả mới thoát ra được.” Diệp Kính Văn nhún vai như không hề gì. “Dù sao dưới sự trấn áp bạo lực của ba tở, anh em bọn tở không thể không liên thủ, anh tở cũng bị ép đi châu Phi rồi, chắc chắn.”

“Cậu còn có mặt mũi mà cười.” Tiêu Phàm hừ một tiếng, xoay người đi phòng ngủ cầm hộp thuốc ra, lấy que và rượu thuốc, “Tự xử lý hay là cần tở giúp?”

“Tắm rửa trước, mượn quần áo cậu mặc nha.”

Tiêu Phàm gật đầu, chỉ hướng phòng tắm, vào phòng ngủ chọn một bộ quần áo mới tinh.

Diệp Kính Văn quả nhiên là sấm rền gió cuộn, 5 phút liền tắm xong, mở cửa giơ móng vuốt, Tiêu Phàm hiểu ý, đưa quần áo tới.

Nhìn bàn tay tái nhợt của hãn, khớp xương đều lộ ra ngoài, trong lòng lại đau.

Diệp Kính Văn nhanh chóng mặc quần áo tử tế bước ra khỏi phòng tắm, đầu tóc sũng nước nhỏ từng giọt.

“Tiêu Phàm, sao hôm nay tở tìm cậu, tở nghĩ chắc cậu hiểu rõ.”

Diệp Kính Văn đứng ở cửa phòng tắm, rất không khách khí cầm lấy khăn lông của Tiêu Phàm lau đầu tóc, bên lau bên nói.

Tiêu Phàm gạt đầu, “Không phải là đến lấy lại mấy thứ sách nát của cậu sao?”

Diệp Kính Văn dừng một chút, ngẩng đầu khẽ mỉm cười, “Cậu không cần đùa kiểu cách với tớ, hai chúng ta cùng loại người, tớ nhìn cậu, giống như bản thân đang soi gương, hiểu?”

“Vậy cậu cũng biết, tớ có lập trường của mình.”

Hai người lạnh lùng giằng co, lại đột nhiên nghe được tiếng mở cửa

Sắc mặt Tiêu Phàm cứng đờ, vừa định nhét Diệp Kính Văn vào phòng tắm, lại nghe thấy thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

Toàn thân Vệ Đăng cứng đờ đứng bất động tại chỗ, quả dưa hấu trong tay cũng rơi “bang” xuống sàn nhà cứng, vỡ thành hai nửa, lăn lông lốc đến dưới chân Tiêu Phàm.

Mới ra ngoài có một ngày, hẳn đã cùng người ta phóng đăng rồi...

Còn để người ta tắm trong nhà, còn mang y phục của mình cho hẳn mặc?

Vệ Đăng giận đến nghiến răng, trong lòng lại càng bốc mùi nước chua không ngừng, liếc Tiêu Phàm một cái: “Tôi đi về trước, tới thật không phải lúc.”

Diệp Kính Văn nhìn Tiêu Phàm, gửi ánh mắt “Cậu nhanh chóng xử lý xong”, sau đó vòng qua hai người, tự trở về ghế sa lon, ngồi uống trà.

Tiêu Phàm đến cạnh Vệ Đăng, Vệ Đăng định trốn, Tiêu Phàm đè lại bờ vai của hắn, Vệ Đăng quay đầu đi, Tiêu Phàm quay đầu lại.

Vệ Đằng trợn mắt: “M\* kiếp , anh quá không coi ai ra gì đi, ngay trước mặt tôi trèo tường? Tôi mới ra đi một ngày, anh... anh là tên cầm thú.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ, nhẹ nhàng than thở: “Diệp Kính Văn, em không nhận ra à?”

Vệ Đằng sững sốt, “Diệp Kính Văn?” Ngay sau đó lửa giận càng lớn: “Cái tên khốn kiếp kia là Diệp Kính Văn? Chính là nửa khác trong hắc bạch song lang? Hắn tới làm gì?”

“Em khoan tức giận trước đã, hắn tìm anh là vì chuyện của Lâm Vi, anh và hắn chẳng có chuyện gì cả?”

“Nga, nếu anh nói thế, em sẽ tin anh vậy.” Vệ Đằng gật đầu một cái, sáng khoái nói: “Hắn tới nhà chúng ta làm khách, có cần em châm trà không a?”

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười một tiếng, cậu ấy, vội vã vạch rõ giới hạn với Diệp Kính Văn, tuyên bố mình là chủ nhân, rõ là rất ngốc.

“Không sao, em lên lầu nghỉ ngơi trước, anh nói chút chuyện với hắn, nói xong liền đuổi hắn đi, được không?”

Vệ Đằng tiến đến mạnh mẽ hôn Tiêu Phàm một cái, cố tình để lộ âm thanh vang dội.

“Vậy hai người tán gẫu đi, em lên trước.” Vệ Đằng hướng Diệp Kính Văn cố ý bày ra nụ cười ngượng ngùng, xoay người lên lầu, sau khi đóng cửa mới ngã người trên giường, hít một hơi thật sâu.

M\* kiếp, tên khốn Diệp Kính Văn kia tìm đến Tiêu Phàm, tuyệt đối không có chuyện tốt.

Hai người bọn họ ở cạnh nhau nhất định sẽ nói chuyện Lâm Vi, mà cái tên Lâm Vi là thứ Vệ Đăng không muốn nghe đến nhất.

“Nói cho tớ biết chỗ ở của Lâm Vi.” Diệp Kính Văn nghiêng người dựa vào ghế sa lon, một tay gõ trên mặt bàn, “Cậu ấy đã đi tìm cậu đi?”

“Không có.” Tiêu Phàm hoàn toàn phủ nhận.

Không có? Rõ ràng là có gặp mặt, hơn nữa còn là buổi sáng sớm ngay sau ngày sinh nhật, Vệ Đăng còn nhớ rõ bản thân lúc nhìn thấy hình ảnh hài hòa khi bọn họ tán gẫu, nhớ tới nụ cười nhàn nhạt lúc Lâm Vi cúi đầu, cũng nhớ đến mông mình đau tê dại, dần dần đứng bên ngoài nhìn lên bọn họ.

Nhớ tới chạt vật cùng đau đớn hôm đó, trái tim Vệ Đăng đột nhiên như bị siết chặt, chuyện lúc trước bỗng dưng hiện đến trước mắt.

Mặc dù không biết tại sao Tiêu Phàm lại muốn nói dối với Diệp Kính Văn, nhưng hẳn rõ ràng đang bảo vệ Lâm Vi, chỉ điểm này, liền khiến Vệ Đăng rất không thoải mái.

“Cậu nói láo!” Diệp Kính Văn tựa hồ bị kích động, thanh âm rất đáng sợ.

“Tớ chính là biết cũng không nói cho cậu.” Tiêu Phàm vẫn rất lãnh đạm.



“Tại sao?”

“Tớ không muốn xem các cậu tự giết lẫn nhau, hiểu rõ? Các cậu đừng tiếp tục trẻ con nữa, tình yêu không phải là dùng để tổn thương!”

“A, cậu hiểu tình yêu? Cậu biết nỗi đau khổ khi bị phản bội sao? Cậu biết hẳn đã từng nói gì với tớ không?” Diệp Kính Văn mỉm cười tự giễu, lát sau mới tỉnh táo lại, nhẹ giọng nói, “Hẳn nói với cha tớ, nếu như Diệp Kính

Văn bị trục xuất khỏi cửa, tôi chính là người nhà của hẳn, nếu như Diệp Kính Văn không có tiền, Lâm Vi tôi sẽ nuôi hẳn!”

“Người yêu khiến người ta kiêu ngạo như thế...” Diệp Kính Văn thở dài, cố làm ra vẻ chảnh sao, nhún vai, “phản bội tớ, cả một câu nói cũng không lưu lại, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.”

“Tiêu Phàm, tớ tin cậu không biết chuyện, theo tính cách Lâm Vi, nếu muốn đi, chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết hẳn sẽ đi đâu...A a, nói không chừng, kiếp này cũng không tìm được hẳn, hẳn luôn chơi trò này, mỗi lần có tâm sự gì cũng không nói với tớ, gặp phải một chút tổn thương liền lui vào lớp vỏ ốc không chịu ra, tớ thật cảm thấy, quá mệt mỏi.”

Tiêu Phàm trầm mặc không nói, chỉ ngồi bên cạnh hẳn, nhẹ nhàng đờ xuống cánh tay tái nhợt của Diệp Kính Văn, trong ánh mắt có rất nhiều tâm tình không nói rõ.

Giống như hũ rượu được chôn sâu dưới lòng đất, rốt cuộc có ngày mở nắp, ứ đọng quá lâu, tỏa ra mùi vị nồng đậm sâu sắc.

Diệp Kính Văn lại vẫn đang cười, cười đến khiến lòng người cũng đau đớn theo.

Thật lâu sau, Diệp Kính Văn mới thở dài, từ trong túi lấy ra một cái hộp.

“Mua hồi còn ở nước ngoài, hiệu cậu thích, sinh nhật cậu sớm qua, hôm nay cũng không phải lễ lộc gì, giữ lại làm kỷ niệm đi.” Diệp Kính Văn nhét cái hộp vào tay Tiêu Phàm, đứng dậy định đi, Tiêu Phàm cũng lập tức đứng dậy, “Tớ tiễn cậu.”

Vệ Đăng ở trên lầu, mở hé cửa nhìn hai người một trước một sau ra ngoài cửa.

Cho đến bây giờ, chưa có khắc nào lại cảm thấy khoảng cách của mình và Tiêu Phàm lại xa xôi như vậy.

Bởi vì một khắc kia, Vệ Đẳng hiểu rõ, trong mắt, trong lòng Tiêu Phàm, chỉ có Diệp Kính Văn, đã sớm quên mất Vệ Đẳng đang chờ hẵn trên lầu.

Vệ Đẳng cũng biết, thế giới ba người Diệp Lâm Tiêu là quá khứ của Tiêu Phàm, vùng cấm của Tiêu Phàm, là vùng đất mà bản thân mãi mãi cũng không có cách nào đặt chân tới.

Nhưng trong lòng vẫn bốc lên mùi giấm, chua đến gay gắt, chua đến buồn bực.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 42

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới bước lên lầu, đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy cái hộp trong tay hắn, Vệ Đăng chỉ cảm thấy thật chướng mắt.

Tiêu Phàm nhận ra Vệ Đăng không vui, giải thích: “Diệp Kính Văn đưa cho anh, bảo là quà tặng.” Nói xong liền kéo ngăn tủ ngay đầu giường, bỏ hộp vào.

Vệ Đăng liếc mắt nhìn, thấy trong tủ còn một chiếc hộp tương tự.

“Cái kia là của Lâm Vi cho trước khi đi, bọn họ thật là, tặng đồ cũng ăn ý như vậy.” Tiêu Phàm khẽ thở dài, ngồi lại giường, ôm lấy Vệ Đăng, đặt cằm trên vai hắn.

Vệ Đăng dựa vào hắn, thấp giọng nói: “Hình như là đồ rất quý, anh cất đi, không dùng sao?”

“Anh không quen đeo đồng hồ.”

“À.”

Đồng hồ đeo tay rất quý, chẳng biết hiệu gì, nhìn bao ngoài có vẻ như giá không rẻ.

Vệ Đăng vốn cho rằng con người lạnh lùng như Tiêu Phàm, sẽ chẳng có ai tặng quà cho hắn, thì ra là tự mình đoán bậy, quà của mình cũng không phải thứ duy nhất hắn nhận được, còn có nhiều hơn, tốt hơn nữa.

Hai con người có địa vị tương tự hẳn, quà tặng có lẽ hợp tâm ý Tiêu Phàm hơn, không mang là do luyến tiếc, hay là trong hai cái chẳng biết chọn cái nào?

Trong lòng Vệ Đằng đau đớn, cũng không nói ra lời, yên lặng mặc hẳn ôm lấy.

Sau hồi lâu, Tiêu Phàm mới nhẹ nhàng hôn lên mặt Vệ Đằng, “Ngủ sớm một chút đi.”

“Ừm.” Vệ Đằng cũng không muốn nói chuyện gì nhiều, vén chăn lên giường.

Nhắm mắt lại, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ lung tung, chẳng thể ngủ được.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Phàm nhẹ nhàng vươn cánh tay ôm eo Vệ Đằng, thấp giọng nói: “Em không ngủ đi?”

Vệ Đằng cũng không biết nên gật đầu hay nên tiếp tục giả vờ, đành phải im lặng nằm trong ngực hẳn, không nói lời nào.

Tiêu Phàm nói tiếp: “Hôm nay Diệp Kính Văn đến tìm anh, anh biết trong lòng em không thoải mái, lại ăn giấm à?”

“Ừ...” Vệ Đằng thản nhiên thừa nhận, ghen thì ghen, có gì không đúng chứ, là do các người quá mập mờ, chọc vào mắt tôi.

Tiêu Phàm bị sự trực tiếp của Vệ Đằng chọc cười, nhẹ nhàng hôn lên tóc Vệ Đằng, “Anh không muốn chúng ta biến thành như Diệp Kính Văn và Lâm Vi, đem tình yêu biến thành thù hận, giày vò đối phương cũng giày vò chính mình. Hai người ở bên nhau, phải tin tưởng vào đối phương, hiểu không?”

Vệ Đăng gật đầu, cầm tay Tiêu Phàm: “Hiểu, em sẽ không hận anh, bất kể sau này thế nào, em cũng sẽ không đâu.”

Tiêu Phàm sáp lại hôn môi Vệ Đăng, dán vào đôi môi dịu dàng nói: “Ngủ đi, ngày mai thức dậy, tâm tình sẽ lại tốt đẹp thôi.”

Vệ Đăng ừ, an tâm nhắm mắt lại, nhanh chóng thiếp đi.

Tiêu Phàm lại khó ngủ được.

Diệp Kính Văn và Lâm Vi, hai người bọn họ đều có tính toán và nguyên tắc quá nhiều, một lần yêu thương là vô số sách lược, đến cuối cùng, mất đi lòng tin với nhau, không thể từ bỏ nên mới đày đọa nhau.

Nhưng Vệ Đăng lại chung quy bất đồng, suy nghĩ của cậu ấy rất đơn giản, tính cách lại thẳng thắn, tựa như hôm nay khi thấy Diệp Kính Văn bước từ phòng tắm ra, cũng chỉ ngậy người giây lát, nghe mình giải thích xong liền nhanh chóng hiểu được, cũng không so đo nhiều, không nghi kỵ lung tung.

Yêu đương với người như vậy, thật sự rất thoải mái nhẹ nhàng.

Tiêu Phàm thở ra một hơi thật dài, chẳng biết tại sao, nghe nhịp thở đều đều của Vệ Đăng, lòng mơ hồ lại cảm thấy có chút bất an.

Đến tận bây giờ, Tiêu Phàm còn giấu Vệ Đăng một chuyện rất quan trọng.

Tiêu Phàm không thể xác định, chuyện này có đủ uy lực để phá hỏng đến tình yêu mà mình và Vệ Đăng đã rất vất vả mới tạo dựng nên không?

Nói ra rồi, rất nguy hiểm; không nói, lại giống như chôn một quả bom tàng hình, khiến cho Tiêu Phàm đứng ngồi không yên.

Đến bây giờ, Tiêu Phàm cũng chưa từng làm chuyện gì không nắm chắc, cho nên, trước khi Vệ Đăng hoàn toàn tin tưởng bản thân, tạm thời giấu cậu ấy đi vậy.

Chỉ có thể như thế.

Bởi vì quá yêu Vệ Đăng, bất kỳ chuyện gì có thể gây tổn hại đến tình cảm hai người, Tiêu Phàm đều không muốn thử nghiệm.

Nhìn Vệ Đăng đang ngủ say bên cạnh, nghe nhịp thở đều đều ổn định của hắn, Tiêu Phàm giơ tay qua, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng, khẽ thăm thì bên tai: “Anh yêu em, em chỉ cần biết chuyện này thôi là được rồi.”

“Ừm.” Không rõ Vệ Đăng nằm mơ thấy mộng đẹp gì, mở miệng cười ra tiếng.

Ngày kế, trời trong nắng ấm, lúc Vệ Đăng tỉnh dậy chỉ thấy trên bàn có mấy tờ giấy, phía trên là nét chữ mạnh mẽ phóng khoáng của Tiêu Phàm.

“Anh đi mua thức ăn đến trưa mới về, trong tủ lạnh có bánh mì, sữa tươi nhớ hâm lại hắn uống.”

Vệ Đăng dụi mắt, chui vào nhà vệ sinh tắm rửa, sau đó lấy bữa sáng trong tủ lạnh ra ăn.

Sáng sớm Tiêu Phàm đã ra ngoài mua thức ăn, thật là hiền lành nha, một bà xã hiền lành như vậy phải quý trọng thật tốt mới phải. Trong lòng Vệ Đăng vui vẻ, thừa dịp Tiêu Phàm không có ở đây, kéo ngăn tủ lấy hai cái hộp kia ra, mở ra nhìn, quả nhiên là hai chiếc đồng hồ đeo tay có hình dáng tương tự, nhãn hiệu cũng giống nhau.

Vệ Đăng nghĩ thầm, hai tên Diệp Kính Văn và Lâm Vi này cũng thật cao cấp, chuyện hôn nhau trong rừng cây của trường cũng làm được, lại cùng nhau xuất ngoại, hẳn là rất yêu nhau mới đúng, bây giờ lại hục hặc cái gì.

Nghe giọng điệu Tiêu Phàm, hình như vì bọn họ không tin tưởng nhau nên mới chia tay, hôm qua mình ở trên lầu nghe Diệp Kính Văn cười như điên, cảm thấy da đầu ngứa ngứa.

Diệp Kính Văn hình như rất thương tâm, Tiêu Phàm an ủi hẳn cũng phải thôi.

Vệ Đăng nghĩ như vậy, hít một hơi thật dài, vị chua trong lòng giảm đi một ít, ngược lại thêm chút đồng tình.

Buổi trưa đến rất nhanh, Vệ Đăng nghe được tiếng chuông cửa, mặc áo ngủ lê dép xuống lầu, dù sao Tiêu Phàm cũng nhìn quen bộ dạng bê bối lung tung này của mình rồi, cũng không lo hấn cười nhạo.

Mở cửa ra nhìn, Vệ Đăng lại trợn tròn mắt.

Nhìn thấy trước mặt là một người phụ nữ có khí chất cao quý, tóc búi trên đỉnh đầu, bông tai lấp lánh, trang điểm không đậm cũng không nhạt tạo cảm giác tinh tế, cả người toát ra hơi thở tao nhã.

Vệ Đăng há to mồm, mờ mịt nắm tóc.

“Chị à, cho hỏi chị tìm ai vậy...”

“Khụ khụ.” Nghe được một hồi ho khan, bấy giờ Vệ Đăng mới phát hiện Tiêu Tinh đi theo sau người phụ nữ này, vừa rồi, toàn bộ ánh mắt đều bị cô ấy hấp dẫn nên hoàn toàn xem nhẹ Tiêu Tinh, hình như có điểm hỏng rồi...

Nữ nhân khẽ mỉm cười: “Tiêu Phàm có ở đây không?”

Trực giác Vệ Đăng báo rằng cô gái này chính là thân thích của Tiêu Phàm, nếu Tiêu Tinh đi theo phía sau, nói không chừng cô ấy là chị họ các loại.

Vì vậy, lập tức nặn ra nụ cười rức rở: “Chị vào ngồi trước đi, em đi lấy trà, Tiêu Phàm đi mua thức ăn rồi, sẽ về ngay thôi.”

Nữ nhân khẽ cau mày, tựa hồ có chút không dám tin, “Mua thức ăn?”

Vệ Đăng gật đầu.

“Nó thay đổi nhiều thật.” Nữ nhân nhếch môi, Vệ Đăng cảm thấy cô ấy cười thật cao ngạo, đơn giản chính là giống hệt Tiêu Phàm.

Giống cực kỳ.

Nhìn Tiêu Tinh có chút chột dạ, lại thấy Tiêu Tinh ở đó nhe răng nhếch miệng làm ra khẩu hình: ma ma, ma ma. . .

Vệ Đăng hiểu ra, nháy mắt toàn thân cứng ngắt.

“Dì à! Dì thật là trẻ quá, làm cháu tưởng dì là chị Tiêu Phàm, a a, xin lỗi xin lỗi, mau vào ngồi.” Vệ Đăng đem bản sắc nhiệt tình của mình phát huy sâu sắc, làm cho Tiêu Tinh trừng mắt cứng lưỡi, trong lòng thán phục, anh hai của Nam Nam quả thật là cực phẩm, sao chẳng hề biết thẹn thùng chút nào vậy? Nói thế nào cũng là gặp mặt mẹ của người yêu, mặt cũng không đỏ chút nào...

Hai người ngồi trên ghế sa lon, sau đó thấy Vệ Đăng nhanh chóng lên lầu thay quần áo, lại chạy xuống lầu thật nhanh, lại vào nhà bếp bận rộn rộn, lát sau mang ra một bàn trái cây lớn, còn rót hai tách trà.

Mặc dù táo hăn gọt xiêu xiêu vẹo vẹo, có vẻ rất buồn cười.

Nhưng nụ cười nhiệt tình chân thành không chút giả tạo, thực sự khiến Tiêu Tinh sửng sốt.

Mẹ Tiêu Phàm nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Cậu là gì của Tiêu Phàm? Sao lại ở đây?”

“A. . .” Vệ Đăng chợt dạ cúi đầu, “Cháu là đàn em của anh ấy, ngày nghỉ nên nhờ anh ấy giúp cháu ôn tập, ha ha...”

“Phòng cậu ngủ hình như là phòng của nó nhỉ.” Mẹ Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn vào phòng ngủ đang mở cửa, nhất tâm kiến huyết.

“Á... hình như đèn phòng khách bị hư ạ, ha ha...” Vệ Đăng cảm thấy trán mình ra một tầng mồ hôi lạnh, mẹ của Tiêu Phàm giống hệt Tiêu Phàm lúc mới gặp, hơi thở kiêu ngạo lạnh băng, khiến người ta rất không thoải mái.

“A, thím à, chắc anh họ sắp về rồi, thím có cần gọi điện cho anh ấy không, hỏi xem anh ấy đến đâu rồi.” Tiêu Tinh vội vàng cười ha ha xoa dịu không khí.

“Không cần.”

Ánh mắt mẹ Tiêu Phàm lạnh lùng quét từ đỉnh đầu đến tận bàn chân Vệ Đăng, khiến toàn thân Vệ Đăng lạnh như băng, sau đó, bà như không có việc gì cúi đầu tiếp tục uống trà, hơi cau mày nói: “lá trà nhiều quá.”

“A, vậy cháu đi pha tách khách cho dì nhé!” Vệ Đăng tiếp tục chân cún mím cười, nụ cười rục rờ vô cùng.

“Không cần.”

Tiêu Tinh ở bên cạnh không ngừng hít thở sâu, chả trách sao anh trai lại thích Vệ Đăng nha, lửa nóng như vậy, đừng nói lòng người, có là núi băng cũng sẽ bị tan chảy.

Nhưng có phải anh ấy nhiệt tình hơi quá không, mặt nóng tìm mông lạnh để dán, còn dán đến ghê gớm.

Vệ Đăng đang lúng túng thì phía sau vang lên tiếng cửa mở, thở ra một hơi thật dài, rốt cuộc cứu tinh cũng tới rồi.

Vội vàng xoay người ra đón Tiêu Phàm vào, đỡ lấy mấy thứ thức ăn trong tay hắn, Tiêu Phàm sờ tóc Vệ Đăng, mỉm cười thật ấm áp, đảo mắt nhìn, thoáng chốc con người bị co rút lại.

Tiêu Phàm vòng qua Vệ Đăng, đi tới trước mặt nữ nhân, “Mẹ, sao mẹ đến đây.”

“Theo vào thư phòng đi.” Mẹ Tiêu Phàm lạnh như băng ném cho một câu rồi tự mình đi vào thư phòng.

Vệ Đăng đứng tại chỗ lúng túng giật tóc, Tiêu Phàm quay đầu lại gửi hắn một ánh mắt ‘yên tâm đi’, bấy giờ mới theo người phụ nữ vào thư phòng, “phanh” một tiếng, đóng cửa lại, Vệ Đăng và Tiêu Tinh liếc mắt nhìn nhau không khỏi run rẩy.

“Tiêu Tinh, sao mẹ anh ấy lại đến đây?”

“Muốn anh trai đi đám giỗ tròn năm của ông nội, em khuyên thím ấy gọi điện là được rồi, thím bảo muốn xem anh trai sống ở đây thế nào nên trực tiếp chạy đến đây...”

“A... có vẻ dì ấy rất ghê gớm...”

Tiêu Tinh gật đầu khẳng định, “Đúng vậy, thím ấy chính là Nhạc Ngưng, anh có từng nghe nói đến chưa? Rất nổi tiếng trong giới kinh doanh...”

Vệ Đăng không biết chuyện của giới kinh doanh, mơ hồ nhớ đến em gái mình từng nhắc đến cha mẹ Tiêu Phàm rất tài giỏi, gật đầu có chút thất lạc.

“Anh đừng lo, anh trai em thích anh, anh cũng thích anh ấy, vậy là được rồi, bối cảnh gia đình các loại thì không cần để ý, anh em sẽ xử lý tốt, an

tâm đi.” Tiêu Tinh vỗ vỗ vai Vệ Đăng, “Anh là anh hai của Nam Nam, em cũng sẽ đứng về phía anh.”

Vệ Đăng gật đầu, “Anh cũng không phải để ý chuyện này, chỉ là... không muốn để hấn khó xử.”

“Chuyện này, em tin anh của em sẽ xử lý tốt thôi.” Trong lòng Tiêu Tinh cũng không chắc lắm, liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, bất đắc dĩ buông tay.

Bên trong thư phòng, Nhạc Ngưng ngồi trên ghế xoay, cầm ly thủy tinh, tao nhã xoay xoay.

Thanh âm bình tĩnh đậm đặc, “Nói thử xem, đứa trẻ kia và con có quan hệ gì.”

Tiêu Phàm cười cười, “Mẹ không phải đã thấy rồi sao?”

“Tự miệng con nói.”

“Người yêu.”

“Tốt lắm.” Nhạc Ngưng nhẹ nhàng cười một tiếng, để ly xuống, nhìn thẳng về phía Tiêu Phàm, “Còn bây giờ, con định thế nào?”

Tiêu Phàm đến cạnh ghế sa lon ngồi xuống, thở dài: “Con muốn ở bên cậu ấy, bất kể các người nói thế nào, con cũng không buông tay cậu ấy. Bây giờ con cũng sắp tốt nghiệp rồi, cũng có khả năng dựa vào sức mình mà sống, con nghĩ, mình có quyền tự lựa chọn nhân sinh cho bản thân.”

“Con yêu cậu ấy?”

“Đúng, mẹ không thấy lạ sao con lại yêu cậu ấy sao?” Tiêu Phàm mỉm cười.

“Không kỳ lạ, cũng chưa cần phải biết. Đây là chuyện của con, tự do của con.” Nhạc Ngưng khẽ thở dài, “Sau khi con 18 tuổi, nhân sinh của con vốn đã tùy con quyết định, chúng ta cũng chỉ có thể đề xuất ý kiến cho con nhưng lại không có quyền can thiệp, con muốn nói như thế?”

“Con không muốn vì cậu ấy mà gây mâu thuẫn gay gắt với cha mẹ, lại càng không muốn vì cha mẹ mà để cậu ấy chịu bất kỳ uất ức nào. Con hy vọng cho dù các người không ủng hộ, cũng có thể thông cảm được.” Tiêu Phàm cười khẽ.

“Tiêu Phàm, con đường này cũng không dễ đi, vì cậu ta, sau này dù con có đến nơi nào cũng không vớt được cái mũ đồng tính luyến ái, con có từng nghĩ qua không?”

Tiêu Phàm nhún vai, “Cho dù không phải vì cậu ấy, con cũng là đồng tính luyến ái.”

“Con...”

“Mẹ, con không muốn chọc mẹ tức giận, ở bên cậu ấy là quyết định của con, sau này cho dù có gặp phải khó khăn lớn hơn nữa, con cũng sẽ không hối hận.”

Nhạc ngưng trầm mặc giây lát, “Được rồi, mẹ cho con thời gian, chờ khi con 30 tuổi, nếu như vẫn còn muốn sống với cậu ta, như vậy, mẹ sẽ thừa nhận hai người.”

“30 già quá, 25 đi.” Tiêu Phàm nhếch môi cười cười.

“Dám cò kè trả giá với mẹ?”

“Không phải mẹ thích cò kè trả giá sao?”

“Thằng nhỏ này!” Nhạc Ngưng cười, bất đắc dĩ thở dài, “Vây cánh cứng cáp rồi, mẹ cũng không quản con được nữa, được rồi, ngày một là giỗ tròn năm của ông, đứa con trai độc nhất như con có phải nên về thăm nhà một chút?”

“Dĩ nhiên, con sẽ ở trước mộ ông nội mà sâu sắc kiểm điểm bản thân, Tiêu gia tuyệt hậu, con biết ông ấy sẽ rất thất vọng.”

“Tính, con cháu có phúc của con cháu, dù sao năm đó con không học kinh tế mà chạy sang học luật đã khiến cho ông con hoàn toàn chết tâm chuyện để con thừa kế sản nghiệp rồi, tương lai của chính con, tự quyết định thôi. Theo như lời con nói, hai năm sau, nếu như con và đứa trẻ kia còn yêu nhau, mẹ sẽ không phản đối nữa.”

“Cậu ấy tên Vệ Đăng.”

Nhạc Ngưng cau mày, sau đó liền bật cười: “Tên rất ngốc.”

“Thật đáng yêu.” Tiêu Phàm ngẩng đầu mỉm cười, “Mẹ sẽ thích cậu ấy.”

“Thích? Tính rồi, hôm nay mẹ đã bị cậu ta hù dọa một phen, pha trà như thuốc nước, gọt trái cây thì xiêu vẹo, xem ra lúc hai đứa sống cùng, đa phần cũng là con hầu hạ cậu ấy nhỉ?”

“Con trai rất vui lòng hầu hạ cậu ấy.”

“Có người khiến con cam tâm tình nguyện chăm sóc, cũng xem như hiếm có. Được rồi, đi nấu cơm đi, để mẹ xem tài nấu nướng của con trai mẹ tiến bộ không nào.”

“Dạ.” Tiêu Phàm đứng dậy đi ra ngoài cửa, đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại: “Đừng thừa dịp con không ở đó mà bắt nạt cậu ấy.”

Nhạc Ngưng cau mày: “Trông mẹ giống mù phù thủy lắm sao?”

Chờ Tiêu Phàm ra cửa, Nhạc Ngưng mới nhếch môi cười cười.

Đứa bé kia có vẻ rất đơn thuần, tính tình hai đứa khác biệt quá nhiều, nhưng lại chưa trải qua thử thách đã sống cùng nhau.

Tiêu Phàm, con có biết không, lúc ở bên cậu ta, con luôn luôn chịu ý cậu ấy, kìm hãm chính mình, có phải đã xảy ra chuyện gì đó khiến con áy náy?

Tiếp tục như vậy, thời gian lâu dài tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Tiêu Phàm, mẹ đánh cuộc con không đợi được đến năm 25 tuổi, tin không?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 43

Đêm đó, mẹ Tiêu Phàm lưu lại ăn cơm, Vệ Đăng ngồi đối diện bà lo lắng bất an.

Vốn là thói quen ăn như lang thôn hổ yết, bây giờ người ngồi đối diện là mẹ Tiêu Phàm, bà ấy ăn uống tao nhã như vậy, Vệ Đăng cũng không tiện phóng túng, bộ dáng cẩn thận ăn từng miếng nhỏ khiến Tiêu Phàm nhìn rất muốn cười.

Nhẹ nhàng giơ tay nắm lấy tay Vệ Đăng dưới bàn, Vệ Đăng khẩn trương đến rơi miếng sườn đang gắp xuống bàn.

Nhạc Ngưng ngồi đối diện lại là bộ mặt không gợn sóng, không kinh động, thảnh thơi ngắm đầu nhìn Vệ Đăng, nhìn đến da đầu Vệ Đăng tê dại.

Rốt cục ăn cơm xong, Nhạc Ngưng đưa Tiêu Tinh rời đi, Vệ Đăng lúc này mới thở ra một hơi thật dài, quay đầu nói với Tiêu Phàm: “Anh không nói cho dì ấy biết chuyện của hai chúng ta chứ, dì ấy sao cứ nhìn em...” Nói đến, có hơi tức giận, có hơi đỏ mặt.

Tiêu Phàm giơ tay vuốt tóc Vệ Đăng: “Nói rồi.”

“A?”

“Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói”, Tiêu Phàm nhún vai không chút ngần ngại, “Hơn nữa mẹ nói rất thích em, không phản đối chúng ta ở cùng nhau, em đừng lo nữa.”

Vệ Đăng nắm tóc, lại sờ sờ mũi, cười hắc hắc, “Dì ấy có thích em sao? Em tưởng là dì ấy xem em rất không vừa mắt chứ.”

“Sẽ không đâu, mẹ nhìn em rất thuận mắt.” Nhớ đến bộ dáng mẹ mình cau mày khi uống trà đắng Vệ Đăng pha, Tiêu Phàm không khỏi nhếch môi, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Đúng rồi, Tiêu Tinh nói ngày mốt là giỗ tròn năm của ông nội anh?”

“Ừm, mai anh về nhà một chuyến, cũng không biết lúc nào trở lại.”

“Không sao, em chờ anh nha.” Vệ Đăng vỗ vai Tiêu Phàm, ánh mắt giao thoa, lại có chút thẹn thùng.

Bị người lớn bắt gặp, thật mất mặt, ấn tượng đầu tiên của mẹ anh ấy đối với mình nhất định rất xấu, bộ dáng mặc áo ngủ lười thôi, tóc giống như tổ chim, trên mặt cũng không biết có dính thứ gì không...

Vệ Đăng cảm thấy bản thân mình xui xẻo đến tận cùng rồi.

Ngày kế, Tiêu Phàm chuẩn bị xong bữa sáng cho Vệ Đăng liền ra cửa, Vệ Đăng đứng bên cửa sổ lầu hai, nhìn thấy lầu dưới có chiếc xe chạy đến, tài xế đối với Tiêu Phàm có vẻ rất cung kính, chắc mẹ anh ấy phải tới đón.

Thật khoa trương.

Vệ Đăng bây giờ mới thật cảm giác được sự thực Tiêu Phàm là Đại thiếu gia.

Mặc dù lúc mới quen cũng biết Tiêu Phàm không cùng loại, nhưng sau này bên nhau, chung sống cũng lâu, Vệ Đăng chỉ cảm thấy Tiêu Phàm rất quan tâm săn sóc, quả thật là người đàn ông tốt khó gặp.

Mỗi ngày nấu cơm cho mình không nói, quần áo cũng là hăn giặt giũ giúp, mấy chuyện vặt vãnh lung tung đều do hăn lo liệu, Vệ Đăng chỉ cần

ung dung thư thả nằm xuống cho hần ăn là được.

Một chút dáng vẻ cao ngạo của đại thiếu gia cũng không có.

Vệ Đăng thở dài, mặc dù Tiêu Tinh đã nói đừng lo lắng đến bối cảnh gia đình, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Mấy ngày Tiêu Phàm không ở đây, Vệ Đăng nhàn rỗi nhàm chán, mở máy vi tính của hần ra, trước kia chơi game ngay trước mặt Tiêu Phàm đã cảm thấy rất hưng phấn, lúc nhàn rỗi, nhìn mấy thứ hoa hòe lèo lẹt kia lại cảm thấy phiền lòng.

“Vệ Đăng, lần trước bà xã cậu ghen, cậu còn ổn không?” Tin nhắn của Chu Vũ sao nhìn thế nào cũng có vẻ lộ chút hả hê vậy.

Nhớ tới sự trừng phạt khi Tiêu Phàm ghen, mặt Vệ Đăng hơi nóng: “Ổn cái thí! Đều do cậu kêu bà xã lung tung, chột lông hần.”

“Hắc hắc, ngày nghỉ cậu không về nhà, tớ nghe Nam Nam nói nhà các cậu dọn đi, dọn tới đâu vậy?”

“Mới mua nhà mới, ở ngoại ô, không khí trong lành, cách chỗ ban đầu rất xa.”

“À, vậy khi nào cậu mới về trường? Năm tư phải làm luận văn, còn có tư cách bảo nghiên, cậu thật sự không cần nhắc sao?”

“Phi, cậu vừa nói tớ mới nhớ, lần trước tớ định hỏi anh ấy, quên rồi. Chờ anh ấy quay về tớ lại thương lượng.”

“Vợ quản nghiêm quá, khinh thường.”

“Cậu cũng chả khá hơn chỗ nào, còn không phải là bị cọp mẹ quản thúc sao?”

“Cậu nói ai là cọp mẹ hả? Bạn học Vệ Đăng?”

Vệ Đăng cười hắc hắc, biết Ngưu San San lại đoạt số Q của Chu Vũ, vì vậy gửi tin nhắn qua: “San mỹ nữ, cậu không phải là cọp mẹ nha, cậu là sư tử mẹ mới đúng!”

Nói xong vội vàng đóng Q, nghĩ tới dáng vẻ Ngưu San San bị tức giận đến phì khói, Vệ Đăng cười bò trên bàn.

Dưới cơn nhàm chán, Vệ Đăng tìm hiểu chút ít về Hắc Bạch song lang, ban đầu chỉ vô tâm tiến nhập mấy chữ kia, muốn tìm chút hình ảnh lang sói để trêu chọc Tiêu Phàm, chẳng ngờ lại tìm ra rất nhiều topic.

Phần lớn topic đều nhận được ở diễn đàn đại học T.

Khu tám nhắm trên diễn đàn của trường, kết quả ra “Hắc Bạch song lang” đến hơn trăm cái, thời gian lập ra là trong vòng vài tháng của hai năm trước.

Khi đó, cách nói Hắc Bạch song lang dường như đã dậy lên một làn sóng không nhỏ ở T đại, lúc Vệ Đăng vừa đến đại học T, khi gặp phải Diệp Kính Văn trên đường đi đã nghe em gái mình nói Hắc Bạch song lang từng bị truyền tụng là đoạn tụ.

Hiếu kỳ trong lòng Vệ Đăng lan tràn, hơn nữa, trong lòng vốn có chút vướng mắc, do dự một chút, vẫn click vào mấy topic đó.

Trong topic, ngoại trừ vài khách xem, phần lớn chủ đề được stick là các loại đề tài thảo luận: “Ai nói cho mình biết Hắc Bạch song lang là có ý gì” “Hắc Bạch song lang rốt cuộc có gian tình hay không”

Vệ Đăng click vào những topic có hồi âm khá cao.

“Liên hoan văn nghệ lần này nghe nói là Hắc Bạch song lang liên thủ, khó trách lại kinh thiên động địa như thế, cả đài truyền hình cũng tới, nên có thể xem là lần liên hoan tầm cỡ nhất ở trường chúng ta đi?”

Phía dưới có người hồi âm “Dĩ nhiên, hai vị cường nhân liên thủ, đánh đâu thắng đó.”

“Có lời đồn nói bọn họ đoạn tụ, có chứng cứ gì không, rất muốn biết.”

“Chứng cứ thì không có, nhưng điều kỳ lạ là người trong cuộc lại không phủ nhận.”

“Đi xem thử hình chụp chung sau khi kết thúc lễ hội thôi...”

Tim Vệ Đăng đập rất nhanh, cắn răng, click vào link xem hình.

Đó là cảnh trường học sau khi kết thúc buổi diễn văn nghệ, tất cả nhân viên làm việc kể cả chủ trì đều gom lại chụp hình cùng nhau, ít nhất bên trong cũng có gần cả trăm người.

Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn đứng chính giữa, Diệp Kính Văn nhếch môi cười rất gian ác, Tiêu Phàm là nụ cười lãnh khốc, ngón tay khoác trên vai hắn.

Bọn họ mặc cùng kiểu trang phục, một đen một trắng.

Hai người đều rất tuấn tú, một người mang theo tà khí, người còn lại toàn thân toát ra hơi thở lạnh lùng, cả hai nắm tay nhau, giữa hơn 100 con người lại như toát ra tia sáng khắp bốn phía, chói mắt như thế.

Lần hội diễn kia là do chủ tịch Diệp Kính Văn cùng bí thư công đoàn Tiêu Phàm liên thủ chuẩn bị, kết hợp tạo ra, nghe nói là buổi lễ hội thành công nhất từ trước đến nay.

Theo đường link đi tiếp, là vài bản báo cáo bên trong diễn đàn, nhìn ra, đều là hình chụp của Diệp Kính Văn và Tiêu Phàm ở cạnh nhau.

Có khi, cả hai ngồi rất sát, cùng mỉm cười.

Có khi, Tiêu Phàm cầm tài liệu, Diệp Kính Văn sáp lại nhìn, rất chăm chú.

Có khi, Tiêu Phàm ghé vào tai Diệp Kính Văn nói gì đó.

Nhìn những hình này, cho dù Vệ Đẳng đến giờ cũng chưa từng tiếp xúc hội học sinh, cũng có thể cảm giác được, trường học năm đó, thích bọn họ, tôn kính bọn họ, sùng bái bọn họ nhiều thế nào.

Thậm chí có sư muội còn thu gom mấy hình ảnh vào một quyển album, đặt tên là phong thái Hắc Bạch song lang.

Khi đó Lâm Vi ở đâu? Tiền nhiệm chủ tịch Lâm Vi ở đâu?

Tại sao trong tất cả hình ảnh, tất cả ghi chép, đều chỉ có Hắc Bạch song lang, chỉ có quang cảnh hai người Diệp Tiêu vui vẻ bên nhau?

Lâm Vi ở đâu?

Tiêu Phàm, người anh yêu không phải Lâm Vi sao? Tại sao lúc anh ở cạnh người yêu của Lâm Vi, tình địch của anh, còn có thể thân nhiên như vậy...

Thậm chí lộ ra vẻ mặt vui sướng như vậy?

Tại sao lại có người đồn thổi các người là đoạn tụ, bởi vì nhóm các người có loại ăn ý khôn ngoan sắc sảo, loại thân mật như hình với bóng, khiến người ta không thể không hoài nghi à!

Nhìn dáng vẻ thân mật của Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn trong hình, Vệ Đăng cảm thấy trái tim mình co rút đau đớn từng cơn.

Tiêu Phàm, có phải anh đang giấu diếm tôi điều gì đó không?

Anh chỉ nhắc đến tình cảm của anh đối Lâm Vi với tôi, cũng từng nhắc đến anh vì hạnh phúc của Lâm Vi mà đi quyến rũ bạn gái Ôn Đình của hẳn...

Tại sao đến giờ phút này anh cũng chưa từng đề cập đến Diệp Kính Văn?

Hai năm anh và Diệp Kính Văn như hình với bóng không rời nhau, tại sao lại bị anh hoàn toàn làm phai nhạt, chỉ dùng từ bạn bè để che lại vậy?

Vệ Đăng hít sâu một hơi, trên những topic linh tinh, thấy được hình ảnh Tiêu Phàm và các sư muội của hội học sinh cùng tổ chức sinh nhật 20 tuổi cho Diệp Kính Văn.

Tiêu Phàm đích thân đốt cho hẳn 20 cây nến, lúc giao dao cho hẳn cắt bánh kem, vẻ mặt ôn hòa, khiến Vệ Đăng cảm thấy trái tim mình như đang bị dao cắt.

Ngày 28 tháng 3.

Ngày hôm đó của 2 năm trước, Tiêu Phàm cắt bánh cho Diệp Kính Văn.

Ngày hôm đó của năm nay, Tiêu Phàm hẹn mình đến quán ăn gần trường, ngay trước mặt mình, đúng 12h đêm, gọi điện thoại đường dài cho Diệp Kính Văn ở nước ngoài chúc mừng sinh nhật.

Vệ Đăng càng nghĩ càng đau đớn, càng nghĩ càng sợ hãi, nghĩ đến khả năng kia, cảm thấy lông măng sau lưng đều dựng đứng.

Thật ra thì đủ loại chuyện xảy ra, đều mơ hồ ám chỉ một khả năng.

Tiêu Phàm lúc đó nói thích Lâm Vi, chỉ là nguy trang, là lời nói dối để mình biết khó mà lui.

Người hẳn thật sự thích là Diệp Kính Văn!

Hoặc là hẳn từng thích Lâm Vi, có lẽ hẳn cũng dùng phương thức quyến rũ Ôn Đình để lần nữa đi đối phó với người yêu Lâm Vi là Diệp Kính Văn, nhưng lần này hẳn thất bại, vì hẳn đã yêu Diệp Kính Văn...

Hắc Bạch song lang, tại sao lúc mọi người nói quan hệ các người mờ ám, chẳng ai trong hai người đứng ra giải thích bất kỳ điều gì?

Thật sự chỉ là chẳng thèm giải thích sao?

Hay là vì, những điều bọn họ nói đều là sự thật?

Toàn thân Vệ Đẳng cứng ngắt ngồi trước bàn, cảm thấy lòng mình lạnh như băng, giống như có một trận gió lạnh đột nhiên thổi vào, thổi đến cả người cũng tỏa ra khí lạnh.

Tiêu Phàm, tại sao đến tận lúc này anh cũng không đề cập đến chuyện Diệp Kính Văn với tôi? Có phải vì anh thấy chột dạ?

Cho nên mới một mực lừa gạt tôi, khiến tôi tưởng là anh yêu Lâm Vi, yêu đến mức cả người yêu của hẳn anh cũng bảo vệ! Hại tôi tưởng là anh si tình với Lâm Vi như vậy...

Hôm sinh nhật, anh canh đúng 12h để gọi điện cho Diệp Kính Văn, anh bận rộn muốn chết còn ráng giúp Diệp Kính Văn làm thủ tục tạm nghỉ...

Tôi thật là ngu mà! Nếu như anh thật sự thích Lâm Vi, sao lại tận tâm tận lực làm việc vì tình địch như thế chứ?

Quan hệ các người hẳn là chẳng hề đơn giản?

Thảo nào, ánh mắt anh nhìn Diệp Kính Văn hôm đó lại nặng trĩu như vậy...

Chẳng trách, anh không chút e ngại lấy quần áo mình cho người ta mặc, không e ngại hắt dùm khăn của anh lau người...

Khi hắt đầu khỗ, anh sẽ nắm lấy tay hắt an ủi...

Thật sự chỉ là bạn sao? Sẽ có người tin tưởng các người chỉ là bạn thôi sao?

Vệ Đăng cảm thấy bản thân giống như sau một trận mê mang quá lâu, bây giờ trở nên sáng tỏ. Giải thích như vậy, tất cả những gì không hợp lý trước kia đều trở nên hoàn toàn rõ ràng thành một đường thẳng thông suốt.

Điểm đầu của đường thẳng đó chính là Tiêu Phàm yêu Diệp Kính Văn.

Hiểu rõ rồi, trong lòng thật sự đau đớn.

Quả nhiên, thế giới ba người các người là nơi tôi không có cách nào nhúng tay vào.

Vệ Đăng đang buồn bực, lại nhìn thấy góc dưới màn hình đưa tin báo “nhận được thư mới.”, người gửi là Diệp Kính Văn.

Ngón tay run rẩy click vào, nhìn thấy trong tin gửi có một câu, “Bản thu âm trực tiếp nơi hiện trường, giữ lại làm kỷ niệm nha.”. Phía sau là icon gương mặt cười tà ác.

Vệ Đăng mở file gửi kèm, download bản ghi âm về máy, mở ra nghe, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Lại là... đêm ở cùng Tiêu Phàm, giọng rên rỉ của bản thân, tiếng thở dốc nặng nhọc của Tiêu Phàm...

“Thao! TMD anh đi chết đi!”

Vệ Đăng ra sức đập xuống một đấm, đẩy tất cả đồ đạc trên bàn xuống, trái tim đau đến mức như bị chứng co giật, ngồi xồm trên mặt đất cố gắng hít thở.

Tiêu Phàm, có phải anh đang chơi đùa với tôi...

Nghĩ đến khả năng này, ngón tay Vệ Đăng siết chặt lấy vạt áo, hít sâu mấy cái giúp mình bình tĩnh lại, khớp xương ngón tay gồng lên trắng bệch, cơ thể vẫn không kìm được run rẩy.

Tôi không cách nào hiểu được lịch sử tình cảm phức tạp của anh, nhưng tại sao anh lại muốn gạt người... Cảm thấy tôi rất dễ lừa gạt phải không?

Hai ngày sau Tiêu Phàm mới trở về, mới bước chân vào cửa đã cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, vừa lên lầu nhìn, chỉ thấy một mình Vệ Đăng thu người nằm trên giường, sắc mặt có hơi trắng bệch.

Trong lòng Tiêu Phàm đau xót, lập tức chạy tới dìu hăn ngồi dậy: “Em làm sao vậy, sao sắc mặt lại khó xem như thế?”

Vệ Đăng mở mắt, nhìn Tiêu Phàm, nhếch miệng cười cười, “Em không sao, anh về rồi à, ăn cơm chưa?”

“Anh ăn rồi, còn em? Hai ngày nay có ăn cơm đàng hoàng không?” Tiêu Phàm liếc nhìn vụn bánh mì bên cạnh, nhíu mày: “Em không phải là ăn bánh mì qua bữa chứ?”

“Em ăn không vô.”

“Vệ Đăng!” Tiêu Phàm đột nhiên lạnh mặt, “Không phải là theo lời em nói, món ăn anh đều làm tốt cả rồi, em chỉ cần hâm lại là có thể ăn sao? Em sao lại như vậy...”

Lời còn chưa nói hết, liền bị Vệ Đăng ôm chặt lấy.

“Anh có thích em không?”

“Em làm sao vậy?”

“Không có gì, nếu anh không thích em thì hãy nói thẳng với em, đừng gạt em, thật sự, con người em ngốc lắm, đầu óc cũng không biết xoay chuyển, anh đối tốt với em, em liền cho rằng anh thật sự thích em, Vạn nhất một ngày nào đó biết rằng anh chỉ đang đùa bỡn em thôi, em sẽ không chịu nổi đâu.”

“Em thật sự sẽ không chịu nổi đâu.”

Tiêu Phàm ôm hắn thật chặt, áp mu bàn tay sờ trán Vệ Đăng, sốt rất cao, vội vàng đặt hắn nằm xuống, xoay người đi lấy thuốc.

Trong cơn mơ màng, nhìn bóng lưng bạn rợn kia, Vệ Đăng nhếch mép mỉm cười.

Xem đi, anh ấy khẩn trương vì mình như vậy, trong lòng nhất định cũng có vị trí của mình.

Hắn từng thích Lâm Vi, từng thích Diệp Kính Văn, mình là người thứ 3, không biết còn dư lại bao nhiêu vị trí nhỉ?

Nhớ tới hết thân của Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn, trong lòng Vệ Đăng lại khổ sở một trận.

“Tiêu Phàm, anh thành thật nói cho em biết, anh và Diệp Kính Văn...”

“Đồ ngốc, đừng suy nghĩ nhiều nữa, anh và hắn chỉ là bạn thôi.” Tiêu Phàm mỉm cười thật dịu dàng, cầm khăn lau cái trán đẫm mồ hôi của Vệ Đăng.

“Chỉ là bạn thôi à...”

“Người anh thích là em, em không biết sao?”

Tiêu Phàm, anh rốt cuộc đã nói dối hết bao nhiêu lời, lại còn phải dùng bao nhiêu lời dối trá để che lấp chúng lại.

Chẳng lẽ tình yêu của chúng ta, chẳng qua cũng là một lời nói dối được anh tỉ mỉ tạo ra sao?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 44

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cởi quần áo hăn ra, dịu dàng giúp hăn lau toàn thân, sau đó thay quần áo ngủ sạch sẽ vào, mới đặt hăn lại giường.

Chờ Vệ Đăng ngủ say, Tiêu Phàm lúc này mới thở dài bất đắc dĩ.

Có lẽ hôm nay mẹ mình nói không sai, hai người chưa từng trải qua thử thách, bỗng bột đến bên nhau, sau khi quen nhau lại quá thuận lợi, bản thân mình luôn suy tính làm thế nào để đối tốt với cậu ấy, thậm chí có chút lấy lòng cậu ấy.

Một mực kìm hãm chính mình để nhân nhượng cậu ấy, thời gian lâu dài, quả thật sẽ xảy ra vấn đề.

Tính Vệ Đăng rất thẳng thắn, suy nghĩ hoàn toàn chẳng biết uyển chuyển, mình lại không giỏi giải thích, nhưng tờ giấy cuối cùng rồi cũng sẽ không gói được lửa, rốt cuộc mọi chuyện cũng sẽ bại lộ.

Tiêu Phàm biết, Vệ Đăng đã hoài nghi mình.

Chuyện quan trọng mình đã đối gạt cậu ấy, cuối cùng cũng sắp đến lúc phải phơi bày ra ánh sáng.

Thật ra, Lâm Vi chẳng qua là mối tình đầu, Diệp Kính Văn, trước khi gặp được Vệ Đăng, mới là người mình yêu.

Vệ Đăng, nếu như em biết, em sẽ nghĩ thế nào đây?

Tiêu Phàm đè trán bất đắc dĩ, cái gì gọi là tự làm tự chịu, bây giờ xem như hiểu rõ rồi.

Ban đầu vì muốn dọa cậu ấy bỏ chạy, lời cậu ấy tới ký túc xá tâm sự một đồng tình cảm của mình với Lâm Vi, vì khiến cậu ấy tin tưởng, còn cố làm ra vẻ tình thâm, lời nói có thật có giả, chính là muốn cậu ấy tưởng mình mang một mối tình si với Lâm Vi.

Chẳng qua là chơi chút thủ đoạn, muốn cậu ấy biết khó mà lui, chủ động từ bỏ.

Ai ngờ, có nhào nặn thế nào Vệ Đăng cũng không chịu buông tha, vẫn điên cuồng theo đuổi mình, thậm chí bày tỏ bị từ chối, say rượu bị tổn thương cũng không từ bỏ phần tình cảm đó.

Sau đó, bản thân mình cũng động lòng, thích cậu ấy, yêu cậu ấy, quen chuyện cậu ấy ở bên cạnh.

Thế nhưng, cái chân tướng kia lại trở thành gông xiềng, sau khi cả hai ở bên nhau cũng không nói ra, Vệ Đăng cũng đơn thuần tưởng là Tiêu Phàm yêu Lâm Vi rất sâu...

Còn Tiêu Phàm, lại không có cách nào nói ra miệng, dù muốn giải thích cũng không biết nói thế nào.

Đây là bí mật trong lòng Tiêu Phàm, cũng là nỗi thống khổ lớn nhất của hắn.

Nhiều năm lặng lẽ yêu mến Lâm Vi, chờ đợi Lâm Vi, cho dù không được đáp lại, Tiêu Phàm cũng có thể an ủi bản thân, nói mình một mảnh tình thâm.

Nhưng sau đó, động lòng với Diệp Kính Văn.

Tự tôn Tiêu Phàm mạnh như vậy, động lòng với Diệp Kính Văn quả thực là một loại sỉ nhục với hắn! Thậm chí vì chuyện này mà chán ghét chính mình suốt một quãng thời gian rất dài.

Thật ra thì Diệp Kính Văn nói rất đúng, hai người bọn họ có quá nhiều điểm giống nhau, bối cảnh tương tự, tuổi thơ cô độc tương tự, thêm nữa quan niệm, thậm chí cả thủ đoạn xử lý vấn đề cũng giống nhau như đúc, cho nên, hai người hợp tác mới ăn ý như thế, đối với nhau có loại cảm giác không muốn xa rời.

Diệp Kính Văn từng xuất huyết dạ dày suýt chết, cũng là Tiêu Phàm ở cạnh hẳn, thật ra thì cả hai người đều hiểu rõ, bọn họ có tình cảm đặt biệt dành cho đối phương.

“Nhìn cậu, giống như nhìn bản thân trong gương vậy.” Diệp Kính Văn từng nói như thế.

Mà sói ở cùng sói, cuối cùng sẽ không có cách nào ở chung, bởi vì đồng loại quá giống nhau, đối phương nghĩ cái gì cũng đều nhìn thấu, sẽ rất không thú vị, không có kích thích.

Tiêu Phàm hiểu rõ điểm này nên mới đè nén tình cảm của mình, trong thế giới của Diệp Kính Văn và Lâm Vi, đóng vai một người bạn.

Phần tình cảm này, đối với Tiêu Phàm mà nói, xem như là bí mật chôn giấu sâu nhất nơi đáy lòng.

Nhưng vẫn không thể giấu diếm được một Lâm Vi quá mức thông minh, trong lòng Lâm Vi hiểu rất rõ, chỉ vì tránh lúng túng nên mới không nói trắng ra mà thôi.

Ban đầu, lúc Lâm Vi và Diệp Kính Văn mua vé đi du lịch trong ngày quốc khánh, mua nhiều nên đem tặng, người đầu tiên Lâm Vi muốn đưa chính là Tiêu Phàm, chẳng qua do Tiêu Phàm quá kiêu ngạo, không nhận vé hẳn đưa, chẳng ngờ, đối tới đối lui, cuối cùng đôi vé tình nhân vẫn tới tay Tiêu Phàm.

Nghịch duyên, có lẽ thật sự là một đoạn nghịch duyên.

Lâm Vi đã sớm biết giữa Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn có sự thăng bằng kỳ diệu.

Đan xen giữa tình yêu và tình bạn, đan xen giữa tình bạn và đối thủ, sự thăng bằng thấu hiểu lẫn nhau.

Truyền thuyết Hắc Bạch song lang cũng không phải là giả, năm đó, đoạn thời gian Lâm Vi và Diệp Kính Văn chia tay, Tiêu Phàm vẫn luôn ở cạnh Diệp Kính Văn.

Suốt hai năm, như hình với bóng.

Trên diễn đàn cũng có người đồn đãi Hắc Bạch song lang đoạn tỵ, cũng không phải là không có căn cứ, tùy tiện cầm một tấm trong đồng hình mập mờ kia ra ngoài cũng có thể viết một bài văn lớn.

Trong lòng ba người Diệp Lâm Tiêu đều rõ nhưng Vệ Đẳng thì không rõ lắm.

Vệ Đẳng cái gì cũng không biết, nếu như cậu ấy phát hiện, nhất định sẽ suy nghĩ lung tung, theo tính cách ruột thẳng của cậu ấy, nói không chừng sẽ tưởng rằng mình đang đùa bỡn cậu ấy...

Tiêu Phàm không thể xác định, chuyện này nên giải thích thế nào, lòng tự ái mạnh mẽ, sự kiêu ngạo được huấn luyện từ nhỏ khiến Tiêu Phàm cũng không thể mặt dày đi giải thích.

Giải thích mình từng yêu Lâm Vi, sau đó lại yêu Diệp Kính Văn.

Thật không có cách nào bóc ra vết thương của mình ngay trước mặt Vệ Đẳng, thậm chí, để Vệ Đẳng cảm thấy con người Tiêu Phàm này thật là kinh khủng, kinh khủng đến như thế a...

Luôn muốn giữ cho mình một phần tự tôn ở trước mặt Vệ Đăng, giữ lại phần ấn tượng tốt đẹp nhất.

Bởi vì yêu cậu ấy, nên muốn bản thân mình tốt đẹp trong lòng cậu ấy, chứ không phải để cậu ấy cho rằng bản thân đã yêu nhầm một tên hoa hoa công tử lạm tình.

Nhưng bây giờ, Tiêu Phàm cũng rất mờ mịt.

Rốt cuộc nên làm gì đây? Trước giờ cũng chưa từng bối rối như vậy, ý nghĩ có thể sẽ đánh mất Vệ Đăng khiến cho một Tiêu Phàm luôn luôn bình tĩnh lại hoàn toàn rối loạn trận tuyến.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đăng hạ sốt, sau khi tỉnh táo lại, nhìn thấy Tiêu Phàm ngủ gục trên đầu giường, tóc rũ xuống che kín đôi mắt, không nhìn rõ nét mặt.

Vệ Đăng giơ tay sờ tóc hăn, Tiêu Phàm lập tức tỉnh dậy, ngẩng đầu cầm tay Vệ Đăng, tựa hồ như sợ hãi đánh mất thứ gì đó, nắm rất chặt: “Em tỉnh rồi? Anh đi chuẩn bị một chút thức ăn.”

Vệ Đăng ừm, liền đứng dậy đến phòng rửa tay.

Hai người cùng ngồi vào bàn ăn cơm, Vệ Đăng vẫn trầm mặc không nói, cuối cùng hùng hổ tiêu diệt một khối bánh mì xong mới ngẩng đầu nói: “Em muốn quay lại trường.”

Tiêu Phàm sửng sốt, “Tại sao?”

“Thật ra thì tối hôm qua em không sốt đến mức hồ đồ, ha ha, thừa dịp đang tỉnh táo hỏi lại anh lần nữa, anh và Diệp Kính Văn thật sự không có gì?”

“Anh xem hẳn là bạn tốt, tin anh đi, Vệ Đăng, đừng dây dưa đề tài này nữa được không? Người cậu ta yêu là Lâm Vi, em cũng không phải không biết.” Tiêu Phàm đứng dậy định kéo tay Vệ Đăng, lại bị Vệ Đăng tránh đi.

“Anh tại sao lại không chịu nói rõ ra chứ? Trực tiếp một chút không được sao?” Vệ Đăng mỉm cười, dường như nghĩ đến cái gì, đột nhiên mắt đỏ lên: “Anh cảm thấy tôi rất ngu ngốc, rất dễ lừa gạt đúng không? Tiêu Phàm! Anh và Lâm Vi từng gặp mặt, tôi đã nhìn thấy, trong nhà ăn chỗ chúng ta từng cùng nhau uống rượu! Anh lừa gạt Diệp Kính Văn, rốt cuộc là vì cái gì? Vì tốt cho hẳn, hay là anh có tư tâm? Tôi muốn hiểu rõ, trong lòng anh có nhiều nơi như vậy, để được nhiều người vậy sao?” Vệ Đăng dừng lại, mỉm cười chế giễu bản thân, “Lâm Vi 1 chỗ, Diệp Kính Văn 1 chỗ, Vệ Đăng tôi, có chen nổi không?”

Thân thể Tiêu Phàm tựa hồ đang run rẩy, bàn tay giơ ra cũng rút lại, “Em có ý gì?”

“Anh thông minh như vậy, không rõ ý của tôi?” Vệ Đăng đứng dậy, con ngươi đỏ bừng nhìn hẳn chăm chăm, “Anh vẫn luôn lừa dối tôi! Tôi đều biết rồi, trước kia anh thích Lâm Vi, sau đó lại yêu Diệp Kính Văn, đến lúc bọn họ ra nước ngoài, lúc anh cô đơn trống trải, đúng lúc tôi tìm đến cửa, cho nên anh liền tiếp nhận tôi, đúng không?”

“Em nói bậy gì đó?”

“Anh chính là gặp người nào yêu người đó, không phải sao?”

Trong lòng Vệ Đăng đau đớn, lúc nói chuyện có chút không lựa lời, Tiêu Phàm lại chỉ lẳng lặng nhìn hẳn chăm chú, không phản bác.

“Sớm nói ra, tôi cũng không cần lún sâu như vậy, trên người một hoa hoa công tử đại thiếu gia.” Vệ Đăng mỉm cười giả vờ như không có chuyện gì cả, “Tôi rút tay lại, anh đối người khác để chơi đùa đi, đúng rồi, đoạn ghi

âm Diệp Kính Văn gửi cho anh, tôi nghe rồi, thu rất tốt, đặc biệt rõ ràng, lưu trong ổ đĩa D ấy.”

“Tôi đi đây.” Vệ Đăng xoay người định đi, nhưng bị Tiêu Phàm kéo lại, đè sát vào tường, dùng cánh tay khống chế thân thể hắn.

Ánh mắt Tiêu Phàm phát đỏ, con ngươi co rút lại, toàn thân phát ra hơi thở lạnh băng đáng sợ, khiến Vệ Đăng không nhịn được run rẩy.

“Đem những lời em vừa mới nói, lặp lại lần nữa!”

Cơ thể bị ép chặt đến đau đớn, bả vai dường như sắp bị bóp nát, nhưng khí thế Vệ Đăng lại không chút thua kém: “Nói thì nói, TMD, anh là hoa hoa công tử, tôi nói sai sao? Anh yêu người này, lại yêu người kia, anh gặp người nào yêu người đó, tôi nói sai sao? Không phải à? Anh còn lừa dối tôi, thực sự cho rằng tôi ngu đến cái gì cũng không biết sao? Lão tử không có đàn như anh nghĩ vậy, M\* kiếp, xem như tôi bị mù, còn tưởng anh đối với Lâm Vi si tình bao nhiêu, còn bị sự si tình của anh làm cảm động một trận, phi, si tình? Ngoài miệng nói yêu Lâm Vi, theo người ta đi quyến rũ người yêu của hắn, khoa trương hơn chính là, lại đi yêu người đó, anh không cảm thấy mình rất tức cười sao?”

Lúc Vệ Đăng nói chuyện con ngươi cũng đỏ bừng, giống như dã thú giãy giụa trước khi chết, mỗi một chữ cơ hồ đều là hét ra, chấn động đến lỗ tai người ông ông.

Tiêu Phàm im lặng chăm chú nhìn hắn, sức mạnh trên tay từ từ buông lỏng, trong mắt tràn ngập ưu tư, dần dần trở thành lạnh nhạt, lại mở ra.

Khôi phục bộ dáng lạnh lùng rất lâu trước đây, giống như lại lần nữa dùng băng giá bao lại bản thân.

Nhìn hắn như vậy, Vệ Đăng lại có chút không đành lòng.

Bản thân nhanh mồm nhanh miệng, có phải đã nói gì quá đáng rồi không? Thật ra thì cũng là do quá tức giận, chỉ cần hãn chịu giải thích, mình nhất định sẽ nghe và tin tưởng hãn, vấn đề chính là đến lúc này hãn còn muốn lừa gạt, cũng lấn hiếp người quá mức!

“Em đi đi, để chúng ta đều bình tĩnh lại một chút.” Tiêu Phàm xoay người lên lầu, để lại cho Vệ Đằng một bóng lưng cô đơn.

Ở nơi Vệ Đằng không nhìn thấy, ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Vệ Đằng cảm thấy nếu đã nói đến mức này rồi, mình cũng không có mặt mũi nào ở lại, vì vậy, cũng không thèm thu dọn hành lý, trực tiếp ra ngoài đi đến trạm xe bus.

Tiêu Phàm đứng trên lầu nhìn bóng lưng hãn, cười cười tự giễu.

Vệ Đằng, em có biết không, người khác nói thế nào anh cũng không để ý.

Cho dù người của toàn thế giới này đều nói Tiêu Phàm anh là kẻ gặp người nào yêu người ấy, một hoa hoa công tử, anh cũng có thể bàng quan.

Nhưng là em... em lại nói như vậy.

Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, anh đối với em thế nào, chẳng lẽ em không cảm nhận được sao?

Em biết không? Anh yêu em nhiều thế nào, quan tâm vị trí của mình trong lòng em nhiều thế nào.

Đáng tiếc, em cũng giống như bọn họ, không hiểu anh.

Ngay cả em cũng không hiểu anh, anh đây có phải đã sống quá thất bại?

Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, may mà vừa rồi kịp thời khống chế, không thương tổn đến cậu ấy, dấu ngón tay bấm sâu trong lòng bàn tay, bây giờ mới bắt đầu đau đớn như kim châm.

Xoay người vào nhà vệ sinh rửa tay, phát hiện những dấu vết kia càng rửa càng rõ ràng, đỏ đến đáng sợ.

Tiêu Phàm giơ lòng bàn tay ra thổi, vuốt vuốt, cuối cùng máu rỉ ra.

Cau mày dùng khăn lông lau vết máu, giữ khăn lông trong tay, để cho máu tự đông, bây giờ mới xoay người, mở máy vi tính, xóa đoạn ghi âm Vệ Đăng nói đi.

Khóe miệng không khỏi cười khổ, Diệp Kính Văn, có phải kiếp trước tôi mắc nợ cậu cái gì?

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến lúc khai giảng.

Lại là một năm kim thu, học sinh mới nhập học tham gia quân sự, tựa như rót vào dòng máu mới, sân trường bỗng nhiên náo nhiệt lên.

Trên đường đến trường đầy những áp phích quảng cáo của câu lạc bộ.

Tiêu Phàm một mình đến trường, nhìn những gương mặt đương tuổi thanh xuân chỉ trở vào những tấm áp phích, đột nhiên cảm thấy, mình đã già đi rất nhiều.

Khi đó còn trẻ người, nông nổi làm bậy, vì muốn hiểu Lâm Vi, kẻ ngang hàng với mình mà tham gia ứng cử hội học sinh.

Lúc ở hội học sinh, cũng ganh đua nơi chốn với Lâm Vi, Lâm Vi còn có đại tài tử Chu Phóng che chở, bản thân liền độc lập chiến đấu, kỳ thực, nói trắng ra là muốn thu hút chú ý của hắn.

Song, Lâm Vi từ đầu đến cuối cũng không đưa mắt nhìn mình.

Hắn có người bạn Chu Phóng cùng lớn lên bên nhau, đại tài tử khoa tiếng Trung, phong lưu phóng khoáng.

Hắn còn có thanh mai trúc mã tri kỷ Ôn Đình, mỹ nữ khoa y, mị lực phi phàm.

Trong mắt hắn, cái tên Tiêu Phàm có lẽ là ngay cả đối thủ cũng không được tính.

Sau đó, trong mắt hắn có hình bóng Diệp Kính Văn, cái tên sư đệ hung hăng ngạo mạn, lần đầu tiên gặp mặt đã chọc vào lòng hắn.

Sau đó, đi dụ dỗ bạn gái Ôn Đình của hắn, thậm chí đi dụ dỗ Diệp Kính Văn, chỉ vì muốn chứng minh xem họ có khả năng cho Lâm Vi hạnh phúc hay không.

Bản thân lúc ấy thật là quá sức trẻ con mà...

Nếu như lúc ấy tỉnh táo một chút, có lẽ mấy loại chuyện linh tinh sau này cũng sẽ không phát sinh.

Đảo mắt đã mấy năm đi qua, những bạn học ở hội học sinh, tiền bối, thứ xung quanh cuộc sống của mình năm ấy.

Chu Phóng thành nhà văn nổi danh, Ôn Đình đổi nghề làm pháp y.

Chỉ có ba người họ vẫn dây dưa không rõ.

Lâm Vi thân thiện, Diệp Kính Văn càn quấy, còn có bản thân bị người ta nói lãnh khốc.

Vỡ kịch của 3 người, diễn lâu như vậy, yêu hận tình thù, dây dưa nhiều năm, rốt cuộc là vì cái gì?

Hai người bọn họ muốn yêu hận gì cũng được, dày vò nhau cũng được, nhưng Tiêu Phàm, trên võ đài của ba người bất quá là góc phối, vì sao phải chịu hành hạ theo bọn họ?

Có lẽ người khác không thể nào hiểu được, Tiêu Phàm cũng không muốn giải thích.

Bởi vì bản thân cam tâm tình nguyện.

Bất luận là vì Lâm Vi từng động lòng hay Diệp Kính Văn khiến hắn yêu thích, người nào, Tiêu Phàm cũng không từ bỏ được.

Mưa xuống mấy ngày, tâm tình Tiêu Phàm cũng trở nên mù mịt.

Lúc xem sách ở thư viện thấy mệt mỏi, đi đến bên cửa sổ ngắm phong cảnh, nhìn thấy lầu dưới có học sinh tóc vàng, hình như không mang thẻ, đi tới đi lui trong mưa.

Tiêu Phàm giật mình, vội vàng mang dù lao xuống lầu.

Kích động đến phía sau người đó, bật dù lên: “Em lại...”

Khi hắn quay đầu lại, thanh âm Tiêu Phàm cũng tắt trong cổ họng, “Bạn học, cậu quên mang dù sao? Đứng đây làm gì?”

Là đứa trẻ rất đáng yêu, hình như là học sinh năm nhất, cười rất rục rờ, có điểm giống người đó.

“Tôi quên mang thẻ...” Thanh âm rất tủi thân.

“Cho cậu mượn dù, sớm quay về đi.”



“Đàn anh, cảm ơn anh!” Nam sinh kia rất lễ phép cúi người cảm ơn, sau đó cầm dù chạy đi.

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng hảnh, bất đắc dĩ mỉm cười.

Em xem đi Vệ Đăng, bị em ảnh hưởng, giờ anh cũng học lấy chuyện giúp người làm niềm vui rồi.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 45: Có Một Loại Tình Cảm Gọi Là Thấu Hiểu Lẫn Nhau

Không ngờ mưa càng lúc càng lớn.

Nhìn những học sinh mới đang điên cuồng chạy trốn trong mưa, Tiêu Phàm lại không có mặt mũi nào bỏ chạy, đành bước nhanh trở về.

Rất nhanh, bị mưa dội ướt như chuột lột.

Đưa tay lau sơ qua, trên mặt chỉ toàn là nước, Tiêu Phàm bất đắc dĩ bước chậm lại, dù sao cũng ướt cả rồi, có dội nhiều hay ít cũng không mấy khác biệt.

Nếu là Vệ Đăng, nhất định sẽ lập tức kéo mình bỏ chạy như điên thôi.

Không biết giờ cậu ấy ở đâu.

Sau khi về đến ký túc, vội vàng thay quần áo đi vào phòng tắm, khi làn nước ấm xối xuống, cả thân người không khỏi run lên một trận.

“Hắt xì... Hắt xì...”

Liên tục hắt hơi mấy cái, Tiêu Phàm nhượng mày thay đồ ngủ, sấy khô tóc xong liền nằm trên giường đọc sách.

Chẳng qua là dầm mưa một chút thôi, Tiêu Phàm cũng lười uống thuốc.

Nhưng những dòng chữ trước mắt lại bắt đầu mơ hồ dần đi, hình như trán cũng hơi nóng lên.

Giữa cơn mơ màng, thậm chí nhìn những dòng chữ trước mặt cũng biến thành nét chữ như kiến bò xấu xí của Vệ Đăng viết ra.

Tiêu Phàm mỉm cười cầm điện thoại, nhấn số của Vệ Đăng, phải rồi, nhận quà sinh nhật của cậu ấy xong còn chưa cảm ơn nữa.

Đã hồ đồ, không nhớ rằng cả hai từng cãi nhau, còn tưởng rằng thời gian đang dừng lại từ thời điểm thật xa trước đây, thời điểm ngọt ngào khi vừa sống cùng cậu ấy.

Điện thoại vang lên thật lâu lại chẳng có ai bắt máy, Tiêu Phàm cảm thấy bản thân hơi choáng váng, sau khi nghe “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy” từ điện thoại xong, ngẩn người.

Chốc lát sau lại gọi qua, bên kia vẫn lặp lại những lời này, Tiêu Phàm cười cười, “Đồ ngốc à, thật ra thì lúc ở Quế Lâm, anh từng hôn em, anh nhớ đấy...”

Cũng phát sốt như lần đêm mưa ở Quế Lâm, lần đó còn có Vệ Đăng ở bên túc trực không rời nửa bước để chăm sóc, bây giờ, chỉ còn lại mình.

Điện thoại rơi xuống, trước mắt Tiêu Phàm đột nhiên tối tăm.

Lúc Vệ Nam và Tiêu Tinh bước vào, chính là thấy hình ảnh như vậy.

Tiêu Phàm đang nằm trên giường lăm bắm điều gì đó không rõ, di động rơi dưới đất, thậm chí, đến cửa hăn cũng quên đóng, may là nhờ dì quản lý ký túc rất có trách nhiệm không cho phép người lạ đi lên, nếu không để như hăn vậy, sớm đã bị trộm dọn sạch cũng nên.

Tiêu Tinh đứng trước cửa phòng ngủ không dám vào, gõ cửa: “Anh à, em và Nam Nam đến đưa thức ăn cho anh, anh có muốn thay quần áo trước không?”

Tiêu Phàm nằm ngửa trên giường, không nhúc nhích.

Vệ Nam kéo kéo tay áo Tiêu Tinh: “Trông anh cậu sao giống như bị trúng tà vậy?”

“A?” Tiêu Tinh quay đầu lại, thấy Tiêu Phàm vẫn không có phản ứng, cũng không để ý đến bộ dáng quần áo xốc xếch của hắn nữa, vội vàng chạy đến bên giường, lắc lắc thân thể của hắn: “Anh, tỉnh lại tỉnh lại.”

“Ừm...” Tiêu Phàm cảm nhận được có bàn tay lạnh băng đặt trên trán mình, theo bản năng cầm lấy: “Vệ Đăng à?”

Hai cô gái nhìn nhau.

“Lo lắng thế nào, anh cậu bị sốt rồi này.” Vệ Nam phản ứng lại trước, vội vàng quay đầu vào phòng vệ sinh lấy nước lạnh.

“A, hình như vậy.” Tiêu Tinh cũng luống cuống chân tay, đỡ Tiêu Phàm nằm xuống, “Anh, anh buông tay ra trước, tay của em, sắp bị bóp nát rồi, bóp nát...”

“Vệ Đăng, đừng rời bỏ anh, anh chỉ có mình em thôi, có biết không?”

Nghe rõ tiếng líu ríu khe khẽ của Tiêu Phàm, cơ thể Tiêu Tinh cứng đờ, bàn tay bị nắm chặt, giống như là người sắp chết đuối vớ được bè gỗ vậy.

Nhìn bộ dáng hắn đau đớn nhíu chặt chân mày, Tiêu Tinh cũng không đành lòng rút tay về, sau khi thấy Vệ Nam đang bưng nước bước vào, Tiêu Tinh quay đầu hỏi: “Hai người bọn họ gây lộn à?”

“Chắc vậy, tớ đi gọi điện thoại hỏi thử.” Vệ Nam vội vàng lấy di động ra, gọi điện cho anh hai, “Tắt máy rồi, chắc chắn là có vấn đề.”

Quay đầu nhìn Tiêu Phàm còn đang gọi tên Vệ Đăng không ngừng trong cơn mơ, Vệ Nam không khỏi có chút không đành lòng.

Hai người chạy tới chạy lui một hồi lâu, cuối cùng cũng có thể hạ nhiệt cho cái trán nóng đến nhóm lò được của Tiêu Phàm, nạt miệng hắt ra, nhét chút thuốc vào, mệt mỏi đến thở hồng hộc.

Tiêu Phàm ngủ thiếp đi, bấy giờ cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nam Nam, bên phía anh hai cậu, cậu khuyên thử anh ấy được không? Từ nhỏ đến lớn tớ ở cạnh anh trai cũng chưa từng thấy dáng vẻ anh ấy đau khổ như vậy... Tớ đoán chắc là có hiểu lầm gì đó?” Tiêu Tinh vuốt nhẹ bàn tay bị siết đến đỏ lên, nhớ đến người anh luôn luôn lạnh lùng, sau khi bị bệnh lại đau khổ như vậy, lộ ra bộ mặt yếu ớt hiếm có, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Vệ Nam gật đầu: “Ừm, chắc là do đầu óc anh tớ không biết uyển chuyển, lúc gây lộn liền cứng đầu, hôm nào tớ đi hỏi thử anh ấy.”

“Được rồi, tối nay tớ trông chừng anh ấy, cậu về trước đi.”

“Cùng trông chừng đi, ghế sa lon cũng lớn, hai người nằm cũng được.” Vệ Nam làm vẻ nghiêm túc vỗ vai Tiêu Tinh, “Hơn nữa tớ học y, xảy ra chuyện gì cũng có thể phối hợp kịp thời.”

“Được rồi, tớ cũng biết Nam Nam nói nghĩa khí, hì hì, nếu anh ấy ngủ rồi, vậy sườn kho tàu mẹ cậu cho, chúng ta cùng ăn đi?”

“Tớ cũng nghĩ vậy... dù sao, không ăn sẽ lãng phí.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng mở hộp cơm mang đến để bắt đầu ngon miệng.

Cuộc thi của Vệ Đằng được lên lịch vào giữa tháng 9, thời tiết mấy hôm nay lại không tốt, chuyên tâm chui rúc trong ký túc ôn bài, thậm chí cả game cũng không chơi.

Chu Ngư cảm thấy Vệ Đằng có hơi là lạ, từ sau khi khai giảng, trạng thái của cậu ấy vẫn thật không tốt, thường xuyên đọc sách tới một nửa thì thần thờ, có khi tắm đến hơn nửa tiếng, mắng chửi luôn mồm.

Có hỏi, cậu ta cũng chẳng chịu nói gì cả.

Chu Ngư rất lo lắng, đành liên lạc em gái cậu ta, kết quả, Vệ Nam vừa đến ký túc, sau khi thấy mặt Vệ Đằng liền trực tiếp chất vấn: “Anh hai, các anh cãi nhau à?”

“Cãi cái gì! Không có cãi.” Vệ Đằng hừ một tiếng, đập sách lên mặt không để ý đến cô.

Vệ Nam lấy quyển sách xuống, sát lại nói: “Em nghe Tiêu Tinh nói, anh cậu ấy mấy hôm nay cũng không ăn uống đàng hoàng, gầy đi không ít.”

Ngón tay Vệ Đằng run lên, quát: “Anh ta có gầy hay không thì liên quan cái gì đến anh? Gầy chết luôn mới sạch sẽ.”

Vệ Nam liếc hẳn xem thường: “Còn có, mấy hôm trước anh ấy gội nước lạnh bị cảm, sốt cao suýt chết...”

Thấy thân thể Vệ Đằng cứng đờ, Vệ Nam nói tiếp: “Nếu không phải em và Tiêu Tinh đúng lúc mang thức ăn cho anh ấy, bây giờ, hẳn là anh ấy đã nằm trong quan tài rồi. Anh không biết đâu, anh ấy bệnh rất nặng, dọa em sợ muốn chết, sốt đến 40 độ, luôn miệng nói mớ...”

“Đừng khoác lác nữa, sốt 40 độ còn chưa đốt chết người sao.” Vệ Đằng lườm em gái, lại không biết bản thân mình vì lo lắng mà thiếu chút cắn nát đôi môi.

Vệ Nam thở dài tiếc nuối, “Các anh đấy, có thể cãi nhau cũng còn tốt, chờ đến một ngày muốn cãi cũng không tìm ra người mới biết hối hận! Anh hai à, có chuyện gì bình tĩnh nói chuyện đàng hoàng với nhau không được

sao? Cãi nhau gây tổn thương rất nhiều, mặc dù nói yêu đương mà không cãi nhau vài trận sẽ rất nhàm chán, nhưng mà... qua cơn tức giận thì xem như xong đi.”

Vệ Nam dùng khẩu khí dụ dỗ con nít, Vệ Đăng xoay người đi không để ý đến cô.

Trái tim lại đập rất nhanh, khuya hôm trước, Tiêu Phàm gọi điện cho hân nhưng Vệ Đăng không có mặt mũi nào bắt máy, vì vậy liền tắt di động.

Nói vậy, đêm đó anh ta thật sự bị sốt, là nhấn nhầm số sao?

Khốn kiếp, không phải anh bảo muốn bình tĩnh sao? Bình tĩnh cũng không phải ý chia tay, anh lại chẳng thèm gửi tin nhắn tới, nói đủ bình tĩnh rồi thì mới nói chuyện đàng hoàng với tôi à?

Hơn nữa, tôi là đứa ruột thẳng, lúc ấy quá mức tức giận, nói chuyện cũng có chút không biết chọn lời, con người vừa kích động sẽ dễ dàng nói bậy.

Bây giờ cũng hối hận rồi, thật ra trong lòng biết, hân không phải là người như vậy, mắng hân là hoa hoa công tử là thật quá đáng.

Nhưng mình là kẻ ruột thẳng, trong lòng nghĩ cái gì, chưa qua xử lý của não bộ đã vọt ra miệng...

Lúc ấy, nhìn thấy trong mắt anh ấy như có thứ gì vỡ vụn vậy, bộ dáng cô độc lúc xoay người đi, lòng mình cũng rất khó chịu, muốn cho bản thân một tát.

Cơm không thể ăn bậy, ăn sai thì dạ dày sẽ đau.

Lời cũng không thể nói bậy, nói sai rồi sẽ đau lòng.

Vệ Đăng nhìn chăm chăm điện thoại một hồi lâu, dù sao, ban đầu là do tự mình vô sỉ theo đuổi người ta, chuyện thế này cũng không sợ mất mặt, thêm lần nữa cũng chả sao. Mặt dày cũng có chỗ tốt. Quyết định xong, vừa định nhắn tin thì di động lại đổ chuông.

Người gọi tới là bà xã Tiêu.

Vệ Đăng nhếch môi cười cười, ho khan một tiếng cho bản thân bình tĩnh lại một chút, vội vàng tiếp điện thoại, “Alo, ai vậy?”

“Còn giận à?” Giọng nói nhu hòa của Tiêu Phàm xuyên qua điện thoại truyền tới tai, Vệ Đăng bỗng dưng cảm thấy chua xót.

Biết tự ái của hắn rất lớn, lại kiêu ngạo, bây giờ lại hạ mình gọi điện đến, thật sự là làm khó hắn.

Phi, cái miệng thối này thật là nói chuyện chẳng biết giữ mồm. Nói trắng ra là do mình ghen, dấm lên tới não mà thôi.

Vệ Đăng cười cười có chút xấu hổ nói: “Thật ra thì cũng không còn giận nhiều nữa...”

“Vậy em đi xuống một chuyến đi, anh chờ em dưới lầu.”

“Ừm.” Vệ Đăng đồng ý, vội vàng xuống giường, chạy hướng lầu dưới.

Vệ Nam ở phía sau làm mặt quỷ, hứ, em biết mà, vợ chồng cãi nhau chút chuyện vặt, đầu giường gây lộn cuối giường hòa...

Vệ Đăng chạy xuống lầu như bay, đến lầu 1 lại dừng bước, điều chỉnh hô hấp một chút, ho khan, bấy giờ mới thả chậm bước chân từ từ ra cửa.

Tiêu Phàm đứng ngoài cửa, tựa vào tường, thấy Vệ Đăng đi tới liền khẽ cười: “Nhanh thật nha...”

Vệ Đăng “khụ” một tiếng, sờ lỗ mũi, giả vờ như không để ý hỏi: “Em nghe nói... gần đây anh bị cảm, sốt cao? Khỏe hơn chút nào chưa?”

“Ừm, khỏe rồi, còn em? Em gái anh nói em không ăn uống đàng hoàng.” Tiêu Phàm khẽ sờ mặt Vệ Đăng, “Dạ dày đã không tốt rồi, sao lại còn không chịu ăn cơm đúng giờ vậy? Sụt hết mấy cân rồi?”

“Có phải thịt heo đâu mà bán theo cân chứ? Ồm thì cứ ồm thôi.” Vệ Đăng cười hì hì, nhận lấy bánh ga-tô từ tay hắn, “Cám ơn, vừa lúc em đang đói.”

“Chúng ta làm lành đi.” Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Vệ Đăng ngẩn người, có chút bối rối cúi đầu, nhớ tới cảnh mắng hắn hôm đó, lại cảm thấy bản thân quá đáng... dễ dàng làm lành vậy sao?

“Em muốn biết thì anh sẽ giải thích cho em, được không?”

“A...”

“Nếu em thật sự cảm thấy anh là hoa hoa công tử, anh sẽ từ từ chứng minh cho em xem, anh không phải là người như vậy.”

“Cái này...”

“Đồng ý đi.” Tiêu Phàm nhìn Vệ Đăng thật sâu, Vệ Đăng đành gật đầu, một khắc sau liền bị hắn kéo vào lòng.

“Này, ở đây có người đi qua đó...um...”

Vệ Đăng còn chưa dứt lời đã bị Tiêu Phàm kéo vào một góc kín đáo, đè trên tường hôn.

Xa cách quá lâu, khi lần nữa hôn nhau triền miên lại giống như nụ hôn đầu khiến hai người đều thẹn thùng, tim đập dồn.

Thực sự là do tiểu biệt thẳng tân hôn sao?

Vệ Đằng ôm chặt vai Tiêu Phàm, mở miệng mặc hăn hôn điên cuồng.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới thở gấp mà rời khỏi môi Vệ Đằng, nhẹ vuốt tóc Vệ Đằng, cười nói: “Mái tóc này của em thực ra rất dễ nhận diện, rất giống con nhím, sao anh lại nhận nhầm nhỉ.”

Vệ Đằng chẳng hiểu hăn nói gì cả, sau một khắc lại bị hăn kéo đến lầu nghiên cứu sinh.

Sau khi đến ký túc xá, chờ Vệ Đằng ăn bánh ga-tô xong, Tiêu Phàm mới lên tiếng: “Tối nay chúng ta hãy nói chuyện đàng hoàng một chút.”

Vệ Đằng gật đầu, sau đó đỏ mặt đi vào phòng tắm: “Em đi tắm trước...”

Trong bụng Tiêu Phàm cảm thấy kỳ quái, trước khi nói chuyện còn phải tắm? Nghĩ lại, đã biết cậu ấy lại hiểu lầm, buồn cười nhìn bước chân cậu rối loạn bước vào phòng tắm, sau đó lại thân thể trần trụi, quần cái khăn lông bước ra ngoài, bối rối đứng đó bứt tóc, cả người đều ửng đỏ.

“Anh chỉ nói chuyện thôi, em lột trần ra làm gì?”

“Á?” Trước kia lúc ở cùng nhau, mỗi tối Tiêu Phàm vừa bảo nói chuyện đàng hoàng một chút liền kéo mình lên giường làm chuyện đó, bây giờ, lẽ nào chỉ thuần khiết là nói chuyện sao? Mặt Vệ Đằng đỏ lên, “Phi, anh không nói sớm!”

Hét lên một tiếng, vội vàng giam mình vào phòng tắm, lần quần một lúc lại cúi đầu đi ra.

“Sao vẫn còn ở trần thế?” Vệ Đằng nhin cười, khoe miệng hơi co giật.

“Quần áo ướt rồi.” Vệ Đằng lờm hăn một cái, trực tiếp đi tới phòng ngủ, nằm trên giường, “Có gì cứ nói đi, em nghe.”

Tiêu Phàm đi lại, lên giường, nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đằng.

“Anh từng thích Diệp Kính Văn, là thật, nhưng đó đều là chuyện đã qua, quá khứ của anh không thuộc về em, hiện tại và tương lai đều là của em.

Vệ Đằng ừm, cũng ôm lại Tiêu Phàm, “Em xin lỗi, con người em nói năng không biết nặng nhẹ, lần trước nói lung tung, ngài đại nhân đại lượng, đừng để trong lòng nha.”

“Ừm, anh biết.” Tiêu Phàm sờ cái đầu lông măng mềm mại trong lòng, khẽ mỉm cười.

“Đối với anh, Diệp Kính Văn là sự tồn tại đặc biệt, bọn anh không phủ nhận cách nói Hắc Bạch song lang bởi vì bọn anh xem nhau như tri kỷ.”

Vệ Đằng cố đè nén nước chua trong bụng, tiếp tục nghe hẳn nói, “Bởi vì cả hai quá giống nhau, có loại... cảm giác thấu hiểu lẫn nhau.”

Vệ Đằng mắng thầm, các người không phải là gấu chó thấy đồng loại sao, mặc quần áo cũng mặc cùng kiểu, hai con sói đơn độc có đặc trưng riêng, Diệp Kính Văn đơn giản chính là một con đại biến thái tính tình vượn vẹo, còn Tiêu Phàm anh cũng không khá hơn chỗ nào...

“Hiện tại hẳn và Lâm Vi chia tay, tâm tình rất kém, là bạn bè, anh cũng không thể nào mặc kệ hẳn.”

“Nga.” Vệ Đằng gật đầu, cái này thì hiểu, dù sao anh em cần nói nghĩa khí, nếu như có ngày nào đó Chu Vũ và Ngư San San chia tay, mình cũng không thể mặc kệ cậu ấy được.

Chẳng qua là có chút hoài nghi, anh thật sự xem hẳn ta là bạn bè sao?

Nếu phải, vậy cũng tốt.

Sợ nhất chính là anh còn chưa dứt tình.

Tiêu Phàm dường như biết suy nghĩ của Vệ Đằng, sáp lại nhẹ nhàng vò mái tóc con nhím của hắn, “Yên tâm đi, trong lòng anh, em mới là người quan trọng nhất.”

“Ừm, nếu anh nói vậy, em sẽ yên tâm.” Dù sao tâm địa anh gian xảo nên tôi cũng chẳng muốn đoán, cứ xem biểu hiện của anh thôi.

“Muốn anh biểu hiện sao?” Tiêu Phàm đột nhiên hỏi, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa, toàn thân Vệ Đằng cứng đờ, một khắc sau liền bị hắn đè trên giường...

Bạn đang 

“Không cần biểu hiện như vậy, em tin.... Ng... ng...”

Cuối cùng, giãy giụa hồi lâu cũng bị hắn hôn cho cơ thể mềm nhũn.

“Lần sau đừng cời hết, chừa chút gì đó cho anh cời.” Tiêu Phàm thấp giọng cười bên tai. “Không phải là còn giữ lại một thứ sao...” Vệ Đằng chủ động sát lại, cầm tay Tiêu Phàm khẽ đặt dọc theo quần lót, “Cái này để lại cho anh”

Tiêu Phàm không khỏi lại bật cười, cậu ấy, sao không biết uyển chuyển một chút vậy.

Lại là cả đêm vuốt ve nhau, lúc trời sáng, chân Vệ Đằng nhũn đến mức không đứng dậy nổi, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, “Anh không thể kiềm chế một chút sao, cái eo của em... Lần sau anh ở phía dưới thử xem.”

“Được thôi.” Đối với cơn giận trước khi rời giường của Vệ Đằng, Tiêu Phàm tựa hồ như không để tâm, chỉ khẽ mỉm cười gật đầu.

Anh ấy nói gì? Được?

Vệ Đăng kinh ngạc đến ngây người, thiếu chút nữa cắn đứt cả đầu lưỡi.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 46: Đàm Phán

Sau khi làm hòa với Tiêu Phàm, Vệ Đăng liền đem tâm tư toàn bộ đặt vào việc ôn tập bài vở.

Cuộc thi được sắp lịch vào ngày 12 tháng 9, đến hẹn lại tới.

Vệ Đăng đến trường thi, Tiêu Phàm bảo ở lại ký túc chuẩn bị cơm tối ngon lành chờ hẵn thi xong khao thưởng.

Trong lòng Vệ Đăng mỹ mãn, nghĩ đến dáng vẻ Tiêu Phàm mang tạp dề, nấu canh gà và sườn ram cho mình, nước miếng cũng sắp rớt xuống.

Bị giám thị trừng mắt mới vội vàng tập trung giải đề.

Đề thi rất đơn giản, hơn nữa trong thời gian này cũng không có lòng dạ nào chơi game, chăm chú đọc sách, chưa đến 1 tiếng, Vệ Đăng đã giải hơn phân nửa đề thi.

Phần còn lại không biết trả lời, làm bữa một phen, cũng chẳng chờ đến hết giờ đã nộp bài ra ngoài cửa.

Vừa ra khỏi dãy lầu liền lấy di động ra, nhận được một tin nhắn.

“Vệ Đăng, anh không có thời gian nấu cơm cho em rồi, em thi xong hãy đến nhà ăn, anh mời em bữa khuya được không?”

Vệ Đăng cũng không suy nghĩ nhiều, cho rằng hẵn quá bận rộn, không có thời gian rảnh, mặc dù đã lâu không ăn đồ do hẵn nấu, thật nhớ nha.

Nuốt nước bọt, đi về phía nhà ăn.

Lúc gần đến nhà ăn, chỉ thấy Tiêu Phàm đứng tựa lưng vào cái cây lớn, bên cạnh là một người mặc đồ đen, người kia đưa lưng về phía Vệ Đăng, không thấy rõ diện mạo hẳn nhưng vóc người kia, vừa nhìn chính là Diệp Kính Văn.

Gương mặt Tiêu Phàm dưới ánh đèn đường lộ ra rất rõ, chân mày nhíu chặt, đôi môi khẽ mở, có vẻ hơi không vui.

Vệ Đăng nghĩ nghĩ, dù sao mình mới là người yêu của Tiêu Phàm mà, vì sao phải lén lén lút lút chứ! Vì vậy, quang minh chính đại đi tới.

“Tiêu Phàm, em thi xong rồi.” Mỉm cười thật rục rờ với hẳn.

Tiêu Phàm sau khi nhìn thấy Vệ Đăng, khuôn mặt trở nên dịu dàng, “Nhanh vậy? còn chưa tới một canh giờ mà.”

“Nộp bài sớm...” Vệ Đăng cười hì hì, ngẩng đầu nhìn Diệp Kính Văn, thấy hẳn đột nhiên ngẩng đầu đi về phía nhà ăn.

Tiêu Phàm kéo hẳn: “Còn chưa nói chuyện xong mà.”

Diệp Kính Văn nhếch môi cười lạnh, “Các người nói chuyện đi, tớ không có hứng thú làm bóng đèn.”

Chẳng biết có phải ảo giác không, Vệ Đăng luôn cảm thấy lời của Diệp Kính Văn bốc lên khí chua, mùi giấm nồng thật nha...

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng Diệp Kính Văn, muốn đuổi theo, lại quay đầu nhìn Vệ Đăng, có vẻ rất bất đắc dĩ.

“Không sao, nếu các người chưa nói xong thì cứ nói tiếp đi, tự em đi ăn chút gì là được rồi.”

Vệ Đăng đột nhiên quan tâm khiến cho Tiêu Phàm rất không thích ứng, giơ tay nắm lấy: “Em không ăn giấm à?”

“Ăn giấm cái khi gì, các anh là bạn tốt, có gì chưa nói rõ thì cũng nên hàn huyên đôi chút chứ.”

“Sao em cười lại có chút khó coi vậy?”

“Em đau răng, MD, cười có một cái liền bị rút miệng.” Vệ Đăng đưa tay đè cằm, “Mau đi đi, Diệp Kính Văn đang chờ anh ở đó đấy.”

“Đau răng sao? Hay là mua chút thuốc giảm đau trước đi...”

“Được rồi, em cũng không phải con nít nữa, sao anh hay nói nhảm nhiều vậy.”

Tiêu Phàm mỉm cười lắc tay Vệ Đăng, xoay người đuổi theo Diệp Kính Văn.

Nhìn hai người bọn họ sóng vai hướng đến lầu nghiên cứu sinh, Vệ Đăng hít một hơi thật dài.

MD, hảo tâm thôi.

Nói không ăn giấm là xạo, cả hang giấm cũng đổ xuống rồi.

Nhưng vừa mới làm hòa với nhau, cũng không muốn gây khó dễ cho hắn, lộ vẻ mình rất nhỏ nhen.

Răng mới không đau, miệng giật, lòng càng giật nhiều hơn.

Tiêu Phàm, anh vừa thấy Diệp Kính Văn thì liền bỏ nhào lại, mặc dù ngoài miệng nói là bạn bè, nhưng luôn cảm thấy giữa các người không đơn giản. Có bạn nào như thế sao? Khẩn trương đến thế...

Có phải do bản thân mình suy nghĩ quá nhiều chăng?

Nhưng trong lòng Vệ Đẳng luôn có chút bất an, trực giác nói cho hẳn biết, Diệp Kính Văn tựa hồ cũng thay đổi, ánh mắt hẳn nhìn Tiêu Phàm có chút khác biệt... Vừa rồi nghe lời hẳn nói cũng cảm thấy có chút mùi giấm.

Loại ý lại kỳ quái đó, thật sự chỉ xem Tiêu Phàm là bạn sao?

Lúc hai người Tiêu-Diệp ở trong thang máy đi lên, Diệp Kính Văn tựa vào vách tường lạnh lẽo, dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng Tiêu Phàm mỉm cười: “Cậu còn nhớ không, năm đó, sau khi Lâm Vi xảy ra tai nạn xe, bộ dáng khập khiễng bước vào thang máy gặp phải chúng ta, muốn vào cửa, lại bị cửa kẹp lấy cái chân bó thạch cao...”

“Nhớ.” Tiêu Phàm nhẹ nhàng gật đầu, “Sau đó cậu đi qua đỡ cửa, giúp cậu ấy bước vào, cậu vẫn là không đành lòng nhìn cậu ta chịu khổ.”

“Còn nhớ lúc ấy tớ nói cái gì, cậu đáp lại cái gì không?”

“Cậu hỏi tớ, làm một người đàn ông, bị đè phía dưới, có phải sẽ rất đau khổ không, tớ trả lời, vì cậu, tớ bằng lòng ở phía dưới.”

“Chỉ là vì chọc giận cậu ấy?” Diệp Kính Văn cười cười, tựa vào vách: “Nếu tớ nói không phải thì sao?”

“Có ý gì?”

“Thật ra thì, trước mặt cậu ta lại hỏi như vậy, ngoại trừ chọc giận cậu ấy, còn có một mục đích, chính là... tớ thật sự muốn biết suy nghĩ của cậu.”

Tiêu Phàm nhíu mày, mặc dù đã đoán được tiếp theo cậu ta muốn nói gì, cũng không cắt đứt, mặc hẳn nói tiếp.

“Chỉ có quan điểm của cậu giống tớ. Người khác đều nói chúng ta rất kiêu ngạo, lại không ai bằng lòng tin tưởng chúng ta sẽ vì người mình yêu

mà từ bỏ rất nhiều thứ. Bao gồm cả chút kiêu ngạo đáng thương này, nhưng chút kiêu ngạo này, cũng là thứ duy nhất chúng ta muốn bảo vệ.”

Diệp Kính Văn mỉm cười tự chế nhạo bản thân, “Cậu ấy, vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu tớ như cậu.”

“Cậu đột nhiên lại nổi máu văn nghệ, tớ đúng là thực không quen.” Tiêu Phàm cố ý dời cái đề tài khiến người ta không thoải mái này đi.

“Cậu không thấy kỳ quái về gút mắc trong mối quan hệ của chúng ta sao?” Diệp Kính Văn cười đến tà ác, sáp lại, giơ tay khoác bên hông của Tiêu Phàm, “Lúc tớ bệnh nghiêm trọng nhất, cần người quan tâm nhất, là cậu ở bên cạnh tớ, bây giờ, vẫn là cậu ở bên cạnh tớ, cậu không cảm thấy chúng ta quá mập mờ hay sao? Đúng rồi, vừa nãy thấy cậu và thằng nhóc kia ở cùng nhau, tớ lại cảm thấy hơi ghen.”

“Diệp Kính Văn!” Tiêu Phàm kéo vuốt tóc của hắn ra: “Bây giờ nói những lời này, đối với cậu đối với tớ đều không tốt.”

“Nhưng đã đến bây giờ, rất nhiều chuyện cũng nên nói rõ ràng, không phải sao?”

Đình một tiếng, thang máy ngừng lại, Tiêu Phàm muốn ra cửa, lại bị Diệp Kính Văn lôi vào.

Ngón tay thon dài thuận tiện nhấn vào nút đến tầng cao nhất.

Không khí trong thang máy tựa hồ cũng loãng đi, hai người tựa vào nhau có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của đối phương.

Trước kia rất lâu, khoảng thời gian Diệp Kính Văn và Lâm Vi chia tay, Tiêu Phàm cùng Diệp Kính Văn vẫn là như hình với bóng, ăn cơm, làm việc, tự học, ngày ngày đều dính cùng nhau.

Ngoài mặt, Diệp Kính Văn làm vậy là vì kích thích Lâm Vi, Tiêu Phàm hiểu rất rõ điểm này, vẫn yên lặng phối hợp.

Thực tế là bản thân có tư tâm, muốn có thêm nhiều thời gian ở cạnh Diệp Kính Văn. Nhưng chuyện Diệp Kính Văn không chỉ đơn thuần là kích thích Lâm Vi, Tiêu Phàm lại không nghĩ đến.

Tựa như mồi lửa đã chôn giấu quá lâu, bây giờ, cuối cùng cũng đốt lên.

Đến phiên Diệp Kính Văn nhìn thẳng vào tâm ý của chính mình.

Tiêu Phàm dựa vào vách tường, quay đầu liếc nhìn Diệp Kính Văn đang cười đến tà ác, sau hồi lâu mới thở dài bất đắc dĩ.

“Được rồi, rất nhiều chuyện, quả thật nên nói rõ ràng.”

Ban đêm, nhiệt độ trên lầu rất thấp, gió thổi nhẹ qua, sợi tóc hai người khẽ bay, mùi dầu gội nhàn nhạt dung hợp cùng nhau lại vô cùng hài hòa.

Không trung bị rọi sáng, trên tầng thượng, có thể nhìn thấy đô thị phồn hoa xa xa, những ngọn đèn óng ánh.

Hai người ngồi ở trên sân thượng, cách nhau khoảng một bả vai, không xa cũng không quá gần.

Thanh âm Diệp Kính Văn nhàn nhạt, không mang theo bất kỳ tâm tình gì, thong dong bình tĩnh cứ như kể chuyện xưa của kẻ khác.

“Mối tình với Lâm Vi, đã tiêu hao hết toàn bộ tâm tư lẫn sức lực của tớ, ở cạnh cậu ấy, tớ luôn không đoán được suy nghĩ của cậu ấy, nghi kỵ nhau nhiều năm như vậy, cuối cùng lại là kết quả thế này đây, bỗng dưng tớ muốn từ bỏ.”

“Đã từng cho rằng cậu ấy là cả thế giới với tớ, cho rằng bản thân sẽ bằng lòng vì cậu ấy mà từ bỏ tất cả, nhưng bây giờ mới cảm thấy loại ý nghĩ đó

thật sự là rất ngây thơ.”

“Tớ yêu cậu ấy, nhưng tình yêu lại được xem là thứ gì?”

Diệp Kính Văn dứt lời, liền từ trong túi móc ra một hộp thuốc lá.

Tiêu Phàm khẽ cười: “Cậu biết hút thuốc lúc nào vậy?”

“Giống cậu thôi, lúc cô đơn.”

Đốt thuốc cho nhau, giữa làn khói trắng, tất cả đều trở nên mơ hồ.

“Tớ cãi nhau với người nhà, áp lực lại rất lớn, chết cũng không từ bỏ, nhưng cậu ấy lại buông tay dễ như vậy, có lúc thật không rõ cậu ấy thực sự nghĩ gì.”

“Thật sự muốn buông ra, mệt mỏi quá.”

Nghe Diệp Kính Văn nói, Tiêu Phàm vẫn im lặng, lúc ở Mỹ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi lần nghe Diệp Kính Văn nói mệt trong điện thoại, Tiêu Phàm cũng đoán được, hẳn đơn độc trên mặt trận tình yêu và thân tình, rất mệt mỏi.

Diệp Kính Văn vốn vẫn rất mạnh mẽ kiêu ngạo, sau khi về nước lại thu liễm rất nhiều, cho dù giờ đây hiện ra mặt yếu ớt thô lộ tâm tình với hẵn, trước đây, Tiêu Phàm nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Tiêu Phàm, cậu khác cậu ấy, tớ nói rồi, nhìn cậu cứ như nhìn chính mình trong gương, sự thấu hiểu và bao dung của cậu với tớ khiến tớ thấy thoải mái.”

Diệp Kính Văn dừng một chút, quay đầu nhìn Tiêu Phàm: “Cậu nói, nếu chúng ta ở cùng nhau thì sẽ như thế nào?”

Hắn ta đột nhiên nói như vậy, Tiêu Phàm lại không có một chút bất ngờ, ngược lại rất bình tĩnh.

“Tớ từng thích cậu, ba người chúng ta đều rõ.” Thanh âm Tiêu Phàm nhàn nhạt, dáng vẻ ngồi trên sân thượng hút thuốc vẫn tao nhã như lúc đầu.

Diệp Kính Văn vậy khê tàn thuốc, “tớ biết.”

“Mỗi lần Lâm Vi không ở đây, tớ đều ở cạnh cậu, cậu nảy sinh sự ý lại cùng là bình thường.”

“Cho nên thế nào?”

Tiêu Phàm cúi đầu trầm mặc, nhớ đến những lời Lâm Vi nói trước khi đi, nói cậu ta sẽ đánh cuộc bằng hạnh phúc cả đời của mình.

Nếu giờ chúng ta ở cùng nhau, chẳng phải mình sẽ trở thành kẻ đầu sỏ hủy diệt hạnh phúc cả đời cậu ta sao?

Lâm Vi a Lâm Vi, trước khi đi cậu cũng phải cảnh cáo tớ sao? Có phải đã sớm đoán được Diệp Kính Văn sau khi về nước sẽ đến quấy rầy tớ nên mới ngừa trước?

“Nếu chúng ta ở cùng nhau, đối với Lâm Vi mà nói, chính là bị xử tù chung thân.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn chằm chằm ánh mắt Diệp Kính Văn, nhấn mạnh: “Còn tồi tệ hơn cả ở tù chung thân.”

Ngón tay Diệp Kính Văn run lên, tàn thuốc rơi xuống mặt đất.

Ở tù chung thân sao? Cả đời tự giam mình trong nhà tù, mãi mãi không thoát khỏi bóng tối.

Hồi lâu sau mới đặt hai tay sau ót, tựa vào tường, nhẹ giọng nói: “Tiêu Phàm cậu không hồ là dân học luật, hình dung cũng chuẩn xác như thế.”

Tiêu Phàm biết hẳn đã hiểu, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

“Con người Lâm Vi tuy rằng phức tạp nhưng về mặt tình cảm lại rất đơn thuần. Cậu ấy luôn dùng nụ cười để ngụy trang, có vẻ ôn hòa thân thiết, kỳ thực chẳng ai tiến được vào lòng cậu ta trừ cậu.”

Diệp Kính Văn nhắm mắt lại, an tĩnh lắng nghe.

“Có lẽ phương thức giải quyết vấn đề của cậu ấy khiến cậu khó tiếp nhận, nhưng mà, cậu ấy yêu cậu là thật, yêu đến khắc sâu cũng là thật.”

“Người như vậy, cậu chịu từ bỏ sao?”

Diệp Kính Văn trầm mặc hồi lâu, bấy giờ mới thở ra một hơi, bất đắc dĩ nói: “Tớ không bỏ được cậu ấy, yêu nhau lâu quá rồi, nói bỏ xuống đâu có dễ dàng vậy.”

“Kia đã không chỉ là yêu, còn là trách nhiệm.” Tiêu Phàm nhìn chăm chăm vào mắt của Diệp Kính Văn, nói từng câu từng chữ: “Lâm Vi đối với cậu mà nói chính là trách nhiệm, Vệ Đăng với tớ cũng như thế.” [Nói thật đọc đến đây mình rất muốn đập Tiêu Phàm gãy răng xong dắt Vệ Đăng bỏ trốn.]

Vỡ diễn của 3 người, kết cục lại 4 người, ai yêu ai, ai lừa lừa ai, có lẽ đã sớm định sẵn.

Làm sao có thể dễ dàng từ bỏ người yêu của mình, khi tình yêu biến thành trách nhiệm, trốn tránh không được, cũng chạy không thoát.

Là cậu kéo cậu ấy xuống nước nên đích thân cậu phải cứu lấy cậu ấy.

Đạo lý này, bọn họ đều hiểu, nhưng hôm nay nói ra khỏi miệng, tâm tình lại trở nên sáng tỏ, rõ ràng lại thoải mái.

“Không sai, tớ không thể bỏ rơi cậu ấy, không thể từ bỏ trước, cậu ấy không biết bơi, cần tớ đến cứu cậu ấy.”

Diệp Kính Văn gật đầu một cái, đột nhiên cười: “Đúng rồi, hôm nay cởi mở nói ra, vậy tớ sẽ nói cho cậu biết một bí mật.”

Diệp Kính Văn vẫy vẫy tay, Tiêu Phàm đưa lỗ tai lại, môi Diệp Kính Văn dán trên tai Tiêu Phàm khẽ khép mở phun ra một câu:

“Tiêu Phàm, thật ra thì, tớ từng động lòng với cậu.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Đáng tiếc, đã muộn.”

Tiêu Phàm ngẩn người, đột nhiên nhếch môi cười.

“May là đã muộn.”

Diệp Kính Văn mỉm cười đi tới, Tiêu Phàm vươn tay, hai người ôm nhau thật chặt.

Khóe miệng nở nụ cười, một tà ác, một lạnh lùng hà khắc, nhưng lúc này, lại nhu hòa như nhau.

Giữa những con người ngầm hiểu nhau, một cái ôm có thể giải thích được rất nhiều điều.

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng đẩy Tiêu Phàm ra mỉm cười trêu chọc: “Ôm thấy cứng quá, không thoải mái như Lâm Vi.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Cậu cũng vậy, gầy chỉ còn lại bộ xương, trước khi đợi được cậu ấy cũng đừng để cơ thể mình sụp đổ.”

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng gật đầu, “Có lẽ lần sau gặp lại nhau, tớ đã là một bác sĩ ngoại khoa thành công.”

“Ừ, rồi sau đó dùng dao giải phẫu đếm xương cậu ta à?”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cùng xoay người xuống lầu.

“Thật ra, cuối cùng tớ cảm thấy cậu có loại chín chắn vượt tuổi nha.” Ở trong thang máy, Diệp Kính Văn đột nhiên nói với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười, “Đó cũng là bị các người ép ra.”

“Xem ra, tớ còn phải tu luyện thêm vài năm mới đạt tới tài nghệ của Bạch Lang.”

“Bây giờ cậu đủ nghịệt rồi, tu luyện thêm sẽ trở thành yêu đó.” Tiêu Phàm khẽ vỗ vai hắn, “Hơn nữa, bàn về trình độ biến thái, tớ cũng không dám so cùng cậu.”

Diệp Kính Văn thở dài, “Vậy thì không so nữa, giữ lại truyền thuyết Hắc Bạch song lang cũng không tệ, ít nhất khi người ta nhắc tới, tên chúng ta cũng được nhắc tới cùng nhau.

“Quan hệ của chúng ta cũng gần như thế.”

“Đúng vậy, chỉ là truyền thuyết thôi.”

Diệp Kính Văn cười cười, đột nhiên nói: “Thằng nhóc nhà cậu ghen với tớ à?”

Tiêu Phàm than thở: “Ghen rất dữ.” Sau khi dừng một chút lại tiếp, “Bất quá, vô luận như thế nào, tớ cũng sẽ không bỏ rơi cậu, dù sao cậu cũng là tri kỷ của tớ.”

Diệp Kính Văn gật đầu một cái, lại nói: “Cậu khẳng định có thể xử lý tốt quan hệ với tôi, với cậu ấy chứ?”

“Chỉ cố hết sức thôi.”

“Năm đó Lâm Vi và Chu Phóng quá thân cận, tạo ra hiểu lầm quá lớn nên tớ và cậu ấy mới phải chia tay một lần. Đừng quên người yêu của cậu cũng là nam, cậu quá thân với người đàn ông khác, không đổ cả hang giấm mới là lạ.”

Tiêu Phàm cười khê: “Nói đúng lắm, nên tớ phải nhanh chóng giải quyết chuyện của cậu thôi.”

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 47: Vệ Đăng Bùng Nổ

Vệ Đăng ăn cơm tối xong trở về ký túc xá, nhận được tin nhắn của Tiêu Phàm.

“Ăn tối xong rồi à?”

“Ừm, các anh trò chuyện xong rồi sao?”

“Phải, nói rõ với cậu ta rồi, em có thể yên tâm.”

Vệ Đăng cất di động, thở ra một hơi thật dài, nói thật, vừa nãy vẫn lo lắng Diệp Kính Văn sẽ cướp Tiêu Phàm đi, may là hai người bọn họ không quá trốn.

Mấy ngày tiếp theo, Vệ Đăng cũng không gặp mặt Tiêu Phàm, dường như hẳn rất bận, Vệ Đăng vốn muốn thương lượng với hẳn chuyện về trường và bảo nghiê, cũng không tìm được thời cơ thích hợp.

20 tháng 9, Vệ Đăng gọi điện cho Tiêu Phàm mời hẳn ra ăn cơm, bị hẳn lấy cớ có việc từ chối.

Trước khi cúp điện thoại, mơ hồ nghe có tiếng Diệp Kính Văn bên kia đầu dây.

Trong lòng Vệ Đăng rất không thoải mái, nhưng cũng không tìm được lý do gì để trách hẳn, nếu hẳn đã nói bọn họ là bạn, mình lại chất vấn quan hệ bọn họ nữa thì có vẻ bản thân bụng dạ nhỏ nhen.

Nhưng mà, thích Tiêu Phàm như vậy dĩ nhiên sẽ có ý muốn độc chiếm, dĩ nhiên hy vọng địa vị mình trong lòng hẳn mới là nặng nhất.

Còn bây giờ, thời gian Tiêu Phàm dành cho Diệp Kính Văn phải chăng là quá nhiều? Cả ngày ăn cơm với hẳn, thậm chí cùng đi tự học...

Các người một kẻ học y một tên học luật, có đến mức tự học cũng dính với nhau không?

Vệ Đăng ghen mãi rồi thành quen, cũng không chủ động đi tìm Tiêu Phàm, mà điều khiến hẳn càng buồn bực là Tiêu Phàm đến bây giờ cũng chưa chủ động tìm hẳn.

Ngày 25 là sinh nhật Vệ Đăng, vốn định nói với Tiêu Phàm, nhưng đột nhiên nghĩ, nói ngày sinh nhật mình, chẳng phải ẩn ý là muốn đòi quà sao?

Dù sao, từ lúc lên đại học đến nay cũng không mừng sinh nhật gì, trước kia đi uống rượu cùng bọn Chu Vũ nhưng giờ cũng không có tâm tư đó.

Song không nghĩ tới, Vệ Nam lại tổ chức sinh nhật cho anh hai.

Mời Tiêu Tinh, Chu Ngự, lại thêm hai anh em, cũng đặt trước 5 chỗ ngồi.

“A, anh em không đến sao? Em nhắn tin cho anh ấy nha...” Tiêu Tinh vô tâm thăm hỏi, đâm thẳng vào chỗ đau của Vệ Đăng, ngoài mặt lại tỏ vẻ như không có chuyện gì: “Chắc anh ấy có chuyện gì đó bận thôi, đừng để ý anh ấy, chúng ta ăn trước.”

Nhận ra vẻ mặt Vệ Đăng có gì đó không đúng, Tiêu Tinh liền ngậm miệng lại.

Vệ Đăng bề ngoài cười đùa vui vẻ, hào phóng cắt, chia bánh ga tô, gọi thức ăn, gấp thức ăn cho mọi người, ăn được nửa bụng lại bắt đầu uống bia.

Vừa uống vừa nghĩ đến lần trước cùng đi uống với Tiêu Phàm, 12h sáng, Tiêu Phàm gọi điện đến Mỹ chúc mừng sinh nhật Diệp Kính Văn.

Sinh nhật Diệp Kính Văn anh nhớ rõ như vậy, đích thân cắt bánh ga tô cho người ta, canh đúng giờ gọi đến chúc mừng người ta, sinh nhật của tôi, anh biết nhưng không thèm tới?

Ý nghĩ như vậy xuất hiện trong đầu càng lúc càng lớn, hơi giấm của Vệ Đăng ngưng tụ biến thành giọt dử, hóa bi phần thành sức ăn, bia một chai lại một chai, uống đến trời đất mù mịt.

Trong lòng lại bắt đầu đau khổ.

Tiêu Phàm, không phải tôi bụng dạ nhỏ nhen, tôi cũng không dám mơ trong lòng anh chỉ có mình tôi, không dám mơ anh có thể thu dọn sạch sẽ hình ảnh của Diệp Kính Văn và Lâm Vi ở lòng anh trong thời gian ngắn như vậy.

Tôi chỉ hy vọng anh có thể quan tâm tôi hơn một chút, nhiều hơn Diệp Kính Văn một chút, một chút xíu thôi cũng được rồi...

Nhưng anh chẳng quan tâm tôi chút nào, sinh nhật không nói, ngay cả chuyện tôi là trao đổi sinh, anh cũng chẳng biết nữa, đúng không? Anh luôn miệng nói yêu tôi, nhưng đến giờ anh cũng chưa từng nghĩ đến dung nhập vào cuộc sống của tôi, chưa từng nghĩ đến tương lai của chúng ta đúng không?

Nếu ngày nào đó tôi đột nhiên biến mất, anh cũng chẳng biết đến nơi nào tìm tôi nhỉ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vệ Đăng liền nở nụ cười, vừa cười vừa uống rượu, càng về sau, bao tử càng sôi trào, nôn đến mặt mũi trắng bệch, bị Vệ Nam và Chu Ngự đỡ về ký túc xá.

Thân thể rất khó chịu, trong bụng phen giang đảo hải, Vệ Đăng lại kiên trì không ngủ, tay nắm di động không chịu buông.

Lúc 12h, tiếng chuông bên ngoài vang lên, bấy giờ Vệ Đăng mới nhắm mắt lại.

Lời chúc mừng sinh nhật mong muốn nhất, cuối cùng, vẫn không đợi được.

Chiều ngày hôm sau, chuông di động đột nhiên vang lên dồn dập, Vệ Đăng dụi mắt ngồi dậy, sau cơn say rượu, toàn thân đều thấy đau nhức.

“Vệ Đăng, em ăn tối chưa?”

Nghe được giọng nói của hắn, lúc này Vệ Đăng mới tỉnh táo lại, nhảy xuống khỏi giường, vừa mặc đồ vừa trả lời: “A, em vừa tỉnh dậy.”

“Vậy anh mời em ăn cơm, em thay đồ xong hãy xuống lầu.”

“Nga.”

Đã quen với kiểu tự quyết định và nói chuyện như ra lệnh của hắn, Vệ Đăng cũng không thèm để ý, tự đến phòng vệ sinh rửa tay rửa mặt, tùy tiện thay một bộ đồ rồi xoay người xuống lầu.

Tiêu Phàm đã sớm chờ ở đó, sau khi thấy Vệ Đăng liền bước lên đón.

Vệ Đăng theo hắn đến lầu nghiên cứu sinh, “Tự anh nấu cơm à?”

“Ừm, lâu rồi không nấu cho em ăn.” Nụ cười của Tiêu Phàm có hơi mất tự nhiên, Vệ Đăng nhìn, cũng không nói năng gì.

Hai người đến ký túc của Tiêu Phàm, vừa vào cửa liền ngửi thấy mùi thơm, Vệ Đăng hít mũi một cái, đến bàn ngồi xuống, cầm lấy đĩa liền bắt đầu ăn không khách sáo.

Vẫn là theo trường phái hào phóng ăn uống ngốn nghiên.

Tiêu Phàm ngồi đối diện nhẹ nhàng mỉm cười, “Hôm qua sinh nhật em à?”

Trong miệng Vệ Đằng đang ngậm miếng thịt gà, chẳng thèm ngẩng đầu ừ một tiếng, tiếp tục gắp thức ăn vào chén.

“Xin lỗi, di động anh hết pin, hôm nay mới thấy tin nhắn.”

Vệ Đằng nuốt miếng thịt gà, uống vài ngụm nước, “Không sao, chẳng phải anh rất bận sao, sinh nhật chẳng quan trọng, lớn vậy rồi còn ăn mừng cái gì.”

“Nghĩ muốn quà gì?”

Vệ Đằng ngừng lại, trong lòng lại thấy đau xót, thật ra cũng chẳng quan tâm có quà hay không, cần quà làm cái quái gì, quan trọng chính là tấm lòng. Sinh nhật cũng qua rồi, anh còn hỏi tôi muốn thứ gì, thật khiến người ta tức giận.

Vệ Đằng ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm, suy nghĩ một chút, đột nhiên nhếch miệng cười: “Muốn anh được không?”

Tiêu Phàm khẽ nở nụ cười: “Muốn anh? Được thôi.”

Vệ Đằng ngược lại ngây ngẩn cả người, không ngờ hẳn đồng ý thoải mái như vậy, nhất định là có gian trá?

Nhưng nhìn nụ cười của hẳn lại là dịu dàng không thấy kẽ hở, Vệ Đằng cảm thấy sau lưng bốc lên khí lạnh.

Ăn xong, tự nhiên theo lẽ thường ở chỗ hẳn tắm rửa, hai người ôm hôn đến tận giường.

“Lần này em ở phía trên. . .” Vệ Đằng cỡi trên người Tiêu Phàm, cười rất rục rỡ.

Tiêu Phàm nhún vai chẳng để tâm, “Theo ý em.”

Vệ Đẳng vui vẻ tấn công, học theo dáng vẻ Tiêu Phàm, gặm xương quai xanh của hắn, gặm đến Tiêu Phàm không nhịn được cười ra tiếng, “Em chưa ăn no sao?”

Vệ Đẳng buồn bực trợn mắt liếc hắn một cái, quát: “Câm miệng!”

Đè trên người Tiêu Phàm cắn lung tung, vẫn chưa cắn đến vị trí then chốt, đột nhiên cảm thấy hậu huyệt chột lạnh...

Toàn thân Vệ Đẳng cứng ngắt, liều mạng cắn môi, chỉ thấy Tiêu Phàm đang nhàn nhã dùng tay khuếch trương chỗ đó, ngón tay nhẹ nhàng kích thích bên trong cơ thể, khiến Vệ Đẳng run rẩy...

“Anh... anh...” Vệ Đẳng giận đến nói không ra lời, không ngờ đối phương vẫn nở nụ cười tao nhã như cũ.

“Giống em vậy không được, loại chuyện này cần phải có kỹ xảo mới thoải mái được, anh từ từ dạy em.” Vừa nói, vừa rút ngón tay ra, thay bằng đỉnh dục vọng, từ dưới đâm dần lên.

“A...” Vệ Đẳng ngược cổ rên rỉ, Tiêu Phàm mỉm cười đỡ hông hắn, liền bắt đầu thâm nhập tiến xuất.

Trong lòng Vệ Đẳng giận dữ bất bình, tên này lại đùa bỡn mình!

Ngồi trên người hắn cố ý giãy giụa vài cái, chỉ nghe thấy hô hấp Tiêu Phàm lập tức rối loạn, hai tay Vệ Đẳng đặt hai bên, xoay eo muốn đoạt quyền chủ động.

Không ngờ, cuối cùng lại bị thể công mãnh liệt của Tiêu Phàm trấn áp, Vệ Đẳng chỉ lo nắm chặt ra giường chống đỡ cho bản thân, không cam lòng mới rồi đã sớm bị ném ra chín tầng mây.

Kỹ thuật của hắn thật quá cao siêu, sau khi quen rồi, rất thoải mái...

Lúc Vệ Đăng bị khoái cảm bao phủ đã nghĩ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, lúc rời giường, eo bủn rủn, Vệ Đăng nằm lì trên giường không muốn cử động, dù sao bây giờ không có tiết, cũng thi xong rồi, mấy ngày nữa làm xong thủ tục là có thể về trường.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Tiêu Phàm đang tắm, Vệ Đăng rút vào trong chăn, thân thể rất nhẹ nhàng khoan khoái, ra giường cũng sạch sẽ, khoe miệng nở nụ cười, lần nào Tiêu Phàm cũng giúp Vệ Đăng xử lý, khiến Vệ Đăng cảm thấy rất an tâm ngọt ngào.

Mấy chuyện phản công các loại vẫn là không nghĩ nhiều, dù sao được hắn hầu hạ rất thoải mái.

Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm thật lớn, Vệ Đăng đuổi eo, lại lười bò dậy, liền nằm trên giường cầm lấy chiếc điện thoại di động của Tiêu Phàm để trên đầu giường cầm chơi.

Vệ Đăng vừa mở điện thoại ra liền chú tâm vào mục trò chơi, hệ thống trò chơi trong di động của Tiêu Phàm thật nhiều, cái gì rắn tham ăn, bowling, còn có bài tây các loại, mỗi một loại đều chơi thử, muốn phá vỡ kỷ lục của hắn, ai ngờ sau khi chơi xong, mở danh sách thì bản thân lại là người thứ nhất.

Thật chẳng thú vị gì cả, cái tên Tiêu Phàm cũng chẳng đụng tới mấy trò chơi đó.

Tiếng chuông tin nhắn vang lên, Vệ Đăng vừa thấy người gửi tin là Diệp Kính Văn, trong lòng giật mình, ngón tay run rẩy chọn mở hộp thư đến, bên trong có mười mấy tin nhắn năm ngay ngắn, đều là của Diệp Kính Văn gửi đến.

Cửa mở ra, Tiêu Phàm đứng ngay cửa nhìn thấy Vệ Đăng đang cầm di động trong tay, trên mặt có chút cứng ngắt.

“Em làm gì đó?”

Vệ Đăng trả di động trở về, cười nói: “Lấy di động của anh chơi game một chút.”

Tiêu Phàm cầm di động, chuyển tới hộp thư đến, nhíu mày: “Em đã xem rồi?”

Nụ cười Vệ Đăng cứng đờ: “Xem cái gì?”

“Vệ Đăng, cho dù chúng ta là người yêu, nhưng cần thiết giữ lại chút không gian riêng, hiểu không? Em kiểm tra tin nhắn của anh như vậy, rất không hay.” Sắc mặt Tiêu Phàm thật không dễ nhìn, trong lòng Vệ Đăng đau xót, quát lên: “Em không xem!”

“Tin mới tới cũng mở ra rồi, em giải thích thế nào?” Sắc mặt Tiêu Phàm lại càng âm trầm.

Mắt Vệ Đăng đỏ lên, âm thanh run rẩy rống lên: “Anh nếu chẳng phải là lòng không trong sáng, sẽ để ý chuyện em xem tin nhắn của anh sao?”

“Vệ Đăng!”

Vệ Đăng không để ý tới hấn, trùm chặn lại, đầu cũng rúc vào.

Đâu phải cố tình xem, chờ anh tắm đến thấy chán, lấy di động của anh thật sự chỉ để chơi game.

Không có phức tạp như anh nghĩ vậy, chuyện ở sau lưng lén lút xem tin nhắn, nắm sơ hở của anh như thế, lão tử còn xem thường!

Nhưng đúng lúc nhận tin nhắn kia, ngón tay run rẩy nhấn vào, nội dung gì chứ, tổn thương lòng lắm anh biết không?

“Cậu nói cậu bằng lòng nằm dưới vì tớ, lúc ấy không đê cậu một lần, quả thật là đáng tiếc nha.”

Vệ Đăng giận đến dùng chăn bao kín đầu, nếu không phải cả người đang trần trụi, thật muốn xoay người bỏ đi, không để ý đến kẻ trước mặt một kiểu, sau lưng lại kiểu khác, tên khốn kiếp tâm tư phức tạp.

Tiêu Phàm mở di động nhìn tin nhắn, không khỏi thở dài bất đắc dĩ.

Diệp Kính Văn và mình nhắn tin với nhau đều dùng khẩu khí trêu cợt như thế, có lúc thậm chí nói: “Đột nhiên rất muốn ôm Lâm Vi, nhìn đến khó chịu.” “Cái tên nhà cậu đáng người khá thật.” Mấy lời đặc sắc.

Tính hẳn ta trực tiếp như thế, bình thường Tiêu Phàm cũng chẳng thèm nhìn đến.

Nhưng Vệ Đăng thì khác...

Nếu nói đây chỉ là đùa giỡn, mình và Diệp Kính Văn đã sớm coi bỏ gút mắc, Vệ Đăng chắc cũng chẳng tin đâu?

Nhìn Vệ Đăng đang gói mình lại như cái bánh chưng, Tiêu Phàm đành ngồi xuống, vỗ nhẹ bộ vị nhô lên.

“Vệ Đăng, có nhiều chuyện cũng không phải như em nhìn thấy vậy, anh và Diệp Kính Văn bây giờ chỉ còn lại quan hệ bạn bè.”

“Quá khứ của các người, tôi không có hứng thú muốn nghe.” Giọng buồn buồn của Vệ Đăng xuyên qua tấm chăn mà truyền đến, “Anh yêu hẳn ta đến mức đó, thật khiến người ta bội phục.”

“Em hiểu lắm rồi...”

“Đừng nói, dù sao anh học luật, giỏi tài ăn nói, đen cũng có thể bị anh nói thành trắng.” Vệ Đăng vén chăn lên, hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, “Trả quần áo cho tôi, tôi đi về.”

Tiêu Phàm lại yên lặng chăm chú nhìn Vệ Đăng, vẫn không động đậy.

“Không nghe thấy sao? Tôi phải đi về.”

Tiêu Phàm nhú mày, ngược lại nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đăng, những ngón tay khéo léo ở sau lưng vuốt ve.

Thân thể Vệ Đăng cứng đờ, muốn đẩy hẳn ra, lại bị áp ngã trên giường lần nữa.

Cái hôn nồng nhiệt tựa như dã thú gặm cắn lẫn nhau để phát tiết, mắt Vệ Đăng đỏ lên, ôm chặt eo Tiêu Phàm, không để ý mùi máu tươi nồng nặc trong miệng.

Lăn lộn trên giường, lúc dừng lại nụ hôn, Vệ Đăng phát hiện dưới những động tác cố ý của Tiêu Phàm, hẳn bị mình đặt phía dưới.

Tiêu Phàm cười cười, chủ động tách hai chân ra, “Nếu em muốn, anh sẽ không phản đối.”

Nói gì mà yêu Diệp Kính Văn đến mức đó chứ, ban đầu cố ý làm vậy chỉ là để lừa gạt Lâm Vi thôi. Dĩ nhiên, vì người mình yêu thì ở dưới cũng không sao, đây cũng là suy nghĩ trong nội tâm của Tiêu Phàm.

Trong lòng Vệ Đăng vốn khó chịu chuyện hẳn nguyện ý ở dưới vì Diệp Kính Văn, bây giờ, cho dù hẳn chủ động như vậy, nhưng bản thân vẫn thấy khó chịu.

“Anh tự tìm, đừng hối hận.” Vệ Đăng mắt đỏ, lần nữa mạnh mẽ hôn xuống.

Trong lúc hốt hoảng cũng không để ý tìm thuốc bôi trơn, dục vọng sưng lên đã sẵn sàng chờ bộc phát, Vệ Đăng học theo dáng vẻ Tiêu Phàm, đưa ngón tay chen vào hậu huyệt, muốn khuếch trương.

Ngõ hẻm khô khốc đặc biệt nóng bỏng, ngón tay Vệ Đăng xoay chuyển bên trong, cảm thấy dục hỏa bản thân đã muốn đốt cháy người, không thể chịu đựng thêm nữa.

“Không sao.” Tiêu Phàm hôn môi Vệ Đăng dỗ dành, mở thân thể, thả lỏng bản thân, ý bảo Vệ Đăng trực tiếp tiến vào.

Vệ Đăng vốn đang khó chịu, nhận được sự cho phép, lập tức không chút do dự mà đâm vào.

“Ừm...”

Tiêu Phàm đau đến nhú mào, Vệ Đăng cũng không thoải mái, ngõ hẻm khô khốc bao chặt lấy dục vọng của bản thân, tiến thoái lưỡng nan, nơi tiếp xúc nhiệt độ nóng rực, sắp bức mình đến điên lên.

Tiêu Phàm cắn răng giật giật eo, hít sâu một hơi, buông lỏng bản thân nghênh đón.

Vệ Đăng hơi thối lui ra khỏi, lần nữa động thân đâm vào, thanh âm giống như bị xé rách, hậu huyệt tựa hồ có chất lỏng ấm áp chảy ra.

Tiêu Phàm kéo bả vai Vệ Đăng, nhẹ nhàng hôn hân, để mặc cho hân lỗ mông đâm vào cơ thể mình.

Đau đớn vô biên lan tràn toàn thân, Tiêu Phàm lại cắn chặt răng, từ đầu đến đuôi không nói tiếng nào.

Cách làm của Vệ Đăng cũng giống với tính cách thẳng thắn của cậu ấy, trực lai trực khứ vọng động lỗ mông, hơn nữa cũng không có kinh nghiệm,

lần đầu tiên ôm người khác, khó tránh khỏi có chút kích động hưng phấn, bản thân điên cuồng muốn hẳn, mạnh mẽ tiến thoái, cảm nhận hưng phấn khi dục vọng được bao trong nhiệt độ nóng bỏng của thành ruột, cảm thụ khoái cảm của từng đợt ma sát mang đến, nhưng không bản khoăn đến Tiêu Phàm lần đầu nhận điều này, tổn thương bao nhiêu.

Máu chảy ra bôi trơn thành ruột, làm cho di chuyển trở nên thuận lợi hơn, trên trán Vệ Đẳng không ngừng đổ mồ hôi, mỗi lần đâm vào đều dùng hết sức.

Mong muốn trong lòng hẳn chỉ có mình, dục vọng muốn độc chiếm hẳn đặc biệt mạnh mẽ, động tác cũng trở nên thô bạo hơn.

Đợi đến lúc Vệ Đẳng rốt cuộc cũng phát tiết ra ngoài, tinh bì lực kiệt mệt đến thiếp đi, bấy giờ Tiêu Phàm mới buông hàm răng cắn chặt, giật giật ngón tay cứng ngắt.

Chống giường đứng lên, theo động tác, hậu huyết chảy xuống chất lỏng ẩm áp, Tiêu Phàm cũng không để ý đến, chống vách tường, từng bước một đi tới phòng vệ sinh, xé khăn giấy lau lau, vết máu khiến người nhìn kinh hoàng, làm hẳn nhú mày.

Vứt khăn giấy vào giỏ rác, chịu đựng khó chịu mở vòi sen, tắm rửa những dơ bẩn trên người, hít sâu vài hơi, lúc này mới về phòng ngủ, lật Vệ Đẳng lại, thay ra giường bừa bộn nhuộm máu tươi.

Sau khi lên giường, nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đẳng vào lòng, hôn trán hẳn.

Phía sau là cơn đau thấu xương, Tiêu Phàm cắn chặt hàm răng, trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nghiêng người ngủ mới cảm thấy đỡ đau hơn một chút.

Diệp Kính Văn nói không sai, vì người yêu, chúng ta đều nguyện ý từ bỏ phần kiêu ngạo duy nhất muốn bảo vệ kia đi.

Nhưng người chúng ta yêu nhất, đến giờ cũng không hiểu.

Vệ Đăng bị một trận chuông điện thoại lay tỉnh, lúc tỉnh lại đã là xế chiều, ánh mặt trời chói mắt len vào cửa sổ, chiếu trên sàn nhà.

Quay đầu nhìn lại, Tiêu Phàm còn đang chìm trong giấc ngủ say, chân mày nhíu chặt, có vẻ rất đau đớn.

Vệ Đăng có chút chột dạ, vội vàng nhận điện thoại chạy ra ngoài, cố ý giảm thấp thanh âm, “A, thủ tục phải làm bây giờ ạ? Vâng, đã biết, cảm ơn cô.”

Là giáo vụ gọi điện tới.

Vệ Đăng nhẹ nhàng đến bên cạnh Tiêu Phàm, cúi người hôn môi hân, nhớ đến điên cuồng mới vừa rồi, bên tai lại nóng bừng lên.

Nhìn hân ngủ, không đành lòng quấy rầy, chỉ có thể tìm quần áo mặc vào trước, chạy đến phòng giáo vụ làm thủ tục.

Phòng đào tạo, quản lý ký túc xá, bên công tác hậu cần, y tế, tài vụ mỗi bên có 1 người, ký tên đóng dấu, sau khi lập đi lập lại xong thì cũng đến lúc ăn cơm tối.

Vệ Đăng vội vàng chạy về chỗ Tiêu Phàm, vừa vào cửa, hướng đến nhà vệ sinh trước.

Sau khi đi vệ sinh, vô tình nhìn thấy vệt máu lớn bên cạnh giỏ rác.

Trái tim Vệ Đăng nhói lên, chút bất an của buổi trưa quả nhiên đã được chứng thực.

Làm hân bị thương rồi?

MD, thật là đáng chết!

Vệ Đăng vội vàng xoay người đi vào phòng ngủ, nhưng không thấy tung tích Tiêu Phàm đâu, đến phòng khách, nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Tiêu Phàm trong bếp.

“Anh còn tưởng em không dám trở lại nữa chứ.” Sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy Vệ Đăng, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, mỉm cười, thêm nước vào nồi, “Xem TV đi, thức ăn sắp xong rồi.”

Vệ Đăng bỗng dưng cảm thấy rất khó chịu, cất bước tiến lên, từ phía sau ôm lấy Tiêu Phàm, đem mặt dán vào trên lưng hắn.

“Xin lỗi. . .”

Nghe được giọng nói buồn buồn truyền đến từ phía sau, Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, “Được rồi, không có việc gì cả.”

“Vết thương của anh có nghiêm trọng không? Để em xem thử, đúng rồi, thuốc để đâu, để em bôi cho anh!” Bộ dáng lo lắng hốt hoảng của Vệ Đăng khiến đáy lòng Tiêu Phàm cũng mềm mại lên.

“Không nghiêm trọng, anh đã xử lý qua rồi, không sao đâu.”

“Để em xem thử...”

“Có cái gì hay mà nhìn chứ.” Tiêu Phàm quay đầu chỗ khác không thèm để ý, múc món ăn trong nồi ra ngoài, đưa cho Vệ Đăng: “Cầm đi, chuẩn bị ăn cơm.”

Vệ Đăng vừa bưng món ăn vào phòng khách vừa quay đầu nhìn lại, mỗi lần quay đầu nhìn đều thấy Tiêu Phàm tươi cười.

Nhưng không biết rằng, ở nơi hắn không nhìn thấy, một tay Tiêu Phàm bám trên quầy, ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Phía sau từng trận đau nhức như khoan vào tim, khiến lưng hẳn cũng xuất ra mồ hôi lạnh.

Cũng không biết rằng, khi Tiêu Phàm nằm trên giường tự bồi thuốc, đã chịu đựng biết bao đau đớn cùng xót xa trong lòng.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 48: Một Trận Tranh Cãi, Đánh Vỡ Tâm Ai

Mấy ngày kế tiếp, Vệ Đăng vừa có thời gian rảnh rỗi thì sẽ lập tức đến thăm Tiêu Phàm, mang theo đủ loại trái cây, giống như đi thăm người bệnh vậy.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy cậu nhóc này quả thật là khờ dại, mấy ngày nay chăm sóc mình cứ như hầu hạ hoàng đế, muốn đi vệ sinh cũng chạy tới đỡ.

Thương thế trên người Tiêu Phàm dần dần khá hơn, Vệ Đăng vẫn lòng dạ không yên như cũ.

Thật ra thì trong lòng Vệ Đăng cũng biết chắc, Tiêu Phàm dù có lại điên cuồng cũng sẽ không để hẳn bị thương, chứ nói gì là ra máu... Còn mình, hôm đó vốn dĩ là bị Diệp Kính Văn chọc giận, lại thêm vọng động lỗ mãng, thuốc bôi trơn đều không dùng, cũng không kiên nhẫn làm foreplay như Tiêu Phàm, cứ vậy mà trực tiếp tiến vào, không làm rách hậu môn cũng là ông trời nể mặt nha...

Trong lòng tràn đầy áy náy, dĩ nhiên đối với Tiêu Phàm muốn gì được đó.

Cuộc sống có vẻ bình tĩnh trôi qua được vài ngày, thời gian Vệ Đăng về trường cũng càng lúc càng gần.

Vệ Đăng vốn dĩ muốn thương lượng với hẳn một chút, xem thử hai người tốt nghiệp rồi đi làm hay là cùng nhau tiếp tục học.

Cân nhắc đã lâu, đến tháng 9, bắt tay vào chuẩn bị chuyện về trường, vừa suy nghĩ xem làm sao mở miệng nói chuyện về trường với hẳn.

Chẳng ngờ rằng, trong một buổi trưa đang chìm trong mộng đẹp, đột nhiên bị điện thoại đánh thức.

“Anh hai, anh mau đến đây đi, phía thư viện ấy, Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn đang đánh nhau, nhanh lên chút nha...”

Vệ Nam nói giọng rất thấp, Vệ Đăng nghe được run rẩy ném điện thoại sang một bên.

Giống như tiếng sét giữa trời quang, Vệ Đăng chỉ cảm thấy như nghe một tiếng nổ lớn oanh động. Đánh nhau? Bọn họ vì sao phải đánh nhau? Tiêu Phàm có bị thương không?

Vấn đề trong đầu liên tiếp va chạm nhau, Vệ Đăng vội vàng xoay người xuống giường, giống như phát điên mà chạy đến thư viện.

Mặt trời chói chang treo trên đỉnh đầu, chiếu đến mặt đất như cũng đang bốc hơi nóng.

Con đường trong trường đó tương đối vắng vẻ, bình thường rất ít người đến đây, hôm nay lại vừa đúng là cuối tuần, lại càng vắng lặng.

Vệ Đăng dọc theo con đường, lấy tốc độ như đang thi chạy 100m chạy như điên đến, mồ hôi nóng chảy từng giọt từng giọt xuống cũng bất chấp.

Lúc chạy đến nơi, chỉ thấy Tiêu Phàm đứng một bên, Diệp Kính Văn nằm trên mặt đất, Vệ Nam và Tiêu Tinh gấp đến độ muốn giơ chân.

“Đừng để tớ cho rằng, từng thích cậu là một loại sỉ nhục!” Tiếng hét của Tiêu Phàm lớn đến độ như muốn xé toạt màng nhĩ.

Vệ Đăng ngăn người, bước chân vốn muốn tiến tới lại rụt lui trở về. Nghe được câu nói kia của hắn, mồ hôi nóng trên trán như đột nhiên bị kết băng.

Sắc mặt Tiêu Phàm rất khó xem, tay siết thật chặt.

Diệp Kính Văn lấy tay lau máu nơi khoe miệng, nhẹ nhàng cười cười, không nói gì.

Tiêu Phàm lại đánh một đấm qua, Diệp Kính Văn dễ dàng đỡ lấy.

Hai người giằng co, chỉ lát sau, Tiêu Phàm cười lạnh, “Thì ra cậu vô dụng như vậy! Mấy lời nói lần trước chỉ toàn là nói láo thôi sao?!”

Tựa hồ là giận dữ, hai mắt Tiêu Phàm đỏ tở máu, thanh âm sắc bén như kiếm xuyên thấu không khí.

“Không có tình yêu, cậu sống không nổi nữa sao? Muốn chết phải không? Cậu học y mà, phương pháp để tử vong cậu biết nhiều như vậy, tùy tiện chọn một loại để chết thật sạch sẽ! Cậu xem, cậu bây giờ giống thứ gì?! Lâm Vi đối với cậu mà nói còn quan trọng hơn tính mạng sao?”

Thấy hẳn không có phản ứng, Tiêu Phàm lại rống lên một tiếng, “Diệp Kính Văn!”

Diệp Kính Văn cười nhạt, dùng tay tao nhã chỉnh lại y phục xốc xếch, nhẹ giọng nói: “Cậu ấy không quan trọng bằng mạng của tớ, cũng là một nửa đi.”

“Cậu ấy bỏ rơi cậu nên cậu bỏ rơi chính mình?”

“Cậu đừng nói nữa, tớ thật sự mệt chết đi được.” Diệp Kính Văn giương mắt nhìn Tiêu Phàm.

Trong đôi mắt mỉm cười kia, toát ra tâm tình nồng đậm khiến cho đầu ngón tay của Vệ Đăng không khỏi cắm sâu vào lòng bàn tay.

Cho dù có là người ngu đi chăng nữa, đều nhìn ra được, giữa hai người bọn họ có một loại tình cảm mà bất luận kẻ nào cũng không thể nhúng tay

vào được.

Mình đứng ở đó lâu như vậy, ánh mắt Tiêu Phàm vẫn luôn xoay quanh trên người Diệp Kính Văn.

Vệ Đẳng cười cười tự giễu, đột nhiên cảm thấy bản thân nghe tin xong lập tức chạy tới thật là khờ khạo đến buồn cười.

Người ta đánh nhau, liên quan cái quái gì đến mày!

“Được, vậy ném di động đi.” Tiêu Phàm nói, đoạt lấy di động trong tay Diệp Kính Văn, rút tai phone, ném vào thùng rác bên cạnh, “ghi âm cậu ta để lại, cậu nghe nhiều lần như vậy có ý nghĩa gì không? Diệp Kính Văn, đừng để tớ nghĩ cậu là tên hèn nhất vô dụng!”

Diệp Kính Văn mỉm cười kéo tay Tiêu Phàm, “Được rồi, tớ giận quá mới đi uống rượu, cậu thật sự nghĩ tớ sẽ vì cậu ấy mà gục ngã sao? Tới đây, đỡ tớ dậy trước đã.”

Tiêu Phàm theo lời kéo hẳn lên, sau một khắc, Diệp Kính Văn đột nhiên ngồi sụp xuống đất, nhú chặt chân mày, tay đè bụng lại.

Mặt Tiêu Phàm liền biến sắc, vội vàng đi qua nhẹ nhàng vịn vai hẳn, “Sao rồi? Dạ dày có đau không?”

Thanh âm của hẳn đặc biệt nhu hòa.

Vệ Đẳng còn nhớ rõ cảnh tượng cái lần rủ hẳn đi tham gia định hướng việt dã, mình nói tôi là Vệ Đẳng, kết quả bị hẳn hiểu lầm, sau đó vội vàng chạy tới.

Tiêu Phàm thanh âm nhu hòa, vẻ mặt tràn đầy ân cần, cùng hẳn bây giờ, hình ảnh hoàn toàn trùng lặp lên nhau.

Thì ra là như vậy.

Thì ra là, rất lâu trước đây, anh chính là dùng vẻ mặt và giọng nói như vậy để quan tâm Diệp Kính Văn.

Thì ra là, tôi có điểm tương tự hẳn, đều có bệnh đau dạ dày, hẳn lại xuất ngoại, anh liền đem quan tâm dờn đến trên người tôi.

Tiêu Phàm, anh rốt cuộc vẫn đang gạt tôi?

Nhìn bộ dáng anh lo lắng thế kia, anh còn dám nói anh và hẳn chỉ còn lại tình bạn? Nhìn hẳn dựa vào anh, bộ dáng lệ thuộc anh, anh còn dám quang minh chính đại nói các người chỉ là bạn!!

Có bạn bè nào như thế sao? Ném người yêu sang một bên, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn tới, ôm “bạn” mà quan tâm an ủi, nhìn bộ mặt hẳn thần sắc đau đớn, nhìn gương mặt anh tràn đầy quan tâm, sao lại mỉa mai như vậy chứ?

“Anh, cái đó...” Tiêu Tinh tựa hồ cảm thấy không đúng, dùng mắt nhìn về hướng Vệ Đăng.

Tiêu Phàm quay đầu, thấy Vệ Đăng đứng ở phía sau, nhẹ nhàng đỡ Diệp Kính Văn dậy, đi đến bên cạnh Vệ Đăng.

“Không có chuyện gì, đừng lo lắng.” Tiêu Phàm vỗ vào vai Vệ Đăng, chỉ làm Vệ Đăng cảm thấy như có gánh nặng trên lưng, đâm vào đến toàn thân đều đau nhức.

“Vệ Đăng, em đi về trước được không, đến chỗ anh để chờ, anh đưa cậu ta đi bệnh viện.” Tiêu Phàm nhìn Vệ Đăng thật sâu, nhét chìa khóa vào tay cậu, thanh âm vẫn ôn nhu như lúc ban đầu, nhưng Vệ Đăng đột nhiên cảm thấy thật xa lạ.

Mắt liếc nhìn Diệp Kính Văn đang an tâm dựa vào người Tiêu Phàm, Vệ Đăng cúi đầu, “Ừ.”

Nhẹ nhàng đáp lời một tiếng, cũng không nói thêm một câu dư thừa nào.

Cố ý chọn một con đường khác để đi, tránh hai nữ sinh kia để đỡ phải lúng túng.

Không biết có phải ứng câu họa vô đơn chí, trên đường trở về ký túc xá, trong lòng khó chịu, đến bao tử cũng đau theo.

Dừng lại cố gắng hít thở mấy lần vẫn không có dấu hiệu dịu bớt.

Vệ Đăng chịu đựng cơn khó chịu, đi ra phòng khám ở bệnh viện của trường học.

Trên hành lang dài của bệnh viện, Vệ Đăng thấy Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn đang ngồi cùng nhau, Tiêu Phàm cố gắng điều chỉnh tư thế để Diệp Kính Văn dựa vào thoải mái hơn.

Vệ Đăng mỉm cười dè dặt lại, đổi đường khác đi đăng ký.

Thật ra thì cái dạ dày này đau lâu rồi cũng quen.

Lúc còn nhỏ hay trốn ăn quà vặt, mùa hè lại điên cuồng ăn kem, bao tử từ nhỏ đã không tốt.

Đau nhiều năm như vậy, lần này, cũng là đau đến cực hạn truy tâm thấu xương, giống như tâm tình đã đè nén rất lâu đột nhiên bộc phát vậy, bao tử trong khoang ngực vặn vẹo cuộn trào, đến mức cả người đều co quắp co giật, đau đớn như khóet xương dần bò đến cả dây thần kinh, từ da đầu truyền đến lòng bàn chân...

Thật chướng mắt nha, hình ảnh bọn họ dựa vào nhau.

Vệ Đăng hừ mũi một tiếng, chế nhạo nói: Tiêu Phàm, anh vĩnh viễn cũng không thể hiểu, nhìn người mình yêu ngồi cùng người khác, mà bản thân mình lại yên lặng đứng trước một hàng dài chờ đăng ký.

Loại đau khổ này.

Dùng thứ tình yêu trên đầu lưỡi của anh là không chịu đựng nổi.

Bác sĩ viết đơn thuốc cho Vệ Đăng chút thuốc giảm đau, nói là sáng thứ hai đến để nội soi dạ dày.

Vệ Đăng từ quầy nước uống mua chai nước suối, nuốt viên thuốc, sau đó từ từ trở về, lúc đến ký túc xá của Tiêu Phàm, chìa khóa bị nắm đến nóng lên, lòng bàn tay xuất hiện dấu hằn rất rõ ràng.

Lúc đến giờ cơm tối, Tiêu Phàm không về, Vệ Đăng tự xuống lầu dưới ăn cơm, cũng không cảm nhận được mùi vị gì.

Đến ký túc của Tiêu Phàm mở TV, xem phát sóng NBA, Vệ Đăng cảm thấy ánh mắt đặc biệt chua xót, hết thả đều bắt đầu mơ hồ.

Suốt một đêm, anh đi đâu vậy Tiêu Phàm? Anh vẫn luôn ở bệnh viện kề cận hẳn sao?

Diệp Kính Văn tính là gì của anh?

Tôi lại được xem là cái gì?

Vệ Đăng nằm trên ghế sa lon nghĩ lung tung, nghĩ đến cuối cùng đột nhiên bật cười.

Nhớ lúc trước xem tiểu thuyết, bên trong có đề cập đến từ “lớp xe phụ”.

Vai chính trong đó yêu một người mà bản thân mãi mãi cũng không thể chiếm được, vì vậy tìm một người tương tự làm lớp xe phụ, lúc tâm tình tốt, lấy ra cứng chiu, chờ người yêu thật sự quay về, lập tức đem nó ném vào góc xó.

Vệ Đăng vẫn luôn không muốn thừa nhận, phân lượng của mình ở trong lòng Tiêu Phàm là mỏng manh như vậy...

Song hôm nay, đột nhiên hết thảy đều đã được suy nghĩ cẩn thận.

Tiêu Phàm cũng chẳng phải là mình thì không thể, khi hắn không được Lâm Vi đáp lại, yêu Diệp Kính Văn nhưng không cách nào nói ra miệng được, khi hắn đặc biệt cô độc tịch mịch, bất kỳ ai đến gần hắn, cũng có thể khiến hắn dời lực chú ý.

Bất quá là vừa vặn khi hắn cần quan tâm nhất thì nhiệt tình mà quan tâm hắn, vừa vặn khi hắn tịch mịch đem mặt nóng dán vào mông lạnh của hắn.

Cho nên hắn không quan tâm lai lịch của bạn, không quan tâm người thân của bạn, bạn bè, trình độ học vấn, thậm chí là tất cả, hắn chỉ quan tâm bạn có thương hắn hay không, có khả năng giúp hắn thoát được loại cô tịch đó hay không thôi.

Hắn chẳng qua là xem bạn như loại thú cưng có thể mang đến cho hắn sự an tâm, đối tốt với bạn, dịu dàng với bạn, chỉ là bởi vì nhu cầu chứ không phải vì yêu.

Vệ Đăng nằm trên ghế sa lon thờ dài, đối với mình mà nói, mình thua hoàn toàn, đem trái tim dâng cho hắn, thật ra thì, trái tim vẫn là gửi trả lại lồng ngực mới tương đối an toàn nhỉ...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Vệ Đăng cảm thấy cổ họng đau gay gắt, vội vàng đến nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó đến bệnh viện nội soi dạ dày.

Bác sĩ cũng rất hiền hòa, chỉ là lúc đem đạo cụ nhét vào dạ dày, ghé tởm đến muốn nôn cả cái dạ dày ra.

Đầu ngón tay Vệ Đăng siết chặt vào lòng bàn tay, chịu đựng quá trình đau đớn, chờ đến lúc kết thúc, trán cũng đổ một tầng mồ hôi lạnh thật dày.

“Bệnh đau dạ dày này của cậu đã tích lũy được bao nhiêu năm rồi đây? Nhân lúc còn trẻ mà dùng sức chà đạp, khó đảm bảo qua mấy năm nữa không bị loét dạ dày, giống như ung thư dạ dày nha, tiếp tục chà đạp.”

Bị bác sĩ mặt lạnh dạy dỗ, Vệ Đăng cũng có chút xấu hổ.

Nhớ kỹ một đồng lớn điếm quan trọng trong ăn uống, mang thuốc trở về.

Lúc đến ký túc xá của Tiêu Phàm, nghe được có tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Vệ Đăng đặt chìa khóa trên bàn, ngồi trên ghế sa lon chờ hăn ra ngoài.

“Vệ Đăng? Em sáng sớm đã đi đâu vậy?” Tiêu Phàm vừa lau tóc vừa hỏi.

“Em đi mua chút thức ăn ngon.” Vệ Đăng nhếch miệng cười cười, giờ giờ bao thuốc lớn trong tay, nghĩ thầm, cứ như vậy hào tộ hào tán thôi, nhìn thấy gương mặt ôn nhu mỉm cười của hăn lại thật luyến tiếc. Cho hăn thêm một cơ hội cuối cùng đi, nếu hăn muốn giữ mình lại, nói không chừng là thực sự đã hiểu lầm hăn rồi.

Vệ Đăng thấp giọng nói: “Tiêu Phàm, em phải đi về, chuyển xe ngày mai.”

Tiêu Phàm cười sờ sờ tóc hăn, “Có muốn anh ra trạm tiễn em không?”

Vệ Đăng lắc đầu: “Không cần.”

Hăn không hỏi mình đi đâu, quả nhiên, chẳng chút quan tâm gì tới cuộc sống của mình.

“Đúng rồi, có chuyện anh phải nói cho em, hôm qua Diệp Kính Văn nghe băng ghi âm Lâm Vi để lại cho ba hăn, rất đau khổ nên chạy đến bar

uống rượu, anh kéo hẳn ra ngoài, nhất thời xúc động đánh hẳn.”

Đúng vậy, hẳn là sự tồn tại đặc biệt trong lòng anh, cho nên gặp phải chuyện liên quan đến hẳn, anh mới có thể không lý trí như vậy, kích động như vậy.

“Không ngờ bị người ta báo lên... trường học nói phải kỷ luật bọn anh, sau đó mấy giáo sư hướng dẫn nói với bên kia một chút, rút lại kỷ luật nhưng anh phải ở lại trường thêm nửa năm.”

Vệ Đằng ngấn người, bất đắc dĩ mỉm cười.

Hết thầy đều rối loạn.

Vốn là mình đại học năm tư, hẳn học thạc sĩ năm hai, tháng sáu sang năm vừa lúc có thể tốt nghiệp cùng nhau, sau đó có thể cùng nhau bàn bạc xem là cùng nhau đi làm hay tiếp tục học nữa.

Còn lên kế hoạch, nếu Tiêu Phàm muốn học tiến sĩ, một năm này mình nhất định phải lấy tinh thần không sợ chết để cố gắng ôn tập thi bảo nghiên, theo hẳn cùng thi đến một trường.

Nếu hẳn muốn trực tiếp đi làm, hai người sẽ cùng đến một thành phố để đi làm, mượn một gian phòng, sau đó sống cùng nhau, còn mong đợi có thể ăn đồ hẳn nấu.

Vốn sẽ là cùng nhau tốt nghiệp, cùng hoạch định cho tương lai chúng ta.

Cho nên lúc Chu Vũ gọi điện thúc giục nhiều lần như vậy, đều không vội đăng ký tư cách bảo nghiên.

Là tôi đem mọi chuyện nghĩ đến thật tươi đẹp, hay là do anh căn bản chưa từng suy tính đến tương lai của chúng ta?

Vì Lâm Vi, anh có thể chịu đựng đau khổ nhiều năm như vậy, bày tỏ cũng không dám.

Vì Diệp Kính Văn, anh đừng nói là bị kéo dài thời gian tốt nghiệp, cho dù có bị đuổi học chắc anh cũng chẳng có nửa câu oán hận nhỉ?

Nhưng còn tôi, với tư cách là người yêu của anh tôi tính là cái gì? Vị trí trong lòng anh để lại cho tôi có bao nhiêu?

Vệ Đăng hít mũi một cái, hướng Tiêu Phàm cười nói: “Tiêu Phàm, sau này bao tử của em em sẽ chú ý nó nhiều, lúc lên cơn đau quả thật là rất muốn chết.”

“Huh? Sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt rồi? Em không phải là vẫn luôn thèm ăn...”

“Tới đây, ôm một chút.” Vệ Đăng đột nhiên mỉm cười cắt đứt lời hăn.

Tiêu Phàm ngẩn người, luôn cảm thấy Vệ Đăng hôm nay rất không bình thường, “Chuyện ngày hôm qua, anh rất xin lỗi, bao tử Diệp Kính Văn ra máu, anh tối qua ở lại bệnh viện giúp hăn...”

“Không cần giải thích.” Vệ Đăng tiến lên, ôm Tiêu Phàm thật chặt.

Tựa như ôm một người anh em tốt, cái ôm hữu hảo mà xa lạ.

Từng được hăn dịu dàng ôm vào lòng, vuốt ve tóc bên vành tai, trên chọc nói đầu mình giống con nhím.

Từng được hăn nhẹ nhàng ôm vào ngực, cầm đặt trên vai, bên tai là hơi thở ấm áp cùng giọng nói trầm thấp mê hoặc của hăn.

Hết thấy đều đã xa, rối loạn, tản mát.

Còn dư lại cái gì?

Anh không phải ý lại vào tôi một lòng một dạ đối với anh sao?

Không phải ý lại suy nghĩ tôi đơn giản dễ dụ sao?

Không phải ý vào tôi sẽ gây ngạc nhiên chờ đợi anh sao?

Không phải ý lại cho dù có tổn thương tôi, tôi vẫn không hận anh sao?

“Tiêu Phàm, em đi đây.” Tiêu Phàm phóng khoáng bày ra dấu tay tạm biệt, cứ như vậy kết thúc đi, không cần thiết phải hận anh, nếu yêu mà đau khổ như vậy, chi bằng cứ buông tha là được rồi.

“Có phải thân thể em không thoải mái không?” Tiêu Phàm kéo Vệ Đăng, lại bị Vệ Đăng hất ra.

Tiêu Phàm cau mày, “Em rốt cuộc là thế nào? Vệ Đăng, đừng quấy phá nữa được không?”

“Đầu em đau, về ngủ một lát.”

Vệ Đăng nhếch miệng cười cười với Tiêu Phàm, xoay người ra cửa.

Tiêu Phàm vẫn nhớ nụ cười đó, rục rờ như đóa hoa nở rộ giữa trưa hè, xinh đẹp mà lóa mắt.

Nhưng không còn xuất hiện lại nữa.

Ngày kế, Tiêu Phàm nhận được tin nhắn của Vệ Đăng.

“Chúng ta chia tay thôi, tôi đi, xin anh đừng tìm tôi.”

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 49: Ly Biệt

Khi đó Vệ Đăng đang ở trong phòng chờ xe của trạm xe lửa, xung quanh ngồi rất nhiều người.

Có tiếng khóc của trẻ con, có tiếng cười đùa của đám nhóc, có tiếng thanh niên đang ba hoa khoác lác, có người lớn dựa vào ghế, mang chiếc mắt kính thật dày lật xem báo.

Khi đó đã là ban đêm, ánh đèn trong phòng chờ xe thật chói mắt, giọng nói phát thanh viên truyền đến từ loa phát thanh ấm áp như mùa xuân, Vệ Đăng vênh tai lên nghe lượt xe của mình.

10 phút, nửa giờ, một giờ...

Còn chưa tới.

Hắn đến quá sớm, xe lửa lại trễ giờ.

Mở di động ra, nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ mang tên Tiêu Phàm, Vệ Đăng chỉ cảm thấy trước mắt như bị kim châm.

Gặp mặt hắn là ở trạm xe lửa, lúc vừa gặp nhau, mình mang theo một bao hành lý lớn, mà hắn là hai tay đút túi quần, một bộ dáng thật nhàn nhã.

Hắn giúp mình mang hành lý, giúp mình vác cái vali để lên trên kệ.

Nghĩ thầm, có lẽ hắn chẳng qua là người có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm lại ấm áp, nếu không, sao lại giúp mình, sao lại kiên nhẫn ăn hết tô mì gói kia.

Cùng nhau bắt đầu chuyến hành trình, cuộc sống ba ngày làm bạn với nhau, tựa như một giấc mộng.

Trong mộng có cảnh sơn thủy Quế Lâm như thơ như họa, trong mộng có nụ cười hân hỷ đảng lộ ra, trong mộng có nhiệt độ nóng rực hân lưu lại trên môi.

Sau khi tỉnh lại, quanh người đều lạnh thấu xương.

Tiêu Phàm, anh vẫn không hiểu được tôi sao, tôi có thể không để ý đến tâm cơ của anh, sự lừa dối của anh, bí mật của anh.

Chỉ là không thể khoan dung cho địa vị của tôi trong lòng anh, nghiêng đến một góc nhỏ nhỏ.

“Đoàn xe đi theo hướng XX đã vào trạm, xin các hành khách kiểm tra vé lên xe...”

Vệ Đăng nhắc hành lý lên, xen lẫn trong đám người xa lạ, bước lên xe.

Bởi vì mua vé tạm thời, lại là chặng đường ngắn, ngồi ghế cứng trong toa hành khách, lọt vào tầm mắt là một cảnh hỗn loạn.

Đỡ hành lý lên, Vệ Đăng ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, có những đốm đèn đường lấp lóe thoáng qua từ bên ngoài cửa sổ, sau đó lại là bóng tối vô tận.

Di động sắp hết pin, Tiêu Phàm gọi điện không thông liền bắt đầu dùng tin nhắn oanh tạc.

Một đồng lớn tại sao, thế nào rồi, em ở đâu vậy...

Vệ Đăng tùy tiện mở một tin nhắn để trả lời.

“Ở trong mắt anh, phải chẳng là tôi rất ngu ngốc, rất tức cười? Biết rõ anh không thích, còn cả ngày đem mặt nóng đi dán mông lạnh của anh, rất

đần độn phải không? Tôi cũng biết mình ngu, nhưng tôi thật sự thích anh, thật rất thích, cho nên tôi mới không để ý tất cả mà dừng cảm đi tranh thủ. Nhưng anh lại không thể cho tôi thứ tôi muốn. Anh cho rằng, dịu dàng chăm sóc tôi như vậy là đủ rồi sao? Thứ tôi cần không phải là sự dịu dàng của anh, không phải sự chiều chuộng của anh, không phải sự quan tâm bảo vệ của anh! Tôi cần sự thật lòng của anh. Thế nhưng, anh lại không cho nổi, bởi vì anh đã sớm đem nó cho Lâm Vi, cho Diệp Kính Văn rồi, lúc đến lượt tôi, đã không còn dư lại nữa. Tôi dù chỉ muốn phần còn dư thừa, cũng không có.”

Vệ Đằng vừa viết vừa cười, viết xong lại cảm thấy bản thân giống như đang tức giận mà gương mặt múa vuốt, rất buồn cười.

Ngu mà, tự mình biết là được rồi, không cần lại khiến hãnh chế nhạo.

Vệ Đằng tiện tay xóa tin nhắn, rốt cuộc vẫn không gửi đi.

Đối diện có một đứa bé gái vẫn tò mò nhìn Vệ Đằng, cuối cùng không nhịn được nữa: “Anh lớn à, anh đang cười cái gì vậy?”

Vệ Đằng khẽ sờ đầu em, “Anh đang chơi trò chơi trên di động, em có muốn chơi không?”

Đứa bé nhìn chăm chăm vào di động của Vệ Đằng, “Muốn!”

Vệ Đằng cười xấu xa: “Tiếc quá, hết pin rồi.”

Người phụ nữ trung niên đối diện cười thật hiền hòa, “Đừng quấy rầy anh ấy.” Nói xong liền từ trong túi nhựa lấy ra hai gói khoai tây chiên, một gói cho đứa bé, một gói đưa cho Vệ Đằng: “Cháu cũng ăn đi.”

Vệ Đằng lắc đầu: “Cảm ơn dì, cháu không ăn đâu.”

Xoay người chạy đến phòng vệ sinh, khoang ghế cứng có rất nhiều người, nhà vệ sinh lại dơ bẩn hôi thối.

Ngón tay chống vào cửa sổ lạnh như băng, đột nhiên cảm thấy hốc mắt đã ướt nước.

Trong lòng có bao nhiêu khổ sở, Vệ Đăng không biết phải hình dung như thế nào. Từ nhỏ đến lớn vẫn lạc quan vui vẻ, làm chuyện gì đều cố gắng hết sức tìm thấy niềm vui trong đó. Tới bây giờ Vệ Đăng cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình sẽ vì yêu mà rơi nước mắt.

Lúc còn nhỏ đánh nhau với người ta, lúc cánh tay bị thương, máu chảy không ngừng, Vệ Đăng đều cắn răng không nói tiếng nào.

Bây giờ lại không ngừng được nước mắt.

Giống như do đã bị đè nén quá lâu, tựa như một vôi nước đột nhiên bị vặn mở, muốn đem tất cả tâm tình đều theo nước mắt trút xuống.

Có lẽ chảy sạch rồi, trong lòng mới thoải mái được.

Ngoài cửa xe như cũ vẫn là bóng tối vô biên, bên trong nhà vệ sinh của xe lửa tràn ngập mùi hôi thối gay mũi.

Vệ Đăng qua quýt lau nước mắt, hướng về bóng ánh trăng mờ ảo朦胧 phía trên cửa sổ, nhếch miệng bật cười.

Tiêu Phàm à, tại sao anh không thể yêu tôi vậy? Chúng ta ở chung với nhau gần một năm, anh đối với tôi một chút chân tình cũng không có sao? Tôi cứ như vậy không đáng được anh yêu, tôi thất bại như vậy?

Mặc dù tôi không có thẩm mỹ tao nhã như anh, nhưng tôi thật lòng yêu anh, như vậy không đủ sao?

Rất thích ở cạnh anh, thích sự bá đạo của anh, thích sự dịu dàng của anh, thích sự thành thực của anh, thích sự tao nhã của anh, thích ngón tay thon dài của anh, thích bộ dáng nghiêm túc khi anh xem sách, thích món ăn anh làm, thích ánh mắt bất đắc dĩ của anh.

Nhưng những thứ đó, cuối cùng là quá khứ rồi.

Tình mơ, trời tờ mờ sáng, nhân viên quản lý ký túc xá vừa mở cửa đã nhìn thấy một nam sinh đứng bên ngoài.

Trời đã sáng, trên thân thể người đó lại bao phủ khí lạnh của ban đêm.

Dường như hắn đã đứng yên rất lâu, lâu đến như hòa cùng một thể với hoàn cảnh xung quanh, giống như một bức tượng.

Sau khi thấy cửa mở ra, chân mày người đó khẽ cau lại, sau đó lập tức lên tinh thần, bước đến mỉm cười với quản lý ký túc: “Tôi đến tìm người, ghi danh một chút.”

“Bây giờ không phải là thời gian thăm viếng...”

“Có việc gấp.” Dứt lời, liền mạnh mẽ cầm lấy danh sách ghi xuống tên mình.

Tiêu Phàm, chữ viết rất đẹp.

Quản lý ký túc kỳ thực nhận ra hắn, trước kia hắn thường xuyên ở trong đám người dưới lầu, dựa vào vách tường, hai tay vòng trước ngực, dáng vẻ ưu nhã, hắn chờ “em họ” của hắn, lần nào cũng mạnh mẽ lao xuống lầu, sau đó đứng trước mặt hắn mỉm cười rất rục rờ.

Hắn sẽ giơ tay sờ sờ tóc cậu ấy, hoặc vỗ vai cậu ấy, hai người sóng vai bước đi.

“VẬY, CẬU NHANH CHÓNG ĐI XUỐNG MỘT CHÚT NHÉ...”

Không đành lòng từ chối hẳn, nương cho hẳn vậy.

“Cám ơn.” Tiêu Phàm dứt lời, liền vội vã xông lên lầu

Chu Ngự bị tiếng đập cửa đánh thức, dụi mắt, lúc mở cửa nhìn thấy Tiêu Phàm sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“Vệ Đăng đâu?”

Vòng qua người Chu Ngự đi thẳng vào, giống như cảnh sát đi bắt phạm nhân, toàn thân tỏa hơi thở lạnh như băng, làm cho Chu Ngự vừa tỉnh ngủ đánh cái rùng mình.

“Ách... cậu ấy đi rồi mà...”

Tiêu Phàm liếc nhìn chiếc giường chỉ còn lại ván gỗ, mặt lạnh, cau mày, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Hồi lâu sau mới khe khẽ thở dài, thanh âm cũng trở nên bình tĩnh hơn một chút.

“Nói cho tôi biết, cậu ấy đi đâu rồi?”

Chu Ngự chỉ nhớ hẳn là anh họ Vệ Đăng, trực giác nói cho hẳn biết, tốt nhất đừng đắc tội với người đang nổi điên trước mặt, nếu không bản thân sẽ rất thảm. Nghĩ tới đây, lập tức đứng nghiêm, giống như đang bị người lớn giáo huấn, tủi thân nói rằng: “Cậu ấy quay về trường học rồi a.”

“Trở về trường học?” Tiêu Phàm nhướng mày, ánh mắt bén nhọn quét tới, Chu Ngự gật đầu như giã tỏi, “Phải phải, trở về Khoa đại, cậu ấy là trao đổi sinh, đến kỳ hạn rồi.”

Tiêu Phàm tựa hồ ngăn người, đột nhiên cúi đầu, bả vai dường như đang run rẩy.

Chỉ chốc lát sau, xoay người bay ra cửa như cơn gió.

Chu Ngự sững sờ nhìn nam nhân tản ra hơi thở đáng sợ, trong đáy lòng vì Vệ Đăng mà đổ mồ hôi. Vệ Đăng, anh họ cậu là ai vậy, đáng sợ như vậy...

8h sáng, phòng giáo vụ mở cửa.

Tiêu Phàm vào cửa cùng lúc với giáo viên mở cửa, vị giáo viên hồ nghi nhìn hẳn, giật mình, mới sáng sớm còn tưởng hẳn đến cướp bóc chứ.

“Á, bạn học, cậu có chuyện gì?”

“Cô à, em muốn tra tư liệu một bạn học tên là Vệ Đăng.”

“A, tài liệu bạn học không thể tiết lộ được...” Vị giáo viên tựa hồ rất khó xử.

Tiêu Phàm sững sốt, không khỏi cười khổ, bản thân thật là quá gấp gáp rồi, ngay cả những quy định này cũng quên mất.

“Vậy em có thể tra thử những trường học có hợp tác trao đổi sinh với trường chúng ta không, danh sách trao đổi sinh trong vòng 2 năm.”

“Ừm, được.” Giáo viên nhìn Tiêu Phàm, thấy bộ dáng hẳn có vẻ rất gấp gáp, vội vàng lấy thông báo trong mớ danh kiện của trường.

Trong danh sách trao đổi sinh, Tiêu Phàm liếc mắt liền thấy được Vệ Đăng.

Vệ Đăng, vốn là học sinh năm ba khoa hóa ở đại học khoa học công nghệ, trao đổi đến bốn giáo vào hệ hóa học ứng dụng, học kỳ một năm.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy cái tên quen thuộc kia, chữ đen trên tờ giấy trắng đặc biệt chói mắt.

“Cảm ơn cô.”

Tiêu Phàm chán nản xoay người ra cửa, đột nhiên từ trong phòng ra ngoài, ánh mặt trời vàng kim của buổi sáng đâm đến hắt nhăm mắt lại.

Tựa vào tường hít một hơi thật dài, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy trái tim đau đớn như bị vụn vẹo.

Tối qua nhận được tin nhắn của cậu ấy, cả đêm không chợp mắt.

Một lần lại một lần, máy móc gọi điện cho cậu ấy, một lần lại một lần nghe “Xin lỗi, số điện thoại bạn đang gọi hiện đã tắt máy.”

Giống như đang cố ý hành hạ bản thân, vẫn tiếp tục gọi, suốt mấy canh giờ, cuối cùng vẫn không gọi nữa.

Gửi cậu ấy rất nhiều tin nhắn, hỏi cậu ấy tại sao, thế nào, đang ở đâu, có khỏe không...

Cuối cùng tức giận gửi một cái tin: “Ít nhất cũng trả lời một tin nhắn để anh biết em vẫn bình an!!! Anh lo lắng bao nhiêu em biết không?!!!”

Gửi xong, ra sức ném di động trên giường, sau đó khoác áo vào, đến dưới lầu Vệ Đằng chờ đợi.

Tiêu Phàm cảm giác cái gọi là tao nhã, phong độ, giáo dưỡn, bình tĩnh, cơ trí của mình...

Lúc trong lòng lo lắng đến sắp bị ép điên, những thứ đó đều bị nát vụn thành một đám tàn tro.

Vệ Đằng đã từng nói, tôi sẽ một lòng một dạ yêu anh, tôi vẫn luôn chờ anh.

Tiêu Phàm liền cho rằng cậu ấy sẽ thật sự một lòng một dạ yêu mình, chờ đợi mình.

Đợi đến khi mình đã hoàn toàn dứt bỏ được tình cảm với Diệp Kính Văn và Lâm Vi, đợi lúc mình có thể cho cậu ấy phần tình yêu chân chính.

Bởi vì người đó rất đơn giản, rất chấp nhất, đến bây giờ Tiêu Phàm cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày, mình sẽ bị cậu ấy vứt bỏ trước.

Đúng vậy, bị cậu ấy... bỏ rơi.

Tại lúc bản thân cuối cùng cũng thu xếp xong quá khứ ngổn ngang, muốn nghiêm túc cho cậu ấy phần tình yêu trọn vẹn nhất, lại bị cậu ấy bỏ rơi.

Trái tim vốn đóng băng, bởi vì cậu ấy mà mở ra một khe hở, vì cậu ấy mà tan ra thành chất lỏng, dòng nước sôi sùng sục.

Nhưng giờ đây, lần nữa bị cậu ấy đẩy vào hầm băng.

Trái tim nguyên bản đã chết, bởi vì cậu ấy mà có chút sức sống, thực sự cho rằng, thương để đóng lại cánh cửa của mình, sẽ đặc biệt khai ân, vì mình mở ra một cánh cửa sổ.

Bây giờ, cậu ấy lại tàn nhẫn đóng cả cửa sổ lại.

Thật ra thì không có gì, tất cả trở về như trước.

Xem như, mình vẫn là cái người chỉ có thể đóng vai phụ trong tình yêu của người khác như cũ, vẫn như cũ là tên hèn nhát yên lặng đứng phía sau Lâm Vi, cả bày tỏ cũng không dám, vẫn như cũ là tên khốn kiếp vì tình cảm đối với Diệp Kính Văn mà khinh thường bản thân.

Tiêu Phàm không chịu được như thế, cuối cùng bị Vệ Đăng em bỏ rơi.

Xem như, gặp gỡ em là một sự sai lầm, trò chơi kết thúc, trở về với thực tế thôi.

Nhưng vì sao tim lại đau như vậy?

Tại sao khó chịu như vậy?

Nhà ăn trước đây, vẫn miễn phí tặng bia vào thứ tư.

Một ly lại một ly bia rót xuống bụng, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy chất lỏng lạnh buốt từ miệng lan tràn đến bụng, nhưng lại dấy lên từng cơn đau nóng rát.

Trong tầm mắt mơ hồ, nhìn thấy bộ dáng Vệ Đăng nhếch miệng cười khúc khích.

Đơn thuần như em, cuối cùng, không chịu nổi nhàm chán của anh, quá khứ của anh.

Rốt cục phát hiện, ngoài dáng vẻ phong độ nho nhã, Tiêu Phàm thật ra rất kinh khủng, phải không?

Khẽ nhếch môi, nở nụ cười, thật ra thì, nếu như Vệ Đăng không tới trêu chọc mình, bản thân sẽ vẫn tiếp tục cô đơn, cũng rất tốt, ít nhất, sẽ không khó chịu như bây giờ.

Ly rượu đột nhiên lại bị một bàn tay xinh đẹp thon dài ngăn cản, thân thể cũng bị lật xoay qua chỗ khác.

“A, ngày hôm trước cậu đánh tớ, hôm nay không phải là tới phiên tớ đánh cậu chứ?” Diệp Kính Văn lạnh lùng nhìn hắn, cầm một ly nước lạnh buốt theo cổ đổ vào áo sơ mi.

Tiêu Phàm nhăn mày: “Cậu làm gì đó?”

“Khiến cậu tỉnh táo lại.”

Tiêu Phàm lau nước chảy từ cổ vào trong ngực, lạnh đến thấu xương, vốn chỉ hơi say, giờ ngược lại tốt rồi, hoàn toàn tỉnh táo.

“Cậu yên tâm, tớ sẽ không vô dụng như cậu vậy, uống rượu chỉ để nhớ đến cậu ấy thôi, trước đây, từng đến nhà ăn này cùng với cậu ấy.”

“Tiêu Phàm, chỉ cần cậu ta còn ở trên trái đất, cậu cho dù đào lên ba thước đất cũng phải lôi được cậu ấy ra.” Diệp Kính Văn mặt lạnh vỗ vỗ vai Tiêu Phàm, “Đi tìm cậu ta đi, tớ tin cậu sẽ không để sai lầm giống nhau phát sinh lần nữa, cậu đâu phải đồ đần.”

“Cậu nói chuyện rất khó nghe.” Tiêu Phàm cầm lấy khăn giấy Diệp Kính Văn đưa tới, lau nước trên người, cười nói: “Tớ sẽ đi tìm cậu ấy, hôm nay liền xuất phát.”

Diệp Kính Văn thở dài, “Cậu đỡ hơn tớ rất nhiều, ít nhất còn có thể tìm tới cậu ấy, còn tớ, ngoại trừ biết Lâm Vi còn ở trên trái đất này, cái khác đều không thể làm gì được.”

“Sẽ tìm được, cậu không phải nói, hửn là một nửa của cậu sao?” Tiêu Phàm mỉm cười đưa một chai bia cho Diệp Kính Văn, lại bị hửn ngăn lại.

“Tớ sẽ không dùng rượu bia để làm tê dại bản thân nữa, hôm đó bị cậu đánh thức tỉnh, tớ cần phải kiên cường hơn so với Lâm Vi tưởng tượng, còn rất nhiều năm, yêu cầu tớ phải tiếp tục chịu đựng, tìm được cậu ấy, để cậu ấy hiểu tớ có năng lực cho cậu ấy hạnh phúc.”

Tiêu Phàm cười cười tán thưởng: “Cậu rất cuộc trường thành rồi?”

“A, tớ 18 tuổi đã là đàn ông rồi, sớm hơn cậu nhiều.” Diệp Kính Văn chỉ ngón tay, cười đến tà ác, bị Tiêu Phàm quay đầu khinh thường.

Lúc Tiêu Phàm vội vã chạy đến trạm xe lửa, vé của hôm đó đã hết sạch, chỉ có thể mua vé đứng của một chuyến xe tạt qua ban đêm.

Suy nghĩ muốn cấp bách nhìn thấy Vệ Đằng khiến cho Tiêu Phàm không chút do dự mua vé, sau đó ngồi trong phòng đợi xe.

Mã số quen thuộc trong di động vẫn đang tắt máy.

Cậu Vệ Đằng này, thật ra thì cũng rất hết hy vọng, chuyện đã quyết định, tám con ngựa cũng không kéo lại được.

Chấp nhất muốn chết.

Ban đầu lúc theo đuổi mình, cậu ấy liên liền mạng xông về phía trước, bất kể ngăn trở phía trước là cửa sổ giấy hay là tường đồng vách sắt, bất kể người khác có thể ghét cậu ấy hay không.

Bây giờ thôi, quyết định từ bỏ, cậu ấy liên liền mạng rút về phía sau, bất kể phía sau là ao nước hay là vách đá, bất kể người khác kéo cậu ấy lôi cậu ấy, cũng không quan tâm người khác có bao nhiêu đau khổ...

Tính tình thẳng thắn không quanh co, thật đúng là khiến người ta chẳng biết làm sao.

Tiêu Phàm thở dài, đem chiếc điện thoại từ đầu đến cuối vẫn không gọi được nhét về túi.

Trong buồng xe hỗn loạn vô cùng, không có chỗ ngồi, Tiêu Phàm đành đứng ở hành lang nối tiếp, tựa vào vách xe lạnh giá.

Ban đêm, đèn trong xe rất mờ, phần lớn mọi người đều ngủ thiếp tại chỗ ngồi, thỉnh thoảng có vài người đàn ông chạy ra hành lang hút thuốc, mùi thuốc chất lượng kém làm gay mũi, khiến Tiêu Phàm không thoải mái mà nhú mày.

Vẫn đứng ở nơi đó, cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm chạp.

Không giống với khi ở cùng Vệ Đăng, thời gian lướt qua rất nhanh, nhẹ nhõm thoải mái như vậy, cũng chỉ có cậu ấy mới có thể cho mình, cái loại an tâm cùng hạnh phúc nhẹ nhàng.

“Anh thật ra... đã sớm yêu em rồi, trước đây không nói, kỳ thực là sợ bản thân không từ bỏ được tình cảm với Diệp Kính Văn, nói yêu em sẽ là sỉ nhục em. Ở cùng em lâu như vậy, nghĩ lúc bản thân toàn tâm toàn ý yêu em, lại nói ra khỏi miệng, như vậy, tình cảm dành cho em mới là đầy đủ...”

Thấp giọng nói, Tiêu Phàm giương khóe miệng nở nụ cười.

Thật ra thì nói ra cũng không khó, bởi vì một mực không từ bỏ được quá khứ, một mực không rõ tình cảm của bản thân, cho nên không có biện pháp cho cậu ấy một lời cam kết.

Bây giờ, khi muốn dâng cho cậu ấy, có còn kịp không?

Đứng ở hành lang rất lâu, cả người buốt giá, hai chân cứng ngắc.

Một đêm không chợp mắt, mơ mơ màng màng, nghĩ tới tất cả những chuyện trải qua của mình và Vệ Đăng, gần một năm, sống cùng cậu ấy luôn luôn thoải mái vui vẻ.

Bản thân luôn làm kẻ tiếp nhận tình cảm đơn phương của cậu ấy, chưa từng chủ động trả giá cho ái tình, cậu ấy không tin tưởng cũng là phải thôi.

Từng lặng lẽ chờ đợi một tình yêu không có kết quả. Tình cảm tình tảo tương hổ ngược lại gây phiền toái cho đối phương, sau khi gặp Vệ Đăng, càng thêm mờ mịt, chỉ có thể dịu dàng săn sóc cậu ấy, còn tưởng rằng như vậy là đủ rồi.

Bây giờ nhìn lại còn xa xa không đủ.

Tiêu Phàm dựa vào vách tường nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài: Vệ Đăng, không biết em có thể cho anh thêm một cơ hội cuối cùng hay không?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 50: Vuột Mất

Khi Tiêu Phàm đến Khoa đại là đương buổi sáng sớm, vừa đúng dịp lễ quốc khánh, trong sân trường Khoa đại lộ vẻ vắng lặng.

Con đường trong trường rộng rãi, hai bên là cây xanh ngay hàng thẳng lối cùng các thảm cỏ, bên ngoài trường có cái hồ nhân tạo khổng lồ, hồ nước trong suốt, ánh nắng chiếu xuống lấp lánh.

Cảm thấy trường học này có hơi lạnh lẽo, kiến trúc đều phối màu lạnh, ngoài cửa còn có huy hiệu bằng kim loại, hình như là huy hiệu trường.

Tiêu Phàm cũng không có tâm tình đi thưởng thức những cảnh sắc này, men theo đường trong trường đi một hồi lâu, xui xẻo phát hiện, mình bị lạc đường.

Tốt thôi, cũng sắp phát điên rồi.

Khóe miệng kéo nụ cười bất đắc dĩ, trong lòng mắng bản thân, làm sao lại giống hệt kẻ ngu, trước kia vô luận làm việc gì đều trầm tĩnh vững chắc, bây giờ, trực tiếp vọt tới trường người ta, cái gì cũng không biết, sân trường lớn như vậy, đường lối ngõn ngang lần lượt thay đổi, khu nhà sinh viên nên đi bên nào đây?

Tiêu Phàm lấy điện thoại di động ra, đăng nhập baidu, dò tìm về Khoa đại.

Trong một đồng tài liệu lộn xộn, cuối cùng cũng tìm thấy một thứ tương tự địa mạo, nhìn kỹ lại, hình như mình đi nhầm hướng rồi.

Xoay người đi ngược lại, đang lễ quốc khánh, phòng giáo vụ nhất định là đang nghỉ lễ.

Cho nên, chỉ có thể đi đến ký túc xá học sinh để tìm.

Mất mặt thì cứ mất mặt, vì cậu ấy, cũng không phải lần đầu tiên mất mặt, nói dối cái gì em họ anh họ đều đã soạn ra cả rồi.

Tiêu Phàm đi đến lầu một của ký túc xá, quản lý dường như mới rời giường, đang quét dọn phòng tiếp tân.

Tiêu Phàm gõ cửa sổ, mỉm cười lễ phép: “Dì ơi, cháu muốn hỏi thăm, ký túc xá nam sinh khoa hóa học ở đâu?”

“Trường chúng tôi không phân biệt khoa.” Dì quản lý ký túc lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Phàm, “Cậu ở đâu?”

Tiêu Phàm có chút lúng túng: “Cháu ở trường ngoài, dịp lễ quốc khánh đến tìm bạn học.”

“À, bên đây là ký túc xá nữ, bên kia là ký túc xá nam. Phân theo cấp lớp, không phân theo khoa.”

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, theo phương hướng dì ấy chỉ đi đến ký túc xá của sinh viên năm tư.

Ở chỗ quản lý ký túc tìm được số phòng của Vệ Đăng, sau đó dùng chứng minh thư làm thế chân, dì quản lý mới yên tâm để hẳn đi lên.

Tâm tình Tiêu Phàm rất kích động, thật muốn sau khi gặp được Vệ Đăng sẽ ra sức ôm cậu ấy vào lòng, nói cho cậu ấy biết mình có bao nhiêu lo lắng cho cậu ấy.

Lúc gõ cửa, đầu ngón tay cũng có chút run rẩy.

Người đến mở cửa là một nam sinh, vạt áo mở rộng, đầu tóc bù xù, bộ mặt tức giận.

“Phi, mới sáng sớm tới cạo râu sao? Anh là ai vậy?”

Tiêu Phàm cười cười, “Xin chào, tôi tìm Vệ Đăng.”

“Vệ Đăng? Không có người này.”

Phanh một tiếng, cửa bị đóng sập.

Tiêu Phàm nhíu mày, đúng số phòng mà, 306, không sai, chuyện gì xảy ra?

Lại gõ gõ cửa, nam sinh kia lại đi ra mở cửa, “Tôi nói anh còn chưa chịu thôi sao, không có Vệ Đăng, anh đi nhầm rồi!”

Phanh một tiếng, cửa lại bị đóng sập.

Tiêu Phàm sờ sờ lỗ mũi, xoay người xuống lầu, đi hỏi dì quản lý lần nữa.

Mà trong phòng 306 của ký túc, lúc này lại đang rối loạn.

Vệ Đăng luống cuống tay chân đang mặc quần áo, căng thẳng đến mặc ngược quần, cởi ra mặc lại.

Chu Vũ ở đó trừng mắt liếc hằm, “Nhìn cậu tiền đồ này, tớ phi, hằm ta vừa đến, cậu liền giống như chuột thấy mèo vậy!”

Vệ Đăng nhếch miệng cười: “Tớ không thể gặp mặt hằm, cậu biết mà, tài ăn nói của dân học luật giỏi bao nhiêu? Con người tớ lại không biết vòng quanh, bị hằm giải thích lòng vòng một hồi nói không chừng lại tin tưởng. Tớ phải trốn thôi.”

“Được, trốn chỗ nào? Tủ quần áo không che được, người cách vách đều đi cả rồi. Nếu không cậu liền trốn ra ban công đi.”

Vệ Đăng gạt đầu, vội vàng đến ban công, đóng cửa lại, Chu Vũ giúp hẩn cuốn lại toàn bộ ra giường xóc xếch, nhét vào tủ đồ, chỉ còn dư lại một cái ván giường trống, ngụy trang thành cảnh tượng giả không có ai ở.

“Hẩn lại tìm đến, cậu liền soạn ra một lý do, nói tở chết rồi cũng được nữa.” Vệ Đăng hạ thấp giọng nói, Chu Vũ gạt đầu hiểu rõ.

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, Chu Vũ sầm mặt đi mở cửa.

Tiêu Phàm cũng sầm mặt đứng ở ngoài cửa, hai người nhìn nhau lạnh lùng, chỉ chốc lát sau, Chu Vũ xoay người vào phòng.

“Không tin thì vào đây nhìn, ký túc xá này chỉ còn mình tôi ở, ba người khác đều về nhà cả rồi.”

Tiêu Phàm nhìn khắp bốn phía, không phát hiện ra tung tích Vệ Đăng, ánh mắt hơi dừng lại trên cửa ban công một lát.

Sắc mặt Chu Vũ thay đổi.

Tiêu Phàm vòng qua hẩn, đi tới mở cửa ban công ra...

Tim cũng muốn nhảy lên tới cổ họng rồi, Chu Vũ đang định giải thích thế nào, nhưng nhìn thấy Tiêu Phàm xoay người trở lại, ban công chẳng hề có ai...

Chu Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng được tiếp sức, lời nói cũng kéo ra.

“Tôi cũng nói rồi, cậu ấy không có ở đây, anh còn không tin.”

“Vừa nãy cậu bảo không có Vệ Đằng?” Ánh mắt Tiêu Phàm sắc bén nhìn chăm chăm vào hắn.

“Đúng vậy, hắn trao đổi đến đại học T, sau khi trở về cầm đơn đi thi bảo nghiên ở đại học công nghiệp của thành phố A, sau khi thông qua sẽ ở đó làm luận văn tốt nghiệp luôn, cho nên trong ký túc xá của tôi không có Vệ Đằng nữa.”

Chu Vũ nói dối nói đến chuyên nghiệp, bởi vì hắn và Ngưu San San đang dự tính như vậy.

“Vệ Đằng hắn đã sớm đi xin bảo nghiên rồi, anh lại không biết?” lại tăng thêm một câu, cố tình kích thích cái tên không vừa mắt này một chút.

Tiêu Phàm cứng người, cau mày, bộ dáng dường như rất đau khổ.

Sau một hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Cậu là bạn thân của cậu ấy?”

“Đúng, đồng bọn, sao, anh có ý kiến?”

Cảm nhận được địch ý trong lời đối phương, trong lòng Tiêu Phàm không thoải mái, sắc mặt lại không thay đổi, vẫn lễ phép hỏi: “Có phải cậu ấy đã đổi số điện thoại không?”

“Nói nhảm! Ở thành phố khác còn dùng một số, đâu có nhiều tiền gọi điện thoại đường dài vậy.”

“Cho tôi biết số.”

“Xin lỗi, cậu ấy nói, người của toàn thế giới này đều có thể nói cho biết, nhất định không thể nói cho anh.”

Tiêu Phàm trầm mặc chốc lát, “Tôi sẽ tìm được cậu ấy.”

“Tôi nói với anh thế này nha, lần này, cái tên Vệ Đằng đó đã thật sự tuyệt vọng rồi, cho dù anh có tìm được, cậu ấy cũng không quay đầu lại, nói chuyện yêu đương sao, nói chia tay thì hãy chia tay, anh đừng đáng khinh như vậy, ngựa tốt không quay đầu ăn lại cỏ cũ.”

Chu Vũ lưu lại cho Tiêu Phàm một ánh mắt khinh thường, hừ mũi một tiếng, “Mời anh về đi.”

Chờ sau khi Tiêu Phàm cứng ngắt người bước ra cửa, Chu Vũ mới bóp bóp lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, vội vàng kéo cửa ban công.

“Vệ Đằng mau rút ra ngoài!”

Từ trên lan can cách vách bò ra một con vượn Vệ Đằng to lớn, đầu tóc ướt đẫm mồ hôi, đang sửa sang lại mái tóc rối bù của mình.

“Phi, cậu lại bò sang cách vách, tớ nói làm thế nào mà đột nhiên biến mất được chứ.” Chu Vũ vỗ vỗ bả vai Vệ Đằng, “Yên tâm, hắn ta đi rồi.”

“Đoạn đối thoại của các người tớ cũng nghe được đại khái, kịch bản đui mù có phải quá đáng không?”

“Đối với tiểu tặc gian trá thì cần gì nói đến đạo nghĩa giang hồ, tên khốn kia không phải cũng lừa gạt cậu đến xoay quanh sao? Cậu còn dám thay hắn nói chuyện?” Vừa nói vừa hươu muốn đâm tới.

Vệ Đằng lắc mình né tránh, cười mỉa nói rằng: “Thật ra thì cũng không hoàn toàn là lỗi của hắn, ban đầu là tớ quấn lấy hắn, sau đó lại là tớ tự mình đa tình tưởng hắn yêu tớ, còn yêu cầu hắn có thể triệt để từ bỏ quá khứ... tớ chẳng hận hắn chút nào cả, cậu cũng đừng nhắc tới khiến người ta ngứa răng.”

“Ừm, cậu thật tử tế, tớ chính là ngứa răng, tớ mới vừa rồi thật muốn tung một đấm qua đập cái gương mặt ghê tởm của hắn! MD.” Chu Vũ liếc

mắt, phất tay vào phòng.

Vệ Đăng quay đầu, vừa lúc nhìn thấy bóng lưng người kia trên con đường dưới lầu..

Cái bóng lưng đó, cũng cô độc giống như lần đầu gặp hẳn, vóc dáng thật cao, tấm lưng phía sau cứng ngắt dựng thẳng tắp.

Cúi đầu, từng bước từng bước từ từ đi về phía trước.

Ánh mặt trời buổi sáng vừa bò ra, tựa hồ cũng không thể sưởi ấm cho hẳn, quanh thân thể hẳn, tản ra loại hơi thở lạnh như băng.

Xa xa nhìn tới, hoàn toàn giống như cương thi sống lại vừa từ quan tài bước ra.

Trong lòng Vệ Đăng đau xót, vội vàng kìm nén loại xúc động muốn chạy xuống ôm hẳn.

Nếu đã quyết định từ bỏ, liền đoạn tuyệt không dây dưa.

Chỉ sợ hẳn bắt gặp, Vệ Đăng vội vàng lách mình vào túc xá.

Lúc Tiêu Phàm ngồi lên xe taxi ra trạm xe lửa, chỉ cảm thấy tinh thần đều có chút ngẫn ngờ.

Đã hai đêm liền không chợp mắt, có thể chống chọi không ngã xuống chỉ là vì có thể gặp được cậu ấy, cùng cậu ấy nói rõ ràng.

Không ngờ cậu ấy đã chẳng còn ở đây.

Nam sinh kia là bạn Vệ Đăng, có vẻ cũng rất thẳng tính, Tiêu Phàm căn bản không nghĩ bọn họ sẽ liên kết lại lừa mình.

Chỉ cảm thấy trong lòng rất khổ sở và áy náy.

Vệ Đăng đã sớm làm đơn xin tư cách bảo nghiên? Mình lại vẫn thờ ơ lãnh đạm với cậu ấy. chuyện lớn như vậy cũng không biết.

Bây giờ cậu ấy vừa kết thúc kỳ trao đổi sinh, sau khi trở về trường liền lập tức cầm tài liệu chuẩn bị thi bảo nghiên, xem ra cậu ấy rất muốn sớm rời xa nơi này một chút, hoặc là nói, sớm rời xa nơi mình đã tổn thương cậu ấy?

Tiêu Phàm thở dài, mở di động muốn xem giờ, lại nhìn thấy một tin nhắn vẫn chưa xem.

Còn tưởng rằng Vệ Đăng rốt cuộc cũng trả lời lại, tâm tình kích động mở ra, nhưng nhìn thấy tên Diệp Kính Văn, trong lòng thất vọng một trận.

Trước đây lúc thích Diệp Kính Văn, mỗi lần nhận tin nhắn tim đập như trống, bây giờ, nhìn thấy ba chữ Diệp Kính Văn lại cảm thấy rất không yêu nổi.

Cau mày mở tin, “Tìm được người chưa? Sống hay chết trả lời lại một câu xem.”

“Tớ bây giờ đi đến trạm xe lửa, đến thành phố A.”

Nhanh chóng có hồi âm, “Từ đầu nam chạy đến đầu bắc? Cậu chịu nổi không?”

“Tớ muốn sớm nhìn thấy cậu ấy một chút, trong lòng vẫn rất bất an, sợ cậu ấy sẽ xảy ra chuyện.”

“Bay qua à?”

“Vé máy bay của mấy ngày nay đã được đặt hết sạch rồi, thời gian đỉnh cao của du lịch, đâu phải cậu không biết.”

“Được rồi, thuận đường xuôi gió.”

Tiêu Phàm vừa định đóng di động, lại nhảy ra một tin nhắn.

“Tiêu Phàm, con và cậu nhóc kia thế nào rồi?”

Là mẹ gửi đến, Tiêu Phàm cười rất bất đắc dĩ, trả lời: “Rất tốt.”

“Phải không?”

“Vâng, mẹ không cần lo lắng.”

Chuyện của mình, trước nay luôn không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, vốn dĩ cũng không quá thân thiết với ba mẹ, hơn nữa, đã sớm quen đơn độc.

Mấy năm nay vẫn luôn ở một mình, tự mình qua cuộc sống của mình, nếu không phải là Vệ Đằng làm xáo trộn dự định ban đầu đó, nói không chừng mình sẽ thực sự sống độc thân cả đời.

Tiêu Phàm dùng tay đè huyệt thái dương làm cho bản thân tỉnh táo lại, giơ mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tấm bảng khổng lồ của trạm xe lửa đã gần ngay trước mắt.

Trong dịp lễ quốc khánh rất khó mua vé xe.

Đừng xếp hàng suốt một buổi sáng, rốt cuộc cũng mua được vé đến thành phố A, chỉ có vé đứng của chuyến xe rạng sáng.

“Hành trình 30 giờ, vé đứng, có muốn không?”

Bộ dáng nhân viên bán vé lạnh băng.

Tiêu Phàm gật đầu, từ trong túi móc tiền ra đưa tới.

Lần nữa lên xe lửa, trong buồng xe rất xốc nảy, Tiêu Phàm nhướng mày đi tới nơi tiếp giáp của toa hành khách, dựa vào vách tường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát.

Liên tục hai đêm không chợp mắt, vừa nhắm mắt, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã là trời sáng, không biết xe lửa lái tới chỗ nào, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cánh đồng mênh mông bát ngát, những hàng cây xanh um tươi tốt.

Tiêu Phàm không lòng dạ nào thưởng thức, dựa vào vách sắt lạnh lẽo ngủ cả đêm, sau khi tỉnh lại đầu óc như muốn nổ tung, mơ màng bước vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh chỗ bồn rửa tay tát vào mặt cho tỉnh táo, hành khách trong khoang cũng tỉnh lại hơn phân nửa, phục vụ viên trên tàu đi ngang qua đã bắt đầu bán bữa sáng.

Tiêu Phàm hỏi người đàn ông trung niên bên cạnh, “Xin hỏi, tới đâu rồi ạ?”

Đối phương trả lời một cái địa danh Tiêu Phàm chưa từng nghe qua, sau đó lại thì thầm một câu, “Cách điểm cuối còn rất xa, còn phải mất một ngày một đêm nữa, chàng trai không tìm chỗ ngồi à?”

“Cháu mua vé đứng.” Tiêu Phàm có chút xấu hổ.

“Ha...” Người đó tựa hồ cảm thấy rất buồn cười, “Trên xe lửa, ghế hai người đều nhét tới ba người, tôi thấy cậu làm sao vừa dựa vào tường liền thiếp đi? Mặc dù trẻ tuổi, chống đỡ như vậy, ngày mai đến điểm cuối không sợ bị vắt ngang ra ngoài sao?”

Tiêu Phàm dịch người, giương mắt nhìn, trong buồng xe nhét đủ các loại người, thậm chí có người lấy báo lót ngồi, chật chội đến trình độ đáng sợ.

“Tính ra, cũng chẳng còn chỗ ngồi nữa.” Tiêu Phàm mỉm cười lễ phép với đối phương.

“Ai, cái xe thối này tôi đã ngồi nhiều lần rồi, vé xe rất khó mua, lần này về nhà vừa đúng lúc vào dịp lễ quốc khánh, kiếm được tấm vé đứng, còn cậu? Nhìn cậu không giống như đi du lịch, có việc gấp à?”

“Vâng, cháu đi tìm người.”

“Người rất quan trọng sao?” Người đàn ông nhếch miệng cười, có ý vị trêu chọc.

Tiêu Phàm gật đầu cười, “Đúng vậy, rất quan trọng.”

“Hà, nếu không tôi cho cậu tờ báo, cậu cứ lót lên sàn ngồi một lát trước vậy? Cậu đứng mãi không thấy tê chân à? Đừng để trước khi tìm thấy người ta thì đã khiến bản thân mình tàn phế.”

Tiêu Phàm vỗ vỗ chân mình, quả thật giống như không còn cảm giác nữa, mỉm cười nói cảm ơn, sắp xếp tờ báo một chút, ngồi xuống.

Vốn rất ghét nói chuyện với người lạ, lần này cũng không biết thế nào, chỉ cảm thấy con người chưa từng gặp qua này có chút tương tự Vệ Đằng.

Cũng không phải giống về diện mạo, tuổi tác cũng chênh lệch rất nhiều, chính là sự nhiệt tình tùy tiện đó đặc biệt giống nhau.

Nhớ tới Vệ Đằng, Tiêu Phàm đã cảm thấy trong lòng mềm mại, trên mặt vốn lạnh lùng, cũng nhẹ nhàng nở nụ cười. Cùng mấy người trung niên cũng có việc gấp đến thành phố A tán gẫu, Tiêu Phàm không nói nhiều lời, cũng không tỏ vẻ cao ngạo.

Mấy người nói chuyện huyên thuyên, Tiêu Phàm thỉnh thoảng chen vào mấy câu, thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

Đến xế chiều, xe lửa dừng lại ở một nhà ga khoảng 10 phút, nhiều người đi xuống, bên trong buồng xe không còn chật chội như mới vừa rồi nữa.

Mấy người tìm được chỗ ngồi xuống, bấy giờ Tiêu Phàm mới cảm giác như máu toàn thân đang đông đặc lại, lúc nhắc chân, tê liệt đến mức đau buốt.

“Ai, tiểu tử, có phải cậu chưa từng ngồi xe lửa không vậy? Hay là cậu đi vòng vòng một chút đi, đói bụng thì mua mì gói ăn.”

Bị ông ấy nói thế, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy bao tử sôi trào.

Bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, không chú ý chuyện ăn cơm, trong đầu luôn nghĩ đến chuyện Vệ Đăng, ngược lại không cảm thấy đói. Bấy giờ nhắc tới, mới phát hiện dạ dày mình trống trơn, dạ dày cũng rất phối hợp kêu lên ùng ục.

Tiêu Phàm đứng dậy có chút lúng túng, đi về phía toa ăn.

Chờ Tiêu Phàm đi rồi, mấy người đàn ông lại bắt đầu trêu chọc: “Thằng nhỏ này đúng là rất non.”

“Dung mạo thật tuấn tú nha.”

“Nói là đi tìm người, tôi thấy là tìm người yêu đi? Ai, tuổi trẻ chính là có sức sống a.”

Lúc Tiêu Phàm ăn cơm xong trở lại, ba người đang đánh bài rất hào hứng.

Lại là kiểu bài thường thấy nhất, trò Vệ Đăng thích nhất.

Tiêu Phàm ngồi ở một bên xem, trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ.

Hình ảnh lúc cùng đi du lịch với Vệ Đăng, dần dần nháy ra từ trong ký ức, trở nên vô cùng rõ ràng.

“A, bài của cậu có thể so với tôi sao? Tôi đây có bom nha! Bài tốt chính là không có cách nào, xin lỗi, lão tử lại thắng!”

“Ừ, anh ấy đang ngủ, đừng chơi nữa.”

Dáng vẻ gương nanh múa vuốt lúc cậu ấy đánh bài, còn có thanh âm mềm mại đột nhiên ép thấp khi phát hiện Tiêu Phàm đã ngủ.

Đến bây giờ mới phát hiện, cậu ấy ở trong ký ức của mình đã được khắc sâu như vậy.

Vô tình nhớ đến, gương mặt cười rục rờ đó, vẻ mặt ngây ngốc, lời nói nhiệt tình, thì ra là đã sớm khắc sâu vào đáy lòng rồi sao.

Thật là, không cần phải xa nhau một lần mới biết được tầm quan trọng của cậu ấy với bản thân.

Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Diệp Kính Văn.

“Dường như tớ đã tính sai một chuyện, kỳ thực tớ và cậu không có cách nào ở cùng nhau, cho dù không có Lâm Vi.”

Bởi vì, cho dù cậu đã động lòng, trong lòng tớ, cũng đã không thể chứa được cậu, nơi sâu nhất đã đổi thành Vệ Đăng ngốc.

Huống chi, trong lòng cậu vĩnh viễn đều chỉ có Lâm Vi, đối với tớ động lòng chỉ là kết quả của sự thương tâm bỗng bột nhất thời.

Chúng ta chỉ thích hợp làm bạn, cũng chỉ có thể làm bạn.

“Con người đúng là đáng khinh, luôn cần mất đi một lần mới biết sự quan trọng của đối phương với mình.” Tin trả lời của Diệp Kính Văn đến ngay lập tức.

Tiêu Phàm khẽ cười viết: “Có đạo lý, nhất là cậu.”

“Cậu cũng chẳng khá hơn chỗ nào, người theo chủ nghĩa lý luận thuần túy, thực hành lại rồi tinh rồi mù.”

“Kính Văn, cậu nhất định phải tìm được một nửa kia trở về.”

“Dĩ nhiên, cậu cũng tìm dạ dày về nha, tuy rằng ruột non cũng có thể tiêu hóa thức ăn, không có dạ dày, sẽ rất khó chịu đấy ^\_^”

“Được rồi, vị bác sĩ tương lai, tớ sẽ tìm về dạ dày của tớ, hơn nữa còn bảo vệ thật tốt. Ngoài ra, thẳng thẳng một chuyện, trước khi Lâm Vi xuất ngoại có đến tìm tớ, cậu ấy chơi một canh bạc, tiền đánh cuộc là hạnh phúc cả đời. Tớ cho cậu biết chỉ vì muốn cậu có thêm lòng tin và động lực, sau này nếu cậu ta trách móc tớ, phiền cậu tự mình giải quyết.”

Diệp Kính Văn dường như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu sau mới có hồi âm: “Cậu ấy đem cậu làm cái loa truyền lời cho tớ, cậu bị cậu ấy bán còn giúp cậu ấy đếm tiền?”

“Tớ biết, xem như tớ chịu các cậu.”

“A, bây giờ tớ thật là thống khổ, bị cha và anh cả giám sát, đến nhắn tin cũng phải che che giấu giấu. Cậu so với tớ tốt hơn rất nhiều, còn chưa xích mích với người nhà. Bất quá, nếu đã quyết định ở cùng người ta, cửa gia đình này luôn phải bước qua, vết xe đổ trước mắt, đừng cứng rắn va chạm.”

“Đến từng bước một thôi, bên phía ba mẹ tớ, trong lòng tớ cũng không có gì. Chẳng qua có khó khăn hơn nữa, cũng phải tiếp tục chịu đựng.”

“Được rồi, ba tớ đến, không tán gẫu nữa. Lúc cậu đến thì báo tin cho tớ, tắt điện thoại trước đi, để tránh lại hết pin không điện được. Cái điện thoại dỏm của cậu cũng quá đắt rồi, lần trước chẳng phải tại hết pin nên bỏ lỡ sinh nhật người ta, làm sự hình hồng bét?”

“A, di động là quà sinh nhật 18 tuổi của cha tớ tặng, khôngỡ thay, cậu không biết, ông già tớ, năm mười tám sẽ tặng tớ một cái điện thoại thôi.”

Tiêu Phàm nhếch môi cười cười, nhìn cột báo pin, đúng là chỉ còn lại 1 nấc đáng thương, vì vậy vội vàng tắt máy.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 51: Đánh Lừa

Xe lửa đi đi dừng dừng lại là một đêm, Tiêu Phàm ngồi đó chỉ cảm thấy eo đau lưng nhức.

Vệ Đăng từng nói cậu ấy thích đi du lịch khắp nơi, chắc hẳn cậu ấy đã ngồi xe lửa rất nhiều lần rồi, chỉ là, cái tên đó luôn có thể tìm được vui thú từ những điều giản đơn, cho dù ở cùng người xa lạ, cũng có thể nhanh chóng tán gẫu rất sôi nổi.

Trên xe lửa, nơi nào có cậu ấy tuyệt đối sẽ không nhầm chán.

Nếu như cậu ấy ở bên người, Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ, mình có thể đem chuyến hành trình đây tra tấn này xem như một loại hưởng thụ.

Nhưng bây giờ, loại nguyện vọng này lại quá mức xa xỉ.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng cũng đến trạm, bên ngoài lại đột nhiên đổ mưa to.

Tiêu Phàm cảm giác dường như bản thân bị vận xui đeo bám suốt mấy ngày nay, làm chuyện gì cũng không thuận lợi, song, điều khiến hắn không nghĩ đến là, sau khi xuống xe, sờ vào túi, ví tiền không cánh mà bay.

Ở trên xe, vị trí ngồi dựa ra ngoài, ví tiền đặt trong túi áo ngoài, quả là tiện cho kẻ trộm thuận tay dặt dề a.

Tiêu Phàm thở dài bất đắc dĩ, di động trong túi ngược lại không bị mất.

Trú mưa tạm dưới mái hiên của nhà ga, Tiêu Phàm mở điện thoại gọi cho Diệp Kính Văn.

Bấy giờ là 5h sáng, không ngờ vừa gọi đã được nhận máy, chân mày Tiêu Phàm không khỏi nhíu, từ lúc về nước đến nay, Diệp Kính Văn vẫn luôn không ngủ ngon.

“Này, cậu gọi thật đúng lúc, tớ vừa mơ thấy ác mộng.” Diệp Kính Văn thở rất gấp, đúng là bộ dáng vừa tỉnh khỏi ác mộng, “Tớ mơ thấy cậu ấy gặp chuyện không may, là tai nạn xe, máu đầm đề! Cậu nói cậu ấy có khi nào thật sự xảy ra chuyện rồi không?”

“Cậu đừng suy nghĩ nhiều, chẳng qua là giấc mơ thôi, tự hù dọa chính mình làm gì?” Tiêu Phàm bó tay, tên Diệp Kính Văn này mặc dù bề ngoài kéo đến muốn chết, nội tâm lại rất yếu đuối, sau khi về nước thậm chí có chút rối loạn thần kinh.

“Phù... cũng phải.” Diệp Kính Văn thở ra một hơi thật dài, lúc này mới được giải thoát từ cơn ác mộng, giọng nói cũng trở nên bình tĩnh hơn một chút, “Cậu tới ga rồi à?”

“Ừ, gọi điện nhờ cậu một việc.” Tiêu Phàm ngược lại không cảm thấy khó nói ra miệng, nếu cùng hẳn là bạn thân như vậy, cần chút tiền thì thế nào, “Cậu chuyển cho tớ chút tiền qua đây, ví của tớ bị trộm rồi.”

Diệp Kính Văn dường như bị Tiêu Phàm hù dọa, im lặng thật lâu, lúc này mới trêu chọc nói rằng: “Tiêu Đại thiếu gia, cậu thật là uất ức nha, ví cũng bị trộm mất? Quả nhiên là bé ngoan chưa từng ra khỏi cửa.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ than thở: “Tớ là suốt mấy ngày nay không ngủ, quá mệt mỏi, mới bị tiểu nhân đắc thủ. Thẻ tín dụng và tiền mặt đều đặt ở trong ví, bây giờ trong túi còn dư lại 5 đồng, cậu cũng đừng kích thích tớ.”

Diệp Kính Văn cười nói: “Được rồi, cần bao nhiêu tiền?”

“Đoán chừng sẽ ở đây vài ngày, tối thiểu gửi phí sinh hoạt tới đây cho tớ a.”

“Như vậy đi, tài khoản của tớ hiện tại bị cha kiểm tra rất chặt, lấy không ra tiền, tớ nhờ anh hai đến đón cậu, cậu cứ ở chỗ anh tớ trước, sau đó bảo anh ấy đưa cậu trước mấy ngàn để ứng phó, được không?”

“Anh hai?” Tiêu Phàm cau mày, không biết hẳn còn có vị anh hai. Thật là, đến giờ hẳn cũng chưa từng đề cập đến, ban đầu còn tưởng hẳn là con một mới được nuông chiều đến lớn lối như vậy chứ.

“Ừ, anh ấy rất... rất tốt...”

Tiêu Phàm cảm thấy lông măng sau lưng đều dựng đứng cả lên, bất quá cũng không có biện pháp khác, đành gật đầu đồng ý: “Được, vậy cậu nhờ anh ấy tới đón tớ.”

Sau khi Tiêu Phàm cúp điện thoại, xoay người đến phòng khách bên cạnh, tìm một vị trí ngồi xuống.

Trong đầu vẫn lơ lơ không tỉnh táo, có lẽ là trên xe lửa ngủ chỗ thoáng gió, bị cảm rồi đi, tinh thần cũng không tốt lắm, sau khi ngồi xuống, liền mơ mơ màng màng thiếp đi.

Đột nhiên, cảm bị ngón tay lạnh như băng nâng lên, Tiêu Phàm rùng mình, mở mắt, thấy phía trước là gương mặt phóng to.

Người đó híp mắt mỉm cười với mình, khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt mỉm cười tà ác thiếu đôn, cùng một đức hạnh như Diệp Kính Văn.

“Đứa trẻ à, ngủ như cậu vậy, bị người ta bán cũng không biết đâu.” Thanh âm ép rất thấp, kéo dài đong đưa trước mắt, đến mức Tiêu Phàm cảm thấy chóng mặt.

Tiêu Phàm lấy ngón tay trêu đùa của hẳn ra, vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh là anh trai của Kính Văn?”

“Đúng vậy, Kính Văn nhà tôi sáng sớm đã gọi điện đem tôi từ chăn êm nệm ấm kéo ra, nói là đi đón một người bạn quan trọng.” Vừa nói, vừa ngáp một cái: “Đi thôi, cùng anh lên xe.”

Tiêu Phàm sầm mặt đi theo phía sau hẳn, thế nào cảm thấy hẳn giống như dân buôn người? Quả nhiên là người một nhà với Diệp Kính Văn, tính tình cũng méo mó như nhau.

“Đúng rồi, tôi tên là Diệp Kính Huy, là anh hai của Kính Văn, cậu gọi tôi anh là được. Ừm, cậu chờ một lát trước, tôi đi lấy xe.” Diệp Kính Huy quay đầu lại cười cười, xoay người đi đến bãi đậu xe, Tiêu Phàm nhìn bóng lưng của hẳn, chỉ cảm thấy rất nhức đầu.

Diệp Kính Văn năm đó một cuộc khiêu vũ tươi đẹp làm khiếp sợ toàn trường, chinh phục Lâm Vi cũng hấp dẫn cả mình, không ngờ anh hai hẳn lại càng “phong tình vạn chủng”, đi đường thôi, tà áo bay bay, đôi chân thon dài được bọc trong chiếc quần bó, trên chiếc eo gầy còn mang sợi dây nịch khiến kẻ khác lạnh người.

Xa xa nhìn thấy có một chiếc xe con màu bạc được lái đến, Tiêu Phàm vừa định đi qua, điện thoại di động lại vang lên.

“Gặp được chưa? An tâm ở, đừng trêu chọc hẳn là được, nếu hẳn trêu chọc cậu, cậu liền ra ngoài mượn phòng. Nhất định phải lấy được tiền trước, đừng để bị hẳn khống chế, còn có, phòng ngủ của hẳn là cấm địa, đừng đến gần trong vòng 5m.”

Nhìn tin nhắn xong, xe vừa lúc lái đến bên cạnh, Tiêu Phàm có chút bất đắc dĩ, bây giờ cũng đã là cời hồ khó xuống rồi.

Tiêu Phàm sau khi liếc nhìn chiếc xe, Porsche mới nhất, Diệp Kính Huy? Thật là có tiền đến khoa trương.

“Lên đây đi.” Diệp Kính Huy hạ cửa kính xe xuống, chép miệng.

Tiêu Phàm mở cửa lên xe, từ kính chiếu hậu nhìn thấy nụ cười thú vị của Diệp Kính Huy.

“Cậu và em trai tôi là quan hệ gì?”

“Bạn bè.”

Diệp Kính Huy nhún nhún vai, “Tốt nhất là bạn bè đơn thuần, nếu không... tôi còn phải nghĩ biện pháp giải quyết cậu.”

Tiêu Phàm quay đầu nhìn về phía hắn, vẻ mặt của hắn ngược lại có chút lạnh lùng kiêu ngạo, thản nhiên nói: “Kính Văn không hiểu chuyện, thật là khổ cho thằng bé Lâm Vi kia.”

Thấy Tiêu Phàm nghi ngờ, Diệp Kính Huy tiếp tục giải thích: “Trong nhà Lâm Vi gặp chuyện không may, các cậu cũng chẳng biết nhỉ? Còn nói là bạn nó, người yêu, dám con nít các cậu thật là trẻ con muốn chết.”

Tiêu Phàm ngăn người, cúi đầu khe khẽ thở dài, “Anh nói đúng, chúng tôi đều quá trẻ, không biết làm sao để yêu, làm bạn của họ, tôi cũng hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc. Trước khi Lâm Vi rời nước có đến tìm tôi, tôi thấy tinh thần cậu ấy không tốt lắm...”

“Em trai cậu ấy gặp tai nạn giao thông, vẫn là tôi cho cậu ấy mượn tiền.” Diệp Kính Huy nhẹ nhàng nhếch môi, “Tôi nghe nói cậu đến đây tìm người?”

“Vâng, tìm một người rất quan trọng.”

“Có cần tôi giúp không? Chỉ cần ở thành phố A, dù là con chuột nằm trong góc, tôi cũng có thể lật ra được.” Diệp Kính Huy trỏ ngón tay, cười cười: “Tất nhiên là lời nói này đã thoảng qua đầu, nhưng cậu phải là người tìm, đổi lại tôi có thể giúp đỡ chuyện của cậu, dù sao cậu là người đầu tiên

được thẳng em gốc của tôi gọi là bạn. Tôi cũng không thể ngược đãi cậu được.”

“Không sao, tôi biết cậu ấy ở đâu.” Tiêu Phàm không khỏi nở nụ cười, người anh này có lúc thật trẻ con nha, mặc dù lúc mặt lạnh y hết ông trùm xã hội đen.

“Hum, lãng phí tình cảm.”

Lúc tới biệt thự của hắn, 7h sáng, Tiêu Phàm vừa vào cửa, không khỏi cảm thán thẩm mỹ của hắn.

Bên trong biệt thự trang hoàng màu vàng, hoa lệ mà không thô tục, xem ra chủ nhân dày công tu dưỡng tử tế. Tiêu Phàm vừa định khen ngợi mấy câu, quay đầu nhìn thấy phòng ngủ mở cửa bên cạnh, trên trần nhà là những hoa văn lộn xộn theo trường phái trừu tượng, trên bức tường còn có rất nhiều bức họa khóa thân, nam có nữ có...

Cổ họng Tiêu Phàm nghẹn lại một chút, thu lại mấy lời khen ngợi.

“Phòng khách ở trên lầu, bên trong có phòng tắm, có đồ ngủ mới, cậu tự nhiên, tôi đi ngủ trước, sáng sớm đã bị các cậu đánh thức, rõ là lấy mạng.” Diệp Kính Huy nói xong cũng không quay đầu lại mà bước vào căn phòng ngủ kỳ quái kia, sau đó đóng cửa lại.

Tiêu Phàm lắc đầu, lên lầu tìm được phòng khách, cái đêm Vệ Đăng nói chia tay, suốt đêm không ngủ, ở trên xe lửa lại ngủ đứng, bây giờ cả người quả thật mệt đến kiệt sức.

Vào phòng tắm nước nóng một cái, mệt mỏi dọc đường cũng bị nước ấm rửa trôi đi, sau khi tắm xong, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, tinh thần cũng khá hơn.

Mặc áo ngủ vào, nằm trên giường nhưng lại không ngủ được.

Rất muốn lập tức phóng đến ngôi trường Vệ Đẳng muốn tham gia thi tuyển, nhưng Tiêu Phàm cũng biết lúc này đang là ngày nghỉ, đi cũng không gặp được người.

Huống chi cụ thể mấy giờ bắt đầu phỏng vấn mình cũng chẳng biết.

Cho dù biết, cũng không thể gặp mặt cậu ấy trước khi phỏng vấn, tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến tâm tình của cậu ấy, làm cho lúc thi cử cậu ấy biểu hiện không tốt.

Sau khi tra được địa điểm, đến lúc đó chờ ngoài cửa, chờ cậu ấy phỏng vấn kết thúc cả rồi mới nói chuyện đàng hoàng với nhau.

Nghĩ như vậy, Tiêu Phàm đành an tâm nhắm mắt lại trước, chờ Diệp Kính Huy rời giường.

Giữa mơ mơ màng màng lại mơ thấy cuộc sống trước kia, thậm chí mơ thấy Vệ Đẳng đỏ mặt ôm mình thở gấp, toàn thân phiếm đỏ như con tôm luộc, bộ dạng đặc biệt quyến rũ.

Lúc tỉnh lại đã là xế chiều, Tiêu Phàm đứng dậy mở cửa, thấy Diệp Kính Huy mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình đi tới, cơ hồ cả cơ ngực đều bị bại lộ.

“Lấy trước cho cậu hai bộ quần áo, thay đi, tôi mời cậu ăn cơm.”

Tiêu Phàm có chút mất tự nhiên dời tầm mắt, “A... tôi muốn tra chút tư liệu trước, ở chỗ anh có máy tính chứ?”

Diệp Kính Văn hum một tiếng, “Ở thư phòng, cậu đi tra đi, 10 phút làm xong.”

Tiêu Phàm gật đầu, vội vàng vòng qua hần hướng về phía thư phòng, lúc xuống lầu nghe được tiếng than thở của hần sau lưng, “Tiểu tử, vóc người thật không tồi nha.”

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy sau lưng nổi lên một lớp da gà.

Lên net tra thông tin về miễn thi, cuộc thi nghiên cứu sinh, lại phát hiện ra một sự thật khiến người ta khiếp sợ.

Thời gian này không có một ngôi trường chuyên ngành nào tổ chức thi cử.

Sớm nhất cũng phải là tháng sau.

Còn cái trường Công đại theo lời bạn của Vệ Đăng, thời gian thi là đến qua năm sau.

Tiêu Phàm nhìn về một đồng số liệu mà ngẩn người, sau một hồi lâu mới phát giác ngón tay cầm chuột của mình cũng run rẩy.

Bị lừa rồi?

Trong lòng giống như bị lật đổ cả bình ngũ vị, đến tận bây giờ không nghĩ đến, bản thân mình luôn luôn bình tĩnh, lần này bởi vì hết hoảng mà dễ dàng bị mắc lừa.

Mà kẻ lừa gạt mình, lại là bạn tốt của Vệ Đăng, hoặc là nói, chính Vệ Đăng dẫn dò đi?

Là Vệ Đăng không muốn gặp mình, nên nhờ bạn cậu ấy lừa gạt để đuổi mình đi?

Hôm đó lúc quay đầu lại, thấy một bóng dáng thoáng qua trên ban công, thật sự là Vệ Đăng chứ không phải do mình hoa mắt?

Thật là đáng thương, còn tưởng Vệ Đăng là người ruột thẳng, nếu như không muốn gặp mình, nhất định sẽ trực tiếp nói thẳng mặt, lại không nghĩ đến cậu ấy sẽ lừa gạt mình.

Bởi vì cậu ấy quá đơn thuần, quá ngay thẳng, bản thân đến giờ chưa từng nghĩ rằng có một ngày sẽ bị cậu ấy lừa.

Thật ra thì chỉ cần hơi hoài nghi một chút, rất dễ dàng phát hiện chỗ sơ hở trong lời nói đó.

Từ nhỏ đến giờ chưa từng xui xẻo như thế.

Giống như đứa ngu ngốc, nửa đêm đứng chờ dưới lầu.

Giống như đứa ngu ngốc, nửa đêm đi xe đến trường tìm cậu ấy.

Sau đó lại giống như đứa ngu ngốc, không ngại xa xôi ngàn dặm chạy tới cái địa phương quý quái này.

Vệ Đăng, em liền ghét anh như vậy sao? Dùng loại nói dối này để đuổi anh đi?



Tiêu Phàm nhìn màn hình máy vi tính vì thời gian dài không động đến mà chuyển sang màn hình đen, chỉ cảm thấy từng cơn co thắt trong tim.

Qua nhiều năm như vậy, bởi vì giải quyết mọi chuyện bình tĩnh vững vàng, thường xuyên bị bạn đồng lứa nói mình chính chắn trước tuổi.

Cũng thường xuyên dùng dáng dấp anh cả để dạy dỗ người khác.

Nhưng không ai biết rằng, mình cũng chả hoàn hảo như bọn họ nghĩ a...

Kỳ thực, đáy lòng rất mong muốn có ai đó có thể quan tâm bản thân chứ không phải là tôn kính và sùng bái.

Gặp phải Vệ Đăng, lần lược rối loạn trận địa, chỉ vì trong lòng quá mức hốt hoảng khẩn trương.

Tiêu Phàm nhắm mắt lại, mũi nhức nhối, ánh mắt cũng hơi ướt át, trong lòng buồn buồn, cố kiềm nén, lại không có cách nào đẩy ra nước mắt.

Ngồi yên trước máy vi tính một hồi lâu, cho đến khi nghe được giọng nói của Diệp Kính Huy, mới phản ứng lại.

“Tôi còn tưởng cậu bị hút vào máy vi tính rồi chứ, cả nửa tiếng còn chưa đi ra?”

Tiêu Phàm vội vàng tắt máy vi tính, đứng lên đi tới trước mặt hắn, “Xin lỗi, để cho anh đợi lâu.”

“Tôi thì không sao hết, ngược lại là cậu, chẳng lẽ không đói bụng à?”

“Đói, chính là không có tâm tình ăn cái gì.”

Diệp Kính Huy nhún nhún vai, “Được rồi, tôi gọi thức ăn bên ngoài, dù sao cũng phải ăn chút gì đó, nếu không chẳng em tôi còn tưởng tôi ngược đãi bạn nó nữa.”

Diệp Kính Huy nói xong định đi, lại bị Tiêu Phàm gọi lại, “Có thể mượn điện thoại của anh dùng không?”

“Tùy ý.”

Tiêu Phàm đến phòng khách cầm điện thoại, từ điện thoại di động tìm mã số của Vệ Đằng để bấm gọi qua.

Thật là thất bại, dưới nóng lòng vẫn luôn dùng điện thoại của mình gọi, bên cậu ấy hiện tên không phải là tiện cho cậu ấy cúp máy sao?

Dùng điện thoại ngoài phòng khách gọi đi, quả nhiên, chưa tới hai hồi chuông thì bên kia đã nhận điện.

“Alo, ai vậy?” Giọng nói uể oải của Vệ Đăng, vừa nói chuyện vừa còn ngập dài.

Mấy ngày không gặp, lần nữa nghe được giọng nói của cậu ấy, chỉ cảm thấy một trận đau lòng chen lẫn hồi hận.

“Vệ Đăng, em đừng cúp điện thoại, trước khi phán quyết xin nghe lời giải thích của anh một chút được không?”

Vệ Đăng tựa hồ bị dọa choáng váng, sừng sốt thật lâu, lúc này mới run giọng nói: “Tôi không phải nói chia tay sao?”

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, “Chia tay là chuyện của hai người, em một câu nói kết thúc đoạn tình cảm này, anh không bằng lòng.”

Vệ Đăng trầm mặc chốc lát, hắc hắc cười ra tiếng, “Kỳ nha Tiêu Phàm, tôi không muốn tiếp tục nữa còn cần được anh bằng lòng? Anh cho rằng anh là ai vậy?”

“Vệ Đăng, anh không muốn cãi nhau, anh muốn, chúng ta nói chuyện rõ ràng với nhau một chút.”

“Anh muốn anh muốn, anh muốn làm gì tôi cũng phải phối hợp theo sao? Tiêu Phàm, tôi nói thật cho anh đi, mấy lời tôi từng nói một lòng một dạ yêu anh các loại, bây giờ coi như đã rõ, tôi TM liền là một đứa đần độn X, làm sao có thể một lòng một dạ yêu anh? Bây giờ tôi rút lại, tôi không muốn tiếp tục ngu ngốc nữa, hiểu rõ?”

Thân thể Tiêu Phàm có chút cứng ngắt, dừng một lát, nhẹ giọng thở dài nói: “Anh biết em đang vì giận mới nói vậy...”

Vệ Đăng dừng một chút, lớn tiếng rống lên: “Tôi không muốn lại thích anh nữa! Không muốn cùng người phức tạp như anh dây dưa không rõ nữa!”

Tôi là người trực tiếp như vậy, yêu liền yêu, không muốn yêu liền không yêu, anh nói gì cũng vô dụng, tôi không rảnh dây dưa với anh.”

Tiêu Phàm nắm chặt tay, bả vai khẽ run lên, “Ý của em là, là anh... không đáng được em yêu?”

Vệ Đằng ngấn người, ngay sau đó cười lớn lên, cười thật lâu, mới run giọng nói: “Nói đúng, anh nói rất đúng đấy! Anh một chút cũng không đáng được tôi yêu, tôi trước kia thật sai lầm, quá sai lầm, bây giờ không muốn tiếp tục sai nữa, chia tay được không?”

Tiêu Phàm yên lặng không nói gì.

Vệ Đằng nói tiếp: “Lấy phong độ của anh ra đi, Đại lão gia vương vấn không dứt được giống cái gì? Nên cắt đứt liền cắt đứt, một đao thành hai đoạn, tôi cảm thấy hai chúng ta cũng thật là không hợp nhau, chia tay là chuyện sớm hay muộn. Cứ như vậy đi, anh trở về, tìm một người thật phù hợp với anh.”

Ví dụ như Diệp Kính Văn, hai người không phải là rất tốt đẹp sao? bây giờ vừa lúc, Lâm Vi đi rồi, tôi cũng đi rồi, hai người cứ yên tâm đừng cảm yêu nhau đi!

Mặc dù nghĩ đến hình ảnh bọn họ ở cùng nhau trong lòng liền đau muốn chết được, Vệ Đằng cắn răng tự nói với mình, coi như không chiếm được tình yêu, cũng muốn thoải mái ra đi, có tôn nghiêm một chút!

“Nếu như anh nói, anh yêu em, em có tin không?” Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Vệ Đằng tay để sau lưng, nắm chặt lấy chiếc gối, ngón tay đều có điêm trắng bệch: “Tin hay không đã không còn quan trọng, dù sao tôi đã không muốn tiếp tục dây dưa nữa.”

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới khẽ cười cười, cuối cùng hỏi: “Cho nên, em mới bịa đặt lời nói dối đi vùng khác thi để đuổi anh?”

Lúc nói ra khỏi miệng, loại đau đớn này, tựa hồ phải khiến người ta hít thở không thông, Tiêu Phàm nắm chặt ống nói, cố gắng bình ổn hô hấp, lồng ngực lại càng khó chịu do bị kiềm nén.

Thật sự chỉ là lấy một cái cớ đuổi người đi mà thôi... lại nói dối đến trình độ tống anh đi?

“Tôi... lừa gạt anh thì sao? Anh không phải cũng từng lừa gạt tôi đó sao.” Vệ Đằng nói xong liền cúp điện thoại, hồi hộp quá mức, ngón tay run rẩy đến cả di động cũng cầm không nổi.

Anh ta sẽ không thật sự đuổi theo qua chứ? Mã số của cú điện thoại đó, hình như đúng là của thành phố A...

Vệ Đằng ngăn người, vội vàng tắt điện thoại di động, không thể mềm lòng nữa, không thể lại bị hấn lừa gạt nữa, bị hấn nói mấy câu dễ nghe, ngoắc ngoắc ngón tay liền ngây ngô chạy đến.

Diệp Kính Huy đứng ngoài cửa nhìn Tiêu Phàm, tay hấn vẫn siết chặt điện thoại, bả vai không kìm được cơn run rẩy.

Thật giống như đang liều mạng kiềm nén cái gì đó, dường như ngay đến không khí chung quanh hấn cũng bị co rút, bộ dạng cúi đầu phát run có vẻ đặc biệt đáng thương.

Diệp Kính Huy thở dài, cầm thức ăn mua được đi qua, sau khi nghe được tiếng bước chân, Tiêu Phàm lập tức cúp điện thoại như không có chuyện gì xảy ra, sau đó mím cười nói cảm ơn.

Lúc ăn cơm chỉ chăm chú vào món ăn ngay trước mặt, một miếng lại một miếng nhét vào miệng, ăn vài miếng thức ăn chẳng biết mùi vị, Tiêu

Phàm đột nhiên nói: “Có thể nhờ anh mua dùm tôi vé máy bay không? Tôi muốn trở về rồi, càng sớm càng tốt.”

Lúc máy bay cất cánh, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, chuyện phát sinh mấy ngày nay giống như tảng đá lớn, một tảng lại một tảng đè xuống đầu, ép tới mức hẳn không thở nổi.

Lời nói của Vệ Đăng giống như tiếng sét giáng xuống ngay bên tai.

Không đáng được yêu.

Có lẽ Vệ Đăng không hiểu rõ lắm, những lời này, đâm trúng vào nơi yếu mềm của bản thân, trong nháy mắt giống như đem nơi yếu ớt nhất của trái tim cho người cẩu xé vụn.

Kỳ thực, ra vẻ lạnh lùng cao ngạo nữa thì sâu trong nội tâm vẫn luôn luôn nghi ngờ đến.

Có phải Tiêu Phàm mình không đáng được yêu hay không? Không có tư cách lấy được tình yêu?

Nếu không, tại sao Lâm Vi nhiều năm như vậy, chưa từng để mắt nhìn thẳng vào mình?

Tại sao Diệp Kính Văn vẫn chỉ xem mình là bạn, hai năm như hình với bóng kia, thân thiết với mình cũng chỉ là để kích thích Lâm Vi?

Sau lại có Vệ Đăng, Vệ Đăng đơn giản, Vệ Đăng ngốc nghếch, Vệ Đăng nói sẽ một lòng một dạ yêu mình.

Khi đó mới cảm thấy trái tim dường như sống lại.

Thì ra mình cũng có tư cách lấy được một phần tình yêu, lấy được một phần toàn tâm toàn ý, chứ không phải cái gọi là bạn bè tri kỷ.

Được người yêu thương, cảm giác thật tốt đẹp.

Bất tri bất giác, động tâm với thằng ngốc ấy, nơi mềm mại nhất đáy lòng, thêm một Vệ Đẳng, cảm giác như toàn thân đều ấm áp.

Cảm giác ấm áp khi ôm lấy nhau khiến người ta cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc, khiến người ta vĩnh viễn cũng không muốn buông tay.

Thế nhưng quên mất, hóa ra cậu ấy cũng có quyền thu hồi lại phần tình cảm đó.

Cậu ấy mở cửa sổ, bất kỳ lúc nào cũng có thể đóng kín lại, nói cậu ấy không muốn yêu nữa, không muốn tiếp tục nữa.

Khi đó bản thân mình nên tự xử thế nào đây? Trước kia không nghĩ đến vấn đề này, bây giờ, trong đầu có một con đường, càng lúc càng rõ ràng.

Là nên học cách chủ động đi yêu cậu ấy, khiến cậu ấy lệ thuộc vào mình, không nỡ buông tay, chứ không phải chỉ biết tiếp nhận tình yêu của cậu ấy.

Mấy năm nay một mực yên lặng trông coi Lâm Vi và Diệp Kính Văn, Tiêu Phàm cơ hồ đã quên mất cảm giác khi chủ động yêu một người, theo đuổi một người.

Bây giờ quyết định, liền cảm thấy toàn thân đều tràn đầy ý chí chiến đấu.

Vệ Đẳng, cho dù em muốn từ bỏ, anh cũng sẽ khiến em không nỡ bỏ.

Thật ra thì Tiêu Phàm anh đây, ưu điểm lớn nhất, chính là trên con đường tình yêu này đã chịu quá nhiều vết thương.

Tổn thương quá nhiều lần, lúc bị thương cũng dễ dàng đứng lên hơn một chút.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Diệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 52: Khách Trọ Dưới Lầu

“Tiến triển như thế nào?”

Mới vừa bước xuống máy bay, mở di động ra thấy tin nhắn chưa đọc. Tiêu Phàm thờ dài, trả lời: —Chẳng tiến triển.‖

—Nếu cậu không nắm chắc sẽ đoạt được cậu ấy về trong vòng mấy ngày, không bằng quay về suy nghĩ kỹ xem bản thân nên làm thế nào.‖

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, viết: “Tớ đã về rồi, tớ nhất định phải tỉnh táo lại, vì tương lai mà tính toán thật kỹ lưỡng.‖

“Nói rất đúng, nếu như cần tớ ra mặt giải thích hiểu lầm, tớ rất vui lòng. Tớ cũng rất muốn gặp lại con nhím nhà cậu một chút, cảm thấy cậu ấy rất đáng yêu nha ^\_^‖

—Tớ van cậu, đừng mãi học theo Lâm Vi đánh ký hiệu mặt cười đáng sợ kia nữa...‖

—Cậu thì biết cái gì, đây cũng là một phương thức để tớ nhớ đến cậu ấy. Mỗi lần đánh khuôn mặt cười này, tớ sẽ nhớ đến bộ dáng Lâm Vi nhà tớ cong mắt mỉm cười ^\_^‖

Tiêu Phàm nhướn mày run rẩy nổi da gà, tên yêu nghiệt Diệp Kính Văn, lúc nổi máu sến súa thật đúng là hù chết người không đèn mạng.

Cũng là Lâm Vi mới chịu nổi tính cách quái dị của hắn.

Sau khi về trường cùng Diệp Kính Văn gặp mặt một lần, hẹn đến nhà ăn uống rượu

Diệp Kính Văn đột nhiên nói, “Vì cái gì, Hắc Bạch song lang rung trời chuyển đất bây giờ lại giống như khí phụ vậy?!”

Tiêu Phàm đỡ trán suy nghĩ một chút, cố làm ra vẻ thâm trầm, —Oh, vấn đề này có thể dùng quan niệm biện chứng để giải thích, nói thế này đi, người bị bỏ rơi luôn có lý do để bị bỏ rơi, chính như người đáng thương, tất có chỗ đáng hận.

—Ý cậu là hai chúng ta quá đáng hận, cho nên bị vứt bỏ cũng là gieo gió gặt bão?!”

“Chỉ có nghĩ như vậy, trong lòng mới có thể thoải mái một ít.” Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, —Nên từ từ học vì cậu ấy mà suy nghĩ, có lẽ đứng trên góc độ của cậu ấy mà nói, tớ quả thật quá đáng hận.!”

—Cậu cảm thấy là Vệ Đằng không chịu nổi cậu?!” Diệp Kính Văn đột nhiên hỏi.

—Đúng vậy, không chịu nổi tớ, thậm chí... ghét tớ.!” Vẻ mặt Tiêu Phàm có chút chán nản, —Tính tình chúng ta quả thật là có rất ít người có thể chịu đựng nổi, bối cảnh gia đình như vậy, đứa trẻ được giáo dục ra đều là kiêu căng tự đại, độc lập tự chủ, trong mắt không có ai, duy ngã độc tôn. Không được thấu hiểu cũng là chuyện bình thường.!”

Nhưng thật ra trong lòng lại cô độc chết được.

Hy vọng có ai đó có thể quan tâm mình.

Hy vọng lúc sinh nhật có thể nhận được một món quà được dụng tâm chuẩn bị chứ không phải những con số cha mẹ thêm vào tài khoản.

Rất muốn giống những đứa trẻ khác, chạy ra ngoài chơi với bùn.

Rất muốn làm học sinh cá biệt, trốn học một lần, lười nhác ngủ một giấc.

Rất muốn có mấy người bạn thật sự nữa.

Cái loại phương thức giáo dục —bồi dưỡng nhân tài— khiến bọn họ từ nhỏ đã quen nghĩ đến đủ loại phương pháp đạt được ích lợi lớn nhất cho bản thân, cho nên mới quên nghĩ đến cảm thụ của người khác.

Cho dù trên đường tình ái, cũng là cái loại bá đạo —Tôi muốn làm gì cậu phải theo tôi, cũng chẳng thèm hỏi đối phương muốn làm gì.

Người như vậy có lẽ thật sự thích hợp để đẩy lòng chịu cô độc cả đời.

Nghe theo cha mẹ an bài tìm một người môn đăng hộ đối kết hôn sinh con, cả đời, đều không nếm thử tư vị tình yêu.

—Nhưng một khi đã biết rõ đến vị ngọt của tình yêu, liền không bỏ xuống được nữa. Ngón tay Tiêu Phàm xoay chuyển quanh ly rượu, khẽ cười.

Giống như là bị giam trong \*\*\*g tre, bị người ta xem như động vật quý hiếm để bảo vệ, có một ngày, một chú nhím ngốc nghếch xông vào \*\*\*g tre.

Ban đầu là căm ghét hẳn, muốn đuổi hẳn đi, sau đó lại bị hẳn hấp dẫn, yêu hẳn.

Vì vậy, trong lòng có bạn.

Đến lúc nhím ngốc không chịu đựng nổi sự lãnh đạm của sói nữa nên đã ra đi, liền muốn xông lên phá nhà giam để kéo hẳn quay lại, cho dù lúc giãy giụa khiến cả người mang đầy thương tích.

Không phải con sói tiêu sái tự tại ngoài hoang dã, mà là một con sói sống trong \*\*\*g đã lâu, chỉ biết hưởng du khách hươ cạp vuốt sắt bén kia mà thôi.

Diệp Kính Văn quay đầu nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng nhìn lại, không hẹn mà cùng bật cười.

—Nếu đã quyết định muốn đoạt cậu ta về, kế tiếp cậu định thế nào?||

Tiêu Phàm cúi đầu nếm rượu, nhẹ giọng nói: —Tớ còn vài môn chưa kết thúc, bây giờ chưa thể đi được, chờ kết khóa rồi, đến giai đoạn làm luận văn, tớ sẽ đến thành phố A, thời gian nửa năm vừa viết luận văn vừa tiếp xúc với cậu ấy. Lần này đến phiên tớ chủ động, để cho tất cả bắt đầu một lần nữa.||

—Hy vọng ý nghĩ của cậu có thể thực hiện được, đến lúc đó cậu ta còn chưa thay lòng đổi dạ.||

—Sẽ không, bằng vào sự lý giải của tớ với Vệ Đằng, cậu ấy không thể thay lòng nhanh như vậy, tình cảm không phải là vôi nước, không phải nói khóa lại thì liền khóa được.|| Tiêu Phàm mỉm cười rất tự tin, Diệp Kính Văn cũng nở nụ cười, hai người nâng ly chạm cốc.

Lại là tháng ba của một năm, ánh sáng mùa xuân rực rỡ, vạn vật tái sinh.

Lúc từ máy bay đi xuống đã là buổi chiều, ánh mặt trời chiếu trên người, ấm áp thoải mái, gió xuân thổi qua, trong không khí tựa hồ có hương cỏ thơm nhàn nhạt.

Tiêu Phàm mỉm cười rời khỏi sân bay, lại nhìn thấy Diệp Kính Huy đã sớm chờ ở đó.

—Hi, vẫn là em trai tôi gọi đến đón cậu.||

Lần này lại đổi thành chiếc Roadster màu vàng, Diệp Kính Huy mang kính mát nhìn có vẻ đặc biệt phóng khoáng.

Tiêu Phàm gạt đầu, đi theo hẳn: —Xe này khá thật.‖

Diệp Kính Huy cười, —Rất kéo gió nhỉ?‖

—Ừm.‖

—Tôi lừa đảo được đấy.‖

Tiêu Phàm thanh cổ họng, không lên tiếng.

—Em trai tôi không nói cho cậu biết tôi làm nghề gì à?‖ Diệp Kính Huy tiến lại gần tai Tiêu Phàm, khẽ cười cười, lấy giọng trêu đùa thấp giọng nói: —Cổ đại gọi là tú bà lâu xanh, hiện đại gọi là Mẹ tang, oh, thật ra thì tôi thích người khác gọi lão đại hơn.‖

Cả người Tiêu Phàm nháy mắt cứng ngắt, Diệp Kính Huy nghiêm túc liếc nhìn hẳn một lúc lâu, lại bật cười: —Cậu nhóc à, định lực của cậu chưa đủ tốt a, lúc Lâm Vi biết tin lại là bộ mặt bình tĩnh tiếp tục uống nước nha.‖

—Quả thật định lực của Lâm Vi đủ mạnh, nếu không cũng không chịu nổi em trai anh hành hạ.‖ Tiêu Phàm nhẹ gạt đầu cười, “Quá kinh hãi, tôi còn tưởng anh là người kế thừa Diệp gia.‖

—Anh em chúng tôi không ai bằng lòng thừa kế công ty của cha, buồn cười nhỉ? Đưa tiền cũng không muốn.”

—Tôi có thể hiểu được, công ty ba mẹ tôi cũng lười hỏi tới.‖

Diệp Kính Huy trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười nói: “Mới nãy gạt cậu thôi, tôi bất quá là kinh doanh bar rượu, không đáng sợ như vậy.‖ Vừa nói vừa khởi động xe, —Lần này đến chỗ tôi sao?‖

—Không đâu, tự tôi tìm chỗ ở.‖

—Mục đích đã đạt được, không dám theo ở cùng tôi nữa à?‖

Tiêu Phàm mỉm cười không trả lời.

Diệp Kính Huy chuyển đề tài, đột nhiên nói: —Vệ Đăng cậu muốn tìm hiện giờ đang số 130 đường Hải Hồ, bên cạnh Công đại, mượn một căn nhà trọ.

Tiêu Phàm có chút kinh ngạc: —Anh biết?...‖

—Oh, bạn của em trai tôi, tôi tự nhiên phải giúp một chút, cậu không cần lãng phí thời gian tìm người, trực tiếp đến cửa, thế thái thay đổi nhiều, thời gian rất quý giá, thêm một ngày là thêm một phần nguy hiểm à.‖

Ở chỗ Diệp Kính Huy nghỉ ngơi một lát, sau đó lại bị hắt kéo đến khu phố hải sản ăn cơm, lúc Tiêu Phàm lôi hành lý đến đường Hải Hồ đã là buổi chiều tối.

Cùng chủ thuê nhà trải qua mấy lần thương lượng vẫn không thể mượn được căn phòng đối diện Vệ Đăng, lầu dưới cũng có người đặt sẵn.

—Là ai đặt trước vậy? Tôi có thể nói chuyện với họ thử.‖

Người đặt phòng trước là một nữ sinh, cũng tới vùng này học bảo nghiên, Tiêu Phàm nói các loại lời như mình tới tìm người yêu, ở tại phòng đó dễ nhất, mình nhất định phải theo đuổi được cậu ấy trở về, nếu không sẽ đau khổ cả đời, ...

Nữ sinh mới đầu có chút do dự, nhìn Tiêu Phàm rất có giáo dục, hơn nữa lại đẹp trai như vậy, còn là đến tìm người yêu, về sau thậm chí cả chứng minh thư lẫn thẻ học sinh đều lấy ra, đành phải về mặt cảm động mà đồng ý, —Thời đại này nam sinh si tình như anh vậy đã sắp tuyệt chủng cả rồi,

anh lại từ T đại xa xôi như vậy để tìm người, người anh yêu thật là hạnh phúc nha!||

Tiêu Phàm cười cười, nói cảm ơn xong liền dọn đến gian phòng lầu 5.

Nam nhân ưu tú này trong lòng đã sớm chất đầy một người, đối với người khác chẳng qua là khách khí, cũng rất xa lạ.

Buổi tối, lúc Vệ Đăng trở về, trên hành lang nghe được mùi thơm, hương thơm rất quen thuộc nha.

Hình hinh mũi đi theo mùi thơm, hóa ra là từ lầu 5 bay ra, trước đây không có ai, xem ra là vừa mới dọn tới?

Vệ Đăng vốn nhiệt tình, xách theo một giỏ trái cây đến cửa chào hỏi.

Gõ vài cái lên cửa, kẻ tới mở lại là...

Hơn nửa năm không gặp, hấn vẫn đẹp trai như trước, chẳng qua là... hình như đã trở nên thành thực hơn chút, có vị đàn ông hơn chút.

Vệ Đăng há to mồm, giỏ trái cây trong tay phanh một tiếng, rơi xuống đất, trái táo lăn lông lốc xuống lầu.

Tiêu Phàm mỉm cười đỡ lấy giỏ trái cây, —Tặng anh à?||

Vệ Đăng ấp úng nửa ngày, —Còn tưởng là người thuê nhà mới tới, đến chào hỏi, chuyện đó... tôi ở trên lầu, tôi đi đây, bai bai.||

—Có vào không? Cùng ăn cơm tối.||

Tiêu Phàm mỉm cười thật thân thiết, Vệ Đăng chỉ cảm thấy chướng mắt.

Cười cái rắm ấy!

Bây giờ chạy tới đây là ý gì chứ?

Ông đây thật vất vả mới hết hy vọng với anh, thật vất vả mới buông hết chuyện cũ, anh lại tới đây làm gì?

Vệ Đằng thở phì phì liếc hẳn một cái, hét lên: —Tôi không biết tại sao anh tới đây! Anh vẫn là dọn đi thôi.‖

Tiêu Phàm thở dài, —Ở đây quả thật không muốn được phòng...‖

—Lời thôi, anh hẳn là chưa tốt nghiệp mà? Chạy đến đây làm gì chứ?‖

“Viết luận văn. . .”

—Viết luận văn chạy từ đầu Nam ra đầu Bắc, anh bị co rút à?‖

“Thuận tiện tới tìm em.‖ Tiêu Phàm giơ tay sờ tóc Vệ Đằng, lại bị đối phương hất ra, Tiêu Phàm cúi đầu thở dài: —Tính tình của em vẫn là xung động như vậy.‖

—Anh ở lâu dưới tôi ngủ không được, tôi toàn thân khó chịu, tốt nhất là anh dọn đi đi.‖

Vệ Đằng liếc hẳn một cái, xoay người lên lầu.

Tiêu Phàm khẽ cười cười, Vệ Đằng ngốc, xem ra em còn chưa từ bỏ đoạn tình cảm kia.

Nếu đã thực sự buông xuống, sẽ đối xử với anh như người xa lạ, thậm chí có thể thân nhiên làm bạn bè, chính là vì không từ bỏ được nên mới để ý như thế đi.

Xem ra... việc khiến cho em hồi tâm chuyển ý, vẫn có hy vọng.

Vệ Đằng sau khi lên lầu mới cảm giác mình có chút thất thố, sớm biết nên làm bộ như không nhận ra, nói một câu: —Xin chào, lần đầu gặp mặt

xin chỉ giáo nhiều.‖ Hoặc là giống như hần lúc đụng phải ở trường, nói một câu —Xin hỏi anh là

ai?‖ Tức chết hần.

Không biết hần đến đây làm gì, trong lòng Vệ Đằng cũng là ngũ vị chen lẫn.

“Cái gì?! Hần lại tìm tới?” Châu Vũ vừa nghe đến tin tức này, bắn thẳng khỏi ghế sa lon, bị Ngưu San San trừng mắt, lại ngồi trở xuống, —Vệ Đằng, lần này cậu phải tiến bộ một chút, đừng để bị người ta dụ dỗ hai câu đã ngơ ngẩn chạy tới!‖

Vệ Đằng nghiêm túc gật đầu, —Tớ biết, bị lừa gạt đến có bóng ma trong lòng rồi, tớ không ngu như vậy.‖

Ngưu San San nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nói rằng: —Vệ Đằng, cậu muốn đuổi hần đi, phương pháp ngược lại không phải là không có.‖

“Cái gì?”

Nhìn trái bóng rổ trong tay Ngưu San San, khóe môi Vệ Đằng và Châu Vũ đều có hơi giật giật.

Tay Ngưu San San buông lỏng, một tiếng phanh, bóng rổ rơi xuống đất, sau khi nhặt lên lại hất tóc một cái, hướng hai người cười nói: —Đập đi, lo cái gì? Một không đủ thì ngày mai tìm người mượn thêm vài quả, tớ cũng không tin không đuổi được hần.‖

Vệ Đằng vẻ mặt đau khổ, Châu vũ ngược lại là lập tức hiểu ý, cầm quả bóng rổ đập từ phòng khách đến phòng bếp, từ phòng bếp đập đến phòng ngủ.

Tiêu Phàm ở dưới lầu nhướng mày, đỉnh đầu phanh phanh không ngừng y hệt động đất.

Mặc dù sớm chuẩn bị sẵn sàng sẽ bị Vệ Đăng ghét, nhưng khi thật sự gặp phải, trong lòng vẫn có chút đau lòng.

Ai, ban đầu quả thật không suy tính chu toàn làm tổn thương cậu ấy, bây giờ bất luận bị cậu ấy đối xử thế nào đều là tự ăn ác quả thôi.

Đeo tai nghe, mở nhạc nằm trên giường, Tiêu Phàm vừa xem báo vừa suy nghĩ, lần này nếu đã mặt dày tìm tới thì nhất quyết không thể buông tha.

Năm đó ngu ngốc hồ đồ chạy đi cả đêm, kết quả lại biết được mình bị gạt... cái loại cảm giác đó, bây giờ nhớ tới đều cảm thấy mũi cay cay.

Tiêu Phàm bỗng bật đó đã là quá khứ rồi.

Bây giờ phải bình tĩnh thuần thực, mới có năng lực tìm về tình yêu đã bị bản thân không cẩn thận làm thất lạc, tìm lại con nhím nhỏ bị mình lột da, thương tổn đến tim trở về.

Sau đó cũng không buông tay lần nữa.

Sáng sớm hôm sau, lúc xuống lầu, Vệ Đăng cố ý ở cửa ngừng một lát.

Không ngờ cửa lại đột nhiên mở ra, Tiêu Phàm tinh thần hăng hái mang theo laptop, sau khi nhìn thấy Vệ Đăng lại khẽ cười cười: —Đến trường à?!

Vệ Đăng mở to mắt: “Anh tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Tiêu Phàm gật đầu một cái, “Rất tốt a.”

Vệ Đăng nắm tóc, có chút bất đắc dĩ: “Anh cũng biết tôi cố ý chơi bóng rổ đuổi anh, anh liền dọn đi thôi... Đều đã qua lâu như vậy, tôi cũng không biết anh tới để làm gì.”

Dứt lời cũng không quay đầu lại mà bước xuống lầu.

Đêm đó, trong phòng ngủ Tiêu Phàm lại bắt đầu chảy nước, nói một cách chính xác, là phòng vệ sinh trên lầu xảy ra nạn lụt.

Tiêu Phàm nhượng mày tìm quản lý tới lo liệu, dẫn vật đến hơn nửa đêm, chỉ cảm thấy tinh bì lực kiệt.

Nằm trên giường lại là cả đêm khó ngủ.

Nửa năm này đã suy nghĩ rất nhiều, hiểu được bản khoản cùng đau khổ của Vệ Đăng năm đó.

Ngoài miệng nói yêu cậu ấy, nhưng cả ngày lại đi theo Diệp Kính Văn, cũng khó trách cậu ấy thất vọng đau lòng.

Ban đầu, Lâm Vi vì không xử lý tốt quan hệ giữa bạn bè và người yêu, quá quan tâm đến chuyện Chu Phóng mà không để mắt đến Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn không chịu nổi mới chia tay với hắn. Hai năm bọn họ xa nhau, mình vẫn luôn ở cạnh Diệp Kính Văn, nhìn bọn họ hành hạ lẫn nhau, nhìn đau đớn cùng khổ sở của Diệp Kính Văn.

Không ngờ chính mình cũng giẫm trên vết xe đổ, đem phần khổ sở kia đặt trên người Vệ Đăng.

Trước vết xe đổ lại không kịp thời rút kinh nghiệm.

Huống chi, Lâm Vi và Chu Phóng thực sự chỉ là bạn bè còn mình lại từng yêu Diệp Kính Văn.

Vệ Đăng vốn là thích ăn dấm, lúc quan hệ hai người xuất hiện nguy cơ, bản thân chẳng tỉnh ngộ không nói, còn cả ngày theo sát Diệp Kính Văn. . .

Vệ Đăng nhất định rất thất vọng, nhất định là tổn thương triệt để, mới kiên quyết ra đi như thế, đến bây giờ cũng không chịu tha thứ. . .

Diệp Kính Văn nói rất đúng, thật là tự làm tự chịu.

Buổi tối ngày kế, Tiêu Phàm làm món sườn Vê Đẳng thích ăn nhất, mượn cơ mang cơm lên lầu để cùng cậu ấy nói chuyện một lát.

Người tới mở cửa là một nam sinh, quần áo xốc xếch, ngăn Tiêu Phàm ở cửa không cho vào.

—Làm gì vậy?!

—Ai vậy?! Thanh âm quen thuộc vang lên, Vê Đẳng xuất hiện trong tầm mắt, chỉ thấy trên người cậu ấy trống không, quần ngủ cũng giặt hờ hững bên hông, vừa đi vừa mặc quần áo, trên người có rất nhiều dấu đỏ.

Con người Tiêu Phàm co lại, mặt lạnh đi: —Anh đưa chút thức ăn cho em.!

—À, ra là anh sao, vào đi. Vê Đẳng núp sau lưng nam sinh kia, mặc quần áo tử tế. Người đó tiến tới nói thì thầm bên tai Vê Đẳng: —Cậu vào phòng ngủ trước đi, tớ nói chuyện với hã.!

Đẳng ngoan ngoãn cúi thấp đầu đến phòng ngủ, nam sinh tràn đầy địch ý liếc nhìn Tiêu Phàm, —Vào a, nói chuyện một chút đi.!

Tiêu Phàm ngồi trên ghế sa lon, cau mày nhìn hã chỉnh đốn lại quần áo.

—Anh là bạn trai trước đây của Vê Đẳng, Tiêu Phàm đúng không?!

Tiêu Phàm gật đầu.

—Thật ngại quá, tôi khoét góc tường nhà anh. Nam sinh nói chuyện thật đúng là trực tiếp, —Không ngờ canh ba nửa đêm anh lại đi lên, đã gặp phải màn vừa rồi. Thật ra con người Vê Đẳng quá tử tế, không muốn để anh biết cậu ấy sống cùng người khác, muốn chừa lại chút tự tôn cho anh, cậu ấy bảo con người anh kiêu ngạo như vậy, sau khi biết được nhất định sẽ rất

khó chịu, cho nên, muốn dùng mọi phương pháp đuổi anh đi, tránh gây khó xử lẫn nhau.‖

Từ bao thuốc lá rút ra một điếu để đốt, rít một hơi thật sâu, sau đó chậm chạp phun khói, động tác hút thuốc của cậu ta khá giống Vệ Đằng, lúc trước Vệ Đằng từng nói là phong cách u sầu của thời đại mới. Tiêu Phàm nhìn trong mắt, chỉ cảm thấy đặc biệt chói lóa.

—Tôi và cậu ấy là bạn từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau, chắc anh còn nhớ rõ, chúng ta từng gặp qua.‖

Tiêu Phàm suy nghĩ chốc lát, thấp giọng nói: —Là người bạn cùng phòng năm đó nói cậu ấy không ở ký túc?‖

—Không sai, tôi tên Châu Vũ, anh cũng biết Vệ Đằng năm đó bị anh tổn thương nặng bao nhiêu, tôi vẫn luôn ở cạnh an ủi cậu ấy, sau đó lại từ từ phát hiện tình cảm của mình dành cho cậu ấy phát triển sâu hơn, thế là... cứ vậy thôi.‖

—Các người ở cùng nhau từ lúc nào?‖

—Sau khi các người chia tay một tháng, có một lần uống rượu say xong nhất thời xúc động lên giường, sau đó liền thuận theo tự nhiên ở cùng nhau. Nửa năm nay chúng tôi sống chung rất bình thản hạnh phúc, dù sao từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu nhau rất rõ. Sau này, hạnh phúc của cậu ấy cứ giao cho tôi, xin anh đừng đến làm phiền. Châu Vũ lắc tóc, cười đến rục rờ vô cùng, —Cậu ấy đã là người của tôi rồi, hiện tại tương lai đều là của tôi, anh sao, cuối cùng đã là quá khứ. Đừng dây dưa không rõ nữa, tôi cũng không dám đảm bảo mình có thể độ lượng mà dễ dàng tha thứ bạn trai cũ cả ngày quấy rầy cậu ấy đâu.‖

Tiêu Phàm trầm mặc hồi lâu, sau đó rốt cục khẽ thở dài: —Tôi sẽ nói rõ ràng với cậu ấy.‖

Sau khi Tiêu Phàm đi, Vệ Đăng vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ.

Ngưu San San cách vách cũng đi ra, tay khoác vai Châu vũ, vỗ vỗ: —Được nha, cậu giả bộ thâm trầm giống thật, y hết bọn lưu manh.‖

Châu Vũ hừ một tiếng, —Tất nhiên, tớ chỉ lười đóng giả thôi, lúc giả bộ không giống chủ tịch công ty thì cũng giống đại ca xã hội đen nha.‖

Vệ Đăng ngược lại có chút xấu hổ, nói với San San: —Gạt người như vậy có phải quá đáng rồi không? Cách này của cậu có được không đây?‖

Thật ra thì coi như năm đó từng bị hấn tổn thương, Vệ Đăng từ trước đến nay vẫn không nghĩ đến trả thù, bây giờ tìm người thứ ba ra kích thích hấn, trong lòng ngược lại rất khó chịu.‖

Kỳ thực vẫn không muốn thừa nhận, bản thân không có cách nào nhắm tâm với hấn.

—Đương nhiên hữu dụng, đừng quên năm đó cậu theo đuổi hấn là tớ nghĩ ra phương pháp nha.‖ Ngưu San San mỉm cười tự tin, —Hơn nữa, còn chưa biết tại sao hấn tìm cậu. Có phải tên Diệp Kính Văn kia lại bỏ đi, một mình hấn cô đơn mới tới

đây tìm cậu? Hay là hấn biết bản thân cùng người kia không thể, tưởng rằng cậu vẫn sẽ tiếp tục yêu hấn mới quay đầu ăn lại cỏ? Phi, hấn nghĩ thật đẹp! Vệ Đăng chúng ta đâu phải cún con vậy thì đến phát thì đi! Cỏ cũ cũng không phải ăn như vậy.‖

Ngưu San San phát phát tay, mở hộp cơm, hai mắt sáng lên cầm lấy chiếc đũa liền ăn.

Châu Vũ thấp giọng lầm bầm, —Ăn nữa là thành heo đó.‖

Ngưu San San ngẩng đầu mỉm cười: —Heo không tốt sao? Heo rất dễ nuôi nha.‖ Nói xong tiếp tục vùi đầu ăn.

Vệ Đằng đứng yên tại chỗ, nhìn Châu Vũ lúng túng: —Vậy chúng ta có cần tiếp tục diễn kịch không?‖

—Ừm, cậu không ngại tớ nhéo ngực cậu tạo vết hôn chứ?‖

—Không sao, lúc nhỏ đến mông còn bị đập, nhéo một chút tính là gì chứ.‖

Vệ Đằng nhếch miệng cười rục rịch, trong lòng cũng đang sợ hãi. . .

Vừa rồi mới bị Châu Vũ nhéo nhéo một chút tạo cảnh giả, thiếu chút nhện không được đá cậu ta một cú lật nhào rồi.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 53: Bài Tỏ Thâm Tình

Tiêu Phàm sau khi trở về liền vào phòng tắm, vừa tắm vừa than thở.

Hình ảnh vừa nhìn thấy thực rất chướng mắt.

Vệ Đăng ở cùng người khác, nghĩ đến bộ dáng cậu ấy ngọt ngào cùng gã đó, trong tim đau cứ như bị kim đâm.

Nếu không phải đủ bình tĩnh nhận ra vẻ mặt Vệ Đăng có gì đó không đúng, thật muốn đập tên kia ngay tại chỗ, sau đó đem Vệ Đăng kéo vào trong lòng ngực mình.

Nói gì mà không dễ dàng tha thứ bạn trai cũ quấy rầy?

Tiêu Phàm tức giận nện một đấm vào vách tường, tôi là có thể dễ dàng tha thứ cho các cậu kết phường lừa gạt chắc?

Nam sinh kia và Vệ Đăng chắc chỉ là bạn bè nhi? Vì muốn đuổi mình đi mới cố ý diễn trò thôi? Không phải thật...

Tiêu Phàm nghĩ như vậy, hít một hơi thật sâu, mới khiến cho bản thân bình tĩnh lại.

Đêm nay, ống nước ngược lại không rò rỉ, bóng rổ cũng không đập, chẳng qua là lúc đêm khuya, đột nhiên vang lên từng trận rên rỉ.

Tiêu Phàm bị dọa tỉnh, tiếng giường kéo kẹt vang lên không ngừng trên đỉnh đầu, thanh âm xuyên thấu qua sàn nhà truyền tới, có chút mơ hồ, lại có thể nghe ra đó là đang làm gì.

Huống chi, mở cửa sổ, ban đêm thanh tĩnh truyền đến tiếng thở dốc khiến người ta tưởng tượng lung tung, tiếng rên rỉ tựa như một loại ảo mộng, đối với Tiêu Phàm mà nói thì y hết sức đánh bên tai.

Làm ơn, bật GV cũng không cần bật lớn vậy chứ!!

Cố gắng hít thở sâu, kiềm chế dục vọng muốn xông lên giết người, Tiêu Phàm lại một lần nhắm mắt lại, mang nút tai, lại một lần mất ngủ.

Trong lòng dày xéo đau đớn.

Từ chối tin tưởng, thuyết phục bản thân đây chẳng qua là giả vờ, những dấu vết đó, những lời nói đó, những âm thanh đó, tất cả đều là giả tạo.

Nhưng mà, Vệ Đẳng vì muốn mình từ bỏ mà diễn kịch đến mức đó sao?

Tìm người thứ ba ra mặt là muốn đuổi mình đi hay là chọc tức mình đây?

Cuộc sống dày vò người như vậy, qua được vài ngày, Tiêu Phàm vẫn không có ý định muốn dọn đi.

Trong lòng Vệ Đẳng càng ngày càng bất an, luôn cảm giác mấy lần gặp mặt Tiêu Phàm, trong ánh mắt hẩn mang theo tâm tình nồng đậm.

Loại tâm tình đó khiến cho Vệ Đẳng kinh hãi run rẩy, nhiều hơn nữa là sợ, sợ bản thân kiên trì không nổi lại bị đắm chìm.

Một cuối tuần, Tiêu Phàm kiên nhẫn chờ đợi người đưa đồ ăn bán ngoài đến.

Cũng không phải chờ thức ăn của mình, mà là chờ phần của trên lầu, trải qua quan sát suốt mấy ngày nay, phát hiện đám Vệ Đẳng đều gọi đồ ăn ngoài, lần nào cũng gọi rất nhiều thức ăn, hai người đàn ông tuyệt đối

không thể ăn nhiều như thế, ngược lại giống như là có nuôi thêm một con heo vậy.

Lại căn cứ theo quan sát tỉ mỉ, trên lầu hẳn là ở ba người.

Trừ Vệ Đằng và Châu Vũ, còn thêm một cô gái.

Bởi vì quần áo phơi trên ban công, có một lần bị gió thổi xuống, Tiêu Phàm đúng lúc thấy một cái quần trắng.

Nếu còn có người ở cùng nhau, vậy lúc ăn cơm, nhất định sẽ không trốn đi.

Đợi đến lúc người đưa thức ăn đến ngoài lầu 5, Tiêu Phàm đột nhiên mở cửa.

Người nọ bị dọa sợ hết hồn, lại thấy Tiêu Phàm mỉm cười lễ phép: —Tôi có đồ muốn đưa lên lầu, anh đưa thức ăn cho lầu 6 à?!

“Đúng vậy. . .”

—Vậy cùng vào đi.!

Vì vậy, Tiêu Phàm đi theo sau lưng hẳn, cùng lên lầu.

Tiêu Phàm cũng chẳng muốn lén lút làm gì nhưng đám người Vệ Đằng mỗi lần thấy hẳn qua mắt cửa liền chuẩn bị ứng phó, ví dụ như để cô gái kia trốn đi, làm quần áo xốc xếch rồi nằm trên sa lon.

Nghe được có người gõ cửa, Vệ Đằng liếc nhìn, là người đưa thức ăn, vội vàng chạy nước miếng mở cửa.

—Thức ăn đưa tới rồi!!

Châu Vũ cũng cười tươi rói chạy tới đón hộp cơm, không ngờ từ sau lưng người đưa thức ăn toát ra một cái Tiêu Phàm, —Chào mọi người, tôi mang đồ lên, cùng nhau ăn cơm thôi.‖

Nói xong cũng không để ý phản ứng ngây ngô của hai người, vòng qua bọn họ vào cửa.

Ánh mắt đảo qua bên trong phòng, chỉ thấy phòng ngủ vừa bị bạo lực mở ra giờ lại nhẹ nhàng khép lại.

Tiêu Phàm nhếch môi cười cười, tự nhiên ngồi trên ghế sa lon, mở hộp cơm ra: —Vệ Đăng, anh mang theo món sườn em thích nhất này, Châu Vũ đến đây, cùng nhau ăn đi.‖

Nể tình chí ít cậu cũng là bạn cậu ấy, tôi mới khoan dung như thế, Châu Vũ cậu cũng thật quá đáng.

Tiêu Phàm hướng Châu Vũ ôn tồn mỉm cười, đưa cho hẵn đôi đũa: —Đến đây, ăn đi.‖

Vệ Đăng và Châu Vũ liếc mắt nhìn nhau, toàn thân cứng ngắc ngồi đối diện Tiêu

Phàm.

Châu Vũ mặt mũi cau có ăn uống, Vệ Đăng là thấp thỏm bất an nhai sườn, thỉnh thoảng nhìn về phía đối diện, chạm phải ánh mắt dịu dàng của Tiêu Phàm, vội vàng chột dạ cúi đầu.

—Đúng rồi, tôi lấy được mấy tấm vé xem phim suất 8h tối nay, các cậu có hứng thú không? Cùng đi chứ.‖ Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Châu Vũ hừ lạnh một tiếng, “Cùng đi? Mệt anh nghĩ ra! Ba người chúng ta đi tính là quan hệ gì vậy?‖

—Bởi vì tôi là bạn trai cũ của Vệ Đăng, ngay cả cùng nhau xem phim cũng không được sao? Vệ Đăng sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?|| Tiêu Phàm nhìn Vệ Đăng đầy hàm ý, nói xong liền gấp một miếng sườn đưa vào bát khuấy khuấy, kéo dài thời gian.

Châu Vũ nháy mắt với Vệ Đăng, Vệ Đăng cúi thấp đầu không nói lời nào.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới có chút buồn rầu thở dài: —Vé thật vất vả mới lấy được, nếu các cậu không muốn thấy tôi, vậy các cậu cứ đi đi, còn dư lại một tấm cứ đưa bạn là được rồi.||

Bả vai Vệ Đăng giật giật, vẫn không nói lời nào.

—Tốt nha, cảm ơn.|| Châu Vũ không chút khách sáo cầm vé lại, —Anh nói đúng, quả thật là không muốn đi cùng anh, đừng nói tôi hẹp hòi, vừa nghĩ anh từng ở cùng Vệ Đăng, trong lòng tôi liền cảm thấy khó chịu.||

Tiêu Phàm mỉm cười đứng dậy, “Vậy cũng tốt, tôi xuống lầu trước, chúc các cậu vui vẻ.||

Sau khi ra cửa, chân mày của Tiêu Phàm cau lại.

Cái gì gọi là trong lòng khó chịu? Bây giờ khó chịu nhất chính là tôi này.

Nếu không phải vô tình thấy món quần áo bị gió thổi rơi, hoài nghi rồi đi điều tra, tra được Châu Vũ có người bạn gái tên Ngưu San San, các người còn tiếp tục diễn như vậy, thật không dám đảm bảo bản thân có bộc phát hay không.

Nghĩ đến móng vuốt Châu Vũ lướt qua lướt lại trên ngực Vệ Đăng, Tiêu Phàm liền giận đến muốn đánh người.

Chờ Tiêu Phàm đi khỏi, Vệ Đằng mới ngẩng đầu lên trừng Châu Vũ,  
—Tớ phi, con người cậu quả thật là quá không biết xấu hổ nha!||

Châu Vũ cười giơ giơ tấm vé trong tay, —Sao vậy, cậu đau lòng à? Hey, anh em tớ đây không phải là giúp cậu trút giận sao, cậu nhìn thử bộ dáng hăn xem, còn nói cái gì mà Vệ Đằng sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Tớ phi, hăn tưởng mình là ai vậy, hăn nói đi cùng thì đi cùng à?||

Vệ Đằng nghĩ nghĩ, thở dài: —Tấm vé kia vừa vắn đưa cho San San, thật ra thì tớ cũng không muốn đi cùng hăn, đỡ phải lúng túng.||

Ngươi San San rốt cuộc mở cửa bước ra, vọt tới ghế sa lon bên cạnh cầm đĩa lên ăn.

—Chết đói mình! Các cậu nói chuyện cũng không nhanh lên một chút, tớ trốn trong phòng ngủ nghe mùi sườn thơm phức, nước miếng sắp chảy khô rồi!||

—Không có việc gì, bà xã, anh chờ lại cho em hơn nửa hộp này!|| Châu Vũ nói xong liền đem sườn trong chén mình toàn bộ gấp qua, —Em chính là ăn thành heo, anh cũng nuôi em.||

Vệ Đằng lắc đầu thở dài.

Hai người bạn thân này dính với nhau đã lâu như vậy vẫn là ngọt ngào như mật, nhìn thật khó chịu.

Hơn nửa sườn này là Tiêu Phàm cho tớ mà, các cậu có thể ăn đều là nhờ vào phúc của tớ...

Bị loại ý nghĩ này dọa sợ hết hồn, Vệ Đằng vội vàng thu liễm tâm trạng, vui đầu ăn cơm.

8h tối, ngọn đèn trên đường đi bộ sáng rực, rạp chiếu phim người đông nghình nghịt.

Bởi vì là buổi công chiếu ra mắt, hơn nữa còn là siêu phẩm đã tuyên truyền rất lâu, bộ phim tụ tập các minh tinh, giá vé đặc biệt cao, người xem cũng đặc biệt nhiều.

Ba tấm vé, có hai tấm là vé đôi, Vệ Đằng dĩ nhiên là để Ngưu San San cùng Châu vũ ngồi cùng nhau, một mình ngồi ở hàng sau.

Đến 8h, ánh đèn trong phòng vụt tắt, phim bắt đầu chiếu, chỗ ngồi bên cạnh Vệ Đằng lúc này mới có người tới.

Trong nháy mắt, Vệ Đằng toàn thân căng thẳng, hơi thở quen thuộc đó, không cần hỏi cũng biết là ai.

Tiêu Phàm! Tên khốn kiếp này làm cách nào tới?

Vệ Đằng quay đầu, mơ hồ có thể thấy đường cong gò má của hắn, lúc ánh sáng bộ phim sáng hơn, thậm chí có thể nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt bên môi hắn.

Vệ Đằng giận đến nghiến răng ken két, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai: —Không ngại anh ngồi bên cạnh em chứ?!

Vệ Đằng hừ một tiếng, trong lòng giờ mới hiểu được.

Tên ác lang này đã sớm thiết kế bẫy rập để cho người ta chui vào!

Hắn nhất định là mua trước một cặp vé, sau đó lại mua một cặp vé khác, giao cho mình ba vé, vừa vặn cho Châu Vũ và Ngưu San San vé đôi!

Sớm biết nên ngồi cùng Châu Vũ, để Ngưu San San ngồi một mình gặm bắp rang, nếu không phải tại hai người bọn họ ngọt ngào như mật không chịu tách ra...

—Đừng nổi giận, anh là có lời muốn nói với em.‖ Hơi thở nóng hổi của Tiêu Phàm phun bên tai, dọa đến Vệ Đăng lưng cứng ngắc không dám động đậy.

—Có cái gì để nói!‖ Vệ Đăng hạ giọng rống lên một tiếng.

Những người bên cạnh quay đầu nhìn Vệ Đăng, “Ồn chết được!‖

Vệ Đăng lúng túng cúi đầu, Tiêu Phàm vỗ nhẹ lưng hắn, —Xem phim xong trước đã, ở đây nói không rõ.‖

Tim Vệ Đăng đập hơi nhanh, đợi một hồi lâu hắn quả thật không nói, vì vậy cũng tập trung xem phim.

Là câu chuyện bối cảnh vườn trường, mỗi tình tay ba thông thường nhất.

Có một người yêu bạn thân nhất của mình nhưng người bạn đó chỉ yêu người đàn anh khóa trên.

Người đó vẫn nhìn bọn họ từ lúc yêu nhau đến lúc chia tay, nhìn con đường chông gai của bọn họ. Bản thân yên lặng đứng ở trong góc nhỏ, an ủi bọn họ, trợ giúp bọn họ, nhưng cho tới bây giờ chẳng hề mơ mộng có thể đạt được tình yêu.

Khung cảnh cuối cùng là đặc tả những kỷ niệm tươi đẹp trước đây, mỉm cười với người yêu đặc biệt rực rỡ, bóng hình sau gốc cây, cái gọi là người thứ ba yên lặng xoay người rời đi, lưu lại bóng lưng cô đơn.

Không khí có chút áp bách, thậm chí có người khóc trong rạp.

Bộ phim kết thúc, lúc đèn còn chưa bật sáng, Tiêu Phàm đột nhiên nắm tay Vệ Đăng, ngón tay khô ráo \*\*\*g qua, giữ lấy, sau đó kéo hắn ra ngoài.  
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Vệ Đăng phản kháng, tay lại bị hắn siết thật chặt.

Đến ngoài cửa, Vệ Đẳng nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, Tiêu Phàm thờ dãi, buông tay hẳn ra.

Vì bộ phim kia hơi buồn, trong lòng Vệ Đẳng rất không thoải mái. Hẳn biết Tiêu Phàm mời bọn họ đi xem bộ phim này là cố ý muốn gợi cho mình nhớ vài thứ.

Ví dụ như khi đó, tình tiết ngây ngốc chờ hẳn dưới thư viện, thí dụ như tình tiết lúc hẳn để mình dựa vào vai ngủ gục, tự sửa lại bút ký cho mình, ví dụ như tình tiết sau khi tan học mỗi ngày, đến ký túc của hẳn nhìn hẳn mang tạp dề nấu cơm, ví dụ như tình tiết vào ngày nghỉ đó, hai người len lén ở chung, cả ngày cả ngày dính lấy nhau...

Khi đó quả thật rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Sau này mới biết, tất cả những điều đó chẳng qua là giả tạo, trong lòng hẳn cũng chả có vị trí của mình, thứ mình muốn, hẳn hoàn toàn không thể cho.

Xa nhau là lựa chọn tốt nhất, nếu đã lựa chọn thì sẽ không hối hận.

Vệ Đẳng trầm mặc một lát, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Tiêu Phàm, anh rốt cuộc muốn phải thế nào? Đều đã qua lâu như vậy.”

Tiêu Phàm chăm chú nhìn Vệ Đẳng, hồi lâu sau, mới mở miệng nói rằng: —Anh hy vọng em cho anh một lần cơ hội, lần cuối cùng.‖

—Bù đắp sao?‖ Vệ Đẳng cười lạnh, —Không cần phải thế! Tôi không hận anh, cũng không cần anh bù đắp lại, anh có nhiều thời gian đến quán lấy tôi như vậy, chi bằng đuổi theo Diệp Kính Văn trở lại đi, hai người các anh mới thích hợp nhất!‖

Nói xong quay đầu định đi, lại bị Tiêu Phàm kéo lại.

—Người Diệp Kính Văn yêu là Lâm Vi, còn người anh yêu... là em.‖

Vệ Đăng dừng bước lại, kéo môi cười cười, xoay đầu lại dùng sức hất hẳn ra.

—Đùa bỡn tôi rất thú vị à? Anh cho rằng tôi vẫn là Vệ Đăng ngu ngốc hồ đồ năm đó sao, chỉ cần bị anh mỉm cười dụ dỗ một chút, nói mấy câu lời ngon tiếng ngọt, lại ngoắc ngoắc ngón tay liền ngu ngốc chạy đến liếm ngón chân anh?! Tiêu Phàm! Tôi biết anh xem tôi như lớp xe, lớp chính bị hỏng không dùng được mới đem tôi ra phơi phơi! Nói đi, Diệp Kính Văn đi rồi phải không? Anh cảm thấy cô đơn mới tìm tôi về cho anh chút anh ủi phải không?‖ Nói xong, lại hung hăng trừng mắt liếc hẳn: —Xin lỗi, tôi không theo hầu!‖

—Vệ Đăng, em ba lần bốn lượt nghĩ cách đuổi anh đi, thậm chí đóng kịch cũng làm đến trình độ đó, nói thật, em ghét anh như vậy sao? Không muốn cho anh bất cứ cơ hội nào?‖

Vệ Đăng hít mũi một cái, “Tôi không ghét anh, chẳng qua là không hiểu, anh còn muốn từ chỗ tôi lấy được những gì? Đồ cho anh đều bị anh ném, anh còn muốn đòi thứ gì nữa?‖

Tiêu Phàm im lặng trong giây lát, dịu dàng nói: —Chúng ta bắt đầu lại được không? Anh luôn luôn không có cách nào quên em. Chỉ có lúc ở cạnh em, anh mới cảm thấy trong lòng đặc biệt vui vẻ, nhìn nụ cười của em, bản thân cũng sẽ vui lên. Từ nhỏ đến giờ anh cũng chưa từng có sự vui vẻ đơn thuần như thế, cảm giác đó quá khắc cốt铭心. Ban đầu không biết đó là yêu, cũng không biết làm sao để đáp lại nhiệt tình của em, luôn cảm thấy mờ mịt, thậm chí chẳng biết làm sao.‖

“Bởi vì từng thích người khác mà không có kết quả, anh đối với tình cảm luôn có điều bảo lưu, không dám toàn tâm toàn ý trả giá, sợ lại bị thương lần nữa. Lúc đó anh không biết em sẽ để ý những điều này, không

nói thật với em, còn tưởng rằng em sẽ vẫn chờ anh, đợi đến lúc anh hoàn toàn từ bỏ Diệp Kính Văn và Lâm Vi, không nghĩ đến... em lại rút lui trước.‖

Ánh mắt Tiêu Phàm chăm chú nhìn Vệ Đăng, giọng nói rất dịu dàng, rất ấm áp.

Cho đến giờ chưa từng thấy hăn lộ ra vẻ mặt đó, kiên cường mỉm cười nhưng lại cười đến đặc biệt cô đơn. Giữa đôi lông mày, còn có tâm tình nồng đậm, tựa như đã bị đè nén thật lâu.

Vệ Đăng liếc mắt nhìn cánh tay siết chặt của hăn, vì quá dồn sức mà có hơi đau, —Anh buông tay trước đã.‖

—Anh sẽ không buông em ra, cho anh một cơ hội cuối cùng được không?‖

Vệ Đăng cười.

Anh cho rằng tôi sẽ luôn chờ anh, nên sau khi bị tổn thương vẫn phóng khoáng nói cho anh thêm một cơ hội.

Thậm chí oán trách mình không đợi đến ngày anh từ bỏ quá khứ phải không?

Anh cho rằng Vệ Đăng tôi chính là người thấp kém như thế, phải một lòng một dạ chờ đợi phía sau anh, chờ anh quay đầu lại phải không?

Đợi đến cuối cùng khi anh quay đầu lại, vội vàng mỉm cười nhào tới, giống như nhận được ban ơn sao?

Lúc Vệ Đăng cười rộ lên, ánh mắt rất đẹp, thế nhưng bây giờ, nhìn ánh mắt đang gượng cười giả vờ không để tâm, lại cảm thấy tim đau như dao cắt.

—Tiêu Phàm, anh có biết một người đứng trong nhà vệ sinh vừa bẩn vừa thối của xe lửa khóc lóc, là mùi vị gì không?||

—Anh có biết, một người đứng ở bệnh viện xếp hàng, toàn thân đau đến co giật, nhưng người yêu lại đang ở cạnh người khác xem bệnh, là cảm giác gì không?||

—Rất nhiều chuyện không phải cứ muốn vẫn hồi là có thể vẫn hồi lại được. Suy nghĩ tôi đơn giản, nhưng lòng tôi cũng làm bằng thịt, không phải là quả cà chua mà tùy ý anh muốn giã thì giã, bóp thì bóp.||

Tiêu Phàm không nói gì, chẳng qua là ngón tay nắm lấy Vệ Đằng lại run rẩy dữ dội.

—Anh buông tay, tôi muốn đi về rồi.|| Vệ Đằng còn chưa nói hết, lại bị một nguồn lực kéo đến bên cạnh, lúc quay đầu lại, chỉ thấy Châu Vũ tung một đấm qua, đánh Tiêu Phàm gục trên mặt đất.

Vệ Đằng đứng tại chỗ, định tới can ngăn Châu Vũ, cánh tay lại bị Ngưu San San kéo lấy.

—Phi! Họ Tiêu kia, anh cũng nghe được rồi đó?! Vệ Đằng bị anh tổn thương nặng bao nhiêu, anh biết? Không chỉ như vậy, tôi cho anh biết Tiêu Phàm, năm đó lúc cậu ấy quay về ký túc xá, cả người thất hồn lạc phách giống như tên lang thang, liên tục mấy ngày đều bị ác mộng làm giật mình tỉnh giấc. Sau khi tỉnh lại núp ở trong phòng vệ sinh dùng nước lạnh vỗ mặt! Cậu ấy ăn không vô ngủ không ngon, phát bệnh dạ dày, cả người rút lại trên giường mà gọi tên anh! Khi đó anh ở đâu? Anh ở đâu? Anh đang ở bên người khác đi?||

Châu Vũ lớn tiếng rống lên, dứt lời, lại đấm qua một cái.

Tiêu Phàm cúi thấp đầu, không phản kháng, chống người đứng dậy, lại bị đánh ngã, tiếp tục đứng lên.

Bởi vì trong ấn tượng của mọi người, hẳn đều là con người chính chắn kiên cường, cho nên, bản thân phải giả bộ kiên cường.

Cậu hỏi tôi, khi đó ở đâu?

Có lẽ lót báo, ngồi trên toa hành khác đến nơi tiếp theo chẳng?

Có lẽ là tràn đầy hy vọng chạy đến thành phố A, nằm trong nhà Diệp Kính Huy mà nhớ đến Vệ Đăng đi?

Lại có lẽ lúc tra được đây chỉ là mưu kế các người gạt tôi, sau đó ngồi trước máy vi tính ngẩn người thôi?

Em đau lòng anh cũng khó chịu mà, Vệ Đăng...

Tình yêu là chuyện của hai người, em cho rằng chỉ có một mình em là biết chịu tổn thương sao?

Lòng của em làm bằng thịt, lòng của anh chẳng lẽ làm bằng băng sao?

Tiêu Phàm khẽ cười đứng lên, lau vết máu nơi khóe miệng.

Năm đấm của Châu Vũ quả rất mạnh, đánh trên người, mỗi đấm đều đau đến thấu tâm.

Nhưng thật sự khiến người ta đau lòng, cũng không phải là quả đấm, mà là em.

Vệ Đăng, từ đầu đến cuối em đứng nơi đó, nhìn anh bị người ta đánh, một đấm lại một đấm, lần lượt bị đánh đến ngã nhào trên đất.

Em chỉ yên lặng đứng nhìn sao?

Tiêu Phàm vừa lau vết máu vừa đứng thẳng lưng, chậm chậm bước đến trước mặt Vệ Đăng.

Móc trong túi ra chiếc di động màu trắng, vết máu trên tay dính vào di động, chói mắt khác thường.

—Cái máy này, bởi vì năm đó hết pin, bỏ lỡ sinh nhật của em, anh vốn nên vứt nó, thế nhưng... nó là món quà cha anh tặng năm sinh nhật 18 tuổi... anh vẫn luôn giữ nó, không nỡ ném.‖

Tiêu Phàm cầm di động trong lòng bàn tay, mỉm cười sờ sờ móc treo phía trên.

—Dây treo di động này, trên dây có hai mảnh kim loại viết tên Tiêu Phàm... món đồ rất rẻ rất đơn giản, anh cũng vẫn giữ lại, không nỡ bỏ. Sợ làm lạc mất, liền đem nó móc cùng điện thoại anh trân trọng nhất.‖

—Đây là lúc ở Quế Lâm em tặng anh, còn nhớ không?‖

Vệ Đăng há miệng, nói không ra lời.

Hồi lâu sau, lại nghe Tiêu Phàm khe khẽ thở dài: —Anh cũng có tình cảm, anh... cũng biết đau lòng. Vệ Đăng, anh có thể chống chịu được đến bây giờ, đều là bởi vì thật sự yêu em, em lại không tin. Thậm chí đến cho anh một cơ hội để chứng minh cũng không thể sao?‖

Dứt lời, lại nhếch môi khẽ cười, vì khóe miệng chảy máu, lúc cười động đến vết thương, khiến cho nụ cười kia đặc biệt nhăn nhó khó coi.

“Vệ Đăng, không sao cả, anh sẽ tiếp tục chờ đợi, đến ngày em tiếp nhận anh.‖

Dưới lớp vỏ ngoài cứng rắn của núi băng, kỳ thực là dòng nước hiền hòa nhất.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 54: Tai Nạn Bất Ngờ

Ban đêm, những người xem phim giải tán, sau đó, rạp chiếu hỗn loạn vô cùng.

Vệ Đăng đứng trước lễ đường đợi rất lâu, mãi đến lúc Ngưu San San đứng đối diện mua quà vật xong vẫy vẫy tay với bản thân, mới vội vàng vọt qua.

Trong đám người huyên náo, dường như Vệ Đăng đã nghe thấy thanh âm của Tiêu Phàm, đang gọi tên mình, lại tưởng là bản thân nghe nhầm, bèn không chú ý nữa.

Trên đường trở về Vệ Đăng vẫn buồn buồn không vui, đến nỗi Châu vũ và Ngưu San San cũng buồn buồn không vui theo hẵn.

Trong lòng Ngưu San San vẫn luôn nghi vấn, rốt cuộc nguyên nhân năm đó bọn họ chia tay, có phải theo lời Vệ Đăng là Tiêu Phàm đã có người khác, không dòm ngó đến cậu ấy, không quan tâm đến cậu ấy.

Ấn tượng Tiêu Phàm cho cô là dạng đàn ông có giáo dưỡng, căn bản không giống dạng hoa hoa công tử chân đạp hai xuồng.

Nhất định đã nhầm lẫn nơi nào rồi.

Ngưu San San còn đang suy nghĩ sự việc.

Châu Vũ tưởng rằng Vệ Đăng giận cậu ấy đánh Tiêu Phàm, cũng bực bội không nói lời nào.

Vệ Đăng thì không biết đang suy nghĩ gì, một mực hình mũi nhọn miệng.

Ba người ngồi xe bus quay về, dọc đường vẫn luôn im lặng.

Sau khi về phòng, ngồi trong phòng khách mở TV, bấy giờ Vệ Đăng mới mở miệng nói: —Các cậu nói, có phải tớ đã thật sự hiểu lầm anh ta không?||

Châu Vũ liếc hẳn một cái, Ngưu San San lại rất bình tĩnh không cắt ngang lời hỏi dò độc thoại của Vệ Đăng.

—Anh ta đem chuỗi dây tớ đưa móc cùng cái điện thoại cha anh ta tặng với nhau là có ý gì chứ?||

—Nói là vị trí của cậu trong lòng hẳn là rất quan trọng, quan trọng giống như cha hẳn! Hài lòng chưa?|| Châu vũ rống lên.

Vệ Đăng im lặng một lát, mờ mịt giật giật tóc, —Tớ luôn cảm thấy anh ta không yêu tớ, nhưng bây giờ nhìn xem, dường như lại không đúng.||

—Các cậu năm đó như thế nào chia tay vậy?|| Ngưu San San đột nhiên hỏi.

Vệ Đăng ngẩn người, thấp giọng đáp: “Anh ấy nói với tớ anh ấy và Diệp Kính Văn là bạn bè, nhưng cả ngày lại ở bên cạnh Diệp Kính Văn, đối với tớ lại thờ ơ lãnh đạm, trong lòng tớ khó chịu, bèn bỏ đi.||

Ngưu San San hít một hơi: —Cậu đã thấy được hai người bọn họ làm cái gì? Hôn nhau?”

Vệ Đăng tức giận hét lên: —Còn cần phải nhìn sao! Hai người bọn họ suốt ngày dính lấy nhau, hơn nữa Tiêu Phàm trước đây thực sự từng yêu Diệp Kính Văn, nếu là cậu, cậu chẳng nghi ngờ à? MD, tớ ghét nhất là kẻ nào khẩu thị tâm phi, hơn nữa làm gì có người nào suốt ngày theo bên bạn

mà gạt bỏ người yêu sang một bên, trong lòng anh ta không trong sáng, còn gạt tở.‖

Càng nói lại càng đau lòng, cúi đầu buồn buồn không vui.

—Nghĩ ngờ liền chia tay à? Vậy cậu còn dính với Châu Vũ cả ngày kia! Theo cách nói của cậu, tở cũng nên ghen một chút, hoài nghi các cậu một chút.‖ Ngưu San San hướng Vệ Đăng trợn mắt.

Châu Vũ vội vàng nhảy dựng lên cách Vệ Đăng xa xa: —Bà xã, anh và Vệ Đăng không có gì khác, em đừng nghi oan cho anh.‖ Bị hai người cùng nhau xem thường.

Vệ Đăng nói tiếp: —Tở để anh ta giải thích, ngoài miệng anh ta nói một đường sau lưng tở lại làm một nẻo, cậu không biết tở buồn bực bao nhiêu! Anh ta mỗi lần vừa nhìn thấy Diệp Kính Văn liền nhào qua, ném tở sang một bên, rõ ràng Diệp Kính Văn ở trong lòng anh ta quan trọng hơn tở.‖

—Oh, cho nên cậu liền lưu lại một tin nhắn rời rời khỏi à?‖

—Đúng, tở không chịu nổi, đi gọn sạch.‖

Ngưu San San khe khẽ thở dài, qua ngời bóp cổ Vệ Đăng, —Cậu thẳng ngu à!! Tở thật muốn bóp chết cậu!!‖

—Này, chú ý móng tay của em!‖ Châu Vũ vội vàng chạy tới kéo Ngưu San San ra, Vệ Đăng mặt đỏ bừng ho khụ khụ.

—Khụ khụ khụ khụ... Ngưu nha đầu, lực tay của cậu lớn nha, muốn luyện bạch cốt traò đừng lấy tở làm mục tiêu chứ...khụ khụ...‖

Ngưu San San uống hơn nửa ly nước, lúc này mới bình tĩnh trở lại, nói: —Cậu liền không nghĩ tới thử nói chuyện đàng hoàng với anh ta à? Chuyện

cậu là trao đổi sinh chắc cậu cũng không nói cho anh ta biết đi? Cậu cứ như vậy mà ra đi, người ta

có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, biết chưa? Tìm cậu cũng không có chỗ mà tìm!||

Vệ Đằng có chút chột dạ, —Chuyện trao đổi sinh này á, tớ không có cơ hội nói...||

—Oh, ở chung nhau lâu như vậy mà không có cơ hội nói? Cậu lừa ai vậy hả?|| Liếc ngang Vệ Đằng một cái lại chuyển sang Châu Vũ: —Còn cậu nữa, có phải cậu đã liên kết với Vệ Đằng lừa gạt Tiêu Phàm?||

Châu Vũ quay đầu hừ một tiếng, “Đáng đời.”

—Lần Vệ Đằng nhận được điện thoại, anh ta thật sự đang ở thành phố A à?||

—Hình như phải...||

—Hai người các cậu! Cũng không biết nói chỗ nào gần một chút à?! Theo thời gian đến xem, hôm đó anh ta liền chạy tới rồi, liên tục ngồi gần 40 giờ trên xe lửa, hôm đó mua vé nhất định là vé đứng, khổ cực như vậy, chạy xa như thế mới biết được các cậu gạt người, trong lòng người ta lại không khó chịu à? Vệ Đằng cấu thả, Châu Vũ cậu làm ăn thế nào vậy!||

Châu Vũ quay đầu lại, hừ một tiếng lại quay đầu qua: —MD, anh thật sự tức hấn bắt nạt Vệ Đằng, anh lại không nghĩ tới hấn ngu như vậy, nghe lời anh liền tin ngay.||

Ngưu San San lườm hấn một cái, lại chuyển sang Vệ Đằng: —Trước khi gặp cậu hấn từng yêu người khác, sau khi ở chung liền lập tức quên sạch người từng yêu trong quá khứ, cậu thích người dễ dàng quên mất tình cũ như vậy sao?||

—VẬY CŨNG KHÔNG THỂ DIỆP KÍNH VĂN VỪA TRỞ VỀ, HẮN LIỀN NHÀO QUA RỒI NÉM TỐ SANG MỘT BÊN CHỨ! CẬU NÓI, THÁI ĐỘ ĐÓ KHÔNG CHỌC GIẬN NGƯỜI SAO? CÒN HẮC BẠCH SONG LANG, MD, HAI NGƯỜI CẢ NGÀY THÂN THÂN MẬT MẬT ĐÍNH NHAU NHƯ HÌNH VỚI BÓNG, GIỐNG NHƯ HẮC BẠCH VÔ THƯỜNG! TỨC CHẾT NGƯỜI KHÔNG ĐỀ MẠNG MÀ!!

—LÀ CHỌC GIẬN NGƯỜI A, CẬU LƯU LẠI MỘT TIN NHẮN RỒI HOÀN TOÀN KHÔNG CÓ TIN TỨC GÌ HẾT, CÒN NÓI DỐI LỪA NGƯỜI TA ĐẾN THÀNH PHỐ A THẬT XA, CŨNG KHÔNG CHỌC GIẬN NGƯỜI SAO!!

—EM LÀM GÌ CỨ BÊN VỰC HẮN TA VẬY?|| LẦN NÀY LÀ CHÂU VŨ KHÔNG CHỊU NỖI, LIẾC NGANG NGƯU SAN SAN MỘT CÁI.

Ngưu San San im lặng một lát, —TỐ VỐN CHÍNH LÀ NGỌN CỎ ĐẦU TƯỜNG, HÔM NAY NHÌN THẤY HẮN BỊ CẬU ĐÁNH, VẪN MỘT MỰC KHÔNG ĐÁNH TRẢ, ÁNH MẮT NHÌN VỀ PHÍA VỆ ĐĂNG ĐẶC BIỆT ĐAU LÒNG, TỐ CŨNG KHÔNG TIN TRONG LÒNG HẮN KHÔNG CÓ VỆ ĐĂNG! HƠN NỮA, HẮN ĐEM ĐỒ CỦA CHA VÀ VỆ ĐĂNG TẶNG ĐÍNH LẠI CẤT GIỮ CÙNG NHAU, CHUYỆN NÀY KHÔNG NÓI RÕ SAO?|| NGƯU SAN SAN THỞ DÀI, LẠI HỎI: —DIỆP KÍNH VĂN CÓ TỪNG TẶNG QUÀ CHO HẮN KHÔNG, VỆ ĐĂNG?||

—TỪNG ĐƯA MỘT CÁI ĐỒNG HỒ ĐEO TAY...|| VỆ ĐĂNG NUỐT NUỐT NƯỚC BỌT, NHÌN BỘ DÁNG NGƯU SAN SAN BỘC PHÁT, TIẾP TỤC CHỘT DẠ, NÓI CHUYỆN KHÔNG CÓ SỨC LỰC.

—ĐÃ ĐỂ ĐÂU?||

—ỪM... ĐỂ CÙNG CÁI ĐỒNG HỒ ĐEO TAY LÂM VI TẶNG, GOM THÀNH MỘT ĐÔI MÀ... Ở TRONG NGĂN KÉO, HẮN ĐỀU KHÔNG MANG, THẬT LÃNG PHÍ.||

Không đợi Vệ Đăng nói xong, Ngưu San San lại nhảy dựng lên đòi bóp cổ hắ, bị Châu Vũ ngăn lại.

—TỰ CẬU NGHĨ XEM, CON NGƯỜI TIÊU PHẠM, CHÂN TÌNH KHÓ BỘC LỘ RA NGOÀI, BÂY GIỜ TỐ CŨNG CÓ CHÚT ĐỒNG TÌNH VỚI HẮN RỒI, CẬU THẬT LÀ ĐỒ ĐẠI

ngốc.‖ Nói xong liền thở phì phì bỏ đi.

Vệ Đằng uống nước bị sặc, dốc sức ho sặc sụa, Châu Vũ ở bên cạnh cố gắng vỗ vỗ vai Vệ Đằng.

—Tớ nói này người anh em, lần này tớ cũng không biết nên làm thế nào giúp cậu nữa. Bà xã của tớ đứng bên phía Tiêu Phàm, tớ mà xuất chủ ý ngu ngốc nào đó cho cậu sẽ bị cô ấy bóp chết đó.‖

—Ừm...‖ Vệ Đằng tự biết đuối lý, tiếp tục cúi đầu uống nước.

—Hơn nữa, tớ cảm thấy lời San San nói rất đúng, con người cậu vốn cấu thả, tên Tiêu Phàm đó đặt đồ của Diệp Kính Văn và Lâm Vi để cùng nhau là ý gì? Chính là nói, Diệp Kính Văn và Lâm Vi ở trong lòng hẳn quan trọng như nhau, nếu không, làm gì có người nào đem đồ của người mình thích tặng để cùng chỗ với đồ của tình địch đưa chứ?‖

Vệ Đằng gật đầu.

Châu Vũ cũng là càng nói càng hưng phấn, hươ tay múa chân bắt đầu phân tích: —Cậu lại không giống, cậu đối với hần mà nói rất khác biệt biết chưa? Cậu tặng cho hần là quyển sách rách nha, vòng dây dỏm nha, đồ chơi vớ vẩn, so được với cái đồng hồ nổi danh của người ta sao? Nhưng lại được hần trân trọng, MD, tớ đều phải cảm động, chuỗi dây cậu đưa tớ ngay từ lúc dọn ký túc tớ đã ném mất rồi, những thứ đồ chơi rẻ tiền còn không phải tiện tay quăng đi. Này, tự cậu lo liệu đi, sau này tớ không giúp cậu, cậu muốn trách thì trách đất ấy.‖

Châu Vũ nói xong, cũng quay đầu đi, đi tới nửa đường đột nhiên quay đầu lại, học Ngưu San San ném lại một câu, —đồ đại ngốc‖

Vệ Đằng ngồi trên ghế sa lon, trong lòng cực kỳ không tự nhiên.

Chẳng lẽ thực sự như San San nói, trong lòng Tiêu Phàm, Lâm Vi và Diệp Kính Văn quan trọng như nhau? Tiêu Phàm thật lòng hy vọng cho bọn họ ở bên nhau, có thể hạnh phúc? Tiêu Phàm đến bây giờ cũng chưa từng muốn nhúng tay vào giữa hai người bọn họ làm kẻ thứ ba, mà là vẫn lấy thân phận người ngoài cuộc, tư cách bạn bè để trợ giúp bọn họ?

Trước khi Lâm Vi xuất ngoại đã gặp mặt hẳn, dáng vẻ hai người nhìn nhau mỉm cười, Tiêu Phàm như vậy sẽ làm người thứ ba tranh đoạt người cùng Lâm Vi

sao? Không thể nào. . . bỏ qua không nói nhân phẩm anh ta không kém như thế, tự ái cũng không cho phép hẳn đào góc tường của Lâm Vi đi...

Sau đó Diệp Kính Văn trở lại, Tiêu Phàm cả ngày đi theo ở bên cạnh hẳn, có lẽ thật sự chỉ là... an ủi hẳn?

Eh...

Vệ Đẳng càng nghĩ càng buồn bực, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Đồ hai người Diệp Lâm đưa cho hẳn, hẳn không đối xử khác biệt, càng không đem đồ của Diệp Kính Văn để riêng ra hoặc ném đồ của Lâm Vi đi, mà là... đặt ở cùng nhau.

Để cùng một chỗ, trong hộc tủ ở đầu giường.

Còn sách mình tặng hẳn, hẳn ngược lại là cả ngày cầm lên xem, có vẻ yêu thích không buông tay.

Chuỗi dây rỏ tiền mình tặng hẳn, chính là chuỗi dây có hai phiến kim loại ghi tên xấu xí ngoài hàng lẽ đường, nói thật, nếu không phải hôm nay hẳn đột nhiên lấy ra thì mình cũng quên mất rồi.

Lúc ấy chẳng qua là tùy tiện mua chuỗi dây, Châu Vũ một cái, em gái một cái, Tiêu Phàm một cái...

Tên Châu Vũ khốn kiếp đã sớm quăng đi, của em gái cũng chưa từng thấy qua, dù sao chỉ là món đồ chơi hai đồng rẻ tiền, mỗi lần đi du lịch đều mang về cho họ, bọn họ cũng quen tiện tay ném lung tung rồi.

Giống vậy, mấy thứ đồ chơi nhỏ nhỏ họ đưa, mình cũng ném tới ném lui.

Không ngờ Tiêu Phàm mang chuỗi dây dỏm đó móc cùng cái điện thoại đắt tiền cha hắn đưa cho, còn nói, không nỡ ném đi...

Chỉ hai đồng thôi mà, không nỡ ném đi sao?

Vệ Đằng nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng càng đau.

Không chừng năm đó thực sự hiểu lầm hắn rồi, có lẽ lúc đó, Tiêu Phàm đối với Diệp Kính Văn vẫn còn chút tình cảm, điều này cũng dễ hiểu thôi, hắn không quên Diệp Kính Văn nhanh vậy chứng tỏ hắn là người trọng tình nghĩa, không phải loại hoa hoa công tử thấy một người thì yêu một người.

Chính vì hắn đối với tình cảm rất nghiêm túc, cho nên mới không nhanh quên mất Diệp Kính Văn như thế, mới quan tâm Diệp Kính Văn như thế, khi tâm tình hắn ta sa sút, tổn rất nhiều thời gian theo cạnh hắn ta.

Nhưng mà, đến giờ hắn cũng không nghĩ đến ở cùng Diệp Kính Văn mà bỏ rơi mình.

Ngược lại là mình quá để ý hai người bọn họ, lại thêm mấy lời nói nhăng cuội trên diễn đàn, vì vậy mà ghen tuông, ghen nhiều rồi đầu óc hỗn loạn, cho rằng hắn chỉ yêu Diệp Kính Văn, không yêu mình...

Ném lại một cái tin nhắn liền biến mất, thật là... có chút tùy tính, có chút quá đáng.

Nên hiểu hẳn nhiều hơn một chút, ở ngoài miệng nói tin tưởng hẳn, trong lòng cũng nên tin tưởng hẳn.

Con người Tiêu Phàm, nói chuyện sẽ chẳng có không phân lượng như thế, nếu hẳn nói cùng Diệp Kính Văn là bạn, vậy chắc chắn sẽ không có gì mờ ám, cho dù có chút tình cảm trên tình bạn, hẳn cũng sẽ từ từ làm phai nhạt phần tình cảm đó, luôn cần có thời gian.

Chẳng qua, thay đổi tình cảm kia quá chậm, bản thân lại nóng lòng, không kịp đợi lại trực tiếp rời khỏi.

Nghĩ như vậy, Vệ Đăng đột nhiên cảm thấy trong lòng trở nên tươi sáng, những thứ rắc rối kia toàn bộ giải quyết dễ dàng.

Năm đó quá xúc động chia tay, kỳ thực, cả hai đều có lỗi, Tiêu Phàm sai vì không xử lý tốt quan hệ giữa bạn và người yêu, còn mình, sai vì quá hấp tấp, quá nóng vội, không biết nghĩ uyển chuyển, cũng không đứng trên góc độ của hẳn mà suy nghĩ thử, không có chuyện gì lại cố sức đoán mò, càng nghĩ càng khó chịu, không biết trao đổi với hẳn một chút liền tự mình chạy mất.

Chạy mất còn chưa nói, hẳn tìm tới trốn không gặp hẳn, thậm chí nói dối gạt hẳn...

Vệ Đăng có chút chột dạ, nhớ tới bộ dáng hôm nay Tiêu Phàm bị đánh đến mặt mũi bầm dập, tức giận đập xuống ghế sa lon một đấm.

MD! Tên khốn Châu Vũ này, cậu từ nhỏ là tên lưu manh thích đánh nhau, sao lại đánh đến Tiêu Phàm thành như vậy chứ! Tiêu Phàm người ta là đại thiếu gia, làm gì từng bị ai đánh ra như vậy chứ.

Vệ Đăng ở trong phòng khách gấp đến độ giờ chôn, muốn đi xuống lầu tìm Tiêu Phàm, lại cảm thấy xấu hổ, muốn đẩy cửa đi đập Châu Vũ, San San lại ở đây, không tiện.

Đành ở phòng khách đi tới đi lui, giống như con kiến bò trên chảo nóng.

Đương lúc không biết làm sao, điện thoại di động vang lên, Vệ Đăng mở ra xem, là số của Tiêu Phàm.

Nhận điện có hơi hoảng hốt, chỉ nghe đầu bên kia vang lên thanh âm lạnh lẽo: —Xin chào, có phải người yêu của Tiêu Phàm không? Xin mời ngài đến bệnh viện một chuyến...||

Đầu óc Vệ Đăng ầm một tiếng nổ vang, những lời nói sau đó đều không nhớ rõ gì cả.

Chỉ biết lúc bản thân vô tri vô giác đến bệnh viện, chỉ có thể ngồi ở trên hành lang, nhìn đèn trong phòng phẫu thuật.

Trong tay siết chặt lấy di động của hắn lưu lại, trong chiếc điện thoại, số 1 là số của chính mình.

Vệ Đăng ngốc.

Sau đó là hắc lang Diệp Kính Văn, đại hồ ly Lâm Vi, lão cha keo kiệt, nữ vương ma ma.

Ngoại trừ mấy cái đó, chỉ còn số của giáo sư, sư đệ sư muội các loại.

Vệ Đăng từng lật xem, sau những cái tên có phân tổ.

Người yêu của tôi, bạn của tôi, người thân của tôi, công việc của tôi, bạn bè của tôi...

Tên của bản thân được phân trong tổ đầu tiên.

Nhìn cái tên Vệ Đằng gốc đó, còn cố ý thêm biểu tượng con nhím, Vệ Đằng chỉ cảm thấy mắt bị đâm tới phát đau, trái tim cũng co thắt đau đớn theo.

Ngón tay cầm di động của Vệ Đằng đều hơi run rẩy, nhìn cái tên Vệ Đằng gốc, không khỏi bắt đầu mắng chính mình.

Đần chết được! Thật là quá ngu ngốc! Tại sao không tin là anh ấy yêu mày, anh ấy là người cao ngạo như vậy, có cần lừa đồ ngốc như mày tiếng yêu không?

Thảo nào, anh ấy viết tên mày thành Vệ Đằng gốc, còn lấy ava nhím ngu, quả thật rất đúng! Con nhím ngu ngốc nóng nảy!

Vệ Đằng hít mũi một cái, nhìn chăm chăm hình ảnh lấp lánh của điện thoại di động.

Bạn hẵn không nhiều, danh bạ ít, lật hai trang là hết, tổng cộng chỉ có mười mấy số.

Hộp thư đến có rất nhiều tin nhắn, từ một năm trước đều giữ lại.

Cho dù là tin thăm hỏi vào ngày lễ Lâm Vi gửi đến, hẵn cũng không xóa.

Thật ra hẵn là người rất trọng tình cảm, rất dễ thỏa mãn? Mấy câu thăm hỏi đơn giản cũng được hẵn lưu lại như bảo vật.

Nhưng mà, những người được hẵn xem như bảo vật lại ít quan tâm đến hẵn như vậy...

Nhất là mình.

Chỉ biết yêu hẵn, cũng không hiểu làm cách nào quan tâm hẵn.

Trước kia lúc ở cùng nhau, hẳn nấu cơm mình cũng không qua giúp, chỉ biết vui a về mà ăn.

Người này, ngoài mặt kiên cường độc lập, kỳ thật, trong lòng rất khao khát được quan tâm đi?

Vệ Đăng siết điện thoại di động, chỉ cảm thấy phía sau lưng một mảnh lạnh lẽo.

Nói yêu anh, hóa ra em lại chẳng hiểu gì về anh cả.

Nghe nói, lúc hắn bị xe đụng, ở cửa rạp chiếu phim, gần đường đi bộ.

Là lúc mình nhìn thấy đèn xanh cho người đi bộ sắp sửa chuyển sang đỏ, sau đó vội vàng chạy về phía đối diện sao?

Đám người huyên náo... là vì Tiêu Phàm bị đụng trúng sao?

Nghe anh ấy kêu Vệ Đăng nhưng cả đầu cũng không quay lại, mặc anh ấy bị xe đụng, bản thân còn mơ mơ màng màng đi theo bọn San San mua đồ ăn vặt bước lên xe bus.

Nghe nói lúc Tiêu Phàm bị đưa đến bệnh viện, trong tay còn siết chặt chiếc di động.

Bác sĩ mở di động của anh ấy, vì số kia đứng đầu tiên, lại được phân trong tổ người yêu nên mới không chút do dự nhấn gọi.

Vệ Đăng nhìn ánh đèn của cửa phòng phẫu thuật, tim lại đau xót.

Không dám nghĩ tí mảy, nghĩ càng nhiều, sự thật liền càng tàn khốc.

Tiêu Phàm là vì cứu mình mới bị xe đụng phải, bản thân lại không biết gì cả... Lúc anh ấy ngã trên mặt đất nhìn bóng lưng mình, sẽ là tâm tình gì?

Vệ Đằng không dám nghĩ, chỉ có thể cố gắng nắm chặt di động, ngờ ngác chờ hấn rời khỏi phòng giải phẫu.

Diệp Kính Huy tựa vào tường, khóe miệng mang theo nụ cười, nhìn bộ dáng Vệ Đằng ngồi ở đó mà toàn thân phát run, rốt cục không nhịn được, đi tới.

—Tiêu Phàm không sao cả, đụng vào tay thôi, không nghiêm trọng.‖

—Cái gì gọi là đụng vào tay thôi không nghiêm trọng hả? Tôi đụng anh thử xem?‖ Vệ Đằng vốn là tâm tình không tốt, đối với hấn dĩ nhiên không hòa nhã.

Diệp Kính Huy thở dài, —Tôi đụng mà, dĩ nhiên tôi biết...‖

Còn chưa nói hết, Vệ Đằng liền nhảy lên, mắt đỏ hung dữ nhìn chăm chăm hấn, tung qua một đấm.

—MD! Là anh đụng anh ấy? Cái tên ngu ngốc này lái xe thế nào vậy? Anh tên khốn, tôi đánh chết anh!‖

Lại một đấm đánh tới, Diệp Kính Huy bị đánh rớt kính mát, lộ ra một đôi mắt hẹp dài xinh đẹp.

Nhẹ nhàng nheo mắt lại, nhếch khóe môi hướng Vệ Đằng cười nói: —Còn chưa có ai dám đánh tôi, chặc chặc, lá gan thẳng nhóc cậu đây không nhỏ nhi.‖

—Phi! Anh đụng người khác còn có ý kiến, tên khốn này...‖ Lời kể tiếp bị đối phương lấy tay ngăn lại, năm đấm cũng bị giữ.

Vệ Đằng hung dữ nhìn chăm chăm hấn, dáng vẻ nhe răng nhếch miệng có vẻ giống dã thú thị uy.

Người đàn ông khẽ nở nụ cười: —Tiểu tử, thật đáng yêu nha.‖

Vệ Đằng giận muốn xịt khói, đến bây giờ cũng chưa từng thấy tên nào không biết xấu hổ như thế! Thật muốn bóp chết hẳn.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 55: Chân Tướng

Vệ Đăng vừa định dùng chân đạp bụng hắn, đèn phòng phẫu thuật lại đột nhiên tắt.

Bác sĩ vừa ra tới, Vệ Đăng liền nhào lại, —Bác sĩ anh ấy như thế nào? Không sao chứ? Nhất định không có vấn đề gì đâu đúng không?!

Thiên sứ áo trắng quay đầu liếc nhìn nam nhân đang tựa vào tường mỉm cười bên cạnh, khe khẽ thở dài, —Cứu về được rồi, chẳng qua...!

Toàn thân Vệ Đăng run rẩy, —Chẳng qua cái gì? Anh ấy... anh ấy thế nào? Ông nói nhanh lên a!! Tay chân đồng thời nhào tới, kéo chiếc áo khoác trắng của vị bác sĩ.

—Tay trái có lẽ có thể khôi phục, cánh tay phải... xương gãy nát, không dùng được nữa.!

Vệ Đăng buông lỏng tay ra, cúi đầu xuống.

Cả người run rẩy dữ dội.

Hồi lâu sau, mới nhẹ giọng nói: —Tôi... có thể thăm anh ấy một lát không...!

—Ừm, có thể.!

Lúc Tiêu Phàm tỉnh lại, Vệ Đăng cúi thấp đầu ngồi ở bên cạnh, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn Vệ Đăng, Vệ Đăng liền bối rối xoay đi.

Tiêu Phàm muốn động thử cánh tay, muốn giơ tay lên sờ sờ mái tóc con nhím của hắn, lại phát hiện cánh tay không có sức, bị thạch cao nặng nề bao chặt lấy.

Tiêu Phàm cau mày, Vệ Đăng lại đột nhiên nhào tới ôm hắn.

—Anh đừng đau lòng, tay của anh nhất định sẽ khá hơn, nhất định sẽ...||  
Vệ Đăng lặp đi lặp lại những lời như thế, không biết là nói cho Tiêu Phàm nghe, hay là nói cho chính mình, —Cho dù... cho dù không khỏe lại, em cũng sẽ ở bên cạnh anh.||

Giọng nói đều có điểm nghẹn ngào, nụ cười nặn ra rất miễn cưỡng, khiến cho Tiêu Phàm nhìn thấy vô cùng đau lòng.

—Vệ Đăng...||

—Anh biết thần điêu đại hiệp ấy, nếu như anh là Dương Quá, em xem như là con chim đại bàng lớn đi theo bên cạnh anh.|| Vệ Đăng nói xong, lại vùi đầu vào trước ngực Tiêu Phàm, nghe nhịp tim mạnh mẽ trong ngực hắn, nhìn gương mặt bị sưng vì Châu Vũ đánh, mũi lại đau xót.

—Xin lỗi... em không hiểu chuyện, em tùy tính, em không suy nghĩ đến cảm nhận của anh đã phui mờ bỏ đi, em đáng chết, em đáng kiếp! Anh đánh em đi!! Nói xong lại nghĩ tới cánh tay Tiêu Phàm không thể cử động, trong lòng lại càng khó chịu, dừng một lát, cúi thấp đầu nói rằng: —Mãng em đi.||

Tựa như cậu học sinh nhận lỗi với giáo viên, bộ dáng tủi thân cứ như quả cà dầm sương

Tiêu Phàm sững sốt một hồi lâu, tựa hồ rốt cục hiểu được chuyện gì, vội vàng hỏi: —Em đang nói gì? Cái gì đại bàng lớn... cái gì Dương Quá?||

Nghĩ đến Tiêu Phàm tới giờ cũng không xem tiểu thuyết kiếp hiệp hay phim truyền hình, trong lòng Vệ Đăng lại đau nhói, không đợi Tiêu Phàm nói chuyện, liền sáp lại hôn lên môi hắn, dán môi nhẹ nhàng nói: —Có nghĩa là em sẽ luôn bên cạnh anh, luôn luôn theo anh.!

Tiêu Phàm còn chưa kịp phản ứng, Vệ Đăng lại hôn thêm một lần, đầu lưỡi lỗ măng liếm môi hồi lâu, cọ tới cọ lui chính là không đi vào, Tiêu Phàm cười cười bất đắc dĩ, mở miệng ra, dịu dàng quấn lấy đầu lưỡi của Vệ Đăng.

Nụ hôn sau khi xa cách thật lâu, tựa như gọi về ký ức ngọt ngào nhất của dĩ vãng.

Răng môi cắn bó, xoay chuyển triền miên.

Loại mùi vị quen thuộc đó, nhiệt độ nóng bỏng, hơi thở ấm áp, nụ hôn dịu dàng, đem pháo đài kiên cố nhất của trái tim đều mở ra.

Trái tim sau khi bị thương tổn, được vá lại, càng thêm dày chắc ấm áp.

Chỉ cần bạn chịu vá lại, chứ không phải mặc cho lỗ hở kia dẫn gió lạnh vào.

Sau nụ hôn dài, Tiêu Phàm đột nhiên mỉm cười.

—Anh nói, kỹ thuật hôn của em sao chẳng tiến bộ chút nào vậy?!

Vệ Đăng đỏ mặt, sao có thể tiến bộ chứ, này không, ngay từ nụ hôn đầu vẫn luôn cùng một mình anh, đều không có cơ hội tìm ai luyện tập cả...

—Lời vừa nãy em nói là có ý gì? Em sẽ luôn bên cạnh anh? Sao đột nhiên thay đổi chủ ý.!

Tiêu Phàm ôn hòa chăm chú nhìn hắn, ánh mắt rất nghiêm túc chân thành.

Vệ Đăng tâm đau xót, cũng không biết nên làm thế nào giải thích với y, con người y kiêu ngạo như vậy, nếu như biết cánh tay mình bị tàn phế, nhất định sẽ rất đau khổ...

Có nên gạt anh ấy không? Nên làm cách nào nói cho anh ấy biết?

Suy nghĩ thật lâu, quyết định vẫn là chờ vết thương của anh ta lành lại hẳn nói cho anh ta biết vậy...

Vệ Đăng hít mũi một cái, giả bộ làm ra bộ dáng độ lượng: —Cái đó, em nghĩ thông suốt rồi, chuyện đã qua hai người đều có chỗ không đúng, đều đã qua cũng không so đo nữa, theo như anh nói, bắt đầu lại một lần nữa đi. .  
.||

—Em thật sự nghĩ như vậy?||

Vệ Đăng gật đầu.

—Không phải là bởi vì do cánh tay chứ?|| Tiêu Phàm đột nhiên cười, cười đến có chút bí ai.

Nhìn chăm chăm thẳng hướng Vệ Đăng, khiến cho toàn thân Vệ Đăng đều run rẩy, thật muốn giết cái tên khốn tông người ta kia, thật là muốn mạnh mẽ ôm anh ấy khóc lớn một phen!

Nhưng bây giờ, Vệ Đăng chỉ là mở miệng, thanh âm vướng trong cổ họng, một chữ cũng phun không ra.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới khe khẽ thở dài, cười nói: —Vệ Đăng, tay của anh không bị sao hết, em không cần vì thế mà tự trách, thậm chí để bản thân chịu uất ức.||

—Em không phải...|| Vệ Đăng vừa muốn mở miệng, lại bị Tiêu Phàm cắt ngang: —Căn bản không nghiêm trọng như vậy, người đụng anh là anh

traí của Diệp Kính Văn, anh đoán chừng hẳn là muốn để anh diễn khổ nhục kế, gạt lấy sự đồng tình của em, nếu là hẳn ngã chủ ý, hẳn nhất định là có chừng mực sẽ không đụng anh đến tàn phế, tay của anh bây giờ mặc dù không có tri giác, anh nghĩ có lẽ chỉ là gãy xương nhẹ, hoặc là bọn họ tiêm thuốc mê cho anh rồi.¶

Vệ Đăng kinh ngạc đến há to miệng, thật lâu đều nói không ra lời.

Tiêu Phàm cười cười, nói tiếp: —Em không cần để ý, anh mặc dù là bởi vì đuổi theo em mà bị đụng phải, nhưng mà, cũng không nghiêm trọng như vậy, tháo thạch cao là ổn thôi. Em đừng tin lời nói dối của bọn họ. Lại càng không cần phải vì vậy mà đau lòng, thậm chí vì vậy mà tha thứ cho anh, tiếp nhận anh. Diệp Kính Huy lái xe chờ ở nơi đó, lúc anh bị đụng phải thấy xe nhìn quen mắt, lúc ấy ngất rồi không có ngẫm nghĩ, bây giờ nhìn lại, đây hết thảy đều là hẳn an bài ổn thỏa.¶

Dừng một chút, lại nói: —Anh yêu em, anh cũng sẽ không lừa em nữa, cũng không muốn em bị bất kỳ tội thân nào, Vệ Đăng.¶

Tiêu Phàm nhìn Vệ Đăng, cười rất dịu dàng, thanh âm cũng rất thành khẩn.

Hồi lâu sau, Vệ Đăng mới khép lại cái miệng vì kinh ngạc mà mở ra rất to, hung hăng trợn mắt nhìn hẳn một cái, từ trên ghế đứng lên, hét lớn một tiếng: —Anh là đồ ngu hủ, anh cho rằng em là bởi vì đồng tình anh nên mới nói như vậy sao!!!

Nói xong, xoay người thở phì phì bước ra ngoài.

Tiêu Phàm sửng sốt, chỉ nghe phía ngoài lại một trận quyền cước đánh nhau.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Kính Huy sầm mặt vào cửa.

—Cậu là tên ngốc hả!! Vừa vào cửa liền bắt đầu mắng chửi người, dáng vẻ như rất tức giận, ưu nhã, phong độ, giáo dưỡn cũng không biết chạy đi đâu mất rồi.

—Nếu biết là tôi đang giúp cậu, sao còn nói ra? Thằng nhóc kia vừa ra tới nhìn thấy tôi liền đánh! Cậu sao mà cả khổ nhục kế cũng không biết diễn vậy? Nhân cơ hội tóm cậu ta lại không tốt sao? Đầu óc cậu nghĩ thế nào vậy! Tốn công tôi tỉ mỉ bố cục, ở cửa rạp chiếu phim chờ lâu như vậy, chiếc xe của tôi, sửa đăt bao nhiêu có biết không? Cậu làm sao lại cung khai ngay thế?!

Tiêu Phàm chỉ khe khẽ thở dài, cười nói: —Tôi nói không lừa cậu ấy thì sẽ không lừa cậu ấy.!

Diệp Kính Huy lạnh lùng nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhún nhún vai, tiếp tục nói: —Tôi hy vọng lòng cậu ấy thật sự tiếp nhận tôi là vì yêu tôi chứ không phải mang theo những tâm tình khác, cậu ấy tự trách mình, đau lòng, tôi sẽ đau lòng.!

Diệp Kính Huy nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, một hồi lâu sau mới hừ một tiếng.

—Thật là cái tên ngoan cố bảo thủ.!

Diệp Kính Huy mang kính mát bị gãy hươ hươ trước mặt Tiêu Phàm, lạnh lùng nói: —Tôi xen vào việc của người khác, còn chọc một miếng lông, con nhím nhỏ nhà cậu, đâm người ta rất ghê gớm à. Đánh tôi một đấm, đánh nát cái kính mát của tôi luôn, mới vừa rồi ở bên ngoài lại nhào tới thăm hỏi bụng tôi một chút nữa.!

Nhìn nụ cười của Tiêu Phàm càng sâu hơn, còn mang theo mùi vị hạnh phúc kiêu ngạo, Diệp Kính Huy bất đắ dĩ buônɡ lónɡ: —Tiêu Đạı thiếu gia, cậu làm sao bồi thường tổn thất của tôi đây?!

Tiêu Phàm nghiêng đầu suy nghĩ một lát, —Kính mát tôi để cho anh cái tốt hơn, sau đó, anh lại hỏi thăm bụng tôi một chút, được không?||

—Được đi, miễn cưỡng tiếp nhận.||

Không đoán được một khắc sau, Tiêu Phàm lại đột nhiên trở nên nghiêm túc: —Bất quá tiền thuốc thang do anh để cho tôi, còn có, phí tổn thất tinh thần.||

Diệp Kính Huy ngăn người, đột nhiên nở nụ cười, —Tôi đột nhiên phát hiện tôi bắt đầu thích cậu, cậu và em trai tôi vẫn thật giống nhau, da mặt dày, không chịu chút lỗ lã nào.||

Tiêu Phàm khẽ cười cười, nghĩ thầm, vẫn là đừng thích tôi đi, bị đại nhân vật như Diệp Kính Huy anh đây thích là một chuyện rất xui xẻo à, ban đầu bởi vì thích Lâm Vi, đánh loại xuân dược ba trăm hào thăng cực kỳ quý giá cho người ta, bây giờ thích tôi, liền lái xe đến đụng tôi à...

Ngoài miệng lại vẫn đang khách sáo, —Tôi cũng rất thích anh a, Diệp nhị ca...||

Diệp Kính Huy cười được sâu hơn, —Được rồi, chuyện của cậu tôi cũng lười nhúng tay, cánh tay của cậu chỉ bị trật thôi, tháo bỏ thạch cao đi là được, trong khoảng thời gian này trước không phá đi, dĩ nhiên có thể nhân cơ hội bồi dưỡng một chút tình cảm, thậm chí...||

Nói đến chỗ then chốt, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười xấu xa, —Để cậu ta giúp cậu tắm rửa...gì đó||

Tiêu Phàm gật đầu mỉm cười.

Diệp Kính Huy nói tiếp: —Cậu và Kính Văn không phải là cùng xưng Hắc Bạch song lang sao? Tôi thấy cậu đang hoàng hơn nó nhiều lắm, năm đó nó vì theo đuổi Lâm Vi, giả tử thân giả đáng thương, thủ đoạn gì cũng

dùng cả, thậm chí dựng cảnh giả bản thân bị cưỡng bức, thẳng nhóc cậu sao dễ cung khai như vậy chứ, khổ nhục kế cũng không biết diễn, lãng phí thời gian quý giá của tôi.‖

Diệp Kính Huy nói xong, liền phất phất tay đi ra ngoài.

Tiêu Phàm cúi đầu, mỉm cười không nói.

Trong lòng cũng đang nói, thật ra thì tôi với em trai anh tám lạng nửa cân, đều không tốt hơn chỗ nào.

Mưu kế cũng phải tùy người mà khác nhau, đúng bệnh bốc thuốc mới có hiệu quả a.

Thật ra thì, lúc ấy Tiêu Phàm bởi vì nhìn thấy Vệ Đăng xông đèn đỏ, quá mức khẩn trương, lúc xông lại, Diệp Kính Huy cũng giật mình.

Vốn là tốc độ xe không nhanh, sau khi thắng xe, theo lý mà nói chẳng qua là nhẹ nhàng đụng hấn một cái, lăn trên mặt đất hai vòng là xong rồi.

Không ngờ Tiêu Phàm so với dự tính càng điên cuồng hơn, lúc xông lại tốc độ quá nhanh, bị đụng trúng cánh tay tổn thương, còn chảy rất nhiều máu.

Lúc đưa đi bệnh viện, cho dù bình tĩnh như Diệp Kính Huy, cũng phải nhăn mày.

Bất quá lúc bị Tiêu Phàm trách hỏi, Diệp Kính Huy cũng là nhún vai như chẳng có chuyện gì, —Chuyện này không liên quan đến tôi, tôi nghe lệnh em trai nha.‖

Tiêu Phàm gọi điện thoại về hỏi Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn đầu óc như sương mù, —Đâu có chuyện gì liên quan tới tớ? Tớ có biết gì đâu, cậu đừng đổ oan cho tớ.‖

Hai anh em đổ thừa lẫn nhau, Tiêu Phàm đành mỉm cười bất đắc dĩ, mặc dù ban đầu cũng không định so đo.

Trong lòng thật ra rõ căn nguyên, con người Diệp Kính Văn mặc dù thủ đoạn tồi tệ, còn chưa tồi tệ đến trình độ này, so với anh trai hẳn dĩ nhiên kém hơn một chút, Diệp Kính Huy mà, thủ đoạn vừa nhiều vừa ngoan độc, nghe đâu năm đó chuyện bắt cóc Lâm Vi cũng đã làm.

Cười lên cũng là bộ mặt vô tội, thật là một người đáng sợ, chọc không nổi, mình trốn được thì trốn.

Bất quá Vệ Đăng thật là đủ dũng cảm nha, đánh hẳn hai đấm, mạnh mẽ trút giận. Theo Kính Văn nói, không người nào có thể đụng tới một cọng lông của hắn, không ngờ lại bị Vệ Đăng ngốc đánh cho.

Đoán chừng là Diệp Kính Huy rất tức giận, cũng đối với Vệ Đăng không có biện pháp.

Lần náo loạn này cứ vậy mà kết thúc, đáng thương cho Tiêu Phàm, bây giờ hai tay bị bó bột cứng ngắt, làm việc gì cũng bất tiện.

Chung quy không thể dùng chân tắm rửa, dùng chân ăn cơm, dùng chân gõ bàn phím viết luận văn chứ?

Hôm xuất viện, Vệ Đăng không đến đón, sau khi Tiêu Phàm được Diệp Kính Huy đưa về, ngồi trên ghế sa lon, nhàn nhã chơi đùa bằng chân, chờ con mời tới cửa.

Quả nhiên, rất nhanh liền vang lên tiếng gõ cửa.

Đến trước cửa nhìn, đứng ở phía ngoài là con nhím nhỏ non non đã chủ động tự lột da.

Tiêu Phàm cười cười, muốn mở cửa lại không tiện, đứng yên tại chỗ buồn phiền.

Sau nửa ngày, ngang hạ quyết tâm, cúi đầu dùng răng cắn.

Lúc cửa mở ra, Vệ Đăng chính là thấy cảnh tượng như vậy, Tiêu Phàm vẫn luôn tao nhã như hoàng tử, cau mày không chút hình tượng mà dùng răng cắn tay nắm cửa, sau khi thấy Vệ Đăng lại nở nụ cười lúng túng.

—Vào đi. . .

Vệ Đăng cúi thấp đầu vào cửa, nhìn hai tay hằn băng lại treo trên cổ, bộ dáng kia đặc biệt buồn cười, nhìn thấy lại đặc biệt đau lòng.

—Anh có đói bụng không, em... mang chút đồ đến cho anh ăn. Vệ Đăng đặt túi nhựa đang cầm lên bàn, mở ra, lấy đĩa.

Tiêu Phàm ngồi trên ghế sa lon nhìn Vệ Đăng, trong lòng lại có chút chua xót. Nhìn cậu ấy vẻ mặt đau lòng... có phải là đang quan tâm đến mình?

Vệ Đăng quay đầu thấy cảm động thật sâu trong mắt Tiêu Phàm, mũi cũng hơi ê, trước kia lúc ở bên nhau, cũng chưa từng làm gì cho anh ấy.

Mỗi lần anh ấy viết luận văn thức đêm mệt mỏi, mình cũng chỉ biết chơi game, thậm chí ngay cả câu an ủi anh ấy, để anh ấy chú ý sức khỏe mà ngủ sớm các loại cũng không có.

Ngược lại là anh ấy, có thức khuya hơn nữa thì sáng hôm sau cũng sẽ dậy sớm nấu cơm cho mình, rất dụi dàng chăm sóc.

Kỳ thực, nghĩ kỹ ra, nếu như thật không có một chút tình cảm, cần gì làm đến mức đó?

Càng nghĩ càng cảm thấy Tiêu Phàm đối với bản thân đặc biệt tốt, Vệ Đằng hít mũi một cái, mở hộp cơm ra.

Tiêu Phàm nở nụ cười, bởi vì kích động, thanh âm tựa hồ cũng có chút phát run, —Không nghĩ đến, em còn nhớ rõ anh thích ăn món gì.‖

Vệ Đằng gật đầu một cái, —Dĩ nhiên nhớ rồi.‖

Thật ra thì chưa từng chú ý anh ấy thích ăn gì, chỉ biết chiếu theo thực đơn đặc thù anh ấy chuẩn bị cho mình, thỉnh thoảng còn oán giận món ăn quá thanh đạm.

Khi đó thật là không hiểu chuyện mà.

Bây giờ tùy tiện suy nghĩ một chút, liền nhớ ra cả.

Cuộc sống ở bên cạnh anh ấy đã sớm khắc sâu vào ký ức, trước kia là lười quan tâm tới, bây giờ lúc muốn quan tâm, những chi tiết đó cũng dần dần hiện lên rõ ràng.

Ví dụ như lúc anh ấy ăn cơm thích dùng đũa gõ nhẹ vào ly mình, anh ấy không ăn đồ cay, không ăn chua, thích món ăn thanh đạm, thường ăn cơm Tây, thích ăn thịt bò, thích rau cải, trứng gà cũng thích luộc hơn chiên xào, anh ấy không thích tất cả những món nhiều dầu mỡ.

Tiêu Phàm vẻ mặt cảm động nhìn những hộp cơm nho nhỏ đó, thật giống như đứa trẻ thấy được kẹo vậy.

Loại vẻ mặt đó lại khiến Vệ Đằng đau lòng, có lẽ những năm gần đây, không có một người nào quan tâm anh ấy như vậy chẳng.

—Chuyện đó... em dứt anh nha.‖ Vệ Đằng ngẩng đầu, thấy trong mắt hấn chột lóe, lại cúi đầu ngượng ngùng, —Tay anh không tiện, cũng không thể bò xuống ăn như heo mà.‖

Tiêu Phàm vội vàng ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh Vệ Đằng, mặt cảm động, —Vậy... cực khổ cho em rồi, dứt anh ăn đi.‖

Vệ Đằng cầm lấy cái muỗng, múc cơm, đưa tới: —Mở miệng.‖

Nụ cười Tiêu Phàm có hơi cứng ngắc, há to miệng nuốt cơm xuống.

—Vệ Đằng, em có thể...‖

—Mở miệng.‖

—Um...‖

—Anh là nói đừng dứt như dứt trẻ con vậy...‖

—Bớt nói nhảm đi, mở miệng!‖

Tiêu Phàm rốt cục bất đắc dĩ bại trận.

Trong lòng biết, Vệ Đằng thật ra là đang xấu hổ, đỏ mặt dứt cơm cho mình, nhưng lại làm bộ như rất hung dữ, thật ra là cực kỳ đáng yêu.

Một bữa cơm ăn hơn một tiếng, hai người càng về sau cũng không biết là đang dùng cơm hay là đang diễn trò buồn nôn.

Ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đối phương, ánh mắt quẩn lấy nhau, thẹn thùng chuyển tầm mắt, sau đó lại quay đầu nhìn nhau.

Máy móc lặp lại động tác dứt cơm, hai người nhìn đối phương, tựa hồ có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập.

Cứ như vậy yên lặng nhìn nhau, ai cũng không đành lòng lên tiếng đánh vỡ không khí ngọt ngào này.

Đến tận khi bên ngoài đột nhiên vang lên một hồi đập cửa, —Tớ phi, Vệ Đằng cậu dứt cơm sắp sửa hai giờ! Cậu không phải cũng đem mình dâng

cho người ta ăn đấy chứ? Nhanh chóng lếch ra ngoài đi học đi!!

Vệ Đằng như giống như bị chạm điện, ném cái muống, đỏ mặt nhảy dựng lên liền hướng ra ngoài.

—Em đi... bữa tối lại đưa cơm cho anh.!

Tiêu Phàm đối với bóng lưng cậu ta mỉm cười.

Vệ Đằng sau khi ra cửa liền tàn nhẫn tặng Châu Vũ một đấm, —Cậu làm ồn cái quái gì vậy, chỉ biết ồn ào thôi! Không biết mình rất phiền người à!!

Châu Vũ tủi thân nói: —Tớ đây chẳng phải là lo lắng hẳn bất lợi với cậu sao... lâu như vậy, không nhất định có chuyện gì sẽ xảy ra mà.!

—Vớ vẩn! Bây giờ hai tay anh ấy đều bị treo lên, còn có thể làm gì tớ, cậu lăn đi học trước đi, tớ lập tức tới ngay.!

Nói xong liếc mắt, sau đó lại xoay người vào cửa.

—Này, anh đưa chìa khóa cho em đi, bằng không anh lại phải dùng răng mở cửa.!

Tiêu Phàm gật đầu một cái, —Ở trong túi anh ấy, em tự lấy đi.!

Vệ Đằng oh một tiếng, đến bên cạnh Tiêu Phàm, ngón tay run rẩy đút vào túi quần của hắn, sờ a sờ...

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Sờ tới tim đập tăng nhanh, hô hấp dồn dập, còn chưa tìm thấy bóng dáng chiếc chìa khóa đâu.

Vệ Đằng có chút chán nản, lại thấy Tiêu Phàm cười đến rất thích thú.

—Cười cái gì mà cười!|| Vệ Đăng rống lên một câu, đổi lại sờ túi khác, sờ đến cơ đùi mạnh mẽ, tim đập nhanh hơn, hô hấp càng thêm dồn dập...

Tiêu Phàm tựa hồ rất hưởng thụ, càng về sau lại thoải mái đến rên rỉ ra tiếng, Vệ Đăng giận đến rút tay về, —Chìa khóa đâu?||

Tiêu Phàm mỉm cười: —Trong túi áo ngoài.||

Vệ Đăng nhìn chăm chăm Tiêu Phàm: —Anh trêu chọc em?||

—Tự em hiểu lầm mà.|| Ngữ khí Tiêu Phàm rất vô tội.

Vệ Đăng hừ một tiếng, từ túi áo ngoài lấy chìa khóa ra, liếc hăn một cái, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi.

Buổi tối lại vui vẻ cầm hộp cơm đến dứt, Vệ Đăng quả là chẳng nhớ chút thù vật nào.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 56: Thụ Sủng Nhược Kinh

Tiêu Phàm kỳ thực có chút thụ sủng nhược kinh, bị Vệ Đăng chăm lo tỉ mỉ như thế, cho dù trong giấc mộng đẹp nhất cũng không nghĩ đến.

Lưng dựng cứng ngắc há to miệng tùy hãn đứt cơm, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót.

Vệ Đăng ngốc cũng đã trưởng thành rồi, đã biết học cách chăm sóc cơ thể, bao dung người khác, cánh cửa sổ bị cậu ấy vô tình đóng lại giờ hé mở chút kẽ hở, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở chiếu vào, trong phòng nhất thời sáng lên.

Tâm tình xám xịt cũng nhất thời sáng lên.

Cơm nước xong, hai người đối mặt với một vấn đề nghiêm trọng.

Phải tắm thế nào đây?

Dù sao cũng không thể dùng răng cắn mở vòi nước, sau đó lại xoay móng cho quần rơi xuống, sau đó lại đứng phía dưới đưa lưng ra chà chà để tắm chứ?

Vệ Đăng ngồi trên ghế sa lon, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có bản thân ra giúp đỡ thôi.

Nhưng mà, tên khốn kiếp này kể từ khi ở bệnh viện nghe được mình nói những lời kích động đó, lại không có chút phản ứng, Vệ Đăng lại không có mặt mũi hét lên một câu: —Lão tử muốn ở bên anh cả đời!! đành chịu vậy.

Bây giờ vẫn là mối quan hệ không rõ ràng như cũ, tiếp xúc thân mật trên cơ thể... nhớ tới đều cảm thấy đáng sợ.

Như lúc ban đầu mới vừa thích anh ấy, loại cảm giác lo lắng lại mong đợi đó, tươi đẹp như mối tình đầu.

—Em, đi, trước, vậy.‖ Nhìn Tiêu Phàm còn chưa phản ứng lại, Vệ Đăng thở phì phì, đem chữ từ kẽ răng nặn ra, từ trên ghế salon bắn lên, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tiêu Phàm đột nhiên nói: —Có thể giúp anh tắm không? Tayanh...‖

Vệ Đăng siết nắm tay, không thể đồng tình, tên kia đang giả bộ, không tắm sẽ không chết!

—Vệ Đăng, ít nhất giúp anh mở nước ra được không?‖ Tiêu Phàm ngẩng đầu cười rất dịu dàng.

Vệ Đăng nghiêng răng nghiêng lợi, vừa chạy đến phòng vệ sinh mở nước, vừa tự mắng thầm chính mình, vô dụng! Mà là tên hèn nhất vô dụng! Người ta cười một tiếng mà liền nguyên tắc gì cũng mất hết, vừa nhìn thấy cánh tay người ta bị băng bột mà liền đau lòng!

Hèn nhất hèn nhất.

Một bên mắng chửi, động tác trên tay cũng là rất nhanh nhẹn, nhanh chóng thả nước, sau đó mở cửa gọi Tiêu Phàm.

—Giúp người giúp đến cùng, đưa phật tiền đến Tây Thiên, đến đến đây, em tắm rửa cho anh, hôm nay lão tử hầu hạ anh một lần.‖

Sau này đổi lại anh hầu hạ em...

Những lời này tắt trong cổ họng không nói ra, nhớ tới hình ảnh trước đây hẳn rất dịu dàng —hầu hạ mình, gương mặt Vệ Đăng có hơi nóng lên,

sợ hãi nhìn ra, vội vàng cúi đầu vào phòng tắm, không dám nhìn vào mắt Tiêu Phàm.

Động tác cởi quần áo của Vệ Đằng mặc dù còn rất vụng về nhưng rất cẩn thận, sợ đụng phải cánh tay bị thương của Tiêu Phàm, cởi đặc biệt chậm.

Bộ dáng qua loa đại khái lại chen lẫn sự lo lắng quan tâm, khiến lòng Tiêu Phàm rất ấm áp.

Nhìn cái đầu nhím gần ngay trước mắt, Tiêu Phàm bỗng dừng rất muốn ôm hẳn một lát.

Nhẹ nhàng ôm một chút là được rồi.

Song, đây chỉ là hy vọng xa vời, cánh tay vẫn không có cách nào cử động. Diệp Kính Huy đáng chết! Anh không thể chỉ bằng một tay của tôi thôi sao, chữa lại một tay để ôm Vệ Đằng một chút không được à?

Bởi vì đến tận bây giờ cũng chưa từng chăm sóc cho ai, lại thêm khẩn trương, động tác Vệ Đằng đặc biệt chậm, đợi đến lúc cởi hết quần áo trên người ra, hai người đều ra một đầu toàn mồ hôi.

Vệ Đằng mở to mắt nhìn quần lót của Tiêu Phàm, quyết tâm, cắn răng, tay run rẩy đưa tới, kéo xuống một cái, ném sang một bên.

Thân thể trước mắt, cơ bắp rõ ràng. Lồng ngực rộng lớn, vòng eo hơi gầy, bắp đùi thon dài hữu lực, làn da màu mật khỏe mạnh, có thể nói hoàn mỹ...

Vệ Đằng tim đập rất nhanh, vội vàng cúi đầu nhìn chăm chăm sàn nhà.

—Anh... anh đứng qua, xoay ra sau, đưa lưng về phía em, đừng để nước dính vào tay. Cơ hồ là kiểu nói chuyện thô lỗ như đang la hét, nhưng không

che dấu được sự quan tâm.

Tiêu Phàm nâng khoe môi khẽ nở nụ cười, nghe lời xoay lưng về phía hẳn.

Vệ Đẳng giúp người khác tắm quả thực là nhanh như chớp, giống hệt như cậu ấy đang nắm củ khoai lang nóng bỏng tay, nghĩ muốn xoa nắn vài cái liền vội vàng ném đi.

Kéo vòi sen hương từ đầu đến chân, sau đó tùy tiện dùng chút sữa tắm kỳ cọ, dùng tay chà sát khắp nơi, lại mở nước rửa trôi.

Em đây không phải là tắm, em đang rửa củ khoai tây à?

Tiêu Phàm bật cười, nhưng cũng không nói ra miệng, từ trong gương nhìn thấy gương mặt Vệ Đẳng đỏ bừng, Tiêu Phàm sợ bản thân còn trêu chọc cậu ấy thêm, cậu ấy sẽ nổ tung ra mất.

Tay Vệ Đẳng đại khái ở phía sau lưng, \*\*\*g ngực cùng tay chân đều sờ soạng một lần, nơi riêng tư cũng không đụng tới, vùng bụng cũng chỉ tùy tiện lướt qua.

Chưa tới 5 phút đã tắm xong.

Từ nhỏ đến lớn, lần tắm rửa nhanh nhất a, cũng có thể đạt kỷ lục vớ vẫn được luôn.

Tiêu Phàm có hơi tiếc nuối thở dài, cảnh tượng ướt át như trong tưởng tượng căn bản không có xuất hiện, thậm chí cả không khí mập mờ cũng không xây dựng thành công, sau khi cậu ấy tắm như rửa thức ăn vài ba lượt đã xong, dùng khăn tắm lớn quấn Tiêu Phàm cứ như cái bánh chưng, sau đó mở cửa nhà tắm, kéo đến phòng ngủ.

—Được rồi, anh ngủ đi, em quay về.∥

Nói xong liền cúi đầu đi ra ngoài, tư thế bước đi cũng có chút kỳ lạ.

Tiêu Phàm thở dài, bị Vệ Đẳng chăm sóc như vậy, thật sự rất hạnh phúc, nếu không phải vì tay bị băng lại không tiện làm một vài chuyện, Tiêu Phàm thật đúng là muốn cả đời cứ tiếp tục như vậy.

Trái lại tội cho Vệ Đẳng, sau khi trở về phòng, đỏ mặt cởi quần xuống, chui vào chăn đánh súng lục.

Vừa vuốt ve bộ vị hăng hái của bản thân, vừa tưởng tượng đến hình ảnh Tiêu Phàm trần trụi.

Ừm... đáng người Tiêu Phàm thật đẹp.

Vệ Đẳng bên ủ rũ nghĩ đến Tiêu Phàm, bên khinh thường bản thân, vô dụng, tắm giúp người ta thôi, thiếu chút khiến trái tim vọt ra khỏi miệng.

Đêm hôm đó ánh sao rực rỡ, hai người lầu trên lầu dưới, đều mơ thấy một số tình tiết khiến người ta xấu hổ tim đập dồn dập.

Nửa đêm tỉnh giấc, Vệ Đẳng mở cửa sổ ra hóng mát, phát hiện lầu dưới cũng có ánh đèn yếu ớt, bị dọa sợ đến vội vàng chui về chăn.

Đối với Tiêu Phàm mà nói, mấy ngày này, Vệ Đẳng thật là săn sóc đến tận cùng.

Bữa ăn sáng trưa chiều mỗi ngày đều đúng hạn đưa đến, sau khi ăn xong còn giúp tắm rửa, hầu hạ đến lúc Tiêu Phàm lên giường nằm mới quay về.

Buổi trưa hôm nay, sau khi uống một ít nước, Tiêu Phàm đột nhiên muốn đi vệ sinh, ánh mắt xin giúp đỡ hướng về phía Vệ Đẳng.

Tiêu Phàm mặc dù rất lúng túng, bất quá nhìn Vệ Đẳng thoáng chốc mặt đỏ bừng, lại cảm thấy rất thú vị, vì vậy mặt dày nói: —Em giúp anh đi.∥

Vệ Đăng gật đầu, dìu Tiêu Phàm vào phòng rửa tay, một đôi tay vẫn run run đặt ở nơi đó, thật vất vả kéo khóa xuống, sau đó từ phía sau ôm lấy hẳn, dùng tay cầm phân thân của hẳn, thở mạnh cũng không dám.

—Vệ Đăng, buông lỏng chút, em bóp chặt như vậy làm gì.‖

Tiêu Phàm nhượng mào vẻ rất đau đớn.

Tay Vệ Đăng run lên, buông lỏng ra chút, thanh âm run rẩy: —Được. . . Được rồi, anh nhanh chóng giải quyết nha...‖

Rốt cục thuận lợi giải quyết, Vệ Đăng vội vàng giúp Tiêu Phàm mặc quần, xoay người vừa đi vừa la: —Em đi hâm nóng thức ăn, anh đến ghế salon ngồi một lát.‖

Vành tai đo đỏ, vệt đi không còn bóng dáng.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ thở dài, thật là dễ thẹn thùng a, chuyện thân mật hơn thế này cũng đâu phải chưa làm qua, nghĩ như thế, mặt của chính mình cũng hơi nóng lên.

Kỳ thực Vệ Đăng vẫn luôn là như thế, ban đầu lúc theo đuổi mình cũng sẽ đỏ mặt, mặc dù cậu ấy luôn mang bộ dáng cầu thả không cần biết, nhưng gương mặt đó, lúc nào cũng bán đứng tâm sự của cậu ấy.

Tiêu Phàm ngồi ở trong phòng khách, chỉ nghe phòng bếp đình đình đang đang một loạt âm thanh lộn xộn, đứng dậy đi xem, chỉ thấy Vệ Đăng luống cuống tay chân, đánh rơi mấy cái đĩa.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm, Vệ Đăng ngẩng đầu trừng hẳn một cái, —Anh quay về ngồi, em chuẩn bị xong ngay thôi.‖

—Em được không vậy?‖

Vệ Đăng giận đến hừ một tiếng, —Một ít chén đĩa có thể làm khó được em sao, anh cũng quá coi thường em đi!!

Tiêu Phàm cười xoay người tránh ra, trong lòng cũng đang nói, sau này, tuyệt đối không để cho Vệ Đăng vào phòng bếp, cậu ấy tuyệt đối là đang chế tạo tai họa.‖

Song tai nạn cũng không vì vậy mà kết thúc.

Tiêu Phàm mới vừa ngồi xuống ghế sa lon, chỉ nghe một tiếng —bang‖ thật lớn, vội vàng quay đầu lại đến cửa phòng bếp, chỉ thấy mặt mũi Vệ Đăng bị hun khói thành màu đen.

Vệ Đăng đưa tay lau mặt, càng lau càng đen, bộ dáng kia quả thật là gay go rồi.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói: —Em vẫn là đi ra đi.‖

Vệ Đăng mặt đen dường như đang cười cười, lộ ra hàm răng trắng, —Cái đó... cháo khét rồi.‖

—Ừm, người được mà.‖

—Phi, đồ khí than dỏm, vụn cả buổi trời không ra, cháo thật vất vả xếp hàng mua được liền bị hỏng như vậy luôn.‖

Tiêu Phàm nghiêng mắt nhìn, chỉ thấy cháo khét dính dính toàn bộ bị đổ trên bệ, cháy thành đen thui.

—Được rồi, đi ra đi.‖ Nếu không ra phòng bếp sẽ bị em làm nổ mất.

Vệ Đăng gật gật đầu, đi theo Tiêu Phàm đến phòng khách, trên mặt bị lau thành tèm lem, không chút tự biết, còn ân cần lựa những thứ còn ăn được từ mớ đồ ăn đen thui, chọn thứ có thể ăn dứt cho Tiêu Phàm, lúc mỉm cười lộ ra hàm răng trắng.

Tiêu Phàm trong miệng ăn thức ăn mang theo mùi khét, trước mắt nhìn thấy con tinh tinh lớn, trong lòng lại rất ngọt ngào.

Không bằng sau này dạy cậu ấy nấu cơm đi, con người cậu ấy tùy tiện, làm cơm cũng gió cuốn mây tàn.

Quay người lại đung lật một cái hộp, vung tay lên lại đánh nát một cái đĩa...

Trong phòng bếp một mảnh tối tăm rối loạn, thê thảm không dám nhìn.

Sau khi Vệ Đằng đi, Tiêu Phàm nằm trên giường, định đứng lên, qua ba ngày nữa là có thể tháo bột rồi.

Sau khi tháo ra, có mấy lời muốn nói với cậu ấy, hai tay tự do, chuyện đầu tiên chính là ôm cậu ấy một hồi.

Thở dài, nhắm mắt lại ngủ.

Vệ Đằng quay về phòng, Ngưu San San vẻ mặt tò mò nhìn hẩn chăm chăm, —Yêu, sao cái mông khi lại sinh trưởng lên mặt cậu vậy?!

Vệ Đằng căm tức nhìn Ngưu San San: —Con gái như cậu sao nhiều lời nói nhảm vậy!!

—Có phải thẹn quá hóa giận không nha, Vệ Đằng?! Châu Vũ ở bên cạnh cười xấu xa: —Đến đây, cùng anh em nói thử, lại làm gì rồi?!

Vệ Đằng nhếch miệng cười, —Tớ làm gì... liên quan quái gì đến cậu.!

Nói xong quay đầu, ngâm nga khúc ca đi vào nhà vệ sinh.

Chỉ chốc lát sau, phòng vệ sinh truyền đến một tiếng hét thảm, Châu Vũ cùng Ngưu San San bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngưu San San ý vị thâm trường nói: —Nhóc con yêu đương chính là trẻ con như vậy đó, hai ta ban đầu cũng trải qua, nhớ không, hôm sinh nhật đó làm bánh bông lan đến bột văng tùm lum mặt, cậu còn nói tớ đặc biệt đáng yêu ấy.‖

Trong lòng Châu Vũ oh oh, kia chung quy cũng không thể nói em giống bà mo mà.

—Tiêu Phàm đối với người ngoài rất lạnh lùng, đối với Vệ Đăng lại rất nóng bỏng, tớ cảm thấy hai người họ cực kỳ xứng đôi.‖

—Cậu ấy cứ đơn giản như vậy mà tha thứ cho Tiêu Phàm rồi à?‖ Châu Vũ tựa hồ còn có chút tức giận, bị Ngưu San San trừng mắt: —Cậu đừng phá hoại người ta, tớ thấy Tiêu Phàm rất không dễ dàng, gặp phải tên thần kinh thô như Vệ Đăng, rất mệt mỏi nha.‖

Châu Vũ cười hì hì: —Cái đó nói không chừng ngược lại, có lẽ người ta chẳng cảm thấy mệt mỏi chút nào cả, còn cảm thấy trêu chọc Vệ Đăng rất thú vị kia.‖

Buổi chiều, Vệ Đăng gọi hai vị ra cùng xem NBA với hẳn.

Vệ Đăng chiếm đoạt chiếc ghế sa lon dài nhất ở giữa, nằm dài trên đó.

Hai người Châu Vũ và Ngưu San San, đáng thương chen chúc nhau trên chiếc ghế sa lon nhỏ, ánh mắt Vệ Đăng quét qua, nhìn thấy người ta dáng vẻ ngọt ngào, giơ chân đá Châu Vũ một cái.

Châu Vũ muốn phát cáu, Ngưu San San lại đột nhiên nói: —Chân Vệ Đăng sao lại thối như vậy?‖

—Nói vớ vẩn, chân của tớ mới không thối, mũi cậu thối đi?‖

Châu Vũ cười nói: —Lỗ mũi của San San có thối hơn cũng không thối bằng miệng cậu.‖

Ngưu San San đột nhiên nghiêm túc, —Đây là mùi gì vậy? Tớ thật sự ngửi được mà.‖

Châu Vũ nhăn nhăn mũi, giống như chó lớn theo mùi người qua, người đến cửa, quay đầu lại nói: —Hình như là từ hành lang truyền đến.‖ Sau đó lại mở cửa ra, hít mũi một cái, —Thứ gì... khí than?‖

Ngưu San San vội vàng nhảy lên: —Ra xem thử a!‖

Vệ Đẳng sững sốt, tựa hồ nháy mắt nhịp tim dừng lại một chút, mở to miệng liền nhảy lên, —Có phải lầu dưới không! Xong rồi xong rồi! Hôm nay tớ ở trong bếp nấu cơm hình như quên tắt gaz a!‖

Khăn trương đến bàn tay phát run, giọng nói cũng run rẩy.

Ngưu San San liếc hắt một cái: —Ngốc ở đó làm gì! Mau đi xuống xem thử đi, cậu có chìa khóa không?‖

Hai người đến lầu dưới mở cửa, một mùi hương gay mũi xộc vào, quả nhiên là từ bếp của Tiêu Phàm truyền tới.

Vệ Đẳng che mũi liền vọt vào phòng ngủ.

Tiêu Phàm ngủ đến rất bình yên, trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, Vệ Đẳng nắm cánh tay bó thạch cao của hắn, lắc nửa ngày không có phản ứng, ngơ ngác ngồi nơi đó nhìn hắn, nghẹn ngào gọi tên Tiêu Phàm.

—Tiêu Phàm, anh tỉnh lại đi...‖

Cho đến bây giờ chưa có giờ khắc nào cảm thấy sinh mạng yếu ớt như thế.

Đến bây giờ chưa từng nghĩ tới, một ngày nào đó, một lần bất trắc, y có thể sẽ đột nhiên rời bỏ mình, vĩnh viễn ra đi.

Tay y vì mình mà bị thương, hai tay đều bị băng bột, mấy ngày nay cái gì cũng không thể làm, thế nhưng, y một câu oán hận cũng không có.

Thậm chí ngay cả tâm tình mất mát cũng chưa từng lộ ra.

Chắc y sợ mình sẽ tự trách, cho nên ở trước mặt mình biểu hiện được ung dung kiên cường như vậy, giống như quần vải thừa lên tay y, tự nhiên như chỉ mặc thêm một lớp quần áo.

Nhưng khi mình không nhìn thấy, y luôn nhìn về phía món đồ muốn lấy mà cau mày.

Con người y kiêu ngạo như vậy, ăn cơm, tắm, thậm chí đi vệ sinh, làm gì cũng cần người giúp đỡ, y còn một mực mỉm cười bảo không sao.

Ngược lại là mình, lúc trước lừa gạt y nói đi thi, sau đó lại gạt y nói ở bên Châu Vũ, gặp phải phiền toái liền trốn chạy.

Lòng tự tôn của y mạnh như vậy, kỳ thực, chỉ cần một trong mấy lần lừa gạt này đã đủ khiến y chán ghét rồi?

Nhưng y vẫn kiên trì.

Y nói, anh sẽ đợi đến ngày em lần nữa chấp nhận anh.

Bây giờ hay rồi, y đang quanh quẩn bên bờ sinh tử, không biết có thể cứu về được không...

Lời muốn nói cũng chưa kịp nói với y, cứ mãi giận dỗi nghĩ ngợi lung tung.

Lãng phí nhiều thời gian như vậy, có đáng không?

—Tiêu Phàm, chỉ cần anh tỉnh lại, em làm gì cũng được, anh tỉnh lại cho em! Có rất nhiều lời em còn chưa kịp nói cho anh!!

—Tỉnh lại đi...!!

Ngưu San San mở tất cả cửa sổ ra, lúc trở lại chỉ thấy Vệ Đăng ngây ngốc ngồi đó, dùng sức lắc lắc Tiêu Phàm.

Ngưu San San giận đến giơ chân: —Lo lắng làm gì? Hô hấp nhân tạo a! Nhanh lên nhanh lên!!

Nghe nói sau khi ngộ độc khí than, phải vội vàng thông gió, hơn nữa còn hô hấp nhân tạo, Ngưu San San cũng chỉ biết như thế, tạm thời không nói Tiêu Phàm rốt cuộc có phải trúng độc hay không, ít nhất, trước mắt kêu nửa ngày cũng không tỉnh lại.

Vệ Đăng gật gật đầu, vội vàng tiến lại mở miệng Tiêu Phàm thổi khí, sau khi thổi hồi lâu, đột nhiên, đầu lưỡi của mình bị cuốn lấy.

—Ừm... um um...!!

Làm gì vậy?

Vệ Đăng vùng vẫy nửa ngày, sau lưng một hồi tiếng bước chân hỗn loạn, Châu Vũ cũng tiến vào.

—Vệ Đăng, tớ gọi cấp cứu rồi, đến đây, mau đỡ hẳn qua.!!

Vệ Đăng mặt đỏ lên, đẩy Tiêu Phàm ra: —Khốn kiếp, anh tỉnh rồi!!

Tiêu Phàm nhướn mày, một hồi lâu sau mới từ từ mở mắt, —Vệ Đăng? Thật sự là em, anh còn tưởng là...!! Hai chữ nằm mơ sau khi nhìn thấy sắc mặt Châu Vũ và Ngưu San San thoáng chốc biến thành màu gan heo, rất thức thời mà nuốt xuống.

Lầu dưới vang lên tiếng còi xe cấp cứu ...

Châu Vũ cùng Ngưu San San sầm mặt trông Vệ Đăng, Vệ Đăng sầm mặt trông

Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vô tội nhún vai một cái, —Chuyện gì xảy ra?|| Làm ơn đi, tôi đang mơ một giấc mộng thật đẹp cùng Vệ Đăng hôn nhau a, các người đột nhiên xông tới, nháy mắt biến nơi này thành hiện trường cấp cứu?

Xe cứu thương lầu dưới vẫn còn vang, bất đắc dĩ, đành phải để đầu số Châu Vũ đi xuống dưới tiếp nhận sự khinh thường của các bác sĩ đến cấp cứu.

Sau khi bị mắng xong, Châu Vũ ủ rũ cúi đầu đi lên, tiếp nhận sự khinh thường của Ngưu San San.

—Cậu ấy! Còn học hóa học! Mùi cháo khét cùng mùi CO cũng không phân biệt được, còn đánh 120 gọi xe cứu thương tới, mắc cỡ chết người! Làm gì có ngộ độc khí than! Lỗ mũi cậu ngửi thế nào vậy?||

Châu Vũ cúi thấp đầu ha ha, ai kêu hấn nhất thời kích động, còn chưa làm rõ trạng huống đã nói là khí than, kết quả Vệ Đăng là quá khẩn trương, Ngưu San San là quá mạnh mẽ vang dội, một chén cháo khét bị làm giả thành cảnh ngộ độc khí than, động đến cả xe cứu thương, thật là đủ buồn bực.

Tiêu Phàm nhìn Châu Vũ bị dạy dỗ, nhếch môi khẽ cười.

—Anh cười cái rắm!|| Vệ Đăng tức giận nhìn Tiêu Phàm, —Đều là anh, gọi nửa ngày cũng không tỉnh lại, em còn tưởng anh ngất đi rồi...||

Tiêu Phàm cau mày: —Anh đang thấy mộng đẹp, làm gì dễ tỉnh như vậy.‖

Ngưu San San quay đầu lại hướng Tiêu Phàm cười cười, —Kia anh nghĩ ngơi thật tốt đi.‖

Sau đó lôi kéo Châu Vũ, ra cửa sau mới nói: —Tớ ra ngoài mua chút thức ăn, Châu Vũ cậu trước tiên ở lại đây canh giữ.‖

—Anh cũng không muốn làm bóng đèn...‖

Ngưu San San sáp lại, nhẹ giọng nói bên tai Châu Vũ, —Cậu biết đấy, con người Vệ Đẳng hễ căng thẳng liền luống cuống tay chân, lúc an tĩnh lại suy nghĩ lung tung, đặc biệt là lần này, cậu ấy còn tưởng là lỗi của mình mới khiến cho Tiêu Phàm thiếu chút nữa treo, chắc chắn đau lòng muốn chết, bây giờ biết rồi, chắc chắn vừa tức giận vừa buồn bực, cậu ở đây, giúp bọn họ dọn dẹp nhà bếp một chút trước, tớ vừa liếc mắt nhìn, nơi đó quả thực là hiện trường tai nạn.‖

Châu Vũ gật đầu sáng tỏ, lại hỏi: —Đã trễ thế này, một mình em đi mua đồ? Vạn nhất bị người ta trêu ghẹo, bị cướp giật, thì thế nào?‖

—Yên tâm, kẻ dám chọc ghẹo tớ, cỏi đời này ngoại trừ cậu ra, đúng là không có mấy.‖ Ngưu San San tay để ngang trên cổ, làm dấu hiệu —sát‖, quay đầu, tóc dài vung lên, bồng bênh lướt qua.

Châu Vũ than thở, San San à, em không biết mái tóc xoắn như lò xo của em lúc xả ra có hiệu quả rất kinh khủng à?

Than thở xong, vội vàng quay đầu lại vào thu dọn nhà bếp.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 57: Ôm Nhau

Sau khi hai người đi khỏi, Tiêu Phàm xê xê người lại ngồi vào bên cạnh Vệ Đăng, dịu dàng nói: —Không còn việc gì nữa rồi, em đừng căng thẳng.‖

Sau lưng Vệ Đăng chảy đầy mồ hôi, bây giờ nghĩ đến mà có chút sợ hãi.

Vừa nãy thực là hù chết người à, cảm giác như trái tim cũng ngừng đập, loại tuyệt vọng và sợ hãi đó, cuộc đời này, tuyệt không muốn thể nghiệm nữa.

—Vừa nãy anh hình như nghe được em nói... có lời gì đó muốn nói với anh phải không.‖ Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Vệ Đăng lặng im không nói lời nào.

Tiêu Phàm tiếp tục nhắc nhở: —Hình như nói là sau khi anh tỉnh lại, muốn em làm gì cũng được?‖

Vệ Đăng từ chối trả lời.

Mới vừa rồi là bởi vì quá mức sợ hãi, dĩ nhiên khẩu bất trạch ngôn, ai biết tên khốn này căn bản không hít chút khí than nào, còn đang vui vẻ gặp mộng đẹp.

Nghĩ tới liền tức giận, bản thân mình lo lắng vô ích một hồi.

Vệ Đăng lạnh mặt, —Nếu không còn chuyện gì, vậy em lên lầu, anh nghỉ ngơi đi.‖

—Em giận rồi à?‖

Vệ Đăng im lặng một lát, đột nhiên quay đầu lại hung dữ trợn mắt nhìn hẳn, —MD, tôi thật là ngu ngốc! Đi lo lắng cho tên khốn kiếp như anh! Anh... anh còn cười, vừa nãy tôi còn tưởng là anh thiếu chút nữa chết rồi, anh có biết không?!

Tiêu Phàm tay không thể cử động, đành trườn tới, đặt cằm trên vai Vệ Đăng, nhẹ giọng nói: —Đừng giận, anh biết em lo lắng cho anh. Thạch cao của anh hai ngày nữa sẽ tháo ra, em yên tâm, anh sẽ không khiến cho bản thân gặp chuyện không may, anh còn phải giữ mạng lại để sống thật tốt cùng em.‖

Bị hẳn dịu dàng dụ dỗ, cơn giận của Vệ Đăng trôi đi phân nửa, nghĩ thử, vốn cũng là do tên khốn Châu vũ chưa làm rõ tình huống đã kinh hãi.

—Đừng giận nữa, em vừa giận, cả gương mặt đều nhăn nhó, giống hệt như ông lão vậy.‖

Vệ Đăng nhanh chóng tiêu tan cơn tức, khẽ gật gật đầu, ôm lại Tiêu Phàm, —Mấy ngày nay tay anh không dùng được, chắc vất vả lắm hả...‖

Nụ cười Tiêu Phàm cứng đờ, đáp: —Không sao, em chăm sóc cho kẻ bán tàn phế như anh mới vất vả chứ.‖

—Em không vất vả, anh cho dù thật sự tàn phế em cũng sẽ chăm sóc anh cả đời!‖ Vệ Đăng đỏ mắt rống lên một tiếng, sau đó lại xoa xoa miệng, —Phi, cái miệng chó này chính là không ói ra được ngà voi.‖

Tiêu Phàm bị chọc cười, cái tên này, nào có ai tự hình dung mình như vậy chứ.

Nhưng thấy Vệ Đăng quay đầu lại lờm, —Ngày mai phải đi tháo thạch cao.‖

Tiêu Phàm vội vàng ngồi thẳng, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Châu Vũ thu dọn nhà bếp xong, tạt qua phòng ngủ, định nói với hai người San San đi mua bữa ăn khuya rồi, không ngờ lại thấy Tiêu Phàm đã nằm trên giường ngủ thiếp đi, Vệ Đẳng dáng vẻ nàng dâu nhỏ ngoan ngoan ngồi bên giường, tay Tiêu Phàm bị băng chặt lại, Vệ Đẳng không có chỗ nắm, liền nắm lấy mảnh vải gần ngón tay.

Hai mắt thâm tình nhìn Tiêu Phàm, chốc chốc lại vươn tay ra gạt sợi tóc người ta, chốc chốc lại sửa sang quần áo người ta, sau đó lại ấn ấn đôi môi người ta.

Cuối cùng trực tiếp bò lên giường, ôm Tiêu Phàm vù vù ngủ say.

Châu Vũ thở dài một tiếng, xoay người thay bọn họ đóng cửa lại.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Vệ Đẳng nằm trong lòng ngực mình, miệng mở ra hô hấp, chẳng có chút hình tượng nào.

Tiêu Phàm cử động cơ thể, Vệ Đẳng mơ mơ màng màng tỉnh lại, dụi dụi mắt, toét miệng cười: —Anh tỉnh rồi à?||

Tiêu Phàm cười cười, nhìn khắp xung quanh, có chút nghi hoặc hỏi: —Sao em lại ở đây?||

Mặc dù bộ dáng lơ mơ của Tiêu Phàm ở trong mắt Vệ Đẳng thật đáng yêu, bất quá, vấn đề của hãn quả thật làm cho Vệ Đẳng hết sức nhức đầu.

—Cái đó, nửa đêm hôm qua, trong bếp của anh xảy ra chút sự cố...||  
Chột dạ nhìn hãn một cái, chỉ thấy ánh mắt Tiêu Phàm nhìn chăm chăm bản thân, đành thêm vào một câu, —Là cháo bị cháy, em quên tắt bếp...||

Tiêu Phàm im lặng không nói lời nào, Vệ Đẳng không dám nói năng gì, hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, sau hồi lâu, Tiêu Phàm mới thở dài.

—Sau này đổi sang bếp điện đi.||

—Eh?!

—Còn có, cả đời này em đừng bước vào bếp.!

—Em cũng không phải cố ý!!

Trong lòng Vệ Đăng rất tủi thân, vốn dĩ mình chưa từng bước vào nhà bếp, trước kia luôn rất thối tha nói —Quân tử xa nhà bếp! —Cưới một người vợ biết nấu cơm là được, đàn ông mới không thèm nấu cơm.!, ngoài miệng nói đến thật phóng khoáng, kỳ thực là do bản thân lười đụng đến mớ chén đĩa kia, lúc mẹ ở đó thì mẹ nấu, lúc em gái ở thì dĩ nhiên mình cũng chẳng đỏi, lúc hai người phụ nữ đều không ở nhà, liền cùng ba ăn mì gói hoặc đi ăn cơm ngoài.

Bây giờ, vì chăm sóc Tiêu Phàm, lần đầu tiên vào bếp, đập hết mấy cái đĩa của người ta không nói, thiếu chút nữa phát sinh sự cố trúng độc khí than rồi.

Vệ Đăng vừa tủi thân vừa căm giận, vừa hối hận vừa tự trách, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, mũi cực kỳ đau, mắt cũng ửng đỏ.

Nhưng nhìn đến Tiêu Phàm nhú mày, Vệ Đăng lại bắt đầu đau lòng, khí thế liền yếu xuống: —Em sẽ từ từ học...!

Tiêu Phàm thở dài: —Anh không phải là trách mắng em, chỉ là, không muốn để cho loại chuyện nguy hiểm này phát sinh lần nữa, ngày hôm qua chẳng qua là hiểu lầm, sau này, ngay cả hiểu lầm cũng đều ngăn chặn, không được sao?!

Dứt lời, mỉm cười đến hôn hôn mũi Vệ Đăng.

Vệ Đăng đỏ mắt, chỉ nghe Tiêu Phàm tiếp tục nói: —Em biết không? Anh rất sợ hai chúng ta lại lần nữa cách biệt, không phải là vì hiểu lầm, mà là, bởi sự cố ngoài ý muốn.!

Hiểu lầm chung quy sẽ có một ngày giải thích

rõ ràng, nhưng có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, một khi phát sinh, chính là không thể vãn hồi.”

Vệ Đằng gật đầu, hẳn đương nhiên biết ý của Tiêu Phàm, hiểu lắm còn có thể giải thích, ít nhất, còn có cơ hội giải thích.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chính là thiên nhân vĩnh cách.

Vĩnh viễn không thể nói với hẳn lời mình muốn nói.

Thậm chí không thể nổi giận với hẳn.

Chỉ có thể hướng về phía mộ bia khóc lóc.

“Tiêu Phàm, kỳ thực... em đã sớm tha thứ cho anh.‖

Chỉ cần anh còn sống thật tốt.

Tiêu Phàm dừng lại một chút, rớt cuộc nở nụ cười, cánh tay không thể động, đành phải dùng cằm chà chà mái đầu nhím của Vệ Đằng, nhẹ giọng nói:—Nhưng mà, anh còn muốn chính thức nói xin lỗi với em, trước đây bởi vì sơ sót của anh, khiến cho em đau khổ lâu như vậy, xin lỗi.‖

Vệ Đằng gật đầu, bày tỏ đã chấp nhận, dù sao mình cũng có lỗi, chuyện đã qua trong khoảnh khắc hay tin hẳn gặp tai nạn đã sớm tan thành mây khói.

So với sự bình an của anh, so với tình cảm nơi đáy lòng đối với anh, những thứ tổn thương kia, cuối cùng là một góc núi băng, có thể từ từ quên lãng, sửa chữa.

Vệ Đằng nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Phàm, tựa đầu vào bả vai hẳn.

—Sau đó, anh muốn nói với em một vài lời trong lòng.‖ Giọng điệu Tiêu Phàm rất nghiêm túc.

Vệ Đằng đoán được hẳn muốn nói gì, nhưng vẫn là muốn nghe chính miệng hẳn nói ra, trong lòng rất vui sướng, ngoài mặt lại làm bộ như thờ ơ —Nói đi, em nghe đây.‖

Tiêu Phàm cười cười, động thân để hẳn dựa vào thoải mái hơn, giọng nói rất dịu dàng, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua tai, khiến lòng người ngửa ngáy.

—Trước khi gặp em, anh từng yêu Lâm Vi, từng yêu Diệp Kính Văn, thế nhưng dù sao cũng là yêu đơn phương, có được chỉ là đau khổ. Khi cùng em bên nhau, cảm giác tâm ý tương thông, mới được tính là tình yêu chân chính. Nhớ lại trước đây rất lâu, em từng nói một câu, thượng đế đóng lại cánh cửa của anh, sẽ luôn vì anh mà mở ra một cánh cửa sổ, anh trước kia vẫn cứng đầu cứng cổ, tự giam mình ở trong nhà tù, sau khi em xuất hiện, anh mới biết rằng, thì ra cuộc sống lại thoải mái tốt đẹp như vậy.‖

Hẳn đột nhiên biến thành văn nghệ, Vệ Đằng có chút không quen, nhưng trong lòng đa phần lại là ngọt ngào.

Nào ngờ rằng, những lời này là Tiêu Phàm suy nghĩ thật lâu, lúc nói đương nhiên là rõ ràng mạch lạc.

—Với tư cách là bạn của Lâm Vi và Diệp Kính Văn, anh so với bất kỳ kẻ nào đều hy vọng bọn họ có thể có kết quả tốt, có thể hạnh phúc bên nhau, em có thể hiểu rõ không? Anh đến giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ chen chân vào giữa bọn họ. Lúc ấy không xử lý tốt quan hệ với Diệp Kính Văn là do anh quá sơ ý, quá thất bại, khi đó tâm tình hẳn sa sút, cần anh giúp đỡ, cũng có lẽ, do tình cảm của anh đối với hẳn vẫn chưa hoàn toàn rũ bỏ, cho nên không chú ý đến cảm thụ của em.‖

—Sau khi em đi rồi, anh mới cẩn thận suy ngẫm lại một số chuyện...‖ Tiêu Phàm tạm ngừng lại, nói như chém đinh chặt sắt: —Em mới là người anh cần phải quý trọng cả đời, mới là người anh yêu...‖

Câu nói đầu tiên đã đủ rồi.

Vệ Đằng nắm chặt ra giường, tâm bay tận trời, mở miệng cười rất vui vẻ, ho khan một tiếng, buông Tiêu Phàm ra, lúc nhìn hẳn lại đổi thành bộ dáng nghiêm túc.

—Anh muốn bên em cả đời? Anh đều nói chênh lệch giữa hai chúng ta quá lớn.‖

—Cho nên anh muốn để cho hai bên chút thời gian thích ứng, thuận tiện thu xếp những vấn đề trong nhà, anh sẽ đợi em.‖

—A?‖ Lại phải tách ra? Có làm không vậy, mới vừa bày tỏ xong, liền toát ra một câu như vậy.

—Ý của anh là, anh sẽ chờ đến lúc em đủ trưởng thành, lại cùng nhau quyết định tương lai của chúng ta, tỷ như, ít nhất là công việc sau khi tốt nghiệp.‖

—Phi, em chưa trưởng thành sao?‖ nói xong xoa mặt, —Đều hơn hai mươi rồi.‖

—Thân thể trưởng thành và tâm lý trưởng thành là hai việc khác nhau.‖ Tiêu Phàm cau mày.

—Anh nói thân thể ... a không, tâm lý em chưa trưởng thành?‖

—Anh không nói.‖

Vệ Đằng trừng mắt, —Em không trưởng thành như anh, suy tính vấn đề không chu đáo bằng anh, thậm chí cũng chẳng có tính toán gì đối với tương lai sau này, cuộc sống không có lý tưởng qua ngày nào thì hay ngày ấy. Anh không ưa em à? Không ưa em thì đi tìm ông chú 30 tuổi ấy, còn muốn chính chắn hơn nữa thì tìm ông lão 50 tuổi.‖

Tiêu Phàm bị chọc cười, bất đắc dĩ thở dài: “Vệ Đăng à, anh lại không nói phải hoàn toàn tách ra với em, em kích động cái gì.”

Bị hấn nhìn thấu tâm tư, Vệ Đăng đỏ mặt lên, vội vàng từ trên giường bắn lên, tùy tiện mặc quần áo, —Em... em đi mua điểm tâm cho anh, hì hì. Một bên nói một bên giật tóc.

Tiêu Phàm cười cười, đột nhiên nói: —Em bằng lòng chung sống với anh? Vốn nên là em có bằng lòng cùng anh bạc đầu giai lão vĩnh kết đồng tâm các loại, bất quá đối với người dung tục như Vệ Đăng vẫn là nói tục một chút đi, thấy cậu ấy đỏ bừng mặt, Tiêu Phàm mới nói: —Em không muốn chịu trách nhiệm?

—Vớ vẩn, là ai đã đem ai ăn sạch trước, đến cả xương cũng không chịu phun ra...

Vệ Đăng có chút mắc cỡ, nhìn Tiêu Phàm đang trên giường cười đến có chút —bi thương, lòng hoảng loạn, gật gật đầu, —Vậy thì thích hợp quá đi. Dù sao nôi méo úp vung méo, một củ cải bỏ vào một cái hố.

Tiêu Phàm nở nụ cười.

Vệ Đăng đột nhiên phát hiện, phương pháp đối phó với Tiêu Phàm chính là biểu hiện thờ ơ một chút, không quan tâm một chút, hấn sẽ cười đến đặc biệt dịu dàng, nguẩy đuôi sói với bạn đặc biệt tốt.

Bạn nếu chủ động dán qua, trên mặt viết đầy những thứ em yêu anh đến chết được, hấn ngược lại ngạo mạn thối tha, đuôi vểnh lên như lão cao.

Mặt nóng đi dán mông lạnh không phải chuyện tốt, mình mặt lạnh dán vào mông lạnh, dán cùng nhau, nhiệt độ thích hợp mới thoải mái.

Tiêu Phàm xem thấy suy nghĩ của Vệ Đăng, khoe miệng Vệ Đăng không nhìn được nở nụ cười, đã sớm bán đứng chủ nhân.

Vệ Đăng à, em không biết ánh mắt là cửa sổ tâm hồn sao? Em không dừng lại ở đôi mắt, cả gương mặt em đều là cửa sổ, trong lòng nghĩ gì đều viết hết lên mặt.

Tiêu Phàm đột nhiên dịu dàng nói: —Vệ Đăng, đợi anh tháo thạch cao ra rồi, chuyện đầu tiên cần làm chính là ôm em.‖

Mặt Vệ Đăng đột ngột đỏ bừng, —Anh anh anh anh...anh cũng quá háo sắc đi.‖

Tiêu Phàm cười xấu xa: —Anh là nói ôm đơn thuần thôi, em cho rằng thế nào?‖

—Em đi mua cơm!!! Vệ Đăng hét lớn một tiếng, xoay người bỏ chạy, lần này ngược lại hay lắm, cả vành tai cả cổ đều đỏ bừng.

Sau khi rửa mặt xong, Vệ Đăng mang cháo ra, từng muỗng từng muỗng đút cho Tiêu Phàm ngồi đối diện, ngược lại ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào băng vải trên tay hắn, không dám nhìn hắn.

Cho nên thường xuyên đem cháo đút lên mặt, lên lỗ mũi Tiêu Phàm...

—Vệ Đăng, em có thể đút xong trước rồi hãy xấu hổ không? Mặt anh bị em dùng cháo bôi hết một lớp rồi.‖

“...”

—Vệ Đăng, em đừng lừa anh, hại anh đột nhiên muốn hôn em.‖

“...”

Vệ Đăng giận đến đặt chén cháo xuống, tránh xa Tiêu Phàm, đến ngồi trên chiếc ghế sa lon bên cạnh.

Thiếu chút nữa đã quên mất, tên này là sói! Hẳn chính là phe phẩy cái đuôi mỉm cười với bạn, cũng không thay đổi được bản chất lang sói của hắn...

Bất quá, nhìn gương mặt bị cháo bôi của hắn, Vệ Đằng cũng không nhìn được phải nở nụ cười.

Lé mắt nhìn chiếc di động bên cạnh, Vệ Đằng đột nhiên nói: —Hôm nào đó em mua cho anh dây treo tốt hơn cái đó một chút nha, món đồ rẻ tiền đó móc cùng chiếc di động đắt tiền, anh không cảm thấy không phù hợp à?||

Tiêu Phàm cười khẽ, —Đó là vật anh trân trọng nhất, em không được ném lung tung.||

Vệ Đằng liếc nhìn mảnh kim loại đã bị gỉ sét, đến chữ cũng không nhìn rõ, hít hít mũi, —Sau này em sẽ đối xử tốt với anh.||

“Ừ.”

—Chính là ừ thôi sao, không có chút ý cảm động à?||

—Em đối tốt với anh là chuyện tất nhiên mà, anh không phải là bà xã bản chính của em sao?||

Vệ Đằng giống như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu sau cúi đầu xuống: —Đó cũng là bà xã đáng sợ nhất thiên hạ, ăn sạch ông xã luôn...||

Qua hai ngày, thạch cao trên cánh tay Tiêu Phàm cuối cùng có thể tháo ra.

Vệ Đằng đi theo hắn đến khoa chỉnh hình tháo băng, cúi đầu buồn buồn không vui.

Tiêu Phàm, nếu như lúc ấy không phải là Diệp Kính Huy cố ý tạo khổ nhục kế, nếu như lúc ấy là thật, nếu như tốc độ xe rất nhanh...

Cái nếu như phía sau Vệ Đẳng không nói ra miệng.

Tiêu Phàm cười cười, rất nhiều sự việc, lúc gặp phải không có nhiều thời gian ngẫm nghĩ như vậy, hành động sẽ nhanh hơn suy nghĩ.

Bây giờ nghĩ lại, mặc dù có chút sợ hãi, sợ rằng lúc ấy nếu anh thật sự xảy ra chuyện, bị tàn phế, hoặc bị chết, em sẽ làm thế nào đây...

Nhưng khi ấy, trong đầu một mảnh trống rỗng, không nhận được vọt qua.

Con người không thể cả đời luôn luôn lý trí.

Con người luôn có lúc điên cuồng vọng động.

Tiêu Phàm lý trí, sẽ vì Vệ Đẳng mà kích động một lần, điên cuồng một hồi.

Không nhận được trong nháy mắt kia mới thật sự là tình cảm sâu sắc nhất, chân thực nhất, trực tiếp nhất trong nội tâm.

Sau khi tháo bỏ thạch cao, trên hành lang bệnh viện, Tiêu Phàm ôm chặt lấy Vệ Đẳng, Vệ Đẳng cũng ôm chặt lại hắn, vùi đầu trong hõm cổ của hắn, hít một hơi thật sâu, ngửi mùi hương quen thuộc trên cơ thể hắn.

Trên cơ thể hắn vốn chỉ mang hương khí lạnh buốt, bây giờ ôm nhau, cảm thấy toàn thân đều ấm áp.

Hai cơ thể vừa khớp như thế, tựa như hai nửa vòng tròn ghép lại cùng nhau.

Thật tốt, chúng ta đều còn sống, còn khỏe mạnh, còn có một đôi tay mạnh mẽ, có thể ôm lấy người mình yêu nhất.

Vệ Đăng và Tiêu Phàm cùng nhau ngồi taxi về nhà, trên đường, điện thoại Tiêu Phàm đột nhiên vang lên.

Sau khi nhận điện, Tiêu Phàm hạ giọng xuống.

“Kính Văn. . .”

Vệ Đăng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ làm bộ như chẳng quan tâm, lỗ tai lại dựng lên nghe hẳn nói chuyện.

Không ngờ tay lại đột nhiên bị nắm giữ, ngón tay thon dài khô ráo của Tiêu Phàm xuyên qua kẽ tay \*\*\*g cùng mười ngón tay của Vệ Đăng, còn cố ý trêu chọc nắm chặt buông lỏng.

Vệ Đăng bóp hẳn một cái, bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười thật thấp của Diệp Kính Văn, —Cánh tay cậu có thể cử động rồi à? Mấy ngày nay không gọi điện cho cậu, sợ cậu dùng chân tiếp nhận, tư thế quá bất nhã.∥

Tiêu Phàm cười khẽ trả lời, “Ừ, tớ không có việc gì nữa, hôm nay mới vừa tháo bỏ mớ thạch cao phiến toái đó.∥

—Nghe nói các cậu cũng làm lành rồi?∥

—Làm sao cậu biết?∥

—Anh tớ nói, anh ấy ở bệnh viện có người quen mà.∥

Tiêu Phàm quay đầu, vừa lúc nhìn Vệ Đăng cũng quay đầu lại, Vệ Đăng trừng hẳn một cái, quay đầu đi chỗ khác.

—Cái gì? Cậu muốn qua đây?∥ Tiêu Phàm cau mày, Vệ Đăng cũng nhíu mày, hừ một tiếng.

—Cuối tuần à, cậu tới tìm anh hai cậu?|| Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, “Được rồi, đến lúc đó lại điện thoại cho tớ, tạm biệt.||

Sau khi Tiêu Phàm cúp điện thoại, quay đầu mỉm cười bất đắc dĩ với Vệ Đăng, —Diệp Kính Văn muốn đi qua đây tìm anh hẳn, hình như có việc.||

—Em nghe được mà, tới đây thì tới, liên quan cái quái gì đến em.||

Nhắc tới Diệp Kính Văn, Vệ Đăng liền nghiêng răng trèo trẹo, hận không thể lột lớp da sói của hẳn ra, nhớ tới khuôn mặt tươi cười tà ác của hẳn ta, còn có hình ảnh dựa vào Tiêu Phàm, trong lòng Vệ Đăng lại dâng khí chua.

—Ghen à?|| Tiêu Phàm hỏi thật dịu dàng, tay vươn tới chọt chọt vào mặt Vệ Đăng.

Tài xế bất ngờ thắng xe, dọa Vệ Đăng nhảy dựng.

—A, hai vị, đến rồi.||

Tiêu Phàm cười cười, bàn tay móc ví tiền trong túi Vệ Đăng ra, lấy một tờ nhân dân tệ đưa cho tài xế.

Vệ Đăng trợn mắt, hắc, con người này thật tự nhiên nha, cầm tiền của mình cứ như cầm tiền của hẳn vậy, móng vuốt thò tới, vẻ mặt như không có chuyện gì móc ví tiền ra, sau đó lại thản nhiên trả về.

Cách làm —không phân biệt anh-em|| của hẳn như vậy, trong lòng Vệ Đăng cũng nói không rõ là cảm giác gì.

Bởi vì không có thang máy cho tầng thấp, cầu thang cũng hơi chật, hai người đành một trước một sau đi tới.

Tiêu Phàm mỗi lần ngẩng đầu, thứ nhìn thấy đều là cái mông vênh to to của Vệ Đăng.

Cuối cùng đến được lầu 5, Vệ Đăng dừng lại, “Được rồi, đưa Phật tiền đến tận nơi, anh vào đi, em lên lầu.‖

Tiêu Phàm mỉm cười.

Vệ Đăng quát lên: —Bảo anh đi vào, anh cười cái rắm gì.‖

—A, em vừa ăn giảm, mắt tròng đặc biệt lớn nha.‖

Vệ Đăng giận đến lờm hăn: —Em mới không thèm ăn giảm, em đau răng.‖

—Trước kia, lúc em cười đến cực kỳ khó coi, khóe miệng co quắp, em nói bị đau răng, anh tin.‖

Thanh âm Tiêu Phàm thật ấm áp, Vệ Đăng lắng nghe, khóe miệng lại giật giật.

“Nhưng bây giờ, anh sẽ không hờ hững sơ ý như vậy nữa, Cái gì đau răng, em rõ ràng là ghen, trong lòng không thoải mái.”

Vệ Đăng im lặng, một hồi lâu sau nhếch miệng cười: “Con mắt của anh có thể nhìn thấu a, chuyện gì cũng chả thể lừa nổi anh.‖

Kỳ thực là do mặt em trong suốt, trong lòng nghĩ gì đều bày ra cả.

—Được rồi, đi vào đi, hôm nay anh đột nhiên rất muốn nấu cơm cho em.‖ Tiêu Phàm đưa tay sờ sờ tóc Vệ Đăng, vẫn giống như trong trí nhớ, dựng thẳng đứng, cứng rắn, đậm như con nhím.

—Oh, đã lâu rồi em không ăn cơm anh nấu...‖

—Thời gian trước chẳng phải là đưa sườn cho em sao?‖

Đều bị Ngưu San San cướp đi rồi!

Lời của Vệ Đăng bị nghẹn trong cổ họng, không dám nói.

—Oh... không chỉ sườn, đồ anh làm em đều thích ăn, hắc hắc. . .”

Vệ Đăng mặt dày mỉm cười cợt nhã, Tiêu Phàm quả thật là đối với hắn không có biện pháp.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 58: Tâm Bệnh Thì Cần Tâm Được

Tiêu Phàm ở trong bếp nấu cơm, Vệ Đằng muốn giúp đỡ, kết quả bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm quét về.

Nghiêm cấm Vệ Đằng bước chân vào bếp một bước.

Vệ Đằng vẻ mặt căm hận chạy đến phòng khách, mở TV chỉnh âm thanh đặc biệt lớn, nhìn dáng vẻ bận rộn của Tiêu Phàm mặc tạp dề làm đầu vào đây trong bếp, cơn giận của Vệ Đằng hoàn toàn tiêu mất.

Bà xã này rất tốt, quả nhiên là mơ ước hồi trẻ của mình, biết nấu cơm, yêu sạch sẽ, mỉm cười rất dịu dàng...

Ngoại trừ ba điều này, những cái khác so với mình nghĩ đều trái ngược hoàn toàn.

Tỷ như thời gian hăn hành hạ mình trên giường... kia quả thật là hình phạt tàn khốc, mặc dù đã lâu không cùng hăn thân thiết... hai diễn viên chính trong TV đang hôn nhau đắm đuối, Vệ Đằng nghĩ tới nghĩ lui, mặt lại hơi nóng lên.

Tiêu Phàm nhanh chóng làm xong thức ăn, từng đĩa từng đĩa bưng ra, hấp dẫn đến mức khiến nước miếng của Vệ Đằng chảy ròng ròng.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm, Vệ Đằng thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dáng Tiêu Phàm tao nhã cầm đũa gắp thức ăn, trái tim lại nháy loạn một trận.

Vội vàng cúi đầu dùng sức gặm sườn kho, lang thôn hổ yết ăn cơm, Vệ Đằng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Ai, Châu Vũ đâu?!”

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy không hiểu gì cả, nhún nhún vai không thèm để ý: —Anh làm sao biết được?!”

—Em nhớ hôm đó cậu ấy đến phòng bếp, ngày thứ hai anh tỉnh dậy có nhìn thấy cậu ấy không?!”

“Không có.”

—Kỳ quái, cậu ấy muốn đi sao không nói một tiếng...!”

Kỳ thực vào lúc này, Châu vũ đáng thương đang nằm trên giường hồi tưởng cảnh tượng kinh khủng thấy được vào đêm đó.

Vệ Đằng sau khi lên giường liền ngủ thiếp đi rất nhanh, chỉ thấy Tiêu Phàm đột nhiên mở mắt, nhếch nhếch khóe môi, nhìn chăm chăm vào Vệ Đằng đang nằm bên cạnh y, sau đó nghiêng đầu... hôn cậu ấy.

Vệ Đằng mơ mơ màng màng vẫn còn rên rĩ ư ư a a, Tiêu Phàm hài lòng hôn hẳn một lần, cuối cùng còn quan tâm thay hẳn liếm liếm đôi môi, sau đó cử động thân thể để Vệ Đằng nằm ngủ trên người mình.

Tiếp đó Tiêu Phàm ngẩng đầu, hướng mình mỉm cười, Châu vũ bị dọa sợ đến nổi vội vàng đóng cửa lại, chạy trốn lên lầu.

Chỉ cảm thấy tất cả lông măng phía sau lưng đều dựng thẳng lên.

Vệ Đằng à, người anh em tớ đây thật đồng tình với cậu, con sói nhà cậu ăn cậu không nhả xương, đem cậu bán cậu còn giúp người ta đếm tiền!

Lúc Vệ Đằng lên lầu nhìn thấy Châu Vũ, chỉ thấy Châu Vũ không rõ vì sao sầm mặt.

—Sao cậu đột nhiên biến mất vậy?!”

—Eh, thấy một vài chuyện, bóng đèn tở đây quá sáng thôi.‖

“Cái gì a?”

—Này, cậu có từng mơ thấy Tiêu Phàm hôn cậu chưa?‖

Vệ Đăng đỏ mặt, nói chuyện này với bạn thân vẫn là việc rất khó khăn  
nha, —Hình như... có đi...‖

“Máy lần?”

“Rất nhiều lần.”

—Oh, cậu tự cầu nhiều phúc đi.‖

—Cậu có ý gì?‖ Nhìn bóng lưng Châu Vũ, Vệ Đăng vô cùng khó hiểu,  
nhưng lúc Châu Vũ đóng cửa lại, hít một hơi thật sâu, mở cửa sổ ra quát:  
—Vệ Đăng, cậu là

tên ngu xi! Ngủ giống như heo bị người ta ăn cũng không biết! Làm anh  
em của cậu tở thật MD thay cậu mất mặt!‖

Vệ Đăng không nghe thấy, ngược lại là Tiêu Phàm ở lầu dưới mở cửa ra  
hóng mát nghe được.

Tiêu Phàm nhếch khóe môi nhẹ nhàng cười một tiếng, thấp giọng nói:  
—Cậu ấy ngủ quả thật giống heo chết, kỳ thực điều này cũng không có gì  
không tốt, dễ dàng cho tôi gây án mà.‖

Buổi tối Vệ Đăng và Châu Vũ, Ngư San San cùng nhau xem ti vi,  
Ngư San San ôm một bao cốm lớn vui vẻ nhai nhai, Châu Vũ liên tục  
dùng ánh mắt khinh thường nhìn Vệ Đăng.

Vệ Đăng không nhìn bọn họ, tự mình chăm chú xem trận bóng.

Hồi lâu sau Ngưu San San thở dài, nói: —Tối nay không khí bất thường nha, các cậu cãi nhau nhau à?!

Châu Vũ tiếp tục khinh thường Vệ Đăng, Vệ Đăng khinh thường trở lại.

—Vệ Đăng, cậu không thể chừa chút tâm nhãn à? Đưa vào hang sói sờ lông sói, còn tưởng là mình đang sờ thảm nhung sao?!

Vệ Đăng một câu —Liên quan quái gì đến cậu.!! ngăn Châu Vũ trở lại.

Hồi lâu sau, Vệ Đăng mới xoay cổ, thấp giọng nói: —Tớ biết y thích trêu chọc tớ chơi, tớ cũng thích y trêu chọc tớ, cậu cảm thấy kỳ quái?!

Châu Vũ há hốc mồm không nói được gì, Ngưu San San lại nhận câu nói: —Không kỳ quái, phương thức ở chung giữa các cậu nên là như vậy, đấu không lại hăn, cứ để cho hăn trêu chọc đi.!!

—Dù sao ở cùng nhau vui vẻ là được, so đo nhiều như vậy làm gì.!! Vệ Đăng nhếch miệng cười cười, thuận tiện lờm Châu Vũ một cái.

Châu Vũ hừ lạnh, nói thầm: —Ngủ say bị người ta lợi dụng, bản thân cũng không biết, tớ cũng lười nói với cậu.!!

Mặt Vệ Đăng đỏ lên: —Tớ chính là ngủ say như chết, trở ngại cậu à?!!!

Nhưng trong lòng cũng đang hoài nghi, Châu Vũ hôm đó phải chẳng đã thấy cái gì? Tiêu Phàm chẳng lẽ hèn hạ vô sỉ đến mức thừa dịp mình ngủ say đã làm chuyện gì đó khiến nhân thần cộng phẫn sao?

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đăng khó được lại dậy sớm, đi mua bữa ăn sáng lập tức mua bốn phần.

Sau khi để lại trên bàn hai phần cho đồng đàn, xuống lầu tìm Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mới vừa thức dậy, áo ngủ thùng thình khoác bên hông, khuôn ngực rần rỏi lộ cả ra ngoài, một mảnh cảnh xuân chợt tiết.

Vệ Đằng cúi đầu không dám nhìn hẳn, trong lòng cũng đang mắng MD, tên sắc lang này sáng sớm liền quyến rũ người, ông đây còn chưa ăn cơm nha, anh cứ làm cho người ta phun máu trước hay sao.

Tiêu Phàm cũng là dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, ngời đối diện Vệ Đằng tao nhã cắn bánh mì, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhàn nhạt liếc hẳn một cái, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười.

Nhịp tim Vệ Đằng đập không khống chế được, cắn bánh mì từng miếng từ miếng rồi uống sữa tươi.

Thình lình nghe Tiêu Phàm nói: —Cái ly trống không rồi, em còn uống không khí à?||

Vệ Đằng tức giận để ly xuống, đứng dậy định đi, đột nhiên bao tử nhói lên...

Tiêu Phàm lập tức đứng lên, “Em làm sao vậy?”

Vệ Đằng ấn chỗ dạ dày vuốt vuốt, khoát tay: —Không sao, có khí quan tạo phản.||

Nhìn gương mặt hắc trắng bệch, Tiêu Phàm vội vàng đỡ hẳn đến phòng ngủ, —Em ngồi đây trước, anh đi lấy thuốc cho em.|| Vẻ mặt lo lắng.

Vệ Đằng thành thật đá rơi giày bò lên giường không khách sáo.

Ôi, giường Tiêu Phàm vẫn cứng quá.

Lát sau, Tiêu Phàm cầm thuốc đi vào, đặt ngay bên cạnh, “Mới vừa cơm nước xong, chờ một chút mới có thể uống thuốc, em nhịn được không?”

Vệ Đăng cau mày, —Không sao... chắc do lúc ăn điếm tâm nhanh quá.‖

—Anh giúp em xoa một chút.‖ Tiêu Phàm nói xong liền ngồi bên cạnh, trong lòng Vệ Đăng vui vẻ a a, nắm vật xuống tùy ý ngón tay hấn xoa bụng giúp mình.

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

—Alo, Kính Văn cậu đến rồi à? Được, hôm nào đó lại đi ăn cơm. Bai bai.‖

Vệ Đăng có chút buồn bực, đi ăn cơm cũng không mang theo mình, kéo mình theo nói không chừng lại tạo ra cái gian tình gì đó.

Mặc dù bây giờ bảo tin tưởng người Tiêu Phàm thích là mình, nhưng tên Diệp Kính Văn đó, tâm tư quái dị không phải là người bình thường như mình có thể hiểu được, vạn nhất nổi cơn muốn đào góc tường thì sao...

—Em nằm một lát trước, anh đi mang máy vi tính vào cho em chơi, được không?‖

Vệ Đăng ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi, điện thoại di động của bản thân lại vang lên, tin nhắn của Ngưu San San: —Cám ơn bữa ăn sáng, tớ ăn cả phần của Châu Vũ, lần sau lúc giúp tớ mua thì mua hơn hai phần, cũng không phải không biết bao tử tớ lớn hơn của cậu‖

Khóe môi Vệ Đăng giật giật, —Bà cô à, cậu đó là vóc người con khi, sức ăn con heo à!!‖

—Ừm, cảm ơn lời khen, cậu còn chưa lên? Bây giờ tay hấn cử động được rồi, không cần cậu đút nữa chứ?‖

—Phát bệnh đau dạ dày, đang nằm trên giường giả chết.‖

—Tốt thật, đau thêm một lát nữa, để cho Tiêu Phàm lo lắng thêm lát nữa, bao tử cậu nên hăng hái, đau hai phút nữa thôi là tốt rồi.‖

Tin nhắn Ngưu San San vừa nhìn xong, Vệ Đẳng vuốt vuốt chỗ dạ dày, quả thật... hết đau, bao tử này quả là quá kiếm chuyện!

—Tính, dù sao bao tử cũng hết đau rồi, Diệp Kính Văn tới hăn vừa lúc đi ra ngoài ăn cơm cùng người ta.‖

—Lại tới? Kiếp trước cậu thiếu nợ hăn sao?‖

Vệ Đẳng xoay xoay cổ, ai biết được, Diệp Kính Văn vừa xuất hiện, bản thân đã gặp xui xẻo. Cho dù hăn không xuất hiện, vận khí của mình cũng không tốt được.

—Tính, dù sao tớ cũng không muốn so đo nữa, tớ vừa làm lành với Tiêu Phàm, cũng không thể vì người khác mà làm hỏng tâm tình.‖

Ngưu San San ngược lại không nghĩ như vậy, trả lời: “Mặc dù Tiêu Phàm nói yêu cậu, nhưng phân lượng bạn bè trong lòng hăn cũng không nhẹ nha! Cậu không muốn biết phân lượng của mình và Diệp Kính Văn trong lòng Tiêu Phàm là ai nặng hơn sao?‖

Vệ Đẳng trong lòng giật bắn, đây chính là nguyên nhân của sự chia tay năm đó, cũng là vấn đề Vệ Đẳng vẫn luôn lo lắng.

“Nói như thế nào?”

—Đợi lát nữa cậu mượn cơ lấy được di động của Tiêu Phàm, lưu số của tớ vào danh bạ điện thoại với tên Diệp Kính Văn, đến lúc đó tớ lấy danh nghĩa của Diệp Kính Văn gửi tin nhắn cho hăn xem thử.‖

Vệ Đẳng nhăn mày: —Vậy không tốt lắm, nếu hăn phát hiện thì tớ chết chắc.‖

—Đến lúc đó hãy nói, bất quá, cậu thật lòng muốn thử, cứ làm theo tớ nói! Chú ý của tớ dù hơi tồi nhưng có lần nào không thành công?||

—Cậu nói trước cậu định làm thế nào đã?||

—Oh, học giọng điệu của Diệp Kính Văn tỏ tình với hần, xem hần hồi âm thế nào?||

Vệ Đăng lập tức từ chối: —Chuyện này không được, cậu gạt người ta như thế rất quá đáng! Tớ không đồng ý.||

—Vậy cậu đưa số của Tiêu Phàm cho tớ thì được chứ?||

Vệ Đăng suy nghĩ một chút, đoán cô nàng có số của Tiêu Phàm cũng chẳng giỡn được trò gì, liền gửi sang cho cô.

Một hồi lâu sau, Tiêu Phàm mang máy vi tính trở lại, Vệ Đăng nằm ở trên giường, xem bộ phim hần đang mở.

Di động Tiêu Phàm đột nhiên vang lên, Vệ Đăng liếc mắt nhìn, là số của Ngưu San San, không khỏi hồi hộp nắm lấy ra giường.

Tiêu Phàm nhận điện, thấp giọng hỏi: —Xin chào? Xin hỏi ai vậy?||

—Chào ngài, đây là bệnh viện Nhân Dân thành phố, xin hỏi, anh có phải là bạn của Diệp Kính Văn không ạ? Ngưu San San học theo thanh âm chuyên nghiệp lạnh băng, học giống như thật.

Tiêu Phàm cau mày, “Đúng vậy.”

—Bây giờ anh ta đang phát bệnh dạ dày nghiêm trọng phải nhập viện, quên mang theo tiền mặt, làm phiền anh đến đây một chuyến được không?||

—Ừm, được.||

Vệ Đăng nằm trên giường, trong lòng có chút khó chịu, cũng biết hẳn vừa gặp phải chuyện của Diệp Kính Văn sẽ lập tức ném mình mặc kệ.

Vùi đầu vào gối, buồn buồn nói: “Đi đi đi đi, dạ dày em không sao nữa rồi.”

Tiêu Phàm quay đầu lại liếc nhìn Vệ Đăng, lại gọi một cú điện thoại.

“Diệp tiên sinh, tôi là Tiêu Phàm. Kính Văn phát bệnh dạ dày ở bệnh viện, anh có thể bớt chút thời gian theo hẳn vào bệnh viện không? Phải, bệnh viện Nhân Dân. Giờ tôi có việc không đi được.”

Chỉ nghe Diệp Kính Huy đầu bên kia khẽ cười: —Oh, Vệ Đăng nhà cậu xảy ra chuyện à?!

—Phải, anh đến giúp Kính Văn lo tiền viện phí trước đi, hôm nào đó tôi đến bệnh viện thăm hẳn được không?!

—Được, tôi sẽ theo cạnh Kính Văn tử tế.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tiêu Phàm đi tới bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm Vệ Đăng vào lòng, —Ồn rồi, đừng ghen nữa, anh đều nói qua người anh yêu là em, em còn không tin sao?!

Vệ Đăng giơ tay ra mạnh mẽ ôm lấy Tiêu Phàm, —Tin tin, mới vừa rồi thật sự sợ anh lại ném em sang một bên mà chạy theo hẳn.”

“Làm sao có thể, lúc ấy là do anh thiếu suy nghĩ, bây giờ, anh đương nhiên là đặt em ở vị trí thứ nhất.”

Vệ Đăng hung hăng gật đầu, lại nghe Tiêu Phàm đột nhiên hỏi: “Ai, dạ dày em hết đau rồi à?!”

“Ách. . . Ai yêu, dạ dày của em. . . đau a. . . anh giúp em xoa xoa đi. . .”

Kỳ thực là Ngưu San San định nói Diệp Kính Văn bị tai nạn đang cấp cứu, lại sợ nói nghiêm trọng quá Tiêu Phàm sẽ xông ra, khiến cho tiểu Vệ Đăng đau lòng.

Nhưng nói bình thường quá, tỷ như đau răng cảm mạo, người ta chắc chắn không tin.

Vì vậy liền biên là dạ dày đau, cái này rất tốt, Diệp Kính Văn và Vệ Đăng đồng thời bị đau dạ dày, đặt lên bàn cân, xem Tiêu Phàm anh chọn thế nào đây.

Ngưu San San ngoài miệng nói là vì để cho Vệ Đăng yên tâm, trên thực tế, cũng là muốn làm cho mình cùng Châu Vũ yên tâm. Dù sao Vệ Đăng yêu Tiêu Phàm như vậy, lại đã trải qua một cuộc sinh ly tử biệt, cho dù bị tủi thân, cũng sẽ tự mình yên lặng chịu đựng.

Như vậy, để cho nút thắt trong lòng cậu ấy hoàn toàn giải trừ, không chỉ Vệ Đăng yên tâm, làm bạn bè, San San và Châu Vũ cũng có thể yên tâm thật sự tiếp nhận

Tiêu Phàm.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Rất tốt, ở trước cửa sổ nhìn hồi lâu, Tiêu Phàm không xuống lầu, Ngưu San San mỉm cười hướng Châu Vũ nói: —Thành công, rốt cuộc có thể yên tâm đem Vệ Đăng nhét cho Tiêu Phàm rồi.∥

Châu Vũ bất đắc dĩ hừ một tiếng, —Hắn còn dám bắt nạt Vệ Đăng nữa, sẽ không chỉ đánh hắn đơn giản như vậy đâu.∥

—Cậu thật sự tưởng là mình đánh được hần? Nếu không phải do Vệ Đăng ở đó, hần phản kích lại một đấm là có thể lấy mạng nhỏ của cậu...||

Châu Vũ nương mày: —Em làm gì cứ khen hần mãi vậy?||

—Sự thật đấy, cậu tưởng là Tiêu Phàm không biết đánh nhau sao? Hần là không muốn ở trước mặt Vệ Đăng đả thương cậu, hứ...||

Lúc Diệp Kính Huy nhận được điện thoại quả thật rất kinh ngạc, cũng không nói thẳng ngay mặt.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, bấy giờ mới hướng về đứa em trai mỉm cười đầy thâm ý: —Tiêu Phàm gọi điện bảo anh tử tế ở cùng cậu nha.||

—Vậy anh tử tế cùng em ăn cơm, đuổi cái đám phụ nữ đó đi.||

—Oh, thật không ngoan, gọi các cô ấy tới để tạo náo nhiệt cũng không được à?||

Diệp Kính Văn cười nói: —Anh không cảm thấy màn nhảy múa của các cô ấy còn không đẹp bằng em nhảy sao? Thật là nhàm chán.||

Diệp Kính Huy gật đầu, “Được rồi, mọi người đi xuống đi.” Một nhóm người lui ra, Diệp Kính Văn bấy giờ mới xích lại gần nói: —Đến đây, cậu nhảy một chút xem thử.||

—Oh, em ăn no rồi, đi về thôi.|| Nói xong liền đứng lên, không nhìn sang thằng anh trai đang mặt lạnh, tự nhiên thoải mái rời khỏi ghế.

Bên kia huynh đệ Diệp gia mắt to trừng mắt nhỏ, một người so với một người cười đến tà ác.

Bên này Tiêu Phàm cũng là nhúu mày, cúi đầu suy nghĩ.

Bệnh viện gọi tới không phải là nên dùng điện thoại công cộng sao? Hơn nữa Diệp Kính Văn không mang tiền thì báo cho anh hẳn trước chứ? Hơn nữa hẳn vừa đến đây, sao lại không mang tiền được?

Nơi này ý nghĩ xoay chuyển trăm vòng, Vệ Đăng nhận ra vẻ mặt hẳn không đúng, biết hẳn sớm muộn sẽ phát hiện, vì thế cung khai trước.

—Là em lấy số của anh cho Ngưu San San cô ấy nói muốn dò thử xem trong lòng anh phân lượng của em và Diệp Kính Văn ai nặng hơn cho nên mới gọi điện thoại lừa anh Diệp Kính Văn đang ở bệnh viện.‖

Một hơi nói xong, Vệ Đăng mệt mỏi đến thở hồng hộc.

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm cậu ta, Vệ Đăng bị nhìn chột dạ, đành lại gần ôm lấy eo Tiêu Phàm lấy lòng, —Đừng giận, em không muốn lừa anh, cũng không ngờ San San sẽ dùng chiêu này...‖

—Em đến bây giờ vẫn còn hoài nghi anh sao?‖

“Không có không có...”

Tiêu Phàm nhếch môi cười, đem Vệ Đăng đặt ở phía dưới, —Em nằm trên giường suy nghĩ lung tung thật không tốt, không bằng...chúng ta làm chút việc khác đi.‖

Liếc thấy gương mặt Tiêu Phàm càng lúc càng gần, đôi môi cũng sát đến, Vệ Đăng lập tức bắn ra khỏi giường, —A, dạ dày em hết đau rồi, em đột nhiên nhớ đến mình còn có tiết.‖

Vừa nói vừa luống cuống tay chân mang giày vào, bỏ chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng bối rối của hẳn, Tiêu Phàm cười cười bất đắc dĩ.

Xem em có thể trốn tới khi nào.

Bữa tối cùng Châu Vũ và Ngưu San San ngồi trên sa lon xem TV, Vệ Đăng đang suy nghĩ Tiêu Phàm giờ đang làm gì, điện thoại di động chợt sáng, nhận được một tin nhắn.

Đứng lên cười cười với hai vị, gãi gãi đầu tóc: —Các cậu tiếp tục xem đi, tớ có việc... phải ra ngoài...||

Châu Ngưu hai người không thèm nhìn hẵn, phất phất tay ra dấu tạm biệt.

Đây là loại bạn gì vậy?

Vệ Đăng tức giận đẩy cửa xuống lầu dưới, Tiêu Phàm đang dựa cửa chờ hẵn, “Thế nào?”

Vệ Đăng trừng hẵn một cái: “Không có gì, anh gọi em xuống làm gì?||

—Một mình anh ngủ không được, cho nên...||

Vệ Đăng quát: —Một mình anh ngủ không được cho nên gọi em xuống ngủ cùng? Anh nghĩ hay ho nhỉ?||

Tiêu Phàm vô tội cười cười: —Chỉ là muốn tán gẫu với em thôi, em nghĩ đi đâu vậy?||

Vệ Đăng liếc hẵn một cái, sau khi vào nhà đặt mông ngồi trên ghế sa lon, —Nói đi, nói xong em đi.||

Bây giờ tay Tiêu Phàm cũng cử động dễ dàng rồi, ngồi bên cạnh ôm vai hẵn, thân thể cũng thuận tiện sát lại gần, đem Vệ Đăng vẩy cả vào lòng ngực mình.

Vệ Đăng quay đầu hỏi: —Anh thừa dịp em ngủ, có phải...||

—Có phải cái gì?||

Tiêu Phàm vừa nói vừa đem người đè ép xuống ghế sa lon.

Vệ Đằng ngọ ngoạy lung tung, nghĩ thầm, tên khốn kiếp này tay vừa khỏe liền chế trụ người ta, sức lực lớn thật, còn không bằng quần băng cho ông đây hầu hạ.

—Bởi vì bộ dáng mơ hồ lúc em ngủ say rất thú vị, làm cho anh muốn hôn em...|| Tiêu Phàm mỉm cười đưa lưỡi liếm liếm môi Vệ Đằng, —Hơn nữa lúc em ngủ tương đối trực tiếp, không xấu hổ, còn rất chủ động chào đón...||

“Câm miệng!” Vệ Đằng đỏ mặt, nhưng thật ra là bởi vì mơ thấy bản thân đè Tiêu Phàm xuống hôn điên cuồng, dĩ nhiên tương đối chủ động rồi.

Cánh tay Tiêu Phàm có chút không khuôn phép, tiến vào trong áo sờ mó.

Chuyện nên làm đều đã làm cả rồi, còn cái gì để xấu hổ nữa chứ! Vệ Đằng quyết định xong, chủ động tiến lại hôn Tiêu Phàm.

—Oh...|| Bị nhiệt tình chủ động của hắn làm giật mình, Tiêu Phàm đưa lưỡi ra, linh hoạt mở miệng Vệ Đằng tiến vào, dịu dàng lướt qua khoang miệng, xâm chiếm từng tắc một.

—Um... ử... ử...||

Vệ Đằng bị hôn đến ngẩn ngơ, đành há to miệng tùy theo cái hôn bá đạo lại không mất dịu dàng của hắn.

Chờ Tiêu Phàm hôn đủ rồi, thối lui khỏi, hai người nhìn nhau, hô hấp đều có chút rối loạn, Vệ Đằng thấy trong mắt Tiêu Phàm nồng nặc sắc dục, vùi đầu vào ngực hắn, cánh tay vòng bên hông hắn.

Thật lâu không có âu yếm, Vệ Đằng mặc dù sợ đau, nhưng đáy lòng cũng có chút khát vọng.

Thấy Vệ Đằng không phản kháng ngược lại rất chủ động, Tiêu Phàm tựa hồ càng thêm hưng phấn, đầu lưỡi dọc theo chiếc cổ thon dài, mạnh mẽ tiến dần xuống phía dưới.

Ngón tay đưa vào y phục dò tìm, thuận tiện lột quần áo, hôn chuyển đến ngực.

Hai người đang lúc nhiệt tình triền miên, đột nhiên nghe được tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 59: Cha Tìm Đến Cửa

Tựa hồ mỗi lần cùng Vệ Đăng ân ái đều không thuận lợi! Luôn có một vài người không hiểu sao xuất hiện cắt đứt!

Tiêu Phàm sầm mặt bò dậy nghe điện thoại, trong nháy mắt nghe được thanh âm, dựng thẳng tấm lưng.

—Á... ba, ngài nói bây giờ đang ở đâu?!

Vệ Đăng vừa nghe Tiêu Phàm kêu ba, bị dọa sợ vội vàng bắn khỏi ghế sa lon, luống cuống tay chân mặc quần áo.

“Cái gì? Ở dưới lầu?”

Tiêu Phàm quay đầu lại nháy mắt với Vệ Đăng, Vệ Đăng vốn đã đủ khẩn trương, bị Tiêu Phàm nhìn, tay run lên lại rớt quần.

Tiêu Phàm cũng không phải thông thả ung dung, —Con đang ở phòng tắm, đợi một lát, con tắm xong sẽ xuống đón ngài.!

Tiêu Phàm cúp điện thoại, đi đến ghế sa lon giúp Vệ Đăng mặc quần áo trước.

Vệ Đăng mặt đỏ tựa như mông khi, giống như bị bắt gian, bị dọa đến mức không dám thở mạnh, lần trước ra mắt mẹ Tiêu Phàm, người phụ nữ đáng sợ, lần này người cha lại đến, chính là không chết cũng lạc mất nửa cái mạng.

Tiêu Phàm nhận ra bản khoản của Vệ Đăng, nhẹ nhàng hôn môi cậu ấy, “Không có chuyện gì, ba anh không đáng sợ như vậy, em lên lầu trước...!

Còn chưa nói hết, liền vang lên tiếng gõ cửa.

Tiêu Phàm thở dài bất đắc dĩ, Vệ Đằng vẻ mặt đau khổ, “Nếu trốn không thoát, vậy trước hết ẩn núp!” Nói xong liền xoay người vào phòng ngủ.

Lúc Tiêu Phàm mở cửa, chỉ thấy cha Tiêu mang theo cái rương đen đứng ngoài cửa, vẻ mặt nghiêm túc.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm đột nhiên nở nụ cười, mở hai cánh tay ra đòi ôm tới.

—Con trai, có nhớ ba không?!

Sắc mặt Tiêu Phàm có hơi khó coi, nụ cười cũng cực kỳ cứng nhắc.

Tiêu Chính Vĩ lại vẻ mặt tươi cười, vỗ vỗ vai con trai, vòng qua hẳn vào phòng, ánh mắt sắc bén nhìn vòng quanh một vòng, ngay cánh cửa đang đóng của phòng ngủ dừng một lát, nheo mắt lại nở nụ cười.

“Con trai trưởng thành, đã biết kim ốc tàng kiều rồi?”

—Lần này ba tới hẳn là đi bàn chuyện làm ăn đi?!

Tiêu Phàm cố ý chuyển đổi đề tài, vừa rót nước cho cha, vừa nhẹ giọng hỏi.

—Oh, bàn chuyện làm ăn xong rồi nên theo lời căn dặn của mẹ con, đến thăm con một lát.!

—Một thời gian ngắn nữa con sẽ về, nộp xong luận văn tốt nghiệp còn phải bảo vệ nữa, ba mẹ cứ yên tâm.!

—Ta cũng không phải không yên lòng con, ta là không yên lòng Vệ Đằng!”

Cửa phòng ngủ mới vừa mở hé hé ra, vừa nghe những lời này, lại nhẹ nhàng đóng lại.

Tiêu Phàm cau mày: —Lần trước chẳng phải con đã nói rõ rồi sao? Con đã nhận định cậu ấy, hơn nữa mẹ cũng đồng ý đợi đến lúc con 25 tuổi liền thừa nhận quan hệ của bọn con.‖

—À, mẹ con mềm lòng, con nói muốn kết hôn với Diêm Vương gia bà ấy cũng đồng ý, ba cũng chưa nói đồng ý nha.‖ Nói xong vênh vênh chân, nhàn nhã uống trà.

—Vậy ý của ba là?‖

—Mấy năm nay con vẫn không tìm bạn gái, lần trước ba nghe mẹ con nói con có người mình thích, ba vui đến say mềm một trận, kết quả lúc tỉnh lại, mẹ con mới nói là một thằng bé. Con ta làm sao lại thích con trai?‖

Tiêu Phàm than thở, —Con làm sao biết? Dù sao con chính là thích cậu ấy, ngài vẫn là đồng ý đi. Mẹ cũng đã đồng ý rồi.‖

—À, mẹ con hình dung bảo cậu ta rất lạc quan sôi nổi, đầu tóc giống như con nhím, lần này ba tới chủ yếu là muốn nhìn thử cậu ấy rốt cuộc là hạng người gì, nắm giữ tim con trai ta chặt như vậy.‖

Tiêu Phàm trầm tư chốc lát, cười nói: “Gặp cậu ấy thì được... chẳng qua, ngài không thể hù dọa cậu ấy.‖

Dừng một chút, lại thêm vào một câu: “Cậu là người con yêu, hy vọng ba có thể tôn trọng cậu ấy.”

“Cái này con yên tâm, ta đều nhiều tuổi rồi, chẳng lẽ còn bỏ nhào qua đánh cậu ta hay sao? Huống chi còn có con bảo vệ nữa chứ.‖

Tiêu Phàm cười cười, xoay người đi đến trước cửa phòng ngủ, mở cửa.

“Vệ Đăng, ra ngoài, ba anh nói muốn gặp em.”

Vệ Đăng đỏ mặt, sửa sang lại quần áo.

Mặc dù năm lần bảy lượt nói với bản thân phải biểu hiện khá hơn một chút, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông trung niên có diện mạo tương tự Tiêu Phàm ba phần, Vệ Đằng vẫn là khẩn trương đến siết chặt tay.

—Chào chú...|| Vệ Đằng cúi đầu chào thật sâu, bộ dáng học sinh ngoan ngoãn, thấy vậy Tiêu Phàm rất muốn cười phá lên.

—Nên gọi là bác đi, ta khẳng định lớn tuổi hơn cha cháu.||

—Á... chào bác...|| Vệ Đằng đổ mồ hôi trán, tay run run bưng chén trà bên cạnh đến, —Bác lặn lội đường xa khẳng định mệt chết đi, đến, uống trà...”

“Ta không có lặn lội đường xa, ta mới vừa ngâm suối nước nóng xong tới đây a.” Tiêu Chính Vĩ mỉm cười rất dịu dàng, bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm liếc qua, vội vàng nghiêm mặt nói: “Được được, ta uống trà, uống trà...”

Sợ bà xã còn sợ con trai, đàn ông làm đến phần này thật là thất bại a. . . Cho nên ở bên ngoài mới mặt lạnh, uy phong cực kỳ, bởi vì muốn phát tiết tủi thân phải chịu trong nhà.

Tiêu Chính Vĩ vừa uống trà vừa suy nghĩ, may là lúc đầu đặt tên cho Tiêu Phàm không lấy cái gì mà anh hùng vĩ đại các loại, lấy một chữ Phàm bình thường, bây giờ con trai ngược lại một chút đều không tầm thường, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn khí chất có khí chất, muốn năng lực có năng lực.

Mắt lé nhìn nhìn đứa con trai làm cho người ta tự hào, chỉ thấy Tiêu Phàm đang dịu dàng nhìn chăm chú vào Vệ Đằng, Tiêu Chính Vĩ hừ một tiếng, hướng Vệ Đằng nói: “Châm trà!”

Vệ Đằng vội vàng bưng chén trà qua rót đầy, mỉm cười rục rờ dâng lên, —Bác Tiêu... mời uống trà...||

Tiêu Chính Vĩ cầm tách trà, nhẹ khẽ nhấp một hớp, “Oh, không tệ, còn chưa vào cửa trà này đã kính trước rồi.‡

Vệ Đẳng mờ mịt nhìn về phía Tiêu Phàm, lại nghe ba hấn nói tiếp: “Tiêu Phàm à, hôm nào dẫn hấn trở về đến trước mộ ông con, cũng dâng một chén trà.‡

Vệ Đẳng há to mồm sừng sờ ở đó, Tiêu Phàm cũng ngăn người, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười.

—Cám ơn ba.‡

Tiêu Chính Vĩ nghiêm túc gật đầu, từ trong rương lấy ra một cặp di động.

—Ba nghe nói con vẫn luôn oán trách cái di động ba tặng cho dỏm quá, pin luôn không có, phải không?‡

Tiêu Phàm cười chưa trả lời.

Tiêu Chính Vĩ thở dài, —Thằng nhóc này, có cần thứ gì trước nay cũng chẳng bao giờ chịu nói với ba mẹ, hại ta với mẹ con mỗi lần tới sinh nhật con đều nhức đầu muốn chết, tặng quà cũng sợ con không thích, chi bằng cứ trực tiếp đưa tiền để con tự mình đi mua.‡

Tiêu Phàm tựa hồ là có chút cảm động, cúi đầu không nói lời nào.

“Con không nói, chúng ta làm sao biết con thích thứ gì?” Tiêu Chính Vĩ dứt lời, còn hướng về Vệ Đẳng mỉm cười đầy thâm ý, cười đến Vệ Đẳng đỏ mặt.

—Lần này tặng cho các con một cặp điện thoại, con thích màu trắng, Vệ Đẳng thích màu gì ta không biết cho nên mua sẵn mấy vỏ màu, tùy cháu đổi lại.‡ Nói xong liền đẩy cái hộp qua, đẩy tới trước mặt Vệ Đẳng.

—A... cái này...|| Vệ Đăng có chút lúng túng, tiếp nhận quà của cha hẳn đây là tình huống gì? Còn là điện thoại cặp đôi nha...

“Nhận lấy đi.” Tiêu Phàm nhìn Vệ Đăng một cái, sau đó quay đầu đối với cha cười cười: —Cám ơn ba, con rất thích.||

—Mẹ con chọn, con đương nhiên phải thích, ai, ta thì không cách nào hiểu thâm mỹ của mẹ con các người, chọn cái di động cũng đều là vỏ kính loại, hoa văn lạnh lùng cứng rắn.||

Dứt lời lại chuyển sang Vệ Đăng: —Cháu nhất định không thích, cho nên cái vỏ ngoài ta đưa cháu thêm chút hoa văn, hình con nhím đáng yêu, rất hợp với cháu.||

Vệ Đăng vội vàng cúi đầu xuống: —Cám ơn bác...||

Tiêu Chính Vĩ cười lên, khoát tay áo đi ra ngoài, Tiêu Phàm đứng dậy đưa hẳn, lúc đến ngoài cửa chỉ nghe hẳn đột nhiên nói: —Gọi bác làm ba thấy già quá, con nói với cậu ấy, lần sau gặp mặt gọi là ba.||

Tiêu Phàm cười cười, —Vâng||

—Qua một thời gian nữa mẹ con sẽ về Bắc Sơn, sau khi con về nhớ thăm bà ấy một chút.||

—Vâng.||

—Ngày mai sinh nhật con không cùng con mừng, có cậu nhóc kia ở cạnh, ba cũng yên tâm.|| Nhưng thật ra là bạn muốn chết, còn phải bay ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn.

Tiêu Phàm gật đầu, —Vâng.||

“Người nhà của cậu ấy biết không?”

—Con đang tiến hành theo kế hoạch, định qua tết sẽ đến nhà ra mắt ba mẹ cậu ấy.‖

—À, ba thấy đứa trẻ đó rất đơn thuần, con cũng đừng bắt nạt nó.‖

—Làm sao nữa chứ...‖Tiêu Phàm cúi đầu cười khẽ.

—Ai, đi đây, xem bộ dáng con hận không thể đuổi được ta kìa.‖Tiêu Chính Vĩ quay đầu lại ôm ôm con trai, xoay người muốn đi, lại bị Tiêu Phàm kéo giữ.

—Ba, chuyện chiếc di động làm sao ba biết được?‖

—Con có biết Diệp Kính Huy không?‖

—Anh của bạn.‖

—Hắn còn một người anh, con có biết?‖

Tiêu Phàm cúi đầu suy nghĩ một lát, —Diệp gia... đúng là có ba anh em, con chỉ biết Diệp nhị ca Kính Huy cùng lão tam Kính Văn.‖

—Anh cả của hắn là Diệp Kính Hi, chủ tịch tập đoàn Long Hoa.‖

Nói xong, liền mỉm cười thâm ý, chui vào xe nghênh ngang rời đi.

Tiêu Phàm sau khi trở về lên net tra thử, lại nhắn tin với Diệp Kính Văn, thế mới biết nguồn gốc mọi việc.

Thì ra, Tiêu gia cùng Diệp gia có quan hệ hợp tác nhiều năm trên thương trường, sản nghiệp của cha Diệp Kính Văn phần lớn là ở nước ngoài, mà đứa con lớn nhất lại đem sự nghiệp đặt ở trong nước.

Thành phố Bắc Sơn khu Long Hoa, chợ thương nghiệp phồn hoa nhất, có một tòa nhà Long Hoa chính là hắn xây nên.

Thì ra cha và người trong Diệp gia đã sớm quen biết.

Lúc còn bé thường mang mình đến tiệc rượu của Diệp gia, mình và Diệp Kính Văn thật ra đã sớm gặp mặt.

Lúc gặp phải Diệp Kính Văn, thời gian còn yêu hấn, đặc biệt khoảng thời gian hai năm khi Diệp Kính Văn và Lâm Vi chia tay, Tiêu Phàm vẫn luôn suy nghĩ, nếu hấn gặp Diệp Kính Văn trước, nếu để hấn quen biết Diệp Kính Văn trước Lâm Vi, như vậy, thượng đế có thể công bằng hơn một chút, khiến Diệp Kính Văn cũng động lòng với hấn?

Nhưng hôm nay, sự thật này, lại làm cho Tiêu Phàm nở nụ cười bất đắc dĩ.

Hóa ra đã sớm gặp nhau, hơn nữa không chỉ một lần.

Chỉ là không chú ý thôi, có lẽ là bởi vì khi đó còn trẻ, có lẽ là bởi vì hai người đều không quan tâm đến việc kinh doanh của gia đình, thậm chí còn căm ghét.

Người hữu duyên vô phận, nhất định không thể đi đến cùng nhau.

Cho dù lúc trước gặp nhau, nhưng vẫn bỏ lỡ, ngược lại trở thành hai mối tình thật đẹp.

Hấn có Lâm Vi, mình có Vệ Đăng, thật tốt đẹp a.

Bằng không, nếu hai người thật sự ở cùng, vậy sẽ vô cùng đáng sợ, trừ tình tình quá mức giống nhau chẳng có chút kích tình, cánh cửa gia đình sẽ rất khó xử lý, tình yêu một khi dính đến lợi ích tiền bạc, kia đúng thật là đày đọa vô tận đau khổ...

Ai, duyên phận quả thật là điều kỳ diệu.

Tiêu Phàm cúi đầu cười, Vệ Đăng chỉ cảm thấy mạc danh kỳ diệu, tự mình chăm chú chơi di động mới.

—Di động ba anh tặng quả thật rất tốt, nhiều chức năng thật nha! Đến đây, em chụp hình cho anh.‖

—Em thích là tốt rồi!‖ Tiêu Phàm tiến lại cầm cái di động của mình, sau đó cầm lấy chiếc di động cũ, đối xứng chuyển thông tin qua.

—Nhưng mà... ba anh đưa đồ cho em, là chứng tỏ ông ấy tiếp nhận chúng ta rồi? Không ghét em chứ? Em nhớ mẹ anh lúc ấy luôn dùng ánh mắt lạnh lùng liếc ngang em, còn ghét trà em pha không ngon, trái cây gọt quá xấu.‖

Tiêu Phàm sáp đến, ở bên tai Vệ Đăng nhẹ giọng nói: —Sao thế được, người anh xem trọng, bọn họ nào có đạo lý không thích.‖

—Vậy... anh thật sự định chính thức sống cùng em à?‖

—Ừ, quang minh chính đại.‖

Vệ Đăng có chút chột dạ, dù sao cha mẹ Tiêu Phàm có thể tiếp nhận, bên nhà mình lại không nhất định.

Tiêu Phàm tựa hồ nhìn thấu băn khoăn của hắn, nhẹ nhàng cười.

—Em yên tâm, bên phía ba mẹ em, anh đã sớm cùng em gái em thương lượng xong rồi, để cô ấy chích ngừa rồi.‖

“A?”

—Cùng em tách ra nửa năm, anh và Vệ Nam thường xuyên gặp mặt, đem chuyện của chúng ta đều nói rõ ràng với cô ấy, cô ấy nói sẵn lòng giúp đỡ.‖

—Phải không...||

Tiêu Phàm cười cười, dĩ nhiên không đơn giản như vậy, Vệ Nam ban đầu rất khùng bố, xua đuổi mình đi vô số lần, sau lại nếu không phải là thông qua Tiêu Tinh gián tiếp cải tạo, Vệ Nam mới chả thèm để ý đến mình.

Trong đó không thiếu tặng hai cô gái một đống manga các loại gói đầu, khiến Tiêu Phàm cảm thấy hành động thật ngây thơ.

Bất quá vì Vệ Đăng, cho dù Tiêu Phàm đứng dưới lầu Vệ Nam làm lô-cốt cũng không cảm thấy tủi thân.

Sau đó hai cô gái cuối cùng tin tưởng Tiêu Phàm yêu Vệ Đăng nhiều đến mức nào, vì vậy, Vệ Nam vốn là ngọn cỏ đầu tường giờ bò sang phía Tiêu Phàm, hơn nữa theo ý Tiêu Phàm, sớm cùng cha mẹ đánh tiếng chích ngừa.

Tiêu Tinh giả thành bộ dáng nữ sinh ngoan ngoãn, trở về khuyên lơn Bác Tiêu vốn yêu thương nàng còn hơn thương con trai.

Bất quá những chuyện này, Tiêu Phàm cũng không muốn nói cho Vệ Đăng, để cho hãn buồn phiền theo.

Con người Vệ Đăng, dáng vẻ vô tư không lo nghĩ, áp lực bên phía ba mẹ cậu ấy, cứ để cho mình gánh lấy đi.

—Vệ Đăng, chờ qua tết năm nay, anh sẽ đến chào cha mẹ em, khi đó anh đã có công việc ổn định, có sự nghiệp của mình, nói cho bọn họ biết muốn sống cùng em, cũng có lực thuyết phục hơn một chút, bây giờ cho dù nói những điều này, cho dù em tin tưởng, nhưng người lớn sẽ cảm thấy anh nói năng tùy tiện, có phải không?||

Vệ Đăng gật đầu.

—Đến lúc đó anh sẽ nói rõ ràng với họ.‖

—Á...‖

—Kỳ thực ba anh rất thân thiện, em không cảm thấy sao?‖

“Ừm. . .”

—Cho nên, ba mẹ cũng không đáng sợ như vậy, chỉ cần biết dùng lý lẽ, dùng tình cảm lay động, bọn họ sẽ không ép buộc chúng ta phải tách ra.‖

—Ừm...‖

“Tại sao không nói chuyện?” Tiêu Phàm cười dùng cằm chà chà đầu nhím của Vệ Đăng.

Vệ Đăng lại đột nhiên nhào tới ôm chặt lấy hắn.

—Không ngờ rằng anh ở sau lưng em làm nhiều việc như vậy...‖

Tiêu Phàm ôm lại Vệ Đăng, “Vì tương lai, dĩ nhiên phải cố gắng a.”

—Anh vì để cho ba mẹ anh tiếp nhận, hắn đã khuyên thật lâu đi?‖ Vệ Đăng ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mắt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười cười, —Còn may, ban đầu ba anh rất phản đối, anh vừa khuyên mẹ vừa quấy rầy ba, mẹ anh vốn là trung lập, sau đó đứng về phe anh, ba anh liền nhận thua.‖

Tiêu Phàm cố ý giản lược quá trình, Vệ Đăng lắng nghe, lỗ mũi lại hơi ê ẩm.

Khi đó mình còn nổi giận với anh ấy, không ngờ anh ấy lại vì chuẩn bị cho tương lai có thể ở bên nhau mà giải quyết cửa ải cha mẹ này rồi.

Còn tưởng đâu nửa năm xa nhau, anh ấy vẫn luôn theo cạnh Diệp Kính Văn phong lưu thoải mái...

Thì ra anh ấy so với tưởng tượng của mình càng yêu mình hơn nữa.

Vệ Đăng ôm Tiêu Phàm chặt hơn một chút, lại nghe Tiêu Phàm đột nhiên nói: “Kỳ thực, điều anh lo lắng nhất, là trong thời gian nửa năm này em lại yêu người khác, như vậy, tất cả những điều anh làm cũng đều vô dụng.”

Giả vờ làm tình nhân với Châu Vũ, anh ấy nhất định rất khó chịu...

—Cho dù anh làm tổn thương em, em cũng không từ bỏ anh. May là em kiên trì... Vệ Đăng.

—Ừm.

Trong lòng Vệ Đăng đau xót, kỳ thực, làm gì dễ vứt bỏ như vậy, tình yêu khắc cốt minh tâm, cũng đâu phải là vôi nước, bảo khóa liền khóa.

Hơn nữa những chuyện anh làm cũng không đến nỗi làm cho người ta phải giết anh báo thù.

Nhưng lỗi lầm vô ý, sau khi giải thích rõ, cuối cùng có thể vẫn hồi.

Khi còn bé từng học một bài văn về con sói.

Có một đứa trẻ không ngoan, bởi vì đùa dai, hướng đến các thôn dân dưới chân núi thét lên —Sói đến. Thôn dân chạy lên núi, lại phát hiện cậu ta đang nói dối.

Ngày thứ hai, cậu ta lại la, sói đến, thôn dân lên núi, phát hiện cậu ta vẫn đang nói dối.

Ngày thứ ba, sói đến thật, đưa bé liều mạng hét lên, nhưng chẳng có ai lên núi, vì vậy, đứa trẻ kia bị sói ăn.

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, làm người phải thành thực, nếu không thành thực sẽ bị báo ứng.

Nhưng không nói cho chúng ta biết, làm người còn cần tha thứ.

Kỳ thực, nếu như thôn dân cho đứa bé kia thêm một cơ hội nữa, có lẽ hẳn sẽ không chết, hẳn sẽ còn sống tốt, hơn nữa hấp thụ sự dạy dỗ bị sói hù dọa, cũng không nói dối nữa.

So với cái chết, so với chịu đau khổ cả đời, sự tha thứ lui một bước mới có thể trời cao biển rộng

Nếu không học được cách tha thứ, như vậy, chính bạn cũng sẽ không vui vẻ.

Vệ Đằng, cảm ơn em có thể cho anh cơ hội lần thứ ba.

Cơ hội lần thứ ba học yêu thương, học quý trọng, học khiến cho cả hai được hạnh phúc.

Chứ không phải để anh chịu sự trừng phạt đau khổ cả đời.

Thật may mắn, yêu một người đơn giản thẳng thắn, không biết tính toán chi li, không biết ghi nhớ hận thù.

Cũng thật may mắn, em là người duy nhất, bằng lòng tin tưởng đứa trẻ kia lần nữa, lên núi đánh sói.

Vệ Đằng vừa nghe vừa gật đầu, nghe được câu cuối cùng đột nhiên toát ra một câu, —Bản thân anh không phải là sói sao? Em làm sao thành lên núi đánh sói rồi...||

Một câu nói đem không khí phá hư sạch sẽ.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ cười cười, —Vậy thì nói ngược lại đi, em bằng lòng tin tưởng con sói, đi đánh chết đứa bé kia.‖

Nói xong liền xoay người đi tắm.

Ngược lại là Vệ Đẳng đang ngồi trên giường, nhếch miệng nở nụ cười.

Kỳ thực em không vĩ đại như anh nói vậy... chính là con người em ruột thẳng, không thích ghi hận.

Bởi vì lúc hận anh, trong lòng em càng thêm khó chịu.

Nếu như không tha thứ anh, khiến anh đau khổ cả đời, bản thân em cũng sẽ đau khổ cả đời.

Cho nên vì anh thoải mái em thoải mái, tất cả mọi người thoải mái, đành không so đo hiềm khích lúc trước, bắt đầu lại lần nữa.

Yêu thì yêu, so đo nhiều như vậy làm gì.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 60: Đại Kết Cục

Trung tuần tháng năm, Tiêu Phàm rốt cục viết xong luận văn, phải đi về làm phản biện, hơn nữa phải giải quyết thủ tục tốt nghiệp.

Hai người cũng biết, đây chỉ là tạm thời chia xa, vì vậy đơn giản ôm nhau một chút, chẳng có bất kỳ dây dưa không dứt nào.

Lúc Vệ Đăng ra sân bay tiễn hân, khí trời rất nóng, mặt bị phơi đến ửng đỏ, lúc vẫy tay nói tạm biệt với Tiêu Phàm mỉm cười đặc biệt rục rờ.

Tựa như quả quýt được vẽ đôi mắt to cùng chiếc miệng mở rộng.

Lúc máy bay cất cánh, Tiêu Phàm sờ sờ chuỗi dây cuối cùng cũng bị Vệ Đăng thay mới trên di động đặt trong túi, khẽ nở nụ cười.

Trải qua nhiều lần thuyết phục của Tiêu Phàm, nhóm giáo sư rốt cuộc từ bỏ ý định để Tiêu Phàm lưu lại nửa năm, thậm chí học tiếp tiến sĩ hoặc ra nước ngoài đào tạo sâu.

Tiệc nuôi tiễn người sinh viên vừa khiến ông kiêu ngạo vừa không biết làm sao.

Tiêu Phàm cuối cùng vào một ngày mùa hè trăm hoa đua nở cũng lấy được bằng thạc sĩ của đại học Thiên Hà.

Bởi vì không muốn dựa vào quan hệ của cha mẹ, lúc Tiêu Phàm xin việc gặp phải không ít chông gai.

Sau đó, dần dần học được cách dùng thái độ ôn hòa để đi phỏng vấn, lúc bản thân mỉm cười cố gắng không quá lạnh lùng, quả thực không được,

trước khi phỏng vấn nghĩ đến khuôn mặt tươi cười rục rờ của Vệ Đẳng một lát, như vậy, lúc mình cười mới ôn hòa hơn chút.

Nỗ lực mấy tháng, bằng vào biểu hiện vượt trội, cuối cùng được vào làm ở sở sự vụ luật sư Thời Đại cực kỳ nổi tiếng, an cư lạc nghiệp.

Sở sự vụ luật sư Thời Đại, nhân tài tụ tập, bách hoa tranh diễm.

Tiêu Phàm không phải người xuất sắc nhất, nhưng hãn trời sinh một loại ngạo khí khiến người khác phải liếc mắt nhìn.

Ngày đầu tiên hãn vào sở sự vụ, thì có đàn anh nói, người thanh niên này, tương lai nhất định sẽ phát ra tia sáng đặc biệt, tiền đồ vô lượng.

Một năm trôi qua rất nhanh, Tiêu Phàm giải quyết mấy vụ kiện làm há hê lòng người, dần dần, ở trong giới cũng có chút tiếng tăm.

Khi đó Vệ Đẳng vẫn còn đang ở phương Bắc xa xôi, mặc áo khoác dài, cầm các loại thuốc trong tay, ở phòng thí nghiệm bận bịu không ngơi.

Hai người không có biện pháp gặp mặt, tin nhắn điện thoại lại chưa từng gián đoạn.

Tiêu Phàm mỗi lần gặp phải vụ án khó giải quyết, hoặc chuẩn bị lên tòa án, lúc thắng kiện, cũng sẽ gọi cho Vệ Đẳng, vừa nghe giọng nói người kia, đã cảm thấy mệt mỏi toàn thân dường như tan biến hết cả.

Vệ Đẳng gặp phải chuyện không vừa ý, cũng sẽ gọi điện thoại tố khổ với Tiêu Phàm, nghe giọng nói dịu dàng của hãn, Vệ Đẳng liền cảm thấy toàn thân đều ấm

áp lên.

Khi gặp lại Diệp Kính Văn, Tiêu Phàm đã là mặc âu phục giày gia, đồng phục chuyên nghiệp, bị Diệp Kính Văn chế nhạo một hồi.

Diệp Kính Văn rút cuộc dưới áp lực của người nhà, tạm thời từ bỏ ý niệm đi tìm Lâm Vi, bị anh cả hắt đưa ra nước ngoài du học.

Trước khi đi ôm ôm Tiêu Phàm, cười nói, sau khi trở về nhất định phải trở thành một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, bởi vì kia là lý tưởng của hắn, cũng là ước hẹn của hắn và Lâm Vi.

Bây giờ Lâm Vi không ở bên cạnh, chỉ có thể thực hiện ước hẹn này trước, tương lai mới có tư cách đứng ở trước mặt của cậu ta, lần nữa đoạt cậu ấy về.

Nhìn chiếc xe xa dần, Tiêu Phàm cảm thấy có chút thương cảm.

Diệp Kính Văn cùng Lâm Vi, tương lai sẽ như thế nào còn chưa nói chắc được, chỉ là, mình vẫn luôn đơn độc, bên cạnh đã có Vệ Đăng.

Tên ngốc kia, luôn có thể khiến cho tâm tình mình lập tức trở nên trong sáng.

So với đôi tình nhân cách nhau rất xa, bản thân mình là hạnh phúc biết bao nhiêu.

Vừa nghĩ tới, điện thoại lại vang lên, tiếng chuông đặc biệt, vừa nghe là biết ngay Vệ Đăng.

Con nhím ồn ào nhốn nháo vẫn không thay đổi, lúc nói chuyện, mỗi âm tiết tựa hồ cũng đang nhún nhảy.

—Alo, Tiêu Phàm à, em vừa làm thí nghiệm xong trở lại a, em nói cho anh biết, hôm nay em cùng San San học nấu ăn, chiên cái trứng còn rất ngon nha.∥

Tiêu Phàm mỉm cười: —Lần đầu của em nên để lại cho anh mới đúng.∥

Vệ Đằng hình như bị sặc, dốc sức ho khan: —Khụ khụ khụ khụ, nói chuyện ma quỷ gì vậy! Anh ban ngày ban mặt sao lại nổi tính cầm thú rồi... ||Sau khi nói xong tựa hồ hiểu là mình hiểu lầm, lại có chút xấu hổ, —Chuyện đó... đến kỳ nghỉ em trở về nấu cơm cho anh ăn đi, lần đầu tiên em làm đưa cho Ngưu sư phụ rồi, hì hì, anh không thích ăn đồ chiên xào, em còn phải học hấp như thế nào ...||

Tiêu Phàm bỗng nhiên có chút cảm động, hẳn biết, Vệ Đằng cũng đang từ từ thay đổi, vì tương lai hai người, từ từ cố gắng.

—Kỳ thực, em không cần phải học những thứ đó...||

—Vậy cũng không được, em nghe người ta nói, luật sư các anh sau khi nhận được vụ án sẽ đặc biệt bận rộn, em cũng không thể đương trong thời gian anh bận rộn như vậy còn để cho anh xuống bếp nấu cơm chứ? Cũng không thể mỗi lần anh có việc em liền nấu mì gói a!! Vệ Đằng tựa hồ rất hưng phấn, vừa ăn cơm vừa gọi điện thoại, bên kia còn chen lẫn thanh âm Ngưu San San mắng hăn xấu xa, —Hơn nữa, đồ ăn em tự làm, lúc ăn đặc biệt có cảm giác thành tựu. Ngoài ra, làm cho anh ăn, em càng cảm thấy được ngọt ngào a.||

—Phi, đừng có buồn nôn quá, tứ đều ăn không vô nữa rồi.|| Tiếng Châu Vũ.

—Để cậu ấy buồn nôn đi, tiểu biệt thắng tân hôn, cậu đây cũng không hiểu à, im lặng ăn cơm.|| Giọng Ngưu San San.

Vệ Đằng cầm lấy điện thoại di động đi lên ban công, đã là mùa đông, gió lạnh thổi, Vệ Đằng lạnh đến run cầm cập.

—Hai con khi kia thật om sòm, ồn muốn chết. Cái đó, anh đang làm gì thế? Ăn cơm chưa?||

Tiêu Phàm nhíu nhíu mày: —Em vào nhà gọi điện thoại, đừng đứng ngoài ban công.‖

Vệ Đằng bất ngờ, chuyện này cũng bị hắn phát hiện, nhếch miệng cười nói tiếp: —Vậy được, em vào nhà ăn cơm trước, anh nhớ ăn uống đàng hoàng, đừng cố làm việc quá, để bạn quá quên mất.‖

Tiêu Phàm mỉm cười nói: —Biết mà, anh...‖

—Huh?‖

—Chờ em quay về.‖

Kỳ nghỉ đông mong mỏi thật lâu cuối cùng đã tới, gần một năm không gặp mặt, nhớ nhung xâm nhập cốt tủy, không ngờ vừa xuống xe, liền bị ba mẹ nhận về nhà, ở nhà bận rộn đón tết, cô Bảy dì Tám nhà nào cũng đến thăm hỏi, Vệ Đằng bận đến sứt đầu mẻ trán, căn bản không có thời gian đi gặp Tiêu Phàm.

Lúc đêm khuya chỉ có thể nằm trên giường phàn nàn.

—Đón cái tết thôi sao lại phiền phức thế chứ...Tiêu Phàm, ngày mai em phải đến nhà dì Ba...‖

—Không sao, ngoan ngoãn đi theo người nhà em đi, chúng ta qua vài ngày nữa bớt chút thời gian ra gặp nhau đi.‖

Kết quả, đến tận mừng 5 tết, Vệ Đằng vẫn như cũ tiếp đãi thân bằng hảo hữu tới cửa nối liền không dứt, không rút ra được chút thời gian nào.

Một buổi trưa, tiền bạn học của cha đi rồi, Vệ Đằng vừa định kiểm cơ ra cửa, chuông cửa lại vang lên.

Bất đắc dĩ liếc mắt, Vệ Đằng đá đá mắt cá chân đưa em gái đang ngồi gọt táo, —Nha đầu, mở cửa đi.‖

Vệ Nam ngẩng đầu trợn mắt nhìn hăn một cái, ném trái táo đi mở cửa.

Lát sau, mím cười bước vào, đá đá cái chân đưa qua lại của Vệ Đằng,  
—Vị khách lần này nhưng là đến tìm anh đấy.‖

Vệ Đằng nghe thấy, vừa định mắng em gái một câu, ngẩng đầu, lại nhìn thấy Tiêu Phàm đang nhìn mình mím cười.

Phút chốc, dường như trái tim ngừng đập, đầu óc trống rỗng, trước mắt chỉ có khuôn mặt tươi cười của Tiêu Phàm liên tục phóng lớn đung đưa. Mắt đã hơi ươn ướt, há miệng, muốn nói một lời thoại cũng không thốt nên lời.

—Ba mẹ, dâu...khách đến rồi.‖ Vệ Nam thiếu chút nữa nói lời miêng, vội vàng vỗ ngực một cái.

Ba Vệ Đằng đang ở thư phòng, mẹ mới vừa ở trong bếp thu dọn chén đĩa, sau khi nghe Vệ Nam kêu liền vội vàng từ bếp bước ra.

Tiêu Phàm cúi đầu rất sâu chào bà, —Cháu chào dì.‖

Mẹ Vệ Đằng bị dọa sợ hết hồn: —Cháu là?‖

—Mẹ, chính là người con đã nói với mẹ ấy.‖ Vệ Nam nháy mắt với mẹ.

—A, chắc cháu là Tiêu Phàm à?‖ Mẹ Vệ mím cười thân thiết, nhìn Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, tán thưởng: —Quả nhiên tuấn tú lịch sự, dì nghe Nam Nam nói, cháu đang làm việc ở Thời Đại?‖

—Vâng ạ.‖ Bộ dáng Tiêu Phàm khiêm tốn lễ độ, gây cho người ta ấn tượng tốt, mẹ Vệ cười càng sâu hơn: —Được được, cháu ngồi trước, cháu lại đến chúc tết, thật bất ngờ, dì đi chuẩn bị chút gì cho cháu ăn...‖

—Dì à, để cháu giúp cho.‖

—Như vậy sao được, cháu ngồi đi...||

—Không sao, cháu cũng biết nấu ăn, vừa lúc cùng dì tán gẫu luôn.||

Sau khi Tiêu Phàm cùng mẹ Vệ vào bếp, Vệ Đăng mới giống như bị chạm điện giật mình tỉnh lại.

—A! Xong rồi xong rồi, anh ấy làm sao tới? Anh... anh còn chưa chuẩn bị xong! Em gái, em bảo làm sao bây giờ?||

Vệ Nam ngẩng đầu nhìn trần nhà: —Yên tâm, ba mẹ không ăn thịt người, hơn nữa, em cảm thấy. . . anh vẫn không chịu tìm bạn gái, em lại cho họ xem nhiều bộ sách thông cảm khoan dung cho đồng tính luyến ái, bọn họ. . . chắc đã sớm biết đi.||

—Cái gì? Em cho họ xem sách gì, không phải là cho xem mấy thứ tiểu thuyết tàn bạo lung tung kia chứ?||

—Vớ vẩn, mấy thứ tiểu thuyết ngược tâm nhiều H em dám cho ba mẹ xem? Xem xong bọn họ lại càng không đồng ý ấy.|| Vệ Nam hừ một tiếng, nói tiếp: —Sách đó là Tiêu Phàm nhà anh chọn đó, một vài luận văn của các học giả thâm niên, điều tra xã hội, còn có phân tích tâm lý, đại khái chính là nói đồng tính luyến ái không phải là bệnh, tình yêu nên có không gian rộng lớn hơn, cha mẹ cần ủng hộ con trẻ theo đuổi hạnh phúc, đừng gây cho con mình áp lực quá lớn, càng không thể để con gái mình chịu đau khổ cả đời vì sống cùng người không yêu nàng các loại, em

cảm thấy, mấy thứ sách đó đều là Tiêu Phàm hao tổn tâm tư chọn lựa những loại sách để cho người lớn dễ dàng chấp nhận, sau khi em cho bọn họ xem xong, mẹ còn nói với em, Nam Nam à, có phải là con thích con gái? Không sao, nếu như con thật sự không có hứng thú với con trai, cũng đừng ép mình quá.||

Vệ Đăng lắng nghe liền cảm thấy mũi chua xót, Vệ Nam ngược lại có chút lúng túng, —Mẹ còn hỏi em có phải thích Tiêu Tinh, nói gì nếu thật sự thích, cứ thử quen nhau cũng không sao cả, đừng quá kiềm nén, chỉ cần em hạnh phúc thì tốt rồi...làm em sợ muốn chết, anh biết không, vì chuyện này mà Tiêu Tinh tránh mặt em suốt một tháng luôn...||

Vệ Đăng vỗ vai em gái, —Em gái ngoan, anh hai nhất định sẽ không bạc đãi em đâu! A, tháng lương đầu tiên sau khi tìm được việc, liền mua cho em cái gối ôm em thích nhất.||

Vệ Nam hứ một tiếng, —Tiêu Phàm sớm mua cho em rồi, cho nên, anh cũng không cần cảm thấy thiếu nợ em.||

Vệ Đăng lúc này mới cảm thấy có một loại cảm giác ấm áp lan tràn đến toàn thân, trong lòng tràn đầy thứ hạnh phúc có chút chua ngọt.

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy cha từ thư phòng đi ra, —Vệ Đăng, con đến đây.||

Vệ Đăng vốn lo sợ, sau khi nghe lời em gái nói, trong lòng như được chút cổ vũ, thẳng sống lưng theo cha vào phòng.

—Tiêu Phàm kia cùng con là quan hệ gì? Thành thật mà nói.||

—Con... yêu anh ấy, bây giờ con đang ở cùng với anh ấy, hơn nữa, tương lai cũng quyết định sống cùng nhau.||

Vệ Chính Đức im lặng giây lát, khe khẽ thở dài: —Ban đầu lúc Nam Nam đưa ba xem mấy loại sách đó ba liền nghi ngờ, anh em các con còn chưa có cơ mưu sâu sắc như vậy, là ý của cậu ta à?||

Vệ Đăng gật đầu, —Dạ... hy vọng ba mẹ có thể hiểu, sợ nói thẳng ra sẽ gây âm ỉ, cho nên muốn từ từ vượt qua...||

—Ba cũng từng trẻ tuổi, biết người trẻ tuổi các con muốn nếm thử những thứ kích thích mới mẻ ...||

—Không phải đâu ba, con thật sự yêu anh ấy, con và anh ấy đã từng vì hiểu lầm mà chia tay, vẫn là không có cách nào quên anh ấy, con biết, cả đời này có thể con cũng chỉ yêu mình anh ấy.|| Vệ Đăng nói đến rất kiên quyết, Tiêu Phàm đều đã làm được đến bước này rồi, mình tuyệt đối không thể chịu thua, —Con yêu anh ấy, để cho bọn con ở cùng nhau đi, ba.||

Vệ Chính Đức trầm mặc chốc lát, lúc này mới thở ra thật dài: —Con cũng trưởng thành rồi, ta tin tưởng con có chừng mực, hơn nữa lúc này ba có gặp thằng bé đó, tài mạo song toàn, dáng vẻ đường đường, có vẻ cũng là người rất nghiêm túc, các con ở chung với nhau ngược lại không phải là không thể được, nhưng là, ít nhất chờ đến sau khi con tốt nghiệp xong, có công việc đã.||

—Ba...||

—Con không cần mặc cả với ba, giờ con vừa đủ tuổi kết hôn theo pháp luật thì đã không thể chờ được muốn cùng người ta sống cả đời? Chờ con có việc làm xong lại nói.||

—Con không muốn xa anh ấy...|| Cúi thấp đầu giả bộ đáng thương, ba mềm lòng đi mềm lòng đi...

—Ai... lại không bảo các con chia tay, trước cứ ở cạnh nhau thích ứng đi, muốn tiếp tục sống với nhau, không phải vài ba câu cam kết là đã đủ.||

—Cám ơn ba!|| Vệ Đăng bay qua ôm lấy cha, chỉ nghe em gái ở ngoài gõ cửa gọi hai người ra ăn cơm.

Trên bàn cơm, mẹ vẫn đang khen Tiêu Phàm, cái gì giỏi nấu nướng, làm món ăn ngon, thật là thanh niên tài俊...

Vệ Đăng len lén nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lại chỉ cùng ba mẹ hẳn nói chuyện phiếm, nói chuyện thức ăn với mẹ hẳn, lúc tán gẫu với ba, chẳng chút câu nệ.

Chờ sau bữa cơm tối, Vệ Chính Đức mới kéo vợ ra ngoài, —Bà thấy thế nào?!

—Tôi thấy thằng bé đó rất tốt a, Vệ Đăng nhà chúng ta cầu thả không biết chăm sóc người khác, Tiêu Phàm ngược lại rất dịu dàng cẩn thận, hai đứa ở chung rất thích

hợp. Hơn nữa Vệ Đăng là đứa cứng đầu, ông cũng không phải không biết, khi còn bé ông đổi một quả bóng rổ nó cũng náo loạn cả tháng, bây giờ nếu như không đồng ý, nói không chừng nó lại làm ầm lên với ông, tôi thật sự sợ nó...!

Vệ Chính Đức cười cười, —Được rồi, tôi đã nói với Vệ Đăng, chờ nó tốt nghiệp xong sẽ để bọn nó sống cùng nhau.!

Chỉ chốc lát sau, Cha Mẹ Vệ ra ngoài, hỏi Vệ Đăng: —Tối nay chúng ta đi đến nhà cô cả chúc tết, con có đi không?!

Vệ Đăng ấp úng không nói lời nào, Vệ Nam ngược lại rất sáng khoái: —Anh ấy dĩ nhiên không đi, đã trẻ thế này, xe buýt cũng hết rồi, Tiêu Phàm chi bằng liền ở lại đi.!

—Ừm... vậy ba mẹ em mọi người đi đi, con không đi đâu...! Vệ Đăng cúi thấp đầu, dường như hơi đỏ mặt.

—Tiêu Phàm đừng khách sáo nha, chờ một chút nếu như đói bụng, trong tủ lạnh có thức ăn, hâm lại là được, còn có trái cây, Vệ Đăng con nhớ lấy ra ăn! Mẹ Vệ hướng Tiêu Phàm cười cười: —VẬY chúng ta đi.!

—Vâng, chú dì lên đường cẩn thận...!

Vệ Nam đột nhiên vọt tới bên cạnh Tiêu Phàm, sáp lại gần tai nói:  
—Tiêu đại ca, cơ hội không nhiều, nắm chặt cho tốt, còn có, con Mashimaro đã hứa với em đừng quên nha.‖

Tiêu Phàm khẽ cười cười, đưa ba người ra cửa.

Chờ cửa đóng lại, Tiêu Phàm lập tức nhào tới mạnh mẽ ôm lấy Vệ Đăng, toàn bộ đuôi sói đều lộ ra cũng không thèm để ý, nâng cằm Vệ Đăng liền điên cuồng hôn xuống.‖

—Ưm ưm...‖ Vệ Đăng bị hôn đến váng đầu hoa mắt, con người này quả thực là quá vô sỉ! Mới vừa rồi ngay trước mặt ba mẹ bộ dáng khiêm khiêm quân tử, vừa lễ phép vừa nghe lời, đám người vừa đi, liền bắt đầu lộ ra bản tính.

—Ng. . . anh để. . . mở. . . khụ khụ. . . có người gõ. . . cửa. . .‖

Một câu nói, cuối cùng dưới nụ hôn điên cuồng của hắn, xuất ra câu vụn nát, Tiêu Phàm mỉm cười buông Vệ Đăng ra, còn tử tế thay hắn liếm khô sợi chỉ bạc ngay khóe miệng, lại tiến đến hôn hôn vành tai Vệ Đăng, thấp giọng nói: —Anh đi mở cửa, chờ anh.‖

—A, xin lỗi, em quên mang theo găng tay.‖ Vệ nam cười hì hì xuất hiện ngay cửa, định tiến vào lại bị Tiêu Phàm ngăn cản: —Cái bao tay của em để đâu vậy? Anh lấy giúp cho.‖

Vệ Nam đưa đầu nhìn, thấy anh hai mình mặt mũi đỏ bừng, cười hắc hắc, —Không cần, em đột nhiên phát hiện miệng túi áo khoác ngoài của em thật lớn, tay nhét vào rất ấm, các anh... tiếp tục tán gẫu...‖

Nói xong liền rất thức thời lui ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại, Tiêu Phàm cười tiển nàng, thuận tay khóa trái cửa, sau đó xoay người nhìn Vệ Đăng.

Vệ Đăng cũng nhìn hẩn, hơi ngượng ngùng bứt tóc, —Vậy tối nay anh ngủ ở nhà em đi, bằng không anh ngủ ở trên giường em gái em, em đi thu dọn một chút trước.‖

Vừa muốn đi nhưng bị Tiêu Phàm kéo lại, —Giường em gái em màu hồng đây hình mặt mèo, anh mới không cần ngủ đó.‖

Vệ Đăng cúi đầu không nói lời nào, lại nghe Tiêu Phàm thấp giọng cười, —Cũng không có ai, em còn xấu hổ cái gì?‖ Nói xong, lấy tay nâng cằm Vệ Đăng, lại sáp qua hôn.

Tiêu Phàm chính chắn hơn rất nhiều.

Vệ Đăng mơ mơ màng màng nghĩ, bề ngoài có vẻ càng thêm tháo vát, bộ dáng nam nhân có nghề nghiệp ổn định, cởi bỏ một chút hồn nhiên thời còn đi học, Eh không, anh ấy vốn là đến giờ cũng chẳng có —hồn nhiên‖, bây giờ càng thay đổi thành nghiêm túc.

Hôn thì hôn đi, còn trên đũa kích thích, Vệ Đăng ngượng ngùng nhịp tim dồn dập, vòng tay lên bờ vai hẩn, trong lòng không khỏi buồn bực, MD, kỹ thuật hôn của mình rõ ràng tiến bộ, sao trước mặt hẩn vẫn là quân lính tan rã vô lực chống cự...

Nhĩ tới đây có chút tức giận bất bình, đầu lưỡi xoay chuyển, chủ động quấn lấy, hô hấp Tiêu Phàm cứng lại, hé mắt, nhanh chóng cuốn lấy đầu lưỡi hẩn đưa tới, lần

nữa hôn xuống điên cuồng, nụ hôn cuồng nhiệt xâm nhập cổ họng, khiến cho Vệ Đăng vô lực chống đỡ, cả người tựa vào trong ngực Tiêu Phàm, đến đầu ngón tay cũng không khỏi run rẩy...

Hồi lâu sau, người nào đó hài lòng mới lui ra ngoài, nhẹ nhàng vuốt ve con nhím nhỏ đang cố thở dốc.

Con nhím nổi giận: —Anh khiêm tốn một chút, đây là nhà em... hu... hu...||

Vệ Đăng đang mở miệng hít thở, vành mắt hơi ửng đỏ, nhìn qua đặc biệt quyến rũ.

Tiêu Phàm thở dài, kiềm nén kích thích, kéo tay hẳn ngồi trên ghế salon, kéo hẳn vào lòng, —Nhớ em quá, không chế không được mới...||

Vệ Đăng đỏ mặt, vội vàng cắt đứt mấy lời buồn nôn, —Được rồi được rồi, da gà em nổi cả lên rồi.||

Tiêu Phàm cười cười, không nói gì, Vệ Đăng tựa vào người hẳn hít thở sâu, một hồi lâu sau mới thấp giọng rù rì: —Đến nhà em, thấy em cũng không chào hỏi... mới nãy trên bàn cơm nhìn anh, anh cũng chẳng có phản ứng...||

—Tủi thân?||

Vệ Đăng ngẩng đầu, đối diện ánh mắt mỉm cười của Tiêu Phàm, nhả mũi hừ một tiếng, —Anh tưởng là em không nhớ anh sao, cũng không gặp nhau một năm rồi...không dễ dàng gì mới thấy nhau, anh lại không để ý người ta.||

Tiêu Phàm khẽ vuốt đầu con nhím đang tựa vào ngực, nhẹ giọng nói: —Em đây là đang làm nũng sao?||

Vệ Đăng hung hăng liếc hẳn một cái, —Đi tắm, tắm tắm ngủ.||

—Chúng ta ngủ chung đi, anh không muốn ngủ giường em gái em.||

Vệ Đăng đỏ mặt: —Theo tiện cho anh! Giường của em cũng không lớn.||

—Không sao, anh không có ham mê bất lương, không biết nửa đêm đánh người.|| Tiêu Phàm cười đầy thâm ý, Vệ Đăng nhớ tới lúc ở Quế Lâm,

mình mơ thấy đánh hấn, không khỏi mỉm cười: —VẬY em đi tắm trước, anh xem TV đi?!

—Muốn tắm chung với em.!

—Phòng tắm nhà em nhỏ quá, không dung nổi vị đại phật như anh.! Vệ Đăng liếc hấn một cái, một mình vào phòng tắm.

Tiêu Phàm ngồi ở trên ghế sa lon, nhàm chán chuyển kênh, trong thời gian tẻ, khắp nơi toàn là ca nhạc liên hoan, tiểu phẩm ca múa, Tiêu Phàm xem chẳng cảm thấy thú vị gì cả, liền tựa vào trên ghế sa lon, cầm táo lên gọt.

Vệ Đăng tắm thật là lâu a...

Tiêu Phàm nhìn đồng hồ treo trên tường, Vệ Đăng em tắm lâu như vậy, không phải là ngay đến bên trong cũng rửa rồi đi.

Vệ Đăng đứng trong phòng tắm chán nản nhìn mắc áo trống trơn, quên mang quần áo vào rồi, phải làm sao đây, kẻ ngồi bên ngoài là sói đó... phải kêu hấn giúp sao?

Suy nghĩ một lát, mở vòi nước, tắm lại lần nữa.

Đợi đến lúc Tiêu Phàm hết kiên nhẫn, đến gõ cửa phòng tắm, Vệ Đăng mới thấp giọng nói: —Giúp em lấy quần áo, ở trong tủ treo ấy.!

Tiêu Phàm dừng một chút, —Huh, lấy món nào, bộ trên mông vẽ đầu heo? Hay là bộ ở trước ngực có hình quả quýt?!

—Tùy, tiện.! Vệ Đăng có điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiêu Phàm quét qua tủ đồ của Vệ Đăng một lượt, quần áo quả nhiên vô cùng kì quặc, cầm bộ áo ngủ có hình quả quýt, chất lượng lại rất tốt, cảm giác mềm như nhung.

Ho khan một tiếng, gõ cửa, Vệ Đẳng chỉ mở ra khe hở nhỏ, thò tay ra ngoài.

Tiêu Phàm cười khẽ, cũng không phải là chưa từng thấy, giấu cái gì mà giấu.

Nhét áo ngủ vào tay hắn, thuận tay kéo, cả người Vệ Đẳng bị kéo ra ngoài.

Nhấn bóng đứng trước mặt Tiêu Phàm, đỏ mặt, Oh, lần này rõ thật là một chú nhím con đã lột sạch da.

—Anh làm gì vậy?! Vệ Đẳng cúi thấp đầu vòng qua Tiêu Phàm, cảm giác được ánh mắt Tiêu Phàm vẫn đang nhìn chăm chăm vào hắn, chỉ thấy sống lưng run rẩy, quay đầu lại quát: —Đi tắm!!

Tiêu Phàm liếc nhìn Vệ Đẳng luống cuống tay chân mặc đồ ngủ, thờ dài, vào phòng tắm đóng cửa lại.

Không bao lâu sau, chỉ nghe phòng khách truyền đến tiếng cười sang sảng, Vệ Đẳng không biết đang xem chương trình gì, nhìn đến thích thú như vậy.

Tiêu Phàm quần khăn tắm trên người xong liền đi ra, ngồi ở bên cạnh, thấy Vệ Đẳng ăn táo cắn gọt, vừa xem tiểu phẩm vừa ha ha cười to.

Tiêu Phàm trong lòng không thoải mái, xem tiểu phẩm xem đến mê mẩn như vậy, cũng không quay đầu lại nhìn mình một cái, \*\*\* quyến rũ cũng không được \*\*\* xia, ai... xem ra vẫn để tự mình hành động vậy.

Vệ Đẳng đang xem mê mẩn, bất ngờ bị cái bóng che lại, ngẩng đầu, trước mắt một mảnh ngực trắng lóa.

Vệ Đăng tim đập ngừng nửa nhịp, có chút mất tự nhiên dời tầm mắt,  
—Anh tắm xong rồi à?||

—Ừm, đã sớm tắm xong rồi.|| Đỉnh đầu vang lên thanh âm trầm thấp gợi cảm, da đầu Vệ Đăng một trận tê dại, —Vậy... ngồi xuống xem TV đi.||

—Không có gì hay ho cả, không còn sớm, ngủ đi.|| Tiêu Phàm cúi người tiến tới bên tai Vệ Đăng, —Tiết mục TV sẽ phát lại, ngày mai bọn họ liền phát lại rồi...||

Vệ Đăng gạt đầu, tắt TV, theo Tiêu Phàm vào phòng ngủ, vẻ mặt anh hùng oanh liệt một đi không trở lại.

Hai người vào phòng ngủ, mở đèn, Tiêu Phàm rất tự giác ôm hôn Vệ Đăng.

Vệ Đăng cũng không câu nệ, phóng túng bản thân cùng hân hôn, nhanh chóng bị Tiêu Phàm dẫn dắt ngã xuống giường.

Chờ nụ hôn kết thúc, Vệ Đăng phát hiện mình đã bị hân đặt dưới thân, cả người cũng bị hân bao lấy, không chỗ trốn thoát.

Dù sao trong lòng muốn cùng hân thân mật, lâu như vậy không gặp, thân thể vừa tiếp xúc, phản ứng nổi lên cũng rất thành thực, lúc này cũng không cần thiết phản kháng nữa... Vệ Đăng nhận mệnh nhắm mắt lại, tùy ý nụ hôn dịu dàng của Tiêu Phàm thuận theo cổ xuống dưới.

—Áo ngủ của em chất lượng rất tốt.|| Cảm giác được thân thể Vệ Đăng cứng ngắt, Tiêu Phàm mở miệng nói chuyện, phân tán sự chú ý của hân.

Quả nhiên, Vệ Đăng cảm câu: —Áo ngủ này là em gái em chọn, trên ngực một quả quýt em cảm thấy đặc biệt khó coi, lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, áo ngủ —chất lượng tốt|| đã bị hân lột ra toàn bộ.

Hai người trần trụi tương đối, Vệ Đằng nhìn thân thể hấp dẫn ngay trước mắt, rũ mắt vòng lên vai hẳn.

—Anh... nhẹ một chút nha.‖

Tiêu Phàm cười nhẹ, —Ừm, chỗ em có dầu bôi trơn không?‖

—Em nào có mấy thứ đó!‖ Vệ Đằng đỏ mặt, —Nếu không liền giống như trước vậy...‖

Không đợi hẳn nói xong, Tiêu Phàm liền hiểu ý cúi người xuống, ngậm lấy bộ vị thẳng đứng đứng run rẩy giữa hai chân, trêu chọc vô cùng điêu luyện.

Ngón tay Vệ Đằng bám chặt vào tóc Tiêu Phàm, hít thở từng hơi, tên khốn kiếp này kỹ thuật thế nào tốt như vậy... Bạn đang ❖

—Không chuyên tâm nha.‖ Tiêu Phàm ác ý liếm liếm bộ vị đỉnh, dẫn đến Vệ Đằng một trận run rẩy, —Ừm...uh...‖

—Có thoải mái không?‖

Dục vọng bị dụ dỗ bao lấy, toàn thân từng trận khoái cảm mãnh liệt, Vệ Đằng cũng không che dấu, hung hăng gật đầu, —Thoải mái... tiếp tục... ‖

Tiêu Phàm tiếp tục dùng môi lưỡi lấy lòng hẳn, tiếng thở dốc ngọt ngào của Vệ Đằng vang lên bên tai, trong lòng Tiêu Phàm dâng lên cảm giác thỏa mãn thật sâu.

Toàn thân Vệ Đằng co quắp, rớt cuộc phát tiết ra, đầu óc trống rỗng, lúc hậu đình bị đưa ngón tay vào, Vệ Đằng cũng chẳng còn sức phản kháng, co quắp ở trên giường tùy ý Tiêu Phàm khuếch trương.

Nhớ tới cũng cảm thấy kỳ diệu, lại có một ngày, ở trong phòng ngủ của mình, trên chiếc giường mềm mại bản thân đã ngủ nhiều năm, cùng Tiêu Phàm làm loại chuyện này.

Trước kia khi vừa mới ở chung, cũng không nghĩ tới có thể cùng hẳn đi tới bước này, trong lòng kỳ thực luôn lo lắng, hai người có thể giống những đôi tình nhân khác hay không, cuối cùng vẫn là dưới áp lực, từng người kết hôn.

Thế nhưng bây giờ, không có những thứ băn khoăn này, chỉ cảm thấy trước mắt trở nên tươi sáng.

Vệ Đăng hít một hơi, thả lỏng bản thân, đón nhận Tiêu Phàm.

Trong một khắc hai thân thể thân mật kết hợp, hưng phấn đến đồng thời run rẩy, sống lưng tựa hồ vọt một cơn sóng ngọt ngào, khoái cảm kỳ diệu chen lẫn đau đớn, theo thần kinh lan tràn đến toàn thân.

Ngón tay Tiêu Phàm đưa qua len vào những ngón tay Vệ Đăng, chuyển động phía dưới càng thêm kịch liệt mà cuồng nhiệt, ra giường bị vò đến nhăn nhúm, chân cũng không biết bị đá đi nơi nào, Tiêu Phàm cầm lấy gối kê dưới eo Vệ Đăng, mỗi lần tiến vào đều sâu hơn mãnh liệt hơn, tựa hồ như muốn đem thân thể hai người nắn lại cùng nhau.

Vệ Đăng há miệng dốc sức hít thở, lại sau một vòng tiến công điên cuồng, hai người đồng thời phát tiết ra ngoài.

Mồ hôi Tiêu Phàm theo cằm rơi xuống mặt Vệ Đăng, Vệ Đăng chỉ cảm thấy toàn thân đều nóng bừng lên.

Hồi lâu sau Tiêu Phàm mới ổn định được hô hấp, cúi người nhẹ nhàng hôn hôn đôi môi hồng của Vệ Đăng, giọng khàn khàn: —Anh giúp em xử lý, giữ lại trong cơ thể sẽ không thoải mái.∥

Vệ Đằng đỏ mặt, cầm tay hắn, kéo hắn trở lại.

—Trước không cần, em có lời muốn nói với anh.‖

Tiêu Phàm nằm lại, nhẹ nhàng kéo Vệ Đằng vào lòng ngực, dịu dàng như ôm lấy trân bảo, tiến lại hôn lên tóc Vệ Đằng: —Nói đi.‖

Vệ Đằng cử động thân thể, dựa vào thoải mái hơn một chút, —Ba em nhận ra quan hệ của chúng ta, sau đó...ông nói, chờ sau khi em tốt nghiệp lại suy nghĩ đến chuyện tương lai, cho nên... chúng ta còn phải đợi thêm hai năm.‖ Đằng nói xong

có chút khó khăn, em sợ anh đợi không được, những lời này vẫn là cố gắng đè ép trở về.

Tiêu Phàm nhìn hắn thật sâu, chờ hắn nói xong mới khẽ gật đầu: —Anh sẽ chờ em tốt nghiệp. Hai năm thôi mà, sau này chúng ta còn có rất nhiều thời gian, nếu như ngay cả thời gian hai năm cũng không chờ nổi, anh lại có tư cách gì mà nói đến chuyện tương lai?‖

Vệ Đằng đột nhiên có chút cảm động, vùi đầu vào trước ngực hắn, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, lại cảm thấy tâm tình hỗn loạn lập tức bình tĩnh trở lại.

Người này, để cho hắn an tâm.

Vệ Đằng đột nhiên hỏi: —Anh còn nhớ lúc ở Quế Lâm, mấy ngày chúng ta ở cạnh nhau ấy.‖

Tiêu Phàm gật đầu: —Dĩ nhiên nhớ.‖

—Khi đó anh cảm thấy em thế nào?‖

Tiêu Phàm nghĩ, bị cậu ấy nhét cho món mì gói bản thân không thích ăn, nửa đêm bị cậu ấy quấy nhiễu ngủ không ngon giấc, nhưng lúc bị bệnh, cậu

ấy lại hết lòng hết dạ chăm sóc. Ngày hè nóng bức cùng cậu ấy ra đầu đường mua những món đồ chơi lung tung, cùng cậu ấy ăn cháo Quế Lâm, cùng cậu ấy chạy như điên dưới mưa...

—Khi đó, anh chính là nghĩ, nhanh chóng kết thúc chuyến du lịch kia đi, thoát khỏi cái tên làm phiền người này.‖ Tiêu Phàm khẽ mỉm cười.

Vệ Đăng cũng cười ra tiếng: —Coi như anh thành thật, không nói dối quán mê thang

(\* ) với em! Kỳ thực khi ấy em cũng mong muốn nhanh chóng kết thúc chuyến du lịch đó, thoát khỏi anh cái tên băng sơn nam chết rét người này.‖

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, nhẹ nhàng ôm nhau.

Chẳng ai ngờ rằng, những người mới đầu nhìn nhau không vừa mắt, bây giờ, thấy thế nào đều thuận mắt.

Người mới đầu vẫn chỉ luôn muốn thoát khỏi, bây giờ, lại muốn cùng hẳn vướng cả đời.

Tiêu Phàm lại cầm tay Vệ Đăng lần nữa, nhìn người yêu hít thở đều đều, tiến lại ghé vào lỗ tai hắn nói: —Vệ Đăng, anh yêu em.‖

Đột nhiên thấy Vệ Đăng mở mắt, —Cái gì?‖

—Anh nói, anh yêu em.‖

—A.‖

—Còn em?‖

—Em yêu anh chết được.‖ Vệ Đăng liếc Tiêu Phàm một cái, lại thấy Tiêu Phàm mỉm cười rất vui vẻ, đỏ mặt quát: —Anh cười cái gì mà cười?

Được rồi, mấy lời buồn nôn nói nhiều rồi, toàn thân em đều thấy ngứa ngáy.¶

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng cười thật thấp, hồi lâu sau, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của hai người, ban đầu lúc trầm lúc bổng, về sau, dần dần dung hợp về cùng tần số.

Ngoài cửa sổ, không biết là con cái nhà ai, phóng pháo hoa xinh đẹp.

Mùa xuân này là bắt đầu một năm mới.

Cũng là bắt đầu hạnh phúc của chúng ta.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 61: Phiên Ngoại 1 – Bạn Học Thiếu Niên

—Hi, đã đợi lâu.”

Lúc Lâm Vi đi tới địa điểm hẹn, Chu Phóng và Ôn Đình đã chờ ở đó, trên bàn bày đầy các món ăn trông cực kỳ ngon mắt, còn có một chiếc bánh ga tô nhỏ.

“Lại đến trễ, tốc độ rửa bò này của cậu có khi xin ghi vào sách kỷ lục guinness được đấy” – Chu Phóng hừ một tiếng, khui một lon bia đưa tới.

Bị Ôn Đình cau mày ngăn lại: “Cậu ấy mới mười sáu tuổi.”

“Sợ cái gì, ngày mai là cuối tuần.”

“Làm ơn, ngày mai là tháng thi cử của chúng tôi.” Ôn Đình liếc mắt, nhận lấy bát mì thịt bò trong tay người bán hàng, giao cho Lâm Vi.

Lâm Vi cười cười, cúi đầu hít hà liên ăn.

“Bây giờ khối mười đã là tháng thi cử rồi?” Chu Phóng nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, trường học biến thái, lần này vẫn là xếp hạng toàn khối, nghe nói muốn dán bảng danh dự.” – Ôn Đình cúi đầu nhấp một hớp canh nóng, khuôn mặt lạnh cóng cũng trở nên hồng nhuận.

“Đúng rồi Lâm Vi, cậu có nắm chắc vị trí thứ nhất không?”

“Ngô ngô...” Người cầm đầu vào ăn cũng không để ý tới vấn đề của Ôn Đình, còn đang nghiên cứu mì hôm nay sao lại ít hơn hai miếng thịt bò so

với lúc trước? Sau khi thấy bát của Chu Phóng, không khách khí đưa chiếc đũa qua gắp thịt bò vào bát mình, tiếp tục cắm đầu ăn.

“Lâm Vi, hỏi cậu đấy!”

Lâm Vi cuối cùng cũng húp sạch nước canh, lau miệng, dưới cái nhìn tức giận của Ôn Đình, khẽ mỉm cười:

“Đình Đình, cậu mới vừa nói gì? Tháng cái gì?”

“Tháng thi cử.” Ôn Đình liếc mắt, “Kỳ thi lần trước, tôi nghe nói thành tích cậu xếp thứ nhất toàn khối, hỏi cậu lần này có nắm chắc hay không?”

“Nga, tôi không nắm chắc.” Lâm Vi đáp lại rất bình thản.

Chu Phóng uống sạch lon bia kia, cười gõ mặt bàn: “Lâm Vi, cậu thật đúng là trực tiếp nha, vị trí thứ nhất cũng không dễ ngồi nha, cẩn thận có người đâm sau lưng.”

“Cậu biết Tiêu...”

Ôn Đình đột nhiên ngừng lại, ánh mắt hướng tới nam sinh đang ngồi trong góc quán ăn.

Người kia cúi đầu ăn mì, dáng vẻ tựa hồ rất căm ghét, gắp một sợi mì lên, lại để xuống, lại gắp một miếng thịt bò, cau mày.

Ôn Đình nhìn chằm chằm cậu ta hồi lâu, dường như cậu ta cũng cảm giác được, ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng bắn lại, hừ một tiếng.

“Đình Đình đang nhìn gì vậy? Tâm hồn thiếu nữ động rồi à?” Chu Phóng mỉm cười xấu xa tiến tới nói thầm vào tai Ôn Đình, bị cô liếc mắt xem thường.

Nam sinh kia cuối cùng cũng không ăn hết mì, để đũa xuống, xoay người đi ra cửa, khi đi ngang qua ba người, mang theo một luồng khí lạnh buốt.

Lúc này đang là mùa đông.

Mùa đông của miền nam, không khí lạnh thấu xương, gió thổi, những tấm màn che của quán cứ kêu lách cách lách cách.

Ba người thoáng rùng mình, Lâm Vi kéo tấm áo khoác dày quần chặt thêm chút nữa.

Chu Phóng nhướn mi hỏi Ôn Đình: “Người kia là ai vậy?”

“Hai người các cậu, một người cả ngày bận rộn sáng tác, một người cả ngày vui đầu đọc sách, lỗ tai đều không nghe thấy chuyện gì ngoài cửa sổ nha.”

“Đừng có quanh co lòng vòng nữa.” Chu Phóng một bộ dáng lão già, đưa ngón tay gõ gõ mặt bàn.

Ôn Đình thở dài: “Cậu ta là Tiêu Phàm, các cậu không biết? Vừa mới chuyển trường đến.”

Lâm Vi cùng Chu Phóng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Ôn Đình tiếp tục nói: “Nghe nói gia cảnh nhà bọn họ rất đáng sợ, còn là thế gia nổi danh trong thương giới, bất quá hành vi của Tiêu Phàm cũng rất chùng mực, trừ ngày đầu tiên đi học trong nhà phái xe đưa tới, sau đó đều là tự mình đi bộ về nhà. Thành tích học tập rất giỏi a, lần thi chung đợt trước, kém hơn Lâm Vi hai điểm, những gì tớ biết chỉ có nhiều đó.”

Chu Phóng cười nhạt một tiếng, “Sao tôi cảm thấy cậu giống như trinh thám ? Tra cậu ta rõ ràng như vậy, không phải là tâm hồn thiếu nữ rung

động thật đấy chứ ?”

Ôn Đình lườm cậu ấy một cái.”Cậu có thể nhảy vào bát chết chìm được rồi.”

Lâm Vi ngược lại từ đầu đến cuối đều không nói gì, ánh mắt dõi theo bóng lưng Tiêu Phàm, cho đến khi cậu ta biến mất ở cuối con phố vắng lặng.

Cậu ấy dường như rất rất cô đơn.

Là do vừa tới nơi này, cuộc sống vẫn chưa quen ư?

Lại một trận gió thổi qua, che kín chút suy nghĩ hỗn loạn.

Hôm đó là sinh nhật 16 tuổi của Ôn Đình, Lâm Vi và Chu Phóng cùng nhau theo nàng, lần đầu tiên gặp Tiêu Phàm ở trong quán.

Mà Tiêu Phàm lại không biết, nam sinh ngồi sau lưng nữ sinh quan sát mình, chính là đối tượng mà trước nay bản thân luôn muốn vượt qua —— Lâm Vi.

Thậm chí rất nhiều năm sau này vẫn không biết, kỳ thực Lâm Vi, là nhận ra cậu. Ngay trước khi cậu chủ động đến gần thì Lâm Vi đã nhận ra.

Mưa tí tách tí tách liên tục mấy ngày, khí lạnh của mùa đông khiến cho người đi đường không khỏi kéo chặt y phục che kín.

Lúc tháng thi cử kết thúc, mưa vẫn còn rơi.

Học sinh thi xong, nhất thời làm cho con đường đông nghìn nghịt.

Lâm Vi cùng Ôn Đình núp trong siêu thị, chờ Chu Phóng tới đưa dù, ngoài cửa sổ đột nhiên có một nam sinh đi qua.

Người kia, lúc bước đi sống lưng luôn thẳng, mắt cũng nhìn thẳng.

Từ cửa sổ nhìn ra, Lâm Vi đột nhiên cảm thấy, người đó ăn mặc rất phong phanh.

Mùa đông lạnh như vậy, chỉ có một cái áo lông, phía ngoài là chiếc áo gió màu trắng, lại thêm một chiếc khăn choàng đơn giản, màu trắng thuần không có bất kỳ hoa văn nào cả. Lúc gió thổi, vạt áo bay lên, cậu ta vẫn không để ý, cau mày tiếp tục bước đi.

“Cần phong độ không cần nhiệt độ à.” Lâm Vi cười cười, lại nghe Ôn Đình kinh ngạc nói: “Cậu ấy là Tiêu Phàm, cậu không nhận ra sao?”

Lâm Vi trong lòng giật mình, lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ, bóng lưng người nam sinh kia đã đi xa, dường như nơi cậu ấy đi qua, đến nước mưa của mùa đông cũng sẽ kết băng.

Bảng vàng tháng đầu tiên của trung học Nhân Xuyên cuối cùng đã được dán ra, mưa đã ngừng, mặt trời vàng rực treo trên không, nằm trên sân thượng, thật ấm áp.

Bảng vàng dán giữa bảng thông báo chung của trường, trên tấm giấy đỏ thẫm, dùng mực đen viết chi chít một đồng tên.

Lâm Vi chiếm vị trí đầu tiên, phía sau viết điểm số đáng sợ, 9 môn điểm tối đa là 900, Lâm Vi được 880.

Phía dưới là Tiêu Phàm, 878.

Vẫn là như cũ, kém 2 điểm.

Trên bảng đen bên cạnh còn có một thông báo phê bình.

“Lớp 12/8 học sinh Chu Phóng, vô cớ trốn khóa một tuần...”

Lúc ba người đi ngang qua bảng thông báo, Chu Phóng dừng bước lại, nhìn chăm chăm tên của mình mỉm cười.

“Đem tên tớ viết khó coi như vậy.” Nói xong, cầm lấy giẻ lau bên cạnh, sau khi lau, dùng phấn viết lên chữ thảo (viết thảo) tiêu sái.

Lâm Vi ngẩng đầu nhìn cái tên đứng đầu, bất đắc dĩ cười nói: “Treo cao như vậy để cho mọi người chiêm ngưỡng, cái loại cảm giác đó thật giống như thắt cổ, treo trên cửa thành nha...”

Đó là độ cao dù vươn tay, cũng không với tới.

“Tiêu Phàm lại thấp hơn cậu hai điểm, Lâm Vi, cẩn thận cậu ta ám sát cậu.” Chu Phóng sáp lại cười xấu xa, “Lần nào cũng là cậu ở trên, cậu ấy chắc rất hậm hực, nói không chừng ở sau lưng đâm hình nhân, hai ngày nay cậu có cảm thấy đau đầu nhức óc không vậy?”

Lâm Vi nhìn Chu Phóng một cái, mỉm cười nói: “Tôi đau bụng.”

“Vậy cậu ấy đang đâm bụng cậu.”

Hai người lại cười giỡn, chỉ có Ôn Đình vẫn ý vị thâm trường nhìn cái bảng danh sách kia, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, vân đạm phong khinh.

Số người vây quanh bảng thông báo bắt đầu nhiều, ba người bị đẩy vào bên trong, lúc muốn rời đi, Lâm Vi lại thấy Tiêu Phàm mặc áo gió màu trắng, khi đi ngang qua, khẽ hừ một tiếng.

Lâm Vi nghĩ, có lẽ cậu ấy hừ mình. Trong lòng lại có chút đắc ý, cậu hừ đi, cậu hừ rồi cũng chẳng đuổi kịp được 2 điểm ấy.

Song khi Lâm Vi đang tra bài thi, lại phát hiện một đề số học đổi lại sai, chắc cậu sẽ mất 4 điểm, kỳ thực do bản thân viết sai ký hiệu.

Nhưng khi nhìn con số 100 đỏ chói trên bài thi, Lâm Vi nghĩ thầm, ai lại ngu ngốc đến mức đó chứ, 100 điểm không cần, nhất định giả làm học sinh đơn thuần, giảm 4 điểm kia.

Vì vậy Lâm Vi lấy bút sửa lại ký hiệu mình làm sai, hài lòng nhìn 100 điểm mỉm cười.

Buổi chiều hôm đấy lại nghe nói, điểm số Tiêu Phàm vốn rất cao, dường như là môn vật lý thêm nhằm điểm, chủ động tìm giáo viên giảm điểm.

Trong lòng Lâm Vi than thở, cái tên kia có phải là chính trực quá mức không.

Như vậy so với bản thân, mình ngược lại có vẻ tâm tư hồ ly hèn hạ.

Đáng tiếc bảng danh sách kia đã được thông báo ra ngoài, sai lầm kia, chỉ có thể để cho nó tiếp tục sai xuống.

Chẳng qua là sau này khi nhắc tới Tiêu Phàm, Lâm Vi luôn có chút chột dạ và áy náy. Nghe nói nhà cậu ấy dạy rất nghiêm, bởi vì thi không đạt được thành tích cao

nhất nên bị mẹ của cậu ấy mắng một trận, nghe nói cậu ấy vì bị chuẩn bị cho cuộc

thi, ngay cả môn bóng rổ cậu ấy thích nhất cũng bỏ qua...

Nghe nói càng nhiều, trong lòng liền càng không được tự nhiên, đặc biệt là mỗi lần thấy cái bóng lưng cô đơn lạnh lẽo của cậu ấy, Lâm Vi chỉ cảm thấy, bản thân thật là tạo nghiệt a tạo nghiệt.

Cũng từng nghĩ qua, ko bằng cố ý thi kém một chút để nhường cậu ấy? Nhưng sự kiêu ngạo đáy lòng lại không cho phép bản thân làm như vậy, tại sao tôi phải vì cậu mà cố ý thi hỏng?

Hơn nữa, cái tên kia, vạn nhất biết mình cố ý nhường cho cậu ấy, nói không chừng thẹn quá hóa giận lại đi giết người.

Lớp 10 – tháng thi thứ hai, tên Lâm Vi vẫn chiếm giữ vị trí cao nhất.

Chênh lệch lần này, biến thành bốn điểm.

Toàn bộ một năm học, sáu lần thi, thành tích hai người dù chênh lệch tới đâu vẫn nằm trong vòng 10 điểm, chỉ có điều, Tiêu Phàm cuối cùng vẫn không thể vượt qua Lâm Vi. Đối thủ trong lòng cậu ấy ghét nhất, hoặc là nói, để ý nhất.

Lớp 11 chia lớp, Lâm Vi học khoa Lý, Tiêu Phàm học khoa Văn.

Hai người giống như là hai đường thẳng cắt nhau, sau khi qua giao điểm kia, liền càng chạy càng xa.

Kỳ nghỉ hè đến, Chu Phóng bị cử đi học khoa Tiếng Trung tại Đại học Thiên Hà.

“Kỳ thực tớ thích Lịch Sử hơn.”

Chu Phóng đứng ở bờ sông ngoài trường, ném đá trên mặt nước, vừa ném vừa nói.

Khi đó, Đoàn Mộc Ninh còn ở bên cạnh, tất cả những chuyện ngoài ý muốn cũng chưa từng xảy ra, một nhóm người, ngày ngày đều mỉm cười, cuộc sống phong phú mà vui vẻ.

“Tôi không muốn làm con nít, tôi chỉ muốn làm một hoa hoa công tử.”

“Tử viết, thực sắc tính dã.”

Chu Phóng vừa nói vừa cười, bị Lâm Vi và Ôn Đình cùng nhau khi dễ.

Đoan Mộc Ninh lại một mực không nói chuyện, âm thầm siết chặt ngón tay trong túi áo, lúc xoay người rời đi, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

---

Chu Phóng ở sân bóng rổ gặp phải Tiêu Phàm.

Cuối tuần, lúc xế chiều, khí trời trong xanh hiếm có, lúc Chu Phóng đi ngang qua sân bóng rổ, thấy một người đang ném bóng ở đó.

Thiếu niên nhẹ nhàng nhún chân, động tác ném rổ thật tao nhã, ở dưới ánh mặt trời trở thành một hình ảnh hoàn mỹ.

Chu Phóng nhẹ nhàng đi tới, nhặt bóng lên, ngoắc ngoắc ngón tay một cách khiêu khích, “Tiêu Phàm đúng không, tới, một đấu một.”

Tiêu Phàm trầm mặc chốc lát, lạnh lùng nói “Chúng ta biết nhau sao?”

“Không quen nhau thì không thể chơi bóng. Con người cậu thật đúng là cố chấp.” Chu Phóng nhướng mi, một cú lên lưới ba bước tiêu chuẩn, ba một tiếng, bóng vũng vàng lọt vào.

Tiêu Phàm ra vẻ định đi, Chu Phóng đột nhiên gọi cậu lại, “Này, cậu sợ?”

“Phép khích tướng đối với tôi vô dụng.” Tiêu Phàm tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nghiêng răng rạn ra từng câu chữ, “Tôi, không, muốn, cùng, cậu, chơi, bóng.”

Chu Phóng cười xấu xa nói: “Chẳng lẽ cậu... Muốn cùng bà xã của cậu chơi bóng ư?!”

Tiêu Phàm mặt lạnh cầm lấy bóng trong tay Chu Phóng, xoay người rời đi, lại nghe Chu Phóng đột nhiên nói: “Tôi nghe nói cậu bởi vì học tập quá

bận rộn, rút lui khỏi đội bóng rổ?”

Dứt lời lại thở dài: “Người còn sống, đừng mệt mỏi như vậy, cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao cũng không tránh được lạnh), cuộc đời muốn sống hài lòng phải hết sức vui vẻ, hiểu không?”

Bước chân Tiêu Phàm bỗng dừng lại, không có trả lời.

Lại đi tiếp hai bước, chỉ nghe thấy nam sinh phía sau lớn tiếng la: “Thằng nhóc! Chờ cậu rãnh rồi cùng nhau chơi một trận a, chơi một chọi một cậu tuyệt đối không thắng được tôi, có tin không?”

Tiêu Phàm không để ý cậu ấy, Chu Phóng cũng chỉ là thuận miệng thử.

Kỳ nghỉ, Tiêu Phàm thật nhàn rồi, cầm lấy bóng rổ đến sân, nghĩ thầm có lẽ có thể gặp lại người kia.

Nghĩ tới cùng anh ta một đấu một, để cho anh ta thua tâm phục khẩu phục.

Dù sao đó một trong cực ít người chủ động đáp lời với người lạnh lùng như mình, cười vô lại, nhưng lại có loại tiêu sái tự do tự tại.

Song, Chu Phóng đột ngột biến mất khỏi thành phố này.

Cũng truyền ra tin Đoàn Mộc Ninh đột nhiên gặp tai nạn bỏ mình.

Ở hội học sinh đại học lần nữa gặp lại, Tiêu Phàm mới biết được, Chu Phóng là bạn thân nhất của Lâm Vi, hơn nữa Chu Phóng khi đó đã là tác giả có chút danh tiếng, cả ngày lưu luyến bụi hoa, trở thành tài tử phong lưu thật sự.

Ước định không tính là ước định kia, cuối cùng vẫn không thể thực hiện.

Trên sân bóng của đại học, cũng không có thân ảnh của bọn họ.

Thời gian trôi cực nhanh.

Ba năm cấp ba vội vã mà qua.

Lâm Vi lần nữa nhìn thấy Tiêu Phàm, là ở kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông.

Khi đang kiểm tra thẻ học sinh để vào trường, Lâm Vi thấy một thân ảnh quen thuộc phía xa, người kia vẫn cúi thấp đầu, Lâm Vi nhớ hôm đó cậu ấy mặc bộ quần áo màu đen, trên cánh tay buộc một dải khăn đen.

Xa xa nhìn qua, tựa hồ tinh thần cậu ấy không tốt lắm, cảm giác mãnh liệt, làm cho lòng người đều đau nhói.

Thi xong một môn, lúc cùng Ôn Đình ăn trưa mới biết được, ông của cậu ấy, ngày hôm qua qua đời.

Nhà của Ôn Đình cùng nhà Tiêu Phàm cách nhau rất gần, Ôn Đình nói, đêm qua lúc ông cậu ấy qua đời, cô bé tên Tiêu Tình tựa vào cửa khóc cực kỳ thảm thiết, nhưng Tiêu Phàm vẫn cúi đầu, dường như không có chảy nước mắt.

Sáng sớm hôm nay thức dậy, nhìn thấy một mình cậu ấy yên lặng đi đến trường thi, bước đi nặng nề như đeo chì.

Lâm Vi cũng không biết tại sao, nghe được tin tức này, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Mặc dù chưa cùng cậu ấy tiếp xúc trực tiếp bao giờ, nhưng cho tới nay, hai người âm thầm so tài, mơ hồ cảm thấy kỳ thực cùng cậu ấy đã sớm quen biết, thậm chí có thể coi là kỳ phùng địch thủ.

Xế chiều, khi thấy cậu ấy đi ngang qua trường thi chỗ cậu, Lâm Vi mở cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Cố gắng lên.”

Tiêu Phàm đang tâm tình không tốt, cũng không có để ý là ai đang nói với ai, chẳng qua là hai chữ cách cửa sổ ấy, làm cho lòng người không khỏi ấm áp hơn.

Sau đó khi Tiêu Phàm theo đuổi Ôn Đình. Ôn Đình hỏi cậu: ” Tại sao cậu theo đuổi tôi?”

Tiêu Phàm cúi đầu trầm tư chốc lát, sau đó cho ra kết luận: “Tôi cảm thấy cậu rất lạnh nhạt, khá xứng với tôi.”

Ôn Đình nhẹ nhàng nhếch môi, mỉm cười.

Cậu không nhớ rõ chúng ta đã từng gặp mặt sao? Không nhớ rõ ngày hôm sau khi ông cậu qua đời lúc cậu đi thi, có một bé gái cưỡi xe đi ngang qua cậu, đưa cho cậu một đôi găng tay sao ? Cậu là bởi vì Lâm Vi mới đến gần tôi sao?

Những lời này cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Ôn Đình cự tuyệt Tiêu Phàm, vẫn cùng Lâm Vi vẫn duy trì quan hệ tình nhân giả, cho đến khi Diệp Kính Văn xuất hiện, Lâm Vi chủ động nói, Đình Đình, chúng ta “Chia tay” đi.

Trong vương mắc tình cảm của những người này, Ôn Đình vẫn giữ vị trí bên ngoài đám rối rắm, thấy rõ, cũng thấy vất vả.

Khi còn trẻ từng đối với người lạnh lùng đó khê động lòng và đau lòng, cũng dần dần bị thời gian làm trôi đi mất.

Sau đó, có một sư đệ nhìn như hơi ngốc, cũng rất có nghĩa khí, rất có trách nhiệm – Hàn Dương, cả ngày không rõ sao cứ tặng mình trà hoa cúc, gió táp mưa sa, kiên nhẫn miệt mài.

Ôn Đình nghĩ, bản thân, có lẽ rất cuộc cũng giống như bọn họ, rơi vào vòng vướng mắt tên tình yêu.

Sau khi tốt nghiệp, cũng không gặp lại Tiêu Phàm.

Chẳng qua là nghe người ở trong hội học sinh của trung học Nhân Xuyên nói, Tiêu Phàm đã thay đổi, bây giờ đã là luật sư danh tiếng, ít cao ngạo hơn trước, khi cười lên lại có sự dịu dàng nhàn nhạt, thiếu chút nữa đem bạn học cùng lớp hù chết.

Ôn Đình nghĩ, cậu ấy rất cục đã gặp được người khiến cậu ấy mở rộng vòng tay ra ôm lấy rồi sao?

Con người cô đơn ấy, cũng có thể vui vẻ mỉm cười rồi sao.

Chữ ký trong Q của Ôn Đình, viết lên một ký hiệu mặt cười, đó là Lâm Vi thường dùng, làm cho người ta nhìn, đều cảm thấy ấm áp.

^\_^

Bạn học ngày xưa, từng người đều có cuộc sống của chính mình.

Kỳ thực cẩn thận truy cứu tới, giữa vòng và vòng, luôn có những vùng giao nhỏ.

Đồng phục trung học Nhân Xuyên màu đen, mỗi lần tập trung lại, đen thùi một mảnh, kinh khủng cứ như làm lễ truy điệu.

Phong cách trung học Nhân Xuyên luôn nghiêm cẩn, chính sách cao áp thành tích mỗi lần đều phải cao hơn lần trước khiến cho tầng tầng lớp lớp học sinh đều có tính cách quái dị.

Khi đó bầu trời luôn xanh thẫm, bên cạnh thao trường có hai gốc cây cổ thụ luôn xòe rộng tán cây.

Những ký ức kia, chỉ có thể chôn dấu dưới đáy lòng.

Tiêu Phàm thỉnh thoảng lôi ra cẩn thận suy nghĩ một chút, khi còn trẻ, cùng Lâm Vi đối chọi gay gắt, chẳng qua là do không chịu thua kém.

Cuộc đời muốn sống hài lòng phải hết sức vui vẻ.

Có lẽ, Chu Phong khiêu khích mình trên sân bóng, mới là người trông rộng nhất.

Song trông rộng, không nhất định là có thể hạnh phúc.

Chu Phóng quả thật là hoa hoa công tử nổi danh trong trường học, cả ngày đi cùng những nữ sinh khác nhau trong trường, mỉm cười rực rỡ.

Người có thể lấp đầy chỗ trống bên cạnh anh ta, vẫn chưa xuất hiện.

Tiêu Phàm cũng không biết bản thân tại sao lại quan tâm tới chuyện của Chu Phóng, có lẽ bởi vì Lâm Vi, lại có lẽ, chẳng qua là vì nụ cười tiêu sái tự tại trên sân bóng rổ nhiều năm trước.

Cho tới bây giờ, có thể thản nhiên nói rằng Diệp Kính Văn là anh em, Lâm Vi là bạn bè.

Vậy còn bạn của bạn ???

Chu Phóng nói cũng là bạn.

Lúc cuộc gặp mặt của hội học sinh kết thúc, Tiêu Phàm nghe được có người gọi cậu, vừa quay đầu lại, chỉ thấy một nam sinh đang ngồi ở trên bàn, vắt chéo chân, cười rất lưu manh.

Thằng nhóc, cậu nói nếu hai chúng ta một chọi một, ai sẽ thắng?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 62: Phiên Ngoại 2 – Một Lần Ghen Tuông Dẫn Đến Thảm Án

Khó có được một ngày nghỉ cuối tuần, thời tiết sáng sủa.

Tiêu Phàm sau khi tỉnh giấc, nhìn thấy bên cạnh giường có để lại tờ giấy, mặt trên viết một hàng chữ bằng bút máy, thực lòng mà nói, giống một hàng kiến bò thì đúng hơn.

‘Em ra ngoài đi mua đồ ăn cho heo lười nhà anh đây.’

Tiêu Phàm nở nụ cười, đem tờ giấy gấp lại, bỏ vào ngăn kéo.

Mấy ngày nay bởi vì gặp phải vụ án rất khó giải quyết, khiến anh bận rộn đến sút đầu mẻ trán. Hôm qua vừa lên tòa, nói khản cả cổ họng, quan tòa rốt cuộc mới chấp nhận phán xét êm xuôi.

Cầm trong tay số tiền thù lao không hề nhỏ, tối hôm qua liền rủ Vệ Đăng đi ăn cho đã đời một bữa. Khi trở về đến nhà thì đã quá mệt mỏi, cứ nhiên ở trong phòng tắm tẩy rửa mơ mơ hồ hồ ngủ quên lúc nào cũng không biết.

Chỉ có cực khổ cho Vệ Đăng thôi, đành vác một tên lớn xác như vậy, từ phòng tắm đến tận trên giường, còn phải tận tình săn sóc ngay cả quần lót cũng mặc vào giúp mình.

Khẳng định là cậu cảm thấy mệt lắm.

Nhu nhu huyết thái dương đau nhức, tìm đại một cái áo ngủ tùy ý khoác vào, Tiêu Phàm xốc chân đứng dậy xuống giường.

Hôm nay không cần đi làm, đúng lúc có thể ở nhà với Vệ Đăng cả ngày.

Hay là dẫn cậu đi ăn hải sản nhỉ, Vệ Đăng đặc biệt rất thích ăn thịt cua, mỗi lần đi ăn thịt cua, đều ra sức dùng tay tách vỏ, bẻ càng. Rơi vào trong mắt Tiêu Phàm, cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Đang nghĩ ngợi rất cuộc là nên đi tới chỗ nào để ăn hải sản đây, thì chuông điện thoại lại reo vang.

—Alo, Vệ Đăng à. Anh....||

—Mới sáng sớm đã kêu tên Vệ Đăng rồi, muốn tìm người phát tiết ha?||  
– Âm thanh châm biếm rõ ràng, là Diệp Kính Văn gọi.

Tiêu Phàm nhíu nhíu mày. —Mới sáng sớm liền gọi điện thoại qua đây, bộ có bệnh à?||

Diệp Kính Văn không nhịn được mỉm cười, sau một lát, mới thấp giọng nghiêm túc nói: —Tôi là có chuyện muốn tìm đến cậu, trong điện thoại sợ là nói không được rõ ràng, định ghé qua nhà làm phiền cậu vậy.||

—Vậy sao cậu không cứ trực tiếp lại đây đi?||

—Tôi sợ là đường đột xông tới, sẽ phá hỏng chuyện tốt của cậu mất.||

Diệp Kính Văn cười đến thâm sâu khó dò, Tiêu Phàm nghe được, cũng thờ dài cười khẽ.

Không biết có phải do vận khí xui xẻo hay không, mà mỗi lần đang cùng Vệ Đăng tiến đến thời điểm mấu chốt, thì lại luôn xuất hiện kẻ phá đám.

Cha mẹ hai bên không nói tới đi, em gái của Vệ Đăng cũng thật là đáng ghét, còn có Tiêu Tinh, Chu Vũ, Ngưu San San gì đó linh tinh nữa....

Tiêu Phàm cũng không hiểu, rốt cuộc là do bọn họ quá biết chọn đúng thời điểm, hay là do bản thân mình và Vệ Đăng không biết chọn thời điểm thân mật.

—Thôi được, cậu cứ qua đây đi, hôm nay vừa đúng dịp tôi được nghỉ.‖

Tiêu Phàm cúp điện thoại, vào toilet rửa mặt.

Chưa đến năm phút sau, chuông cửa liền vang lên, Tiêu Phàm dùng khăn lau sạch nước trên mặt, xoay người đi tới mở cửa.

Đứng ngoài cửa đương nhiên là dáng người cao lớn của Diệp Kính Văn, hẳn ta bận một bộ đồ tây trang, vẻ đường hoàng tựa như đang sắp đi đến giáo đường làm lễ.

Tiêu Phàm đánh giá liếc hẳn một cái, không khỏi mím môi cười. —Làm gì mà ăn mặc nghiêm chỉnh dữ vậy?‖

—Buổi chiều tôi còn phải tới bệnh viện, tới tìm cậu là muốn nhờ cố vấn giúp chút việc.‖

—Ừm, vào trong rồi nói.‖ Tiêu Phàm nghiêng người mời Diệp Kính Văn bước vào, Diệp Kính Văn bỗng nhiên lại ý tứ sâu xa cười cười, lướt mắt từ đầu đến chân quan sát người đối diện. —Nhìn cậu bộ dáng lôi thôi lếch thếch, vẫn còn rất quyến rũ nha.‖

Nói xong liền vòng qua người Tiêu Phàm đi vào trong.

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn, chỉ thấy áo ngủ trên người mình nhăn nheo xốc xếch, để lộ một mảng ngực lớn ra bên ngoài.

Cười cười, vội vàng buộc chặt lại quần áo.

Diệp Kính Văn tìm đến Tiêu Phàm cốt ý là muốn anh giúp tư vấn một số vấn đề về pháp luật, Tiêu Phàm ôm theo đồng lớn tài liệu từ trong phòng mang ra, hai người cùng nhau ngồi nghiên cứu tư liệu, thỉnh thoảng sẽ bàn bạc vài vấn đề liên quan cần thiết. Trong phòng sách im lặng dị thường, thậm chí đến tiếng lật giấy cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cho đến tận khi đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người ngược lên nhìn nhau, Diệp Kính Văn cười đoán: —Chắc là Vệ Đăng đã về rồi nhỉ?!

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng, Vệ Đăng nếu đã bảo đi ra ngoài mua đồ, nhất định sẽ nhớ mang theo chìa khóa, hơn nữa nhịp độ gõ cửa này nghe ra cũng không giống của cậu ta lắm. Vệ Đăng mỗi khi về nhà, tốc độ gõ cửa lúc nào cũng như đang bị chó rượt ấy, thậm chí thỉnh thoảng còn dùng cả chân đá, sao có thể nhẹ nhàng lễ phép được như tiếng này a.

Trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không giải thích được vì sao, định bước tới mở coi thử, liền phát hiện quần áo mình đã bị giữ chặt.

—Cậu làm cái gì vậy?! Tiêu Phàm quay đầu cảm tức nhìn Diệp Kính Văn, rốt cuộc mới phát hiện, dây lưng áo ngủ của mình cùng cúc áo của tên kia, không biết khi nào bị mắc lại với nhau.

Diệp Kính Văn vội cúi đầu gỡ ra.

Tiếng đập cửa bên ngoài tựa hồ bắt đầu có chút nóng nảy, Diệp Kính Văn vẫn còn chưa có gỡ ra được, Tiêu Phàm cũng sốt ruột theo, thấp giọng nói: —Bỏ luôn cái cúc áo đi.!

—Cởi bỏ dây áo ngủ của cậu đi.!

Ý kiến bất đồng, Diệp Kính Văn có chút bực bội cúi đầu. —Cúc áo này của tôi không thể bỏ, đây là bộ đồ Lâm Vi đích thân mua cho, số lượng có hạn. Hơn nữa tôi cũng đâu thể phanh ngực vậy mà tới bệnh viện được chứ.!

Nói một lèo rồi lại đánh mắt nhìn tới khuôn ngực đang lộ ra của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vô cùng bất đắc dĩ, đành phải cởi bỏ dây lưng áo ngủ ra.

Mới chỉ cởi đến một nửa, thì đột nhiên bên ngoài vang lên thanh âm chìa khóa mở cửa, Tiêu Phàm giật mình, vội vàng quay người định đi ra, quên mất dây áo mình vẫn còn bị mắc trên người Diệp Kính Văn. Anh thì dùng lực quá mạnh, Diệp Kính Văn thì muốn giữ lại cúc áo, hai người vẫn đang ở thế giằng co qua lại, Tiêu Phàm đột ngột bị vấp phải chân ghế dựa, ngã nhào đo đất, Diệp Kính Văn thuận đà cũng té theo.

Áo ngủ Tiêu Phàm bị tuột hết phân nửa, mà đôi tay Diệp Kính Văn lại đang đặt ở eo anh.

Trong TV chiếu tới cảnh này thì bao giờ nữ diễn viên chính cũng sẽ được một anh chàng nào đó xuất hiện kịp thời ra tay giải cứu, tạo thành motip anh hùng cứu mỹ nhân đầy chất lãng mạn.

Thế nhưng nếu xảy ra đối với trường hợp này của Hắc Bạch song lang, nhìn sao cũng thấy rất kì dị. Hai người trợn mắt nhìn nhau, Tiêu Phàm lạnh lùng nghiêm mặt đẩy Diệp Kính Văn ra, vươn người ngồi dậy, sắc mặt lại càng thêm khó coi.

Đứng trước mặt là Vệ Đăng, đang há to miệng bất động tại chỗ. Tiêu Phàm trong bụng thầm ai oán, tên ngốc này nhất định lại ăn phải dấm chua rồi đây, vừa muốn mở miệng giải thích cùng cậu, thì phía cửa lại truyền đến một giọng nói rất quen:

—Kính Văn, em có việc gấp muốn tìm anh.∥

Lâm Vi bước vào, nhìn thấy cảnh tượng ban nãy, cũng chỉ mỉm cười.

Diệp Kính Văn mới phút trước còn cười xấu xa đầy cao hứng khi người gặp họa, vừa nhìn thấy Lâm Vi, sắc mặt trở quả thật còn nhanh hơn cả lật sách.

Bốn người xấu hổ đứng yên lặng nhìn nhau, cho tới khi từ phòng trong truyền đến tiếng chó sủa ầm ỹ.

Vệ Đằng liếc mắt trừng Tiêu Phàm một cái, đi tới ôm lấy chú chó, tiện tay quăng cái phịch túi đồ ăn lên bàn gần đó, lăm lăm lì lì vào phòng đóng sầm cửa.

Lâm Vi vẫn duy trì im lặng như cũ, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy anh thật sự là bị nhìn đến độ cả da đầu cũng muốn run rẩy.

—Khụ, hai chúng tôi thật ra....|| Tiêu Phàm mở miệng không biết phải giải thích làm sao, nhưng ngược lại Diệp Kính Văn lại rất nghiêm túc, cái gì cũng không nói, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào Lâm Vi.

Lâm Vi khẽ cười, xoay người đi xuống bếp lấy ra một con dao.

Tiêu Phàm cùng Diệp Kính Văn âm thầm trao đổi ánh mắt, chỉ thấy Lâm Vi dứt khoát vung dao, mạnh mẽ chém xuống áo ngủ Tiêu Phàm mặc.

Mau, nhanh, chuẩn!

—Đi thôi, còn đứng đó làm gì nữa?|| Lâm Vi quay sang Diệp Kính Văn mỉm cười, lại trở về hướng Tiêu Phàm khách khí cúi đầu: —Đã làm phiền cậu rồi.||

Diệp Kính Văn ho khan một tiếng, lẻo đẻo theo sau Lâm Vi ra cửa, lúc lướt qua người Tiêu Phàm liền cười khổ lảm nhảm: —Lần này thì thảm rồi.||

Bị anh liếc mắt trừng lại. —Biết thảm mà cậu còn cười!!

—Trong cực khổ có hoan lạc|| (1) Bị Lâm Vi quay đầu cảnh cáo, hẳn mới chịu ngoan ngoãn rời đi.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn đến hộp thức ăn để trên bàn, thở dài thật lâu.

Nghe đồn Lâm Vi năm đó học võ chính là môn kiếm đạo (2), thảo nào lúc cầm dao chặt đứt dây lưng áo lại chuẩn xác đến như vậy – Tiêu Phàm có

cảm giác, cậu ấy là đang xem cái dây lưng kia biến thành đầu mình mà mạnh bạo chém đi.

Đưa tay sửa sang lại chút quần áo, anh vội vào chạy đến phòng ngủ gõ cửa.

—Vệ Đăng, mở cửa ra nào.∥

Bên trong thật lâu sau cũng không có trả lời, Tiêu Phàm thở dài. —Em trước tiên mở cửa ra cái đã, anh phải giải thích với em chút chuyện.∥

Đứng đợi càng lâu càng thấy sốt ruột, Tiêu Phàm rốt cuộc đành phải lấy chìa khóa mở cửa vào, liền thấy Vệ Đăng đang ôm chú chó ngồi trên giường, cúi đầu dịu dàng vuốt lông nó, trên mặt không xuất hiện bất cứ biểu hiện gì.

Tiêu Phàm bỗng thấy thật đau lòng, tiến lại gần nhẹ nhàng ôm lấy cậu, lại bị cậu né đi.

—Kính Văn tìm anh là có công việc muốn nhờ, không ngờ lại tạo ra sự hiểu lầm như vậy, khiến em khó chịu lắm phải không?∥ Giọng nói Tiêu Phàm ôn nhu mà trầm bổng.

—Có liên quan gì tới em chứ.∥ Vệ Đăng vẫn như cũ một mực cúi đầu vuốt lông chó.

—Anh chưa từng sau lưng em lén lút làm bất cứ chuyện gì, em không tin anh sao?∥

—Được rồi, mới sáng sớm đừng nói mãi mãi cái chuyện không vui này. Anh lần sau nhớ ăn mặc cho kín đáo vào, đừng để xảy ra chuyện như hôm nay nữa.∥

Tiêu Phàm lúc này mới toét miệng cười. —Ừ được, từ nay về sau sẽ chỉ để mỗi mình em xem thôi.‖

Nói xong liền cúi đầu hôn.

Vệ Đằng vỗ vỗ mông chú chó, nó rất biết điều nhảy xuống chạy ra ngoài, còn không quên dùng miệng kéo cửa lại.

Bên trong phòng tràn ngập không khí xuân tình, Tiêu Phàm vừa hôn môi Vệ Đằng, vừa đưa tay len lỏi vào quần áo, âu yếm xoa nắn điểm hồng trước ngực cậu.

Vệ Đằng đỏ mặt đầy anh. —Em đói bụng rồi, ăn sáng trước đã.‖

Cảnh tượng ban nãy khiến trong lòng Vệ Đằng rất khó chịu, ý nghĩ muốn độc chiếm Tiêu Phàm lại càng thêm mãnh liệt.

Mặc dù lúc đầu, khi nhìn thấy Lâm Vi đứng trước cửa nhà, cậu đã biết rõ Diệp Kính Văn đến tìm Tiêu Phàm chỉ đơn giản là bàn chuyện công việc, không có gì giấu diếm mờ ám. Tình cảnh ban nãy cũng chỉ là do tai nạn bất ngờ mà thôi.

Nhưng dẫu là vậy, trong lòng vẫn cảm thấy bứt rứt không yên.

Có thể được cùng Tiêu Phàm sống chung là một điều thật hạnh phúc, cậu cũng biết anh là người đàn ông tốt lại chung thủy, có ghen tức họa chẳng chỉ do quá yêu anh mà ra thôi.

Ăn xong bữa sáng rồi, Tiêu Phàm lại vội vã tìm Vệ Đằng, mới phát giác ra thái độ của cậu đột nhiên xoay đổi một trăm tám chục độ.

Không phải đã nói không nhắc tới nữa rồi sao? Bây giờ không thèm nhìn mặt người ta là thế nào?

Khó có được ngày nghỉ cuối tuần, Vệ Đăng may mắn lại không cần phải làm việc, ai dè hai người chơi trò mặt lạnh cả ngày không thèm nhìn nhau nói câu nào.

Vệ Đăng bình thản ung dung mở máy tính chơi game, chơi đã thì nằm dài trên sofa xem TV, còn cố tình mở âm thanh cực lớn nữa chứ.

Tiêu Phàm muốn lại gần ôm cậu, cậu lại lánh người né tránh, muốn trò chuyện cậu lại không thể nghe rõ.

Tiêu Phàm trong lòng ai oán. Vệ Đăng em à, tuy rằng lâu lâu ăn chút dấm chua có thể giúp tăng tiến tình cảm, nhưng em cũng không cần lần nào ăn dấm rồi cũng nhào tới ôm lấy con chó kia cật lực vuốt ve vậy chứ, nhìn xem, lông nó đều đã bị em vò rối tinh rồi kìa...

Nghĩ đến đó tự dừng lại thấy hâm mộ cái con chó to lớn này muốn chết, Vệ Đăng cho tới bây giờ cũng chưa từng ôm ấp mình dịu dàng như vậy, thật muốn ùa vào nằm trong lòng của em, để em thỏa thích vuốt ve mình....

Đến tối, hai người cùng nhau dùng cơm xong xuôi, Tiêu Phàm vừa tắm rửa bước ra, lại phát giác thêm rằng cậu chàng Vệ Đăng đã khóa trái cánh cửa phòng ngủ mất tiêu.

Nhìn ra ngoài cửa sổ ánh sáng thưa thớt tựa ngọn đèn dầu, Tiêu Phàm bị thương thở thật dài.

Nhím con quả nhiên là không dễ chọc mà, thời điểm thấy vui vẻ, chú nhím nhỏ sẽ giống như cục bông tròn mềm mại nũng nịu trong lòng bàn tay mình, thế nhưng một khi đã tức giận rồi, thì mấy cái gai sẽ dựng thẳng khiến tay người chảy máu.

Đêm nay chẳng lẽ phải ngủ ngoài sofa thật sao?

Di động bỗng reo vang, tin nhắn gửi đến từ Diệp Kính Văn chứa đầy  
nào nề: [Tôi bị Lâm Vi trục xuất rồi!]

Tiêu Phàm nhắn lại: [Vệ Đăng nhà tôi cũng vậy....]

---

1) Bỉ cực sinh nhạc – trong đau khổ có hạnh phúc: vâng, ý tứ rõ ràng,  
anh Diệp nhà ta rất hưởng thụ được bà nhà anh ghen tuông năm về=)) có  
điều xem anh cừì được bao lâu=))

2) Kiếm đạo: là môn học đấu kiếm, có xuất xứ từ Trung Quốc nhưng  
được biết đến nhiều hơn ở Nhật. Nếu có hay xem các bộ phim Nhật thời cổ  
hoặc nói về võ thuật, samurai, vv... sẽ dễ dàng bắt gặp môn học này.

Hình ảnh:

Hai bạn công tội nghiệp của chúng ta hôm nay đều bị phạt, có đều theo  
cách trái ngược nhau, một người bị nhốt bên trong, một kẻ bị giam ở ngoài.  
Trong khi bọn họ còn bần than trời trách đất, nào đâu có biết bên đây Vệ  
Đăng và Lâm Vi đang bắn tin nhắn tám cực kỳ vui vẻ.

[Ôi, trùng hợp dữ vậy. Vậy ra Lâm Kiệt chính là em trai của anh sao?]

[Ừa đúng vậy, tôi sau này còn nghe nó kể lại, hóa ra cậu và nó học  
chung một trường. Chẳng những thế còn là đàn anh nữa chứ!]

[Đúng đó, năm học đại học chúng tôi còn cùng nhau chơi bóng rổ nữa.  
Lâm Kiệt chơi môn đó thật lợi hại, tư thế đập bóng vô cùng mạnh mẽ.  
Chẳng tệ như tôi, chỉ biết có mỗi việc ném bóng vào rổ.]

[He he, là tôi dạy cho nó mờ ^\_^]

[Anh cũng có chơi bóng rổ nữa á? Trời không ngờ luôn đó nha, tôi xưa  
nay cứ luôn nghĩ anh là dạng người chỉ biết cắm đầu học, đâu có thời gian

đi tham gia ba cái trò này...]

[Xời, hồi học trung học tôi còn là tuyển thủ trong đội bóng rổ trường mà. Haha, nhưng mà thời gian lâu lắm rồi, giờ chắc không được như trước nữa.]

[He he, vậy thì mai một rảnh rồi hẹn nhau đi chơi một trận đi. Có điều hình như anh là giáo sư đại học nhỉ, vậy chắc bận rộn không có thời gian rồi?]

[Chắc không đâu, gần đây rất ít tiết dạy.]

[Vậy thì tốt rồi, tôi dạo này cũng rảnh, không giống như ai kia suốt ngày chúm mũi vào công việc.]

[Hay là ngày mai hai chúng ta cùng đi tắm suối nước nóng một bữa đi? Tôi có sẵn hai vé đây này, đúng lúc Kính Văn lại phải đến bệnh viện.]

[Okay, vậy mai gặp nhé. Nói thật, tôi cảm thấy anh và tôi nói chuyện phiếm rất hợp rơ nhen, he he.]

—

[Đành chờ hay sao?] Diệp Kính Văn nhắn tin sang hỏi.

Tiêu Phàm bèn nhếch môi cười. [Làm gì có vụ đợi chờ ở đây, hành động thôi. Chúc thuận lợi nha bạn hiền.]

[Chính xác, ngồi ngóng không phải phong cách của hai ta nhé?]

Vì thế từ hai căn phòng ngủ ở hai nơi khác nhau đều đồng thời vang lên tiếng gõ cửa.

—

Vệ Đằng vừa nghe có người gõ cửa, vội vã rúc đầu vào chăn giả bộ ngủ. Một lát sau, lại nghe thấy tiếng chìa khóa tra ổ lạch cạch, cả người liền vô thức cứng lại.

Hình như Tiêu Phàm nổi nóng rồi?

Kỳ thật lúc sáng nghe qua lời giải thích của Tiêu Phàm, Vệ Đằng đã sớm tha thứ cho anh rồi, trong lòng đã không còn tức giận gì nữa. Cậu vốn cũng không phải là kẻ hay tính toán chi li cái gì, chỉ là mới bị ăn chút dấm chua, trong lòng không thấy thoải mái mà thôi.

Sau đó thì là vì lo mãi mê nhắn tin với Lâm Vi, nói đến quên trời quên đất, bởi vậy mới vô tình quên luôn Tiêu Phàm....

Đang lo nghĩ ngợi mông lung, đột nhiên cảm nhận được có người mạnh mẽ siết vào lòng. Vệ Đằng không giả bộ nữa, hai mắt mở to, phát hiện Tiêu Phàm đang dòm mình chăm chăm.

—Em vẫn còn thấy ghen?!

Vệ Đằng hé miệng, cũng không biết nên nói làm sao, đành lại nhắm mắt quay đi không nhìn anh.

Cánh tay Tiêu Phàm vẫn đang ôm lấy Vệ Đằng, nhanh chóng lật người nằm đè lên cậu, không nói không rằng cúi đầu hôn nồng nhiệt, không cho Vệ Đằng cả cơ hội để giãy dụa.

—Buông ra...!

Tiêu Phàm thầm nghĩ Vệ Đằng đang ngượng, vẫn kiên trì tiếp tục hôn, tay giữ chặt lấy cằm cậu, đầu lưỡi linh hoạt đẩy vào càn quét khắp nơi.

—Đừng...Đã bảo buông ra mà...! Vệ Đằng bắt đầu có chút nóng nảy, dùng sức đẩy mạnh Tiêu Phàm ra. Nhưng khi nhìn đến biểu cảm bị tổn

thương của anh, Vệ Đằng lại cảm thấy chột dạ trong lòng, liền nhóm người dậy.

—Em....thấy trong người không được thoải mái lắm....‖

Thực ra là cậu đang lo nghĩ đến buổi tắm suối nước nóng ngày mai, nên tối nay không thể làm cái chuyện này được, ngộ nhỡ mà có lưu lại mấy dấu vết xanh tím mờ ám gì gì đó, thì có nước bị Lâm Vi cười cho thúி mũi luôn.

Nhưng mờ chuyện này thật không thể nói thẳng ra được, địa điểm suối tắm nước nóng đó là chỗ mới mở gần đây, nghe nói rất nổi tiếng, Vệ Đằng đã muốn đi lâu rồi, chỉ là lần nữa mãi vẫn chưa có dịp. Hiện tại vé thì chỉ có hai tờ, hơn nữa lại là của Lâm Vi, Vệ Đằng không thể là kẻ thất tín, lỡ mà nói ra cho Tiêu Phàm nghe, thì anh nhất định sẽ nổi giận mất....

Sao mà cứ có cảm giác giống mình đang ngoại tình ấy nhỉ.

Vệ Đằng nghĩ đến đó chột chột dạ quay sang nhìn Tiêu Phàm một cái, ai ngờ chỉ thấy anh đang cúi đầu trầm mặc.

Mãi một lúc lâu, Tiêu Phàm mới rướn người đến hôn lên má Vệ Đằng, dịu dàng nói: —Trong người không được thoải mái thì mau đi nghỉ ngơi sớm, anh cũng không miễn cưỡng em nữa.‖ Nói rồi liền đứng dậy định ra ngoài.

Vệ Đằng bỗng dừng nhận ra, hình ảnh lúc anh cúi đầu, quả thật trông rất cô đơn tịch mịch, trong ngực không khỏi đau xót, cánh tay vội vàng choàng ôm lấy eo anh.

Lưng Tiêu Phàm dần trở nên cứng ngắc, nhưng Vệ Đằng cũng không có buông tay, hai người cứ duy trì tư thế như thế. Thật lâu qua rồi, Tiêu Phàm bỗng dừng thở thật dài, xoay người ngồi lại trên giường, kéo Vệ Đằng ấp vào trong lòng.

Tuy là thế, trong bụng anh vẫn không khỏi ai oán, Vệ Đăng em đúng là giỏi tra tấn người khác mà, cứ như vậy mà rúc vào trong ngực người ta. Bản thân em thì giỏi rồi, ngủ giấc say sưa, chỉ tội cho anh đây này, dòm được, sờ được, mà không được làm gì hết.

Đã không mần ăn được gì, anh đành phải nằm suy nghĩ linh tinh, chợt nhìn thấy di động ở nơi mép giường lóe lên ánh sáng. Tiêu Phàm chồm tới cầm lên xem, vừa lúc thấy trên màn hình hiện rõ dòng tin nhắn.

[Okay, vậy ngày mai cùng nhau đi tắm suối nước nóng hen.] Vệ Đăng vốn là người tính tình cầu thả, tin nhắn gửi đi bị thất bại cậu cũng không để ý.

Khóe miệng Tiêu Phàm khẽ khàng nhếch lên thành nụ cười, mò mẫm rút ra di động của mình, gửi đến cho Diệp Kính Văn một dòng tin ngắn gọn.

[Cậu có chắc đêm nay thu phục được Lâm Vi không?]

Chớp mắt đã thấy có phản hồi [Yên chí đi.]

Tiêu Phàm lúc này mới yên tâm ôm một Vệ Đăng đang ngủ mê mện, bản thân cũng nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

—

Diệp Kính Văn so với Tiêu Phàm càng xảo quyết hơn, vừa đóng lại di động xong, ở trong phòng ngủ đi đi lại lại vài vòng, sau đó liền dựa người vào cánh cửa phòng ngủ lớn giọng rên rỉ.

Lâm Vi rất cuộc nhẹn hết nổi, cau mày bước đến mở cửa: —Anh làm gì?  
||

Bắt gặp bộ dạng Diệp Kính Văn đang ôm lấy dạ dày cúi gập người, Lâm Vi mặt mày lạnh tanh nói: —Lại giả đò bị đau dạ dày đó hả? Anh tốt nhất là

nên đổi lại cái động tác nào đó giống giống chút đi.‖

Diệp Kính Văn vẫn không nói lời nào, chỉ liên tục khó khăn thở khò khè. Lâm Vi tiến lại gần quan sát hẳn, phát hiện sắc mặt hẳn đã hóa trắng bệch, trên trán không ngừng rỉ từng từng mồ hôi lạnh.

Lâm Vi tái mặt, vội vàng nâng tay đỡ hẳn tới ngòai trên giường. —Có đau lắm không?‖

Diệp Kính Văn chỉ có thể gật gật đầu.

Lâm Vi dịu dàng ôm lấy Diệp Kính Văn vào lòng, Diệp Kính Văn cũng nhân cơ hội giường móng vuốt ôm lấy người ta.

—Thật sự đau quá.‖ Giọng nói vô cùng thảm thương.

Lâm Vi thở dài, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi gáy hẳn.

—Thật ra.....Em hôm nay quả thật có chút ghen tuông.‖ Lâm Vi nhỏ giọng thì thầm, cánh tay Diệp Kính Văn đột nhiên siết lại, đem cầm gác trên vai Lâm Vi.

—Anh biết.‖

Tiếng nói trầm trầm truyền đến bên tai, Lâm Vi lúc này mới thấy an tâm, tuy biết là hẳn đang giả bộ, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ.

—Em biết các anh hôm nay thực sự không có gì, chỉ là.....khoảng thời gian lúc em rời xa anh, Tiêu Phàm đã luôn ở bên cạnh anh....‖

Bàn tay Diệp Kính Văn cùng Lâm Vi mười ngón đan vào thật chặt, hai chiếc nhẫn khẽ chạm vào nhau, phát ra âm thanh leng keng nhỏ.

—Lâm Vi, anh hiểu được nỗi băn khoăn của em. Thời gian chúng ta rời xa nhau thật sự lâu lắm, tuy rằng trong lòng anh lúc nào cũng mang theo hy

vọng nhất định sẽ tìm được em mà cố gắng, nhưng kỳ thật anh cảm thấy rất sợ....sợ em sẽ yêu thương một người khác....sợ em đã quên đi anh....|| Bị bàn tay Lâm Vi nắm chặt, Diệp Kính Văn lúc này mới nhẹ thở dài, nhỏ giọng thì thào: —Còn có, Chu Phóng kia đã nhiều năm như vậy, lúc nào cũng kề cận cạnh em....||

Lâm Vi hơi ngẩn người, cười gượng giải thích: —Chu Phóng và em là bạn với nhau từ thuở nhỏ.....Cậu ấy đối với em....chính là tình cảm anh em, anh cũng đâu phải không rõ điều đó.||

—Anh với Tiêu Phàm cũng chỉ là tình bạn thân thuần túy mà thôi, em không tin anh sao?|| Giọng nói thốt ra đã có chút buồn tủi.

Qua một chốc, Lâm Vi mới dịu dàng nở nụ cười. —Anh bảo em như thế nào có thể tin tưởng anh được đây? Dạ dày nhanh như vậy đã hết đau rồi hả?||

—Anh có nói đau dạ dày hồi nào?||

—Vậy anh trưng ra cái bộ dạng ôm chặt lấy bụng kia làm gì?||

—Nơi anh ôm chính là trái tim nha.|| Diệp Kính Văn ngẩng đầu lên, cười gian tà nhìn về phía Lâm Vi. —Em chỉ vừa ghen tuông mới có một lần, mà anh đã thấy rất đau lòng rồi.||

Lâm Vi mặt đỏ gay, cái tên dẻo mồm này đúng là càng lúc càng nói nịnh lưu loát. Mới phản ứng chậm một chút, cả người đã bị hấn ôm chầm lấy ứ vào trong ngực, giãy dụa thì chắc không thoát, muốn đánh cũng không lại.

Thôi thì đành nhắm mắt đưa chân, mặc cho Diệp Kính Văn vươn móng vuốt sói đói vào trong quần áo mình.

—Thật lâu rồi không được chạm vào em, anh chịu đựng đến phát điên rồi, biết không?|| Đem Lâm Vi lột sạch áp ở trên giường, Diệp Kính Văn

vừa vuốt điếm đỏ

trước ngực cậu, vừa ghé vào bên tai thấp giọng nói, thanh âm khàn khàn, mang theo chút mê hoặc.

Lâm Vi thân thể run lên, đưa tay bám lấy vai Diệp Kính Văn.

—Lâm Vi, anh rất nhớ hương vị của em...||

—Im lặng...|| Lâm Vi vẫn là không chịu nổi những lời nói khiêu khích của Kính Văn khi ở trên giường, mặt đỏ lên, trực tiếp đem môi áp đến.

Diệp Kính Văn dĩ nhiên rất không khách khí đưa lưỡi ra, cùng đầu lưỡi Lâm Vi có chút vụng về giao triền cùng một chỗ.

Lâm Vi bị hôn đến thở hồng hộc, đột nhiên nhớ tới Vệ Đăng... Vội vàng đẩy Kính Văn ra, —Cái kia... Hôm nào đi, em ngày mai có chút việc...||

—Hôm nào cũng không được, anh không nhịn được, hơn nữa em cũng có phản ứng.|| Diệp Kính Văn tiếp tục dùng ngón tay thon dài mơn trớn lên làn da nhạy cảm của Lâm Vi, rất nhanh liền tiến tới trung tâm của mọi sự ham muốn, không chút do dự cầm lấy.

—A... Anh, anh buông tay!|| Lâm Vi có chút nóng nảy, dự vọng bị hấn khống chế, thân thể lại không dám động, không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt nhờ giúp đỡ, nào ngờ rằng cái loại ánh mắt cầu trợ đó, trong mắt Diệp Kính Văn, lại có chút hấp dẫn.

Một đợt hôn nữa lại đến, ngón tay của Diệp Kính Văn cũng động nhanh hơn, thành thạo khiến cho phân thân của Lâm Vi bị khiêu khích.

Lâm Vi chỉ cảm thấy từng trận khoái cảm mãnh liệt đến, bị anh ôm, giống như là cả người mình đang được ngâm trong nước ấm, cảm giác thoải mái làm cho người ta không muốn bước ra.

—Kia... Em ngày mai hẹn người... Ừ...||

—Cho người ta leo cây đi.|| Diệp Kính Văn nhấn ngón tay, thành công làm cho Lâm Vi thét đến chói tai, toàn thân co quắp, phóng ra tay anh.

Diệp Kính Văn từ đầu giường nhấc ra một lọ bôi trơn, rót lên phần hậu huyệt, Lâm Vi thân thể cứng đờ, vội vàng ngăn trở tay của anh.

—Không... Không được... Em ngày mai có việc phải ra ngoài...||

—Em hẹn ai?||

—Ách...||

—Ấp úng ư, chợt dạ?|| Diệp Kính Văn hư cười, —Không phải là... Vệ Đăng đi?||

Bị anh đoán được tâm tư của mình, Lâm Vi cười có chút lúng túng, —Là Vệ Đăng... Em muốn cùng cậu ấy hàn huyên một chút.||

—Sau này hàn huyên, hơn nữa, Vệ Đăng ngày mai nói không chừng cũng không đứng lên nổi đi.|| Diệp Kính Văn ý vị thâm trường cười, cúi người lần nữa hôn Lâm Vi, đem ngón tay đi vào.

Lâm Vi không thể làm gì khác hơn là bỏ qua việc phản kháng, mặc cho anh khuếch trương hậu huyệt, cảm giác tay anh rất ôn nhu, chỉ cảm thấy toàn thân tựa hồ cũng phát nhiệt.

—Có thể...|| Nếu còn sờ nữa chắc mình sẽ bần mất, Lâm Vi rướn người lên, ôm chặt Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn hiểu ý, tách hai chân ra rộng hơn, đem phần bộ vị đã sớm cứng kia đặt trước cửa lối vào.

—A...|| Một trận mãnh liệt đánh thẳng vào, khiến cho Lâm Vi không chịu được phải thét lên, ở chung một chỗ đã lâu, thân thể sớm thành thói

quen khi tiếp nhận anh, nhưng lúc này đây, không biết có phải Diệp Kính Văn đã nhịn quá lâu rồi không, có vẻ vô cùng kịch liệt.

Mỗi lần tiến vào đều chạm được đến điểm nhạy cảm, Lâm Vi chỉ cảm thấy hai bên bị trườ sấp đến đau đớn, nhưng lại cùng với khoái cảm, như những cơn thủy triều ào tới, làm cho người ta đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại là những khoái cảm ập đến.

Kịch liệt ma sát tựa hồ như muốn thân thể hai người hoàn toàn hòa hợp, mang theo đau đớn và hạnh phúc, tất cả đều rất mãnh liệt.

—Anh yêu em...||

Diệp Kính Văn vừa đẩy vừa nói lời yêu thương, giống như một loại bùa chú, khiến Lâm Vi thờ hồn hển, không ngừng điều chỉnh tư thế làm cậu thích ứng mà đẩy vào điên cuồng.

Một bên là những nụ hôn nóng bỏng, một bên thì càng ngày càng trườ sấp càng nhanh, Diệp Kính Văn kích động tâm tình khiến cho Lâm Vi cũng dần dần bị cuốn theo, làm cậu liên tục rên rỉ.

Ôm người yêu trước mặt, cùng nhau đạt tới cao trào, kỳ thực cũng là một loại hạnh phúc đi.

Chỉ bất quá, Diệp Kính Văn người này làm chưa bao giờ có chừng mực, một lần khăng định không thỏa mãn được anh, hành hạ cậu đến hơn nửa đêm, Lâm Vi chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, hai chân bủn rùn vô lực, tựa hồ thân thể đau như muốn rời ra, đoán chừng ngày mai thức dậy sẽ có chút khó khăn.

Bị Diệp Kính Văn ôm đến phòng tắm tẩy rửa, sau đó ôm vào phòng ngủ chung một chỗ, Lâm Vi đột nhiên nghĩ đến Vệ Đằng, xem ra... chỉ có thể cho cậu ấy leo cây rồi.

Mang theo một thân toàn dấu vết, cũng không có cách nào đi tắm đi.

Bất quá, sao mình lại có cảm giác bị lừa nhỉ? Tại sao cảm thấy lúc Diệp Kính Văn đưa mình hai tấm vé, nụ cười có chút tà ác?

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm thấy ở cửa có phong thư.

Bên trong là hai tấm vé VIP đi tắm suối nước nóng.

Tiêu Phàm cười rút một tờ ra ngoài, sau đó trở về phòng, làm bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra, đưa phong thư cho Vệ Đăng.

—Thư của em.‖

Vệ Đăng vội vàng chạy tới, xoay lưng lại với Tiêu Phàm để mở thư, nhìn thấy bên trong là tấm vé VIP cậu chờ đợi từ lâu.

—Là cái gì mà khiến em cao hứng như thế.‖ Tiêu Phàm đột nhiên xuất hiện ở phía sau, dọa Vệ Đăng một trận.

Vệ Đăng cười hắc hắc, đem phiếu nhét vào túi áo, —Cái kia... hôm nay bạn đồng môn ở cao trung hẹn em tụ tập, em phải ra ngoài rồi.‖

Tiêu Phàm thất vọng mà thở dài, —Khó có được cuối tuần, còn muốn cùng em trải qua mà.‖

—Không có chuyện gì, buổi tối em sẽ trở về...‖ Vệ Đăng an ủi, cầm tay Tiêu Phàm, —Vậy em đi dọn đồ, bây giờ em phải ra ngoài rồi.‖

Nào ngờ rằng đứng phía sau cậu, khóe miệng Tiêu Phàm nhẹ nhàng nhếch lên.

—Đã nhận được vé chưa?‖ Diệp Kính Văn gọi điện tới thật đúng lúc.

—Ừ, cảm ơn. Lâm Vi sao rồi?‖

—Tôi đang tận hưởng bộ dáng tuyệt vời của cậu ấy khi ngủ.‖

—A a, sau này chúng ta cố gắng đừng gặp nhau một mình, tránh ảnh hưởng đến sự hòa thuận trong gia đình.‖

—Đúng vậy, Lâm Vi trong lòng đối với cậu có chút bài xích ^\_^‖

—Vệ Đăng đối với cậu lại càng hận thấu xương.‖

—Được rồi, dù sao nếu không có việc tôi cũng sẽ không tìm cậu.‖

—Như cậu.‖

—Hợp tác vui vẻ, bạch lang quân.‖

—Ừ, lần sau không dùng cách này được nữa đâu.‖

Thấy Vệ Đăng rời khỏi phòng, Tiêu Phàm liền cúp máy.

—Vệ Đăng, có cần anh đưa em đi không?‖

Vệ Đăng vội vàng lắc đầu, —Không cần không cần, em sẽ đón xe, nó cũng ở gần đây thôi.‖

Tiêu Phàm cười đặc biệt ôn nhu, thì thầm bên tai Vệ Đăng: —Kia... Đi chơi vui vẻ nhé.‖

Vệ Đăng chỉ cảm thấy nhìn nụ cười của anh, có cảm giác sờn khai ốc.

Vệ Đăng theo địa điểm ghi trên vé VIP, đến cửa trung tâm.

Ngồi ở ghế đá đối diện, chờ thật lâu cũng không thấy Lâm Vi, vì vậy cậu liền gửi tin nhắn qua.

—Lâm Vi anh đã tới chưa?‖

Lâu sau đó vẫn không thấy tăm hơi đâu, cũng không có bất kỳ hồi âm nào.

Vệ Đằng không đợi được, liền trực tiếp gọi điện thoại, không ngờ, người nghe điện thoại là Diệp Kính Văn.

—Vệ Đằng a, có chuyện gì sao?||

—Ách... Tôi tìm Lâm Vi...||

Vệ Đằng nghe thấy điện thoại đầu kia Diệp Kính Văn cười nhẹ, sau đó mới lên tiếng: —Cậu ấy đi ra ngoài, tôi cũng không biết đi đâu, điện thoại di động rơi ở nhà.||

—Nga, kia cảm ơn.|| Vội vàng cúp điện thoại, bởi vì cậu không muốn nghe thanh âm tà ác của người kia, vừa nghe liền muốn bay qua đánh hẳn.

Vệ Đằng chờ giây lát, đoán chừng Lâm Vi là trên đường cất xe, vì vậy tự động đi vào trước.

Trung tâm mới mở này, khung cảnh thật ưu nhã thư thái, Vệ Đằng vừa vào, liền thích không khí thoải mái nơi đây.

Đem phiếu đưa cho phục vụ viên, theo phục vụ viên đi vào, vào sâu bên trong, ánh sáng có chút mờ昧.

—Tiên sinh, xin mời.|| Nhân viên phục vụ mở cửa, cười tươi, Vệ Đằng gật đầu một cái, đi vào gian phòng.

Bên trong có một hồ tắm lớn rất hoa lệ, bốc hơi nóng.

Vệ Đằng nghĩ thầm, nếu Lâm Vi chưa đến, bản thân trước cứ xuống ngâm trước. Hơn nữa, ở trước mặt anh ấy cởi quần áo vẫn có chút quái dị.

Vì vậy trong gian phòng thay đồ bên cạnh Vệ Đằng hai ba cái đã cởi sạch trơn, duỗi thân người chìm trong bồn tắm.

Nước trong hồ ấm vừa, ngâm mình bên trong đặc biệt thoải mái, toàn thân đều được thả lỏng, Vệ Đằng mềm nhũn dựa vào bờ, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Động động cánh tay, dòng nước ấm áp quét qua làn da nhạy cảm, cũng giống như được tình nhân vuốt ve

Thật là thoải mái a.

Kỳ thực đã sớm muốn cùng Tiêu Phàm đi nơi này, đáng tiếc Tiêu Phàm gần đây vẫn bề bộn nhiều việc, Vệ Đằng đã từng nhắc tới một lần, thấy Tiêu Phàm không có bộ dạng gì gọi là hứng thú, cuối cùng vẫn là bỏ đi ý niệm đó.

Nhiều lần muốn nói ra, nhưng nhìn anh bận rộn chỉnh sửa lại tài liệu, bộ dạng nghiêm túc, vẫn là đem lời muốn nói nuốt xuống.

Đang mơ mơ màng màng nghĩ, đột nhiên nghe được một tiếng mở cửa.

Lâm Vi tới rồi sao?

Vệ Đằng giật giật thân thể, trong khói sương mù, nhìn không rõ bộ dáng của đối phương, không biết có phải hay không bản thân do ngâm mình ở trong bồn tắm, chỉ cảm thấy người đứng đối diện có chút cao lớn. Nhìn xuyên qua sương mù, chỉ có thể mơ hồ thấy một thân ảnh, tại sao rất giống Tiêu Phàm a? ?

Vệ Đằng loại bỏ ý tưởng này ra khỏi đầu, lấy tay giữ gáy làm cho mình thanh tịnh một chút, cười nói: —Tôi thấy anh chưa đến, tự mình ngâm trước rồi.‖

—Ừ.‖ Đối phương đơn giản nói ra bằng giọng mũi.

Vệ Đằng xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía người kia, nằm dọc theo hồ tắm, hai chân vẫn tiếp tục ngâm trong nước khoan khoái dễ chịu.

Chẳng biết tại sao, hôm qua cùng tên kia nói chuyện phiếm chỉ có khoái trá, nhưng bây giờ trần tròng tương đối, luôn cảm thấy lúng túng.

Mặc dù trước kia cũng cùng Chu Vũ tắm chung, nhưng Lâm Vi dù sao cũng là bất đồng, là người yêu của băng hữu của người yêu mình, là người mà Tiêu Phàm đã từng yêu?

...

Cái quan hệ phức tạp này Vệ Đằng cũng không rõ ràng lắm, không thể làm gì khác hơn là đưa lưng về phía anh, tránh nói không ra lời.

Kỳ quái chính là, Vệ Đằng chỉ cảm thấy có một loại cảm giác bị áp bách từ từ tiến tới gần, hơn nữa hơi thở đó, đặc biệt quen thuộc, hơi thở mãnh liệt ấy chậm rãi vây quanh lấy chính mình.

Vệ Đằng trong bụng cả kinh, vừa muốn quay đầu, đột nhiên bị người kia ôm eo.

Bàn tay nóng rực kia dọa Vệ Đằng một trận, hơn nữa còn đặt ở phần nhạy cảm chỗ bụng dưới... Vệ Đằng toàn thân cứng ngắc, cảm giác quen thuộc, rất giống Tiêu Phàm...

Chẳng lẽ là mình ngâm lâu quá thành mơ hồ, xuất hiện ảo giác sao?

Cổ họng Vệ Đằng căng lên, một hồi lâu mới thốt ra âm tiết: —Anh...‖

—Ừ, là anh.‖

Vệ Đăng toàn thân run lên, muốn xoay người, nhưng bàn tay hư hỏng kia lại cố đi xuống tìm kiếm. Vệ Đăng giận đến mặt đỏ lên: —Tiêu Phàm! Anh tên khốn này! Theo dõi em?!

—Không có a, nhưng anh cũng có vé VIP. Sau lưng Vệ Đăng là hô hấp nóng rục của Tiêu Phàm, Vệ Đăng chỉ cảm thấy làn da nhạy cảm phía sau mình đều như bị đốt cháy.

—Em rõ ràng cùng Lâm Vi...!

Vệ Đăng còn muốn hỏi rõ ràng, lại bị Tiêu Phàm cắt đứt: —Em không muốn chúng ta cùng nhau sao?!

—Ách...! Vệ Đăng cứng họng, chỉ chốc lát sau, có chút áo nã cúi đầu: —Anh không phải là bề bộn nhiều việc sao?!

—Hôm nay không có bận. Tiêu Phàm thấp giọng nở nụ cười, —Hôm nay cả ngày, anh sẽ hầu hạ em tắm.!

—Anh định ngâm em thành thịt heo à! Vệ Đăng rống lên một tiếng, Tiêu Phàm nhanh tay vừa động, bỗng dừng cơ thể như có điện giật, thanh âm Vệ Đăng bỗng nhiên thay đổi, thay vào đó là tiếng rên rỉ ngọt ngào, —A...!

—Thoải mái sao? Tiêu Phàm nhẹ nhàng vuốt ve làn da đỏ ửng của Vệ Đăng do ngâm mình trong nước nóng đã lâu.

Bởi vì không nhìn thấy đối phương, chỉ có thể cảm giác được hơi thở nóng rục ở phía sau, cảm thụ được bàn tay ấm áp trên da thịt, còn có ngón tay thon dài đang vuốt ve.

Mặt Vệ Đăng đột nhiên đỏ lên, bởi vì bộ vị ở dưới nhờ anh mà đã dựng thẳng lên rồi.

Tiêu Phàm cười để cho Vệ Đằng xoay người lại, nhìn con nhím toàn thân phiếm hồng, không tìm được cú đầu hôn xuống.

—Ngô... Ừ...||

Vệ Đằng bởi vì tắm mà cơ thể buông lỏng, toàn thân vô lực, ngược lại lại khiến cho người nào đó tận dụng triệt để.

Trong bồn tắm nóng hôi hổi, Tiêu Phàm nhẹ nhàng ôm eo Vệ Đằng, ôn nhu hôn cậu. Vệ Đằng mơ mơ màng màng đáp lại, chỉ cảm thấy trong phòng nhiệt độ càng ngày càng cao, không khí tựa hồ không như bình thường, hô hấp có chút khó khăn.

Chóp mũi cảm nhận được hơi thở của Tiêu Phàm, có cảm giác an tâm, khiến cho Vệ Đằng không khỏi muốn tới gần.

Nhưng Tiêu Phàm hôm nay, chẳng biết tại sao đột nhiên trở nên ác liệt hơn.

Cố ý khiêu khích dục vọng của Vệ Đằng, khiến nó khó chịu hơn bình thường... Vệ Đằng nghiêng răng nghiêng lợi, không thể làm gì khác hơn là chủ động vươn tay ôm lấy Tiêu Phàm.

Kết quả, vốn là tắm —đơn thuần||, biến thành kích tình trong suối nước nóng..

Bởi vì tắm mà lộ ra vẻ phá lệ mềm mại của nhím con, bị Tiêu Phàm ôm thật chặt vào trong ngực, một tay đang vuốt ve cái mông cao, một cái tay khác theo cả vai hoạt động, cừ từ từ trượt dài trên thân thể phiếm hồng động lòng người này.

Ngón tay cuối cùng dừng ở hậu huyệt, mượn nước ấm nhẹ nhàng đi vào.

—A!! Vệ Đăng thét chói tai, rồi mới từ mơ hồ trở lại tỉnh táo lại, mới vừa rồi bị anh —xoa bóp đến sắp ngủ thiếp đi, không ngờ lúc tỉnh lại lại là tư thế này.

Vệ Đăng muốn đẩy anh, kết quả cái mông bị nhấc cao hẳn lên, hai chân bị đặt lên eo, toàn bộ sức nặng của cơ thể đều là cậu nhận lấy.

—Anh sẽ không muốn ở chỗ này đi? ! Có làm hay không, cái này là nơi công cộng mà... Ngô...||

Bị nộ hôn nhiệt tình cắt đứt, Vệ Đăng vẫn không phục, hai tay dùng sức đẩy đối phương ra.

—Đồ ngốc, cái gì gọi là vé VIP em không biết sao...|| Sau một nộ hôn dài, Tiêu Phàm ghé tai Vệ Đăng thấp giọng, nở nụ cười, —Cả ngày, cũng sẽ không có bất kỳ ai quấy rầy chúng ta, còn có thể có miễn phí thức ăn, chờ một chút tắm rửa xong, còn có thể nằm ở trên ghế salon mềm mại xem tivi, cùng với nhà mình giống nhau, em cứ hảo hảo hưởng thụ là tốt rồi.||

—Anh... Anh anh anh, sớm có dự mưu? !|| Vệ Đăng mở to mắt, cảm giác một vật cứng rắn để ngay trước hậu huyệt, bị làm cho hoảng sợ đến toàn thân cứng ngắc.

Tiêu Phàm thở dài, —Em không thích sao? Phiếu này giá khá đắt, đừng nên lãng phí||

Nói xong liền thẳng lưng, lấy dụng cụ cứng ngắt của mình nhẹ nhàng ma sát hậu huyệt của Vệ Đăng.

Vệ Đăng mặt đỏ lên, —Em thích tắm, không thích được phục vụ thêm.||

—Mua một tặng một.|| Tiêu Phàm nói một cách quang minh chính đại, tiếp tục ma sát bắp đùi nhạy cảm của cậu.

—Kia... Đổi địa phương đi.‖ Vệ Đăng tức giận trợn mắt nhìn anh một cái, kỳ thực mình cũng muốn, bởi vì Tiêu Phàm gần đây quá bận rộn, mỗi lần về nhà đều quá muộn, mình cũng đã ngủ thiếp đi, tính ra, đã gần nửa tháng không cùng anh thân mật rồi.

Chẳng qua là, ở nơi này, Vệ Đăng cho dù da mặt dày đi nữa, vẫn còn có chút lúng túng.

Loại chuyện như vậy hay là làm trên giường, có khi còn khá hơn.

—Không sao, nước cũng tốt mà.‖ Tiêu Phàm cười rất ôn nhu, tay ôm lấy hông Vệ Đăng, nhẹ nhàng nhéo nhéo, —Có thể không? Anh rất muốn em.‖

Tại sao nói trực tiếp như vậy! Có phải hay không cũng học tập tên lang Diệp Kính Văn kia? Nga không, anh vốn chính là lang.

Vệ Đăng cúi đầu trầm tư chốc lát, rốt cục cũng gật đầu một cái.

Nhận lại là nét cười của Tiêu Phàm.

—Đã nhiều lần như vậy, em vẫn còn chưa quen sao?‖ Tiêu Phàm căn cứ lỗ tai Vệ Đăng, Vệ Đăng ập úng không ra tiếng, hậu huyệt đột nhiên một trận đau đớn, dục vọng nóng rực từ từ đẩy vào, cảm giác hậu huyệt bị căng ra, khiến cho Vệ Đăng phải kêu lên.

—Anh chậm một chút!‖

—Ừ, đủ chậm.‖ Tiêu Phàm cúi người tới, hôn lên khuôn mặt không biết là bởi vì tức giận hay là bởi vì xấu hổ, trở nên đỏ bừng, còn có bởi vì hơi nước mà lộ ra đôi môi hồng đặc biệt.

Sách sách, nhím con ngâm trong suối nước nóng xong thật mê người đi.

—Cái kia...‖ Tại sao lại dừng lại, anh định hành hạ em hả? Vệ Đăng liếc mắt, Tiêu Phàm lại có vẻ rất vô tội.

—Ừ? Cái gì?!

Vệ Đăng hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Phàm một cái, hai chân kẹp lấy hông anh, thắt lưng xoay xoay, cảm giác sung sướng khi thành công khiến cho Tiêu Phàm thở dốc.

—Anh nhanh lên một chút... Xong rồi còn phải tắm nữa.!! Vệ Đăng cũng cảm thấy mình nói lời như thế quá mất mặt, đem đầu rũ xuống, chôn trong vai anh, khó chịu hừ một tiếng: —Khốn kiếp.!!

Tiêu Phàm cười cười, để cho Vệ Đăng ôm bả vai của mình, cả người đều quần trên người mình, đỡ lấy hông của cậu, từ từ trườn sát.

Trong bồn tắm nổi lên rất nhiều bọt nước, như đập đá, vừa mạnh lại vừa có tiếng vang.

Bên trong phòng hơi nước càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ ngọt ngào, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng kịch liệt.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm rốt cục phát tiết ra ngoài, ôm Vệ Đăng tựa vào bên cạnh bờ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da bóng loáng.

Vệ Đăng dựa vào anh thở, thở hỗn hển thật lâu, lúc này mới bình tĩnh trở lại.

—Anh sớm có dự mưu? !!

Tiêu Phàm cũng không phủ nhận, nhẹ gật đầu cười.

—Thế tóm lại chuyện vé là như thế nào?!

—Anh đã sớm biết em muốn tới nơi này, liền mua hai tấm vé VIP. Sau đó... Anh muốn cho em một chút kinh phí, cho nên liền...!!

—Cho nên liền hợp tác cùng Diệp Kính Văn diễn trò!!

—Chuyện kia không liên quan đến anh, là tên Kính Văn tự nhiên nói cậu ta hoài niệm bộ dáng ghen tuông của Lâm Vi.‖ Tiêu Phàm nhún nhún vai, đem trách nhiệm đổ đi không còn một mảnh.

—...‖

—Kính Văn đem vé cho Lâm Vi, Lâm Vi ra mặt hẹn em, dĩ nhiên, tấm vé kia anh đang cầm, bởi vì Lâm Vi bây giờ còn đang ngủ.‖

—Còn đang ngủ?‖

—Đúng vậy, tối hôm qua quá kịch liệt đi.‖

Vệ Đăng trầm mặc, chỉ chốc lát sau, dưới đáy lòng nghiêng răng nghiêng lợi một phen, cuối cùng vẫn là không đấu lại anh, liền nhin đi.

—Tức giận sao?‖ Tiêu Phàm ôn nhu hỏi.

Vệ Đăng lắc đầu: —Em còn tưởng rằng, em lần trước nói chuyện muốn tới nơi này tắm, anh đã sớm quên mất.‖

Tiêu Phàm cười, ôm càng chặt hơn.

—Sao lại nghĩ như thế .‖

—Bởi vì em mới đề cập có một lần, cho nên anh liền cố ý đi mua vé ư? Còn làm nhiều chuyện loạn thất bát tao như vậy.‖

—Đồ ngốc, anh muốn khiến em thật cao hứng.‖

—Kỳ thực lúc em đặt chân tới đây, em quả thực muốn người đi cùng em là anh, không phải là Lâm Vi...‖ Vệ Đăng quay lại ôm lấy Tiêu Phàm, đem đầu tựa vào bả vai anh.

—Anh đột nhiên xuất hiện, dọa em một trận, dĩ nhiên... em đã nhận được kinh hỉ rồi.‖

Tiêu Phàm đắc ý nở nụ cười, —Ừ...‖

—Nhưng là, lần sau chớ đem Diệp Kính Văn kéo vào! Hai người các anh ở chung một chỗ, đúng là không có chuyện tốt!‖

—Ừ... lần sau sẽ không lấy lý do này nữa.‖

—Kia... Bây giờ đã có thể tắm chưa, móng vuốt của anh có thể bỏ ra được không? Anh đã sờ rồi mà!‖

—Không sao, còn có cả một ngày mà.‖

Nói rồi lại hôn lên.

Mà giờ khắc này, Diệp Kính Văn cũng đang ngồi ở bên cửa sổ trấn an một Lâm Vi đang tức giận.

—Anh đem phiếu cho Tiêu Phàm? Hai người các anh hợp lực diễn trò? ! ‖ Thanh âm lạnh lùng, lại nhìn thấy đối phương cúi đầu bộ dáng sám hối, bất đắc dĩ liếc mắt, —Các anh thật đúng là nhàm chán, mấy thứ này đều phải tính toán.‖

—Em đã rất nhiều năm rồi không ăn dấm chua...Anh rất hoài niệm thời gian em còn ghen vì anh, ngồi đối mặt với anh làm bộ dáng ăn dấm chua.‖

Nghe thanh âm còn có chút ủy khuất?

Lâm Vi không khỏi bất đắc dĩ thở dài.

—Được rồi, em đói bụng.‖ Đại nhân rộng lượng, không thèm so đo với anh.

—Ừ, em cứ ngồi yên, anh đã sớm nấu cháo, lập tức bưng cho em! Diệp Kính Văn cười tươi.

Sớm biết tối hôm qua anh cố ý, bản thân cũng không nên như vậy phối hợp... Lâm Vi bất đắc dĩ nở nụ cười, —Được rồi, ăn canh rau đay cay nấu với đậu hũ, anh làm.!

Diệp Kính Văn gật đầu đáp ứng, —Lâm Vi, mặc dù anh biết em không cần... Nhưng là, anh rất muốn được chiếu cố em thật tốt một lần, thế nên ngày hôm nay, em ngoan ngoãn nằm để cho anh chiếu cố, được không?!

Bị Diệp Kính Văn nhìn chăm chăm, Lâm Vi đột nhiên có chút hối lỗi.

—Đại nam nhân, có cái gì mà chiếu cố...!

—Muốn cho em biết anh yêu em đến nhường nào a. Nói xong, nhếch khóe miệng cười cười, xoay người đi vào phòng bếp.

Lâm Vi nằm ở trên giường than thở, mặc dù cả ngày bị anh đùa cợt mấy lần, cậu cũng cảm thấy khá bình thường, bản thân kỳ thực cũng dần dần quen rồi. Thật ra nghĩ đến, anh làm những thứ này, đều là bởi vì yêu bản thân mình, thậm chí vì không có nhiều thời gian cùng mình ở một chỗ, mà có chút áy náy, muốn bù đắp lại cho mình?

Thật là khờ quá đi.

Bản thân mình không để ý. Cũng chỉ có anh, luôn ghi tạc mọi chuyện của mình trong lòng.

Vệ Đăng nằm trong hồ tắm thở dài, Tiêu Phàm người này, ở chung một chỗ, về sau mới biết được hóa ra anh rất ôn nhu và tỉ mỉ, mình lâu như thế cũng không biết mọi việc nhỏ nhặt cũng đều được anh ghi nhớ trong lòng, lần trước chẳng qua là tình cờ nhắc đến chủ đề tắm suối nước nóng, anh liền

bỏ khá nhiều tiền đi mua vé, có lẽ thật sự là nên đồng ý với câu nói của Ngưu San San.

Ngoài mặt là một con lang cô độc, nhưng ở một góc nào đó lại là một tấm chân tình.

Bất quá, hai thất lang cùng đi với nhau, thật sự là không có chuyện tốt.

Chiều hôm đó, Lâm Vi cùng Vệ Đăng nâng cao nhận thức rằng, về sau đều phải tự bảo vệ bản thân mình, không thể để cho bọn họ lại cùng nhau âm mưu điều gì cả.

Mặc dù cái âm mưu nho nhỏ kia, lại khiến cho lòng người có cảm giác thật hạnh phúc...

END.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 63: Ngoại Truyện 3: Về Lại Trường Nhân Xuyên

### Ngoại Truyện 3: VỀ LẠI TRƯỜNG NHÂN XUYÊN

Tiêu Phàm đưa Vệ Đăng về quê mình vào đúng mùa hè. Thời tiết nóng nực làm không khí trong ô tô trở nên ngọt ngào, Vệ Đăng hạ cửa kính xuống, vén áo sơ mi lên để hóng gió, cái bụng phẳng lì của cậu vì thế lộ cả ra ngoài.

Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt tươi cười của Vệ Đăng, khẽ nhếch miệng: "Em mặc áo sơ mi trông cũng ra dáng đàn ông lắm".

Vệ Đăng nghe thế nổi xung, lao đến định véo Tiêu Phàm, "Ý anh tức là trước đây em không đàn ông hả?".

Tiêu Phàm ôm lấy cậu, khẽ hôn lên bờ môi cho đến lúc Vệ Đăng đẩy ra, anh mới chịu buông tay.

"Hay lần này tiện về trường dạo qua một vòng đi." Vệ Đăng tựa vào lưng ghế, cong môi cười rất vui vẻ.

"Ừ, trường nào cơ?"

"Trường trung học Nhân Xuyên chứ trường nào, trường cũ của anh đó!" Vệ Đăng lườm anh một cái.

Tiêu Phàm gật đầu: "Anh chẳng coi đó là trường cũ của mình đâu, nội quy quá khắc nghiệt, hễ nghĩ đến lại thấy căm hận vô cùng".

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tiêu Phàm, Vệ Đăng cười phá lên. Cười thỏa thích rồi mới nghiêm mặt nói: "Em muốn đến đó xem sao. Em đoán

hồi trung học anh lúc nào cũng đơn độc một mình phải không? Một mình co ro trong góc ăn cơm, đáng thương quá, ôi... Chắc anh tự cho rằng mình không có bạn bè gì, thật ra có lẽ rất nhiều người đang âm thầm quan sát anh đây... Bởi vì phong cách của anh làm người khác không thể không chú ý đến. Với lại bộ dạng lạnh lùng của anh chắc khiến nhiều người không thích, nên họ mới không dám tiếp cận anh nhỉ? Cứ như núi băng vậy đó".

Tiêu Phàm cau mày: "Em ồn quá".

Vệ Đăng cười cười ghé sát mặt lại gần anh, hôn Tiêu Phàm một cái thật mạnh, "Thật ngại quá đi, hình như em đã độc chiếm anh rồi".

Tiêu Phàm vuốt ve mái tóc cậu, bắt đầu nỡ máy.

Thị trấn nhỏ có quá nhiều thay đổi, chỉ mấy năm không về, hàng cây ven đường đã um tùm, cây này dính sát cây kia, cành lá đan xen vào nhau.

"Anh nhớ trong trường có hai cây đa rất to, mùa hè nhiều người hay ngồi dưới bóng cây hóng mát, không biết hai cây đó bây giờ có còn không nữa." Hồi tưởng lại chuyện cũ, khóe môi Tiêu Phàm khẽ cong lên.

Bởi vì đang trong kỳ nghỉ hè, trong trường không có người, Tiêu Phàm dắt Vệ Đăng đi trong sân trường rộng thênh thang, giới thiệu với cậu về kiến trúc ngôi trường.

Khi đi đến vườn hoa, đột nhiên Tiêu Phàm hỏi: "Cây dâu rồi?".

Nhìn đôi lông mày nhăn lại rất đổi bản khoắn của Tiêu Phàm, Vệ Đăng bỗng thấy có chút đáng yêu, vì thế không nhịn được đến gần hôn anh một cái, kết quả bị Tiêu Phàm ôm chặt, đáp trả bằng một nụ hôn dài ngọt ngào.

"Ừ... Đang ở... trong trường mà... ư a..." Vệ Đăng giăng co một hồi nhưng vẫn bị Tiêu Phàm giữ chặt trong lòng.

"Là em hôn trước mà." Giọng nói sẵng sàng của Tiêu Phàm vang lên bên tai, làm Vệ Đăng trợn mắt lên nhìn anh. "Đừng sợ, bây giờ trong trường đâu có ai." Tiêu Phàm thản nhiên nói, còn hôn cậu thêm một cái nữa.

Nhìn bộ dạng đăm đũi của Tiêu Phàm, bất giác cậu ôm anh chặt hơn.

Trong lúc hai người đang chìm đắm trong nụ hôn ngây ngất, thì đột nhiên Vệ Đăng thoáng thấy có một người đứng ở không xa đang nhìn bọn họ.

Vệ Đăng đỏ mặt dùng hết sức đẩy Tiêu Phàm ra, Tiêu Phàm còn tưởng cậu giả vờ chống cự, càng hôn dữ dội hơn...

Vệ Đăng nhất thời sốt ruột, cắn anh một cái.

"Á, em làm gì thế?"

"Có người kia." Vệ Đăng chỉ ra sau lưng.

Tiêu Phàm quay đầu, quả nhiên phía đấy có người thật.

Người đó mặc quần bò đơn giản và áo phông màu trắng, đang ngồi trên ghế đá màu trắng bên cạnh con đường, trên tay nghịch một cành cây, thấy hai người quay lại nhìn mình bèn đứng dậy.

Dáng người đó không cao, nhìn hơi gầy, làn da mịn màng, cộng thêm chiếc áo màu trắng khiến anh ta trông như thể trong suốt. Có cảm giác vô thực, chẳng trách khi này hai người đã không chú ý đến anh ta.

Tiêu Phàm ném về phía anh ta một ánh mắt lạnh lùng, người kia không hề né tránh nhìn thẳng vào mắt anh, vẻ mặt rất đỗi bình thản, như thể khung cảnh khi này chỉ là một màn kịch mà thôi. Không lâu sau, anh ta bước đến chỗ hai người, đứng cách hai người khoảng một mét thì dừng lại.

"Xin hỏi anh từng tốt nghiệp ở trường Nhân Xuyên phải không?" Giọng nói rất trong trẻo, có chút lạnh lạnh.

Tiêu Phàm không trả lời, Vệ Đăng nhảy ra từ phía sau nói: "Đúng thế anh ấy từng học ở đây, anh cũng vậy à?".

"Anh có biết phòng học của lớp 12/8 ở đâu không?"

Tiêu Phàm chỉ vào một phòng học nằm cuối tầng ba của một tòa nhà nói: "Hình như là phòng đó".

Người đó khẽ cười: "Đúng rồi, vị trí dễ nhớ thế mà tôi lại quên mất". Anh ta tự lẩm bẫm một mình, sau đó quay lưng bước đi, "Cây đa cũng bị chặt mất rồi... Tôi còn tưởng nó sẽ ở đó mãi...".

Anh ta vừa nói vừa bước về phía trước.

Vệ Đăng lắc cánh tay Tiêu Phàm, "Tiêu Phàm, anh không cảm thấy anh ta có chút kỳ quái sao...".

Cậu còn chưa nói hết, người đó đã đột ngột quay đầu lại, nheo mắt quan sát Tiêu Phàm, "Anh là Tiêu Phàm sao?".

"Đúng thế, cậu biết tôi sao?"

"Tôi rất thân với Lâm Vi, đương nhiên có nghe qua về anh." Người đó khẽ cong môi, nụ cười lãnh đạm, không buồn quan tâm đến bộ dạng há hốc mồm kinh ngạc của Vệ Đăng, nói xong quay lưng đi thẳng.

Sau khi bóng người đó đi khuất hẳn, Vệ Đăng mới ngờ vực hỏi: "Chẳng nhẽ anh ta là món nợ tình của Lâm Vi? Lâm Vi đã lén lút sau lưng Diệp Kính Văn?".

Tiêu Phàm chán nản vò tóc cậu: "Em nói lung tung cái gì thế?".

Vệ Đăng cười hì hì: "Em thấy lúc nhắc đến Lâm Vi, vẻ mặt của anh ta có chút kỳ quái...". Tiêu Phàm cúi đầu ngẫm nghĩ một lát: "Chẳng nhẽ lại là nhân vật thần bí mà truyền thuyết đồn đại?".

"Ai thế? Đừng vòng vo loanh quanh nữa." Vệ Đăng có chút nóng ruột, "Nói em nghe đi".

Tiêu Phàm nhìn về hướng người lạ khuất bóng một cái, rồi khẽ nói: "Học sinh trường này biết đến Lâm Vi thì có rất nhiều người, nhưng thân thiết với cậu ta thì chẳng có mấy ai, trừ Ôn Đình và Châu Phương hình như còn có một người tên là Đoan Mộc Ninh, anh cũng chỉ là nghe đồn thế thôi". Tiêu Phàm ngừng lại một chút, "Cậu ta tìm lớp 12/8, Lâm Vi học lớp 12/10, Châu Phương mới học lớp 12/8, có lẽ có liên quan gì đó đến Châu Phương".

Vệ Đăng rất tò mò, còn muốn nghe nữa, nhưng Tiêu Phàm bỗng nắm chặt tay cậu.

"Thôi đi, chẳng liên quan gì đến chúng ta cả, mặc kệ đi."

"Này..."

"Đi nào, còn phải đến viếng mộ ông nội nữa."

"Em không kính trà ông nội được không? Bác Tiêu cứ nhất định đòi em phải kính trà, làm người em nổi hết gai ốc..."

"Bác Tiêu cái gì, bố đã bảo, lần sau gặp em phải gọi là bố cơ mà."

"Hả?"

"Em cứ nhắm mắt lại gọi bố' một tiếng cho ông vui, như thế ông mới không suốt ngày gọi điện làm phiền anh nữa."

Khuôn mặt Vệ Đăng vẫn chưa hết đỏ, cậu cúi đầu, tóc dựng cả lên, khẽ đáp: "Được thôi, cứ làm như thế đi".

Hai người dần dần đi xa, trong sân trường rộng thênh thang, chỉ còn lại người mặc áo trắng khi nãy, đang dựa vào gốc cây, mỉm cười nhìn về phía hai người.

\* \* \*

Buổi chiều, Tiêu Phàm dẫn Vệ Đăng về nhà ông bà anh.

Bởi đã lâu không có người ở, căn nhà vô cùng quạnh quẽ.

Vệ Đăng khó mà tưởng tượng được Tiêu Phàm đã từng trải qua thời thơ ấu ở căn nhà này. Trong hồi ức của cậu, thời thơ ấu rộn ràng nhiều màu sắc lắm, phòng của em gái chất đầy đồ chơi, trong phòng cậu có quả bóng rổ bị thủng lỗ, còn cả đồ chơi xếp gỗ tạo hình kỳ quái và những con rô bốt chạy bằng điện phát ra những âm thanh buồn cười.

Cậu còn nhớ trong sân nhà mình có một cây to, hồi bé cậu thường trèo lên cây với Vệ Nam, có lần còn bị ngã xuống đất, cảm giác đau đớn mông sấp nứt toác đến giờ vẫn rõ nét như mới hôm qua.

Nhưng phòng của Tiêu Phàm lại đối nghịch hoàn toàn với cái ổ lợn ngày xưa của cậu.

Phòng anh sạch sẽ gọn gàng, không có đồ chơi nào cả. Trên bàn học vô số những cuốn sách được xếp ngăn nắp đâu ra đấy, có thể nhận ngay ra từ bé anh đã rất thích đọc sách.

Chắc hồi bé anh chẳng có bạn bè gì cả, mấy năm nay anh cũng lẻ loi một mình, không có nhiều bạn bè thân thiết. Nhớ lại hồi mới gặp ở Quế Lâm, sự lạnh lùng và cao ngạo, từ chối tiếp xúc với người khác của anh, có lẽ hình thành từ sự cô độc bao nhiêu năm trời.

Vệ Đăng càng nghĩ càng thấy xót xa, cậu cảm thấy bao nhiêu năm nay Tiêu Phàm đơn độc một mình thật sự rất đáng thương, bất giác siết chặt hơn bàn tay đang nắm tay anh. Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nắm chặt tay cậu.

Vệ Đăng ngốc nghếch, nghĩ cái gì cũng viết hết trên mặt, từ lúc bước vào đây, trông cậu như có hận thù sâu đậm gì với căn phòng này vậy, ánh mắt như thể muốn san bằng nơi này...

Có điều, cảm giác được nhím con ngốc nghếch đau lòng vì mình thực sự rất tuyệt vời, sự ấm áp từ chỗ bàn tay đan vào nhau truyền đến tận đáy lòng.

"Ý? Đây là cái gì?"

Vệ Đăng đột nhiên lên tiếng phá tan sự im lặng. Tiêu Phàm quay đầu, thấy cậu đang cầm một bức ảnh, trong ảnh có một ông già đang ngồi trên ghế mỉm cười hiền hòa, đứng bên cạnh là hai đứa nhóc, cậu bé bên trái mặt mày nghiêm túc nhìn vào ống kính, còn cô bé bên phải buộc tóc đuôi gà cười rất ngọt ngào.

Vệ Đăng vô cùng chán ngán nhìn bức ảnh, "Đứa bé này có phải anh không? Ngay từ bé anh đã thế này à? Chụp ảnh cũng chẳng thèm cười lấy một cái?".

Tiêu Phàm nhẹ nhàng hỏi: "Sao nào, em có ý kiến gì à?".

Vệ Đăng đột nhiên sững người, không biết tại sao, cậu luôn cảm thấy ẩn chứa trong nụ cười bình thản của Tiêu Phàm là chút gì đó cay đắng. Có lẽ lâu lắm mới quay lại nơi này, không tránh khỏi làm anh nhớ đến người ông đã khuất của mình. Đó có lẽ là người thân duy nhất đã ở bên Tiêu Phàm trong những năm tháng ấu thơ của anh.

\* \* \*

Tối hôm đó, người nhà họ Tiêu tụ tập đông đủ không thiếu ai.

Mặc dù Vệ Đằng đã từng gặp bố mẹ Tiêu Phàm, nhưng khi bố anh nhìn cậu mỉm cười, cậu vẫn cảm thấy bối rối. Đây là lần đầu tiên cậu được gặp mặt bố mẹ Tiêu Tình, họ cũng chính là chú thím của Tiêu Phàm. Không hiểu tại sao chú ấy lại ngồi trên xe lăn, thím ấy thì cũng giống như mẹ Tiêu Phàm, là một người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang tháo vát. Vệ Đằng không dám hỏi nhiều, vô cùng cung kính lễ phép với hai vị trưởng bối lần đầu tiên gặp mặt này, chỉ sợ có sai sót gì lại bị người ta chê cười. Điều khác lạ là trông họ chẳng có vẻ gì ngạc nhiên cả, như thể đã được tiêm phòng trước rồi, họ không hỏi những câu làm Vệ Đằng cảm thấy ngại ngùng, thái độ rất ôn hòa.

Cả gia đình tụ tập cùng ăn bữa cơm đoàn viên, các bậc trưởng bối có nhiều chuyện bàn bạc, Tiêu Phàm kiếm cớ kéo Vệ Đằng ra ngoài.

Gió đêm hơi lành lạnh, Tiêu Phàm nắm tay Vệ Đằng, đặt vào trong túi áo khoác của mình.

Bước trên con đường trải dài vô tận, ánh đèn ven đường vàng vọt phản chiếu hai bóng người kề sát nhau, trong đêm tối lạnh giá, khung cảnh ấy gợi lên một chút gì đó ấm áp.

Cứ im lặng đi bên nhau hồi lâu, Vệ Đằng đột nhiên hỏi: "Hồi trước anh đi xe đạp đi học à?"

Mặc dù hơi khó hiểu, nhưng Tiêu Phàm vẫn thành thật trả lời: "Không, anh và Tiêu Tình đều đi bộ đến trường".

"Nhà anh cách trường xa thế này, sao không đi xe chứ? Nếu đi bộ thì ít cũng phải đi hơn nửa tiếng, mùa đông cũng không lạnh sao?"

Tiêu Phàm lúc này mới hiểu ra Vệ Đằng đang xót xa thay mình, vì thế cười nói: "Cũng không đến nỗi, mặc nhiều áo cũng không lạnh mà"."Tại

sao lại không đi xe chứ? Chẳng nhẽ anh không biết đi xe đạp sao?"

"Cứ đến giờ đi học là con đường này đông đúc xe cộ, một lần Tiêu Tình bị ngã xe, sau đó ông nội đã không cho bọn anh lái xe nữa, ông bảo đi bộ cho an toàn."

Vệ Đăng gật đầu, không ngờ Tiêu Phàm và Tiêu Tình lại nghe lời ông nội vậy.

Hai người đang đi thì đột nhiên có một chiếc xe lướt qua, suýt nữa thì tông phải Tiêu Phàm, Vệ Đăng điên tiết quay đầu chửi: "Tưởng đang lái máy bay chắc? Có cái xe đạp ghẻ mà cũng vênh váo khệnh khạng?".

Vừa chửi xong, thì thấy chiếc xe phanh gấp một cái, đi ngược lại về phía hai người, ghế sau xe còn có một cô gái nữa.

Vệ Đăng sợ thót tim, chẳng nhẽ đụng phải băng cướp đua xe sao, hay là côn đồ lưu manh? Trong lúc cậu đang hồi hận vì cái tật nhanh mồm nhanh miệng của mình thì Tiêu Phàm bỗng dừng nhếch miệng cười, nói: "Thì ra là cậu".

Người cầm lái là một chàng trai vô cùng tuấn tú, chỉ có điều khuôn mặt vênh váo cộng thêm nụ cười nhếch mép đều cáng, làm người ta không thể không nghĩ đến hai chữ: Lưu manh.

Tên "lưu manh" khẽ liếc nhìn hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau của họ, trêu chọc nói: "Nửa đêm đưa người yêu đi dạo, Tiêu Phàm, không ngờ cậu cũng lãng mạn đấy chứ".

Tiêu Phàm mặt không biến sắc chuyển đề tài luôn: "Cậu vẫn lái xe như hồi trước, không sợ rơi mất người ngồi sau sao?".

Cô gái ngồi phía sau xuống xe, lạnh nhạt nói: "Không sợ, tôi đã mua bảo hiểm rồi".

Vệ Đăng chăm chú quan sát, lúc này mới phát hiện ra đây là một cô gái xinh đẹp cao ráo rất có phong cách, khuôn mặt lạnh băng, cô ta bước đến trước mặt Tiêu Phàm, cười khê: "Lúc chiều nghe thấy vườn bên cạnh có tiếng động, quả nhiên bọn cậu đã trở về".

"Ừm, giỡ ông mình."

"Nếu mình không nhớ nhầm thì ông cậu mất đúng hôm thi đại học?"

"Đúng thế."

Sau một hồi im lặng, anh chàng luôn cười gian từ nãy đến giờ bỗng chìa tay trái ra với Vệ Đăng, nói: "Nào, làm quen một chút, anh là Châu Phương, cô gái xinh đẹp này chính là Ôn Đình tiếng tăm lừng lẫy".

Tay trái của Vệ Đăng đang nằm trong túi áo Tiêu Phàm, nhưng cũng không tiện gạt người ta sang một bên, cậu đành ngượng ngùng rút tay ra bắt tay anh ta: "Tôi tên là Vệ Đăng".

Châu Phương nghe thế bật cười: "Anh biết em là Vệ Đăng mà. Ha ha, tay em đút trong túi có khác, ấm thật đây".

"Châu Phương, cậu đúng là không biết xấu hổ mà." Ôn Đình đứng bên cũng cười.

Vệ Đăng đỏ bừng mặt, cũng không biết do tức hay do xấu hổ nữa, ngược lại Tiêu Phàm chẳng có chút xấu hổ hay bối rối nào, tiếp tục quang minh chính đại cầm tay Vệ Đăng cho vào túi áo, sau đó lại chuyển đề tài nói: "Sao hai cậu đều về đây thế?".

"Biết sao được, lớp cấp ba bọn mình họp lớp, vừa hay đúng dịp kỷ niệm ngày thành lập trường, không đi không được." Châu Phương đáp. Ôn Đình gạt đầu, "Mình cũng về để tham dự buổi họp lớp".

Tiêu Phàm hỏi: "Lâm Vi và Diệp Kính Văn có đi không?".

"Lâm Vi nhà tôi đương nhiên là không đi rồi, có quả bom họ Diệp kè kè bên cạnh thì còn đi họp lớp gì nữa." Châu Phương ngừng lại chút, rồi nói tiếp: "Cậu chắc cũng không đi chứ gì, thế giới riêng của hai người bao giờ chả tốt hơn một đám đông huyên náo. Ôi, đi họp lớp chỉ toàn lũ cô đơn chúng tôi thôi, đáng thương làm sao...".

Ôn Đình lườm anh ta một cái, giục: "Thôi, bớt nói nhảm đi, chúng ta còn phải đi mua bia, cả một đồng người đang đợi kia kìa".

"Vâng, tuân lệnh." Châu Phương nói đoạn liền ngồi lên xe, sau đó lại chìa tay trái cho Vệ Đăng bảo: "Nào, bắt tay tạm biệt cái".

Vệ Đăng rất muốn đập cho anh ta một cái, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười kia, cậu lại không nở động thủ, chỉ đành rầu rĩ rút tay ra một lần nữa, bắt tay anh ta: "Tạm biệt". Tốt nhất là không bao giờ gặp lại nữa.

Người đó cười cười phóng xe đi mất, từ xa còn vang lại tiếng anh ta chặc chặc cảm thán: "Bàn tay được người khác nắm chặt có khác, ấm quá đi... Cái này gọi là tặng người đóa hồng, hương còn vương tay đó...".

Từ đó Vệ Đăng cuối cùng cũng tin một chân lý: Lưu manh vốn dĩ không đáng sợ, mà đáng sợ là lưu manh có văn hóa cơ!

\* \* \*

Sáng sớm hôm sau, toàn thể người nhà họ Tiêu cùng lên đường đến viếng mộ ông nội.

Các bậc trưởng bối ai nấy mặt mày xót thương, vẻ mặt Tiêu Phàm cũng nặng nề hiếm thấy, Vệ Đăng chưa từng gặp ông nội Tiêu Phàm, đương nhiên không có tình cảm gì với ông, bản thân lại là một người thẳng tính, không giả vờ khóc lóc được, cậu chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu im lặng.

Sau đó Tiêu Tình là người đầu tiên khóc, bộ dạng hai vai run rẩy nước nở của cô bé trông rất đáng thương.

Tiêu Tình là em họ của Tiêu Phàm, lại là chị em tốt của Vệ Nam, trong thâm tâm Vệ Đăng đã coi cô bé như em gái từ lâu rồi, nhìn cô bé khóc, bất giác cậu rất muốn an ủi vài câu.

Không ngờ càng an ủi, Tiêu Tình càng khóc dữ hơn, kết quả thím Tiêu cũng bắt đầu lau nước mắt. Vệ Đăng không biết phải làm sao, quay sang nhìn Tiêu Phàm cầu cứu, thì thấy anh đang nhắm mắt, lông mày nhíu chặt, hình như đang cố kiềm chế cảm xúc. Vệ Đăng muốn an ủi anh một chút, vì thế nhân lúc mọi người không nhìn thấy, lén lút nắm chặt tay anh.

Đến trưa, cảm xúc đau thương mới dần dịu lại, mọi người cùng nhau về nhà.

Các bậc trưởng bối đều bận rộn chuyện làm ăn, sau bữa trưa, họ thu dọn qua loa rồi lái xe rời đi. Tiêu Tình đương nhiên cũng đi cùng bố mẹ.

Theo kế hoạch của Tiêu Phàm thì buổi chiều hai người sẽ về Bắc Sơn, nhưng bây giờ mọi người đã đi hết, anh vẫn chưa có ý định rời đi, Vệ Đăng đoán chắc anh có chuyện muốn nói với cậu, vì thế cũng không hỏi nhiều. ❖

Sau khi ăn tối, tắm rửa xong, Vệ Đăng mới ngồi xuống bên cạnh anh, nghiêng đầu hỏi: "Có phải anh có chuyện muốn nói không?". Tiêu Phàm im lặng một lúc, khẽ nói: "Em có muốn biết chuyện gia đình anh không?".

Vệ Đăng khẽ gật đầu.

Đương nhiên là muốn biết rồi.

Trước giờ cậu cứ tưởng rằng, với tư cách là người yêu của anh, chỉ cần quan tâm anh là đủ. Nhưng đến hôm nay mới nhận ra, cậu hiểu biết quá ít

về anh, thậm chí còn không biết vì sao sáng nay anh lại đau khổ như thế khi đứng trước mộ phần của ông nội.

Nhìn Vệ Đăng đang chăm chú lắng nghe, Tiêu Phàm giơ tay ra khẽ ôm cậu vào lòng, chậm rãi nói: "Hồi nhỏ, bố mẹ và chú thím đều bận làm ăn, anh và Tiêu Tình lớn lên bên cạnh ông nội".

Ký ức về bố mẹ rất mơ hồ, dường như trong những năm tháng thơ ấu, bên cạnh anh chỉ có ông nội và cô em họ.

Tiêu Tình rất thích vẽ, hay cầm một cành cây quẹt ngang quẹt dọc trên nền đất, ông nội thấy cháu có hứng thú với môn vẽ, nên đã mua cho nó một hộp bút màu. Hôm đó Tiêu Tình vui mừng cả đêm không ngủ.

Tiêu Phàm thì thích đọc sách, vừa biết nhận mặt chữ đã bắt đầu đọc sách ảnh, đến lúc vốn từ kha khá, ông nội đã chọn rất nhiều sách trong tủ sách của mình đưa cho Tiêu Phàm đọc.

Trong phòng Tiêu Phàm luôn xếp đầy các thể loại sách, còn trong phòng Tiêu Tình luôn đầy ắp dụng cụ vẽ và những tác phẩm kỳ quái của nó.

Hai anh em họ mỗi ngày tan học về nhà, ông nội đã làm cơm đợi sẵn. Sau này khi đã lớn, mỗi người thay phiên giúp ông nấu cơm. Bố mẹ chỉ tranh thủ thời gian về thăm, bình thường trong nhà chỉ có ba ông cháu, nhưng lại rất vui vẻ ấm áp.

Cuộc sống yên bình cứ thế trôi qua, cho đến năm Tiêu Phàm học lớp Mười hai, Tiêu Tình học lớp Chín.

Đêm đó trời mưa rất to, sau khi ba người ăn tối xong, Tiêu Phàm liền về phòng đọc sách.

Bởi vì hôm sau là ngày thi đại học, gần khuya ông nội còn đem đồ ăn đêm tới cho Tiêu Phàm, nói với anh rất nhiều lời động viên, nào là trong

phòng thi không nên căng thẳng, phải tin vào bản thân mình...

Lúc mười một giờ, Tiêu Phàm đã lên giường đi ngủ, bên ngoài sấm chớp ầm ỹ quá, anh còn nhét miếng bịt tai. Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tình vừa khóc lóc vừa lay anh dậy, con bé khóc không thành tiếng, cứ lặp đi lặp lại một câu, ông nội bị làm sao thế anh, ông nội bị làm sao thế anh?

Tiêu Phàm vội vàng lao lên lầu, chỉ thấy ông nội đang nằm trên nền nhà, đã ngừng thở từ lâu.

Về sau mới biết, bệnh tim của ông đã kéo dài một thời gian rồi.

Lúc đó Tiêu Phàm học cấp ba, Tiêu Tình học cấp hai, là khoảng thời gian vô cùng quan trọng. Có lẽ ông nội không muốn bệnh của mình ảnh hưởng đến các cháu nên đã không nói cho họ biết, chỉ âm thầm uống thuốc khống chế bệnh tình.

Ông ra đi đột ngột, nhưng di chúc lại được ông viết từ lâu, trong đó ghi rõ, căn

chung cư có diện tích rất lớn ở khu vực ngoại ô phía tây Bắc Sơn sẽ để lại cho Tiêu Phàm và Tiêu Tình.

Sự ra đi của ông nội chính là đòn đả kích nặng nề với Tiêu Phàm, giữa tiếng khóc xé ruột xé gan của Tiêu Tình, Tiêu Phàm đã thu dọn cặp sách bước vào trường thi trong hoàn cảnh đau buồn như thế. Cũng không biết có phải chính sự kiêu ngạo không chịu khuất phục ngấm trong xương tủy đã khiến anh không lùi bước, ngược lại còn phát huy năng lực của mình, đạt được điểm số rất cao.

Nhưng trong khoảng thời gian ba ngày đó, anh đã phải liên tục căn dặn bản thân tạm thời không được nghĩ đến chuyện của ông nội, trong phòng thi không ngừng nhắc nhở bản thân không được phân tâm, đối với anh mà nói, điều này chẳng khác gì một loại cực hình.

Bởi vì ông nội chính là người thân nhất của anh.

Hồi đó, Ôn Đình nhà ở ngay bên cạnh, Tiêu Tình khóc cả đêm làm Ôn Đình cũng bị đánh thức, sáng hôm sau cô gặp Tiêu Phàm trên đường đi tới trường thi, bóng dáng đơn độc của anh làm người khác nhìn mà xót xa. Lúc đạp xe đi ngang qua anh, Ôn Đình đã tiện tay đưa cho anh một đôi găng tay, bảo anh cố lên.

Lúc đó tâm trạng quá tồi nặng nề, Tiêu Phàm không biết cô gái nào đã đưa găng tay cho mình, nhưng đôi găng tay đó, anh đã giữ đến tận bây giờ.

Thật ra, Tiêu Phàm là một người rất trọng tình nghĩa, chỉ là không thể hiện ra ngoài. Anh không dễ dàng nói những lời quan tâm người khác, nhưng lại cất giữ sự quan tâm của người khác vào tận đáy lòng.

Ví dụ như những tin nhắn chưa xóa, những món quà giản dị, và từng cuốn sách mà ông nội để lại cho anh nữa.

Cho dù sau này liên tiếp gặp phải trắc trở trên con đường tình duyên, nhưng anh chỉ âm thầm giữ nguyên tắc của mình, không đòi hỏi, không cảm hận, anh vẫn tiếp tục là một Tiêu Phàm cô đơn và kiêu ngạo.

Cho đến lúc Vệ Đăng xuất hiện, mới khiến trái tim đóng kín như bưng của anh dần dần hé mở.

Vệ Đăng ngốc nghếch xông xáo ngược xuôi, Vệ Đăng đơn giản lúc nào cũng rạng rỡ vui tươi, Vệ Đăng lớn tiếng nói cậu thích anh... Anh cảm thấy từng giây từng phút ở bên cậu, đều thật ấm áp.

Hôm nay anh đã nhẹ nhàng nắm tay Vệ Đăng trước phần mộ của ông nội, anh chỉ muốn nói với ông rằng, cuối cùng anh đã tìm được hạnh phúc của riêng mình rồi. Anh cũng tin rằng ông sẽ không trách anh vì đã phải lòng một người cùng giới đâu.

Bởi vì ông nội luôn nhân từ như thế, ngày xưa khi Tiêu Tình bị mẹ mắng chỉ lo vẽ không chịu học hành tử tế, ông nội đã đứng ra bênh vực, bảo con bé thích là được rồi. Lúc bố mẹ dùng đủ cách cả uy hiếp lẫn dụ dỗ để hướng anh học kinh tế ông nội chỉ cười bảo nó thích pháp luật thì cứ để nó học pháp luật đi, con cháu có phúc phận riêng của nó.

Vì thế anh mới muốn đưa Vệ Đăng đến đặt trước mộ ông một bó hoa.

Trong thâm tâm, ông nội chính là người mà anh kính trọng nhất, yêu thương nhất.

\* \* \*

Nghe Tiêu Phàm kể xong chuyện, Vệ Đăng cứ im lặng hồi lâu.

Tiêu Phàm cảm thấy kỳ lạ, một người nhanh mồm nhanh miệng như Vệ Đăng sao lại đột nhiên trở nên im lặng thế này, anh bèn dùng tay khẽ nâng mặt cậu lên, mới phát hiện đôi mắt cậu đã nhắm lại từ bao giờ.

Vệ Đăng đột nhiên quay người, dùng lực ôm thật chặt Tiêu Phàm.

"Sao thế?" Tiêu Phàm xoa mái tóc lờm chờm của cậu, nghe giọng nói buồn buồn của cậu phủ vào ngực anh.

"Tiêu Phàm, em, em thích anh."

"Ừ." Tiêu Phàm dùng cằm cọ lên tóc cậu, "Rồi sao nữa?".

"Em... biết... hồi trước anh luôn không được vui vẻ..."

"Vì thế... Tiêu Phàm, sau này em sẽ đối xử thật tốt với anh."

Giọng cậu nghe có phần nghẹn ngào, khuôn mặt vùi trên ngực anh đã ướt nhòa.

Tiêu Phàm im lặng một lát, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, sau mới ôm cậu thật chặt.

Vệ Đăng thường ngày rất hoạt bát nghịch ngợm, nhưng lại vô cùng quan tâm đến anh, mặc dù tính tình qua loa đại khái, nhưng lại một lòng một dạ yêu anh, cậu chính là món quà tuyệt vời nhất mà thượng đế dành cho anh.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 64: Ngoại Truyện 4: Trận Gió Tuyết Đáng Nhớ

### Ngoại Truyện 4: Trận gió tuyết đáng nhớ

Sắp Tết rồi, phố phường rộn ràng không khí vui tươi, trẻ con mặc áo mới, người người tấp nập đi siêu thị mua sắm, ai nấy đều đeo trên mặt nụ cười thích thú.

Vệ Đăng cũng là một trong số đó, cậu kéo xe đẩy hàng lượn quanh siêu thị, ngắm hết bên này đến bên kia, chẳng mấy chốc chiếc xe đã đầy ắp đủ loại rau tươi hoa quả.

Vệ Đăng còn chọn mấy con cá tươi ngon, định mua về hấp, người ta bảo "niên niên hữu dư" mà, ăn cá để cả năm được dư dả. Sườn lợn thì để xào chua ngọt, lạp xưởng cắt thành miếng nhỏ ăn cùng xà lách cũng rất ngon. Gần đây cậu còn học được một vài cách nấu món canh hầm, vì thế đã mua đủ nguyên liệu theo sự chỉ dẫn của cô giáo Ngưu San San, định bụng làm Tiêu Phàm bất ngờ một phen.

Ngày cuối năm, người chờ được thanh toán xếp thành một hàng dài dằng dặc. Vệ Đăng đứng ở giữa hàng, vừa ngâm nga hát vừa đôi chiếu hàng hóa trong xe với tờ giấy ghi sẵn từ nhà xem đã mua đủ chưa. Đột nhiên có một giọng nói trêu chọc vang lên bên tai: "Ồ, đây chẳng phải là Vệ Đăng sao, mua nhiều thứ thế này... Người ta cho lợn ăn cũng đâu khoa trương bằng cậu nhỉ?".

Cái giọng đáng ghét của Châu Vũ, nghe một cái là nhận ra ngay, Vệ Đăng trợn mắt trừng cậu ta, nói: "Mình đang mua đồ Tết, chỗ này là thức ăn ba ngày đầu năm đó! Cậu nghĩ mình ăn hết trong một bữa chắc? Đừng tưởng ai cũng ăn khỏe như Ngưu đại tỷ nhà cậu nhé".

Vừa mới nói xong, thì một cái đầu xoắn tít thò ra từ sau lưng Châu Vũ: "Cậu nói ai ăn khỏe ấy nhỉ?".

Vệ Đăng vội vàng cười xòa: "Mình nói Ngưu tử cậu khẩu vị tốt. Khẩu vị tốt, ăn gì cũng ngon, cơ thể mới khỏe mạnh được, đúng không?".

Ngưu San San hài lòng gật đầu, liếc chiếc xe đẩy của Vệ Đăng một cái, cười hì hì nói: "Chà, chuẩn bị nhiều thứ thế này để chờ vị ấy nhà cậu trở về, chặc chặc, thật không đơn giản không đơn giản. Cậu càng ngày càng giống cô vợ đảm đang rồi đấy".

Vệ Đăng thẹn quá hóa giận: "Khôn kiếp cậu mới là vợ đảm đang!".

Ngưu San San cười đáp: "Thì mình vốn dĩ là vợ đảm đang mà!".

Châu Vũ đứng cạnh khẽ rùng mình, ho một tiếng, thấp giọng nói: "Hai người đừng cãi nhau nữa, đang ở siêu thị đấy. Nói oang oang như thế, cho dù hai người không biết sâu hổ thì tôi cũng có đây".

Kết quả bị Ngưu San San và Vệ Đăng đồng thanh mắng: "Nhà người mới không biết sâu hổ ấy".

Trong tràng cười vui vẻ của đám người xung quanh, Vệ Đăng và Ngưu San San rốt cuộc đã nhận ra vấn đề, đành ngậm miệng lại.

Thanh toán xong, ba người xách túi to túi nhỏ đi ra ngoài, thức ăn hai vợ chồng Châu Vũ mua không nhiều bằng đồng đồ của Vệ Đăng, nhìn Vệ Đăng chặt vật tay xách nách mang, Châu Vũ bèn đề nghị: "Mình lái xe đến, hay bọn mình đưa cậu về. Dù sao nhà cậu cách nhà mình có hai con phố".

Vệ Đăng xách đồ vất vả quá, nghe người anh em đề nghị đưa về, dĩ nhiên là vui vẻ nhận lời.

"Vậ thì cảm ơn nhé." Vệ Đăng thẳng tính, Châu Vũ cũng không làm bộ khách sáo, bảo đưa về là đưa về. Ngư San San nhanh nhẹn xếp gọn đồng hồ của Vệ Đăng vào cốp xe, Châu Vũ khởi động ô tô, hai người kia ngồi ở hàng ghế sau.

Vệ Đăng và Ngư San San không chịu ngồi yên, suốt chặng đường tán hươu tán vượn đốt thời gian.

Ngư San San tò mò hỏi: "Vị ấy nhà cậu đâu, sao để cậu một mình đi mua đồ thế này?".

Vệ Đăng cười ha ha: "Gần đây anh ấy đang có một vụ khó giải quyết, bận rộn suốt một thời gian dài, mấy hôm trước đi công tác rồi. Năm nay cơ quan mình cho nghỉ sớm, ở nhà cũng chẳng có việc gì làm nên mới tiện thể đi sắm sửa đồ Tết".

Ngư San San cười bảo: "Cậu thật tâm lý".

Ô tô dừng lại trước một ngã tư, Châu Vũ liếc ra ngoài cửa kính, đột nhiên kinh ngạc reo lên: "Hai người nhìn xem, có phải tuyết đang rơi không?".

Ngư San San lờm cậu một cái, "Anh nằm mơ đây à? Chỗ chúng ta đã bao năm nay không rơi tuyết rồi". Nói đoạn cũng nhìn ra ngoài, sau đó sững sốt nói: "Ý, có tuyết thật này".

Vệ Đăng cũng nhìn theo ánh mắt của cô nhìn ra ngoài, quả nhiên tuyết đang rơi.

Những bông tuyết bay lả tả trong gió, bởi vì tiết trời không lạnh lắm, vừa mới rơi xuống đất đã tan ngay thành nước. Nhìn từ xa, đó không phải là cảnh tuyết trắng bao phủ trắng lệt của ngày đông, mà chỉ như màn sương mù che mờ tầm nhìn trước mặt.

Vệ Đăng thở dài: "Đúng là tuyết rơi thật rồi, nhà mình chuyển về miền nam đã bao năm nay không được nhìn thấy tuyết rơi, không biết sao hôm nay lại có tuyết?. Chẳng nhẽ lại có nỗi oan nào oan ức hơn cả Đậ Nga sao?".

Ngưu San San cười ha hả: "Đúng đấy, Vệ Đăng của chúng ta lười thúi một mình đi mua đồ ăn, còn oan ức hơn cả Đậ Nga nữa".

Vệ Đăng quay đầu nhìn Ngưu San San chăm chăm nói: "Ngưu tử này, có phải nếu không trêu đệ thì tử sẽ bị rụng hết răng không?".

Ngưu San San cười tít mắt nói: "Không bị rụng răng, chỉ bị ngứa răng thôi".

Châu Vũ ngồi ghế trên khẽ thở dài: "Bà xã ơi, em tha cho cậu ta đi, em còn nói nữa thì Vệ Đăng của chúng ta sẽ tức giận đến không tìm được răng đâu".

Ba người cứ đùa cợt rằng này rằng nọ hồi lâu, đèn giao thông đã chuyển sang xanh nhưng không hiểu sao dòng xe trước mặt vẫn không có dấu hiệu xê dịch.

"Chuyện gì thế?" Ngưu San San hỏi.

"Anh đoán là tắc đường." Châu Vũ đáp. "Có lẽ tuyết đã ảnh hưởng đến tình hình giao thông đoạn đường trước mặt, chờ chút vậy."

Đợi một lúc lâu, vẫn không thấy dòng xe phía trước nhúc nhích chút nào, bên ngoài tuyết càng lúc rơi càng nhiều.

Nhiệt độ giảm dần, trên mặt đường thậm chí còn có một lớp tuyết mỏng.

Trong xe mở điều hòa nên rất ấm áp. Vệ Đăng ngồi trong xe đang mơ màng buồn ngủ thì tự dưng di động vang lên.

"Em yêu anh, em yêu anh, giống như chuột yêu gạo..."Nhạc chuông đặc biệt khiến Vệ Đăng phấn chấn ngay lập tức, vội vàng ngồi thẳng dậy lôi đi động từ túi áo ra.

Ngưu San San nhìn ảnh đại diện của người gọi, phá lên cười: "Vệ Đăng ơi, gu âm nhạc của cậu... vẫn kỳ quái như xưa".

Châu Vũ tán đồng nói: "Ôi chao, thật không biết Tiêu Phàm sẽ có cảm xúc gì khi nghe thấy tiếng chuông này nhỉ?".

Vệ Đăng làm dấu tay "suyt" một cái, áp di động vào tai, dùng ngữ khí vênh vang nói: "A lô, Tiêu Phàm à, tìm em có chuyện gì không?".

Đầu dây bên kia hơi khựng lại, lát sau mới vọng đến âm thanh có phần dịu dàng của Tiêu Phàm: "Hôm nay Bắc Sơn sẽ đổ tuyết, em ra ngoài thì nhớ mặc nhiều áo một chút đấy".

Vệ Đăng nhìn màn tuyết bên ngoài cửa xe, nói: "Anh nói chuẩn thật đó, tuyết đang rơi này".

"Anh vừa xem dự báo thời tiết."

Tiêu Phàm xem dự báo thời tiết ở tỉnh khác, nhưng cũng không quên để ý tình hình ở Bắc Sơn, chi tiết nhỏ nhất này làm tim Vệ Đăng se lại, cậu cười ha ha nói: "Yên tâm đi, em sẽ chú ý mà! Đúng rồi, hôm nay em đi mua đồ ăn, tình cờ gặp Châu Vũ và Ngưu San San, Châu Vũ đang lái xe đưa em về nhà. Mua nhiều đồ anh thích ăn lắm, đợi anh về em sẽ làm cho anh ăn".

"Ừ." Tiêu Phàm hơi dừng lại, rồi hỏi: "Sao sớm thế này đã đi mua đồ ăn rồi? Mới chín giờ thôi".

"Đêm qua nằm mơ thấy ác mộng, nên sáng nay dậy từ rất sớm, chán chẳng có chuyện gì làm mà." Truyen8.mobi

"Em mơ thấy cái gì? Đêm qua ngủ không ngon giấc sao?"

Dái tai Vệ Đằng hơi ửng đỏ, cậu hạ giọng nói: "Thấy anh".

Tiêu Phàm cười nhẹ nói: "Mơ thấy anh sao có thể coi là ác mộng được?".

Ngưu San San và Châu Vũ phá lên cười, Vệ Đằng lườm bọn họ một cái, hét vào điện thoại: "Thôi được rồi, anh cứ nói luyên thuyên mãi! Chuyện quan trọng là gì mau nói đi".

"Công việc đã xong xuôi rồi, anh sẽ đáp chuyến bay sáng mai."

Tinh thần của Vệ Đằng lập tức phấn chấn: "Anh sắp về rồi à?! Tô't quá đi, mai em ra sân bay đón anh".

"Nghe ngữ khí của em, rất nhớ anh hả?"

Vệ Đằng đáp: "Đúng thế đây, em nhớ anh từng giây từng phút, nhớ đến nổi dạ dày đau từng cơn".

Bên tai vọng lại tiếng cười nhẹ nhõm của Tiêu Phàm, Vệ Đằng bực mình nói: "Anh sến đủ chưa hả, không sợ người ta cười cho".

"Ừ, ngày mai em đừng ra sân bay đón anh, anh sẽ bắt taxi. Em ngồi đợi ở nhà là được rồi, bên ngoài lạnh lắm."

"Được thôi, vậy cũng được. Mai gặp lại."

"Ừm."

Vài giây sau, vẫn chưa thấy bên kia cúp máy, bên tai phảng phất hơi thở quen thuộc của Tiêu Phàm, Vệ Đằng khó hiểu hỏi: "Sao anh còn chưa cúp máy? Còn có chuyện gì sao?".

"Anh cũng rất nhớ em. Đêm qua... cũng mơ thấy em."

Sau khi cúp máy, chẳng những vành tai mà hai má cậu cũng đỏ bừng, Ngưu San San cười đều nói: "Câu cuối cùng anh ta nói là gì mà thoát cái mặt cậu đỏ như thế này?" Truyện8.mobi Vệ Đăng tức mình quát: "Liên quan khi gì đến cậu!".

Dứt lời, cậu tức tối quay đầu nhét di động vào túi áo. Kết quả vừa hay nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu trên cửa kính, quả nhiên đỏ bừng, chẳng trách Ngưu San San và Châu Vũ lại cười rũ rượi như thế.

Vệ Đăng thầm nghĩ rằng nghĩ lợi chửi rủa Tiêu Phàm một hồi. Cái tên khôn đó rốt cuộc muôn gì chứ, sao lại dùng giọng điệu mê hoặc lòng người như thế nói đêm qua mơ thấy cậu. Chẳng cần nghĩ cũng biết hẳn đã có một giấc mơ vô liêm sỉ đến đâu! Ban ngày ban mặt sao có thể không biết xấu hổ thế chứ!

Bởi vì đột nhiên tuyết rơi nên tắc đường rất lâu, về đến nhà đã giờ cơm trưa.

Vệ Đăng vừa bận rộn sắp xếp đồ vào tủ lạnh, bật nhạc thật lớn, xếp xong cậu lại chui vào bếp định làm chút gì đó để ăn tạm.

Hôm nay là ngày Hai mươi lăm tháng Chạp, chỉ còn vài ngày nữa là sang năm mới rồi.

Thật là buồn muốn chết, hiếm lắm cơ quan Vệ Đăng mới khai ân cho bọn cậu nghỉ Tết hai tuần, vốn định cùng Tiêu Phàm đón Tết, ai dè anh đi công tác một chuyến hết luôn nửa tháng. Mặc dù ngày nào cũng gọi điện nhắn tin, nhưng Vệ Đăng cũng không khỏi nhớ anh.

Vệ Đăng thở dài, chẳng lẽ nào một mình nấu nướng cũng chẳng có gì thú vị, cậu định thái một ít hành, đập thêm hai quả trứng, nấu một bát mì ăn tạm cho qua bữa, kết quả vừa thái hành xong, di động lại vang lên.

Lần này là Lục Song gọi đến.

Vệ Đăng bực mình nói: "Sao nào em rể? Sớm thế này đã gọi điện chúc Tết anh rồi à, chú em hiếu thuận thế này từ khi nào vậy?".

Bên kia Lục Song im lặng vài giây, sau đó đáp lại: "Nghe cái giọng điệu của cậu, tôi thật muốn đánh cho cậu một trận".

"Hả? Dám phạm thượng à, chú em cứ thử xem sao."

Thực ra Vệ Đăng và Lục Song bằng tuổi nhau, nói nghiêm túc thì Lục Song còn sinh trước Vệ Đăng vài ngày, hồi nhỏ thường chơi cùng, gọi tên nhau quen rồi. Sau khi Lục Song cưới Vệ Nam, Vệ Đăng suôt ngày lấy cố là anh trai Vệ Nam, bắt Lục Song phải gọi mình là anh, đương nhiên Lục Song không chịu, vẫn cứ gọi cậu là Vệ Đăng.

"Vệ Đăng, tôi gọi điện cho cậu, là muôn hỏi cậu năm nay định ăn Tết ở bên nào?"

Vệ Đăng hơi sững người, "Anh còn chưa quyết định, sao hả?"

"Là thế này, mẹ tôi nhất định bắt tôi và Vệ Nam về nhà đón Tết, nếu cậu và Tiêu Phàm

không về thì đêm Giao thừa chỉ có mỗi bố' mẹ ở nhà thôi. Con trai con gái đều ở cùng một thành phố', nhưng đêm Giao thừa lại không về nhà, chắc hai cụ sẽ không được vui." Truyen8.mobi

Lúc này Vệ Đăng mới hiểu ý của cậu ta. Cậu vốn khá vô tâm, suýt nữa thì quên hẳn chuyện này, còn muốn đón Giao thừa với riêng Tiêu Phàm, ngày hôm sau mới về nhà chúc Tết bố' mẹ. Bởi vì dù sao Tiêu Phàm cũng không thân thiết lắm với người nhà cậu, sợ đưa anh về nhà anh sẽ thấy gượng gạo.

Bây giờ nghe Lục Song nói, mới thấy vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều.

Nếu như hôm nay cậu ta không gọi điện, đêm Giao thừa em gái thì về nhà chồng, còn cậu thì vô tâm ở bên ngoài không về, chỉ có hai vợ chồng già cô đơn ngồi xem chương trình văn nghệ chào năm mới trên ti vi, chẳng có không khí đón Tết gì, vậy thì chắc chắn bà' mẹ sẽ buồn lắm. Vệ Đăng đặt dao xuống, lau tay đi vào phòng khách, nghiêm túc hỏi: "Ý cậu là gì?".

"Nếu mình không về nhà thì bà' mẹ mình sẽ không vui, Nam Nam không về nhà thì bà' mẹ cậu không vui, vì thế mình có ý kiến, chi bằng hai nhà cùng ăn bữa cơm tất niên, vậy thì không ai thiệt thòi cả."

Từ lâu cậu đã biết Lục Song là người chu đáo tâm lý nên mới kiên quyết tố tụng Vệ Nam cho cậu ta, bây giờ quả nhiên thấy cậu đã lựa chọn xuất sắc. Vệ Đăng gật đầu nói: "Cách này hay đây, vẹn cả đôi đường. Rất giống với tác phong làm việc của cậu".

"Ha, cậu không có ý kiến là được. Nếu ngại đông người, cậu và Tiêu Phàm sợ không tự nhiên thì mừng Một về nhà cũng được."

"Ừ, cứ làm vậy đi, mừng Một mình sẽ về. Hai nhà gặp nhau, nếu mình kéo Tiêu Phàm đến, chắc cả năm cuộc gặp mặt nào cũng sẽ buồn chán đến chết mất. Xem hài Tiêu Phàm chưa bao giờ cười, trong bữa cơm đoàn viên mà anh ấy cứ ngồi đờ ra thì cũng kỳ."

"Được, quyết định thế đi." Lục Song hơi dừng lại, rồi nói: "Mình không đến chúc Tết cậu đâu, mình đi rồi cậu lại phải đi trả lễ, nghi thức rườm rà này hai chúng ta bỏ qua cho xong".

"Được, mình cũng chỉ mong sao bỏ hết cho rồi, xách quà đi khắp nơi chúc Tết cô dì chú bác sắp làm mình mệt muốn chết đây."

"Mình cũng thế."

"Vậ bye bye trước, mình phải đi ăn trưa đây. Hành thái xong rồi."

"Ừ, bye."

\* \* \*

Không ngờ tuyết rơi suốt đêm vẫn chưa dừng.

Buổi sáng tinh dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt đường phủ một lớp tuyết dày đặc. Đám trẻ con chưa được thấy tuyết bao giờ, hí ha hí hửng mặc áo khoác to sụ chạy ra khoảng sân trống chơi ném tuyết, đập người tuyết, phấn khích kinh khủng.

Vệ Đăng nhìn đồng hồ, chắc Tiêu Phàm đã lên máy bay rồi.

Mặc dù đã đồng ý với anh sẽ không đến sân bay, nhưng lâu không được gặp nhau, nỗi nhớ mãnh liệt làm Vệ Đăng đứng ngồi không yên. Nhìn đồng hồ treo tường sắp điểm mười hai giờ, cuối cùng Vệ Đăng không ngồi yên được nữa, cầm áo khoác dày lao thẳng ra ngoài.

Vì tuyết phủ kín mặt đường nên giao thông ách tắc hơn ngày thường rất nhiều. Vệ Đăng chờ mãi không thấy taxi, bèn đổi hướng chạy đến đi xe bus. Ti vi trên xe đang phát chương trình dự báo thời tiết, phát thanh viên đang thông báo nhiệt độ hôm nay bằng giọng nói cứng nhắc không cảm xúc, thấp hơn hôm qua năm độ, hơn nữa ba ngày tới sẽ liên tục có tuyết rơi, mấy thành phố miền bắc thậm chí còn có bão tuyết.

Vệ Đăng sốt ruột nhìn đồng hồ, trong lòng thậm chí có chút thấp thỏm.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì giờ này Tiêu Phàm đã xuống máy bay rồi, nhưng đường phố ùn tắc, tốc độ của xe bus ngang với tốc độ của ốc sên, nếu hai người không gặp được nhau thì thật phiền phức.

Nhìn dòng xe cộ tắc nghẽn trước mặt, Vệ Đăng cuối cùng không nhịn nổi, xuống xe ở bến kế tiếp đổi sang đi tàu điện ngầm. Khó khăn lắm mới đến được sân bay, ý nghĩ chỉ chút nữa sẽ được gặp anh làm cậu sung sướng. Vệ Đăng lao đi như tên bắn, đúng lúc này di động đột nhiên vang lên. Vệ Đăng vội vàng bắt máy, phấn khởi hỏi: "Tiêu Phàm anh đến rồi à?".

Đầu dây bên kia nói: "Vì tuyết rơi nhiều quá, chuyến bay hoãn lại một tiếng".

Nụ cười trên khuôn mặt Vệ Đăng cứng đờ, nhưng cậu lập tức lại cười nói: "À, không sao, dù gì em cũng ngồi nhà đợi anh, muộn một tiếng cũng không sao".

"Em đến sân bay rồi à?"

Vệ Đăng lập tức phủ nhận: "Không có".

Tiêu Phàm im lặng một lát rồi nói: "Em tưởng anh không nghe thấy âm thanh âm ã ở sân bay chắc?".

Vệ Đăng hà hơi vào lòng bàn tay đông cứng của mình, cười nói: "Không sao mà, em mặc ấm lắm, ngồi ở phòng chờ của sân bay cũng ấm nữa. Em sẽ đợi anh".

"Em về nhà mau, ngay lập tức." Giọng Tiêu Phàm nghe rất nghiêm túc.

Vệ Đăng không phục: "Đã đến đây rồi, tiện thể đón anh luôn...".

Tiêu Phàm trầm giọng nói: "Vệ Đăng, em lạnh đến nỗi giọng nói còn run. Em đang đứng chờ ở ngoài, phải không?".

Vệ Đăng chưa kịp trả lời, Tiêu Phàm đã nói rõ từng chữ một: "Vì trận tuyết lớn này, có rất nhiều chuyến bay phải hủy bỏ, ga tàu hỏa và sân bay

người đông như nêm, tình hình rất không khả quan. Em mau ngoan ngoãn về nhà, đừng đợi anh nữa".

Vệ Đăng ấp a ấp úng "ừm" một tiếng, lại nghe Tiêu Phàm nghiêm giọng nói: "Chuyến bay hôm nay có khả năng sẽ bị hủy, nếu như anh không về được, thì em hãy về nhà bố mẹ đón Tết".

Vệ Đăng lại "ừm" một tiếng nữa.

"Mau ngồi tàu điện ngầm về đi, đừng đợi ở bên ngoài, sẽ bị cảm lạnh mất."

Vệ Đăng cọ cọ tay, khịt mũi nói: "Chắc không xui xẻo đến nỗi hủy đâu? Em vừa nhìn thấy một chiếc máy bay cất cánh mà".

"Em có đang nghe anh nói không hả?!"

Giọng anh đột nhiên lạnh băng, làm Vệ Đăng giật thót mình, chỉ đành khe khẽ trả lời: "ừm... Em về nhà là được chứ gì".

Cúp máy xong, Vệ Đăng ngẩng đầu lên nhìn, hôm nay tuyết rơi còn dữ dội hơn hôm qua, lớp tuyết trên nền đất bị những người đến tiễn bạn bè người thân giẫm lộn xộn. Sân bay người đông tấp nập, bởi vì nhiều chuyến bay bị hủy, đâu đó vang lên tiếng thở dài chửi rủa, đám đông chen lấn vô tình giẫm lên chân nhau, thi thoảng phát sinh va chạm cãi cọ.

Ở bên ngoài có rất nhiều xe cảnh sát, cảnh sát giao thông mặc hàng lớp áo trông như gấu Bắc cực đứng thành hàng làm nhiệm vụ duy trì trật tự.

Vệ Đăng vỗ ngực, chà hai bàn tay đang lạnh cứng đờ rục vào nhau.

Khung cảnh này thật ấn tượng.

Hồi trước mỗi lần về nhà đón Tết, ga tàu hỏa cũng rất đông người, nhưng so với khung cảnh hôm nay thì chưa là gì cả. Bởi vì tuyết phong tỏa

các con đường, số hành khách mấy hôm nay bị nhỡ xe rất nhiều, cộng thêm ngày Tết đang cận kề, người ta nóng lòng chờ đón bạn bè người thân, chỗ nào cũng đông đúc người qua kẻ lại, phóng tầm mắt ra xa, một biển người đen kịt, thật khiến người ta ngao ngán thở dài. Cách đây không xa có phóng viên đang chụp ảnh, Vệ Đăng cũng không kìm được rút di động ra, muốn chụp lại khung cảnh hoành tráng này.

Không ngờ sau lưng cậu đột nhiên ùn ùn đẩy, Vệ Đăng bị một đứa bé tông mạnh vào người, suýt nữa thì ngã sập xuống đất. Đang định quay đầu lại xem có chuyện gì xảy ra, thì đám người phía trước bỗng thi nhau lùi lại theo yêu cầu của cảnh sát giao thông, kết quả Vệ Đăng đáng thương bị kẹt ở giữa, chiếc di động đang để chế độ chụp ảnh bị rơi "bộp" một cái xuống đất.

"Khốn kiếp, di động của tôi!" Vệ Đăng định cúi lưng nhặt lên, nhưng trong dòng người đông nghịt này, nếu chẳng may ngã xuống nói không chừng bị giẫm chết, làm sao có thể nhặt di động lên được chứ! Vệ Đăng chỉ còn nước để mặc dòng người xô đi.

Chiếc di động đó là quà của bố Tiêu Phàm, nó với di động của Tiêu Phàm là một đôi, có rất nhiều chức năng, dùng cũng rất thuận tay.

Không ngờ rút ra chụp một tấm ảnh, kết quả lại bị giẫm nát bét.

Vệ Đăng cau mày, trơ mắt đứng nhìn vô số vết chân lằn lợt giẫm lên chiếc di động màu trắng của mình, nghe tiếng chuông quen thuộc vang lên rồi im bặt, trong lòng cũng không biết là cảm xúc gì.

Chỉ mong sao cuộc gọi lần này của Tiêu Phàm là để thông báo anh đã lên máy bay.

Nửa tiếng sau, sân bay thông báo những chuyến bay bị hủy trong ngày, Vệ Đăng đóng tai nghe, lúc số hiệu chuyến bay của Tiêu Phàm thốt ra từ

miệng phát thanh viên, tim cậu đột nhiên chùng xuống, thậm chí khóe mắt bắt đầu thấy cay cay.

Lúc này khi chen vào dòng người, trong lòng cậu vẫn hy vọng Tiêu Phàm sẽ bay đến bên cậu như một phép màu, thậm chí nhìn thấy anh một cái, cậu sẽ lao ngay đến ôm chặt lấy anh, nghĩ đến đây cậu không thấy lạnh nữa.

Nhưng hy vọng cuối cùng của ngày hôm nay đã tan vỡ rồi.

Trong gió tuyết lạnh giá, Vệ Đăng đứng ở sân bay đã gần ba tiếng đồng hồ, bị kẹp chặt giữa dòng người không thể động đậy. Lúc này cậu đang cúi đầu rầu rĩ nghĩ đến chuyện về nhà, mới phát hiện tay chân đã lạnh cóng, hai chân tê dại ngay cả cử động đơn giản cũng không thể bước nổi.

Vệ Đăng ra sức giậm chân xoa tay mới thấy đỡ hơn một chút, ít nhất đã có thể đi lại bình thường. Sau khi các chuyên bay bị hủy bỏ được thông báo, một số người vừa chửi bới vừa bỏ đi, thế nên biển người mới dần dần giãn ra.

Vệ Đăng đang định quay đầu thì chợt nghe thấy hình như loa phát thanh của sân bay đang gọi tên cậu.

"Anh Vệ Đăng, em gái anh là cô Vệ Nam đang đứng ở cổng số ba chờ anh, xin anh lập tức..."

Vệ Đăng nghi hoặc đi về vị trí được chỉ định, đến nơi chỉ thấy Vệ Nam đang sầm mặt, thấy anh trai chạy tới thì quăng một chiếc khăn lên cổ cậu, khoác chiếc áo gió trên tay Lục Song lên người Vệ Đăng, sau mới lườm cậu một cái, không nói gì quay đầu đi thẳng.

Vệ Đăng chẳng hiểu mô tê gì cả, hỏi: "Em làm sao thế?"

Lục Song khẽ vỗ vai cậu nói: "Mau đi thôi". Trong xe bật điều hòa, đối lập hẳn với không khí lạnh giá bên ngoài, Vệ Đăng bắt giắc hắt xì mấy cái.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Vệ Đăng mới phát hiện khuôn mặt mình đỏ bừng vì lạnh, đặc biệt là vành tai, lạnh đến nỗi mất hết cả cảm giác.

Lục Song khởi động ô tô, Vệ Nam trừng mắt nhìn ông anh trai đang ra sức xoa hai tay vào nhau, quát lớn: "Anh! Anh đang làm trò gì đây, trời lạnh thế này mà ở lì bên ngoài mấy tiếng đồng hồ, anh muốn chết phải không?".

Vệ Đăng cười nói: "Có gì đâu mà em ầm ĩ hết cả lên. Còn bảo Lục Song lái xe đến đón anh nữa, có đáng phải thế không? Anh em da dày, không lạnh chết được đâu".

Vệ Nam tức đến nỗi không nói thành lời, Vệ Đăng lại quay đầu cười với Lục Song: "Đúng rồi Lục Song, cậu còn nhớ không, hồi nhỏ, mùa đông bọn mình toàn chạy ra ngoài chơi ném tuyết. Bây giờ nghĩ lại, từ sau khi chuyển nhà, đã bao năm rồi không được nhìn thấy tuyết...".

Cậu còn chưa nói hết đã bị Vệ Nam cắt ngang: "Anh vẫn còn mặt mũi mà nói thế à? Có biết Tiêu Phàm lo sắp phát điên lên rồi không?!"

Vệ Đăng sững sờ, một lát sau mới hiểu được ý tứ trong câu nói của em gái, lòng có chút bất an hỏi: "Anh ấy... anh ấy làm sao cơ?"

Vệ Nam đáp: "Anh tưởng em là thần tiên mà tự dưng biết hôm nay anh chạy đến sân bay chắc? Là Tiêu Phàm gọi điện thoại bảo em đến đón anh đấy".

Vệ Đăng há hộc mồm không nói được lời nào.

Vệ Nam im lặng một lát, rồi thở dài, lạnh lùng nói: "Anh ấy gọi về nhà không có ai bắt máy, gọi vào di động của anh cũng không bắt máy, lo sắp phát điên lên kìa anh không biết sao?! Sân bay vừa lạnh vừa hỗn loạn như

thế, anh ấy lo cho anh! Sợ anh bị lạnh, sợ anh bị người khác chen lấn, sợ anh chẳng may ngã sẽ bị giẫm chết! Anh thì hay rồi, lại còn ở đó ngắm cảnh tuyết rơi cơ đấy, thành thơi quá mà!"

Đang nói dở thì di động của cô vang lên, Vệ Nam lôi điện thoại từ túi áo ra, "A lô... Vâng, tìm được anh ấy rồi, anh ấy không sao". Nói đoạn liền đưa di động cho Vệ Đăng, "Tiêu Phàm gọi đây".

Vệ Đăng cầm lấy di động, có chút thấp thỏm nói: "A lô, Tiêu Phàm à".

Giọng nói của Tiêu Phàm rất nặng nề, ngữ khí thậm chí còn đượm mùi trách móc: "Tại sao lại không nghe máy?".

"À, di động bị hỏng rồi."

"Hỏng rồi?"

"Em lấy di động ra chụp ảnh, kết quả người phía sau đùn đẩy, di động chẳng may rơi xuống đất, bị hỏng rồi."

Tiêu Phàm im lặng một lát rồi nói: "Di động bị hỏng, em cũng không dùng điện thoại công cộng báo cho anh biết một tiếng sao?".

"Thì tại không chen được ra ngoài, vớ lại... em đâu có thuộc số di động của anh."

Có lẽ do câu trả lời không nghiêm túc của cậu đã chọc điên Tiêu Phàm, giọng anh lạnh dần, dùng ngữ khí giáo huấn nói: "Rốt cuộc lời anh nói em có để vào tai không hả?! Không phải đã bảo về nhà ngay lập tức sao? Còn rút di động ra chụp ảnh ở nơi hỗn loạn như thế, em rảnh lắm phải không?". Nghe giọng nói lạnh lùng trong cơn tức giận của anh, cộng thêm vừa nãy mới bị em gái mắng cho một trận, sự ấm ức của Vệ Đăng biến thành lửa giận, cậu chẳng buồn nghĩ hét thẳng vào di động: "Đúng đấy, tôi

rảnh rỗi lắm, rảnh rỗi chẳng có việc gì làm nên mới chạy đến sân bay ngắm cảnh tuyết rơi! Anh hài lòng rồi chứ?".

Tiêu Phàm im lặng một lát, chuyển đề tài nói: "Chuyến bay mấy hôm tới có lẽ cũng bị hủy hết, anh chưa chắc đã về được".

"Đằng nào tôi cũng không rỗi hơi đi đón anh nữa đâu, anh thích về lúc nào thì về. Không về cũng tốt, tôi về nhà ăn Tết là xong."

Đầu bên kia không trả lời, sau một hồi im lặng, điện thoại cúp cái rụp.

Nghe tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, Vệ Đăng quay đầu nhìn ra trời gió tuyết dữ dội ngoài kia, đột nhiên khóe mắt cay cay. Nhưng cậu không thể khóc được, tuyệt đối không thể rơi nước mắt trước mặt em gái. Vì thế chỉ còn cách ra sức siết chặt nắm tay, cố mở to hai mắt ép lệ vào trong.

Trời lạnh như thế này, nếu như không phải vì quá nhớ anh, nếu không phải vì muốn được nhìn thấy anh vào giây đầu tiên anh xuống sân bay, thì ai lại rỗi hơi chạy đến sân bay chứ! Chuyến bay của anh bị hoãn lại, nên bảo cậu về nhà trước, mặc dù ngoài miệng cậu đã đồng ý, nhưng khó khăn lắm mới mò được đến sân bay, bỏ về giữa chừng thì thật đáng tiếc. Chỉ cần nghĩ đến có thể đón được anh, có thể ôm lấy anh, thì cho dù trời có lạnh hơn nữa, có phải chờ lâu hơn nữa, cậu vẫn thấy xứng đáng.

Cậu cứ ôm hy vọng và nhớ nhung, đứng đợi ở đó, cho đến khi sân bay chính thức thông báo chuyến bay bị hủy, cậu mới nản chí rầu rĩ tìm cách về nhà, chân tay bị đông cứng cậu cũng không phát hiện ra.

Sáng nay khi lao đến sân bay, cậu đã sung sướng phấn khởi biết bao, ai mà ngờ được chuyến bay lại hủy, ai mà ngờ được rút di động ra chụp một tấm ảnh lại bị rơi vỡ tan tành? Ai mà ngờ được đến sân bay đón anh lại bị anh mắng?

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 65: Ngoại Truyện 4: Trận Gió Tuyết Đáng Nhớ [2]

Nghe giọng điệu của anh, như thể cậu là một đứa không biết điều, bướng bỉnh không nghe lời, đã bảo về nhà lại cứ đứng đợi ở sân bay, rồi hơi không có việc gì làm. Nhưng anh hoàn toàn không hiểu tâm trạng muốn được gặp anh sớm hơn dù chỉ một chút của cậu... Anh không biết rằng đã lâu rồi không được gặp nhau, cậu nhớ anh biết chừng nào, muốn đến sân bay đón anh biết chừng nào... muốn được lao đến ôm lấy anh ngay giây phút đầu tiên anh bước xuống sân bay...

Có phải anh không hề hiểu được tâm trạng khi lao đến sân bay trong thời tiết lạnh giá của cậu, mà chỉ cảm thấy cậu rồi hơi không có việc gì làm nên giờ chứng? Có phải anh nghĩ rằng về sớm một ngày, về muộn một ngày, hay trễ một giờ cũng chẳng có vấn đề gì cả?

Tết năm nay không vui vẻ gì cho lắm, sau ngày hôm đó Tiêu Phàm không gọi điện đến nữa, Vệ Đăng đương nhiên cũng không thể mặt dày chủ động liên lạc với anh, vì thế hai người cứ chiến tranh lạnh mãi.

Thời tiết vốn đã rất lạnh, cộng thêm trận chiến tranh lạnh của hai người, làm mùa đông dường như càng lạnh hơn. Buổi tối nằm trên giường, Vệ Đăng cuộn tròn trong chăn, sau đó lại nhớ vòng tay ấm áp ôm chặt lấy cậu của ai đó, khiến cậu lăn qua lăn lại không thể ngủ an giấc được. Vì mẹ cậu nói ra ngoài tiệm ăn tất niên thì không có không khí đón Tết, nhất định phải làm cơm tại nhà. Vệ Nam vẫn phải trực ban ở bệnh viện, những chuyện vặt vãnh trong nhà đều do một tay Lục Song chịu trách nhiệm, vì cậu ta đã được nghỉ Tết rồi.

Vệ Đăng thấy Lục Song bận tối mắt tối mũi bèn gọi điện báo: "Hay mình về nhà giúp cậu một tay vậy. Sắp Tết đến nơi rồi, một mình cậu làm sao lo kịp chứ".

Đăng nào Tiêu Phàm cũng không về, Vệ Đăng một mình ở trong căn nhà trống không chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Chẳng thà về nhà đón Tết cùng bố mẹ, đông người vẫn nhộn nhịp hơn. Đương nhiên Lục Song không phản đối, lái xe đến đón Vệ Đăng, hai người đi siêu thị mua đồ, rồi lại đi mua quà biếu bố mẹ.

Ô tô dừng lại trước cửa hàng quần áo, hai người cùng chọn đồ cho bố mẹ, Vệ Đăng nhìn thấy bên trong có một dãy cà vạt, bất giác chạy đến cầm một chiếc cà vạt rất quen mắt lên nhìn.

Đây là nhãn hiệu mà Tiêu Phàm rất thích, ở nhà anh có một chiếc giống y hệt chiếc này. Hôm đó Vệ Đăng đang mài nấu món canh trứng cà chua trong bếp, anh đi làm về, bước vào bếp ôm cậu từ phía sau, Vệ Đăng run tay chẳng may làm đổ canh trứng lên người anh, chiếc cà vạt và áo sơ mi của Tiêu Phàm đã bị hủy hoại một cách vô cùng chuẩn xác như thế đó.

Nhìn chiếc cà vạt quen thuộc, sống mũi Vệ Đăng cay cay, không biết một mình anh ở thành phố xa lạ đón Tết kiểu gì, có biết tự mua quần áo mới cho mình không. Có điều, chỉ cần nghĩ là biết, người như Tiêu Phàm không để tâm mấy ngày lễ tết này đâu, càng không có ý nghĩ mặc đồ mới để đón Tết, có nên mua gì đó cho anh ấy không? Dù sao cũng là ngày lễ lớn nhất trong

năm, mặc dù đang chiến tranh lạnh, nhưng cậu cũng không nhỏ nhen đến mức không thèm mua quà cho anh.

Đang mài nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên cô nhân viên bán hàng đứng cạnh nói: "Ngài muốn mua cà vạt ạ?".

Lục Song cũng vừa hay đi tới, liếc chiếc cà vạt trên tay Vệ Đăng một cái, cười nói: "Chiếc này được đấy, có muốn mua không? Để mình quẹt thẻ cho, coi như chút lòng thành của em vợ".

Vệ Đăng vội vàng xua tay: "Thôi thôi, chút lòng thành của cậu mình không nhận nổi đâu".

Nói đoạn liền đưa cà vạt cho nhân viên bán hàng, tiện thể rút thẻ ngân hàng của mình chìa cho cô ta, "Phiền cô gói giúp tôi".

\* \* \*

Mẹ Vệ Đăng vô cùng phấn khởi muốn hấp bánh bao, Vệ Đăng và Lục Song đi theo giúp bà mua hết cái này đến cái kia.

Ngày Hai mươi chín tháng Chạp, Vệ Nam cuối cùng cũng được về nhà. Sáng sớm tinh mơ cả nhà đã bị mẹ gọi dậy nặn bánh bao. Lục Song có năng khiếu thiên phú trên phương diện nấu nướng, dạy một lần là biết làm luôn. Vệ Nam cũng rất khéo tay, những chiếc bánh bao cô nặn tròn trịa mũm mĩm trông rất đáng yêu. Chỉ có Vệ Đăng là vô cùng đau đầu nhìn đông bột và nhân thịt, nặn tới nặn lui cũng không ra hình thù gì. Cuối cùng mẹ cậu không thể nhịn nổi nữa, bà dùng nồi hấp riêng những chiếc "bánh bao" hình thù quái dị do cậu nặn, dùng túi nhựa buộc lại, đưa cho Vệ Đăng tự giải quyết, để đỡ mắt công họ hàng nhìn thấy lại chê cười. Sáng ngày Ba mươi, bố mẹ Lục Song và em gái cậu ta cùng đến nhà cậu. Hai gia đình tụ tập ăn tất niên khiến căn phòng vốn không được rộng rãi cho lắm trở nên chật chội hơn, nhưng cũng náo nhiệt hơn. Vệ Nam ra dáng nữ chủ nhân, bận tít tít trong bếp, Lục Song đóng vai phụ tá, Vệ Đăng kéo em gái Lục Song vào trong phòng cậu chơi game đối kháng. Các bậc trưởng bối vừa nói chuyện phiếm thường ngày vừa xem tiểu phẩm hài, sau đó chán quá quay ra chơi mạt chược, bốn người một bàn, chơi cực kỳ vui vẻ.

Bảy giờ tối, bữa cơm tất niên bắt đầu, gà vịt cá thịt thịnh soạn đầy đủ, mùi vị cũng rất vừa miệng. Hai gia đình ngồi quây quần bên nhau, vừa ăn vừa coi chương trình chào mừng năm mới trên ti vi, không khí vô cùng đầm ấm.

Hơn chín giờ thì bữa cơm kết thúc, Vệ Nam bắt đầu thu dọn bàn ăn, dọn bát đĩa đi hết, bà Vệ Đăng bảo cậu đi lấy rượu.

Vệ Đăng lật tung các ngăn tủ trong bếp, tìm cả nửa buổi trời, mới tìm thấy được loại rượu mà bố nói. Lúc cậu cầm hai chai chạy ra phòng khách, thì thấy mẹ đang cười tí mắt nghe điện thoại.

"Ừ ừ, chúng ta đều tốt cả, chúc cháu năm mới vui vẻ nhé."

Vệ Đăng lại tưởng rằng người họ hàng nào gọi điện chúc Tết, nên cũng chẳng để ý, cho đến lúc mẹ cậu đột nhiên nói: "Vệ Đăng à? Nó vừa chạy đi lấy rượu, hay bác gọi nó ra nhé?... Không cần à? Ừ, vậy cũng được, chốc cháu gọi vào di động của nó cho tiện, hôm nay nhà đông người, nghe máy bàn ồn lắm. Ừ, chào cháu".

Vệ Đăng hít sâu một hơi, đặt rượu lên bàn, giả vờ thân nhiên hỏi: "Ai gọi đấy mẹ?".

Mẹ cậu cười bảo: "Tiêu Phàm gọi điện chúc Tết bà' mẹ. Đúng lúc con không ở đây, nó bảo chốc sẽ gọi cho con".

"Ồ, thế ạ?" Vệ Đăng mở nắp chai rượu, rót rượu vào ấm rồi nói với bà: "Bà' ơi, con vào bếp hâm rượu một lát".

Bà' cậu đang mãi mê xem ti vi, quay đầu nói đại: "Được được, đi đi".

Không có ai nhận ra sự khác thường của Vệ Đăng.

Lúc Vệ Đằng cầm rượu bước vào nhà bếp, Vệ Nam đang rửa bát, liếc thấy những ngón tay cầm ấm rượu của anh trai trắng bệch, cô liền cười hỏi: "Sao thế anh, anh đừng nặn âm rượu như nặn bánh bao nhé".

Vệ Đằng khựng lại một chút, mới thấp giọng nói: "Tiêu Phàm vừa gọi điện đến".

Vệ Nam nói luôn: "À, chắc là gọi điện chúc Tết bà' mẹ chứ gì, anh ấy thật lễ phép".

"Anh ta không muốn nói chuyện với anh." Cánh tay Vệ Đằng đỡ ra giữa không trung, "Mẹ hỏi có cần gọi anh ra nghe điện không, anh ta bảo không cần, chốc nữa sẽ gọi vào di động của anh. Nhưng rõ ràng anh ta biết di động của anh đã hỏng rồi... Đến tận bây giờ anh ta vẫn giận anh, ngay cả Giao thừa cũng không muốn nói một câu với anh, em nói xem, anh đã làm sai cái gì chứ? Anh ta có cần phải nhỏ mọn như thế không?".

"Nếu như anh nghe thấy giọng nói hôm đó lúc gọi điện cho em của anh ấy, có lẽ anh sẽ không nghĩ như thế đâu." Vệ Nam đặt bát xuống, quay lại nhìn người anh trai đang cúi đầu không cam tâm, bất giác khẽ thở dài: "Lúc đó em đang ở bệnh viện, nhận được cuộc gọi của anh ấy, thật sự sợ muốn chết, thật đó. Em chưa bao giờ nghĩ Tiêu Phàm lại có lúc căng thẳng đến như thế, em nghe thấy giọng anh ấy đang run rẩy". Ngón tay Vệ Đằng khẽ run lên, "Đó, đó cũng là do anh ta nghĩ ngợi lung tung, chuyện... bé xíu ra to".

"Anh không biết đâu, lúc đó thời sự đưa tin có người bị dòng người giẫm chết ở ga tàu hỏa, còn có người già bị xô đẩy chen lấn dẫn đến bệnh tim tái phát, trẻ em thì bị thất lạc, bị giẫm chết, những tin tức khủng khiếp như thế quá nhiều. Nếu không tại sao lại huy động nhiều cảnh sát có vũ trang để duy trì trật tự thế chứ?" Vệ Nam khẽ nói.

"Anh ấy gọi vào di động của anh thì không gọi được, nghĩ anh đã xảy ra chuyện gì rồi. Bản thân anh ấy lại bị kẹt ở sân bay không thể đi tìm anh, lo muốn phát điên, vì thế mới gọi điện báo em đến ngay sân bay đón anh. Lúc đó em bị giọng nói của anh ấy làm sợ chết khiếp, liền gọi Lục Song đến ngay sân bay, tới đó nhìn thấy cả biển người, tim em như muốn rụng ra. Nếu không phải Lục Song bình tĩnh đi tìm phát thanh viên nhờ giúp đỡ, chắc em cũng phát điên mất! Anh nói xem, nếu chẳng may anh bị ngã ở một góc nào đó, những người đằng sau chẳng lẽ lại không giẫm lên người anh ư? Anh vô tâm lắm, nếu không phải Tiêu Phàm quá lo lắng cho anh, thì cũng không mắng anh té tát khi anh nghe điện đâu. Chẳng phải lúc nào anh ấy cũng bình tĩnh lịch sự đó sao, chỉ có anh mới có khả năng khiến anh ấy phát điên lên thôi."

Vệ Đằng không nói gì nữa, biểu cảm trên mặt cứng đờ.

Vệ Nam liếc cậu một cái, nói: "Thôi, bọn anh chiến tranh lạnh lâu như vậy cũng đủ rồi đó, di động của anh hỏng rồi anh ấy không có cách nào gọi cho anh được, vậy thì anh gọi cho anh ấy trước đi, có phải là không biết số của anh ấy đâu".

Vệ Đằng hừ một tiếng, quay đầu đi thẳng.

Cậu về phòng khách chơi bài với các bậc trưởng bối, thua thì bị phạt rượu. Có thể do Vệ Đằng không tập trung tinh thần, chơi bài toàn thua, phải uống rất nhiều rượu phạt, dần dần cảm thấy hơi say say. Đến lúc đếm ngược đón Giao thừa, Lục Song và Vệ Nam chạy ra ngoài ban công bắn pháo hoa, Vệ Đằng mơ mơ màng màng dựa vào sô pha, tiếng pháo hoa nổ đi đùng đùng tai nhức óc, trời đêm bị những bông pháo hoa rực rỡ lung lay chiếu sáng như ban ngày, bất giác trong lòng lại nghĩ đến Tiêu Phàm đang cô độc một mình ở bên ngoài.

Anh nhất định không được ăn một bữa cơm tất niên tử tế' cũng không được xem chương trình chào đón năm mới trên ti vi, cũng không được đón

Giao thừa, lúc này có thể anh đã đi ngủ từ lâu rồi.

Lẽ ra hôm đó cậu không nên nổi xung quát anh, bình tĩnh lại nghĩ sẽ thấy, chỉ tại anh quá lo lắng mà thôi, nhưng bản thân cậu lại không biết tốt xấu, còn nói những lời "Anh muốn về hay không cũng được", chắc chắn Tiêu Phàm rất buồn, nên mới im lặng không nói gì cúp máy luôn.

Mây hôm nay thực ra cơn giận đã tiêu tan lâu rồi, nhưng anh mãi chẳng chịu gọi điện cho cậu, Vệ Đăng lại ngại không dám chủ động gọi điện thoại cho anh. Dù sao chính cậu đã nói những lời phũ phàng, nếu gọi trước cho anh thì thật mất mặt.

Cứ chiến tranh lạnh mãi như thế, thật ra trong lòng cậu rất khó chịu.

Vệ Đăng bị em gái đẩy vào phòng tắm, cậu mơ màng tắm qua rồi mặc đồ ngủ, mò về phòng mình. Giường rất ấm, hình như đã bật đệm sưởi từ lâu rồi, Vệ Đăng hài lòng nhắm mắt lại. Đang chập chờn ngủ thì bên tai vang lên bài hát kết thúc quen thuộc của mỗi chương trình chào đón năm mới "Đêm giao thừa đáng nhớ". Bên ngoài lại vang lên một tràng âm thanh ầm ĩ, hình như là giọng của Vệ Nam: "Hay là thế này, Lục Song, anh đưa bố mẹ về nhà nghỉ ngơi đã, nhà em không đủ phòng ngủ".

"Ừ, anh lái xe đưa bố mẹ về trước, em ở đây chờ anh."

"Ừ, em dọn dẹp phòng khách một chút, bữa bọn quá. Anh lái xe cẩn thận đấy, bây giờ muộn quá rồi."

"Yên tâm đi."

Sau đó căn phòng rơi vào yên lặng hồi lâu, đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra, vọng lại giọng nói se se của Vệ Nam: "Anh ơi, anh ngủ chưa vậy?".

Vệ Đăng nghe thấy em gái gọi thì liền dụi mắt ngồi dậy: "Sao thế?".

"Này, điện thoại"

Vệ Nam nhét di động vào tay Vệ Đăng, sau đó quay người đi ra, tiện tay đóng cửa lại.

Vệ Đăng cầm di động trong tay, tim có hơi loạn nhịp, lúc này đầu óc không được tỉnh táo cho lắm, bên tai vọng lại hơi thở vô cùng quen thuộc, giống như Tiêu Phàm đang ở ngay bên cạnh cậu. Cậu nắm chặt di động, chỉ cảm thấy các ngón tay đang run rẩy.

"Tiêu Phàm phải không?"

"Là anh đây."

Nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc, Vệ Đăng chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, cổ họng cũng khô rát từng cơn, những lời chưa kịp nghĩ kỹ đã buột miệng nói ra, sau cùng ngay bản thân cậu cũng không biết mình đang nói gì.

"Tiêu Phàm, em đã mua rất nhiều đồ ăn, đợi anh về em sẽ nấu rồi hai chúng mình cùng ăn."

"Còn mua cá anh thích ăn nữa, để ở trong tủ lạnh..."

"Đúng rồi, em còn học cách nấu canh hầm từ Ngưu San San nữa, nguyên liệu đã mua đủ cả rồi, đợi anh về em sẽ nấu cho anh ăn. Em nói cho anh biết nhé, tay nghề nấu nướng của em đã tiến bộ đáng kể đấy, ngay bản thân em còn cảm thấy rất ngon."

"Đúng rồi, hôm nay đã là Hai mươi lăm, bao giờ thì anh mới về đây?"

"Em nhớ anh lắm... Thật đó, đã lâu lắm rồi không được gặp anh, nhớ anh vô cùng."

"Còn nữa, em yêu anh, Tiêu Phàm..."

"Đừng giận em nữa, em yêu anh... thật mà."

Vệ Đăng nói một mạch không ngừng, Tiêu Phàm ở đầu dây bên kia chỉ im lặng lắng nghe. Anh biết Vệ Đăng uống say rồi, nên mới dốc hết những lời đè nén trong lòng đã lâu ra như thế. Nghe Vệ Đăng mơ màng lặp đi lặp lại rằng cậu yêu anh, khước mắt Tiêu Phàm chợt thấy cay cay.

Chiến tranh lạnh mấy ngày nay, thật ra trong lòng anh rất khổ sở, anh đã phải ra sức kiềm chế ý định gọi điện giảng hòa với Vệ Đăng. Nghĩ kỹ thì, chắc cậu ngốc tính tình thẳng tuột này còn khổ sở hơn anh nhiều.

Thật ra cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chỉ tại lúc đó lo lắng quá, đầu óc hoảng loạn, nên mới buột miệng mắng cậu. Vệ Đăng tính khí bướng bỉnh, mắng lại anh cũng là chuyện dễ hiểu. Việc này anh đã nguôi giận từ lâu rồi, sao có thể so đo tính toán chỉ vì mấy câu nói chứ, hơn nữa trời lạnh thế Vệ Đăng vẫn chạy đến sân bay đón anh, còn có lý do nào khác ngoài chuyện cậu quá nhớ anh? Lý do đương nhiên anh đều hiểu rất rõ, nhưng lại phải chịu khổ sở chỉ vì muốn giữ thể diện. Sao anh lại không nhớ cậu được chứ? Lúc này lặng yên nghe Vệ Đăng đang say không ngừng nói "Em yêu anh", giọng nói ấm ức cố chấp đó khiến anh vô cùng đau lòng. Cuộc đời anh thật sự đã trao cả vào lòng bàn tay của cậu ngốc này rồi.

Tiêu Phàm khẽ thở dài: "Thôi, anh sẽ về sớm nhất có thể. Em nghỉ ngơi sớm đi".

Đáp lại anh lại là một tràng hét lớn: "Vệ Nam! Nha đầu chết tiệt, sao lại vứt di động ở chỗ anh? Mau mang đi đi, ồm chết đi được!", sau đó là tiếng ngáy khò khò đáng yêu.

Tiêu Phàm sững người, tiếp đó khẽ bật cười. Thì ra cậu ngốc này tưởng rằng lúc này đang nói mê? Có điều trong lúc nói mê còn không ngừng lăm lăm Tiêu Phàm em yêu anh, thật làm người ta cảm động và đau lòng.

\* \* \*

Vệ Đăng giăng co mãi mới tỉnh khỏi cơn ác mộng, chỉ thấy đầu đau như búa bổ.

Cậu nhìn vào gương sửa lại mái tóc lộn xộn của mình, rửa mặt xong, lúc này mới thấy tỉnh táo hơn nhiều. Lúc bước vào phòng khách, thấy em gái đang múc cháo, Vệ Đăng hơi lúng túng xoa gáy, ho một tiếng, nói: "Em này, hôm qua anh nằm mơ thấy mình đang cầm di động của em gọi điện thoại".

Vệ Nam lườm cậu một cái, "Khả năng nằm mơ của anh khủng khiếp thật, em khâm phục".

Vệ Đăng cười hì hì, giật một chiếc bánh bao trên tay cô nhét vào miệng.

Hôm nay là mừng Một, rất đông họ hàng đến nhà chúc Tết, cô dì chú thím thi nhau gõ cửa, còn đem theo một đông anh em họ ở xa đến, trong nhà thoát cái náo nhiệt hẳn lên.

Các bậc trưởng bối ngồi nói chuyện, Vệ Đăng không chen vào được, vì vậy cậu tạm thời đảm nhiệm chức vụ thủ lĩnh, dắt bọn trẻ con vào thư phòng chơi bài. Cả đám vui vẻ lần lượt chơi trò đầu địa chủ, chơi được vài ván thì nghe thấy tiếng Vệ Nam ở ngoài cửa gọi ra ăn cơm.

Vệ Đăng vuốt tóc một cô em họ, rồi lại vỗ mông một cậu em họ nghịch ngợm, "Đi nào, ra ăn cơm".

Đợi lũ trẻ ra hết, Vệ Nam mới bước vào, nhìn anh trai một cái, rồi chìa di động ra: "Tiêu Phàm gọi đây".

Vệ Đăng ngẩn người, bàn tay cứng đờ hồi lâu không động đậy, Vệ Nam chán nản nói: "Em cũng phục anh ấy rồi, di động của anh bị mất, thế là ngang nhiên coi em như hộp thoại tự động, mỗi lần màn hình hiện lên hai chữ Tiêu Phàm, em lại run lập cập. Cuộc gọi đường dài ngoài vùng phục vụ

đây anh ạ!". Vệ Nam nhét di động vào tay Vệ Đăng, "Còn không mau nghe đi".

Đợi em gái đi ra, Vệ Đăng mới thấp thỏm đặt di động kề sát tai, cố ý nghiêm túc nói: "Tiêu Phàm à, chúc anh năm mới vui vẻ, an khang thịnh vượng".

Tiêu Phàm im lặng một lát, giọng nói hình như pha chút thích thú: "Ừ, chúc em năm mới vui vẻ".

Vệ Đăng lấy tay xoa gáy, chiến tranh lạnh mấy ngày trời, bây giờ đột nhiên nghe điện thoại, cũng không biết nên nói gì, đành hỏi băng quơ: "VẬY, anh gọi tôi có việc gì không?".

Tiêu Phàm khẽ nói: "Anh đã về rồi".

Vệ Đăng ngẩn ngơ một lúc, mới hiểu ra ý của anh, cố gắng chế ngự tâm trạng kích động căng thẳng của mình, cậu giả vờ bình tĩnh hỏi: "Ồ, về rồi à. Về sớm thế này làm gì cơ chứ?". "Có người nói rất nhớ anh, không có anh không ngủ được."

"Ai, ai nhớ anh chứ?" Vệ Đăng căng thẳng cầm chặt di động, giọng nói có hơi run rẩy, cũng không biết đang tức giận hay đang xấu hổ nữa,

"Tôi, tôi đã nói những lời đáng xấu hổ này bao giờ chứ, anh đừng có tự mình ảo tưởng!".

"Anh có nói là em đâu."

"Anh..."

"Ha ha."

"Cười cái khi gió! Giữ chút thể diện có được không? Chúng ta vẫn đang cãi nhau đấy, chưa có làm lành đâu!"

"Ừ, anh đã về đến nhà rồi. Tối nay em có về không?"

"Anh bảo về là về chắc? Tôi rất bận, không có thời gian!"

"Được rồi, bao giờ rảnh thì về vậy." Sau đó lại thấp giọng dịu dàng bảo:  
"Anh ở nhà đợi em".

Dứt lời liền cúp máy.

Vệ Đăng then quá hóa giận ném di động lên trên giường, miệng còn chửi rủa, tên khốn Tiêu Phàm, không phải còn đang chiến tranh lạnh sao? Gọi điện đến cứ như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, lại còn buông lời mập mờ anh ở nhà đợi em, làm máu cậu dồn hết cả lên mặt.

Vệ Đăng đang xoa xoa hai má nóng bừng của mình, thì thấy em gái đẩy cửa bước vào, sầm mặt nói: "Vứt cái gì thế hả, đây là di động của em!".

\* \* \*

Sau bữa tối, cô chú định mang đám em họ trở về nhà.

Nhưng nhà cô chú cách đây khá xa, bây giờ cũng muộn, vì vậy Vệ Đăng vô cùng nhiệt tình đề nghị hai người họ ngủ lại một đêm. Nhà cậu có tất cả ba phòng ngủ, bố mẹ một phòng, cô chú ngủ ở phòng Vệ Đăng, Vệ Nam ngủ chung với cô em họ bé nhỏ.

Vệ Nam cười gian hỏi: "Anh sắp xếp cũng hợp lý lắm. Có điều, tinh thần hy sinh bản thân của anh cũng hơi quá đó, anh định ngủ đâu chứ? Ngủ đâ't hay ngủ trong toilet đây?".

Vệ Đăng ấp úng nói: "Dù sao chỗ kia của anh cũng không xa, anh đi xe về đó ngủ là được".

"Chỉ để ngủ một đêm, mà phải ngồi một tiếng trên xe bus, vậy mà anh bảo không xa hả?"

Vệ Đăng bực mình nói: "Em lắm lời quá đây", nói đoạn quay lưng đi mở tủ lạnh, "Đống

bánh bao này anh sẽ mang về ăn, dù sao nhà mình cũng không ăn hết được. Ý? Sườn xào mè làm còn thừa nhiều vậy, anh sẽ mang về một hộp vậy".

Vệ Nam đứng đó trợn mắt nhìn anh trai, "Anh bê cả tủ lạnh về cho rồi".

"Sao bê được chứ!"

Sau khi nhét đủ các món ngon vào túi to túi nhỏ, Vệ Đăng mới hài lòng mặc áo khoác bước ra khỏi cửa.

Trời đã tối, gió đêm rất lạnh, Vệ Đăng giậm chân đứng đợi ở trạm xe bus, tai mũi lạnh đến nổi đỏ ửng. Sau mười phút chờ đợi mới thấy chiếc xe bus bò đến với tốc độ của loài ốc sên, Vệ Đăng vội vàng nhảy lên xe tìm ghế ngồi xuống.

Càng gần đến nhà, cậu càng thấy hồi hộp.

Từ lúc bắt đầu nghe điện thoại, cậu đã luôn tự cảnh cáo mình hôm nay không được về, nhưng cứ nghĩ đến chuyện anh đã quay về rồi, thì lại không kiểm soát được ý nghĩ muốn gặp anh. Cuối cùng chỉ còn cách tự an ủi bản thân: Cãi nhau thì cũng phải cãi trước mặt nhau, như vậy mới đã! Lúc rút chìa khóa mở cửa, bàn tay cậu run lên, không biết do lạnh hay do căng thẳng quá. Khó khăn lắm mới mở được cửa, chỉ thấy trong phòng đang sáng đèn, trên giá đựng giày cũng có đôi giày da của anh. Vệ Đăng hấp tấp cởi giày ra, thay dép, vừa định quay người mang đồ ăn vào nhà bếp, thì nhìn thấy cánh cửa phòng tắm đột nhiên mở, một bóng người quen thuộc bước ra.

Anh mặc áo ngủ màu trắng, xương quai xanh quyến rũ và lồng ngực vạm vỡ lộ ra ngoài, từ mái tóc đen tuyền của anh, những giọt nước đang

chảy xuống từng giọt một, trông gợi cảm vô cùng.

Vệ Đằng đứng đực tại chỗ chờ dẫn nhìn anh, Tiêu Phàm bước đến trước mặt cậu hỏi: "Ở nhà không còn việc gì nữa sao? Sao lại về đây thế này?".

Lúc này Vệ Đằng mới bừng tỉnh khỏi cơn kinh ngạc, "Em, mẹ em bảo mang chút đồ ăn về cho anh".

Tiêu Phàm ồ một tiếng, ánh mắt thâm trầm dính chặt lấy người Vệ Đằng, không chịu rời dù chỉ một giây.

Ánh mắt đó làm toàn thân Vệ Đằng không thoải mái, bèn ho một tiếng vòng qua anh đi vào nhà bếp, nhét tất cả đồ ăn trên tay vào tủ lạnh. Dù không quay lại nhìn nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy ánh mắt nóng bỏng đó bám lấy mình.

Đang lúc không biết nên làm gì mới phải thì nghe thấy Tiêu Phàm nói: "Vệ Đằng, em lại đây".

Vệ Đằng xị mặt bước đến trước mặt anh, "Cái gì?".

Trả lời cậu là cái ôm dịu dàng của anh, cùng với giọng nói trầm thấp bên tai: "Lạnh lắm phải không?".

Có lẽ do vừa tắm xong nên cơ thể anh đặc biệt ấm áp. Vệ Đằng được anh ôm nhẹ trong lòng, chỉ thấy bờ ngực trắng lóa trước mắt làm cậu choáng váng đầu óc. Trên người anh có mùi sữa tắm nhàn nhạt, cơ thể vừa tắm xong toát ra hơi nóng âm ấm, làm cơ thể lạnh cóng của Vệ Đằng ngay tức khắc trở nên ấm áp.

Vệ Đằng vùi đầu vào ngực anh, hai tay cũng tự nhiên vòng qua ôm chặt lấy anh, hưởng thụ hơi ấm hiếm có trong những ngày đông lạnh giá.

"Nhìn này, tai em đỏ ửng vì lạnh rồi." Tiêu Phàm khẽ nói, tiếp đó bờ môi nóng hổi của anh không do dự chạm lên vành tai đỏ ửng của cậu.

Vệ Đăng rùng mình run rẩy, sau đó thẹn quá hóa giận đẩy mạnh anh ra, trợn mắt nói: "Anh làm cái gì thế! Không phải đang chiến tranh lạnh à, sao anh cứ làm như không có gì thể?".

Tiêu Phàm nhún vai tình queo: "Không phải đã làm lành rồi à?".

"Làm lành từ bao giờ chứ?"

Tiêu Phàm nhìn cậu, ánh mắt toát lên vẻ vô tội, "Tôi qua chính em luôn miệng nói yêu anh".

"Cái gì?! Sao tôi có thể nói ra những lời mất mặt đó chứ?" Mặc dù khá lớn giọng, nhưng câu nói của Vệ Đăng lại không được tự tin cho lắm.

Tiêu Phàm cười khẽ: "Có cần nghe ghi âm không?".

Nghĩ lại tên tiểu nhân bỉ ổi này đã từng lừa mình bằng chiêu này một lần, Vệ Đăng không phục nói: "Được thôi, có bản lĩnh thì bật bản ghi âm đi".

Tiêu Phàm ừ một tiếng, quay người đi vào phòng ngủ.

Vệ Đăng theo sau anh không rời một bước, hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm cận kề. Tiêu Phàm cầm chiếc di động đang sạc pin trên nóc tủ đầu giường lên, bật một đoạn ghi âm.

"Tiêu Phàm, em nhớ anh lắm... Thật đó, đã lâu lắm rồi không được gặp anh, nhớ anh vô cùng."

"Tiêu Phàm, em yêu anh... Em yêu anh..."

Giọng nói ấm ức đó... đáng thương như thể âm thanh làm nũng của một chú cún con bị bỏ rơi. Thậm chí còn đượm mùi cám dỗ, thật không ngờ âm thanh đó lại là giọng nói của cậu!

Mặt Vệ Đăng thoáng cái đỏ tung bừng, cúi đầu nắm chặt hai tay không nói gì.

Thật chỉ muốn đập cho tên khốn này một trận, sao hăn lại giờ thủ đoạn ghi âm thô bỉ vô liêm sỉ này?! Mà người đáng bị ăn đòn là bản thân cậu mới phải, thật là không biết xấu hổ, sao có thể nói ra những lời buồn nôn như thế chứ?!

Tiêu Phàm tắt di động, khẽ nói: "Đã lâu lắm rồi em không nói những lời cảm động thật lòng thế này với anh, thế nên anh mới ghi âm lại làm kỷ niệm". BẠN ĐANG ❖

"Anh bị thần kinh à!"

Thấy mặt mũi Vệ Đăng càng lúc càng đỏ, Tiêu Phàm cười cười, tiện tay kéo chú nhím đang xấu hổ vào lòng mình. Anh khẽ cọ cằm lên tóc cậu, hỏi nhỏ: "vẫn còn giận sao?".

Vệ Đăng không nói gì.

"Lúc đó tại anh lo lắng cho em quá, sợ em xảy ra chuyện gì, nên mới nổi nóng với em. Có biết không hả?"

Vệ Đăng rầu rĩ ừ một tiếng.

"Mấy hôm nay anh nghĩ đủ cách để quay về, nhưng quá nhiều chuyến bay bị hủy bỏ, số người tắc lại sân bay quá lớn, rất khó mua được vé máy bay."

"Vậy làm sao anh về được?"

Tiêu Phàm khẽ vỗ vai cậu, nói: "Ngồi xe khách chứ sao. Sáng sớm hôm qua lên xe, chiều nay mới về đến nơi".

Vệ Đăng trong lòng xót xa, bất giác ôm chặt lấy anh, "Đêm qua lúc anh gọi điện cho em, là ở bến xe khách sao?".

"Không phải đã nói tuyệt ngừng rồi, nhiệt độ ẩm hơn sẽ về sao. Sao anh không chờ thêm mấy ngày nữa rồi hãy về, đêm Giao thừa còn chạy đến bến xe khách..."

"Anh muốn về sớm một chút." Tiêu Phàm vừa nói vừa nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đang vùi trong ngực anh lên, chỉ thấy cậu ngốc của anh mắt đã ươn ướt. Anh dùng ngón tay khẽ lau nước mắt trên má cậu, rồi ghé sát vào bờ môi cậu, nói nhỏ: "Bởi vì, anh rất nhớ em".

"Vì thế nên phải nghĩ cách để về sớm hơn một chút."

"Dù là một ngày, anh cũng không muốn đợi."

Giọng nói trầm thấp dịu dàng của Tiêu Phàm phảng phất bên tai, đôi mắt sâu thẳm của anh chăm chú nhìn cậu, khuôn mặt Vệ Đăng lại đỏ ửng lên. Cảm thấy hơi thở của anh càng lúc càng gần, cậu khẽ run rẩy nhắm mắt lại.

Quả nhiên môi cậu cảm thấy một sự va chạm ấm nóng. Nụ hôn của anh quen thuộc như thế, nhưng vẫn làm người ta tim đập loạn nhịp.

Vệ Đăng nhắm chặt mắt lại, ngoan ngoãn hé miệng, để mặc cho anh xâm chiếm.

Đầu lưỡi khéo léo của Tiêu Phàm khẽ lướt qua khoang miệng cậu, làm Vệ Đăng bất giác run lên. Cậu có thể cảm nhận được sự dịu dàng của anh, cũng có thể nghe thấy rõ ràng nhịp tim loạn xạ hoàn toàn trái ngược với động tác dịu dàng đó, nhịp tim dữ dội đẩy làm toàn thân Vệ Đăng nóng bừng. Người ta thường nói tiểu biệt thăng tâm hôn, sau một thời gian dài mới

được trùng phùng, những đụng chạm thân mật khiến Vệ Đăng căng thẳng như nụ hôn đầu vậy. Nụ hôn triền miên đem lại ảo giác gần như muốn ngừng thở, nhưng lại không nở buông tay, cậu ôm chặt lấy anh, khờ khạo đáp lại.

"Ừ... A a..."

Tiếng rên khe khẽ bật ra khỏi cổ họng, nghe rất đáng yêu, Tiêu Phàm không kìm nổi hôn sâu hơn, cho đến khi Vệ Đăng không còn sức chống đỡ, toàn thân run lên khe khẽ, anh mới chịu buông cậu ra.

Vệ Đăng vội vàng há miệng thở sâu, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp gợi cảm của Tiêu Phàm vang lên bên tai: "Có phải là lần đầu đầu, sao... em thấy sợ à?".

Vệ Đăng vừa thẹn vừa mệt, chỉ đành nhắm tịt mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ai... ai sợ chứ? Chỉ tại... đã lâu không gặp... nên người ta... hơi căng thẳng thôi".

Tiêu Phàm cười khẽ nói: "Em căng thẳng thế này, hại anh cũng căng thẳng theo".

Vệ Đăng trợn mắt nhìn anh tức tối, "Anh căng thẳng chỗ nào chứ, em thấy anh..." Còn chưa nói hết câu, cậu đã hiểu ra mình mắc bẫy rồi. Anh chẳng có chút căng thẳng nào cả, ngược lại còn đang mỉm cười nhìn cậu, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Vệ Đăng đỏ mặt quay đi chỗ khác, lại bị anh kéo lại, cúi người tiếp tục hôn cậu.

"Đừng căng thẳng, anh sẽ dịu dàng mà."

Tiêu Phàm hôn Vệ Đăng dữ dội hơn, đôi môi nóng bỏng bắt đầu hôn cuồng nhiệt từ xương quai xanh xuống dưới, để lại một dãy những dấu hôn

đỏ sẫm ám muội.

Vệ Đăng bị anh hôn đến toàn thân run rẩy, ra sức thở sâu điều chỉnh nhịp tim.

"A... a... Tiêu, Tiêu Phàm... Đừng..."

Vệ Đăng không ngộ nguậy nữa thuận theo sự vuô't ve khéo léo của anh. Tiêu Phàm cúi người mãi mê để lại những dấu cắn trên người cậu.

"A...ư ư... Tiêu Phàm..."

Một dòng khoái cảm như luồng điện chạy qua người cậu, Vệ Đăng há miệng, hai tay luồn vào mái tóc anh. Chỉ cần nghĩ đến những hành động lúc này của anh thôi, Vệ Đăng đã muốn ngắt xiu, mở mắt ra thấy Tiêu Phàm đang dụ dằng hôn mình, Vệ Đăng không làm chủ được bản thân, toàn thân run lên bần bật, chỉ cảm thấy một luồng điện bỗng chạy dọc xuống bên dưới.

"A a..."

Âm thanh khàn đặc quyến rũ mê hồn, không ngờ lại được thốt ra từ miệng cậu...

Vệ Đăng chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn đủ sức để nhấc tay lên nữa, chỉ đành nằm bệt trên giường bất động.

Khuôn mặt Tiêu Phàm bỗng sát lại, cử chỉ và biểu cảm khêu gợi ấy của anh, thật quyến rũ không nói nên lời.

Vệ Đăng bất giác trợn mắt nhìn anh, "Anh... anh..."

Tiêu Phàm mỉm cười nói: "Quả nhiên hôm nay em căng thẳng quá rồi". Sau đó lại ghé sát vào vành tai đỏ ửng của cậu, nói nhỏ: "Anh thích lắm".

Vệ Đăng nhắm mắt lại, xấu hổ giấu mặt đi.

Bàn tay Tiêu Phàm từ tấm lưng trơn mịn của cậu lần xuống, anh sớm đã không đủ kiên nhẫn, nói: "Thả lỏng đi em, anh không muốn làm em bị thương". Vệ Đăng vẫn còn chút căng thẳng, toàn thân bất giác run bần bật.

Tiêu Phàm đột nhiên nhắc cầm cậu lên, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, "Vệ Đăng, anh yêu em". Thân Vệ Đăng trọn mắt nhìn mình chăm chăm, anh lại nghiêm túc lặp lại lần nữa: "Anh yêu em".

Vệ Đăng nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong đôi mắt đen tuyền của anh, cảm giác âm áp kỳ diệu trong nháy mắt lan truyền khắp cơ thể.

Cơ thể cậu cũng dần thả lỏng, Vệ Đăng giơ tay nhẹ nhàng ôm chặt lấy anh, "Em cũng yêu anh...".

“A ư...”

Lúc Tiêu Phàm đột ngột tiến tới, dù cơ thể nhất thời đau nhói, nhưng trong lòng cậu hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Cậu ôm chặt lấy anh, giao phó tất cả cho anh, thả lỏng cơ thể đón nhận anh. Đòn công kích càng lúc càng mãnh liệt điên cuồng hơn, làm Vệ Đăng sắp không chống đỡ nổi, ngay cả tiếng rên rỉ cũng trở nên ngắt quãng vỡ vụn.

"Chậm, chậm một chút... Tiêu Phàm..."

"Có dễ chịu không?" Tiêu Phàm hơi dừng lại một chút, Vệ Đăng đỏ bừng mặt ấp úng trả lời:

“Có...”

Tiếp theo lại là một trận công kích dữ dội, khiến Vệ Đăng bị từng đợt khoái cảm trào dâng như thủy triều nhấn chìm, bất giác kêu lên thất thanh.

“A a... Tiêu... Phàm... Không... Không được rồi...”

“... Anh... Chậm chút...”

“...”

Không biết có phải Tiêu Phàm bị những câu nói ấm ức "em yêu anh" mà Vệ Đăng nói đêm Giao thừa làm cảm động hay không, đêm nay, anh cũng nói rất nhiều câu "anh yêu em". Như thế muốn chứng minh lời mình nói là thật, Tiêu Phàm điên cuồng ham muốn cơ thể Vệ Đăng rất nhiều lần, nỗi nhớ nhung tích lũy bao ngày qua toàn bộ được phát tiết ra ngoài hết.

Đến tận gần sáng, Vệ Đăng cuối cùng không thể chịu nổi sự giày vò của anh, mệt quá lăn ra ngủ mất.

Nhưng Tiêu Phàm lại chẳng buồn ngủ chút nào, anh giật mình nhận ra trên đầu gối Vệ Đăng có một vết thương.

Có lẽ là vết xước do lạnh quá, mặc dù bây giờ đã lành rồi, chỉ còn một vết tím lờ mờ, nhưng đối với Tiêu Phàm lại vô cùng nhức mắt.

Nếu không đoán sai, thì vết thương này là do cái hôm trời lạnh cậu ngốc của anh chạy đến sân bay, đứng ba tiếng ở nơi gió tuyết dữ dội, lạnh đến nỗi tay chân tê dại nhưng vẫn cố' chấp đứng đợi, chỉ vì muốn được gặp anh vào giây phút đầu tiên anh bước ra. Cậu ngốc nghịch yêu anh nhiều đến như thế, sao anh có thể đành lòng buông cậu ra chứ?

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của cậu, dù đang ngủ nhưng lông mi vẫn hơi run run, trong lòng Tiêu Phàm bỗng thấy ấm áp trào dâng, bất giác nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, dịu dàng ôm chặt lấy đầu gối bị xước của cậu như bảo vệ, kéo chăn cuộn tròn hai người lại, sưởi ấm cho nhau.

Cách sưởi ấm này của Tiêu Phàm luôn dẫn đến kết quả, sáng hôm nay tỉnh dậy Vệ Đăng sẽ rất tức tởm và ngượng ngùng.

Vệ Đăng trong lòng thầm chửi rủa, không biết tên lang sói này muốn gì nữa đây? Nhưng nhìn khuôn mặt yên lặng say ngủ của anh, Vệ Đăng lại thấy thương.

Cái tên ngô'c này, đêm Giao thừa còn chạy đến bến xe khách, người ta thì ngồi nhà vui vẻ xem ti vi ăn tât niên, chỉ mình anh ngôc nghếch chạy đến bến xe trong gió lạnh, chỉ vì muốn được gặp cậu sớm hơn một ngày, thật là ngu ngốc mà... Muộn một ngày cũng có sao đâu.

Hôm qua về đến nhà chắc chắn không chịu ăn uống tử tế, tối qua lại... giày vò người ta đến tận khi trời sáng, chẳng trách bây giờ ngủ say như lợn chết vậy!

\* \* \*

Đến chiều Tiêu Phàm mới tỉnh dậy, Vệ Đăng hâm nóng lại đồ ăn rồi gọi anh ra ăn cơm.

Tiêu Phàm ngồi đơ'i diện trước mặt cậu, chỉ thấy cậu cứ cúi gầm đầu mãi, cổ hơi đo đỏ.

Tiêu Phàm cầm bánh bao trên đĩa lên cắn một miếng, nói: "Màn thầu mẹ em làm đặc biệt thật đó, bên trong còn có cả nhân thịt".

Vệ Đăng ấp úng nói: "Đó là bánh bao".

"Bánh bao?" Tiêu Phàm ngờ vực nhìn lại cục bột có hình thù kỳ dị, lập tức hiểu ra vân đề, "Là bánh bao em nặn đúng không?".

“Ừm”

"Ngon lắm." Tiêu Phàm thực sự rất đói, ăn liền mấy cái, thấy Vệ Đăng cứ cúi đầu nghịch nghịch thức ăn trên đĩa, Tiêu Phàm bất giác hỏi: "Sao cúi đầu mãi thế, cổ em bị lệch à?".

"Không có."

Tiêu Phàm không tìm được lại liếc Vệ Đăng một cái, chỉ thấy cậu đang sầm mặt nhai bánh bao, nhai như thể cắn cổ kẻ thù không bằng.

Tiêu Phàm khẽ ho một tiếng: "Ngày mai có nên đến chúc Tết bố mẹ em không?".

"Không đi."

"Sao thế?"

"Anh không biết xấu hổ nhưng em thì có đây, đang mùa đông sao có thể bảo là bị muỗi cắn được chứ!"

Tiêu Phàm nhìn một dãy dấu hôn mờ ám trên cổ Vệ Đăng, liền bật cười: "Để mấy hôm nữa đi vậy, em cứ nghỉ ngơi đã".

"Hừ."

"Đúng rồi, tuần sau anh lại phải đi công tác."

"Khốn kiếp! Bảo sếp của các anh đi chết đi! Lần nào anh đi công tác về em cũng bị hành hạ! Em sợ lắm rồi!"

Người kia ngậy thơ vô tội bảo: "Nhưng trông em rất hưởng thụ mà".

"Đó lại là chuyện khác." Vệ Đăng ho một tiếng, nghiêm giọng nói: "Đi bao lâu?".

"Một ngày"

"... Anh đi chết được rồi đây."

Ở cạnh Vệ Đăng đã lâu, Tiêu Phàm đã quen với những cuộc cãi vã vô duyên vô cớ này, có lúc anh cảm thấy những cuộc cãi vã vụn vặt này cũng

rất thú vị. Chỉ có điều cãi vã nhỏ thì vun đắp tình cảm, nhưng cãi nhau to lại thật tổn hại sức khỏe.

Lần chiến tranh lạnh kéo dài mấy ngày qua, mặc dù đều khiến hai người khổ sở trong lòng, nhưng khi hiềm khích được xóa bỏ, lại đem đến nhiều thu hoạch bất ngờ.

Ví dụ như chiếc di động mới giống hệt cái cũ mà Tiêu Phàm tâm lý mua cho Vệ Đăng, anh còn giúp cậu lưu sẵn số' điện thoại của người nhà và bạn bè, làm Vệ Đăng cảm động vô cùng. Ví dụ như khi cậu lôi chiếc cà vạt mua tặng Tiêu Phàm ra, còn tự tay thắt giúp anh, Tiêu Phàm cũng cực kỳ kích động ôm chặt cậu hôn tới tấp một chặp.

Chúc Tết bố mẹ hai bên xong xuôi, cả hai suốt ngày quanh quẩn trong nhà.

Tiêu Phàm rất thích ăn loại "màn thầu có nhân thịt", Vệ Đăng cũng chăm chỉ học mấy cách nấu canh hầm từ Tiêu Phàm.

Mặc dù đối với hai người, Tết năm nay có chút sóng gió, nhưng lại ấm áp vô cùng.

Bởi vì có người mà mình yêu thương nhất ở bên cạnh, mùa đông có lạnh dường nào cũng cảm thấy ấm áp.

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 66: Ngoại Truyện 5: Hỏi Đáp Dành Cho Vợ Chồng Sơn

### Ngoại Truyện 5: HỎI ĐÁP DÀNH CHO VỢ CHỒNG SON

1. Xin hỏi quý danh của hai vị là gì?

Vệ Đăng: Tôi tên Vệ Đăng, đồng âm với "đau dạ dày", một cái tên rất dễ nhớ phải không? Em gái tôi tên là Vệ Nam, đồng âm với "mỡ bụng", cũng dễ nhớ không kém. Hồi đó lúc đặt tên cho chúng tôi, bố tôi lấy chữ Đăng trong "đăng phi" (vút bay), chữ Nam trong "hoa mộc nam", vốn dĩ ý tưởng đậm tính nghệ thuật, không ngờ sau khi đặt tên xong lại có kết quả thâm thúy này. (Liếc anh chàng Tiêu Phàm đang im lặng một cái). Khụ, tôi nói xong rồi.

Tiêu Phàm: Ừm, tôi tên là Tiêu Phàm.

Má Điệp: Một bên nhiệt tình như lửa, một bên lạnh lùng như băng, kể ra cặp đôi này rất hòa hợp đó.

2. Bao tuổi rồi?

Vệ Đăng: Hơn hai mươi.

Tiêu Phàm: Tôi lớn tuổi hơn cậu ấy.

Má Điệp: Vì thời gian làm tuổi tác biến đổi, thế nên chúng ta không bàn đến số tuổi cụ thể nữa...

3. Giới tính là?

Vệ Đăng: Đàn ông.

Tiêu Phàm: Nam.

4. Xin hỏi tính cách của cậu như thế nào?

Vệ Đăng: Tôi là người rất nhiệt tình cởi mở, rất thẳng thắn phóng khoáng, tóm lại là có tính cách của người rất "đàn ông".

Tiêu Phàm: Mọi người đều bảo tôi rất lạnh lùng.

Má Điệp: Thực tế thì sao?

Tiêu Phàm: Thực tế tôi quả thật rất lạnh lùng.

Vệ Đăng: Tôi cảm thấy tính tình anh ấy ổn mà, chỉ là bề ngoài hơi lạnh lùng, thực ra đối

xử với người khác rất dịu dàng. Là người rất âm áp.

Má Điệp: Cậu không cần bao che bênh vực thế đâu, nào đã ai nói cậu ta không tốt.

Vệ Đăng: Hì hì.

Má Điệp: Hì cái gì mà hì =.=

Vệ Đăng: Đây là câu cửa miệng thôi mà.

5. Vậy còn tính cách đối phương thì sao?

Vệ Đăng: Mặc dù anh ấy có vẻ ngoài ngạo mạn khó gần, nhưng từ khi phải lòng anh ấy thì lại thấy rất thích dáng vẻ đó.

Má Điệp: Vệ Đăng này, cậu giữ ý chút đi...

Vệ Đăng: Tôi chỉ nói sự thật thôi mà.

Tiêu Phàm: Vệ Đằng vốn thẳng tính như thế đấy.

6. Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Vệ Đằng: Hồi đại học, trong lần đi du lịch Quế Lâm.

Tiêu Phàm: ừ, ở ga tàu hỏa.

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Vệ Đằng: Một người rất lạnh lùng. Tiêu Phàm: Cách ăn mặc lẫn cư xử đều rất...

Vệ Đằng: Rất cá tính phải không?

Tiêu Phàm (sờ mũi): Rất kỳ lạ.

8. Thích đối phương ở điểm nào?

Vệ Đằng: Cái gì cũng thích hết.

Tiêu Phàm: Tôi cũng vậy.

9. Ghét đối phương ở điểm nào?

Vệ Đằng: Chẳng có gì để ghét cả, nếu ghét thì sao có thể ở bên nhau được chứ!

Tiêu Phàm: Nói hay lắm.

Má Diệp: Nhắc mới nhớ, năm đó khi phỏng vấn đôi Diệp - Lâm, Lâm Vi nói cậu ta ghét từng tế bào của Diệp Kính Văn, nếu là hai cậu thì sao?

Vệ Đằng: Tôi thích từng tế bào một của Tiêu Phàm.

Má Điệp: Tôi đã biết sớm là cậu sẽ trả lời bằng một câu không biết xấu hổ mà.

Vệ Đăng: Hì hì, tôi chỉ thẳng thắn thôi mà.

Má Điệp: Tiêu Phàm này, trông chừng cậu ta đó!

Tiêu Phàm: Tôi thích sự thẳng thắn của cậu ấy.

Má Điệp: Thật chẳng khác nào "con hát mẹ khen hay" =.=

10. Cậu thấy có hợp với tính cách của đối phương không?

Vệ Đăng: Rất hợp, rất tuyệt vời.

Tiêu Phàm: Đúng thế.

11. Thông thường gọi đối phương như nào?

Vệ Đăng: Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm: Vệ Đăng.

Má Điệp: Không có tên gọi thân mật gì khác sao?

Tiêu Phàm: Điệp Kính Văn có thể gọi Lâm Vi bằng cái tên buồn nôn "Vi Vi", nhưng tôi không thể gọi Vệ Đăng là "Đăng Đăng" (đau quá) được.

Vệ Đăng: Vụ đặt tên của bố tôi thật là một bi kịch, hết cách.

12. Lúc nào cảm thấy hạnh phúc nhất?

Vệ Đăng: Khi chúng tôi ôm nhau, không cần nói gì cả, cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Tiêu Phàm: Là sau khi ôm nhau.

Má Điệp: Sau khi ôm nhau thì sao?

Tiêu Phàm: Phát triển thêm một bậc.

Má Điệp: Phát triển ra sao?

Tiêu Phàm: Phát triển hài hòa.

Vệ Đẳng: Nói thẳng thì vào lúc đó đó, hai người khi thể xác và tâm hồn hòa làm một, đương nhiên hạnh phúc rồi.

Má Điệp: Vệ Đẳng, cậu có thể không cần bổ sung, chúng tôi đều hiểu cả.

Vệ Đẳng: Tôi vốn thẳng thắn thật thà, không nhịn được muốn bổ sung.

13. Nếu dùng động vật để so sánh, cậu thấy đối phương giống loài nào?

Vệ Đẳng: Sói, sói trắng. Tiêu Phàm: Nhím.

14. Nếu phải tặng quà cho đối phương, cậu sẽ tặng gì?

Vệ Đẳng: Tặng sách, anh ấy là người rất thích đọc sách.

Tiêu Phàm: Tôi sẽ tặng quần áo.

Vệ Đẳng: Anh không vừa mắt với cách ăn mặc của em, nên mới mua cho em cả đồng từ trong ra ngoài chứ gì.

15. Vậy bản thân cậu thích quà gì?

Vệ Đẳng: À, đừng tặng quần áo nữa, còn lại cái gì cũng được.

Tiêu Phàm: Chỉ cần là Vệ Đẳng, cái gì cũng được.

Má Diệp: Thật ra cậu hy vọng Vệ Đăng tặng bản thân mình cho cậu đúng không, lấy đâu ra mà cái gì cũng được?

Vệ Đăng: Đâu cần phải nói thẳng ra vậy.

Má Diệp: Tôi học cậu đó.

16. Có điều gì không hài lòng với đối phương? Thường không hài lòng chuyện gì?

Vệ Đăng: Hồi trước anh ấy có mối quan hệ nhập nhằng không rõ ràng với cậu Diệp - Lâm khiến tôi không hài lòng, nhưng bây giờ khúc mắc đã được tháo gỡ rồi, nên chẳng sao nữa. À còn nữa, đó là lúc anh ấy không vui cũng không chịu nói với tôi, mấy hôm nay cứ xì mặt ra.

Tiêu Phàm: Anh muốn nói, nhưng có hơi khó mở lời.

Vệ Đăng: Anh nói đi.

Tiêu Phàm: Mọi người đều biết là Vệ Đăng từng nuôi rất nhiều chó.

Vệ Đăng: Đúng thế, đều là người ta mang đến tặng, cả em gái em cũng tặng nữa, không thể bỏ rơi chúng được. Với lại chúng nó rất dễ thương.

Tiêu Phàm: Suốt ngày em ôm ấp rồi vuốt ve bọn nó, phòng ngủ của chúng ta, trên giường... chỗ nào cũng đầy lông chó...

Vệ Đăng: ...

Tiêu Phàm: về sau em đừng ôm chó lên giường. Anh không muốn chuyện tìm thấy lông chó trong chăn xảy ra thêm lần nào nữa đâu, ảnh hưởng đến tâm trạng lắm.

Má Diệp: Câu cuối mới là vấn đề then chốt, Vệ Đăng đã hiểu chưa?

Vệ Đăng: Hiểu rồi, em sẽ giặt sạch mà...

Tiêu Phàm (mím cười): Giặt sạch là ổn rồi.

17. Sở thích của cậu là gì?

Vệ Đăng: Xem bóng đá, chơi game.

Tiêu Phàm: Đọc sách.

Vệ Đăng: Anh ấy thích đọc sách lắm, trong tủ sách có nhiều cuốn dày như cục gạch, đọc cả năm cũng không hết.

Tiêu Phàm: Trong lúc đọc sách, tiện ngắm Vệ Đăng luôn.

Vệ Đăng: =.= Thế nên sách của anh ấy đọc cả năm cũng chưa xong.

18. Tật xấu của đối phương là gì?

Vệ Đăng: Tóm lại thì anh ấy không có tật xấu gì thái quá.

Tiêu Phàm: Cậu ấy tật xấu vặt đầy mình.

Vệ Đăng: Khụ, Tiêu Phàm thích dùng tư duy biện chứng để xem xét vấn đề, tật xấu vặt đầy mình, có nghĩa là không có tật xấu. Má Điệp: Biện chứng như thế sao?

Tiêu Phàm: Vệ Đăng thật ra không có tật xấu.

Vệ Đăng: ... Giữ cho người ta chút thể diện thì chết ai.

Tiêu Phàm (sát lại hôn một cái): Lắm tật xấu anh cũng thích.

Vệ Đăng: Chịu thôi, ai bảo tôi có sức hấp dẫn quá lớn làm chi.

19. Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến cậu không vui?

Vệ Đăng: Bày mưu sau lưng tôi.

Má Điệp: Là vụ liên thụ với Điệp Kính Văn lừa cậu đến trung tâm sauna sao?

Vệ Đăng: (ủ rũ gật đầu).

Tiêu Phàm: Không phải lúc đó em đã rất vui sao?

Vệ Đăng: Lúc đó quả là có cảm động, nhưng không có nghĩa là em tán thành cách làm của anh, hừ. Nhỡ sợ quá mà bị bệnh tim thì làm sao?

Tiêu Phàm: Anh tin em có một trái tim đủ khỏe mạnh.

Vệ Đăng: Dù vậy anh cũng không thể tùy tiện dọa em như thế.

Tiêu Phàm: Thật ra anh sẽ không chủ động tiếp cận loại người bụng dạ đầy đen tối như Điệp Kính Văn đâu. Vì thế sau này sẽ không bao giờ có chuyện bọn anh bày mưu với nhau nữa.

Vệ Đăng: Thế nếu anh ta chủ động tiếp cận anh thì sao?

Tiêu Phàm: Em thả chó cắn cậu ta.

Vệ Đăng: Cách này hay đó.

20. Trong lòng mong muốn cư xử với đối phương như thế nào?

Vệ Đăng: Rất muốn được ở bên cạnh anh ấy mãi mãi.

Tiêu Phàm: Ôm cậu ấy rồi thì không muốn buông.

21. Mối quan hệ của hai người đã đến mức độ nào rồi?

Vệ Đăng: Mức độ thân mật nhất.

Tiêu Phàm: ừ, là người một nhà.

22. Lần đầu hẹn hò của hai người ở đâu?

Vệ Đằng: Chắc là căng tin.

Tiêu Phàm: Đúng vậy.

23. Không khí lúc đó giữa hai người như thế nào?

Vệ Đằng: Tôi rất căng thẳng, vì nhận ra mình thích anh ấy, nên cứ cúi đầu mãi không dám nhìn anh ấy.

Tiêu Phàm: Tôi rất tò mò tại sao Vệ Đằng lại căng thẳng như thế...

Vệ Đằng: A? Anh nhận ra rồi à?

Tiêu Phàm: Trong lòng em nghĩ gì đều viết cả lên mặt, có gì mà không nhận ra được chứ?

Vệ Đằng: Nhưng em cúi đầu mà.

Tiêu Phàm: Vai em run.

Vệ Đằng: Cũng làm khó anh quá, quan sát tỉ mỉ như vậy.

24. Lúc đó mối quan hệ của hai người tiến triển đến mức nào?

Vệ Đằng: Có nên tỏ tình hay không, rất khó xử. Tiêu Phàm: Tôi đang đợi cậu ấy bỏ cuộc.

25. Địa điểm hẹn hò quen thuộc ở đâu?

Vệ Đằng: Nơi hay đến là căng tin, thi thoảng đi công viên chơi hay gì đó.

Tiêu Phàm: Bây giờ không có nhiều thời gian để hẹn hò, thường thì ở nhà.

Vệ Đăng: ừ, chỉ cần được ở bên nhau, ở đâu cũng thế thôi.

26. Cậu sẽ làm những gì để chuẩn bị cho sinh nhật của đối phương?

Vệ Đăng: Tự tay nấu cơm cho anh ấy, làm một bữa tối thật thịnh soạn.

Tiêu Phàm: Dưới sự chỉ bảo của Ngưu San San, tay nghề nấu nướng của Vệ Đăng đã có sự tiến bộ rõ rệt.

Má Diệp: Vậy lúc mới đầu thì sao? Nhìn một bàn thức ăn cậu ta nấu, cậu rầu rĩ lắm phải không?

Tiêu Phàm: Đúng thế. Mặc dù tấm lòng của cậu ấy làm tôi rất cảm động, nhưng mùi vị các món ăn thực sự... rất khác lạ.

Vệ Đăng: Tôi đã tiến bộ lắm rồi, bây giờ ngày nào cũng nấu cơm cho Tiêu Phàm ăn đó.

Má Diệp: Ôi Tiêu Phàm đáng thương...

27. Ai là người tỏ tình trước?

Vệ Đăng: Là tôi.

Tiêu Phàm: Là Vệ Đăng muôn tỏ tình, nhưng đã bị tôi ngăn lại. Sau đó tôi đã tỏ tình với cậu ấy.

Má Diệp: Hai cậu thật phiền phức.

Vệ Đăng: Chẳng nhẽ hôm nay tỏ tình ngày mai dọn đến ở chung, vậy thì truyện của má lấy gì mà viết.

Má Diệp: Nói thế thành ra tôi là người phiền phức nhất à...

28. Cậu thích đối phương nhiều như nào?

Vệ Đăng: Rất thích, rất thích.

Tiêu Phàm: Vệ Đăng thích tôi nhiều như nào, tôi cũng thích cậu ấy nhiều như thế.

Má Điệp: Cậu đúng là không chịu thiệt bao giờ.

29. Vậy thì, cậu có yêu đối phương không?

Vệ Đăng: Đương nhiên rồi, nếu không yêu sao có thể ở bên nhau lâu vậy được chứ?

Tiêu Phàm: Vệ Đăng nói rất đúng.

Má Điệp: Sao hôm nay Tiêu Phàm một mực nghe theo Vệ Đăng thế nhỉ?

Tiêu Phàm: Vuốt lông nhím thì phải vuốt xuôi, nếu không sẽ chọc phải gai nhọn.

Vệ Đăng:...

30. Đối phương nói gì sẽ khiến cậu không có cách nào từ chối được?

Vệ Đăng: Anh ấy nói gì, về cơ bản tôi đều không từ chối.

Má Điệp: Tiêu Phàm à, cậu hạnh phúc thật đấy...

Tiêu Phàm: Nếu Vệ Đăng dùng vẻ mặt cầu xin ôm chặt tôi làm nũng, thì cậu ấy yêu cầu điều gì, tôi cũng không từ chối. Vệ Đăng: Khốn kiếp, em đã bao giờ ôm chặt anh làm nũng cầu xin hả?

Tiêu Phàm: Thì anh đang đặt giả thiết mà.

31. Nếu cảm thấy đối phương có dấu hiệu thay lòng đổi dạ, cậu sẽ làm gì?

Vệ Đăng: Nếu có một ngày anh ấy thực sự thay lòng, tôi sẽ ra đi.

Tiêu Phàm (nhẹ nhàng nắm tay Vệ Đăng): Không đời nào, chỉ cần có em, anh đã đủ mãn nguyện rồi.

Vệ Đăng: Em đang đặt giả thiết mà!

Tiêu Phàm: ừ, nếu như Vệ Đăng thay lòng, tôi sẽ tìm mọi cách để cướp cậu ấy về. Để cậu ấy đi không phải là tác phong của tôi.

Vệ Đăng: Vì thế có thể nói, kỳ thực Tiêu Phàm rất vô liêm sỉ.

Má Diệp: Bây giờ cậu mới biết hả?

Vệ Đăng: Anh ấy vô liêm sỉ tôi vẫn thích.

Má Diệp: Cậu còn vô liêm sỉ hơn =.=

32. Có thể tha thứ cho việc thay lòng đổi dạ của đối phương không?

Vệ Đăng: Không thể tha thứ. Có điều tạm thời tôi không lo lắng chuyện này, hiện tại Tiêu Phàm không có bất kỳ dấu hiệu thay lòng nào cả.

Tiêu Phàm: Có thể tha thứ được, tôi rộng lượng lắm.

Vệ Đăng: Anh có thể tha thứ nếu em thay lòng sao?

Tiêu Phàm: Bởi vì sau khi cướp em về, anh sẽ thi hành một số hình phạt, để sau này em không còn dám thay lòng nữa.

Vệ Đăng: ...

33. Nếu như đối phương trễ hẹn hơn một tiếng, cậu sẽ làm gì?

Vệ Đăng: Anh ấy ít khi đến muộn lắm, mà nếu có đến muộn chắc chắn sẽ gọi điện báo trước cho tôi biết.

Tiêu Phàm: Nếu là hẹn hò chính thức, tôi e là Vệ Đăng sẽ đến sớm trước một tiếng.

Má Điệp: Vệ Đăng, cậu nôn nóng đến thế ư?

Vệ Đăng: Chỉ là tôi hơi bực trực quá thôi.

34. Lúc ở bên nhau, chuyện gì làm tim cậu loạn nhịp nhất?

Vệ Đăng: Ừm... lúc hôn. Anh ấy... sẽ hôn rất lâu, tôi thường không chống đỡ nổi.

Má Điệp: Thế nên có thể nói, Tiêu Phàm nhìn có vẻ rất lạnh lùng, nhưng đối với Vệ Đăng lại rất nhiệt tình phải không?

Tiêu Phàm: Sự nhiệt tình của tôi chỉ dành cho cậu ấy. Truyen8.mobi

35. Cậu đã từng nói dối đối phương chưa? Cậu có giỏi nói dối không?

Vệ Đăng: Không giỏi, tôi vốn thẳng tính. Nhưng đã từng nói dối, (chột dạ liếc Tiêu Phàm) còn lừa anh ấy đến một nơi rất xa để tìm tôi...

Tiêu Phàm: Tôi trước giờ không nói dối, đặc biệt là với Vệ Đăng.

Vệ Đăng: Anh giả dối quá đấy...

Tiêu Phàm: Anh đang rất thành thật.

36. Thời khắc nào cảm thấy hạnh phúc nhất? Vệ Đăng: Lúc anh ấy đến nhà tôi đợt Tết Nguyên đán.

Tiêu Phàm: Lúc Vệ Đăng tỏ tình với tôi.

37. Từng cãi nhau chưa?

Vệ Đăng: Vài lần rồi.

Tiêu Phàm: Sau khi đến với nhau cũng có vài xích mích, nhưng về sau đều hóa giải hết rồi.

38. Cãi nhau vì những lý do gì?

Vệ Đăng: Hiểu lầm này, ghen này, vân vân.

Tiêu Phàm: Có lúc rảnh rồi quá kiểm chuyện cãi nhau để vun đắp tình cảm.

Má Diệp: Phương pháp vun đắp tình cảm của hai người thật đặc biệt.

39. Sau đó làm hòa như thế nào?

Vệ Đăng: Trừ phi vấn đề mang tính nguyên tắc thì không nói, còn những mâu thuẫn vụn vặt thì thông thường buổi sáng cãi nhau, đến bữa tối đã làm hòa rồi.

Tiêu Phàm: Nếu vấn đề mang tính nguyên tắc, Vệ Đăng mắc lỗi, tôi sẽ mặc kệ cậu ấy, cậu ấy sẽ chủ động sán lại lấy lòng tôi, thế là tự nhiên làm hòa.

Vệ Đăng: Còn nếu Tiêu Phàm sai, chiến tranh lạnh một lúc là anh ấy sẽ xin lỗi tôi. Sau đó tôi bỏ qua cho anh ấy. Mỗi khi anh ấy giở giọng điệu dằn là tôi không chống đỡ nổi, thật bị thương quá đi.

40. Tư thế nằm ngủ của đối phương trông như thế nào?

Vệ Đăng: Rất đẹp, rất gợi cảm.

Tiêu Phàm: Tư thế ngủ của cậu ấy rất tuyệt, chỉ là lúc ngủ có thói quen không tốt, thường xuyên mơ thấy cảnh hành hiệp trượng nghĩa, lấy ngực tôi làm bao cát.

41. Lúc nào cậu sẽ cảm thấy mình đang được yêu?

Vệ Đăng: Lúc anh ấy hôn tôi, ôm tôi, cảm nhận được sự dịu dàng của anh ấy.

Tiêu Phàm: Lúc Vệ Đăng nấu cơm cho tôi ăn...

Vệ Đăng: Đúng đấy, thức ăn tôi nấu chứa tình cảm tôi dành cho anh ấy.

Tiêu Phàm: Vì thế nên mới khó nuốt như vậy?

Vệ Đăng: Cho người ta chút thể diện thì chết ai à =.=

Tiêu Phàm: Thật ra những lúc em nấu cơm anh rất vui, nhìn bộ dạng tất bật trong bếp của em, anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Vệ Đăng: Tối nay về rán trứng cho anh ăn.

42. Vào lúc nào cậu sẽ cảm thấy có lẽ đối phương đã không còn yêu mình nữa rồi?

Vệ Đăng: Lúc anh ấy không thèm quan tâm đến tôi.

Tiêu Phàm: Hiện tại thì chưa có cảm giác đó, cậu ấy không thoát được đâu.

43. Cách thể hiện tình yêu của cậu là gì?

Vệ Đăng: Chủ động hôn anh ấy. Nấu món ngon cho anh ấy.

Tiêu Phàm: Dịu dàng ôm cậu ấy.

44. Cậu cảm thấy loại hoa nào hợp để hình dung về người kia? Vệ Đăng: Hoa tulip trắng, có cảm giác lạnh lùng tao nhã.

Tiêu Phàm: Mẫu đơn đỏ thắm.

Vệ Đăng: Biết ngay mà =.= sôi nổi, nhiệt tình có gì không tốt chứ? Đỏ rực càng đẹp chứ sao.

Tiêu Phàm: Có nói em không tốt đâu.

45. Hai người có chuyện gì giấu nhau chưa?

Vệ Đăng: Không có.

Tiêu Phàm: Hiện tại thì chưa có.

46. Lúc ở bên người kia, cậu có cảm thấy tự ti không?

Vệ Đăng: Không.

Tiêu Phàm: Không.

47. Mối quan hệ của hai người công khai hay giữ kín vậy?

Vệ Đăng: Công khai, cô dì chú thím đều biết cả.

Tiêu Phàm: Người nhà tôi cũng biết hết.

48. Cậu có cho rằng tình yêu của hai người sẽ kéo dài mãi mãi không?

Vệ Đăng: Cũng có. Nhưng chẳng ai có thể nói trước được tương lai sẽ thế nào.

Tiêu Phàm: Anh sẽ nỗ lực hết sức để bảo vệ tình cảm của chúng ta.

Vệ Đăng: Em cũng vậy.

49. Xin hỏi ai là công, ai là thụ?

Vệ Đăng (vò tóc): Hình như tôi là thụ.

Má Điệp: Không cần hình như đâu, cậu chính là thụ đó.

Tiêu Phàm: Nói vậy thì tôi là công rồi.

Vệ Đăng: Nhìn anh ấy làm bộ làm tịch kìa!

50. Tại sao lại quyết định như thế?

Vệ Đăng: Bất luận xét từ mặt, vóc dáng hay thể lực, tôi đều không phải đối thủ của anh ấy.

Tiêu Phàm: Một quyết định hiển nhiên.

51.: Cậu có hài lòng với tình trạng hiện nay không?

Vệ Đăng (đỏ mặt): Rất tốt. Dù sao anh ấy hiếm khi làm đau tôi, cũng rất dịu dàng nữa.

Tiêu Phàm (mỉm cười): Hài lòng. Nếu cậu ấy có thể chủ động thêm chút nữa thì càng tuyệt.

52. Lần đầu tiên gần gũi là ở đâu?

Vệ Đăng: Ở phòng anh ấy, tại căn hộ ngoại ô phía tây.

Tiêu Phàm: Hôm đó là sinh nhật tôi, có người tự chạy đến tận cửa.

53. Cảm giác lúc ấy thế nào?

Vệ Đăng: Rất... sợ, lại có chút mong chờ, căng thẳng.

Tiêu Phàm: Lúc ôm cậu ấy có cảm giác rất tuyệt.

54. Bộ dạng của đối phương lúc đó trông như nào?

Vệ Đằng: Không nhìn rõ, có điều, rất điên cuồng...

Tiêu Phàm: Khờ khạo, tay chân vụng về, rất đáng yêu.55. Sáng hôm sau tỉnh dậy, câu đầu tiên của cậu là?

Vệ Đằng: Lúc đó tôi quá căng thẳng, nói rất nhiều nhưng giờ không nhớ gì nữa, có điều anh ấy đã nói một câu...

Vệ Đằng: Anh ấy bảo, hãy quên đi.

Má Diệp: Ôi Vệ Đằng đáng thương của tôi...

Tiêu Phàm: Lúc đó vì quá hoảng hốt, nên tôi đã nói mà không cân nhắc, làm tổn thương Vệ Đằng, sau này tôi vẫn hối hận về chuyện đó.

Má Diệp: Vì thế sau đó cậu đã chạy đến ký túc xá giúp cậu ta tắm rửa.

Vệ Đằng (xâu hổ vò đầu): Tôi mệt quá ngủ say như chết nên không biết là anh ấy đã giúp mình làm chuyện này, cách làm này thật làm người ta giật mình mà.

Tiêu Phàm: Sau này không có chuyện đó nữa, anh sẽ tắm cho em một cách quang minh chính đại.

56. Bộ phận nhạy cảm nhất trên cơ thể đối Phương?

Vệ Đằng: Ở trên anh ấy vừa nói rồi, nếu tôi chạm vào eo Tiêu Phàm thì anh ấy sẽ rất kích động. Vì thế tôi thường tránh không đụng vào đó, để tránh tự đâm đầu vào chỗ chết.

Tiêu Phàm: Cơ thể Vệ Đằng chỗ nào cũng nhạy cảm cả, lúc cậu ấy ôm tôi cũng khẽ run rẩy, trông cực kỳ đáng yêu.

57. Thẳng thắn mà nói thì cậu có thích gần gũi không?

Vệ Đăng: Cũng được... Thích. Bản thân tôi thấy rất dễ chịu.

Tiêu Phàm: Thẳng thắn mà nói thì, rất thích.

58. Trong khi gần gũi, hai người có giao hẹn gì không?

Vệ Đăng: Hình như không có.

Tiêu Phàm: Chẳng có giao hẹn gì cả, có phải làm theo trình tự đâu, cần gì giao với chả hẹn.

59. Cậu từng gần gũi với ai khác ngoài đối phương không?

Vệ Đăng: Không có. Tôi rất ngây thơ trong sáng.

Tiêu Phàm: Tôi cũng không. Tôi không bao giờ làm chuyện đó với người mà tôi không thích.

60. Cậu tán thành hay phản đối cách nghĩ “nếu không chiếm được trái tim thì ít nhất cũng phải có được thể xác”?

Vệ Đăng: Ủm... Tôi thấy không tệ. Ngưu San San từng bảo có thể lên xe trước, mua vé sau mà.

Má Điệp: Cậu quả là một tiểu phụ khác thường.

Tiêu Phàm: Tôi phản đối. Nếu không chiếm được trái tim đối Phương thì thể xác chẳng có nghĩa lý gì. Tôi rất khinh thường hành vi cưỡng ép.

Má Điệp: Ủm, cậu cũng là một tiểu công khác thường.

Tiêu Phàm: Bởi tôi học luật mà. Cưỡng hiếp là phạm pháp...

61. Nếu như đối phương bị kẻ xấu cưỡng bức, cậu sẽ làm gì?

Vệ Đăng: Chẳng ai dám cưỡng bức anh ấy cả, tôi tin chắc điều này. Tiêu Phàm: Giả thiết này hoàn toàn không có cơ hội xảy ra, tôi sẽ bảo vệ Vệ Đăng một cách chu đáo.

Vệ Đăng: Tôi cũng hoàn toàn tin rằng không có kẻ nào muốn cưỡng bức một người hùng hổ mạnh mẽ như tôi cả.

62. Trước khi gần gũi cậu có cảm thấy xấu hổ không? Hoặc là sau đó?

Vệ Đăng: Ừm... trước đó thì tôi có hơi xấu hổ, sau đó thì thấy rất xấu hổ.

Tiêu Phàm: Tôi thì không, nếu cả hai đều xấu hổ thì làm sao tiếp tục được nữa đây?

63. Nếu như một người bạn thân nói với cậu: "Mình cô đơn quá, chỉ đêm nay thôi, xin hãy..." và yêu cầu được gần gũi với cậu, cậu sẽ làm gì?

Vệ Đăng: Tôi không có loại bạn bè như thế. Anh em trong đám không có kiểu hứng thú này với tôi, bạn bè như kiểu đàn chị Ngư San San cũng không thể tìm đến tôi.

Tiêu Phàm: Tôi sẽ bảo người bạn đó gội nước lạnh cho tỉnh táo.

64. Trong lúc gần gũi, cậu hy vọng đối phương nói gì?

Vệ Đăng: Nói là anh ấy yêu tôi. Tôi sẽ rất cảm động.

Tiêu Phàm: Ôm lấy tôi, gọi tên tôi.

65. Cậu có hứng thú với SM không?

Vệ Đăng: Không, ai mà hứng thú với thể loại bất thường đó chứ?

Tiêu Phàm: Không hứng thú.

Diệp Kính Huy: Hừ... Bọn oắt con làm sao hiểu được khiếu thâm mỹ của người lớn chúng ta.

66. Cậu nghĩ thế nào về cường bức?

Vệ Đăng: Chỉ có bọn thần kinh mới cường bức người khác!

Tiêu Phàm: Tôi học luật mà, nên tôi không phạm pháp, cũng vô cùng khinh thường kẻ phạm pháp.

67. Có gặp chuyện gì đau khổ trong lúc gần gũi không?

Vệ Đăng: Đang dở dang thì đau dạ dày, đó là điều đau khổ nhất. Tôi đau muôn chết,

nhưng lại không muốn anh ấy phải bỏ ngang giữa chừng, thật rất phiền não.

Tiêu Phàm: Đây cũng là chuyện mà tôi định nói.

Vệ Đăng: Thường thì anh ấy sẽ dừng lại đi lấy thuốc cho tôi, khi đó tôi rất áy náy.

Tiêu Phàm: Bây giờ đỡ hơn nhiều rồi, bệnh đau dạ dày của Vệ Đăng cũng chữa lành rồi, chuyện này hiếm khi xảy ra.

Vệ Đăng: Đương nhiên rồi, à còn nữa, cảm xúc vừa dâng trào thì đột nhiên có điện thoại...

Má Diệp: Tôi nhớ ra rồi, hình như hai cậu thường xuyên nhận được những cuộc điện thoại quấy rối?

Tiêu Phàm: Vì thế sau này mỗi lần gần gũi, chúng tôi đều tắt di động, rút dây điện thoại bàn.

Vệ Đăng: Chúng ta thật không dễ dàng gì mà.

68. Đã bao giờ có chuyện tiểu thụ chủ động quyến rũ tiểu công chưa?

Vệ Đăng: Rồi, có mấy lần, nhưng anh ấy coi tôi như khi đang diễn trò, thật rầu rĩ muốn chết.

Tiêu Phàm: ... Tại động tác của em nhìn buồn cười lắm.

Vệ Đăng: Hứ, nhưng chẳng phải cuối cùng cũng thành công sao.

Tiêu Phàm (mim cười): Lúc Vệ Đăng chủ động, thật ra rất đáng yêu.

69. Phản ứng khi đó của tiểu công là gì?

Vệ Đăng: Anh ấy giương mắt ra nhìn, tức chết đi được!

Tiêu Phàm: ... Tại anh sừng sốt quá thôi.

70. Tiểu công từng có hành vi cưỡng bức với cậu chưa?

Tiêu Phàm: Không có.

Vệ Đăng: Lần đầu tiên vào hôm sinh nhật anh ấy, cũng có thể tính là tôi chủ động dụ dỗ. Còn về sau, chưa từng xảy ra chuyện đó nên tôi không đồng ý, anh ấy rất quan tâm đến cảm nhận của tôi.

Tiêu Phàm: Đương nhiên rồi.

71. Phản ứng lúc đó của tiểu thụ ra sao?

Vệ Đăng: Chưa từng xảy ra cưỡng bức, câu hỏi này vô dụng.

72. Với cậu, mẫu người lý tưởng để gần gũi như thế nào?

Vệ Đăng: Đương nhiên là Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm: Vệ Đằng tuyệt lắm rồi.

73. Đối tượng hiện nay có đúng với mẫu hình lý tưởng của cậu không?

Vệ Đằng: Rất đúng, anh ấy chính là mẫu người lý tưởng của tôi.

Tiêu Phàm: Ừ, vô cùng thích hợp.

74. Lần đầu tiên của cậu vào năm bao nhiêu tuổi?

Vệ Đằng: Lúc đó tôi lớn rồi.

Tiêu Phàm: Chắc là năm tôi hai mươi tư tuổi.

75. Đối tượng khi đó chính là người yêu bây giờ chứ?

Vệ Đằng: Đương nhiên là anh ấy rồi, tôi chủ động trao thân mà.

Tiêu Phàm: Đúng.

76. Cậu thích được hôn ở đâu nhất?

Vệ Đằng: Ở môi.

Tiêu Phàm: Tôi thích cậu ấy chủ động hôn tôi, hôn ở đâu cũng được.

77. Điều gì làm đối phương hài lòng nhất trong khi gần gũi?

Vệ Đằng: Ôm chặt anh â'y, gọi tên anh ấy.

Tiêu Phàm: Nói vào tai cậu ấy rằng tôi yêu cậu ấy.

78. Trong khi gần gũi cậu sẽ nghĩ đến điều gì?

Vệ Đằng: Chỉ cảm nhận được sự nồng nhiệt của anh ấy, đầu óc trống rỗng, không có thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Tiêu Phàm: Tôi sẽ quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của cậu ấy, thật sự rất gợi cảm.

79. Xin cậu hãy nói một câu với người yêu của mình.

Vệ Đằng: Tiêu Phàm, em thấy anh rất vừa mắt em.

Tiêu Phàm (mỉm cười): Anh cũng yêu em.

Vệ Đằng (đỏ mặt): Thôi chúng ta về đi, em sẽ nấu món ngon cho anh.

Tiêu Phàm:... Đừng rán trứng được không?

Vệ Đằng: Không được!

# TÌNH YÊU ĐAU DẠ DÀY

Điệp Chi Linh  
www.dtv-ebook.com

## Chương 67: Ngoại Truyện 6: Điểm Khởi Đầu Của Hạnh Phúc

Ngoại Truyện 6: Điểm khởi đầu của hạnh phúc

Ngay từ tháng Chín, Vệ Đăng đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến du lịch nhân dịp nghỉ Quốc Khánh dài ngày năm nay. Tối nào về đến nhà cậu cũng ngụp lặn trong hàng đống lộ trình du lịch trên mạng, trong lòng băn khoăn giữa một bên là đi theo tour, một bên là tự đi du lịch với Tiêu Phàm, một bên là đi Quế Lâm để ôn lại đoạn ký ức đẹp để lúc mới quen nhau, một bên là leo dãy Trường Thành chinh phục đỉnh Thái Sơn.

Kỳ nghỉ bảy ngày sắp tới nhất định phải vui chơi cho đã, chọn được một địa điểm hay là chuyện vô cùng quan trọng, còn phải tính đến sở thích của Tiêu Phàm. Vệ Đăng nghĩ tới nghĩ lui, chọn ra một số địa điểm hấp dẫn, nhưng cuối cùng vẫn không hạ quyết tâm được. Truyen8.mobi

Kỳ nghỉ càng ngày càng đến gần, tôi nay vừa hay Tiêu Phàm đang nhàn rồi, thế là Vệ Đăng liền hớn hờ cầm một đồng hồ rời của các hãng du lịch, chạy vào phòng ngủ để bàn bạc với anh.

Tiêu Phàm vừa mới tắm xong, đang cầm khăn tắm màu trắng lau mái tóc ướt sũng. Vệ Đăng đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, cười híp mắt hỏi: "Có muốn em lau giúp anh không?".

Tiêu Phàm nhìn Vệ Đăng một cái, mặt mày bình thản đưa khăn cho cậu.

Vệ Đăng không nhận lấy, cười càng rạng rỡ hơn: "Em đùa thôi, anh tự lau lấy đi".

Tiêu Phàm cũng không giận, khẽ cười, giơ tay vò mái tóc của Vệ Đăng, thấp giọng hỏi: "Tìm anh có chuyện phải không?".

Vệ Đăng vênh vác nhưn cao lông mày: "Không có chuyện gì thì không được tìm anh sao?".

Ánh mắt Tiêu Phàm dừng lại trên khuôn mặt Vệ Đăng, nhìn cậu không chớp mắt. Vệ Đăng thấy hơi xấu hổ, mới đưa tay sờ mũi, khẽ ho một tiếng nói: "Đúng là em có chuyện phải tìm anh".

"Ừm, nói đi." Tiêu Phàm thu ánh mắt lại, tiếp tục lau tóc. Vệ Đăng ấp a ấp úng mở lời: "Đột nhiên em nghĩ ra, hai đứa mình quen nhau đã mấy năm rồi. Năm nay Quốc Khánh được nghỉ bảy ngày liền, hay là chúng ta đi du lịch đâu đó, tiện thể nghỉ ngơi...". Nói đến đây, tự nhiên có chút ngại ngùng quay đầu đi chỗ khác, "Em biết là anh không thích đi du lịch, nghỉ Quốc Khánh chỗ nào người cũng đông cũng chen chúc, thời tiết lại còn nóng bức, muốn đi tham quan ngắm cảnh còn phải xếp hàng, anh còn rất ghét tiếng ồn... Vì thế, em nghĩ...". Vệ Đăng khẽ cúi đầu xuống, "Chỉ hai đứa mình đi thôi... tìm chỗ nào yên tĩnh thôi. Phong cảnh đẹp một chút, lại vắng người... chơi vài ngày rồi về...".

Ý... sao nghe cứ như đi hưởng tuần trăng mật vậy?

Tiêu Phàm dừng tay, nghiêng đầu nhìn cậu, chỉ thấy Vệ Đăng cứ cúi đầu, lời muốn nói nghẹn lại trong miệng cậu, mãi mới chậm chạp thốt ra: "Mấy hôm nay em đã tìm nhiều thông tin, chọn ra mấy chỗ cũng được, anh xem đi". Dứt lời liền chìa xấp tờ rơi ra.

Tiêu Phàm liếc một cái, trên đồng tờ rơi đó, Vệ Đăng đã cẩn thận dùng bút đỏ khoanh những lộ trình thích hợp để một cặp tình nhân tự đi du lịch.

Nhìn Vệ Đăng ngồi bên cạnh đang ngượng nghịu đan những ngón tay vào nhau. Khóe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ theo, bất giác muốn giả bộ trêu chọc cậu một phen.

Truyen8.mobi"Nhưng đợt Quốc Khánh anh có việc..." Tiêu Phàm cố làm vẻ tiếc nuối.

"Cơ quan anh kiểu gì thế, pháp luật quy định Quốc Khánh cả nước được nghỉ, cấp trên của bọn anh cũng học luật ra, sao có thể ngang nhiên vi phạm pháp luật thế được! Quốc Khánh còn bắt người ta làm việc, bị điên à?" Vệ Đằng tuôn ra một tràng oán giận trách móc, lúc ngừng đầu lên, phát hiện Tiêu Phàm đang nhìn mình, khuôn mặt anh nở một nụ cười dịu dàng.

Biết mình vừa bị anh trêu chọc, Vệ Đằng thẹn quá hóa giận, dùng hai tay đẩy mạnh Tiêu Phàm xuống giường: "Anh đi chết đi!".

Vệ Đằng điên tiết quay lưng bỏ đi, nhưng Tiêu Phàm đột nhiên duỗi chân ra giữ cậu lại, Vệ Đằng lao đảo suýt nữa thì ngã nhào, may mà Tiêu Phàm kịp theo đà kéo cậu lên giường.

Tư thế thân mật này khiến hơi thở Vệ Đằng loạn nhịp, cậu cảm phần trọn mắt lờ kẻ đầu têu với nụ cười vô tội kia...

Trừng mắt nhìn anh xong, Vệ Đằng tức tối nói: "Anh không đi thì thôi, em đi một mình, đi du lịch một mình càng tự do".

"Thôi nào, đừng giận, anh có bảo là không đi đâu." Tiêu Phàm giơ tay khẽ véo cái má đỏ ửng vì giận của cậu, "Anh sẽ đi cùng em, được chưa?".

Nhìn đôi mắt ngập tràn dịu dàng của anh, cơn giận của Vệ Đằng dần dần tan biến hết, trong lòng cân nhắc một lát, sau đó cậu nói: "Hay chúng ta đi Tây Tạng, ở đó vắng người, hì hì, còn có thể đến cung điện Polata cầu nguyện nữa...".

"Đi Tây Tạng không được an toàn cho lắm." Tiêu Phàm lập tức phủ quyết luôn đề nghị này.

"Hay đi hồ Thanh Hải xem sao? Hồi còn đi học, em nghe nói ở đó cánh đồng hoa cải trải dài mênh mông, đẹp vô cùng... Em còn muốn cười trâu lùn nữa..." Vệ Đăng say sưa mơ tưởng.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói: "Mùa này hoa cải rụng hết rồi. Hơn nữa trâu lùn nằm trong chương trình bảo vệ động vật hoang dã của quốc gia, sao có thể tùy tiện cho em cười chứ?".

"Ồ..." Vệ Đăng đưa tay xoa gáy, "Hay đi Vân Nam vậy, ở đó phong cảnh đẹp, còn rất yên tĩnh nữa".

"Không phải em đã từng đi Vân Nam rồi hay sao?"

Vệ Đăng trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, thấy vẻ mặt anh vẫn rất đối bình thản, không khỏi bức tức nói: "Không phải anh nói sẽ đi cùng em sao? Tại sao em nhắc đến chỗ nào là anh phản đối chỗ đấy? Rõ ràng là không muốn đi chứ gì? Nếu không muốn đi thì anh nói thẳng ra, em biết anh không thích đi du lịch, anh không muốn đi thì em cũng không miễn cưỡng". Nói đoạn hừ mạnh một tiếng, dồn sức hất tay Tiêu Phàm ra, ngồi dậy nói: "Em đi một mình. Bảy ngày tới anh cứ ở nhà chờ đi".

Tiêu Phàm im lặng một lát rồi cũng đứng dậy, khẽ ôm Vệ Đăng từ phía sau, tì cằm lên vai cậu, dịu dàng nói: "Sao anh lại không muốn đi du lịch cùng em chứ? Hồi chúng ta quen nhau không phải chính trong dịp đi Quế Lâm chơi sao?". Tư thế ám muội, bên tai lại có hơi thở nóng ấm phảng phất, làm Vệ Đăng tim đập loạn nhịp, cậu gượng gạo cựa quậy chút, nhưng lại bị Tiêu Phàm ôm chặt hơn.

"Vậy... Những nơi em đề nghị, anh đều không muốn đi... Rốt cuộc anh có ý gì chứ?", Vệ Đăng khẽ trách móc.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng hôn lên vành tai cậu, "Vốn dĩ anh định nhân dịp Quốc Khánh đưa em đi châu Âu, visa đã làm xong hết rồi, vé máy bay cũng đặt rồi, vẫn muốn tạo cho em một niềm vui bất ngờ..." Vệ Đăng lập tức

mừng rỡ, quay đầu cười: "Sao anh không nói sớm chứ! Hại em rầu rĩ suốt mấy ngày nay để tìm lộ trình thích hợp. Nếu anh nói sớm là anh sẽ đưa em đi châu Âu thì em đã không phải tốn tâm tư đi tìm. Nói đến đây bộ não của cậu mới đột nhiên nhận ra trọng điểm trong câu nói của anh, bèn trợn mắt kinh ngạc hỏi: "Châu... châu Âu?!". Bởi vì quá sửng sốt, Vệ Đăng rú cả lưỡi lại: "Đi... nước nào thế?".

"Em đoán xem?"

Châu Âu à...

"Anh?"

Tiêu Phàm lắc đầu.

"Italy?" Truyen8.mobi

Tiêu Phàm cười cười, dùng cằm cọ lên đầu cậu, "Lần này sẽ đưa em đến Bỉ".

Vệ Đăng càng kinh ngạc hơn, ấn tượng duy nhất của cậu về nước Bỉ là quốc kỳ có ba cột đen vàng đỏ của họ. Thời trung học khi xem các chương trình thể thao, cậu còn thường nhầm lẫn quốc kỳ Bỉ với quốc kỳ Đức. Sau khi tra cứu kỹ càng, cậu mới biết rằng cờ nước Bỉ là ba cột đen vàng đỏ dựng đứng, còn cờ nước Đức là ba cột đen đỏ vàng nằm ngang, những cái khác thì hoàn toàn chẳng có khái niệm gì cả.

Não Tiêu Phàm bị chạm mạch rồi sao? Sao tự dưng lại muốn đến Bỉ chứ?

Vệ Đăng đang thắc mắc thì Tiêu Phàm mỉm cười khẽ nói: "Lần này anh đưa em đi du lịch nước ngoài, còn một chuyện quan trọng cần làm nữa".

Vệ Đăng lập tức tỉnh ngộ, "Ồ, cơ quan của anh điều anh sang đó để giải quyết công chuyện chứ gì".

Tiêu Phàm không trả lời, chỉ cười một cái đầy bí hiểm, Vệ Đăng đang cúi đầu nên đương nhiên không nhìn thấy nụ cười đó.

Vì sắp được đến một đất nước hoàn toàn xa lạ, nên suốt mấy ngày liền Vệ Đăng vô cùng hưng phấn. Sau khi lên mạng tìm hiểu gần hết về nước Bỉ, Vệ Đăng bị những bức ảnh tuyệt đẹp về tòa thành cổ và giáo đường hoa lệ làm cho mê mẩn, trong lòng càng thêm mong chờ chuyến đi lần này, hành lý đã chuẩn bị xong xuôi trước mấy ngày liền.

\*\*\*

Chớp mắt kỳ nghỉ Quốc Khánh đã đến, Vệ Đăng cùng Tiêu Phàm đi ra sân bay, theo dự kiến máy bay sẽ đáp xuống sân bay thủ đô Brussels của Bỉ vào buổi tối. Chuyến bay đường dài cộng thêm mấy tiếng chênh lệch múi giờ khiến cho rất nhiều hành khách mệt mỏi ngủ thiếp trên máy bay. Nhưng Vệ Đăng lại không có một chút dấu hiệu mệt mỏi nào cả, vẻ mặt phấn chấn vô cùng, vừa xuống máy bay đã lấy máy ảnh chụp lia lịa, miệng không ngừng cảm thán: "Ôi giáo đường kia đẹp quá! Tiêu Phàm, anh nhìn xem, đứa bé tóc màu vàng kia dễ thương quá! À còn cái đó dùng để làm gì?".

Tiêu Phàm đi phía sau cậu, nhìn Vệ Đăng vui vẻ phấn khích, không nhịn được mỉm cười. Truyen8.mobi

Cậu vẫn giống y hời đó. Nhớ lại lần đầu tiên gặp cậu trong chuyến du lịch Quê' Lâm năm ấy, Vệ Đăng là một chàng trai nhiệt tình cởi mở. Đến tận hôm nay, dù đã mấy năm trôi qua, cậu cũng tốt nghiệp đi làm rồi, nhưng tính tình vẫn thẳng thắn đáng yêu như vậy.

Tiêu Phàm chạy đến bên cạnh Vệ Đăng, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu.

Vệ Đăng quay đầu nhìn anh không hiểu, Tiêu Phàm bèn mỉm cười nói: "Đừng chạy nhảy nữa, về nghỉ ngơi đã, hôm khác chúng ta lại đi dạo tiếp". Nhìn ánh mắt không cho người ta cơ hội từ chối của anh, Vệ Đăng chỉ còn cách cúi đầu: "Được thôi, nghe lời anh vậy".

Khung cảnh xung quanh khách sạn rất đẹp, dĩ nhiên Tiêu Phàm đã đặt phòng tình nhân, chiếc giường đôi trong phòng cực kỳ rộng rãi, bên cạnh cửa sổ còn có một cặp ghế sofa mềm mại và một bàn trà bằng kính. Vệ Đăng bước đến kéo rèm cửa, nhìn cảnh đêm mỹ lệ ngoài kia, bất giác cảm thán: "Đẹp thật!".

Tiêu Phàm cười nói: "Em mệt thì tắm trước đi".

Vệ Đăng xua tay, nói: "Không mệt, anh muốn thì đi tắm trước đi, em chụp mấy tấm ảnh đã".

Tiêu Phàm im lặng một lúc mới nói: "ừ, anh phải liên lạc với một người bạn trước đã, chắc tầm nửa tiếng nữa anh sẽ về. Em ở trong phòng, đừng chạy lung tung".

"Biết rồi, biết rồi!" Vệ Đăng vẫn đang phấn khích chụp ảnh tới tấp.

Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, quay người đi ra khỏi phòng.

Vệ Đăng chụp ảnh thỏa thích xong, nhìn đồng hồ còn hơn mười phút nữa Tiêu Phàm mới quay về, thế nên cậu bèn tranh thủ đi tắm. Đến một đát nước mới lạ, tâm trạng Vệ Đăng cực kỳ thoải mái, vừa tắm vừa ngâm nga hát.

Tắm xong cậu ngồi cạnh giường vừa lau khô tóc, vừa lấy di động để xem giờ. Cũng gần nửa tiếng rồi, nhẽ ra Tiêu Phàm phải về rồi chứ? Anh không có ở đây, một mình cậu ngồi đợi trong căn phòng xa lạ, quả thật trong lòng có chút trống rỗng.

Vệ Đăng đang định gọi điện cho anh, thì đột nhiên nghe thấy tiếng quẹt thẻ ở ngoài cửa. Tiêu Phàm quả nhiên rất đúng giờ, bảo nửa tiếng sau quay lại, quả không sai chút nào. Vệ Đăng không muốn tỏ ra nhớ anh như vậy, nên ngồi trên giường tiện tay cầm một cuốn tạp chí mang theo từ nhà, giả vờ đang xem rất chăm chú. Cậu cảm thấy Tiêu Phàm đang bước về phía mình, áp lực dần dần tiến gần làm tim cậu đập nhanh hơn.

Tiêu Phàm đi đến cạnh giường, dừng bước, giật lấy cuốn tạp chí trên tay Vệ Đăng.

Vệ Đăng ngẩng đầu đang định lên tiếng thì đột nhiên thấy anh quỳ một gối xuống, sợ đến nổi suýt cắn vào đầu lưỡi: "Anh anh anh... anh làm gì thế?!"

Tiêu Phàm ngẩng lên, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Vệ Đăng, tiếp đó, từ sau lưng lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ, đưa cho Vệ Đăng: "Em mở ra xem đi".

Vệ Đăng đầu óc tê dại, ngón tay run rẩy nhận lấy chiếc hộp, mở nó ra. Là một cặp nhẫn...

Cậu run đến nổi suýt chút nữa thì làm rơi chiếc nhẫn xuống đất, "Anh... cái này là...". Lúc này, khả năng ngôn ngữ trong não của Vệ Đăng rớt thẳng xuống đáy.

Nhìn bộ dạng sững sờ của cậu, Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, nói: "Đang cầu hôn em đó".

Khuôn mặt Vệ Đăng thoát cái đỏ bừng. Làm ơn đi, từ bé đến giờ, sống trên đời bao nhiêu năm rồi, có năm mơ cậu cũng không nghĩ rằng sẽ có một ngày được ai đó cầu hôn... Lúc trước vẫn còn "thằng", cậu đã từng tưởng tượng khung cảnh mình cầm nhẫn quỳ trước mặt cô gái mà mình yêu. Nhưng lúc này, Tiêu Phàm lại đang quỳ trước mặt cầu hôn mình, chuyện này... rât' cuộc là sao chứ!" Đồng ý chứ, Vệ Đăng?" Giọng nói của Tiêu

Phàm rất bình thản, nhưng đôi mắt anh lại chứa đầy dục vọng, "Chúng ta sẽ kết hôn một cách công khai, đường đường chính chính... ở bên nhau mãi mãi, có được không?".

Giọng nói thành khẩn của anh đã làm Vệ Đăng cảm động, mắt cậu hơi đỏ lên, "Anh đừng dậy đã".

"Đồng ý rồi?"

"Phí... phí lời!" Vệ Đăng lườm anh một cái, sau đó xấu hổ đỏ mặt quay đi, khẽ nói: "Chúng ta ở cùng nhau bao lâu nay rồi, chuyện nên làm không nên làm đều làm cả rồi... Với lại, anh đã bắt cóc em đến tận Bỉ rồi, em không đồng ý mà được à?".

Mặc dù ngoài miệng thì oán trách, nhưng trong lòng Vệ Đăng lại cảm động đến sắp rơi nước mắt.

Quả nhiên Tiêu Phàm suy nghĩ chu toàn hơn cậu, sau khi ở cùng nhau, tình cảm của hai người vẫn rất tốt. Vệ Đăng căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, bởi vì ở trong quốc gia của mình, người đồng tính đơn giản sẽ không bao giờ được pháp luật công nhận, mỗi lần người trong công ty hỏi đến người yêu của cậu, Vệ Đăng lại tìm đại một cái cớ nói bừa để cho qua chuyện.

Chỉ cần được ở bên cạnh Tiêu Phàm, cậu có thể không bận tâm đến cái nhìn của người khác.

Nhưng mà... nếu đăng ký kết hôn ở nước ngoài, vậy thì chuyện sẽ hoàn toàn khác. Một cuộc hôn nhân hợp pháp công khai, còn có giấy chứng nhận kết hôn, tình cảm của cả hai không những thêm bền vững kiên cố hơn, mà lúc nói chuyện với người khác cũng không cần úp úp mở mở nữa.

Thật không ngờ, vì tương lai của hai người, anh đã âm thầm làm biết bao nhiêu chuyện.

Làm visa, hộ chiếu, mua vé máy bay xuất ngoại, còn liên hệ với bạn bè ở bên này để chuẩn bị hoàn tất những thủ tục đăng ký kết hôn phức tạp...

Chẳng trách thời gian vừa rồi anh ấy bận rộn liên miên, còn gọi bao nhiêu cuộc điện thoại quốc tế, thì ra là vì chuyện này.

Vệ Đăng cảm động nhìn về phía Tiêu Phàm, thấy anh đang quỳ một gối trên nền nhà, tràn ngập trong đôi mắt sâu thẳm là sự thành khẩn. Vệ Đăng nhẹ nhàng nắm tay anh, khẽ nói: "Em đồng ý rồi... Anh còn không mau đứng dậy đi".

Nghe chính miệng cậu nói ra câu này, Tiêu Phàm cuối cùng mãi nguyện mím cười đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh cậu, thuận đà ôm cậu vào lòng.

"Anh yêu em..."

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên bên tai, Vệ Đăng cảm động ra sức gật đầu, ôm chặt lấy anh.

Một lúc lâu sau, Tiêu Phàm mới buông Vệ Đăng ra, nhỏ giọng nói: "Nào, xem nhẫn có vừa không".

Nói đoạn liền lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra, cầm tay Vệ Đăng, giúp cậu đeo vào. Vệ Đăng có chút bối rối nhìn đi chỗ khác. Lúc cảm giác lành lạnh của kim loại chạm vào làn da nóng ấm của mình, cậu mới cúi đầu nhìn, chiếc nhẫn trên ngón áp út tựa như được làm riêng cho cậu, vô cùng vừa vặn.

Tiêu Phàm cười cười, nói: "Rất vừa, quả nhiên anh không nhớ nhầm kích cỡ ngón tay em".

"Ừm..." Vệ Đăng đỏ mặt ừ một tiếng. Tiêu Phàm tiếp tục nói: "Bây giờ thì hiểu rồi phải không? Lần này anh đưa em đến Bỉ, có chuyện quan trọng

phải làm, đó chính là đăng ký kết hôn, nhân tiện còn có thể hưởng tuần trăng mật nữa".

"Cả tuần trăng mật cũng sắp xếp sẵn rồi... Anh quả là nham hiểm mà..."

"Đó là điều đương nhiên. Lâu lâu mới có cơ hội ra nước ngoài một lần, không thể lãng phí được." Tiêu Phàm mỉm cười sờ đầu Vệ Đăng, "Mặc dù tình cảm của chúng ta rất tốt nhưng anh thấy vẫn nên nhận giấy đăng ký kết hôn, như vậy cũng xem như một sự đảm bảo cho nhau. Vệ Đăng, em là người anh muốn trân trọng nhất cuộc đời này... Vì thế, anh muốn tên của chúng ta sẽ được viết cạnh nhau trên giấy chứng nhận kết hôn".

"Ừ..."

"Anh đã thông báo cho bố mẹ của chúng ta rồi, trở về sau đợt trăng mật này, chúng ta mời hai nhà cùng ăn bữa cơm, coi như chúng ta đã chính thức kết hôn, họ cũng sẽ yên tâm hơn. Còn về tiệc cưới, anh không muốn tổ chức phô trương quá, mời vài người bạn đến chung vui là được rồi, em thấy thế nào?"

"Ừ..."

Thấy Vệ Đăng cứ cúi đầu mãi, lông mi khẽ run rẩy. Tiêu Phàm nghi hoặc giơ tay nâng mặt cậu lên, mắt cậu đã đỏ hoe, trông hơi ươn ướt.

Tiêu Phàm sững người, dịu dàng hỏi: "Em khóc đấy à?"

Vệ Đăng lờm anh một cái, vội vàng lau nước mắt, "Anh tấn công đợt ngọt thế này, làm em bị chấn động quá lớn, thế nên tuyến lệ mới có chút trực trặc". Vừa nói vừa dấm Tiêu Phàm một cái, "Thấy người ta mất mặt thì vui lắm hay sao, anh là đồ tồi!".

Tiêu Phàm nghe thế bật cười, khẽ ôm cậu vào lòng, "Không sao mà, có phải lần đầu tiên anh được thấy bộ dạng mất mặt của em đâu".

"Thôi nào, đã là vợ chồng rồi, em còn xấu hổ cái gì chứ..."

"Ai là vợ chồng với anh chứ..."

"Không phải à?"

"Ừ... anh buông ra... mai còn phải đi đăng ký mà..."

"Ngày kia mới đi đăng ký cơ."

"Đợi... đợi một chút... mai... em muốn đi dạo một vòng..."

"Để ngày kia đi."

"Em..."

"Tối nay chúng ta nên làm vài nghi thức để làm chứng cho hôn lễ chứ."

"Ừ... anh là đồ tồi... còn chưa kết hôn cơ mà... "

"Vì thế mới phải làm công tác chuẩn bị."

Xem ra đêm nay không thoát được rồi.

Vệ Đăng nghiêng răng: "Chỉ làm một lần thôi... Máy hôm sắp tới cũng không được làm, em đến đây để đi du lịch chứ không phải để... ừ..."

Môi cậu lại bị khóa chặt, sau khi nụ hôn cuồng nhiệt dai dẳng chấm dứt, bên tai truyền đến giọng thấp trầm của Tiêu Phàm: "Yên tâm, anh biết chừng mực mà".

Lúc này Vệ Đăng mới thôi chống cự, ôm chặt Tiêu Phàm để mặc anh muốn làm gì thì làm.

"Tiêu Phàm." Vệ Đăng đột nhiên đỏ mặt cắt ngang lời anh.

"Ừ, sao nào?"

"Ngày hôm kia đi đăng ký kết hôn phải nói những gì?"

"Hả? Không phải em hỏi hận thật đấy chứ?"

"Hứ, đã đến đây cũng nên tìm hiểu một chút mà. Theo quy định ở Bỉ, người đồng tính đăng ký kết hôn có phải tuyên thệ không? Lúc tuyên thệ đọc tiếng Anh hay tiếng Pháp? Em không biết tiếng Pháp đâu đấy, tốt nghiệp lâu quá rồi, từ vựng tiếng Anh cũng quên gần hết, có bản mẫu để đọc trước không, đến lúc đó nếu không đọc được thì biết làm sao?..."

Tên ngốc này toàn nghĩ cái gì vậy? Nhưng mà cũng thẳng thắn thật đó, đã bắt đầu nghĩ đến chuyện đăng ký kết hôn từ bây giờ rồi. Điều này có nghĩa là, cậu ấy cũng đang mong đợi giây phút chính thức kết hôn phải không? Tiêu Phàm mỉm cười, ôm chặt cậu vào lòng, "Yên tâm đi, em cứ nói theo anh là được".

"Phải nói những gì cơ? Anh làm mẫu trước đi."

"Ừ." Tiêu Phàm cười gian nói: "Ví dụ như là... I love you".

"À... câu này à..."

"Em phải nói theo anh chứ. Nào, nói anh nghe xem."

Vệ Đẳng nhắm mắt lại, "Đến lúc đó em sẽ nói".

Giọng cậu nhỏ dần, rõ ràng là buồn ngủ quá mà thiếp đi rồi.

Cậu ấy xấu hổ không nói cũng không sao, đăng nào sau khi nhận giấy chứng nhận kết hôn, mối quan hệ giữa hai người sẽ bền vững như sắt thép, cả đời này cũng không trốn thoát được. Đăng ký xong, chờ kỳ nghỉ trăng mật kết thúc, sau khi về nước, hai người đã có một cuộc hôn nhân hợp pháp, anh có cả đồng thời gian để cạy miệng cậu nói ra điều đó.

Tiêu Phàm mỉm cười, ghé đầu hôn khẽ lên trán cậu, hạ thấp giọng nói:  
"Anh yêu em".

Cho nên, có thể chính thức kết hôn cùng em, là điều hạnh phúc nhất  
cuộc đời anh.

Anh yêu em, Vệ Đăng, cảm ơn em, đã bước vào cuộc sống buồn tẻ của  
anh, đem đến cho anh biết bao sự ấm áp và điều tốt đẹp.

Nước Bỉ là điểm cuối cùng của chuyến du lịch lần này, nhưng lại là  
điểm khởi đầu hạnh phúc của hai ta, phải không em?

- TOÀN VĂN HOÀN -